

FLIGHT MH370 HAS DISAPPEARED
WHEREABOUTS ARE UNKNOWN
LOCAL AUTHORITIES HAVE

WHO ARE YOU?

Burma
US Government has not adopted "Myanmar" as the English conventional name.

- International boundary
- National capital
- Railway
- Expressway
- Road

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ТРИЛЪР

MALAYSIA AIRLINES
BUSINESS CLASS

NAME/NAMA
WONG/AI JEK

FREQUENT FLYER PROGRAM KESTIAAN
MH 928347 BLUE

EYES ONLY

FROM/DARI
KUALA LUMPUR

TO/KE
BEIJING

БРАДЛИ УЕСТ

DATE/TARIKH
08/MAR

TIME/WAKTU
00:35

CLASS/ SER KELAS
Z 317

FLIGHT/ NO PENERBANGAN
MH 370

GATE OPENS/ PINTU BUKA
23:05

SEAT/ GATE/ TEMPAT PINTU DUDUK
3A C24

Шпионски трилър
от най-висока класа!
Ню Йорк Таймс

БРАДЛИ УЕСТ МОРЕ ОТ ЛЪЖИ

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Изключителна, нестандартна комбинация в традицията на Лъдлъм, Кланси и Форсайт!

Изчезнал самолет; злодей, служил в специалните сили по време на войната във Виетнам; бягство на американски агент от Русия; страховит китайски шпионин, работещ в екип с разбивач на кодове от ЦРУ; тайна ядрена програма на Иран; кибератака срещу американските наблюдателни сателити на САЩ; борба между САЩ и Китай за контрол над западната част на Тихия океан... Всичко това се преплита в „Море от лъжи“.

Широкомащабен сюжет, който се разгръща от джунглите на Мианмар до канадските планини и австралийската пустош. Сложни, оригинални и правдоподобни герои. Внушителна развръзка, свързана с теориите на конспирацията и трагични съвременни събития.

Самолет МН370 изчезва. Същия ден анализаторът аутсайдер на ЦРУ Боб Нолан открива тайна самолетна писта в блатата на Бирма...

Той вижда следите на ЦРУ навсякъде. Но дали става въпрос за конспирация на най-високо държавно ниво?

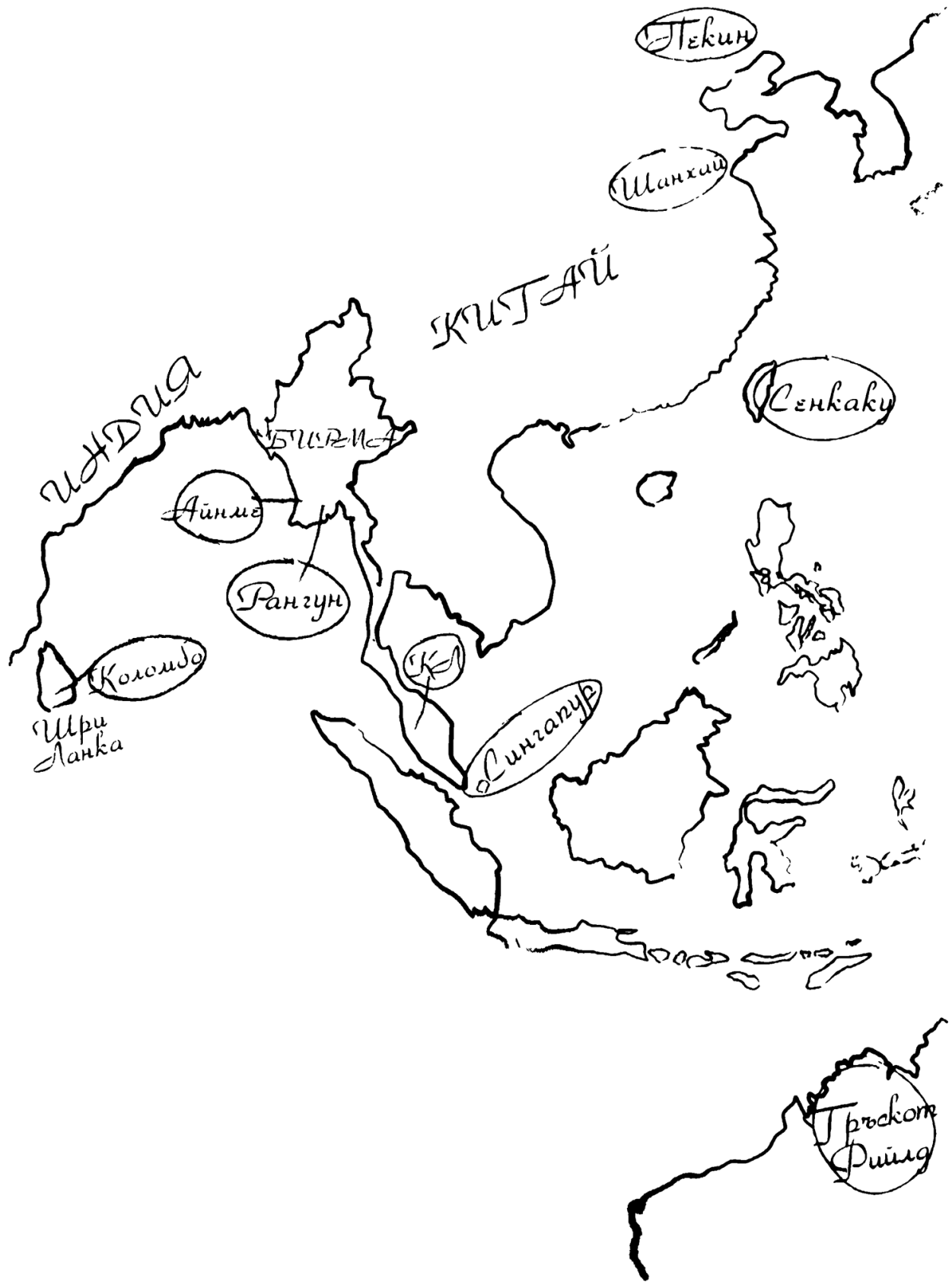
Нолан се опитва да разреши мистерията. От своя страна ЦРУ подозира, че той е двоен или дори троен агент, работещ за Русия и Китай.

Изправен пред множество врагове, Нолан търси помощ от висшата служителка на китайското Министерство на държавната сигурност Ю Кайли. Двамата бягат в Шри Ланка, а след това в Австралия. Под повърхността кипи сексуална химия...

В продължение на осем дни се води война, свален е режим и се преобръща съдбата на много хора. Нолан се бори за живота си, опитва се да спаси семейството си и разплита тъмна мрежа от убийства и измяна.

ОТКАЗ ОТ ОТГОВОРНОСТ

На 8 март 2014 година полет 370 на малайзийските авиолинии от Куала Лумпур (Малайзия) за Пекин изчезна от радарните екрани и оттогава не са виждани нито самолетът, нито пасажерите. „Море от лъжи“ адресира много почерпани от живота теми, като се започне с изчезването на МН370, но героите и събитията са измислени и читателят не трябва да си прави фактологични изводи от историята, която следва.

1. ПЪТ ЗА НИКЪДЕ

Събота следобед, 8 март: Айнме, Бирма

Колата на посолството „Хюндай Соната“ пътуваше на запад извън Рангун. Главата на Боб Нолан пулсираше. Докато се бореше с гаденето, той премисляше отново заредения със скоч снощен разговор със Сам Хекър от УБН^[1]. Бе казал на Хекър, че в края на март той и ЦРУ ще се разделят след почти трийсет и три години работа. Братя по оръжие, страдали в ръцете на политици, кариеристи и некадърници в съответните им агенции, Хекър и Нолан обърнаха по половин бутилка от кехлибарения нектар, който сега разяждаше лигавицата на стомаха му и му напомняше, че е гладен.

Нолан бе потвърдил, че ДЦ^[2] — Рангун Лойд Матюс е манипулатор с безгранични амбиции. Нолан, който бе базиран в Сингапур криптоаналитик на ЦРУ, не можеше по никакъв начин да помогне на Матюс в кариеристичните му домогвания, затова Матюс се отнасяше с Нолан като с общ работник в семейното си имение в Мартас Винярд. Нолан бе щастлив да се погаври с Матюс и разказа няколко истории от кухнята на Компанията^[3], които накараха Хекър да се смее гръмогласно.

Но някъде дълбоко в подсъзнанието му го глождеше въпросът „Какво, по дяволите, правиш?“. Привидно на кратка почивка преди пенсионирането си, уж за да посети стар състудент, преподавател в международен университет, по-рано в съботната утрин Нолан се отзова на спешното привикване от страна на ЦРУ. Последваха бърз душ, избръсване и чуване по новините на новината за изчезналия самолет на малайзийските авиолинии, а след това такси до пристройката на посолството. Там бе получил 20-минутен инструктаж, преди да събере багажа си, за да може да бъде сложена отметка на последната изброена възможност в списъка за проверка на ЦРУ, озаглавен „Може ли МН370 да бъде тук?“. По същество един провален съботен ден.

Умората вследствие на махмурлука в комбинация с нарколептичния ефект от спирането и тръгването на тласъци надделяваше над моментните пристъпи на ужас от набиването на спирачки, раздиращите ушите клаксони и спасяването на косъм от сблъскване. След два часа изтезание болките във врата от клатенето на главата във всички посоки бяха толкова силни, че нямаше смисъл повече да се преструва, че спи. Изправи предната седалка и се огледа. Шофьорът му Кяо му подаде джипиеса — бяха само на двайсет и пет километра от Айнме, последната точка, преди да излязат от картата. Селският трафик беше рехав, но за сметка на това разнороден: трактори, волски каруци, камиони, велосипеди, мотопеди, мотоциклети и стари леки коли. Беше като поставена в Третия свят видеоигра, но с истинска кръв, макар от нея да се проливаше изненадващо малко.

Всяка страна си има своята култура на шофиране, която е добра за нейните жители, но не и за гостите на страната. Шриланкийците се ужасяваха да шофират по пътищата на Индия, докато индийците не можеха да се справят в Бангладеш. Сфинктерът на Нолан се свиваше спазматично почти навсякъде, включително в смятания за дисциплиниран Сингапур. Посещението и Бирма не се бе оказало много по-различно. Макар да не се бе замислял над това досега, всъщност будистките страни бяха най-опасните от всички. Вярата в прераждането определено допринасяше за безразсъдността на шофьорите в Бирма и Шри Ланка. Но хиндуистка Индия с лекота печелеше първото място. Шофьорите от низшите класи, търсеци прераждане, несъмнено бяха мотивирани да се хвърлят с колите си в пропасти и към по-светло бъдеще. В Айнме имаше съвременна бензиностанция, няколко ресторанта с ламаринен покрив и магазини, в които се продаваше всичко — от дървесина до дрехи и тенджери за готвене на ориз. Най-високата сграда бе четириетажен жилищен блок с магазини на партера и недостроен последен етаж. Минаха през града и продължиха на запад-югозапад. Джипиесът им показа, че са само на петнайсет километра от средата на платената магистрала, свършваща в скритото под маскировъчна мрежа подобие на сграда, открито от библиотекарката Мили Мукерджи. Беше трудно да се прецени каквото и да било от сателитната снимка с ниска резолюция, но Нолан неохотно бе приел, че е възможно да става дума за полоса в средата на

нищото, но с тайна сграда наблизо. Показанието на джипиес устройството не се промени много през следващите четирийсет минути, през които Кяо опитваше различни шосета и пътища, по които да се приближи максимално до сателитната находка на Мили. Оказа се, че нито един път, тръгващ от север, където се намираха, не стигаше близко. Без четириколесно задвижване всяко навлизане в по-ниско разположен терен заплашваше със затъване.

— Кяо, върни се към Айнме осем-девет километра. После тръгни на юг и да заходим отдолу, например... ето тук. — И Нолан натисна с пръст една точка на джипиес екрана.

Минаваше три следобед и беше влудяващо горещо. Изпотяването и обилното пиене на вода бяха възстановили донякъде аналитичните способности на Нолан. Но дори и на чиста глава начинанието изглеждаше гонене на вятъра.

Че полет 370 на „Малейжа Еърлайнс“ беше изчезнал, бе неоспоримо. Планираният нонстоп полет от малайзийската столица Куала Лумпур до Пекин бе излетял малко след полунощ в събота, 8 март. РВД на Виетнам бе загубило контакт в 1:15 след полунощ, а към изгрев-слънце вече бе предприета мащабна международна издирвателна операция. ЦРУ знаеше много добре за териториалните претенции на Китай към бирманската североизточна провинция Шан^[4] Нолан помнеше от инструктажа на Мили, че последното нещо, което искат САЩ, е Народноосвободителната армия на Китай да прати дивизия южно от реката, за да бъдат защитени застрашените китайски граждани в провинция Шан, включително евентуално оцелелите след похищение или разбиване на самолета. Северен Шан бе мястото, накъдето се отправяха агенти и аналитици със задача да проверят всяко късче асфалт с дължина поне километър и половина в права посока. Пентагонът и ЦРУ бяха в рядко съгласие, че китайското външно разузнаване в лицето на МДС би могло да организира похищение с кацане в Шан или може би съседната провинция Качин. Навлязла веднъж в Бирма, КНОА щеше да остане завинаги, анексирайки богатата на природни ресурси територия и приближавайки деня, когато Бирма щеше да стане сателит на китайците.

На оставащия броени дни в Компанията Нолан бе възложена най-малко вероятната дестинация — блатистият център на неплодородно парче земя в огромната делта на река Иравади. Поне не

му се налагаше да действа под прикритие. Кажиречи единственото място, където американската разузнавателна общност би могла да изпрати 50-годишен чиновник да търси изчезнал самолет, изпълняващ граждански полет, можеше да бъде само в блатата на Южна Бирма. Тук нямаше армия и доколкото можеше да се прецени от сателитните снимки, нямаше нищо.

Сонатата улучи дупка, сътресението събуди махмурлука на Нолан и той преосмисли ситуацията. Бирманската армия никак не обичаше любопитните. Ако имаха нещо общо с похищението, възложителят със сигурност би наредил мястото на кацане да се охранява. Това бе предизвикателството, с което хората на Матюс се сблъскваха в провинции Шан и Качин, а Китай само внасяше допълнително вълнение. Но ако самолетът случайно бе извън делтата, то армията щеше да бъде и там.

Кяо и Нолан търсеха какъвто и да било начин да заходят от юг след края на пътя. Когато слязоха, за да се изпикаят, видяха от страничен път, заграден от триметрови храсти и килнати дървета, да изпълзвава автоколона. Пътят бе само малко по-широк от колите. Начело се движеше сив джип със затъмнени стъкла, набучен с антени и мачо приспособления. Следваха го трите основни превозвача, натоварени с кафяви контейнери, носещи олющената емблема „K Line“^[5] на ръждясалите си странични капаци. Машините ускориха и след малко ревят им заглъхна в далечината.

Нолан реши да послуша интуицията си и каза:

— Я тръгни по този път.

След около половин километър бяха отново в солните тресавища, сред които се различаваха очертанията на изоставени оризища. След още километър и половина стигнаха до дълбоко разорана кална отбивка с караулка и портал на осемдесет метра навътре. От двете ѝ страни започваше триметрова ограда от зелена мрежа. Кяо вкара хюндая в калта за около петдесет метра. Докато приближаваха караулката, Нолан забеляза спиралите от бодлива тел на върха на оградата. Надписите „Охраняема зона“ на английски и — като можеше да се предположи — на бирмански бяха допълнително илюстрирани от силуети на нападащи кучета и въоръжени мъже.

— О, боже... международният език на страха — каза Нолан. Немски овчарки и автомати.

Мършавият Кяо не каза нищо, съсредоточен върху това да прекара подскачащата соната през коловозите. Когато приближиха на двайсетина метра, от караулката излязоха двама мъже и някак небрежно насочиха към тях оръжията си. Кяо закова на място.

— Свали прозорците. Кяо. Не слизай. — Нолан знаеше правилата от шестте прекарани в Ирак месеца в края на 2006 и началото на 2007 година.

Войниците бяха със зелено-кафяви маскировъчни униформи без отличителни знаци. Тръгнаха към тях, после единият спря, а другият продължи под ъгъл, за да може да ги държи под прицел. Каквито и да бяха тези оръжия с къси цеви, със сигурност не бяха АК-47.

— Кяо, тези хора ми изглеждат доста сериозни. Превеждай ми, ако не говорят английски.

— Д-д-да, сър — изграчи Кяо. Ужасът бе добавил поне десетина години към набръчканото му лице.

Първият войник спря на две крачки от вратата на Нолан, насочил висящия на ремък автомат през отворения прозорец. Пръстът му беше на спусъка. Нолан забеляза специалните кожени ръкавици с половин пръсти, така предпочитани от Специалните сили. Стрелец-1 се усмихна широко зад огледалните си слънчеви очила. Вдигна другата си ръка и отхапа от наполовина обеления плод с големина на бейзболна топка, който държеше.

— Говориш ли английски? Искаме да излезем на платената магистрала Янгон-Чаунгта — попита Нолан с глас, който прозвуча по-спокойно, отколкото той се чувстваше.

— Няма път тук — бе отговорът. Ново отгриване, гримаса и изплюване на белезникава маса. После войникът хвана с лявата си ръка ложата на оръжието и посочи с цевта. — Изчезвайте.

Без да чака подкана, Кяо включи на задна скорост, завъртя колелата, докато захванат почва, и с подскачане по неравностите направи маневра за обръщане.

Нолан прибра ръцете си и се изви на седалката, за да продължи да наблюдава неподвижния Стрелец-1. Охранителят вече не се усмихваше, а оръжието му оставаше все така небрежно насочено към тях, докато бяха пред очите му. Нолан записа текущите им координати в джипиеса и каза:

— Кяо, завой тук наляво и продължавай, без да спиращ.

Изминаха около три километра през хълмистия пейзаж висока трева, ниски прашни дървета и зловонна вода, из която водоплаващи птици търсеха храна. От време на време еднообразният път минаваше покрай единични коптори — повече заслони, отколкото жилища. Мили беше права — оризът не бе подходяща култура за този район на гигантската делта на Иравади. А липсата на ориз означаваше липса на население. Но в такъв случай какъв беше смисълът да се поддържа караулка, професионална войска и защитена с бодлива тел ограда, охраняваща пътен обект в пустинна част на делтата? Нещо не беше наред.

Водещият ги на югозапад курс постепенно ги отдалечи от джипиес координатите на петното на Мили. Кяо караше достатъчно бързо, за да подскачат през петдесетина метра, рискувайки да счупят ос или да пробият резервоара за гориво.

— По-бавно, Кяо. Зад нас няма никого. — Подминаха нова тясна отбивка, водеща на север. — Стоп! Завий тук и карай бавно. Не искам да вдигаме никакъв шум.

Кяо забави до около 25 км/ч. След около километър пътят свърши в основата на хълмче. Джипиесът показваше, че им остава още километър и половина до маркираното на сателитната снимка място.

Нолан се напръска с препарат срещу насекоми и изпи над половината от голяма бутилка вода. Кяо направи обратен завой, за да е готов за тръгване. Нолан претегли в съзнанието си професионалния си дълг срещу здравия разум. Положената клетва да отстоява Конституцията. Добрите хора, с които бе служил рамо до рамо през поне половината от живота си. Неудовлетвореността да не прави нищо смислено през последната година и половина. Желанието да впечатли Мили, жизнерадостната млада калифорнийка, която говореше така гладко бирмански и толкова страстно желаше да пробие в тайните служби. Всичко това накуп срещу перспективата да бъде застрелян, докато разследва нещо, което изобщо не му беше работа. Онова, което трябваше да направи, бе да се върне в Рангун, да внесе доклада си, когато се прибере в Сингапур, и да остави хората на Матюс да проверят следващата седмица за какво става дума тук. И без това съвсем скоро му предстоеше да духа свещи по повод 55-ия си рожден ден и пенсионирането си заедно.

От друга страна... през целия си живот беше мотивиран да решава задачи. Беше разбивал неразбиваеми шифри, беше създавал неуловими компютърни червеи и беше преодолявал почти всяко професионално предизвикателство. Фантомният път, въоръжените пазачи и изчезналият самолет просто молеха за отговори.

— Как би постъпил Боб Нолан? — тихо попита той себе си. Онзи Нолан, когото по-младите му колеги обожаваха. Беше мъж, на когото можеха да разчитат, водач. Той бе дефинирал основния замисъл на операция „Олимпийски игри“ и лично бе убедил шефовете на Мосад и ЦРУ, че той е изпълним. Резултатът бе „Стъксет“ — гениалният зъл компютърен червей, унищожил осемстотин ирански центрофуги за обогатяване на уран 235 и бе върнал с три години назад програмата им за създаване на собствена бомба. „Стъксет“ бе спечелил на Нолан официална благодарност с вписване в личното досие и му бе донесъл прехвърляне в Сингапур, където съпругата му така страстно желаше да живее. Или другият анти Нолан, онзи Боб, който едва не бе сложил край на брака си заради катастрофална служебна връзка, последвана година по-късно от смъртта на Прентис Дюпре след напълно платонична, но двойно по-опасна каша, която едва не бе прекратила кариерата му. Та кой беше зад слънчевите очила и под рибарското кепе с дълга козирка: експертът с трийсет и три години в ролята на възродител на новото ЦРУ — разбивач на кодове, експерт по киберзащита, компетентен агент, владеещ средствата за електронно проследяване, или влачещият се по течението възложител на хакерски задачи от последната година?

— Е, понякога трябва да си на нивото на имиджа си от пресата — промърмори той примирено. Кяо го изгледа озадачено и Нолан му обясни: — Ще отида да погледна. Ще ми отнеме поне два часа, така че стой тук и си почини. Има ли телефонът ти обхват?

Кяо поклати глава отрицателно.

Нолан маркира местоположението им в джипиеса и тръгна по склона през високата до коляно трева, под която се криеха разкъсващи обувките остри камъни. Влажната почва миришеше неприятно и по голяма част от нея се виждаха издайнически блестящи бели петна от сол. Това правеше очевидно защо тук не вирее почти нищо за ядене.

Нолан не бе излизал в мисия на терен — дори на тренировка — от курса по оцеляване в трудни условия в Харви Пойнт, Северна

Каролина, през далечната 1982-ра. Тогава беше обикновен фукльо, новопръкнал се от класните стаи на Камп Пиъри, Вирджиния, или по-просто казано Фермата. С бегъл спомен за основните техники той комбинира патешко ходене, спринтиране, превит на две, и пълзене по земята в опит да избегне засичане. Усещаше, че би изглеждал нелепо за всеки, който в момента стои в мочурищата, и се надяваше никой да не го следи през мерника на прицела. Обувките, коленете и ръцете му бяха кални и воняха на метан.

Извади бинокъла си и се огледа през него. Нищо не помръдваше, освен някаква отчаяно кръжаща хищна птица.

— Дано не си лешояд — измърмори Нолан.

Насекомите бяха като озверели, въпреки обилното напръскване с репелента. Повече го безпокояха пльховете, пресичащите пътя му жаби и двете черни кобри, с които му се налагаше да споделя долчинката.

Слънцето висеше над главата му все така безмилостно, макар да минаваше четири следобед. Нолан бе щастлив, че има шапка, и бе ядосан, че е забравил слънцезащитния крем. Както повечето китайки от сой, за жена му Шао Ин слънчевият тен означаваше бедност. Когато се прибереше у дома червен като рак, щеше да му трие сол на главата. Усмихна се, като се сети за жена си — Джоани Шао Ин можеше да натяква, но имаше добро сърце.

Изруга острите стръкове на тревата, паразитите, жегата, болящите го бедра, колене и лакти. Но когато стигна до върха на последното възвишение, дискомфортът му се изпари. На двеста метра надолу се виждаше триметровата ограда с бодлива тел, която отиваше в двете посоки, докъдето му виждаха очите. От другата страна на оградата, на не повече от осемдесет метра, имаше асфалтиран път. Този обект явно беше много скъп.

— По дяволите, трябваше да взема фотоапарат с телеобектив — каза той на глас.

Извади бинокъла и огледа пътя. Това за платената магистрала Янгон-Чаунгта беше измислица. Пред очите му беше не път, а самолетна писта. Шестте ленти бяха положени една до друга без разделяща мантиanela, а просто двойна непрекъсната жълта линия по средата без никакви пътни знаци. Всичката растителност на петдесет метра от двете страни на измисления път беше изгорена.

Нямаше никакви признаци на живот. Напред по пистата, на още сто и петдесет метра, се намираше обектът, толкова запленил Мили. Едноетажният навес от ръждясала ламарина, покрит с камуфлажна мрежа на трийсетина метра встрани от предполагаемия път, не отговаряше на стандартите на Министерството на пътищата.

Той направи няколко снимки с фотоапарата на телефона си, но знаеше, че ще се окажат прекалено размити, за да има някаква полза от тях. Слънцето залязваше. Тръгна по обратния път, без да прави повече опит да се крие, както на идване: разчиташе на спускащия се здрач. Искеше да се прибере в града.

След четирийсет минути бе почти там, откъдето бе тръгнал. Докато слизаше по последния склон сред високата трева, видя среднощносинята служебна соната, блокирана от масивен гористозелен „Кадилак Ескалейд“. Кяо беше на колене пред хюндая с наведена глава и ръце на слабините. След малко шофьорът му се превъртя и се загърчи по гръб.

— Мамка му! — възкликна Нолан. Веднага позна зелено-кафявата униформа и стойката. От това разстояние военният изглеждаше също като американските войници в Ирак, които го бяха защитавали с телата си, докато той бе свързвал подслушвателни устройства към телефонните кутии. Нолан автоматично вдигна ръце миг по-късно, когато в периферното му зрение отляво отзад изникна втори униформен, въоръжен с тактическо оръжие. Един господ знае от колко време Стрелец-2 го бе следил. Този път Нолан се вгледа по-добре. Тези оръжия бяха същите като на рейнджърите във Фалуджа. Дори жилетката за окачване на оръжията изглеждаше идентична.

Докато Нолан изминаваше последните десетина метра до колата им. Кяо се изправи. Залиташе. Стрелец-1 веднага изляя:

— На колене! Ръцете на тила!

Невидим до този момент трети се размърда на задната седалка на джипа. Слезе, изправи се и затвори вратата на колата, без да се обръща към тях. Беше с тъмносиня риза и черна бейзболна шапка. Широкоплещест, но доста под високия метър и осемдесет и пет Нолан. Мъжът се обърна и се видя, че е възрастен представител на бялата раса. Пристъпи напред към двамата си пленници, без да изпуска Нолан от очи.

Нолан не изчака подкана — коленичи до Кяо и сплете пръсти на тила си. „Край на карго панталоните ми“, мина му през ума, докато гледаше оръфаните си колене.

Погледна нагоре към мъжа с бейзболната шапка. Огледалните слънчеви очила, обхващащи лицето му до слепоочията, заслоняваха набръчкано, потъмняло от слънцето лице, обрамчено от оредяла бяла коса.

Шефът изръмжа през дебелиите си устни:

— Иди там. — И посочи капака на хюндая. Нолан — отчете американския акцент — се подчини и зачака следващите заповеди. Враждебно настроеният мъж проговори отново: — Окей, приятел. Шофьорът ти вече ми каза, че си от американското посолство. Чий го дириш тук?

Нолан беше разпознал гласа. И... лицето.

— Роб? Робин Телър? Аз съм Нолан... Боб Нолан. Банкок, 1985-а. ЦРУ.

— Не те познавам. И нямам представа кой е Телър. Така че забрави за голямото приятелство с мен или след минута ще копаете собствените си гробове.

Нолан разбра, че вече трябва да се моли за живота им.

— Роб, аз съм Боб Нолан от отдела за контраразузнаване в Банкок. Работехме с Нед Уиндам, Франк Каултър и с теб по разчистването в „Дабъл Лама Трейдинг“ през 1985-а. Тогава ти донесох паспорта, с който се измъкна.

Робин Телър беше може би най-лошият пример за американски военен, който Нолан бе виждал. След провала с „Дабъл Лама Трейдинг“ през 1985-а изпълнителният директор Телър бе свикал заседание на борда на директорите и бе казал на подчинените си директори, че ако някой от тях някога проговори пред когото и да било, ще убие съпругите им пред очите им. Телър беше страховит бивш рейнджър от Виетнам със специализация в наказателните операции срещу анти правителствени формирования. Обогатяваше гардероба си с гердани от човешки уши.

— Свали си очилата и шапката, но си дръж ръцете на тила. — След пауза, през която Нолан се състари с пет години, последва: — Проклет да съм! Шибаният Боб Нолан!

— Да, да, аз съм, Роб — Пенсионирам се в края на март след почти трийсет и три години работа. Така че... моля те, пусни ни да си ходим.

Никой от пазачите не реагира на затоплянето в отношенията им: оръжията им си останаха насочени право към тях.

— И още си зад бюро, използваш ШЕУ^[6] и слушаш нощем късовълновия си приемник?

— Точно така, Роб. Всъщност дойдох в Бирма на предпенсионен отпуск, за да се видя с един приятел. И се съгласих да отскоча дотук, за да направя услуга на ДЦ-то...

— Лойд Матюс? Този некомпетентен гъзолизец? Че той не може да пласира курва на кредит в затвор. Защо те е изпратил в тия шибани тресавища?

— Изглеждаше като по-лесно от това да се промъкна в провинция Шан и да свърша с набучена на копие глава. Роб, търсим МН370 — малайзийски самолет, изчезнал снощи към полунощ. Някакви ебалници в Лангли решили, че може да е кацнал в Шан или Качим. Какво да ти кажа, убивам си следобеда, като правя услуга на Матюс.

— Дай да ти видя портфейла. — Нолан се подчини и Телър провери името му. Погледна Нолан отново и каза: — Мислиш си, че разбираш, но си глупак. Роб Телър вече го няма. Аз съм Джей Тофър. Живея тук отдавна и отговарям за охраната на имението на покойния Кун Са. Това, което трябва да направиш, е да се махнеш по дяволите оттук и никога да не се връщаш. Не знам какво си мислиш, че си видял, но това е само зарязан строеж на тъп проект за платена магистрала. Почнахме го по евтиния начин, но безплатната работна ръка свърши и спряхме. Край... *Финито*. Ясен ли съм?

— Пределно, господин Тофър.

— Хубаво. Ако отново ви сгащя тук с... — той погледна към шофьора на Нолан — господин Напикани гащи, или ако някой от посолството някога реши да ни посети, ще приема предизвикателството лично. — Телър пак прегледа паспорта на Нолан. — Имаш ли деца?

— Да, Роб... ъ-ъ, и Джей... дъщеря и син.

— Аха. Да, ето ги... Красиви деца. Поздравления. И жена ти си я бива. Ако някога отново видя някой от хората на Матюс или теб самия,

ще ти пратя с колет парчета от семейството ти. Дайте ми сега мобилните си телефони и джипиеса.

Нолан и Кяо се подчиниха. Телър беше извадил три снимки от паспорта на Нолан и многозначително ги прибра в джоба на ризата си. След като свърши с портфейла, го хвърли на капака на хюндая и подхвърли ключовете за колата на Кяо. Ключовете се удариха в гърдите му и паднаха на земята. Нолан прие това като разрешение да свали ръцете си.

Един от главорезите стартира ескалейда, а Телър и другият се качиха в него. Нолан и Кяо останаха неподвижни, докато зеленото чудовище не се скри от погледите им.

[1] УБН — Управление за борба с наркотиците. (вж. в края на книгата списъка на съкращенията). — Б.пр. ↑

[2] ДЦ — Директор на централа на ЦРУ (изнесено зад граница бюро в състава на посолството) (от Chief of Station — COS), еквивалент на руския „резидент“. — Б.пр. ↑

[3] Вътрешно използвано от служителите прозвище на ЦРУ. — Б.пр. ↑

[4] Провинция Шан има площ 155000 км² и население 5,8 милиона души. — Б.пр. ↑

[5] K Line — 15-ата по големина компания за превоз на контейнери и една от най-големите японски транспортни компании. — Б.пр. ↑

[6] ШЕУ (от ОТР — one time pad) — шифър/шифроблокче за еднократна употреба: таблици със случайни числа, предвидени за еднократно заместване на буквите от открития текст с букви на отместване в азбуката, дадено от числата в таблицата. Този тип шифри са теоретично неразбиваеми, ако таблицата се използва само веднъж (в криптографията е известен проектът „Венона“, когато американски криптоаналитици в продължение на 40 години успешно разшифроват съветски криптограми, шифровани в нарушение на правилата с дублирани ШЕУ). — Б. пр. ↑

2. ДА СКЛЮЧИМ СДЕЛКА

Събота следобед, 8 март: делтата на Иравади, Бирма

Кяо с мъка се изправи. По бузите му се стичаха сълзи, залиташе.

— Какво стана, преди да се върна? — попита Нолан.

Кяо изпъна напред лявата си ръка и хвана китката ѝ с дясната.

— Той... промуши... ръката ми.

Нолан бързо се приближи и погледна. Когато Кяо пусна китката си, от нея бликна кръв. На мястото, където бе коленичил преди малко, тревата бе окървавена.

— Олеле... Това не е добре. Можеш ли да си мърдаш пръстите?

Кяо беззвучно произнесе „Не“ и поклати отрицателно глава.

Нолан прибра портфейла си и забеляза вдлъбнатината и малкия процеп в капака на двигателя, където бе проникнал върхът на ножа, след като бе пронизал китката на Кяо. Удар, нанесен жестоко.

— Трябва да те види лекар. Скоро съвсем ще се стъмни. Дай ми ключовете и ме насочвай за най-краткия път до града, след като ти превържем раната. — Нолан вече действаше — прибра портфейла на Кяо в задния джоб на шофьора и отвори багажника, без да спира да говори: — Какво стана? Просто ядоса Телър или се опита да избягаш?

— Не.

— Той каза ли ти нещо?

— Попита ме за името ми и погледна картата ми от посолството. Попита за теб. Отговорих му, че си човек от посолството в Сингапур. Заплаши ме, че щял да ми пререже гърлото, ако съм го излъгал. Взе документите ти от задната седалка. Опитах се да го спра. Той ме сграбчи за ръката, натисна я върху капака и я прободете... ножът направо мина през нея. И тогава се върна ти.

Сърцето на Нолан се разтуптя пак. Не се беше главоболил да преглежда папките от Мили, така че нямаше представа какво бе имало в тях, освен зърнистата сателитна снимка. Черният кръг около маскираната сграда и джипиес координатите на гърба щяха да са достатъчни, за да разкрият на Телър каквото е нужно. Всичко останало

щеше само да дозабие пироните в ковчезите им. А когато Телър видеше достатъчно, щеше да обърне зеления звяр и да се върне да ги довърши.

— Дай ми ключовете. Трябва да ти видя ръката. — Нолан извади ключа лула от калъфа за ремонт в багажника, свали тънкия платнен колан от карго панталона си и импровизира турникет, който можеше да стяга или отпуска с половин завъртане на ключа. Дръж го толкова стегнато, колкото можеш да издържиш. Трябва да спреш кървенето. — Беше подчертано спокоен. Намести Кяо на предната седалка и му сложи предпазния колан. Запали двигателя и бързо потегли.

Спомни си старите истории от времето в Банкок за миналото на Телър. Телър намираще бойните акции на рейнджърите за много възбуждащи, но за негово нещастие имаше прекалено много шибани тиловащи, които да умуват над уместността на действията му. Така че се махна от пльшоците тиловащи и през 1970-а прие предложението да се присъедини към програмата „Феникс“ на ЦРУ.

През краткото си позорно съществуване „Феникс“ издирваше виетконгски кадри в селските райони на Южен Виетнам — опожаряваше селищата и неутрализираще по всякакъв начин врага — над 80000 души. Южновьетнамците и американските им съветници не бяха много загрижени за съблюдаването на законовите процедури. След като разберяха кои са лошите, ги пленяваха или убиваха, без никой дори да помисли за доказване на някаква вина в съда. Левичарите и конституционалистите в САЩ успяха да закрият „Феникс“ през 1972-ра, подпомогнати от доказателства, че покрай множеството виновни „Феникс“ е ликвидирал и доста невинни.

Нолан натискаше педала на газта, колкото смееше, а мозъкът му работеше на високи обороти. Имаше само един главен път, водещ към Рангун, и той минаваше през Айнме. Можеше да заобиколи града и да се върне по друг маршрут, но алтернативните пътища бяха малко, а мостовете още по-малко. Освен това, ако се забавеха твърде много, Кяо можеше да загуби ръката си или да умре от кръвозагуба. Разбира се, ако се натъкнеха на засада, и двамата щяха да загубят повече от просто ръка. Ако пък избереше пътя през Айнме, трябваше да изостави хюндая.

Кяо бе стиснал очи от болка. Нолан агностикът се помоли наум Телър още да не е отворил папките на Мили.

Караше колкото можеше по-бързо, като не забравяше за ниското окачване на колата и опасността да попадне в капан. След десет минути бяха на отбивката. Нолан зави надясно, обратно на посоката, в която смяташе, че е поел Телър. Забрави за всякаква предпазливост и натисна педала и след малко вече се носеха с осемдесет километра в час. Само допреди малко петдесет му се бяха стрували главоломно бързи. Всичко беше относително — страхът от смърт при катастрофа в кола бе по-малък от страха да се изправи пак срещу Телър.

След петнайсет минути все още слаломираха в сгъстяващия се здрач по завоите. Не беше видял нищо на колела, с изключение на двама изплашени скутеристи. Минаха по мост над мижава рекичка, в която се виждаше някаква вода, и приближиха горе-долу сносно изглеждаща къща от сгуробетонни блокчета с фасада към разпокъсаните оризища. До къщата имаше очукан пикап.

Нолан наби спирачки и отби, за да спре на подгизналия паркинг, който минаваше за преден двор. Събуди Кяо, порови първо в джоба на панталона си, после бръкна в чорапа си и извади оттам три чисто нови стодоларови банкноти, които винаги носеше за специални случаи. Беше научил този урок още по време на първата си мисия в Азия, когато Франк Каултър му бе казал небиблейското Златно правило: „Който държи златото, той казва правилата“. Нолан и до днес му беше благодарен за това.

Слязоха от колата. Нолан измисли плана в движение:

— Кяо, остави турникета на седалката. Почукай на вратата. Кажу на собственика, че искаме да наемем пикапа за един ден. Ще му платим двеста долара и ще оставим хюндая като гаранция.

Прегърбена от изнурителния труд под жестокото слънце жена на средна възраст отвори вратата и се вгледа подозрително в тях. Със сигурност тук не бяха идвали много командировани служители на ЦРУ. Кяо заговори на бирмански. Тя изглеждаше изумена. Нолан ѝ подаде банкнотите. Тя се обърна навътре и извика някого. Къщата беше тъмна и вътре изглеждаше много по-прохладно, отколкото навън.

На Нолан му се искаше да влезе на сянка, да се махне от залязващото слънце и може би от невидимия мерник, който можеше точно в този момент да се прицелва между плешките му.

Чорлав мъж към петдесетте по потник и препасан на кръста саронг тръгна бос към тях. Разтри очи, приглади рошавата си коса и ги

покани с жест да влязат.

В дневната имаше дървени столове около ръчно изработена маса, вентилатор на стойка на пода, диван с изтърбушени пружини и две газени лампи. В ъгъла се мъдреше свързан към видеокасетофон телевизор. Нолан реши, че от време на време пускат генератора и го оставят да работи, колкото да изгледат последния боливудски блокбъстър или да пуснат осветлението, когато са поканили на вечеря приятели или роднини.

Кяо повтори предложението. Съпругът отговори с тон, в който се долавяше недоверчивост. Двамата поговориха няколко минути. Нолан седеше на тръни — този човек или искаше да припечели двеста американски долара, или не искаше. Времето ги притискаше, а Нолан нямаше резервен план — щеше да се наложи да продължат да търсят.

Жената им поднесе чай. Нолан започна да го пие веднага и бързо и си изгори устните и езика. Кяо не докосна своя, за да скрие окървавената си ръка.

— Накарай го да запали двигателя, за да видим в движение ли е.

— Той още не е приел офертата ти. Смята, че хюндаят може да е откраднат и че това ще го забърка в неприятности.

— Кажу ми, че ще си оставя американския паспорт като гаранция, че ще му върнем пикапа.

Докато Кяо превеждаше, Нолан извади паспорта си и го отвори на страницата със снимката. Съпругът гледаше, сякаш някой му предлагаше треска от Светия кръст. Американският паспорт беше чисто злато във всяка от развиващите се страни. Той бе прекарал Нолан през много контролни пунктове, макар в няколко случая едва да не му бе донесъл и смъртта. Никак не му харесваше да оставя истинския, след като имаше перфектен фалшификат в джоба си, идентифициращ го като Дерик Ларсон от Торонто, само че канадски паспорт не притежаваше същата притегателна сила.

След оживена размяна на реплики Кяо и съпругът сключиха сделката.

— Иска да получи и ключовете за хюндая.

— Добре. Чудесно. — Излязоха навън. — Провери колко гориво има — напомни Нолан.

Нолан обиколи придобивката, както се оглежда кола под наем, с разликата, че не беше в позицията да поиска друга кола от паркинга на

„Херц“. Гумите бяха меки. Капачката на десния заден стоп бе счупена. На платформата имаше две кофи, сгъваема стълба, кутия за инструменти и четири 50-килограмови чувалчета цимент. Нолан забеляза, че на чувалчетата има отпечатани жълти слонове — поредният висококачествен продукт от работодателя на онзи, който искаше да ги убие.

Кяо запали пробно двигателя, който изръмжа басово, и веднага го изгаси.

— Кажи на домакина ни, че трябва да разчисти каросерията, с изключение на цимента.

Кяо преведе и собственикът се хвана на работа. Нолан избута чувалчетата над колелата — знаеше, че празните пикапи не вземат завоите добре на скорост. Допълнителната тежест щеше да им помогне, ако се наложеше да си спасяват живота.

Нолан даде на фермера паспорта си и обещаните две банкноти и седна зад волана. Кяо се настани до него.

— Сега ме слушай внимателно — каза му Нолан. — Ще включа на скорост. Чак тогава кажи на фермера да закара хюндая зад къщата и да го скрие там. Предупреди го да не го кара, понеже има лоши хора, които го издирват. Утре ще пратим някой от американското посолство да му върне пикапа, да прибере нашата кола и да вземе паспорта ми.

Потеглиха с тласък — Нолан беше позабравил какво е съединител. Кяо се обърна към мъжа и му заговори сериозно. Нолан пълзеше едва-едва към пътя. Кяо спря да си поеме дъх. Поглед през страничния прозорец каза на Нолан, че спасителят им започва да размисля.

Нолан превключи непохватно на втора и пое по-бързо. Зад тях слънцето се спускаше зад хоризонта. След петдесетина метра погледна назад към фермера, който стоеше на пътя и гледаше след тях.

Нолан подаде на Кяо една от бутилките, които беше прехвърлил от хюндая.

— Пий. Загубил си много кръв.

Кяо разля една четвърт, но изпи повечето от останалото. Нолан я довърши. Порови из бездънните джобове на карго панталона си, намери опакована кърпичка и я даде на Кяо, за да попие просмукалата се изпод турникета кръв.

— Още не сме в безопасност, но ако не се натъкнем на пътна бариера или засада край Айнме, ще стигнем в Рангун. Но недей да заспиваш, понеже нямам представа къде, по дяволите, се намирам.

Нито един от фаровете не падаше върху пътя — и двата лъча биеха някъде встрани. Нямаше странични огледала, а онова за обратно виждане подскачаше на всяка дупка по пътя.

Пътуването не се оказа толкова сложно, колкото се бе опасявал Нолан. Разчитайки на прикритието на белия пикап, той се придържаше към основните пътища. След четирийсет минути бяха в покрайнините на Айнме. Онова, което в два следобед му бе изглеждало като селска махала, сега му се струваше претъпкано като Манхатън след победа на Янкитата в първенството по бейзбол. Дори при това положение, когато единственият светофар светна червено, сърцето на Нолан спря за трийсетте секунди, преди светофарът да превключи на зелено. Продължаваше да следи в огледалото за зеления джип — очакваше всеки миг да ги върхлети и да открие стрелба.

Индикаторът на горивото показваше малко под половината, затова Нолан купи петнайсет литра в една малка уличка, където някакво хлапе източваше дизел с ръчна помпа от варел. Реши, че рискът да налее замърсено гориво е по-малък от този да зареди на съвременна бензиностанция под ярката светлина на прожекторите. После отново стъпиха на добър асфалт. Рангун беше на 130 километра право на изток. На излизане от града трафикът оредя, макар половината коли да бяха с изгасени светлини. Опасната игра „лавирай, за да оцелееш“ продължаваше. Кяо утихна. Нолан не беше изненадан, като се имаше предвид колко кръв бе изгубил.

Мислите му се насочиха към противника им. Нелепата поява на отдавна смятания за мъртъв Робин Телър беше шок. Телър трябва да беше на поне шейсет и пет, но продължаваше да излъчва смъртна заплаха.

— Защо Телър се крие в Бирма? И какво обяснение може да има за присъствието му на изоставена платена магистрала в събота следобед в компанията на двама от Специалните сили? — запита се Нолан на глас, за да се пребори с изтощението.

Погледна шофьора си, който бе подпрял глава на десния прозорец. Кафявата кожа на Кяо изглеждаше маслинено избеляла. Турникетът май бе спрял кръвотечението. Нолан за момент се

поколеба дали да не го отпусне малко, за да не загуби Кяо ръката си. Вместо това подкара още по-бързо.

Потъна още по-надълбоко в мрака през 1973-та, когато шефът на ЦРУ Уилям Колби лично го избра, за да оглави наследника на програмата „Феникс“, свръхсекретното поделение F-6. Изпълняващо по същество същия план на действие като „Феникс“, F-6 имаше щабквартира в делтата на Меконг и оцеля до горчивия край на Виетнамската война. Телър бе един от коравите основатели, ненаситен за действие, неспособен да получи дозата си адреналин зад бюрото, поради което бе настоявал да командва лично разузнавателни отряди и да продължи да разбива нощем врати, в което момчетата на „Феникс/F-6“ се бяха специализирали. Телър бе един от най-добрите в издирването на колаборационистите на Виетконг в делтата. Неговата Рейнджърска армия на Република Виетнам го боготвореше. След падането на Сайгон благодарение на силата на личността си Телър убеди трима от южновиетнамските пилоти на щурмови хеликоптери да изведат оцелелите рейнджъри на РАРВ и семействата им в Тайланд минути преди да нахлуе Северновиетнамската армия. Телър така и не се бе върнал в Щатите: беше останал в Банкок и дори се бе забъркал още по-дълбоко в инспирираните от ЦРУ лудории под егидата на „Дабъл Лама Трейдинг“.

Всички, които Нолан бе познавал в Банкок през 1984–85 година, заобикаляха Телър отдалече, особено когато той пиеше или имаше лош ден. Служителите на ДЛТ въздъхнаха с облекчение, когато Телър се бе изнесъл от Банкок през 1978 година. Телър бе сметнал живота на търговец на оръжие за твърде скучен дори когато търговец като него бе движил армия от наркотрафиканти и беше основният партньор на ЦРУ във финансирането на неговите тайни войни в Азия. Телър първи отнесе флага на ДЛТ в Техеран, за да организира там онова, което в крайна сметка се оказа дребна, закъсняла ариергардна акция в подкрепа на династията на Пахлави. Последва друго измъкване на косъм, благодарение на спасителен отряд на ЦРУ, но не преди революционерите да бяха прекарали цял ден в експериментиране на въздействието на различни схеми на свързване на автомобилни акумулатори чрез „крокодилчета“ към тестисите на Телър.

Нолан отново включи лампата над главата си. Кяо приличаше на труп. Нолан погледна напред и видя червен кръст и надпис „24 часа“

на бял фон на знак, висящ на един от магазините вдясно. Намали и се огледа къде да паркира, така че да е възможно най-близо до добре осветения вход. В този момент едновременно се отвориха вратите на две коли, току-що спрели пред клиниката. Той ускори със свистене на гумите. Това беше първата клиника по пътя им — прекалено очевидно. Трябваше да започне да действа с повече въображение, иначе бяха загубени. И все пак смяната на колите, изглежда, бе изиграла ролята си, защото никой не ги последва, поне доколкото може да види. Нямаше значение. Трябваше да се измъкне възможно най-бързо. Ускори до 120 км/ч и на два пъти рискува максимално при изпреварване. След няколко километра вече се бе успокоил и отпусна малко педала. Да, никой не се бе залепил зад тях. Пое дълбоко дъх.

Телър беше отмъстителен, смъртно опасен маниак. Но беше също така добре организиран, педантичен планировчик и изпълнител, доказателство, за което бе бързото разрастване на ДЛТ в Бейрут, Истанбул, Малта и Сингапур. Всичко обаче се бе променило в края на януари 1985-а, когато съоснователят на ДЛТ Даниел Кранц бе открит мъртъв в апартамента си в „Хотел Ориентал“, гол, с вързани зад гърба ръце с копринения колан на халата му, който бе прокаран през примка на врата и стегнат за дръжката на шкафа. Банкокският патоанатом бе заключил, че смъртта му е случайна, вследствие на „автоеротична асфиксия“. На документ в портфейла на Кранц бе открито името на вече бившия директор на ЦРУ Уилям Колби. В куфарчето на Кранц пък бяха намерени писани на ръка списъци от типа „Кой, кой е“ в министерствата на отбраната на различни азиатски страни и срещу тях числа и номера на сметки в „Банк Кредит енд Комърс Интърнешънъл“ или ВССІ (известна в Компанията като Банка на мошениците^[1]). Международната преса и тайландските вестници бяха задали неудобни въпроси.

Телър отлетя от Банкок за Сингапур, откъдето се зае яростно да потулва нещата. Старшите тайни агенти Нед Уиндам, Пол Хатемър и Франк Каултър — малцината, които можеха да се оправят с Телър пристигнаха да минимизират последиците от лудориите му и да блокират излизането на далаверата в пресата. Нолан бе от низшите изпълнители в тази клозетна афера, но дори само от присъствието си в миманса бе разбрал, че с Телър шега не бива.

[1] В оригинала ВССІ (Bank Credit and Commerce International) може да е съкращение и за Bank of Crooks and Cocaine International. — Б.пр. ↑

3. ПОМОЩТА Е БЛИЗО

Събота вечер, 8 март: Рангун, Бирма

Кяо беше в безсъзнание и не реагираше на призивите на Нолан да се събуди. Нолан не знаеше къде отиват, с изключение на това, че трябва да стигнат до града. Включи се в трафика на изток, като се оглеждаше за болница. Пресякоха река Янгон, границата на западната част. Нямаше представа къде се намира посолството и се съмняваше, че Кяо би могъл да го намери дори ако беше на себе си. След десет минути се озова пред главния вход на „Хотел Янгон“, който поне външно беше от средна класа. Изключи от скорост, поседя малко, размисли и подмина главния вход. Нямаше свободни места за паркиране. Бе събота вечер и животът наоколо вреше и кипеше. Той спря и блокира три луксозни коли, паркирани успоредно една на друга. В мига, в който слезе от колата, се появи служител на хотела.

— Господине, не можете да...

— Трябва ни лекар. Приятелят ми е ранен. Нолан включи вътрешното осветление и служителят ахна. Той му даде ключа и десет хиляди квата в банкноти малко повече от десет долара, еквивалент на тридневна заплата. — Чакай тук. Не премествай пикапа. Ще се върна.

Едва след първата крачка осъзна колко много го боли всичко. Как беше онзи австралийски майтап... по-вдървен от хуй през меден месец? Влезе във фойето, като се мръщеше на всяка крачка. Добре облечените местни учтиво го игнорираха. Нолан отиде до гишето на портиера с надеждата, че той знае английски.

— Приятелят ми попадна в катастрофа. Поряза си много лошо китката. Загубил е много кръв. Трябва да го закараме в болница.

— Веднага ще извикам линейка, господине.

— Не, искам кола на хотела. Той е служител на ООН. Ще го придружа.

— Да, господине. Искате ли делукс кола, „Мерцедес-Бенц“ за само трийсет долара на час, или предпочитате „Тойота Камри“ за...

— Не ме интересува. Докарайте кола и шофьор отпред до белия пикал „Тойота“ малко след входа. Ще ви чакам там.

— Господине, ще ми трябва кредитна карта...

— Приятелят ми се нуждае от преливане на кръв или ще умре. Ще платя, когато се върна от болницата.

— И все пак ми трябва карта или плащане в налични.

Нолан му подаде карта с мълчаливо презрение.

Необходими бяха общите усилия на дежурния по паркинг, шофьора на хотела и Нолан, за да извадят изпадналия в безсъзнание Кяо от пикапа и да го настанят на задната седалка на тойотата. С всичката кръв по ризата и панталона си Кяо изглеждаше като прострелян. Нолан каза на пазача на паркинга да прибере пикапа някъде отзад и че ще се върне за него по-късно.

По пътя към болницата си позволи за първи път от седем часа да се отпусне и се опита да прецени какъв да е следващият му ход. Беше влязъл в Бирма под собственото си име, а за адрес бе дал „Трейдърс Хотел“. Ако Телър работеше за армията, със сигурност щеше да има свободен достъп до базата данни на имиграционните, защото всичко вече бе компютризирано. Трябваше да наеме стая под друго име в друг хотел и това бе задача номер едно.

Ако Мили бе сложила името си, под който да било от онези доклади, тя също вече беше в списъка на Телър. Макар стандартната практика в Компанията да бе използването на работни имена, а персоналът в дипломатическите служби да се подписваше с псевдоним, свързан с текущата задача, тя му бе дала картичката си. Призля му, докато трескаво се бръкна за портфейла си. Отвори го и видя *Самюъл Хекър, Връзки с полицията, УБН на САЩ, Бирма*. Визитката на Мили — *Милисънт Мукерджи, Научен сътрудник, Отдел „Икономика и външна политика“, Посолство на САЩ, Бирма* — бе точно зад нея. Стомахът му остана на възел, но поне можеше отново да започне да диша.

Спряха пред входа на спешното отделение на „Александра Хоспитал“. Сградата датираше от колониалната епоха и се разполагаше на впечатляващ парцел земя. Хотелският шофьор натисна яко клаксона и от болницата изхвърчаха санитарии и качиха отпуснатия Кяо на носилка. Нолан изигра очакваната роля на гаден американец, като изкрещя:

— Обединени нации! Обединени нации! Този човек е много важен. Повикайте още доктори.

Глас с британски акцент каза зад рамото му:

— Приятелят ви е в шок и има нужда от кръвопреливане. Бихте ли дарили кръв? Запасите на болницата може да са заразени с хепатит.

Нолан се обърна и видя лекар, етнически китаец, някъде около четирийсетте, хванал клипборд.

— Да... аз съм нулева отрицателна.

— Прекрасно, универсален донор. Моля, елате с мен. — Докторът заговори на бирмански с екипа на спешното и не след дълго вената на Нолан започна да се изцежда в голям плик. Забитата във вътрешната страна на лакътя му игла болеше адски. След десет минути той излезе от малкото отделение и установи, че Кяо вече го няма.

— Къде е приятелят ми? — попита той двама помощници, но лекарят си бе тръгнал, а никой друг не знаеше английски.

Приемното отделение беше по-нататък по коридора. Нолан взе слушалката на настолния телефон и набра. Вдигнаха на втория сигнал.

— Сам? Боб Нолан съм. Снощи се запознахме при Уолт... да, точно така. Извинявай, че те безпокоя толкова късно събота вечер, но имам големи неприятности. Намирам се в „Александра Хоспитал“ с шофьор на посолството, който беше промушен. Мисля, че онези, които го направиха, са по следите ни. Не искам да обяснявам по незащитен телефон... Да. Ясно. Ще гледам за Травис след половин час в бял джип „Тойота“. Благодаря.

Полицията — или по-лоши хора — по цял свят подслушва телефоните на спешните отделения. Нолан беше на регистратурата в болница, а това бе още по-вероятно място, разговорите, от което да се записват. Но реши да рискува.

— Мили? Боб Нолан съм. Права беше за мястото, но с Кяо бяхме нападнати. Вече сме в Рангун. Аз съм добре, но един човек, който се е крил през последните трийсет години, прободете ръката на Кяо с нож. В болница сме, но скоро ще тръгна, за да те взема.

— О, Господи! Как е Кяо?

— Не знам. В момента го оперират. Загуби много кръв. Искам да направиш три неща за мен. Направи списък на съдържанието на онези файлове...

— Чакай малко. Аз съм още на работа. Какви файлове? Папките, които ти дадох днес?

— Взеха ги от колата. И прободоха Кяо, когато се опитал да ги спре.

— Мога на мига да ти разпечатам копие на всичките файлове.

— Добра идея, но нека бъдат в два екземпляра. Фигурира ли на тях името ти или някакъв твой идентификатор?

— Не. Единствено „Американско посолство, Бирма. Икономически проучвания“ като бележка под линия и „Секретно“ като антетка.

Той примижа от недискретността, но не каза нищо.

— Окей, страхотно. Искам да не казваш на никого за това обаждане, докато не се видим по-късно. Може да се окаже, че имаме вътрешен проблем. Дръж мобилния си подръка и чакай да ти позвъня.

— Добре. Кога искаш да се срещнем?

— След час... или по-малко. Ще ти се обадим, когато излезем.

— Шефът си тръгна преди няколко минути, така че съм свободна — каза тя. — Хвана ме да излизам да си купя нещо за ядене.

— Вечерята ще трябва да почака. Ще се видим скоро. — И той затвори.

Погледна черния си пластмасов часовник и изключи хронометъра, който показваше 1:20. При цифровите централи локализацията е мигновена, но аналоговите все още изискваха три минути. Би трябвало всичко да е наред дори ако подслушващите активно следяха повикването.

Намери мъжката тоалетна и се почисти, доколкото можа. Чувстваше слабост. „Никога не дарявай кръв на празен стомах“, посъветва той огледалото, после, без да бърза, се върна в спешното. Британецът вече се бе появил.

— Вашият човек извади късмет — каза той на Нолан. — Съдовият ни хирург бе дошъл да посети болен роднина, когато обявиха спешния случай. Сега се подготвя и ще го оперира всеки момент. Преляхме на приятеля ни два литра. Жизнените му показатели са слаби, но стабилни. Излезе от шока и вече е безопасно да влезе в хирургическата зала.

Нолан му благодари и излезе от спешното, за да изчака идването на Травис — началник на отдела за регионална сигурност в УБН,

бодигард на Хекър и бивш тюлен.

След десетина минути приближи огромен джип в стил „мироопазващи сили“, спря и от него слезе Райдър. Издутите вени по яките му бицепси си личаха даже през стегнатата черна тениска.

Нолан започна да говори още преди Райдър да е стиснал ръката му.

— Трябва да регистрираме в болницата шофьора на посолството Кяо под фалшиво име и да сложим охрана пред вратата му. На свой ред ние трябва да минем през пристройката на посолството, за да вземем един човек оттам и да се видим със Сам възможно най-скоро. Трябва да...

— Чакай малко... — изръмжа Райдър с източнотексаски акцент. — Дай да направим нещата едно по едно.

Отвори предната дясна врата и един спретнато облечен мъж с бронзов загар слезе и се представи:

— Специален агент Гонзалес, УБН, на вашите услуги.

Нолан повтори с облекчение искането си. Гонзалес каза нещо на бирмански и от задната седалка слезе още един мъж. Двамата влязоха в спешното отделение. Кяо вече беше в безопасност.

Нолан се сепна — беше пропуснал нещо важно.

— Травис, има още нещо.

Райдър го прекъсна:

— Ще е по-бързо, ако го направим само веднъж. Ела тук, Зея.

Отвори се другата задна врата и от нея чевръсто изскочи местен с физика на борец полусредна категория. „Дявол го взел — помисли си Нолан — Райдър е дошъл готов на всичко“.

— Там отвън има сива камри и хотелски шофьор — каза Нолан и направи широк жест с ръка. — А аз имам бял пикап „Тойота“, паркиран край „Хотел Янгон“. Ключът е у момчето. Моля те, върни се в хотела с шофьора на камрито. Кажи им да изтеглят от кредитната ми карта таксата за два часа и после я вземи. След това откарай пикапа до мястото, където ще се срещнем по-късно с господин Хекър. Лесно ще познаеш колата — предната седалка е цялата в кръв, а вътре мирише на едноседмична пикня. Ако се намери някой, който да я почисти, ще е прекрасно.

Райдър чак подсвирна.

— Боб, ти не си си сядал на задника, откакто бирата свърши. Виж какво, защо не продължим разговора, докато пътуваме към посолството?

Нолан се качи отзад. Очакваше да види още агенти на УБН. Колата бе празна, с изключение на шофьора, обаче в горната част на багажника имаше достатъчно оръжие, карти, оптични инструменти и очила за нощно виждане, за да направят горд всеки оръжеен магазин. Райдър седна отпред и Нолан си помисли, че сигурно носи глока с пълнител за 17 патрона, който бе видял предната вечер в дома на Уолт, където всички се бяха напили яко.

Нолан започна с най-важното, но говореше двойно по-бързо от обичайното:

— Благодаря, че ни измъквате. Бяхме загазили. Днес следобед бяхме на двеста и петдесет километра на запад, за да проверим една полоса. Намерихме там нова писта, която е дълга поне три километра... — Замлъкна наред думата. Откриха ли вече МН370? — Във възбудата си бе забравил за това.

— Не. Поне допреди два часа нямаше и следа. Истинска загадка.

— Добре... намерих летището, което се виждаше на сателитната снимка, дадена ми по-рано днес от анализатор на посолството. Натам сме тръгнали и сега — да я вземем, за да видим може ли да се разбере нещо повече.

— Доколкото разбирам, си минал през нашата Мили — коментира Райдър и на Нолан му се стори, че фразата прозвуча похотливо.

— Полосата е оградена с триметрова ограда с бодлива тел и се охранява от типове, като че ли от Специалните сили, със зелени камуфлажни униформи. Командва ги човек, когото познавам от 1985-а в Тайланд. Бивш армейски рейнджър и агент на ЦРУ във Виетнам, основал в Банкок след войната компания, пласирала оръжие в Югоизточна Азия, Африка и Иран, преди той да изчезне през средата на 80-те, когато бизнеспартньорът му бил намерен мъртъв.

— И никой повече не го видял?

— Уж бил забелязван тук-там, но нищо конкретно. Казва се Робин Телър и живее в Бирма от 2007-а. Твърди, че осигурявал охрана за децата на Кун Са. Мисля обаче, че помага на военните да превозват наркотици. Каквото и да нрави, то е свързано с използването на онази

полоса. Пусна ни с Кяо да си ходим, преди да види въздушните снимки на полосата. Сигурен съм, че ще се опита да ни убие, за да ни затвори устата.

— И на тази щастлива нотка, ето ни, че пристигнахме... — каза Райдър. Бяха пред пристройката на посолството в Дъбърн Парк, където се помещаваха офисите на ЦРУ и УБН. Както и сутринта, желязната портална врата беше затворена и охранявана от пост.

Нолан извади картичката на Мили и помоли Райдър да ѝ се обади. Когато видя името, той му я върна:

— И аз я имам. Набра номера и размени няколко думи. — Тръгва насам.

Докато чакаха, Райдър прие позвъняване. Затвори и каза:

— Беше Хекър. Срещата ще е в конспиративна квартира, която по документи не съществува. Никой извън УБН не знае къде е „Клуб Аватар“. Казвал ли си за това на Матюс или на някой друг?

— На никого. Точно това обясних на Мили. Може да имаме къртица в посолството или дори в Компанията.

Сякаш ги бе подслушвала, Мили излезе от пристройката и се затича с чанта в едната ръка, лаптоп в другата и тежко полюшващи се гърди. Отвори предната дясна врата и погледна кои са вътре.

— Боб... изглеждаш ужасно! — Което бе последвано от подчертано по-хладното: — Здравсти, Травис.

Тя се качи и лампата угасна, но Нолан виждаше подсмихването на Райдър да виси във въздуха. Реши, че Райдър е по-добър като приятел между мъже, отколкото като гадже на жена.

Цели пет минути Нолан не разбра накъде пътуват — забеляза само, че са в квартал с безброй тесни улички. Шофьорът спира два пъти, изгасяше двигателя и светлините, спускаше прозорците и се вслушваше напрегнато.

Райдър опъна разклатените нерви на Нолан допълнително, като при първото спиране изскочи навън, отвори багажника и зареди пълнител в щурмова карабина. След това се вмъкна обратно на мястото си, без да пуска карабината. Беше взел и очила за нощно виждане.

— За всеки случай — обясни той.

— Какво е това? — поинтересува се Нолан.

— „SCAR Стандарт“, може да се каже по-точен АК-47. Използвах го като тюлен и е любимото ми оръжие в градски условия.

— Днес, на авиобазата, войниците май имаха оръжието, с което бяха въоръжени рейнджърите в Ирак, когато през 2006-а бях командирован в Багдад и Рамади — каза Нолан.

— Да, сигурно са били стандартните за рейнджъри карабини М-4. Това е горе-долу десетилетие изоставане спрямо другите Специални сили, когато става дума за оръжия. Имаха ли нещо в края на цевите?

— Не, сигурен съм, че нямаха. — Нолан не сподели, че бе гледал тези оръжия със смъртен страх и поради това знаеше със сигурност, че на дулата им няма нищо, с изключение на мерниците.

— Добре. Ако първите куршуми не ни убият, поне ще знаем, че по нас се стреля.

4. КЛУБ АВАТАР

Събота вечер, 8 март: Рангун

След половин час спряха пред затворен портал на тъмна улица в жилищен квартал. Трудно различима фигура отвори портала и джипът паркира отзад. Веднага щом Мили, Нолан и Райдър слязоха, невидими ръце опънаха платнище над джипа. Райдър носеше SCAR-а и очилата. После влязоха.

— Добре дошли — чува гласа на Сам Хекър, без да го видят обаче. Тръгнаха в мрака, ориентирайки се по очертания със светещи маркери път през кухнята, трапезарията, дневната и нагоре по някакви стълби. — Внимавайте къде стъпвате и без снимки със светкавица, моля — пошегува се Хекър.

На горния етаж минаха странично през една полуотворена врата и се озоваха в нещо, вероятно замислено като основна спалня. Прозорците бяха със спуснати отвътре щори и над главите им ослепително блестяха флуоресцентни лампи. Имаше столове, два настолни компютъра върху малки бюра, телевизор с голям екран и дълга заседателна маса — основната мебел в стаята. На телевизора беше избран каналът на Би Би Си с изключен звук; пълзящият в дъното на екрана текст съобщаваше, че полет МН370 все още се смята за изчезнал. На картата бе обозначен Тайландският залив като най-вероятно място на падането.

— Сядайте. Боб, разкажи ни всичко максимално подробно. Не пропускай нищо. — Хекър бе съвсем различен от софтболиста с коктейл в ръка, с когото Нолан се бе запознал снощи. Приятното лице, късата кестенява коса и херувимската усмивка правеха Хекър да изглежда мек, но това беше само до момента, в който превключеше на действие.

Нолан седна.

— Естествено, Сам, но не съм ял цял ден. А и Мили не е вечеряла. Може ли да хапнем нещо? — Сякаш очаквайки точно този момент, в стаята влезе прислужницата и малко по-късно Нолан вече

мажеше фъстъчено масло върху солени бисквити, опитваше „Чийтос“ и стафиди и заливаше всичко с топъл „Д-р Пепър“. Мили не беше особено впечатлена и опита само едно-две неща. Изглежда, зареждането с продукти тук ставаше в магазина за експати^[1] на рангунския „Американ Клъб“.

Нолан не спря да говори цял час — включително прекъсванията и повторенията — и подробно описа всичко. Хекър бе особено заинтригуван от автоколоната от четири коли, но Нолан не можа да даде нищо повече от общо описание на тъмносивия джип и контейнерите с емблема „K Line“. Не беше кой знае какво. На три четвърти от историята Райдър стана, отиде в ъгъла и се обиди на няколко души по телефона.

Второто, което интересува Хекър, бе летището. Тук Мили бе особено полезна. Хекър бе раздразнен от двойното унижение за УБН: от това, че не е взело участие, и от липсата на сателитни снимки.

Страшилището Телър бе третият важен момент за Хекър, който обаче видя нещата от друг ъгъл:

— Робин Телър, също така известен и като Джей Тофър, е добре познат на УБН като началник на охраната на семейството на Кун Са, по-специално на Мят Нои и нейната група Златен слон. Тофър наема и обучава бивши бирмански командоси, облича ги в униформи и си въобразява, че има собствен отряд от рейнджъри.

Хекър разтърка слепоочията си. Въпреки вече посивяващите бакенбарди, на пръв поглед изглеждаше малко под 40-те. Само бръчиците в ъглите на очите и погледът му на възрастен човек разваляха впечатлението, създавано от блестящо белите му зъби, твърдата брадичка и винаги готовата усмивка.

— Но Тофър и Златният слон са чисти на наркофронта. УБН имаше хора в ЗС повече от година преди пристигането ми тук преди две години. В началото на 2013-а извадихме нашия агент, защото там беше мъртвило. И защо не? Кралят на опиума вече беше направил и изпрал милиарди, така че с останалите няколкостотин милиона защо децата му да рискуват връщайки се в наркотиците? И накрая... не съм убеден, че МНЗ70 е кацал там. Ще разпитаме хора, като имаме предвид вероятния курс на захождане, и ще разберем чули ли са и видели ли са нещо.

— Сам, знаеш, че онези селяни няма да кажат „лайно“ дори устата им да е пълна с говна. Армията ти ужасява — обади се Райдър.

— Прав си, но шефът на полицията в провинцията ми е приятел, а и ти го познаваш — каза Хекър. — Зо работи добре. Беше в Лашио^[2], но арестува толкова много наркодильри, че генералите го повишиха да отговаря за провинция Иравади, откъдето да не им се бърка в работите. Гражданите може да не са чули или видели нищо, но на земята има и полицаи, които ще говорят, ако Зо им нареди.

— Там ли засилиха Зо? Ей, защо не мен никой нищо не ми казва? — оплака се Райдър.

— Знае се, че нощем радарите на гражданските служби се изключват. Генералите едва не бяха изловени миналата година, когато полицията и УБН ги изработиха по този начин. Тези корумпирани мръсници саботират отбранителната способност на страната си, за да не рискуват срещу тях да има доказателства под формата на записи от радарите. Предполагам, че ЗС са построили нова писта за хунтата. А може би вратичка за бягство, когато всичко за тях се сговни, или просто спасение на друго място, откъдето да въртят бизнеса си и с лекота да пренасят пари.

Това даде повод на Мили да се намеси:

— Ако това е истина, какво е обяснението за автоколоната? С нея може да е било транспортирано разтоварено от МН370 карго. И защо на Телър ще му пука толкова за построена от ЗС писта за армията? Искам да кажа... ами той дебне там в събота вечер, заплашва Боб и ранява Кяо. Армията има още три-четири бази като тази на север, а Телър не се навърта там. Нещата не се връзват. Трябва да отидем там и да разгледаме.

— Права е — подкрепи я Райдър.

— Хубаво, но няма нищо свързващо онези три контейнера и джиपा с полосата, а още по-малко с МН370 — каза Хекър. — Боб не е видял никакви униформи. Не е снимал регистрационните табели или каквото и да било друго. Трябва да намерим контейнерите. Що се отнася до останалото, нека решим да ги посетим утре преди обяд.

— Ако решим изобщо да го правим, най-добре да е тази нощ — каза Нолан. — Тази писта е „гореща“, независимо дали МН370 е бил там, или не е бил. Там ще става нещо, но какво точно, не бих могъл да кажа.

— Трябва да включим Матюс, както и да се обадим на капитан Ейбрамс — каза Мили. — Дори с вързани ръце можем да отидем там с петнайсетина души, особено ако Сам даде няколко от агентите си.

Момчешките черги на Хекър се изкривиха в нещо по-грозно от намръщване и той удари по масата.

— Мамка му! Няма никакъв начин Тофър/Телър да е бил в страната от 2007-а насам с частна армия от въоръжени с американско оръжие приличащи на рейнджъри наемници и никой в посолството да няма представа за това. След като последната известна работа на Телър е била търговец на оръжие към ЦРУ, ще ме извините, ако си помисля, че някой в централата на ЦРУ е бил посветен в тайната. И кой е подобър кандидат от ДЦ? Няма начин да кажем на Матюс каквото и да било, докато не разберем с какво си имаме работа. Що се отнася до мерките за сигурност в посолството, Ейбрамс и пехотинците му са добри, но всичко, което им кажете, утре сутринта ще бъде на бюрото на Матюс. Ще измислим някакво обяснение за раната на Кяо, за да оправдаем нуждата да остане под охрана в болницата. Засега кръгът на посветените остава този.

Нолан не беше несъгласен с професионалната оценка на Хекър, но се питаше в каква степен тя е повлияна от осезаемата омраза на шефа на УБН към Матюс. Вярно, в него имаше много, което и на него не му харесваше, особено след двете им срещи след пристигането на ДЦ в Бирма през 2012-а. През петнайсетте години, през които беше на заплата, Матюс бе демонстрирал остри лакти и още побезкомпромисни амбиции. Имаше физиката на кльоцав волейболист и 190-те му сантиметра бяха най-хубавото у него. Липсваше му лустрото, характеризиращо истинския дипломат. В дисхармония с гелосаната му вчесана назад пясъчноруса коса, лицето му бе остроносо, зъбите избелени, а ушите стърчащи. „Изглежда така, сякаш някой е забравил да затвори вратите на «Ланд Роувър»“, бе го обрисувал веднъж Нолан на четири очи. Това, че Матюс се бе оказал в точно този момент точно зад него, бе подпечатало взаимната им неприязън.

Матюс парадираше с фалшива междуличностна харизма, която бе толкова прозрачна, че се забелязваше от сто километра. Когато „обработваше“ прием, това бе като да наблюдаваш уличен фокусник да прави номерата си, след като вече си забелязал в какво е трикът. Нолан

не можеше да разбере как такива като Матюс преуспяват в която и да било организация, най-вече в такава като ЦРУ, където разчитането на личността е задължителна част от работата. Началниците на Матюс можеха отдавна да организират „изтичане“ на името му в джихадистките уебсайтове и да оставят терористите да се погрижат за останалото.

— Нолан, когато страстите се успокоят, искам с Кяо да синхронизирате историите си — каза Хекър. — Значи... Обичайната операция на УБН. Става издънка. Лошите раняват Кяо. Ти се измъкваш, но те са ни видели, така че сега трябва да внимаваме.

— Няма проблем. Съгласен съм с всичко, което каза. Но трябва да се върнем там, преди Тофър да унищожи малкото улики, които са останали.

Райдър погледна Хекър и той кимна.

— Да. Можем да запретнем до деветдесет минути и да сме там към 4:30, ако не и по-рано. Съмва се към шест, така че просто влизаме и излизаме.

Мили се обади:

— Идвам с вас. Мога да помогна да намерим сградата до пистата.

— Мили, ако все още имаш джипиес координатите, ще я намерим и без теб. Освен това, след като не включваме ЦРУ, какво, по дяволите, очакваш да кажа на Матюс, ако попита къде си изчезнала?

— Това няма да те направи шеф на ЦРУ — подметна снизходително Райдър, което му спечели унищожителен поглед от страна на Мили.

Нолан бе чул достатъчно. Подмладен от половин буркан фъстъчено масло и цял пакет солени бисквити, той побърза да се намеси:

— Да не губим време. Аз трябва да дойда, понеже съм единственият, който знае къде е хюндаят, да не говорим, че паспортът ми е в чекмеджето за чорапи на онзи фермер. Трябва ни някой, който да откара тойотата там и да върне хюндая. С малко късмет ще намерим отбивката, която използвах, когато обикалях там по-рано...

Райдър го прекъсна:

— Последното място, което ще използваме, е черният път, по който си минал.

— Извинявай, прав си. Глупаво предложение. Но при всички положения трябва да заведе шофьора до хюндая и да си взема паспорта. Така че ще потеглим заедно, после екипът на УБН продължава към пистата, а аз се отклонявам, отивам до къщата на фермера, вземам си хюндая, прибирам си паспорта и се присъединявам към вас, когато се връщате.

— Така става — одобри Райдър. — А сега да измъкна няколко души от леглата им.

Хекър си погледна часовника.

— Травис, всички да са тук в „Клуб Аватар“ с ОВТ^[3] 02:00 часа.

В другия край на стаята Райдър отлепи телефона от ухото си и кимна.

— Ако няма къде другаде да отидеш, ще е най-лесно да останеш тук за тази нощ — каза Хекър на Мили. — Вече е след полунощ, така че добрите барове така или иначе са претъпкани.

— Благодаря ти за предложението, но след като няма да тръгна с вас, ще се прибера у дома — отговори тя. — Утре трябва да съм на работа преди седем, за да събера разузнавателната информация, постъпваща от провинции Шан и Качин.

— Ъ-ъ... добре. Вземи моя джип. Хекър надигна глас и извика: — Сали? — Прислужницата влезе толкова неочаквано, сякаш бе стояла отвън със залепено на вратата ухо. — Заведи Мили до колата ми, кажи на Арун да я закара у тях, после да се върне и да чака тук.

Мили се обърна към Нолан.

— Не изглеждаш добре. Защо не се напиш и не оставиш своята работа за утре? Не е чак толкова спешно. Тогава ще има кой да те придружи и от УБН.

— Майка ми казваше: „Нищо хубаво не се случва след три сутринта“. За трийсет и няколко години в ЦРУ се убедих, че е абсолютно права. Това за мен е достатъчна причина да отида там сега. А може да хвърля още веднъж поглед и на полосата, след като съм наблизко. — Нолан се опитваше да изглежда смел, макар че леглото го зовеше неудържимо.

— Добре, но бъди внимателен. Ела в пристройката, като се върнеш, и ще поговорим. — И Мили стана. Нолан си помисли, че лицето ѝ изглежда още по-симпатично, отколкото когато се бяха запознали... преди тринайсет часа и сто години. Тя явно усети

интереса му и върна на пола си, се обърна и излезе без нито дума повече. Сали я последва.

Нолан дочу края на разговора между Райдър и Хекър.

— Значи правилата за прилагане на въоръжена сила са да не отвръщаме на огъня дори ако те ни обстрелват? — не можеше да повярва Райдър.

— Травис, ти си бивш тюлен, но не можеш да избягаш с тези надупчени от шрапнел крака. Ще имаме най-много петима агенти срещу бирманската армия. Макар и да става дума за частен бизнес, Тофър като нищо може да има на разположение десетина-петнайсет наемници. Целта ни е да видим пистата през нощта, да снимаме каквото можем и да се измъкнем оттам, преди да се е съмнало.

— Ами защо не отидем направо невъоръжени и с бяло знаме на пръчка?

— Бъди сериозен. Ако стрелят по нас, ще стреляме и ние, но разбери, че първият ни изстрел означава край на моята кариера, на твоята кариера, на УБН в Бирма и на това разследване. Да не говорим, че ще алармираме онзи гъз Матюс и ще провалим най-добрия ни шанс да го заковем. Ако успеем да докажем, че той по някакъв начин е свързан с Тофър/Телър, аз ще имам грижата да го изпържа този копелдак.

Нолан се удивляваше как така, независимо къде човек се намира по света, междуведомствените вражди са основният двигател на нещата, макар и невинаги за добро. Хекър не беше за подценяване, въпреки че външният му вид не издаваше подобна ожесточена отмъстителност.

— Идваш ли? — попита го Райдър.

— Да. Ти и Боб ще пътувате с мен. Дара да вземе камиона на фермера. Как сме с хората? — поинтересува се Хекър.

— Говорих с Гонзалес. Кяо е излязъл от хирургията. Лявата му ръка е сериозно пострадала — две прерязани сухожилия и поражения на нервите. Ще му трябва още една операция, но ще се оправи. Имаме охрана на стаята му — Зея. Той ще удържа крепостта, докато не се върнем в града.

— Изтегли Зея от стаята на Кяо — нареди Хекър. — За чий му е на Телър да го убива? Кяо го е видял, но Телър знае, че след като се е

върнал в града. Боб вече е разказал за случая на други. Няма начин Телър да върне тази котка в чувала. Не мисля, че дори и Боб е мишена.

Нолан се отпусна.

— Разбирам логиката ти, особено що се отнася до шофьор, който така или иначе не знае нищо. Но Телър е склонен към насилие и е непредсказуем. Сигурен ли си какво правиш?

— Аз решавам. Свалям Зея от онзи пост и го взимам с нас. Ще уведомя Ейбрамс, за да му изпрати за охрана пехотинец в цивилни дрехи в осем сутринта. Това стига ли ти?

Нолан бавно кимна, макар мозъкът му бурно да протестираше.

Райдър вдигна палец и започна поредния разговор по телефона. Той явно беше на страната на шефа си — един човек повече, който можеше да стреля добре, бе добре дошъл.

— Ако броя правилно, ставаме осем — каза Хекър. — Дори със Зея сме малко, а на всичко отгоре тръгваме без добър план. Притиснати сме, но със Зея нещата ще са много по-добре. Няма да алармирам нито Хонконг, нито Вашингтон. Помнете, че отиваме да слухтим, а не да стреляме. По пътя натам ще се движим в група — два джипа и пикапът. Преди Айнме спираме и Боб се прехвърля в тойотата. — Обърна се към Нолан. Добре ли ще се чувстваш само с шофьора? Ще ти дадем защитено радио с поне трийсеткилометров обхват, а шофьорът има мобилен телефон, който също може да свърши работа.

— Ще се оправя. Не вярвам да имаме проблеми. Но просто в случай че се наложи, как са твоите хора с оръжието?

— Всички са сертифицирани на полигон за леко оръжие, а Райдър им е показвал как да зареждат и да се прицелват със SCAR, но в никакъв случай не са зелени барети. Ти искаш ли оръжие?

— Боже опази! Сигурно ще се прострелям — призна Нолан. Миг по-късно размисли. Знаеш ли, ако Травис ми покаже за трийсет секунди как да се прицелвам и да стрелям с пистолет, идеята може да не е толкова лоша.

Тупване по гърба от Райдър му показа, че предложението е прието.

— Боб, Мили беше права. Изглеждаш ужасно. Легни за час и аз ще те събудя.

— Добре съм — излъга Нолан, — макар че един душ би ми се отразил чудесно. А ако се преоблека и в чисти дрехи, всичко ще е направо прекрасно.

— Сали ще се погрижи за теб.

[1] Експат/експатриат (от expatriate — англ.) — лице, което временно или постоянно пребивава в страна, различна от тази, в която се е родило и израсло. — Б.пр. ↑

[2] Най-големият град на северната провинция Шан. — Б.пр. ↑

[3] ОВТ (на англ. ETD — Estimated Time of Departure) — очаквано време на тръгване. — Б.пр. ↑

5. УЖИЛВАНЕТО

— Бъстър, притеснява ме оперативката в понеделник. Благодаря ти, че идваш на работа в събота сутринта.

Тим Уайл, програмен директор на АНС^[1] за проект „Акапулко“ и старши мениджър в отдел „Операции по проникване и компютърните мрежи на противника“^[2], въведе колегата си в малка заседателна зала, останала непочистена от чаши за кафе, опаковки на бързи закуски и неизтрита бяла дъска.

В действителност Брайън Грегъри бе очаквал поканата за закуска от началника си.

— Така или иначе щях да идвам. Като гледам, този изгубен малайзийски самолет е напълнил паркинга ни. Не забеляза ли на влизане?

— Ъ-ъ... в действителност даже не погледнах. Тук съм от доста време.

— Да не казваш, че си останал тук цяла нощ?

— Аха... Разнищих PowerPoint. Мразя тази проклета програма! На инсталационния ѝ диск трябва да бъде написано „Смърт от списъка с водещи символи“. Имаме презентация пред скапания директор на ЦРУ, а не лекция по география за първокурсници. Нека сега те разходя из онова, което в момента е словесното изложение, като цялата предистория е натикана в спомагателна разпечатка... Цел на Западнотихоокеанския флот е да поддържа свободни за мореплаване морски пътища от Корея до Филипините и на запад до Малакския проток. Цел номер едно на Китай е да контролира собствената си крайбрежна зона, както те я наричат „Близкото море“, до почти Япония. Претенциите на Китай към някои острови влизат в конфликт с общопризнатите териториални води на Корея, Япония, Тайван, Филипините, Виетнам, Индонезия и дори Малайзия. През 2012-а и отново през 2013-а Китай окупира различни острови и дислоцира бойни кораби, които да отбраняват завзетата земя... За тази цел те изразходват голяма част от военния си бюджет за разработването на

нови и интересни начини за потапяне на американски бойни кораби чрез...

— Тим, ускори го малко. Адмирал Пъркинс е най-нетърпеливият човек в правителството.

— Окей, окей! Разбирам, но да допуснем, че стенограмата на оперативката попадне и на бюрата на подчинените му, така че малък преглед няма да им навреди.

— На бюрата на други хора? „Акапулко“ е тотално засекретен! Сещам се за само четирима извън АНС, които знаят за нея, сред тях президентът.

— Е, от понеделник 10:31 ще са петима. И като се има предвид, че Били ще научи две години след началото, можем да го видим да експлодира. Така че нека го разходим за ръчичка, преди да пльоснем говното в канчето му. — И Уайл се върна на бележките си: — През февруари 2012-а, възползвайки се от успеха на „Стъкснет“, АНС измъкна президентското съгласие да опита нещо подобно, но този път срещу Китай, и ОПКМП създаде екип от седем души, които да разработят червея.

— Окей, но защо наричаме това сега „Стъкснет 3.0“? Той няма нищо общо с архитектурата на „Стъкснет“, която торпилира иранската програма за разработване на ядрено оръжие.

— Защо се правиш, че не разбираш? „Стъкснет“ е марка, бранд. Той е „Тифани“ на шпионажа. Нарекох го „Стъкснет 3.0“ в оперативка за информиране на президента, за да го уверя, че въздействието му е също толкова поразяващо. У нас, в АНС, той си е „Акапулко“. На никого друго, освен на нас не му пука как се казва — сопна се Уайл.

— Както и да е, трябва малко да ускориш темпото. Били Мъркинс ще ти откъсне топките, ако му разказваш нещо, което вече знае, след като си му казал нещо, за което не е знаел, но е трябвало да знае.

— Добре тогава, ето по същество. Преди година екипът на проект „Акапулко“ завърши работата си над сложна компютърна програма с няколко номера в нея, които никой преди не е виждал. Червеят наблюдава всички комуникационни средства в състава на оставените в резерв китайски брегови командни и контролни вериги. Става дума основно за радари, както офанзивни, така и дефанзивни, но също така източва и от тяхната акустична система за следене на

подводници. Всичко, преминаващо през мрежата, се копира и изпраща на тъмните сървъри на АНС. Не е в реално време, но си е направо ключ за замъка. Имам всички подробности в приложения, които чираците на адмирала после могат да прегледат.

— Да, но проблемът е, че ние инжектирахме червея „Акапулко“ не в основната им мрежа, а в резервната им С2 мрежа. Не успяхме да проникнем в големия приятел. Така че докато основната им мрежа е онлайн, има само да чакаме.

— Именно. В началото на 2013-а ФБР откри, че Марк Уотърман копира всичко с гриф „Строго секретно“, до което успява да се добере. Може да се предполага, че адмиралът не е бил сред посветените да се подправи съкровището на Уотърман с някои файлове, създадени специално за целта... Имаше три проблема. Първо, Уотърман трябваше да вярва, че краде автентични документи. За целта се наложи да ги пръснем из цялата мрежа с надеждата, че предателят ще ги намери сам. На второ място, трябваше да се погрижим той да попадне в китайски ръце, за да могат те да вземат данните му. Това главоболие ни струваше два милиона долара, нужни да купим един от журналистите в кликата на Уотърман. На трето място, фалшивите документи трябваше да бъдат много хитро съставени. В китайското МДС са също толкова умни, колкото сме и ние, но са двойно по-подозрителни. Ако дори само допуснеха, че им сервираме дезинформация, щяхме да издадем сами много истински тайни на АНС, да пуснем предателя да избяга и да се видим като големите злодеи в световната преса, без да получим нищо в замяна... Зад фабрикуваните презентации и доклади има истинско изкуство. Късно снощи изтеглих две мостри, които да покажем на Пъркинс. Комбинацията има за цел да накара китайците логично да заключат, че сме компрометирали мрежата С2, обслужваща основната дефанзивна схема. И така да направят следващата логична стъпка, а именно да преминат на резервната. — Уайл се ухили зловещо. — И тогава ще ни паднат в ръцете.

— По-рано тази година започна да се просмуква информация, което говори, че превключването е факт. АНС сега обработва повече данни от когато и да било досега. Съобщиха ми, че вече сме открили истински късчета самородно злато. Приятелите ни в Пентагона подскочат от радост.

— Да, но понеже Компанията не знае източника на тази информация, след два месеца увъртане от наша страна директорът побесня и ето ни на килимчето в понеделник — каза Уайл с мрачно предчувствие.

— Ако адмиралът не напусне, след като осъзнае, че сме подавали на Информационния оперативен център на ЦРУ информация на сляпо от началото на 2012-а, ще го помолим да отдели ресурс на Центъра за създаване на димна завеса около „Акапулко“. Трябва да отклоняваме вниманието на китайското контраразузнаване, за да остане червеят ни неоткрит максимално дълго.

— И ще поискаме Пъркинс да предложи Уотърман за медал, за да стане това възможно.

— С колко време разполагаме?

— Двайсет минути за презентацията и десет за въпроси и отговори — отговори Уайл.

— Бих искал Боб Нолан да е тук, за да ни помогне. Той има поглед върху голямата картина...

Уайл се засмя:

— Помниш ли когато Нолан информира онзи скъперник на думите, шефа на Мосад, и тогавашния ни директор Хейдън? Трябваше да го направи за петнайсет минути...

— А той продължи над час — довърши Грегъри. — Директорът беше толкова ядосан, че се готвеше да го прати да паркира коли пред Лангли Мултиплекс. И тогава големият началник на Мосад се обърна към Хейдън и му каза: „Благодарение на чудесното изложение на вашия човек ние ще участваме“.

— А Нолан получи медал, повишение и го пратиха не къде да е, а в рая на Сингапур. Господи, този свят е тотално откачил. Защо такива хубави неща никога не се случват в АНС?

Грегори поклати глава откровено завистливо.

— Боб Нолан е най-късметлият кучи син, когото съм виждал.

[1] АНС — Агенция за национална сигурност с централа във Форт Мийд, щат Мериленд. — Б.пр. ↑

[2] Реално съществуващ отдел, изваден наяве след разкритията на Едуард Сноудън (в оригинал ТАО — Tailored Access Operations). —

Б.пр. ↑

6. ЗАВРЪЩАНЕ В ЧЕРНО

Неделя, 9 март: Рангун, Айнме

Топлият душ пръскаше на пресекулки. Нямах значение — беше страхотно усещане да измие мръсотията и кръвта. За съжаление обаче водата не можеше да измие семейните снимки в джоба на Телър. В „Дабъл Лама Трейдинг“ бившият рейнджър бе превключвал между заплахи и бърза бруталност. Но може би Телър бе загърбил убийствата. А може би адът бе замръзнал?

Нолан излезе изпод душа, вчеса мократа си коса и се погледна в огледалото. Прошарена коса, гъсти сиви мустаци и лице, изглеждащо няколко години по-младо от числото на неговия километраж. Все още имаше добре оформени мускули, но и паласки около кръста. Карането на велосипед в планината изравняваше резултата с обилната консумация на червено вино.

Нолан смяташе да потърси Сали за чисти дрехи, но вместо това реши да полежи пет минути, за да си прочисти мислите. След четирийсет минути Райдър го събуди с раздрусване.

— Обличай се, старче. След пет минути те искам за опреснителен курс.

Той слезе залитайки долу, където го чакаха pistolетите. След няколко опита си припомни основните неща. Надяваше се първите му седемнайсет куршума да са достатъчни. Но Райдър настоя:

— Вземи този резервен пълнител. След като аз взимам пет, ти все някак ще се справиш с един.

Глокът се намести уютно в кобур на колана, който изпъкваше над хълбока на Нолан.

— Чувствам се като новоназначен заместник-шериф минута преди бандата на Индио да пристигне на коне в града.

Райдър споделяше афинитета му към уестърните на Клинт Истууд и каза:

— Когато влезеш в бара, не пропускай да запалиш клечка кибрит от гърбавия^[1].

Нолан се усмихна в сумрака.

Екипът се подготвяше и най-важното бе обличането на тъмни дрехи над черните бронезилетки. Парчета тъкан, прикрепени с велкро, скриха яркожълтите букви У Б Н. Някой бе подготвил маса с ръчни радиостанции, очила за нощно виждане, леко огнестрелно оръжие, карабини SCAR и кутии муниции с патрони калибър 7.62 и 9 милиметра. На втора маса бяха струпани гащеризони, жилетки от кевлар, шапки, ръкавици и боя за лице. Изглеждаше като работа на Райдър, в опит да се превърне операция на УБИ в превземане от тюлените на имението на Бен Ладен в Аботабад.

Разделени от интервал от няколко секунди, пристигнаха пикапът тойота и бял джип, които паркираха отзад. Гонзалес внесе на бегом няколко навити на рула документи. Хекър стоеше встрани и говореше по мобилния си. Свърши разговора и вдигна поглед.

— Травис, Боб... горе.

Когато се качиха отново в заседателната стая, се разбра, че Хекър не си е губил времето.

— Документите на Мили не съдържат инкриминираща информация, с изключение на въздушните снимки на Писта-1. Има малка разпечатка относно „Златният слон“, в която не се споменава името Тофър/Телър. Документите за покойния Крал на опиума Кун Са, провинция Шан и китайските нахлувания нямат значение. Аматорските анализи от Мили на снимките не влошават общото положение. С други думи, в тях няма нищо, което да вбеси Телър.

Хекър погледна Нолан и добави:

— Сигурно е било параноя от твоя страна да решиш, че болницата е под наблюдение, когато си минал покрай нея.

Нолан се засегна и това пролича в тона му:

— Мили беше заградила с маркер новата сграда, която бе различила на последната размита снимка в моя пакет. От онова, което видях, мога да кажа, че става дума за добре маскирана постройка. Беше написала джипиес координатите на гърба. Ако има... или е имало... нещо ценно в онази сграда, Телър ще подгони всеки, който би могъл да го идентифицира или да разкаже за полосата.

Хекър и Райдър се спогледаха — за тях Нолан виждаше чудовища под леглото.

Хекър разгъна картите в мащаб 1:50000 и Нолан видя мрежа от извити пътища и реки, кръстосващи делтата на Иравади, но нищо друго, освен трева и мочурища там, където би трябвало да се намира полосата.

— Откога са тези карти?

— Отпреди пет-шест години — отговори Гонзалес. — Сложих точка на мястото, където според джипиес координатите би трябвало да се вижда твоята постройка.

Хекър се наведе и с червен флумастер начерта с дебела линия полосата, правейки справка с въздушните снимки от Мили. После вдигна маркера, като учител, предупреждаващ учениците си.

— Сега внимание, всички. Продължаваме покрай Писта-1 на север и захождаме обратно откъм запад, много встрани от мястото, където е бил Боб. Паркираме ето тук, поставяме охрана и тръгваме пеша. Травис, искам да заемеш висока позиция със снайперската карабина Mark 20 SCAR. Аз поемам комуникациите и ще те насочвам. Ако не заварим там никого, минаваме под оградата, влизаме и оглеждаме сградата. Но ако има хора, първият ни приоритет е да наблюдаваме. Втората ни задача са доказателствата. Може би снимки в ИЧ^[2], но може би нещо, което можем да вземем. На трето място, трябва да се изнесем оттам, без да ни забележат. В това ще ни помогне нашият стар приятел от полицията майор Зо, който сега командва полицейските сили на провинция Иранади и е базиран в Айнме. Той също идва с нас и ще доведе шест до осем души. Ще се обединим с тях, когато се срещнем на уговореното място. Те ще ни ескортират до полосата и ще разположат пътни заграждения в двата края на подхода. Ако това ще ви успокои, ще носят лека картечница със стойка и хиляда патрона за нея.

Всички се засмяха. Райдър поклати глава и каза:

— Трябваше да се ожения за теб, когато имах възможност.

Хекър се ухили, но погледът му предупреждаваше Райдър да не обрича тази операция с героични изпълнения в стил „тюлени“.

Нолан откри две възможни места, където можеше да се намира хюндаят — и двете бяха, където южният път пресичаше потоци. Гонзалес изчисли приблизителните координати на първото място и ги програмира в друг ръчен джипиес.

— Вземи втората карта — тя е в по-малък мащаб, но все пак показва пътя ти. Момент да отбележа на нея полосата и потоците.

Нолан му благодари.

Слязоха. Колите бяха готови и чакаха. Зейя изглеждаше като нинджа с черната си маска и черното си снаряжение. Двамата с Райдър чукнаха юмруци на разминаване.

Нолан не познаваше шофьора на тойотата. Казваше се Дара и беше някъде на двайсет, с високи скули, които издаваха, че племенната му принадлежност не е бирманска. Нолан му даде картата и му показа маркираните места. В замяна получи картата си Апех и разписка за надутата сметка от хотела.

— Ще се кача при теб на мястото на срещата край Айнме. Сам иска да говори с мен по пътя.

Дара кимна и запали двигателя. Дясната седалка беше застлана с разрязан чувал от юта, а по покритието от винил по вътрешната страна на вратата имаше големи размазани нетна от кръв, явно вследствие на опит за почистване. Нолан нямаше представа как ще обясни това на фермера. Надяваше се последната стодоларова банкнота да му помогне.

Райдър се увери, че допълнителните оръжия и екипировка са разделени поравно между двата джипа, и хвърли в тях няколко си последни хрумвания.

— Зашеметяващи и димни гранати — обясни в тъмното е глас, в който се долавяше усмивка.

Хекър даде знак за качване по возилата. Нолан и Райдър седнаха на задната седалка. Гонзалес и Зейя се качиха във втория джип.

Напуснаха паркинга като призраци с включени само светлините за паркиране. Ако пътуваха безразсъдно бързо, можеше да стигнат в Айнме след два часа.

— Искаш ли да обсъдим нещо? — попита Нолан.

— Не. Ти трябва да поспиш. Но съм любопитен. Тофър/Телър има телефона ти. Няма ли в него лична информация или банкови сметки и не се ли тревожиш, че има достъп до тях?

— Това не е проблем. Телефонът е заключен надеждно. Телър няма да може да прочете нищо от него, освен ако не го даде на АНС за седмица.

— Е, Марк Уотърман има малко свободно време в момента. — Шегата на Райдър ги накара да се усмихнат. Уотърман^[3] беше ИТ специалист на АНС и експерт по сигурността, който се бе превърнал в изобличител, издайник и беглец. В момента се намираше в изгнание в апартамент в Москва благодарение на даденото му от Владимир Путин за една година политическо убежище. Много американци смятаха Уотърман за герой заради разкриването на степента, в която АНС шпионира американските граждани. Но за мнозинството той си беше чиста проба предател.

Хората от УБН прегледаха отново списъка. Оказа се, че са забравили ИЧ обективите в Дъбърн Парк, което правеше цялото им фотографско оборудване безполезно през нощта. Хекър отхвърли предложението да се върнат за оптиката. „Керванът“ пое в нощта и светлините за паркиране останаха единствените включени, докато не се отдалечиха достатъчно от конспиративната квартира.

Райдър разгъна частично най-добрата им карта и огледа различните пътища, свършващи в Писта-1.

— Остави това за после — каза му Хекър. — Хората на Зо познават добре района. Това, което сега е по-важно, е да свалим отпечатъците на Боб.

Думите му разсъниха полузаспалия Нолан.

— Ъ...? Моите отпечатъци? Защо?

— Искам да снемеш отпечатъците си от дръжката на вратата, която Тофър/Телър е отворил, също от капака, около петното от кръв на Кяо. Виждали ще се получи нещо. Ще ни трябват твоите и на Кяо отпечатъци, за да можем да ги отхвърлим. Ако можем да идентифицираме Телър положително, това ще ни е от полза.

— Полза? Полза за какво? Няма договор за екстрадиране между Щатите и Бирма или Тайланд и Бирма. Освен това той самият ми призна, че е Робин Телър. За какво са ни отпечатъците му?

— Само ти знаеш това и само ти го казваш. Ако Матюс прикрива Тофър/Телър, първият въпрос, който ще ми бъде зададен, е къде е доказателството на самоличността. Ако мога да покажа, че Тофър е Телър, това ще накара Лангли и Пентагона да обърнат внимание. Рангун е много далече от американските институции. Няма да повярваш какви дивотии стават тук.

— Да, точно в каквато сме се забъркали и момента — обади се Райдър.

— Чудесно. Точно каквото ми трябваше: почти на петдесет и пет години и вече съм добавен към глобалната база данни на УБИ с пръстови отпечатъци на наркобарони. — Нолан с въздишка взе подаденото му куфарче с всичко необходимо за снемане на пръстови отпечатъци.

— Инструкциите са вътре. Всъщност е елементарно, освен ако не духа вятър — успокой го Хекър. — Постарай се. В най-лошия случай не докосвай нищо, върни се до мястото на срещата и ние ще поемем оттам нататък. Но ако се задава пясъчна буря или иде дъжд, това няма да е добре.

Нолан се събуди, когато колите спряха. Още нямаше четири. Все едно бяха летели по главния път. Усещаше в устата си дъх на мърша, а вратът му се бе схванал в допълнение към болките в ходилата, коленете и краката. Разкъсаните му дрехи също миришеха неприятно. Добави към списъка си за пазаруване стикер за кола с надпис „Старееето не е за лигльовци“.

Хекър и Райдър скочиха, за да се прегърнат и здрависат със Зо. Той беше впечатляваща гледка: авиаторски „Рей Бан“, жълта тениска с яка, златен часовник и панталони в които цвят подчертаваха мускулестото му тяло с ръст към метър и седемдесет и пет. Майорът от полицията можеше да бъде бирмански близък на Райдър, само че е петнайсет години по-възрастен. Хората на Зо не бяха с униформи, а колите изглеждаха частни. Хекър определено щеше да му дължи голяма услуга.

Нолан последва примера на Гонзалес и навлече комбинезон върху дрехите си. После намери тъмно кепе, за да оформи „тоалета“ си. Въздържа се от бронежилетката, ръкавиците и SCAR-а. Дори само висящият на колана му 9-милиметров автоматик го караше да се чувства като симулант. За какво му е „Глок“ на един компютърен експерт? По дяволите, та той още се водеше в отпуск! Цялата сцена му се струваше сюрреалистична. Сега му трябваше пистолет за пейнтбол и да е на купон за пенсиониращи се на о-в Пукет.

Хекър, Райдър и майорът завършиха дискусията си върху капака на рейндж роувъра с оживено жестикулиране. Нолан поиска да се увери още веднъж, че мястото на срещата е тук в шест часа. При

възникване на някакви проблеми трябваше да използва канал 9 на ръчните радиостанции, които Гонзалес вече бе раздал.

— Да не забравиш това — каза му Райдър и му подаде джипиес устройство. — Гонзалес е въвел координатите на навеса, първото възможно местонахождение на хюндая и мястото на срещата тук, на този празен парцел. Сигурен ли си, че си добре? Мога да ти дам Зея.

— Имаш нужда от всеки с пишка в този момент — въздъхна Нолан.

— Благодаря за разбирането.

— Може би ескорт от двама от хората на Зо?

— Докато ти спеше, с Хекър го обсъдихме. Ако Телър или хората му забележат пикапа или кола на посолството с ескорт, ще има сблъсък. Решихме, че за теб е по-безопасно да си сам. Освен това така ще обясняваме на Зо по-малко неща. Искам да те държим максимално встрани, особено след заплахата на Телър към семейството ти. Ако имаш някакви неприятности, обади ни се и ще дойдем веднага.

Нолан изпусна въздуха от гърдите си. Райдър беше прав. Още по-важно бе, че Зо помагаше, вършейки услуга на Хекър. Боб бе никой за майор Зо. В случай на скандал това обстоятелство можеше да се окаже доста удобно.

— Логично е — съгласи се той.

Нолан провлачи крака до тойотата, кимна на Дара, седна на скритата под чувала седалка и кихна. Колата миришеше на кланица. Как, по дяволите, щеше да обясни това? Проклетата стодоларова банкнота нямаше да е достатъчна, макар че той имаше портфейл, пълен с кинти. Каза на Дара да потегли към мястото, отбелязано на картата на Гонзалес. Вече бяха минали през Айнме и пътищата изглеждаха още по-черни, отколкото при лудешкото им връщане в Рангун.

Първият поток бе пресъхнал и край моста нямаше къща. Продължиха нататък и минаха по втория мост. Няколко запалени фарове на коли разкриваха стоящите наблизо хора. Къщата от сгуробетон беше опожарена и все още димеше. Отзад се виждаше втора димяща черупка — хюндаят. Това поне опростяваше нещата с пръстовите отпечатъци.

Беше виждал предостатъчно трупове в Рамади, за да разпознае характерните „боксьорски“ пози, заемани от изгарящите живи. Три

трупa лежахa в петната от нерегулираните предни фарове на тойотата. Някой лисна кофа вода върху пепелта на дома и се вдигна облак пара. Беше като сцена от ада. Към тях се отправиха хора, вероятно разпознали пикапа, и насочиха лъчите на фенерчета, за да видят кои са шофьорът и пътникът до него.

— Тръгвай, Дара. Да се махаме оттук!

За втори път тази нощ колелата изхвърлиха чакъл по обратния път. Нолан се сниши, за да не бъде разпознат като бял. Достатъчно беше, че ги бяха видели да идват тук с пикапа на фермера. Но чие беше *третото* тяло? Може би семейството имаше дете или им бе дошъл на гости роднина, когато бяха пристигнали главорезите на Телър. Как бяха намерили това място толкова бързо?

Естествено, досети се Нолан! Пред болницата хората на Телър бяха видели регистрационната табела на тойотата и бяха дошли на адреса на регистрацията да научат повече. Как не се бе сетил за това, когато бяха разменили колите? Беше убил бедното семейство с глупостта си!

— Отбий и спри! Изгаси фаровете.

Нолан слезе с подгъващи се крака, коленичи на банката и повърна. Върна се колата, изплакна устата си с вода, изплю я навън и бе готов да продължат бягството си. Спомни си последния път, когато бе повръщал. Беше пред апартамента на Прентис Дюпре в Джохор Бару, Южна Малайзия. Всички смислени служебни задължения на Нолан се бяха изпарили преди година и половина, малко след въпросната нощ. Версията на ЦРУ бе, че е получил психически срив, когато базираната в Малайзия програмистка Прентис Дюпре била открита мъртва. Отговорен за това, че смъртта е вследствие на самоубийство, Нолан бе манипулирал уликите така, че да сочат към свързано с ЦРУ убийство. Това не бе попречило на малайзийския патоанатом да върне заключение за самоубийство. И оттогава вълците бяха по петите му.

Впоследствие Нолан бе потърсил спасение в бюрокрацията на ЦРУ, която дотогава го бе измъчвала с безсмислено поставяне на чавки и попълване на формуляри. След изтърпяването на шест седмици платен отпуск Компанията се бе съгласила на отложена оставка, която щеше да го докара до 55-годишна възраст и пълна пенсия. Междувременно бившият ас бе понижен до това да аутсорсва^[4]

зловреден код, написан от азиатски хакери, в малък офис, заврян в административна сграда на „Скотс Роуд“^[5] в туристическата част на Сингапур. Работата на Нолан бе да отскача от дома си в Сингапур до различните азиатски столици, за да наема съмнителни подизпълнители, които да вършат гадни неща. Получаваше програмите чрез различни базирани в тъмния уеб анонимни пощенски кутии, за да ги предаде в Лангли за одобрение и по-нататъшно замаскиране на източника, чрез оторизирани разплащания с биткойни или по старомодния начин чрез долари в брой, като се опитваше да предугажда всячески ходовете на местното правоопазване във всяка юрисдикция. А сега седеше в пикапа на покойник и в дъното на гърлото му киселееше солна киселина. Точно когато бе решил, че няма как да падне по-ниско в собствените си очи или да загуби още от професионалната си гордост, бе стигнал до ново дъно.

— Да тръгваме, Дара — каза той и шофьорът включи на скорост.

Нолан бе в такова състояние, че не му пукаше дали Телър е оставил някого край останките на хюндая, за да види кой ще се появи. Във всеки случай зад тях не се виждаха светлини на следваща ги кола. Пое дълбоко дъх и направи усилие да се стегне. Ако сега загубеше концентрация, Телър със сигурност щеше да спечели. Извади глока и го сложи на седалката.

— Знаеш ли как да използваш това? — попита той и Дара кимна. — Ако някой се опита да ни спре, застреляй го.

— Аз шофирам. Ти стреляш — многословно отговори икономичният на думи шофьор.

Дара ускори. Явно не му се искаше някой да го догони. Когато влязоха в празния парцел, беше едва 5:30 и все още тъмно. Тук, естествено, още нямаше никого. Нолан се чувстваше неспокоен да са сами, но нали бяха подранили с половин час. Нямаше да нарушава радиомълчанието, за да съобщи нещо, което не касаеше другото.

— Телефонът ти има ли обхват? — попита той Дара. Изненадващо имаше. Изглежда, Айнме разполагаше с клетъчна кула. Нолан извади визитката на Мили и Дара набра номера ѝ. Тя вдигна на осмия сигнал.

— Ало? Кой е? — Гласът ѝ бе дрезгав от прекъснатия сън.

— Боб. Край Айнме съм. Отидохме да разменим тойотата за хюндая, но семейството е мъртво, а къщата е опожарена. И хюндаят е

изгорял. Направил го е Телър. Той ще дойде за теб. Събери си най-нужното в чанта и веднага тръгни за Дъбърн Парк. Там ще си в безопасност. Когато се върнем в града, ще измислим какво да правим нататък. В момента чакам приятелите ни да се върнат от тяхната задача.

— Господи! Ти добре ли си?

— Аз съм добре, но ти трябва да се махнеш оттам. Може би трябва да се обадиш на Ейбрамс и да му поискаш ескорт.

— Веднага ще извикам такси и ще напусна, щом то пристигне. Да организирам идването на морски пехотинци тук в шест без петнайсет ще отнеме много по-дълго.

— Обади ми се на този номер, когато си в безопасност. Дочуване. — Той си погледна часовника. Точно една минута.

В Сингапур беше 7:15 сутринта. Щеше ли да събуди Джоани? А и какво точно щеше да ѝ каже? Че някакъв маниак отпреди двацет и девет години е възкръснал и заплашва да им изпрати по въздушната поща нарязаните тела на децата им? Левият му клепач потрепна.

— Мога ли да се обадя в Сингапур с твоя телефон?

Дара се усмихна.

— Не. Само Мианмар.

Нолан му върна телефона и се сви на седалката.

Да се опитваш да призовеш Телър към разум беше като сам да хвърлиш на кладата децата си. Резултатът щеше да бъде пепел и сълзи. В момента Телър го преследваше. Нолан отпусна глока в скута си, без да пуска дръжката му. Свалиха прозорците до долу, за да усетят похладния утринен въздух. Все още цареше непрогледен мрак. Дори насекомите се бяха смълчали.

Появиха се две коли и фаровете им осветиха пикапа. Нолан не можеше да различи нищо. Колите спряха на двацетина метра и изгасиха двигателите и фаровете. Той слезе и се сниши зад вратата с готов за стрелба глок. Изминаха десет секунди. Видя в дошлите коли пламъчетата на запалки и огънчетата на цигари. Това трябваше да са хората на Зо. Нолан свали оръжието и малко смутено го прибра в кобура. Качи се в тойотата и тихо затвори вратата. Дара отбягваше погледа му.

До двете коли спряха още три. Този път Нолан се удържа и не слезе. От едната кола скочи Райдър и изтича при него.

— Да тръгваме — каза и спря. — Къде е хюндаят?

— Изгорял на въглен заедно със собствениците и къщата им. Телър ги е убил.

— Зея! Ела насам.

Зея, все още облечен като нинджа, но изкалян от главата до краката, скочи от другата врата и дотича до тях. Райдър му каза какво е станало и му нареди да обясни на хората на Зо. Те щяха да се погрижат за разчистването, включително за пикапа.

Хекър дълго се сбогува с любимия си полицейски началник, с когото накрая взаимно се потупаха по гърбовете. Дара освободи тойотата в полза на втория джип. Пристигнаха и последните коли. Всички бяха налице.

На свободния парцел ставаше все по-светло и по-светло. Време беше вампирите да се приберат по ковчезите си. Нолан зае мръсното място на Зея отзад и след минута до него се намести Райдър.

— Мустаците ти жълтеят. Да не си повръщал?

— И още как! Виждал ли си трупове на трима изгорели живи? Не е приятна гледка, особено ако е по твоя вина.

— По дяволите...! Виж, това се случва. Животът е такъв. Не му позволявай да те парализира. — Райдър още беше възбуден от случилото се на Писта-1.

Качи се Хекър, който изглеждаше като победител в студентска научна изложба.

— Да тръгваме.

Двата бели джипа потеглиха, като оставиха майор Зо и хората му да се съвещават до пикапа.

Райдър каза на Хекър за случилото се — нарече го „Барбекюто на Боб“.

Хекър замислено каза:

— Телър явно има солидни връзки. Представяш ли си какво е да идентифицираш табела на кола в Рангун в събота през нощта...? Явно е безскрупулен кучи син. Да, това е извън всякакво съмнение.

Нолан върна неотваряния набор за снемане на отпечатьци и каза:

— Не можах да го използвам.

Кой знае защо, Райдър намери това за страшно смешно. Дори Хекър едва сдържа смеха си.

— Трябва да се отпуснеш — каза Хекър. — Ще се оправим. Освен ако Телър не ни чака на влизане или излизане от Айнме, в който случай ще сме мъртви още преди закуска.

Шофьорът, Арун, ускори въпреки ранните пешеходци, велосипедисти и трактористи, за които, изглежда, нямаше значение, че е неделя рано сутринта. Всеки, който опиташе изстрел, трябваше да съпровожда рейндж роувъра доста време, преди да успее да го улучи.

Телефонът на Райдър завибрира.

— Да? Окей, Дара, благодаря — отговори той и прекъсна. — Боб, някаква жена те е търсила, за да ти каже, че вече е в пристройката на посолството.

— Това е Мили. Обадох й се, след като видяхме опожарената къща и кола. Но й казах да отиде в Дъбърн Парк.

— Добре си се сетил и си реагира бързо.

— И какво установихте на полосата? — Нолан най-сетне зададе въпроса, който най-много го интересуваше.

Започна Хекър:

— Всичко и нищо. Нямаше хора, но едва ли сме ги изпуснали с много. Сградата, която толкова много те вълнуваше, също е опожарена. Приятелят ти Телър, изглежда, е пироман. Хората на Зо сложиха бариери в двата края на пътя, но без резултат. Травис и аз се качихме на един от околните хълмове, но при тази облачна покривка беше толкова тъмно, че Травис не забеляза нищо, макар да гледаше през старлайта си. И аз не видях нищо през очилата за нощно виждане.

— Особено след като забрави да свалиш капачките на обектива, шефе.

Но Хекър не му обърна внимание, а продължи:

— Гонзалес и Зея изкопаха дупка под оградата, влязоха през нея, изпъзяха сто метра до сградата и взеха мостри от почвата и пепелта на изгорелия до основи навес. Ще ги анализираме и ще видим дали можем да разберем какво е било складирано там.

— Не звучи много окуражително — коментира Нолан.

— Става още по-добре — намеси се Райдър. — В сградата имаше овъглени сандъци с нещо сладко, може би някакъв плод. Взехме мостри. Може би Телър се занимава с контрабанда на банани. Или може би не, защото Гонзалес поразкопа наоколо и провери края на бетонния под. Плочата се оказа двайсет сантиметра дебела. Този под

може да издържи голям товар — злато, сандъци с муниции, разглобени тежки оръжия... каквото се сетиш.

— Не мога да повярвам, че не е имало часови — каза Нолан.

Но Хекър продължаваше въодушевено:

— Телър също не разполага с неограничено много хора. Тръгнали са си, след като са взели или са изгорили каквото е имало там. Няма да използва полосата отново. „Златният слон“ ще прехвърли задачата на армията или на някой генерал. Може би най-интересен от всичко бе разбитият ИЧ маяк, който Хани Гонзалес намери зад изгорения навес.

— Плюс пресните следи от гуми по пистата, заличени с бяла боя — добави Райдър — И калните следи от колела, насочени на изток, към главния портал, който ти си видял вчера.

— И какво означава всичко това?

Хекър пръв опита да даде отговор:

— Хората на Зо ще разпитат наоколо, но двама от тях, които живеят на юг, вече казаха, че е имало кацания и излитания посред нощ поне веднъж седмично през последния месец или по-дълго. Така че за нас става дума за нова, напълно мистериозна полоса, годна за обслужване на големи самолети. Мисля, че Телър контрабандира наркотици, за да припечелва допълнително, извън работата си за „Златният слон“. Ако е така, това означава протекция от страна на армията. Вероятно се изнасят хероин и мет, а може би се внасят оръжия.

— Не-е... няма начин това да става под носа на Мят Нои — възрази Райдър. — Никой в „Златният слон“ не смее да пръдне без знанието на тази дама.

— Разкажи нещо повече за Мят Нои.

Райдър беше готов да му угоди:

— Имаме цяла книга за живота в семейството. Прочетох я, когато пристигнах тук преди почти две години. Кралят на опиума Кун Са умрял през 2007-а, оставяйки осем деца. „Златният слон“ е компания на дъщеря му Мят Нои с предмет на дейност недвижими имоти, добив на нефрит, производство на цимент и поддържане на нелегални казина по границата с Китай и по платената магистрала Янгон-Мандалей. Добави към това магистралата Янгон-Чаунгта, макар

нито правителството, нито компанията да са направили по този повод официално изявление.

Хекър допълни информацията на Райдър:

— Кун Са бил много богат. Платил един милиард долара, за да не влезе в затвора, и друг милиард, за да оставят децата му на мира, докато те харчат и инвестират изпраните остатъци. Мят Нои се оказа най-успешната. Като дъщеря тя вероятно е стартирала със само двеста милиона, които поне е утроила след смъртта на баща ѝ преди вече седем години. Строителството на пътя спря и работниците се разпиляха, но това не е защото „Златният слон“ е фалирал. Забрави и за наркотиците. В наши дни семейство Кун Са е чисто като сълза. Най-доброто ми предположение е, че хунтата трупа свой собствен арсенал, ей така, за всеки случай, например, за да е готова за следващия преврат. Това обяснява честите полети и подсиления бетонен под.

Нолан не каза нищо. Никой не го попита за мнението му, а той самият не знаеше има ли такава.

Вече бяха оставили Айнме далече зад тях. С намаляване на заплахата от засада Райдър започна да се разоръжава, съблича и сваля от себе си всякаква екипировка. Хекър опитваше подобни извивки в ограниченото пространство. Нолан беше прекалено изморен, за да опита каквото и да било друго, освен да предаде пистолета си на Райдър.

— Ей, внимавай, не помниш ли какво ти казах в „Клуб Аватар“? Глокът няма предпазител, така че зарядната камера трябва да е празна. — Райдър изхвърли патрона и остави пистолета на Боб на рафта зад себе си.

— Извинявам се — промърмори Нолан и сложи шапката си, резервния пълнител и ръчната радиостанция на съответните купчинки.

Скоро бяха в покрайнините на Рангун. Пресекоха реката и се озоваха в самия център на града. Устата на Нолан все още миришеше на жлъчна течност, а мозъкът му работеше на пълни обороти.

Нечий телефон завибрира.

— Да, Хекър съм. Какво...? По дяволите...! Окей, среща в Дъбърн Парк в десет сутринта с посланика. Да, мога да обясня някои неща, но съвсем не всичко. — Той се обърна към Райдър и Нолан. — Клей Ейбрамс. Кяо е мъртъв. Намерен е изкормен в болничното легло. Който го е направил, му е отрязал и езика. Картата за самоличност на

Кяо е била в портфейла му, така че полицията се е обадила на шефа на охраната в посолството.

— Мамка му. Този пич се е развихрил. — Райдър посегна назад, взе пистолет от задния рафт и го даде на Хекър. После върна своя в кобура. Погледна Нолан: — Искаш ли си глока?

Нолан завъртя глава и затвори очи. Мислеше за заплахата срещу децата му и жена му. Беше разиграл в ума си всяка комбинация, която можеше да отведе Телър при тях. Нямахше нищо друго, освен снимките от портфейла му. Дори къщата им бе на името на Джоани. А на Телър му трябваше време да организира удара или каквото там имаше предвид. Беше доста зает тук. Не беше Супермен. В действителност се криеше. Вероятно нямаше никаква международна мрежа, с изключение на онези, които го бяха устроили в Бирма.

Нолан наруши мълчанието:

— Телър е местната брънка във веригата на отвличането на МН370. Не знам за кого работи, но вероятно е някой, когото познава отдавна, и това не е местен генерал. Нямам представа къде е самолетът, но със сигурност не е в Бирма. Кацнал е тук и е излетял рано сутринта в събота. Обзалагам се, че Телър е свалил изключително важен човек или ценно карго от този самолет. Причината Телър да убива всички, които му попаднат, е да привлече вниманието върху себе си вместо хората да се занимават със скъпоценното му карго. Това е димна завеса, психологическа диверсия. Приоритетната мишена е още в страната. Трябва да я открием, преди да се е изнесла. Тя почти сигурно е била в контейнерите, с които вчера се разминах на пътя.

Беше ред на Хекър и Райдър да се замислят. Нолан продължи:

— Ако хората на Телър са намерили паспорта ми, преди да изгорят онази къща, значи имат сингапурския ми адрес. Следващият ход на Телър ще е да отвлече или по някакъв начин да нарани семейството ми, за да ми попречи да сглобя общата картина. А ако има източник в рангунската централа, проблемите ни ще са още по-сериозни.

Хекър имаше съмнения:

— Това е доста тънко, Боб. Казваш, че МН370 е бил отвлечен, вкаран е незабелязано в Бирма, кацнал е на Писта-1, където Телър е разтоварил от него някакво съкровище, после отново е излетял, и пак

незабелязано от никого. А междувременно Телър се прави на подивял, за да може да изведе приоритетни мишени извън Бирма, така ли?

Нолан го контрира:

— Мисля, че пропускаш най-важната част. Телър не може да работи сам. Той има клиент, може би хора, с които е работил в миналото, а защо не дори правителство. И както ти вече сам каза, много е вероятно някой от местната централа да му помага да се крие така успешно. Може този някой да е Матюс, но може и да не е.

— Всичко това звучи доста налудничаво. От друга страна, не живеем ли в луд свят? Може и да си напипал нещо. — Райдър, антиинтелектуалецът, го вземаше на сериозно? Нолан не знаеше това добър знак ли е, или лош.

Хекър ги върна към настоящето:

— Господа, нека се съсредоточим върху следващите няколко часа. На половин час път сме от конспиративната квартира. В десет ни предстои среща с посланик Мартин, на която трябва да обясним как, но дяволите, през последните осемнайсет часа загубихме кола и загубихме шофьор на посолството. Предполагам, че не бихме искали да споделяме идеите на Боб или наученото през нощта с Матюс. Накрая, налага се да опазим Мили.

— Какъв е планът ти, ако допуснем, че не сме уволнени, след като Мартин свърши с нас? — поинтересува се Райдър.

— Първо, трябва да разберем какво е било свалено от онзи самолет и защо. Второ, ще убия Телър — отговори Нолан.

— Преди три минути ти дори не искаше да се докоснеш до глока. Сега ще го гониш до дупка посред бял ден по главната улица? — попита Райдър.

— Няма да го застрелям. Ще открия слабостите му и ще го премахна чрез тях... но това е за по-нататък. Трябва да открием самолета или хората и каргото, свалени от него. Открием ли приоритетните мишени, Телър ще има по-големи грижи от това да се занимава с нас.

— Значи се е появил пак с тайна мисия след трийсет години под дълбоко прикритие — каза Хекър. — Завръщане в черно.

— Много черно. — Гласът на Райдър бе силно възбуден.

[1] Епизод от филма „За няколко долара повече“. — Б.пр. ↑

[2] ИЧ — съкр. от инфрачервен. — Б.пр. ↑

[3] Прототип на този герой на романа, разбира се, е Едуард Сноудън. — Б.пр. ↑

[4] Аутсорсинг — придобил гражданственост термин, означаващ ползване на външни ресурси (износ на продукцията), с концепция за взимане на вътрешни функции на дадена компания и предоставянето им за изпълнение от външна компания. — Б.пр. ↑

[5] Една от централните и най-красиви улици на Сингапур (друга знаменита улица там е Орчард Роуд); наречена е така заради шотландската общност, населявала колонията, преди Сингапур да обяви независимостта си. — Б.пр. ↑

7. ПОДСИГУРЯВАНЕ

Събота. 8 март: Москва

— Еквадор са готови да те приемат, въпреки натиска от Съединените щати. Най-добър е полетът на „Аерофлот“ от Москва за Кито през Хавана, защото Щатите няма да посмеят да го приземят принудително. — Загрижеността на Ерик Уотърман прозираше в гласа му, виждаше се в измореното му изражение и личеше по смачканите му дрехи. Беше отишъл с кола направо от летището в централата на ФСС^[1] на площад „Лубянка“ — наследника на Първо главно управление на КГБ, — преди да дойде в апартамента на сина си.

Беглецът бе нетърпелив. Нима баща му бе летял единайсет часа, за да му припомня разписанието на авиолиниите?

— Татко, казах ти и преди, че не мога да мръдна оттук! Технически погледнато имам политическо убежище за още малко над четири месеца, до края на юли, но истината е, че те могат да ме изритат, когато пожелаят. Или... да ме приберат. Искат онова, което съм взел, преди да ме пуснат да си ходя.

— Дай им го тогава.

— Нямам копие. Китайските диваци ме съблякоха чисто гол, преди да ме пуснат от Хонконг под носа на групата от ЦРУ, която искаше да ме отвлече. Кацнах тук само с дрехите на гърба си и два лаптопа с изтрити дискове.

— А онези журналисти? Нали им даде копия?

— Татко, всяка разузнавателна агенция на света бленува за тези файлове. МИБ и ЦРУ са им казали, че ще ги убият, за да се сдобият с онова, което съм им дал. Затова Грег, Марджъри и Алекс унищожиха копията си пред свидетели. Тях ги гони същата параноя като мен. Първоначалният план беше, ако нещо се случи с мен, всеки журналист да публикува своето копие. Това трябваше да възпре Щатите в желанието им да ме убият. Но сега, след като съм в Русия, е вярно точно обратното. Ако приятелите ми все още имаха копия с

инструкцията да ги публикуват след новината за смъртта ми, руснаците отдавна щяха да са ми теглили куршума.

— Защо тогава са ти дали политическо убежище? Това им донесе големи неприятности.

— Путин обожава да кълве Щатите в окото. А ФСС изглеждат уверени, че има и четвърто копие.

— Има ли?

— Имаше, но аз го скрих и вече не е там. Не знам кой го е взел. Опитвам се да разбера по старите канали.

— Господи, само не това! Да не би да си казал...

— „Може би“ — това е важната дума. Може би е у него. Може би той ще ми го даде, ако си го поискам, но не знам, докато не опитам.

— Ако е онзи, за когото си мисля, не можеш да му имаш доверие.

— Това пък откъде го измисли?

— Някой ден ще ти разкажа цялата история. Но не сега. Ето бележките ми върху онова, което директор Чумаков каза преди деветдесет минути — и той започна да чете: — „Господин Уотърман, платихме ви самолетния билет и ви издадохме виза за четирийсет и осем часа, защото вярваме, че можете да вразумите Марк. Той трябва да ни каже къде можем да намерим определена информация. След като получим тази информация, ще го откараме, в която точка на света пожелае. Ако не я получим, заплашва го съд като служител на враждебна разузнавателна служба. Ще задържим паспорта и билета ви за по-сигурно. Приятно прекарване“. — Баща му го погледна, сякаш отново беше на шестнайсет и бе хванат да се прибира късно. — Двамата с теб трябва да си поговорим на четири очи. Има ли тук място, което не се подслушва?

— Ти шегуваш ли се? Можем да си подаваме бележки под одеяло. Това е положението.

— Тогава донеси един чаршаф и нещо за писане.

След двацет минути баща му изгаряше листове хартия над тоалетната чиния, а Марк отиде до стария телефон от 80-те години с шайба и вдигна слушалката. Без да набира номер, той каза:

— Чумаков, ще ти кажа кой има четвъртото копие, но искам да се махна от тази страна.

↑

[1] ФСС (рус. ФСБ) — Федерална служба за сигурност. — Б.пр.

8. КАК СТОЯТ НЕЩАТА

Неделя, 9 март: Рангун

Хекър твореше по телефона:

— Хани...? Къде си? Виж, искам да направя график за денонощна охрана на конспиративната квартира. Искам въоръжен пазач на портала, докато не неутрализираме заплахата. Ако местоположението ни още не е известно, трябва да допуснем, че утре ще се знае. Искам да имаме готовност и да се надяваме на най-доброто развитие на нещата. Ако привлечем нежелано внимание, ще се преместим в по-малката конспиративна квартира, Хогуортс. Постарай се да намериш няколко пожарогасителя. Тези момчета обичат да си играят с кибрит. Край. — Хекър се обърна и изгледа Райдър на задната седалка. — Поискай от нашите приятели в полицията да се съсредоточат изцяло или върху издирването на Телър, или да проверяват пристанището, летището и пътищата към Тайланд. Ние с Боб ще поемем посланика. Ти потърси контейнерите.

Макар по-рано да бе сигурен, сега Нолан вече не смяташе, че контейнерите са ключът.

— Телър е умен. Просто го виждам с очите си как разкарва из Рангун три празни контейнера, докато истинската награда е нещо в кутия за обувки или някой с вързани очи в багажника на някоя кола някъде. Трябва ни идея какво търсим. Можеш ли да вдигнеш самолет или разузнавателен дрон?

Райдър се изсмя сухо: знаеше какво следва.

Хекър се изви на седалката, свали очилата си и почти заби показалец в Нолан.

Този политиканстващ духач Матюс е причината да рискуваме задниците си и да се друσαμε по черните пътища посред нощ! Миналата година, когато Зо още беше в Лашио, обединихме усилията си и разбихме две лаборатории за мет и складове на яа баа^[1], както наричат мет хапчетата. Това ужили армията с доста пари и хунтата оттегли сътрудничеството с нас по повечето наркоинициативи.

Очаквах тази дивотия от тях, но когато имаш шанса да спреш износа от страната на „кристал“ за трийсет милиона, просто го правиш. Зо имаше идеята да изгори всичко на място, вместо да го рециклираме и товарим на DC-9. Всички, като се почне с президента Теин, бяха доста възбудени. Точно затова си обичам работата — от време на време всяваме панически страх в мошениците и им бъркаме дълбоко в джоба... Матюс реши, че посланикът и ние сме на път да постигнем дипломатически пробив, като предложим сами доброволно да спрем програмата на УБН за облитане. На моя предшественик му трябваха три години и милиони долари, за да ни бъде позволено да наблюдаваме с безпилотни разузнавателни апарати — БРА дроне, — оборудвани с камери вместо ракети. И само за един следобед Мартин и Матюс ни го научаха.

— Това беше късата версия — изсмя се Райдър. — Налей на Сам две бири в гърлото и чак тогава го попитай какво наистина мисли.

Хекър едва го изчака да завърши:

— Единственият плюс за нас от предстоящата среща с въздухаря посланик и мошеника Матюс ще бъде да научим последните новини за издирването на МН370. Може да са открили отломките край Виетнам и всичко останало да са глупости на търкалета. Продължавам да мисля, че Телър припечелва странично чрез големи сделки с наркотици или оръжие, а не през Мят Нои. Но признавам, че в момента съм загазил — Боб почти успя да ме убеди, че се занимаваме с конспирация, достойна за филм за Джейсън Борн.

Нолан успя да вмъкне дума:

— Ще подскажеш ли какво да говорим на срещата?

— Вие от ЦРУ сте професионални лъжци. Ние сме скромни бойци срещу наркотиците. Ще пропуснем всякакво упоменаване на Робин Телър. Това ще създаде цяло шоу, а този цирк няма достатъчно клоуни, за да е весело. Значи... има платена магистрала с шест ленти, използвана като самолетна писта от Джей Тофър, който работи за „Златният слон“. С каква цел — нямаме представа. Обаче предполагаме, че е обичайната смес от наркотици, оръжие и пари. Ти си отишъл да погледнеш по искане на Матюс, а остатъкът от съботата е както вече е докладвано. — Хекър помълча няколко секунди, после продължи: — Кяо е бил прободен в ръката. Разменил си колите и си го откарал до болница в Рангун. Ние сме решили, че в онази маскирана

сграда до пистата може да има товар оръжие или пари, така че сме отскочили да видим какво точно е. Но всичко там е опожарено и безлюдно. Това е операция от типа наркотици срещу оръжие и като такава попада в сферата на УБН. Няма да споменаваме МН370, защото в противен случай ще започнем да работим за Матюс. Пропускам ли нещо?

— Няколко неща, като се започне с три-четири чувала мостри от почва, пепел и бананов пай, които Зея и Гонзалес изровиха изпод боклука — напомни Нолан.

— Стане ли това, забрави за нашето разследване. Ще пуснем всичко в сингапурска лаборатория и ще видим какво ще излезе, преди да го споделяме с Компанията. Обещавам ти да видиш пръв резултатите, когато излязат.

— Става. Но трябва да споменеш, че Тофър оставя впечатлението на откачен убиец, така че ще трябва да напомним на бирманците, че са ни длъжници, и да поискаме да го задържат. Той не е обикновен наркотрафикант, правещ удари за по десетина милиона долара, който държи в джоба си политици от средно ниво или някой полковник от армията. Трябва да са наясно, че е на порядък по-лош. Мили е в опасност, защото...

— Мили може да е в опасност. Няма доказателство, че Тофър/Телър я е идентифицирал по взетите от колата ти доклади. Да не прибързваме със заключенията — каза Райдър.

— Може и да си прав. Добре... няма да проточваме срещата повече от час. Искам да видя жена си и едно от децата, преди да се пренеса в „Клуб Аватар“.

— Семейството ти в безопасност ли е, където е сега? — попита Нолан.

— Да. След като пристигнах през 2012-а, получавам по една заплаха седмично, а Софи и Си Джей вероятно по една месечно. Живеем в държавни апартаменти в Дъбърн Парк. Сградата ни е зад скамейката за играчите на бейзболния стадион. Каня те на вечеря, когато това отшуми. Но не блъскай по вратата долу и не се опитвай да се качиш по улука, защото някой пехотинец може да ти направи дупка. Травис живее в същата сграда, което определено допринася за общия комфорт. Нали знаеш, че е бил снайперист на тюлените с потвърдени убийства от километър и половина в Афганистан?

— Не, но виждам, че се оправя доста добре с оръжията.

Райдър прочисти гърлото си, за да насочи разговора на друга тема.

— Трябва да се върна в Сингапур и да обмисля нещата за МН370 и Телър. Имаме ли вече списък на пасажерите и манифест на каргото?

— Това е нещо, което можеш да провериш с Матюс, когато го видиш. Аз се опитвам да не разговарям с този задник, освен ако не е абсолютно наложително — отговори Хекър.

Райдър се усмихна на Нолан и отговори на поредното позвъняване по телефона му. Нолан бе изненадан да го чуе да разговаря на смес от бирмански и примитивен английски, какъвто военните по света използват, за да говорят с местните. След двайсетина секунди напълно неразбираеми фрази Райдър затвори.

— Травис, след като явно работиш с туземците, най-добре е да използваш за база пристройката на посолството. Така няма да доведеш в конспиративната ни квартира убийците на Тофър. Засега нека казваме на местните, които попитат, че съм извън страната по други дела на УБН.

— Окей, шефе.

Бяха в центъра на Рангун. Утринното слънце вече обещаваще поредния изтощително жарък ден. Дори в по-изисканите жилищни квартали по улиците се виждаха редуващи се купчини стари дъски или чакъл, пусти парцели, пълни с избуяла трева или боклук, както и изоставени сгради. Там, където имаше тротоари, настилката им бе или разбита, или отрупана с откъртени сухи клони и торби с боклук, в очакване да бъдат събрани.

Трафикът започваше да се оживява и шофьорът бе принуден да смени лентите и да завива внезапно, за да избегне евентуално проследяване. Нолан бе впечатлен от пъргавината, с която рейндж роувърът се стрелна между разнебитен автобус и цистерна с втечен газ, истинска бомба на колела. След пет минути спряха на пътя, водещ до конспиративната квартира. Нолан продължаваше да няма представа къде се намират.

Джоани вдигна на първото позвъняване — тъкмо довършваше закуската си и гледаше по телевизията някаква сапунка.

— Скъпа, аз съм. Извинявам се, че се обаждах толкова рядко. Наред ли е всичко?

— Изобщо не е! Вчера градинарят никакъв не се появи, а тъпата прислужница счупи чаша. И можеш ли да си представиш, Хуанила иска назаем още четиристотин долара! Бедната! Роднините ѝ във Филипините я въртят на пръста си. Когато ѝ изтече договорът, ще ми дължи пари. Оказа се, че сме свършили къдравото зеле, а тя не ми е казала, и сега...

Изливащият се от Джоани поток на съзнанието му казваше, се всичко е добре, но времето го притискаше. След като тя спря и бе в състояние да се съсредоточи, инструктажът му продължи две минути. Използва кодови думи, за да покаже, че е в безопасност и не е под принуда („голф“), но че семейството е застрашено („плуване“). Удиви се на способността ѝ да се превръща за миг от страховита стопанка на къщата в началник-щаб. Когато приключи разговора, знаеше, че тя и децата скоро ще бъдат недостъпни за дългата ръка на Телър.

Замъкна се под душа, за да събере мислите си.

Азия беше пълна с компетентни жени. Без достъп до университет, дискриминирани при повишенията и лишавани от равен дял при наследяване, жените на Югоизточна Азия вече показваха находчивост и способности. Да въртят домакинство и да бъдат майки тигрици покриваше домашната част на функционалната характеристика, но да бъдат мозъкът и организационният гений зад успеха на многобройните фирми, охраняващи икономическия възход на Азия, бе истинското доказателство за техните качества. Във всяка азиатска страна се наблюдаваше едно и също: жените управляваха успешно, а мъжете позираха за пиар снимки.

Избърса се с още мократа кърпа, защото това бе вторият му душ за последните седем часа. Помисли си, че в момента би трябвало да се грижи по-малко за личната си хигиена и повече за съня си. Хората на Хекър бяха уредили напускането му от рангунския „Трейдърс Хотел“, така че сакът му го чакаше до леглото. Този път се наслади на половинчасов сън, преди Хекър да го раздруса за рамото. Съзнанието му бе толкова лепкаво, колкото и зъбите.

Заседателната зала бе превърната в място за закуска. На екрана вървеше Би Би Си без звук, но от картината се разбираше, че няма

нищо ново, освен включването на нови самолети и кораби към търсенето в празните морета и небеса.

Докато Нолан си мажеше филия с масло, Хекър бавно крачеше из стаята. Чисто избръснатото лице с трапчинки и чистите дрехи на шефа на УБН го правеха да изглежда като готов за офис в Силициевата долина, ако не беше пистолетът му, затъкнат този път в найлонов кобур за бърз достъп.

— Да действаме — каза той и зави два мъфина в салфетка.

Нолан зае относително по-чистото място на Райдър отзад в рейндж роувъра, като погледна предишното си място със смес от отвращение и неохотно възхищение — кал, кръв и тиня почти изцяло скриваха под себе си синята тъкан на седалката. Цялото тяло продължаваше да го боли, а изтощението му бе такова, че се унасяше за кратко, преди поредната маневра за измъкване от несъществуващите преследвачи да го накара да се сепне.

— Без значение какво кажат онзи идиот посланикът или интригантстващият мръсник Матюс, не споделяй хипотезата за отвличането на МН370 в Бирма, нито идеите си за Телър. Не и ако искаш разследването да се води от УБН — подчерта Хекър.

— Все още ли смяташ, че Матюс има пръст в това?

— Не знам, но не мога да си позволя да рискувам. Нека останем съсредоточени върху Писта-1.

— Ако не им кажем, че самолетът вероятно е кацнал в Бирма, тогава поне пет-шест сателита, трийсет кораба и сто самолета ще търсят на грешни места.

— С какви доказателства разполагаш за каквото и да било? След полунощ има повече кацащи и излитащи самолети без полетни планове, отколкото такива, които летят през деня.

Мълчанието на Нолан накара шефа на УБН да смекчи тона си и да смени темата:

— Виж, Боб, не казвам, че грешиш. В крайна сметка международното летище затваря от един до шест сутринта, а гражданският им радар се изключва между два и пет, понякога за по-дълго. Военният радар на Бирма контролира основно направленията на северозапад към Индия и север-северозапад към Китай, много рядко на изток към партньорите им в престъпленията от Тайланд, и никога на запад към Бангладеш или към морето на юг. Ако МН370 е навлязъл във

въздушното пространство на Бирма, стига да не е прелетял над Тайланд или да не се е приближавал на повече от триста километра до границите с Тайланд и Китай, той все едно е бил невидим. Дори „Боинг 777“ може да навлезе над делтата, да кацне и да излети в ранните часове, без никой да се усети. Само ти го казвам за сведение — онова, което би могло да се е случило, не означава, че се е случило.

Нолан го слушаше с провиснала челюст.

— Ти се шегуваш! Да изключат радара на международно летище?

Хекър го дари с пестелива усмивка и повдигна вежди в намек за престорено изумление.

— Когато преди година братята ни в посолството преустановиха облитанията от УБН, бях толкова ядосан, че сравних записите от радара след полунощ с „несъществуващите“ полети от нашите ВВБ. Щатите и ООН натиснаха сериозно правителството да сложи край на участието на армията в транспортирането на наркотици. Знаеш ли, че един С-130 има двацет тона полезна товароподемност? Това са страшно много пари, ако ги превърнеш в 1500 долара за килограм опиум и 20000 за килограм хероин. Липсата на радарни записи означава може би още сто милиона долара на полет, останали незасечени. И така радарът се изключва заради икономия на енергия, а синовете на генералите се състезават с мощните си италиански спортни коли по пистата нощем... Замисли се за слушателите си, Боб, преди да тръгнеш по този път. Какво ще каже Матюс например? Голям самолет може да е кацнал и излетял в малките часове на съботната нощ няколко часа след изчезването на МН370 и изведнъж ние откриваме Амелия Кърхарт^[2]? Това няма да убеди много хора. Трябва да съобщим нещо повече от това, че Телър е груб играч, който може, но може и да не е наредил няколко души да бъдат насечени или изгорени до смърт.

Нолан неохотно прие доводите му.

— Съгласих се да не казваме на Матюс, докато не разберем дали Телър е под негова протекция. Значи ще говорим само за *Тофър*. Затварям си устата и за МН370, но трябва да получаваме данни в реално време от издирвателната операция. Това може да хвърли светлина върху следващите ни действия.

— УБН ще знае всичко, което пристига в ЦРУ Самолетни катастрофи, похищения, терористични атаки са свободни за обмен. Катастрофите са сред малкото събития, когато всички споделят.

— Добре, ще си мълча, но ако Мили вече е говорила с Матюс, вече сме изпържени.

— Обадих ѝ се преди час и тя е с нас. Не беше говорила с Матюс — още не се бил появил в офиса.

— Странно.

— Взе ми думата от устата.

Хекър отново заговори по телефона:

— Травис? Да. Почти стигнахме в Дъбърн Марк. Имаш ли нещо за нас? Мамка му... добре, помисли върху следното. Можеш ли да измислиш някаква история, която би оправдала пренасочването на едно от „очите“ ни горе така, че да търси контейнери по пътя днес? Неделя е и трафикът трябва да е по-лек. Мммм... хммм... да, това може да се приеме. Ще говоря с теб по-късно... Боб, ще поискаме от Матюс да направи заявка някой от спътниците на НУВКР^[3] да направи няколко снимки на основните пътища между Рангун и Тайланд. Може да имаме късмет и да засечем контейнерите на пътя, но има ли облаци, прецакани сме. Възможност за снимки има веднъж на деветдесет минути, което ни прави слепи през по-голямата част от времето. Ще обявим сандъците като доставки на оръжие за складове отвъд границата. Тайландските генерали въртят доходен бизнес, като отдават под наем бункери на всеки, имащ спешна нужда от дискретно складово пространство. Да не говорим, че предлагат военните си летища на почасова тарифа. Най-скъпо струва фалшифицирането на радарния архив.

— Но предполагаема оръжейна пратка прави ли случая работа на УБН?

— А-а-а, добър въпрос. По принцип никой няма да възрази, но ако Матюс е забъркан, той може да изтегли случая в ЦРУ, като се улови за буквата. Така че... нека променим предполагаемото съдържание на ацетил анхидрид, предназначен за хероинова лаборатория по тайландската граница.

— Но трафикантите имат ли практиката да транспортират химикали по въздуха, преди да ги наговарят на камиони?

— Не, по дяволите. Обикновено го правят с камиони от Индия през Качин до Шап. Има цял бизнес, който позволява на генералите да обновяват златните си стикове за голф. Но на нас ни трябва нещо, което се отнася до УБН, а това е най-доброто, което мога да измисля набързо.

Охранителят затвори зад тях портала на Дъбърн Парк.

Хекър представи Нолан на Агата — достопочтената секретарка на ДЦ. Тя потвърди, че изслушването ще се проведе в Хранилището. Посолството и пристройката бяха буквално скрити под антиподслушващи устройства и се проверяваха ежеседмично. Офисите на старшите служители на Компанията и повечето заседателни зали се обработваха ежедневно с възможно най-надеждните средства за откриване на такива устройства. Хранилището бе една от тези свръхзащитени стаи. Нолан не преставаше да се удивлява, когато някой се изненадаше от откриването на подслушвателно устройство на територията на посолството. По дяволите, в доброто старо време, когато той наредеше една стая да се подслушва, винаги организираше лесното намиране на поне два микрофона, за да не се престарават противниците непременно да намерят всички.

Заседателната маса предоставяше места за сядане на четиринайсет души. Представляваше издължен правоъгълник, осветен от слаби флуоресцентни лампи. Тъмна ламперия от зацапан махагон, тъмни работни столове и дебел кафяв мокет — всичко това допринасяше за създаването на атмосфера, в която липсваха само застоялият дим от пури, гарафи с коняк на странична масичка и индикатор на текущия индекс на борсата, за да се пресъздаде картината на клуб за срещи на Уолстрийт през 1929-а година.

Бяха сред последните пристигнали. Вече ги чакаха шестима, за които бе напълно ясно, че са от ЦРУ, включително добре заоблената и скромно съдържана госпожица Мили Мукерджи, позната от вчера сутринта. Нолан избра по физиономия капитан Ейбрамс, но не успя да избегне задължителното смазващо ръката му ръкостискане. От двата незаети стола начело на масата заключи, че посланикът и ДЦ още не са дошли. Мили включи лаптопа си към проектора, с няколко щраквания избра слайдшоуто и остави лаптопа в готовност.

След малко влязоха величията.

Лойд Матюс, облечен като за игра на бридж с английски перове, влезе с пълничък червенос червенокос връстник на Нолан, облечен като продавач в магазин на Ай Би Ем от 1978-а: син костюм, бяла риза и червена вратовръзка. Единствената връзка със съвременното бе значка на ревера по повод 11 септември. Двамата си говореха нещо. На Нолан му се стори странно, че наскоро пристигналият ДЦ не е информиран от подчинените си до последния момент преди срещата с посланика.

Всички седнаха след императорско махване с ръка от страна на Мартин, който демонстрираше власт, без да може да отклони вниманието на присъстващите от капките пот по веждите си. Актуализацията за събитията в Шан и Качин не беше нито обстойна, нито осведомяваща. Нямаше контакт с поне половината от агентите. Трима бяха арестувани за незаконно навлизане — това беше начинът на армията да обезкуражи хората да седят в близост до ограда, от другата страна, на които се правят пари. Бяха получени няколко доклада за незаведени в дневниците полети, но нямаше нищо за писти или пътища с изискуемия прав участък от поне километър и половина и поне трийсет метра отстояние до оградата от двете страни. Нямаше сведения за разговори между местните за чут или видян граждански полет в небето или на земята. Разследването продължаваше, като следователите от северните провинции Шан и Качин тепърва щяха да докладват. Матюс увери присъстващите, че Компанията ще приключи следствените си действия през следващите трийсет часа.

Посланикът го прекъсна, за да се осведоми за разликата между НУВКР и НАГПР^[4]. Не използвали ли и двете служби сателити? Един от анализаторите на Компанията търпеливо обясни, че НУВКР конструира, изработва и използва сателити за изображения във видимия и ИЧ спектър, както и за прехващане на телеметрия, които генерират разузнавателна информация, известна като визуална (IMINT), електронна (ELINT) и голяма част от сигналите (SIGINT). НАГПР е органът на Министерството на отбраната, който интерпретира данните от НУВКР и на свой ред обезпечава информационно своите клиенти в Агенцията за национална сигурност, РУМО^[5], ЦРУ и още десетина подобни. Озадаченото лице на Мартин издаваше, че мозъкът му е дал на късо от множеството съкращения. В

един момент аналитикът на Компанията се усети, отказа се и се върна към кръстословицата си.

Накрая всички очи се насочиха към специалния им гост, който на една част от присъстващите бе известен като бивш началник на Южноазиатското бюро за криптография и компютърна безопасност, а на останалите като стара кримка, опитала се да представи през 2012-а самоубийството на служител на половин работно време като убийство. Продължаващото пребиваване на Нолан в Компанията бе доказателство, че ЦРУ е дотолкова затънало в бюрокрация, че е безсилно да изхвърли някого за престъпление по-невинно от държавна измяна. С монотонен глас Нолан разказа съботната история на проучвателното си пътуване с Кяо. Пропусна някои подробности — публиката вече знаеше за раняването на Кяо и за ужасната му съдба, подчертана от огнения край на служебния хюндай и временните му притежатели.

Матюс не каза нито дума, докато Мартин не спираше да прекъсва Нолан в опит да възвърне царствеността си, накърнена от безпомощността му да се справи с азбучната супа от съкращения. Никой от малоумните коментари на посланика или предположенията, дължащи се на невнимателно слушане, не накара Нолан да направи нещо повече от това да спре за малко, колкото някой от подчинените да разясни недоразумението. Разказът му завърши с ранните часове на неделя сутрин и с прибирането в неназованата конспиративна квартира на УБН.

Оттук подхвана Хекър, който не информира за съдействието от страна на майор Зо и хората му. Както се бяха договорили, той изпусна да спомене вземането на мостри от изгорялата почва. Тоталното безхаберие на посланик Мартин стигна нови върхове. Било ли това опит за преврат? Можели ли да оправдаят кацане на американски самолет на Писта-1, за да се проведе на място собствено разследване? Защо не били повикали местната полиция и не ги били накарали да отидат в дома на Тофър и да го арестуват веднага?

Този последен въпрос заслужаваше отговор и Хекър го даде:

— Вече направихме искане за спешно съдействие и очакваме отговор. Неделя е, затова е трудно да се намерят някои хора, а още по-трудно е да бъдат накарани да направят нещо. Правим всичко по силите си, ваше превъзходителство.

Мили съживи лаптопа си и показа вчерашните снимки на вероятни летища с различна степен на яснота. Имаше няколко подходящи военни писти, около които бе претърпкано със сгради и кипяща активност, в контраст с черни полоси, подходящи повече за чесни, отколкото за боинги.

Към края бе показана и зърнистата снимка на Писта-1. Всички се съгласиха, че Мили е свършила чудесна работа в идентифицирането на сградата под камуфлажната мрежа, особено при тази мизерна резолюция на изображението. Всичко започваше да изглежда като голяма контрабандна операция в регион, неизвестен досега с тайни операции. Може би мъртвороден строителен проект в делтата, но едва ли нещо повече.

Матюс чакаше края на баналната дискусия. Нолан си припомни още две причини, поради които недолюбваше Матюс. ДЦ се обличаше като манекен на „Брукс Брадърс“, а когато говореше, всяка негова трета дума излизаше в облаче от пръски слюнка. След разговор с Матюс отблизо на Нолан му се искаше да завре лицето си под струята на ръчен дезинфектант.

ДЦ каза:

— Много е хубаво да чуем всичко това от устата на нашия древен мореплавател, но в страна, където обработката и износът на наркотици са бизнес номер едно, никой не обясни как така поредната контрабандна операция — и вероятно такава, която явно е струвала няколко милиона долара — е преминала в изблик на крайно насилие в мига, в който е била разкрита. Тофър не е трябвало да заплашва Нолан, нито да убива шофьора на посолството, а най-малко от всичко онези явно неприятели към нищо селяни. Независимо дали е забъркан „Златният слон“, той е шеф на охраната на децата на бившия най-голям в света контрабандист на хероин. Тези хора знаят добре телефоните, на които да се обадят, за да блокират всякакво евентуално разследване в зародиш. Както Хекър ни е казвал много пъти, това е причината УБН никога да не види осъждане в Бирма.

Всички се напрегнаха за отговора на Хекър.

— Противно на онова, което току-що се каза — почна той — УБН се радва на траен успех в Бирма, но щеше да постигне много повече, ако продължавахме облитанията със съдействието на националната полиция. Благодарение на вашите усилия това престана,

но тази тема по-добре да я оставим за друг път. Имахме информатори в „Златният слон“ години наред до края на миналата година. Там е чисто. Тофър действа на своя глава и е изплашен да не бъде разкрит. Поради това се опитва да убива и сплашва всеки, който би могъл да каже на шефа му с какво се занимава.

Беше ред на Матюс да реагира:

— И с какво се занимава? Тофър строи трикилометрова писта с парите и оборудването на „Златният слон“! Не ми говори, че никой в ЗС не знае какво става. Нека не бъркаме строителния проект, който явно е бил предварително одобрен, с онова, което Тофър прави с пистата! Откакто е завършена преди около месец, там непрекъснато има кацане и излитане на самолети посред нощ. Ще попитаме какво знаят местните, но съм готов да се обзаложа, че тези полети са лични партии на Тофър или неговите началници. По някое време в бъдеще ЗС ще предаде пистата на армията, ще си получи парите и ще се оттегли. Новият собственик ще поеме нещата в свои ръце и може би армията ще остане да отговаря за охраната.

И в този момент Мили изненада сама себе си — както, разбира се, и всички останали в стаята — със звука на собствения си глас:

— Ако искате един граждански полет да изчезне, Бирма е може би единственото и най-добро място в Югоизточна Азия. Народът живее в почти сталинска диктатура. Правителството казва на хората си кога могат да видят нещо и кога не могат. Агенциите за помощ не могат да се доберат до готови да говорят свидетели дори след като военни те камиони са минали с рев и грохот през селата и са преследвали играещи на пътя деца... На всичко отгоре Китай иска пряк достъп до Индийския океан. Окупацията на Шан ги приближава с още триста километра до целта им, а междувременно суровините отиват на север. Като добавка, след като се намести в страната, Китай ще изгори маковите поля, опиумните складове и лабораториите за мет, които пристрастяват гражданите им. Може дори да изтрие от лицето на земята бирманската армия, като разплата за милионите наркомани в Юнак и Кунмин.

Въпреки възхищението си от дързостта ѝ Нолан се съмняваше, че някой друг в стаята, освен Мартин е впечатлен от кратката реч на младата Мили. Дори при това положение Матюс и Хекър замълчаха. Нолан се улови, че не може да откъсне поглед от пленителната ѝ

усмивка, приятното ѝ лице и сериозността ѝ, докато тя гледаше надолу и пръстите ѝ шареха безцелно по клавиатурата на лаптопа: лицето ѝ бе пламнало заради мълчанието, което бе посрещнало изблика ѝ.

Посланикът разруши магията:

— Господа, в понеделник ще се обадя на вътрешния министър и ще настоя този Тофър да бъде арестуван, ако не са го направили до края на днешния ден. Когато приключат с разпита му, ще знаем за какво става дума.

Нолан реши, че Уорън Мартин е от онази често срещана порода политически назначения, които са достатъчно богати, за да си купят посланически пост, но недостатъчно умни, за да направят нещо полезно с него. Отчайващо бе как Съединените щати могат да възложат политически и икономически важен пост на политикан като него.

— Господин посланик — обади се Нолан, — аз съм вероятно единственият, който би могъл да свидетелства срещу Тофър. Той заплаши жена ми и децата ми, но в действителност аз не съм го видял да пробожда Кяо. Колата на посолството е изгоряла, така че няма доказателства, че Тофър го е пронизал на капака. Не знам колко е добра наказателната система на Бирма...

— Убийствено бавна, невероятно корумпирана и възмутителна във всяко отношение — каза хладно Хекър.

— Застрашен е животът ми. Трябва да напусна Рангун възможно най-скоро.

Мартин явно не беше убеден в това.

Защо смятате, че сте под риск, след като вече разкрихте злодеянията на този човек пред всички в тази стая? Ликвидирането ви не би променило този факт.

— Силата на Тофър е в сплашването, точно затова той уби Кяо. Ако вися тук и свидетелствам, той ще тръгне да ме издирва, а и семейството ми няма да е в безопасност.

Намеси се Матюс, като пръскаше слюнка:

— Нолан е прав. Остава му по-малко от месец до пенсиониране. Това не е някакъв ИТ казус. Той трябва да напусне и да остави случая на професионалистите в тайните служби. Сигурен съм, че семейството му ще е в безопасност от хватката на кръвожадния убиец Тофър в мига, в който архиврагът му Нолан напусне страната.

Сарказмът на Матюс увисна в изровената атмосфера. Нолан не каза нищо, защото колкото и оскърбителни да бяха думите, те по същество подпечатваха желанието на ДЦ. Той погледна Хекър и едва забележимо помръдна глава в двете посоки. Посланикът запълни пропастта в диалога с риторичен въпрос защо местната полиция не действа както онази в родния му Илинойс.

Това беше краят на срещата. Хекър предложи на Нолан да изчака в Хранилището, докато останалите не си тръгнат. Нолан видя Хекър да заковава Мартин пред вратата. Скоро след това гласовете им заглъхнаха в далечината. Това слагаше край на желанието да размени няколко думи насаме с Хекър.

[1] Яа баа (от уаа баа — англ.) — букв. „людия наркотик“ — хапчета, съдържащи смес от метамфетамин и кофеин. — Б.пр. ↑

[2] Амелия Еърхарт (1907–1939) — американска авиаторка, първата жена, прелетяла над Атлантическия океан; изчезнала над Тихия океан по време на околосветски полет. — Б.пр. ↑

[3] НУВКР (от NRO — National Reconnaissance Office) — Национално управление на въздушно-космическото разузнаване. — Б.пр. ↑

[4] НАГПР (от NGA — National Geo-spatial Intelligence Agency) — Национална агенция за геопропространствено разузнаване. — Б.пр. ↑

[5] РУМО (от DIA — Defense Intelligence Agency) — Разузнавателно управление на МО. — Б.пр. ↑

9. ЖЕГА В РАНГУН

Неделя, 9 март: Рангун

Мили остана, за да разкачи кабелите и да подреди.

— Кога провери за последен път служебната си поща, Боб?

— По дяволите! В четвъртък следобед. Защо ме питаш? Мога ли да вляза отгук?

— Тази сутрин Директорът на Азия пусна общо за АСЕАН^[1] и Южна Азия искане аналитиците да заминат за Сингапур за до две седмици, за да работят върху случая МН370 в състава на обща работна група. Ще гледам да убедя Лойд да ме пусне. Питам се дали и ти не би искал да се включиш в групата.

— Разбира се. Ако ми позволят, ще отложа пенсионирането си, докато случаят не се реши. Определено никой няма да намери самолета в Тайландския залив.

— А къде мислиш, че може да е? Още да е в Бирма?

— Може би на север, но от друга страна, на срещата се разбра, че там може да няма никакви полоси за кацане. Знаем, че самолетът не може да е отлетял незабелязано в Индия или Китай, чиито радарни системи не са шега. Ако самолетът е отвлечен от Китай, ще се намира в провинция Юнан или северната провинция Шан. Намесата на Телър обаче подсказва, че зад всичко стои не Китай, а някой друг. За мен най-простото обяснение е, че самолетът е излетял към морето, оставайки под радара.

— Към морето? Къде?

— Може би Малдивите. Защо не Бангладеш или Оман? А ако е имал гориво, Диего Гарсия ми се струва сериозна възможност, което моментално ще означава американско „спонсорство“. Диего Гарсия се води британска собственост, но британците са дали под наем на Щатите по-голямата част от острова и ние държим там огромна шпионска база. В нея са базирани стотици служители, които поддържат подслушвателни антени, сателитни станции и много самолети с далечен достъп. Нямам съмнение, че един ден някой от тях

ще проговори и тогава ще гръмне невиджан скандал. Така че Диего Гарсия е възможен, но не много вероятен.

— Смяташ ли, че Белият дом или Пентагонът знаят повече, отколкото дават да се разбере? И ако е така, не е ли възможно отвличането да е тяхна операция, за която ЦРУ не знае нищо? И не трябва ли АНС да е в играта независимо чия е операцията?

— Не е задължително. Отвличането на МНЗ70 може да се окаже пиратски акт от миналото. Черната брада плячкосва кораба и не оставя никакви очевидци. Напълно в стила на Телър.

Хекър влезе при тях усмихнат, което му се случваше рядко.

— Матюс ни даде сателита за до края на деня. В момента хората му заявяват пред НУВКР искане за пренасочване. Ако имаме късмет, ще получиш живо видео. Нали ще останеш тук за около час? Трябва да проверя какво става на семейния фронт.

— Няма проблем. Мили ще ми организира достъп до пощата на Компанията, но това не би трябвало да отнеме дълго.

— Ясно. Искам да ме информираш допълнително относно Тофър/Телър. Да се видим на портала точно в дванайсет и ще те откарам до „Клуб Аватар“.

Нолан се отпусна на стола срещу Мили, докато тя излизаше от системата.

— Как, по дяволите, е успял Хекър да убеди Матюс да се съгласи на каквото и да било? Мислех, че ще изиграят всичките дванайсет рунда.

Тя се усмихна.

— Хекър и Матюс поотделно разиграват шоу за пред тълпата, но са амбициозни играчи и знаят, че ако искат да спечелят личната си война, не могат да си позволят да изглеждат само „лоши“. Освен това сателитът е на НУВКР. Такова искане не струва нищо на Лойд.

Срещата им в събота сутринта беше кратка, но доброто усещане от изказването на Мили преди малко продължаваше. Може би Мили бе видяла мъничко от някогашния блясък на Нолан, може би имаше прекомерна привързаност към бащината фигура, а може и да си въобразяваше някои неща. Каквото и да бе, той искаше да знае повече за нея, затова ѝ предложи варианта „Как едно добро момиче като теб...?“

Мили обаче се отзова с готовност:

— Най-изненадващото, когато пристигнах, бе, че бях единствената американка в Компанията с работен бирмански. Така че сега наглеждам екип от местни, които ронят из обществената мрежа в търсене и превод на интересни материали. Лойд минава през офиса ми по три-четири пъти на ден, за да ме пита за най-различни неща.

Нолан подозираше, че зад добродушното внимание на Матюс не стои само интерес към находки от ровенето в мрежата, но не каза нищо.

Работя по седем дни в седмицата. И сега, след този страшно вълнуващ случай с МН370, умирам от желание да се включа в тази работна група и да се опитам да направя добро впечатление. Може би това ще се окаже бързата писта към тайните операции.

Искреният ентузиазъм на Мили го върна към Тайланд през 85-а. Първото му назначение след обучението бе в посолството като шифровчик и момче за всичко. Вълнуващи времена, макар приобщаването му към ЦРУ да го бе разочаровало само месеци по-късно. Докато тя подреждаше имейлите си, той разгледа голямата карта на стената зад нея. Гигантската провинция Шан доминираше горния десен ъгъл, граничейки с китайската провинция Юнан на север, Лаос на изток и Тайланд юг. Провинция Качин беше още по-на север и на запад кинжал, забит в търбуха на Юнан.

— Защо търсенето в Бирма е съсредоточено в Шан? — попита той.

Мили вдигна поглед и проследи неговия през рамото си.

— Напоследък броят на лабораториите за мет буквално експлодира. Става дума за експорт за десет милиарда долара. Освен това Бирма е износител номер две на хероин в света след Афганистан. Армията е най-големият производител на хероин съвместно с главатарите, бунтовническите военни групировки и политиците. Но дори в наши дни всеки може да се включи. Китай е най-големият консуматор и съответно мрази най-силно наркотрафика.

— Хммм... — проточи Нолан. Чуваше младежката ѝ жизнерадост и се питаше какво ли щеше да мисли Мили за Бирма, ако бе прекарала „както трябва“ в Ирак, Саудитска Арабия или Иран.

— И до снощи ти не беше чувала за Джей Тофър или Робин Телър?

— Не, тези имена са абсолютно нови за мен. Не забравяй, че съм тук от януари тази година и като шеф на проучването съм повече библиотекар, отколкото истински офицер по аналитическа работа.

— Не се принизявай. При първата ми задгранична командировка аз отговарях основно за шредера и правех електронни таблици за фалирал търговец на оръжие. Когато си нов, трябва да си доволен, че не си в Лангли. Само по себе си това означава много, когато дойде време да се решава за следващото назначение.

Мили се наведе към него през бюрото, подпряла на ръце внушителната си инфраструктура.

— Много бих искала да чуя какво мислиш за Телър — изгука тя.

— Теорията ми е, че той се държи така, за да привлече вниманието на всички върху себе си, а не върху високо приоритетната мишена, слязла или свалена от МНЗ70. Където и да отиде Телър по-нататък, може си сигурна, че онзи, когото той се опитва да опази, ще се движи още по-бързо от него в противоположната посока. Не знам дали това означава, че ще прати хора след теб, моето семейство или мен самия. Ако съм прав, той ще действа грубо само ако съкровището му е застрашено.

Мили се изправи и му направи знак да седне на стола ѝ.

— Така че когато спре да се опитва да ни убие, наистина ще имаме големи неприятности, защото онова, което е свалил от самолета, вече ще е извън досега ни?

— Нещо такова, да. — Нолан се противопостави на изкушението да сложи ръце върху раменете ѝ в момента, в който се разминаха и телата им едва не се докоснаха. Вдъхна уханието на косата ѝ и усети миризмата на свеж шампоан. Мили седна на току-що освободения стол и Нолан зачука по клавиатурата ѝ.

— И какво следва да направя? — попита тя.

— Махни се оттук днес или тръгни довечера с мен. Ще поискам Хекър да организира почетен ескорт от пехотинци, които да ме съпровождат до летището и да ме качат на самолета. Искам Телър да знае, че съм напуснал. Ако не реши да свали самолета с ракета или ако не сложи бомба в него — а той е способен и на двете, — мисля, че ще съм в безопасност на граждански полет. Ако дойдеш с мен, това се разпростира и върху теб.

— Да, с теб ще съм в безопасност. — Усмивката на Мили беше най-хубавото нещо в тази прогнила страна.

— Тази сутрин пратих жена ми да се скрие в Китай. Ще отиде при майка си във ферма за патици в Гуандун — мястото е толкова отдалечено, че местните не говорят не само мандарин, а дори и кантонски. Може да престои там максимум петнайсет дни за човек със сингапурски паспорт или докато нещата се успокоят. — Нолан осъзна как звучи всичко това, така че примижа болезнено и заби поглед в клавиатурата.

Мили стана.

— Ти се погрижи за електронната си поща, а аз ще поговоря с Матюс и ще видя какво ще каже той. Може би ще мога да дойда с теб.

След четирийсет минути Нолан бе приключил с изтеглянето на служебната си и лична поща, но от Мили все още нямаше и следа. Той остави стикер на монитора и бавно напусна отдел „Политически и икономически връзки“, като оглеждаше клетките, покрай които минаваше, за примамливата ѝ фигура.

Намери при колата Хекър, който бе в приповдигнато настроение, след като бе видял семейството си.

— Казах на Мили, че днес заминавам за Сингапур и че искам да го организирам максимално публично, та Телър да разбере, че съм заминал. Предлагам и тя да направи същото. Шефът на „Сектор Азия“ е пратил имейл, с който иска библиотекари и изследователи да отидат в Сингапур за съвместна работа върху МН370, докато не установим какво се е случило. В момента тя е при Лойд.

— Матюс ѝ беше хвърлил око, но тя е прекалено елитна за това влечуго. Помисли си само какво дело за сексуален тормоз може да извърти на Компанията, ако запише някой от опитите му за свалка.

Нолан не коментира. Явно беше, че Хекър мрази всичко свързано с Матюс.

— Какво мислиш, е имало на борда на МН370, което е заслужавало убиването на толкова хора? — попита Хекър.

— Оставих на Мили бележка с молба да распечата списъка на пасажерите и манифеста на каргото. Докато не ги видя, всеки от нас може да гадае колкото си иска, но ми се струва, че залогът е твърде висок за обикновено похищение. Китайска връзка би означавало всичко, като се започне от биооръжие, пране на пари и

нервнопаралитични химикали и се стигне до политически и икономически шпионаж. Участието на Телър означава, че каузата може да е на четирийсет години. Малайзия е преимуществено мюсюлманска страна, но малайзийците са твърдо проамерикански настроени и няма да допуснат трафик от страна на терористи. Затова се съмнявам, че някой като молла Омар или Ал Багдади е на път за тайно посещение в Китай. Ако се разчуе, американските сили ще го измъкнат за ушите на летището в Куала Лумпур или ще принудят самолета да кацне, щом се озове над териториални води.

— Може би са направили точно това. Започнеш ли да мислиш по линия на конспирациите, почти всичко става възможно.

— Трябва да погледнеш на баланса на вероятностите. Ако вдигнеш изтребители, това означава да оставиш радарни следи на осцилоскопите, някои от които се използват от враждебни на Щатите елементи. Освен това няма нужда да прикриваш онова, което правиш. Защо да го пазиш в тайна? — Нолан бе нехарактерно безстрастен въпреки шепота, с който бе казал всичко това.

— Добре де... а защо не допуснем, че пилотът се е отклонил от курса, защото братовчед на Ал Заухири е стоял в кабината с опрян в главата му пистолет? И нашите F-18 са направили най-доброто възможно и са го свалили.

— Няма никаква причина за прикриване, ако се е случило точно това. Според мен планът може да е бил да се свали някой или нещо от самолета, след което самолетът да се разбие, за да не разбере никой от другата страна, че въпросните неща или хора са в ръцете на похитителите. Това би обяснило бързото кацане, разтоварване и излитане от Писта-1 без никаква следа.

— Само че това не ни помага много, освен ако допуснем, че Телър има много тъмен клиент, свързан с нечие правителство, който... Боже, Райдър е. Хекър вдигна телефона до ухото си. — Удряме ли офисите на Дивака от Борнео днес? Вече е планирано? Както обсъдихме? Чудесно. Нещо друго? Да, ще взема набор за отпечатъци и ще пратя Гонзалес да те посрещне. Той е много добър в снемането на отпечатъци. Дръж ме в течение. Ако искаш да натрупаш точки в пристанището и летището, не се колебай. Не, нека не замесваме армията засега. Там няма приятели на УБН... — Той се засмя. — Да, определено помня защо... чао.

Шофьорът на Хекър, Арун, вложи цялото си умение из полупразните неделни улици. Наближаваше горещият сезон и до края на май към мартенските трийсет градуса щяха да се прибавят още десетина. Нолан усещаше ризата и панталоните си влажни въпреки климатика на рейндж роувъра. Трафикът бълваше черен дим, а през пролуките в уплътненията на вратите на колата проникваше миризма на боклук. Разминаваха се с камиони и пикапи, чиито каросерии бяха натъпкани с работници. Загорели от слънцето усмихнати лица подскачаха в синхрон с дупките по пътя. Нолан им завиждаше за невъзмутимостта.

Двамата потънаха в мислите си до момента, когато шофьорът спря зад „Клуб Аватар“. Като всяка друга сграда в Рангун, през деня и тази изглеждаше изморена. Спуснатите пердета за затъмняване и скритите зад капаци прозорци на втория стаж придаваха на сградата атмосфера на изоставеност — поне докато някой не забележеше паркираните отзад джипове, издавани от размерите на покривалата от ПВЦ. Но малко пешеходци щяха да видят повече от втория етаж, тъмночервените керемиди и разклонените антени, като се имаше предвид, че обектът се охраняваше от почти триметрова тухлена стена, чийто горен ръб бе покрит с натрошено стъкло и спирали бодлива тел.

Гладът на Нолан надделяваше над умората му. Но по-мъчителни бяха болките по цялото му тяло. Ако не бе адреналинът, който периодично се изливаше във вените му, той щеше да е труп. Мъчително бавно заизкачва стъпалата към заседателната стая.

[1] АСЕАН (от ASEAN — Association of Southeast Asian Nations) общоприето съкращение за Асоциация на страните от Югоизточна Азия. — Б.пр. ↑

10. САЛОНЪТ НА ЖАБАТА

Неделя, 9 март: Рангун

Нолан отвори един от капаците, за да позволи на естествената светлина да влезе в стаята. Погледна през прозореца и си помисли, че Рангун е като натюрморт на Югоизточна Азия отпреди 30 години — заспал, непоносим, кипящ от възможности. В контраст със Сингапур, където се спазваха основните права и имаше чисти съдилища, Бирма от 2014-а беше военна диктатура от възможно най-лошия вид. Редът и законът се даваха под наем за деня, а това позволяваше подобните на Телър да действат открито на свобода. Чудно ли бе при това положение, че Северна Корея бе най-добрият приятел на хунтата? Това бяха двете провалени азиатски страни.

Появи се секретарката на Хекър, Чит, и той ѝ даде копие от страницата със снимката на паспорта си, която пазеше на дъното на сака си, както и канадския си паспорт, който го идентифицираше като Дерик Ларсон. Чит направи резервация на името на Робърт Нолан за вечерния полет на „Тайгър Еървейс“ до Сингапур в 19:00 часа. Това, разбира се, беше димна завеса. Имаше също полет на „Мианмар Еървейс“ в 18:10, където резервацията беше за г-н Ларсон. Нолан предпочиташе да вземе по-ранния полет на „Тай“ до Банкок, но задъхано телефонно обаждане от Мили го накара вземе друго решение: Лойд Матюс ѝ бе дал две седмици за участие в работната група за МНЗ70 и тя вече бе резервирала „Мианмар Еървейс“.

Хекър увери Нолан, че не би трябвало да има никакви проблеми с копието на страницата от паспорта вместо оригинала. Толкова много паспорти се крадяха от западниците туристи, че официалните власти бяха свикнали на тълпи молещи да напуснат страната, забравили мечтите си да обиколят на автостоп в името на световния мир и татковата платинена кредитна карта в джоба.

Дерик Ларсон беше друго предизвикателство — този джентълмен трябваше да се върне в Сингапур, без някога да е напуснал страната, нито да е влизал в Бирма. Чит преодоля първото

препятствие — да убеди „Мианмар Еървейс“ да приемат резервацията, като въведе номера на валидна кредитна карта на уебстраницата за онлайн резервации. Това разсейваше всякакви илюзии за подобрения след 11 септември в контрола на пътничопотоците и мерките за безопасност.

Нолан получи потвърждение от Чит, че както ЦРУ, така и УБН имат добри работни отношения със сингапурските власти. Тя въведе антропометричните данни на Ларсон, шифрова имейла съгласно двустранните протоколи и го изпрати в сингапурската имиграционна служба (с копие до сингапурското Министерство на вътрешната сигурност), изисквайки предварително одобрение за влизане в страната на туриста г-н Дерик Ларсон, който работи под прикритие за УБН. Въпреки че беше неделя, сингапурците одобриха искането за двайсет минути.

Хекър обясни, че мострите ще бъдат сложени в чувала с дипломатическа поща и ще останат под контрола на УБН. Съдържанието на чувала щеше да бъде разделено на две, като УБН Сингапур щеше да сложи тяхната половина в сейф за веществени доказателства, а другата щеше да изпрати на изследователските лаборатории.

— В зависимост от това какво искаш да добавиш към стандартния списък за проверка — дълъг поменик от наркотици, химикали и експлозиви, — ще получим резултатите до един-два дни, определено до средата на седмицата — каза той на Нолан.

Пуснете изследвания за ОМП^[1]: биоагенти, нервнопаралитични газове, прекурсорни химикали и ядрени вещества. О... и нека потърсят за човешка ДНК. — Хекър записа всичко, като клатеше глава.

Нолан беше на тръни, защото нямаше представа колко време ще му отнеме да стигне до летището, особено след като трябваше първо да се отбият до апартамента на Мили. Докато шофьорът помагаше на Зей да натовари двата гигантски куфара, възбудената Мили се тръшна на задната седалка и се намести по средата, за да избегне най-замърсената част на тапицерията.

Рамо до рамо с нея, той я попита:

— Как успя да убедиш Матюс да те пусне?

Мили се притисна плътно в него и каза:

— Той ми предложи, а аз казах, че ще помисля.

Нолан изведнъж се усети пак на седемнайсет и в мозъка му нахлу опияняващ коктейл от хормони.

Преди да успее да насочи разговора в безопасно русло. Мили размаха плътен оранжев плик и изгука:

— Имам манифестите за пасажерите и каргото!

Нолан извади съдържанието на плика и бързо го прегледа.

— Някакви идеи? — попита, като върна вниманието си върху списъка на пасажерите.

Пуснали сме имената до всеки компютър в свободния свят. Засега единственото, което се набива на очи, са седемнайсетте служители на фирма за проектиране на интегрални схеми, наречена „Ийгъл Кло“. Базирана е в Айдахо и строи завод в Малайзия. Мениджърите ѝ са били на път за Китай, за да потърсят резервен вариант.

— Какъв вид чипове проектира „Ийгъл Кло“?

— Не сме сигурни. Уебсайтът им описва високопроизводителни видео чип сетове за геймърски цели, но докато не получим конкретен отговор от МО, няма да знаем дали не работят и по договори с военните.

Той приключи с второто четене на седем страничния списък.

— Не разпознах нито едно име, но това не означава нищо. Какво би оправдало убийството на двеста дваисет и седем пасажери и дванайсетчленен екипаж?

— Боб! Спри да говориш така. Не сме сигурни, че тези хора са мъртви. Ако си прав, те са кацнали живи и здрави тук, в Бирма. Това е много по-добре, отколкото да паднеш в океана край Виетнам.

— Може би... — отговори със съмнение той. Продължаваше да прелиства. — А... я виж разпечатката на каргото. Литиеви батерии, над двеста килограма! Какво прави това на борда? Кой не е чувал, че са лесно възпламеними? Помниш ли онзи реактивен самолет над Флорида, който се разби преди дваисет години? Литиевите батерии в товарния отсек се бяха запалили и бяха убили всички. „Валюджет“ май беше.

— Не, не помня. Тогава съм била на шест години, старецо.

Но Нолан беше възбуден като човек с тотофиш, улучил и шестте числа:

— Имало е и 2236 килограма „радиочасти и зареждащи устройства“. Залагам и последния си цент, че това не е било покупка от „Радиошак“ в Малайзия за Китай!

— Да, това направи впечатление на всички. И следствието се насочи натам.

— Но дали не пропускат най-многозначителната следа — замислено каза Нолан.

— И коя е тя?

— Мангостините^[2]. На самолета е имало 2500 килограма мангостини, натоварени в четири сандъка.

— Е?

— Споменавам го, защото Травис каза, че съдържанието на един от изгорелите под навеса сандъци миришело на банани, а те са подобни на мангостините на миризма и вкус. Освен това един от двамата мостови на караулката вчера ядеше някакъв плод, когато с Кяо спряхме пред тях. Жена ми купува мангостини на пазара. Те са тъмновиолетови, почти черни. Не ми харесват, но китайците са луди по тях, което може би обяснява защо са на борда на полет от Малайзия за Пекин. Можеш ли да се обадиш на някого и да помолиш да проверят дали мангостините са местен плод?

— Прикритието ми е търговия и икономика, затова мога да те уверя, че единствените два растителни продукта, които се експортират, са сушените зеленчуци и оризът. Основно изнасяме дрехи, дървен материал и морски деликатеси. Не и плодове. Пазачът може да има мангостиново дърво в двора си.

— Няма — увери я Нолан. — Извадил е онази мангостина от разтоварения на пистата сандък. На Телър му е трябвало нещо в отсека. Мангостините са му пречели. Затова са разтоварили онова, което им е трябвало, натоварили са го на контейнерите „K Line“ и не са си направили труда да върнат ненужното на борда. Вместо това Телър е изгорил мангостините заедно с всичко излишно. Допускам, че пазачът е сложил онзи плод в джоба си. Със сигурност не му е харесал, защото помня, че отгризна от него и го изплю, преди да насочи оръжието си срещу мен.

— Ще се обадя в офиса и ще попитам — каза Мили.

— Недей. Хекър успя да ми втълпи колко безумно звучи теорията ми за отвличането на самолета. Да не правим голям въпрос от

това, че на борда на МН370 е имало два тона мангостини. Нека първо проверим дали и къде тук растат мангостини, и след това да решаваме какви изводи може да се направят от това. Но има нещо друго, което можем да направим веднага. Зея...?

Междувременно Зея оглеждаше внимателно улиците, по които се движеха. Сега извърна глава и фиксира Нолан през огледалните си слънчеви очила.

— Да?

— Набери Райдър и ми подай телефона.

— Момент...

Нолан изчака претоварената клетъчна мрежа на Рангун да осъществи връзката.

— Травис? Боб съм. Ще бъда кратък. Започвам да мисля, че повече ни интересува каргото, а не хората. Манифестът разкрива много електроника, а при толкова дизайнери на интегрални схеми на борда би могло да има дори компютърни чипове. Почти съм сигурен, че не става дума за човек, защото иначе Телър не би се главоболил да отваря товарния отсек. Моля те, имайте това предвид при определяне на приоритетите на търсенето. Нямах време да го кажа на Хекър. Ще документирам всичко, когато стигна в Сингапур. Чао. — Обърна се към Мили и ѝ обясни: — Той е с приятелите им от рангунската полиция. До по-малко от час ще ударят дома и офиса на Телър. Засега не са открили нищо интересно за съобщаване. Може би ще успеем да подгоним Телър, така че да няма време да ни търси. — Вместо да говори за себе си, което щеше да му е скучно, а и можеше да засегне секретни теми, Нолан скочи право в неофициалната история на Кун Са, за която Мили бе творила в изненадалото всички свое изказване в посолството. Разбира се, Нолан можеше да блесне с факти, но го направи с чисти намерения: — На езика на шан Кун Са означава Благоденстващ принц. Бил е неграмотен сирак, наполовина шан, наполовина китаец, което го е правело подозрителен в очите на шан. Освен етническата си гордост младежът имал огромен кураж и още повнушителни връзки. В края на 70-те ФБР го направило най-издирвания човек на света и обявило награда от два милиона долара за главата му. Напълно безполезно, разбира се. Той живеел в родния си град в Бирма, на другия бряг на реката спрямо Мей Хон Сан — основния входен пункт за контрабанда в Тайланд. Там имал единствената къща с 50-

калибрена зенитна батарея и лична армия от петнайсет хиляди души, която зорко го охранявала, докато той размахвал златните си стикове за голф. Но това вероятно вече ти е известно — предположи Нолан.

— Ами, частично.

— Идва интересната част. Нашият човек бил и най-големият клиент на „Дабъл Лама Трейдинг“. Като второстепенна задача, докато ЦРУ прикривало убийството на Даниел Кранц и изтривало имената на важните клиенти, колегите ми добре се постарали принцът да бъде възмезден за парите, похарчени за предплатените оръжия, които били твърде опасни за контрабанда в провинция Шан. Не знам точната сума, но само в склада в Чианг Мей имало тежко въоръжение и муниции на стойност шест милиона долара. Предполагам, че повечето стока била негова. Кун Са не бил човек, когото да преметнеш, ако искаш да живееш... Аз бях младши шифровчик към посолството в Банкок и работех към контраразузнаването, с основни мишени Виетнам, Съветите и страните от Варшавския договор. Беше толкова отдавна, че Китай все още не беше основен приоритет. Романтичният период на плаща и кинжала като основен инструмент да се спре нашествието на глобалния комунизъм приключи, когато Кранц бе хванат за гушата от неизвестни хора и поради неизвестни причини. Кажич-речи единственият служител, който не беше заподозрян, бе Телър, който тогава бе в Сингапур. Роб се върна потайно в Банкок заедно с шепа стари кадри на Компанията. Всички заедно разиграваха тайландците, докато секретарките и аз унищожавашме уликите... Между хилядите страници имаше товарителници за пратки до базираните в Чианг Май компании паравани, някои от тях въртящи сделки с оръжие за милиони долари. ДЛТ разполагаше с намиращи се на действителна служба командировани зад граница старши служители на ЦРУ, които кръстосваха всеки месец до Северен Тайланд, за да работят с клиенти, да приемат депозити, да опаковат и експедират. ЦРУ се правеше, че не забелязва продажбите на опиум, които финансираха по-голямата част от закупуването на оръжие, защото по-голямата част от печалбата на ДЛТ на свой ред финансираше пратките из цяла Азия и Африка. Бивши агенти на ЦРУ — някои свързани с ДЛТ, други не — продължаваха да трупат оръжие и пари в Тайланд, така че понякога бе трудно да се прецени дали работещите в ДЛТ са официално служители на ЦРУ, или са само стари муцуни и като такива — добре известни на

Телър. По онова време Щатите бяха в след уотъргейтско/картърската пацифистка ера; никой във Вашингтон не желаше военна активност, така че подаряването на оръжие и тайните програми за обучение бяха максимумът, до който Компанията бе готова да стигне във войната чрез посредници. Спомни си също, че Сайгон падна през 1975, Виетнам победи Камбоджа през 1979 и плочките на доминото се подреждаха насочени към Тайланд. Там имаше значителен персонал под прикритие — все хора, поддържащи Телър и съратниците му, макар шефовете на ДЛТ да правеха милиони само за себе си... И така стигаме до февруари 1985 в Банкок. Бях завършил „Карнеги-Мелън“ четири години преди това и бяха изминали малко повече от шест месеца след първото ми стажантско назначение след обучението. Реквизирах един от трите компютъра на Компанията и се научих да работя с Lotus 123, за да пресмятам сложната лихва при изплащане на компенсациите на клиентите на ДЛТ. По-късно чух слухове, че старши агент на ЦРУ с доставил лично над шест милиона долара на местния представител на Кун Са в Чианг Май, към които бяха примесени подробности за много по-голяма сума — може би петнайсет милиона, — разпределена в нови депозити, открити в шепа офшорни банки, благоразположен и към трансакциите на ЦРУ. Така че макар при фалита на ДЛТ да бяха открити липси на четирийсет и пет милиона долара на клиенти, не мисля, че обществен враг номер едно загуби тогава дори един долар.

— Значи Телър е познавал Кун Са много отдавна?

— Ако се съди по това къде е работил, бих казал, че е така.

— А ако патриархът му е гласувал доверие, Телър е разполагал с голяма свобода дори след като старецът е слязъл от сцената.

— Да. — Нолан въздъхна. — Но стига за Кун Са засега. Разкажи ми за себе си. Какво си правила преди Рангун?

Мили не възразяваше да е център на внимание. Беше израснала в Купертино, Калифорния, дъщеря на индийски имигранти и баща стипендиант на „Хюлет-Пакард“. Самата тя се дипломираше в специалност „Хинди и лингвистика“ в университета в Сан Диего, като избрала бирмански за самообучение. Била студентка, когато родителите ѝ се разделили, и баща ѝ буквално се изпарил безследно обратно в Индия. След следването работила две години в „Стратеджик Полиси Адвайзъри“ — вашингтонска фирма за консултантски услуги и лобиране. СПА я окуражили да продължи да следва за магистърска

степен с обещание да я наемат обратно след това. В катедра „Африканистика и ориенталистика“ на Лондонския университет се съсредоточила върху бирманския, добавяйки малко шан и тайландски. Вместо да се върне в США, преди година и половина постъпила на работа в ЦРУ. В края на ноември завършила школата и Рангун станал първото ѝ назначение.

Нолан не бе обърнал внимание откъде минават — бе оставил Зей да следи за опасности, а шофьора да избира пътя, докато той се бе съсредоточил върху това да впечатли Мили. Едва сега забеляза колко тихи са улиците на Рангун — нещо, което му бе убягнало по време на безумните кръстосвания из града през последните трийсетина часа.

Докато чакаха на светофар на булевард „Уай Заян Дар“, една от главните артерии на града, той бе поразен от контрастите. Отдясно богаташи и техните кадита и прислуга шибаха безмилостно голф топки по ръфа. Един от кадитата сервилно пазеше главата на господаря си с чадър. Втори бе нарамил тежкия сак със стиковете, а момчетата загонене на топката дебнеха по края на феъруея в очакване на следващия слайс или дък хуук^[3]. Отляво селяни се трудеха, затънали до колене в тинята, да плевят и берат зеленчуци, като имитираха, без да знаят, сечащите движения на голфърите. Понечи да коментира гледката, но междувреме Мили бе задрямала, отпуснала глава на рамото му.

Шофьорът направи неочакван обратен завой и излезе на рампата към някакъв надлез. Нолан помисли, че се опитват да се изплъзнат на преследвач, и жертвоготовно се разстла върху Мили, приковавайки я на мръсната седалка. Това не ѝ допадна. Зей се разсмя:

— Спокойно, така карат всички, които отиват към летището.

Но Нолан изобщо не бе спокоен. Напускането на Рангун можеше да се окаже трудна задача, ако Телър искаше да ги спре. След петнайсет минути видяха първия пътен знак за летище. Минаха покрай депо за отпадъци. Под следобедното слънце блестяха толкова много изхвърлени бутилки от вода, че земята изглеждаше отрупана с натрошени парчета сапфир. Докато приближаваха летището, минаха покрай правоъгълната страда на новия тризвезден „Мианмар Хотел“. Нолан смяташе, че потисническата Дирекция за отбрана и разузнаване е поставила под наблюдение фоайето и подслушва и записва разговорите във всяка стая, търсейки критици на режима или... него. Последните един-два километра бяха осеяни с толкова дълбоки дупки

в тъмночервената почва, сякаш някой се подготвяше да зарови в тях с булдозер трупите от полет МН370. Петната от пот под мишниците му контрастираха на приятната температура в джипа, създадена от работещия на предела на възможностите си климатик.

Спряха пред входа за заминаващи по международни дестинации. Зея и шофьорът се пребориха с куфарите на Мили и ги натовариха на количка. Зея я съпроводи през рентгена за пътуващи. Нолан я видя да минава без проблеми и се насочи сам към гишетото на чекиране на „Мианмар Еър“. Планът им бе Зея да придружи Мили до паспортния контрол, след което да слезе при него.

Нолан се задържа още минутка-две и сложи малкия си сак и чантата с лаптопа си на лентата на рентгена. Трябваше да разчита само на себе си в справянето с двойната задача да се чекира като „г-н Ларсон“ първо за полета в 19:00 на „Тайгър Еървейс“ и после на другия в 18:10 с „Мианмар Еър“. В случай на издънка имаше телефона на Мили. Освен това бе нагласил номера на Зея така, че да го набере с едно натискане на бутона за разговор, а тези на Райдър и Хекър бяха на гърба на картичката на Хекър. Знаеше, че няма смисъл да разчита на номера на Мартин — ако ситуацията станеше толкова отчайваща, посланикът по принцип нямаше да може да му помогне.

Когато стигна края на опашката, си пое дълбоко дъх. Представи разпечатка на електронния си билет и копие от страницата на паспорта си със снимката и обясни:

— Паспортът ми бе откраднат вчера, а американското посолство е затворено в събота и неделя. Смених полета си, за да се върна днес вместо утре, понеже тъща ми е болна. Надявам се да можете да ми помогнете — каза и натисна треперещото си коляно в преградата на гишетото, за да не зачука с него.

Четирийсетгодишната очилата служителка го погледна съчувствено.

— О... страшно съжалявам, че сте загубили паспорта си. Изходът е на горния етаж. Но не знам дали там ще приемат копие. Разбира се, може да опитате. Не предпочитате ли да вземете сака си и да го чекирате по-късно на изхода? По този начин багажът ви ще е с вас, ако не ви пуснат да се качите на самолета.

Нолан благодари на милата жена, взе си бордната карта и тръгна към стълбището, водещо до паспортния контрол. След двайсетина

метра зави обратно към гишетата за чекиране на „Мианмар Еър“, където видя Мили, следвана по петите от Зея, да се отдалечава от гишето, видимо доволна. Той избегна контакта с поглед и се нареди на опашката.

Хекър правилно бе предположил, че резервационната система на авиокомпаниите не е свързана с новата емиграционна мрежа на Бирма. Канадският гражданин Дерик Ларсон нямаше проблем с чекирането и получи бордна карта, макар никога да не бе влизал в Бирма. Нолан обаче не разчиташе г-н Ларсон да има късмет и със служителя на горния етаж. Излизането там трябваше да бъде направено от Робърт Нолан. Беше 16:45, така че имаше предостатъчно време да преодолее всички евентуални препятствия. Надяваше се да види Зея. Може би беше някъде тук и се стараше да не бъде забелязан.

На горния етаж нямаше много напускащи страната в опашките под надписите „Моряци“ (Какво?), „Пътници с мианмарски паспорти“ и „Чужденци“, така че той зави надясно и подаде копие на паспорта си и бордната карта на „Тайгър Еърс“. След това със спокоен глас, маскиращ бясно биещото му сърце и потните му длани, обясни как паспортът му е бил откраднат в събота на обяд или вечеря и как не бил разбрал за липсата му, когато се събличал за лягане. Служителят, изглежда, натисна невидим бутон, защото след минута на гишето с ленива походка дойде началникът му. Дебелият супервайзър размени няколко думи със служителя и направи знак на Нолан да го придружи до един офис встрани.

Нолан очакваше да види зад бюрото Телър да човърка зъбите си с ножа, с който бе пробол Кяо. За щастие, оказаха се сами. Супервайзърът веднага премина по същество:

— Господин Нолан, не е възможно да напуснете Мианмар без валиден паспорт. В понеделник трябва да отидете до американското посолство, където ще ви издадат временен документ за пътуване или нов паспорт.

— Да, първоначално имах резервация за утре вечер, но тъща ми е в болница в критично състояние. Наложително е да се върна в Сингапур днес.

О... разбирам, семейни проблеми. И супервайзърът се наведе напред, отразявайки с лъщящото си теме светлината на лампите. Беше събрал ръцете си като за молитва.

Нолан едва не се изсмя, осъзнавайки, че бюрократът не възнамерява да го арестува.

— Сър, не е ли възможно да платя глоба за неприятностите, които ви създавам?

— О, да. Има глоба, която се плаща веднага. Сто американски долара.

Първата реакция на Нолан бе да се пазари, защото за него петдесет сингапурски бяха повече от приемливи. От друга страна, последната стотачка беше в портфейла му и след като бедният нещастен собственик на пикапа нямаше да се нуждае от нея, спокойно можеше да дари сумата на тази корумпирана жаба.

— Изчакайте тук — нареди г-н Жаба, сложи в джоба си банкнотата и излезе от офиса, за да се върне три минути по-късно с няколко живописни подпечатани марки, украсяващи копието от паспорта на Нолан. Нолан вече бе свободен човек. Излезе от стаичката с невероятно облекчение. Сега можеше свободно да броди из залата за заминаващи и да се чуди как да убие цял час, преди изходът да затвори за по-ранния полет на „Мианмар Еър“.

Разните бутици и магазинчета за сувенири не го привличаха и дори евтиното качествено шампанско не го съблазни да се отбие. Двете му бордни карти указваха изходи три (за „Тайгър“) и четири (за „Мианмар“). Надяваше се двата изхода да се намират достатъчно далече един от друг. Но след като мина през втората проверка и втория рентген и се отправи към долния етаж, видя, че всъщност двата изхода са разделени от по-малко от десетина метра. Проклетие! На седалките пред изход 3 Мили четеше новозакупената книга на Лъо Каре „Хората на Смайли“. Той самият бе фен повече на Елмър Ленард. Седна в далечния край на зоната за изход 4. Около него имаше само неколцина чудеши се какво да правят заминаващи.

Не беше напреднал много с „Игра на криеница“, когато забележа неприятностите под формата на двама с униформени кафяви ризи и г-н Жаба. Видя, че и тримата без колебание се насочват към него.

— Елате с мен. Ще бъдете депортирани в Мианмар заради липса на нужните документи за пътуване.

Г-н Жаба и двамата му придружители не бяха много впечатляващи физически, но за Нолан не бе възможно нито да се бие, нито да бяга. Замисли се за миг за странната формулировка —

„депортиране в Мианмар“, — но и да беше странна, намерението на г-н Жаба бе напълно ясно.

Обезсърчен, Нолан можа само да измънка:

— Но аз имам копие на паспорта си, което вие подписахте и подпечатахте преди половин час. Какъв е проблемът?

Преди униформените да успеят да му попречат, Нолан стана и бързо тръгна към Мили. Тя бе видяла, че става нещо, и сега гледеше неразбиращо. Той изговори мълчаливо само с устни „Не“ и ускори ход, така че униформените да го настигнат едва след като я подмине. Никой не го видя да пуска телефона си в скута ѝ в мига, преди двамата да го сграбчат за ръцете. Без да се церемонят с него, те насила го върнаха в офиса на супервайзъра. Г-н Жаба бе избързал пред тях и вече седеше зад бюрото си и чукаше с два пръста по клавиатурата. Пазачите застанаха отвън на отворената врата.

— Не можете да отлетите от Мианмар без валиден паспорт. Трябва да напуснете територията на летището и да се върнете в града.

— А глобата ми от сто долара? Полетът ми? Тъща ми умира!

— Това не е мой проблем. Ето... връщам ви стодоларовата банкнота, която намерих на бюрото ми. Оставили сте я... — И г-н Жаба стана, давайки ясен знак на двамата си подчинени да влязат. Нолан прибра банкнотата в джоба си.

Единият от полицаите взе сака, сложи го на бюрото и отвори ципа. Г-н Жаба разрови съдържанието, но не намери нищо интересно. Чантата с лаптопа на Нолан издържа на последвалия повърхностен оглед. Бордната карта на Дерик Ларсон и паспортът му бяха засега на безопасно място в джоба му, защото никой не помисли да го обискира.

— Какъв е ПИН-ът за мобилния ви телефон? Въпросът на г-н Жаба прониза гръбнака на Нолан като електрически ток.

— Какво? Мобилният ми телефон? Телефонът ми беше откраднат в събота! Вече нямам мобилен телефон. Да не би някой да го е предал в полицията?

— Какъв е ПИН-ът за телефона, който твърдите, че ви е бил откраднат?

Нолан усети замайване. Телър бе попаднал на следите му. Кой друг би се опитал да му попречи да напусне страната и би искал достъп до съдържанието на смартфона му? Само че Нолан нямаше

никакво намерение да съобщава поредицата символи и жестове, нужна за ползване на телефона му.

— Искам да говоря с някой от посолството на САЩ. Моля, свържете се с шарже д'афера на Съединените щати. Знам номера му — каза той, разчитайки да прекара г-н Жаба сам да позвъни на Хекър.

— Не е нужно. Идва човек, който ще ви отведе и ще ви задържи до отварянето на американското посолство в понеделник. Ще е тук до час. Вие ще чакате долу.

Г-н Жаба заговори бързо на бирмански. Единият пазач взе сака на Нолан и чантата с лаптопа, а другият извади полицейската си палка и отново стисна Нолан над лакътя. Тримата се отправиха към вътрешното стълбище, което водеше към залата за пристигане. Това сложи край на надеждите му Зей да му се притече на помощ. Наредиха му да застане до празно гише срещу пункта за издаване на визи за пристигащи и до редицата гишета за имиграционен контрол. Г-н Жаба се отдалечи, без да поглежда назад, и влезе в някакъв офис, несъмнено, за да телефонира на Телър и хората му с потвърждение, че Нолан е задържан. Двамата пазачи се въртяха наблизо и не му обръщаха много внимание.

Но какво имаше Нолан, което бе нужно и на Телър? Към този момент Телър несъмнено трябваше да е научил, че американците са посетили пак пистата, и вероятно знаеше, че УБН е взело мостри от мястото на изгорелия до основи навес. Изтезаването на Нолан можеше да запълни някои празноти в тази обща картина, но убиването му само щеше да влоши нещата, защото щеше да вкара в уравнението пресата и американското правителство.

Ако се вярваше на слуховете, след измъкването си от Тайланд Телър първо бе заминал за Южна Америка и впоследствие бе прекарал цяло десетилетие в Южна Африка. Може би Телър щеше да се възползва от практиката на службите за сигурност в страните, в които бе пребивавал, и просто щеше да организира изчезването на Нолан. Ако станеше така, разследването на посолството едва ли щеше да разкрие нещо повече от скелет, и то след двайсетина години.

Никое от тези предположения не бе особено успокоително. Но... може би ситуацията изобщо не бе толкова драматична. Дали не ставаше дума за нещо от рода на размяна „Нолан за Телър“? Полицията и Райдър бяха ударили офиса и дома на Телър

едновременно в шестнайсет часа. Може би бяха арестували Телър и сега спасението за него бе да отвлече Нолан и да изтъргува неговия живот за своя. Такъв евентуален развой не бе чак толкова лош, ако се изключеше това, че лудият убиец щеше да се озове пак на свобода.

Един от пазачите му тръгна за някъде и не се върна. Нолан стоеше и чакаше, минутите се изнизваха и моментът, когато щяха да го предадат на много по-лоши от тях, приближаваше. Г-н Жаба най-вероятно не искаше да е наблизо, ако Нолан вдигнеше скандал, когато убийците на Телър дойдеха да го откарат. Вторият пазач чаткаше по телефона си с настървението на кандидат за Книгата на рекордите на Гинес.

Беше 17:45. Нолан разполагаше с петнайсет минути, за да вземе полета на „Мианмар“, защото в противен случай можеше да му се наложи да чака петнайсет години. Докосна униформения по рамото.

— Ей... Пикае ми се.

Униформеният го изгледа тъпо. Нолан повтори искането си и за по-ясно се хвана за чатала. Пазачът го озари с ухилване, предназначено за смахнатите чужденци, и се върна към писането на есемеси. Нолан нямаше какво да губи, затова заобиколи зад празното гише и почука няколко пъти по дървената преграда с крак, за да привлече вниманието му. Когато той отново го погледна, Нолан си свали ципа и понечи да го извади.

— Не, не! — извика пазачът и размаха ръце.

Нолан повтори искането си, докато вдигаше ципа — трябваше да отиде по нужда *сега*.

— Окей — примирено каза пазачът, вдигна от пода сака и чантата с лаптопа и направи знак на Нолан да го последва.

Зея напусна опашката на чакащите за виза и се насочи под ъгъл към тях. На Нолан му идеше да изкрещи от радост. Двамата с пазача влязоха в мъжката тоалетна и я намериха празна. Секунди по-късно Зея влезе и повали пазача с няколко удара в корема и по главата.

— Веднага се преоблечи! Внимавай... В тоалетните има камери! Нямаме време!

Подпрял вратата с гръб, Нолан започна да се преоблича, като разкъса дрехите си и после облече риза с дълги ръкави, къси панталони и шапка с дълга козирка. Зея извлече изпадналия в безсъзнание пазач в една празна кабина, хвърли сака върху него,

заклучи кабинката отвътре и прескочи стената, за да се измъкне. Сграбчи компютърната чанта на Нолан и каза:

— В понеделник ще я пратя в Сингапур. Имаш ли друг паспорт и бордна карта?

— Да.

— Върви с мен тогава. Ще опитаме да те качим на борда.

Излязоха в залата за пристигащи, където не се бе променило нищо. Ходенето, без да тича влудяваше Нолан. Минаха покрай гишетото, където бе изиграл етюда си, извървяха още десетина метра и минаха през оставена отключена врата. От двете страни на тесния ярко осветен коридор без прозорци имаше врати на имиграционната служба. Най-дългата разходка в живота му от двайсетина метра завърши пред поредната сива врата е напречна дръжка за отваряне с натискане надолу. Зей го изведе във влажния здрач и пропития с авиационно гориво въздух полепна по кожата им. Зей зави надясно и затича покрай сградата, от която бяха излезли. Нолан го следваше по петите.

Неспособен да тича толкова бързо и да говори, Нолан все пак успя да изпъхти:

— Травис успя ли да залови Телър?

Очакваше да чуе „Да“.

След шейсетина метра Зей спря да тича, започна да ходи нормално и едва тогава му отговори, без да обръща глава:

— Безследно изчезнал.

Завиха пак надясно и минаха през двукрила стъклена врата с голям надпис: 5. От все още задъхания Нолан се стичаше пот. Изход 5 бе за извеждане до автобус. В помещението все още нямаше никого, така че минаха през отключената стъклена врата. Нолан очакваше да завият аларми, но не последва нищо такова. Над двайсет и петте празни седалки цареше полумрак, климатикът едва се усещаше и миришеше на мухъл. Зей мина през изхода и тръгна нагоре по вътрешно стълбище, вземайки стъпалата през едно, а подметките на Нолан чаткаха зад него. Озоваха се в същата зона за заминаване, откъдето преди по-малко от половин час бяха извели Нолан насила. Сега пасажерите на „Тайгър Еърс“ за полета в седем бяха заели всички налични седалки.

— Късмет — пожела му Зея и без да чака, се отдалечи. Нолан нямаше никаква представа как смята да се измъкне от летището.

Нолан забеляза изход три, където двама в униформите на „Мианмар Еър“ бавно се отдалечаваха. Затича се към тях, хванал паспорта и бордната си карта, догони ги и попита задъхано:

— Излетя ли самолетът?

— Не, сър, но вратата вече се затваря. Тичайте!

Той спринтира към ръкава и извика:

— Чакайте! Чакайте...! — И видя вратата да се затваря. Служителката на изхода обаче видя, че става дума за бял и следователно безвреден човек, и каза нещо на техника до себе си. Голямата врата започна да се отваря. Нолан финишира, качи се на борда и показа бордната си карта и канадския си паспорт на дребничката стюардеса. Тя им хвърли бърз поглед, кимна му и решително затвори тежката врата зад него.

Сърцето му биеше толкова силно, че тъпанчетата му направо щяха да се спукат. С разтреперани крака той мина по пътеката до последния ред — единствения, на който имаше незаето място. Мили седеше някъде по средата и безгласно изрече: „Леле!“, когато той мина покрай нея. Нолан разбра, че външният му вид привлича погледи, но се надяваше пасажерите да видят в него поредния тъп американец. Седна тежко. Самолетът напусна стоянката си до ръкава, по вътрешната уредба прозвуча първо на бирмански, а после и на английски обичайната информация за безопасност, а стюардесите изиграха своите пантомими. Нолан усети, че дишането му започва да се нормализира.

Бягството му, подпомогнато от Зея, сигурно бе запечатано от поне десетина камери. В този момент незнайно колко униформени тичаха насам-натам из летището да го търсят. Когато откриеха пребития пазач, щяха да извадят и оръжие. Контролната кула щеше да спре излитането, самолетът щеше да бъде върнат при изхода и това щеше да бъде краят. Обаче самолетът остана неподвижен поне десет минути и Нолан пое няколко дълбоки вдишвания в опит да си възвърне донякъде самоконтрола. Паниката нямаше да му донесе нищо добро.

А после самолетът потегли, бавно рулира, излезе на пистата, ускори и излетя в небето, където последните лъчи на залязващото

слънце все още озаряваха хоризонта. Нолан се запита какво ли ще предложат за вечеря.

[1] ОМП — съкр. от оръжие за масово поразяване. — Б.пр. ↑

[2] Мангостини — тропически плод с твърда черупка, в която има бели ядки, подредени като чеснови скилидки. — Б.пр. ↑

[3] Удари в голфа, при които траекторията на топката е извита встрани. — Б.пр. ↑

11. АЛОА

Събота — неделя, 17–18 май 2013: Хонолулу

Неделя, 9 март: полет 8М 331 Рангун — Сингапур на „Мианмар Еървейс“

Неделя — понеделник, 9 10 март: Сингапур

Докато самолетът набираше височина, а пътниците се бяха излегнали на седалките си, мислите на Нолан се върнаха отвъд Пасифика към миналия май. През 2013-а неговият псевдокръщелник Марк Уотърман се превърна в най-издирвания беглец за ФБР от времето на Ли Харви Осуалд. Уотърман се скри в хотелска стая на Каулун, Хонконг, в опит едновременно да избяга от Щатите и да намери убежище зад граница. В момента руската ФСС държеше Уотърман под домашен арест в Москва.

Службата на Боб Нолан в ЦРУ едва не завърши, преди да бе започнала. Времето му в Тайланд приключи след само девет месеца работа, когато Робин Телър избяга от страната през юни 1985-а с фалшифициран паспорт, даден му от 26-годишния „шибан новак“. Тайландските служби за сигурност бяха щастливи да го отпратят; вместо да стоят на тръни, докато той отговаря на неудобни въпроси. Обратно в Лангли, Нолан се оказа излишен, понеже нямаше свободна длъжност, която да запълни. Мисията му в Банкок бе трябвало да продължи две години и не бе предвидено да измислят ново стъпало в кариерното му израстване поне още петнайсет месеца.

Така че Компанията го замрази „на склад“ под цивилно прикритие в щабквартирата на Бреговата охрана в Елизабет Сити, Северна Каролина. Там Нолан усъвършенства уменията си на криптоаналитик — работеше върху прехванатия обмен между активните наркотрафиканти, започвайки от средноатлантическото крайбрежие, та чак до Флорида. Оказа се, че това му се удава, и в крайна сметка той прекара почти три години в Северна Каролина, като разбиваше шифри, ходеше на риболов и палуваше.

Срещна Ерик Уотърман по служба, а чрез него се запозна със съпругата му Нанси и малката им Джесика. Когато се роди Марк, пиха безпросветно трийсет часа без прекъсване. Марк Уотърман му казваше „кръстник“ още откакто проговори. Обичта на Нолан се разпростираше към всички в семейството, включително Нанси, което бе довело до дългогодишна връзка, обтегнала отношенията в брака ѝ, който куцаше от години.

Дори днес Нолан смяташе Нанси за най-привлекателната в сексуално отношение жена, с която бе имал връзка, независимо от нетрадиционната ѝ красота. Тя беше кльоцава brunетка с хубава усмивка и обикновено тяло. Интересът му към нея се дължеше повече на дръзката ѝ усмивка и острия като бръснач ум. В онези времена той бе много по-загрижен за физическата си форма, отколкото сега, и след запознанството с момчетата обичаше да лекува махмурлука си чрез десеткилометрови кросове по плажа.

В крайна сметка Нолан бе върнат в Лангли, където продължи ергенския си живот във Вашингтон, окръг Колумбия, докато не се запозна с една бивша стюардеса в „Сингапур Еърлайнс“. Джоани Лам Шао Ин си бе взела едногодишен отпуск и бе дошла на гости на омъжената си по-голяма сестра Рики в покрайнините на Вирджиния. Алхимията между Нолан и Джоани сработи моментално, макар той да не бързаше да скъсва с Нанси.

Когато през 1989 Ерик подаде документи за развод, Нанси уведоми Нолан, че очаква от него смела инициатива. Нанси може и да го бе впечатлила, но топ манекенското излъчване на Джоани го бе омагьосало. След тригодишна криеница с бившата г-жа Уотърман, Нолан заряза старата тръпка и изостави шокираната Нанси, за да се ожени за тогава 25-годишната Джоани. Когато шест месеца след брачната им церемония на бял свят се появи първото им дете Мей Линг, Джоани се оказа образцова майка и способна, макар и нещастна домакиня. Като повечето китайки Джоани бе яростно лоялна, но ако бъдеше настъпена, лоялността ѝ се трансформираше в неумолимо презрение и бездънна недоверчивост.

Уотърман се оказа достойно протеже, при това в такава степен, че Нанси продължи да комуникира с Нолан дори след като двамата официално скъсаха. На шест годинки Марк изваждаше душата на Нолан на шах и го биеше с лекота на табла, като не правеше нищо

повече от това да се придържа към вероятностите. В епохата преди интернет Нолан редуваше честите си визити в малката им къща в Мериленд с кодирани писма по пощата до младежа, които двамата шифроваха и дешифрираха с ШЕУ. Също така прослушваха на късовълновите си приемници мистериозните предавания на така наречените „числови станции“^[1]. По-късно комуникираха повече чрез интернет, отколкото на глас, и съвсем рядко се срещаха.

Уотърман бе прекалено умен за скуката на обикновената гимназия, затова се дипломира по интернет в свободното си време. В юношеските си години прекарваше нощите си в онлайн игри или висене по чатрумовете за компютърни мании. Нолан каза няколко добри думи за него пред познатите си в АНС и Уотърман бе нает на работа през 2009-а след помитащи конкуренцията резултати на тестовете за интелигентност и за професионална пригодност, демонстрирайки уверено способност за програмиране на няколко полезни езика. Последва серия от назначения зад граница и бързи повишения, но междувременно Уотърман бе сериозно обезпокоен от нивото на тайно шпиониране от страна на АНС срещу американските граждани.

Преди петнайсет месеца Нолан бе затънал в грижи за собствената си кариера вследствие на безсмислената смърт на Прентис Дюпре — 30-годишна програмистка, базирана в южномалайзийския щат Джохор, от другата страна на моста, свързващ страната със Сингапур. Нолан не познаваше Прентис Дюпре, но познаваше типа хора като нея: шпионин патриот на половин работно време без обучението и нервите да се справя със стреса. Госпожица Дюпре бе постъпила на работа във второстепенен клон за развой на софтуер на голяма сингапурска търговска банка, действащ от другата страна на границата. ЦРУ бе вербувало Дюпре да им подава подробности по банковите сметки на политици, висши военни и други оперативно интересни лица, действащи из цяла Азия. ИТ отделът на банката бе засякъл пробива в сигурността, но не бе успял да стигне до първопричината. Дюпре обаче се бе изплашила.

Нолан се бе запознал с нея в един априлски ден, когато в офиса не бе имало други хора. От консулския отдел го бяха потърсили панически, защото им трябвал вещ в ИТ агент на ЦРУ, понеже определеният да обядва с нея й вързал тенекия. Дюпре му обяснила, че

по внушение от водещия ѝ агент е преминала от копиране на движенията по сметките на доказано лоши хора до изнасяне на информация за определени висши служители в правителствата на Сингапур, Китай и Малайзия. Това не само противоречеше на добрите маниери, но представляваше и нарушение на най-стриктните правила за опазване на банкова тайна, възприети от банковите институции по света. Това бе единствената среща очи в очи между Нолан и Дюпре. Нолан бе научил останалото от историята, когато вече бе станало твърде късно, за да помогне. Качеството на подаваната информация бе ставало все по-добро и по-добро, но това само бе довело до увеличаване на натиска от страна на ЦРУ. Без нужната школовка и със списък все по-трудни за изпълнение задачи, Дюпре се бе озовала в невъзможна позиция. Компанията най-сетне ѝ бе разрешила да напусне, но това бе станало след още половин година нервен тормоз от страна на Компанията.

Нолан предполагаше, че Подразделението за особени операции е следвало стандартната оперативна процедура: вкарване на екипа убийци и оставяне на местните да разчистят след тях. Повисокопоставените или бяха пропуснали да отчетат, че Нолан се бе срещал с нея, или не им пукаше. В онази паметна нощ Нолан бе получил обаждане в десет вечерта с нареждане незабавно да отиде през границата в Джохор Бару. С бутилка червено в ръка за уж късното пристигане за рожден ден на приятел, той бе пристигнал, когато останалите от екипа вече се готвеха да си тръгнат. Изгони всички от апартамента и огледа положението.

Местопрестъплението бе добре изпитано, но му приля от безцветното тяло на Дюпре, увиснало на монтираната високо рамка за компресора на климатика на балкона. Наложил се да коригира някои неща, за да отразяват по-добре картината на действително случилото се. Една млада жена си бе подреждала багажа, когато неин познат почукал на вратата. Пуснала го да влезе, но го последвал екипът, а чистачите бяха дошли по-късно, за да нагласят фарса.

Нолан извади твърдия диск за архивиране на Дюпре от сака с прибори улики, даден му от един от чистачите на Компанията. Свързал го към лаптопа ѝ и разпечата десет страници имена, адреси и подробности по банкови сметки. Остави листовете на принтера като сребърни куршуми, които да убият чудовищата на Компанията.

Държавните вестници в Малайзия и Сингапур бяха публикували с наслада поредица унижителни статии. Нолан наивно бе вярвал, че малайзийската полиция ще хвърли сингапурците на лъвовете. Бе чакал напразно да види заглавие, твърдящо, че в апартамента на мъртва американска програмистка от канадски произход са намерени подробности по сметките на стотина частни клиенти. Едва по-късно бе прозрял наивността си. Никой малайзийски политик не би си позволил да разочвърка този кошер. Съдебният лекар на Джохор Бару бе върнал заключение за самоубийство без индикации за нещо нередно.

Само че контактите на ЦРУ в сингапурското Министерство на вътрешната сигурност бяха вбесени. Вътрешните следователи го бяха бомбардирани с двусмислени запитвания, които го бяха докарали дотам, че да се пита сам какво е видял и направил онази нощ. Името му се озова в челото на списък от един човек, който бе саботирал операцията. Бе отрекъл всичко и бе принуден да излезе в неплатен отпуск, докато решат как да постъпят с него.

Фиаското бе струвало на Нолан митичния му статус на велик разбивач на шифри в Компанията и едва не бе довело до уволнението му само две години преди пенсиониране. С две деца на гърба — на Мей Линг ѝ предстоеше дипломиране, а Бърт тъкмо бе станал студент — пенсионираният Нолан щеше да разчита само на месечния чек. С мъка си бе извоювал още година и половина служба, но бе понижен и подложен на остракизъм. Наемането на хакери, които да пишат непроследими зловредни програми, бе работа за безмозъчни тъпанари, така че той броеше месеците до бленувания край на мъчението.

Междувременно бе намерил начин да изпуска парата, когато с Уотърман се усамотяваха с частен чатрум под прикритието на TOR^[2] и блъскаха по клавиатурата на воля. Нолан помнеше знаменателния ден през ноември, когато Уотърман го осведоми през TOR, че ще отмъсти за смъртта на Прентис Дюпре, като разкрие пред света безцеремонното шпиониране на АНС на американските граждани. След всичко, което Нолан бе стоварил върху кръщелника си през последните месеци, щеше да бъде непростимо лицемерие да му каже да се откаже от плана си. Вместо това Нолан го посъветва да бъде крайно предпазлив и да остави Дюпре (а следователно и него самия) извън всякакви изявления или заклеявания.

Нолан бе благодарен, че крайната стратегия на Уотърман бе да се прицели максимално високо и да обвини АНС за незачитане на Конституцията.

Количката за сервиране спря в края на пътеката и Нолан се оказа последният, на когото сервираха нудъли. Реши да отпразнува спасението си с мианмарска бира. Докато сваляше изпотеното фолио от кутията с храната, дойде госпожица Мили Мукерджи. Очите ѝ блестяха.

— Премести се — усмихнато му нареди тя.

Той се подчини и след малко дясното ѝ рамо се притисна в лявата му предмишница. Тя се наведе плътно до него и прошепна: Наистина се радвам да те видя. Мислех, че няма да успееш. — И сложи ръка върху лявото му бедро, което причини мощен прилив на кръв в долната половина на тялото му.

— Благодаря, че се обади на Зея. Буквално ми спаси кожата. Телър и хората му бяха на път за летището да ме приберат, когато Зея нокаутира пазача ми. Беше истинско чудо, че успя да ме върне на горния етаж и да ме качи на борда, преди да затворят вратите.

— Аз се обадох на Хекър, Райдър и Зея. Те всички положиха усилия да те освободят — каза тя.

— Оценявам усилията ти. Дължа ти една вечеря.

— Би било добре. Ще ми кажеш ли какво прави през последния час?

Нолан напълни два пъти устата си с храна и бързо я сдъвка. По дяволите...

— Спомних си за едно друго измъкване на косъм, когато бях на пистата и ме заплашваше дълъг престой в затвора. Чувала ли си за Марк Уотърман?

— Всички са чували за Марк Уотърман. Не го *познавам*, но той е най-голямата новина всеки ден през последните три месеца.

— Можеш ли да пазиш тайна?

— Боб! — Тя го погледна с престорена изненада.

— Марк Уотърман ми е като син. Познавам го от първия му ден на този свят. Така че когато миналата година избяга в Хонконг, исках да се свържа с него. Обикновено комуникираме през TOR и Тъмната мрежа...

— Мястото, където четем личната си поща, когато сме извън офиса. Да, знам за TOR.

— Извинявай. Та, така... Свързах се с Уотърман, но той или знаеше, или подозираше, че АНС е разбила шифроването за някои сегменти в TOR. Затова, съгласно предишната ни уговорка, ме извести, че каналът е чист, като написа: „Твоят българин има хубав чадър“, на което аз отговорих: „Внимавай с него. Той е гадняр“. Това си е наша шега, смисълът, на която бе, че засега сме в безопасност. Решихме да се скрием в Тъмната мрежа, понеже не знаехме кога ще можем да комуникираме безопасно... Не знаех как мога да му помогна. Да отлети за Хонконг нямаше особен смисъл, защото и мен щяха да ме арестуват. Реших да си взема отпуск и да отлети за Хонолулу, за да се огледам. Вече познавах Джилиан — приятелката на Уотърман — и бях в добри отношения с нея. Тя бе запазила присъствието на духа да остави недокоснат дома им на Оаху дори след пълчищата, изсипали се там да претърсват, да фотографират, да обръщат всичко с главата наопаки и след това да го зарязват. Залових се да търся подсигуровката на Марк, копието на всичко, което той бе изнесъл от АНС и което би могъл да използва, за да откупи живота си, ако се наложи. Прекарах цяло денонощие в ровене из всичко с Джилиан и едва на третото минаване през кухнята ме осени: Уотърман не пиеше бира! Какво в такъв случай търсеше бутилката „Плиний Стари“^[3] на вратата на хладилника? Отворих я и си налях. Видях през тъмното стъкло някакви плаващи в течността неща. По-късно се разбра, че това са две флашки, защитени с пластмасова опаковка.

— И на кого ги показва?

— На никого. Ако ги дам на АНС, ЦРУ или ФБР, няма да мога да помогна на Уотърман, в случай че се наложи.

— И къде са те сега?

— На безопасно място. Бих ги качил и скрил някъде в Тъмната мрежа, но ако АНС наистина е разбила дори само частично TOR, техните усилия определено ще са насочени в проследяване на прехвърлянията на големи обеми данни. Не съм се интересувал какво съдържат флашките, важното е да мога да ги изпратя някъде, откъдето Уотърман да си ги вземе.

— Имаше ли някакви проблеми с изнасянето им от Хавай?

— На практика не. Бях се досетил, че ФБР са инсталирали подслушвателни устройства в къщата на Уотърман и Джилиан, докато са я претърсвали. Нямах представа дали са поставили и камери, но трябваше да го допусна. Затова с Джилиан говорихме, докато пиех чаша от възхитителната бира. Казах ѝ, че съм изтощен — това си бе самата истина след седемнайсет часа по летищата и после право у тях за нови двацет и четири часа претърсване, — и че си тръгвам, за да се наспя. Казах, че съм чувал много за „Плиний Стари“ и че взимам бутилката, за да я довърша в хотела. Джилиан ми извика такси и аз си тръгнах с бутилката, без да я крия... В хотела си налях още една чаша, изплакнах бутилката и изтръсках двете флашки. Реших, че ще е прекалено подозрително, ако си замина веднага, затова поспах няколко часа и чак тогава отидох на летището, платих си таксата за нарушаване на резервацията и взех следващия полет за Сингапур... Когато се качих на борда и останахме да чакаме цял час, започнах да се изнервям. Нямах представа какво има на тези флашки, знаех само, че е информация с национално значение. Бях сигурен, че ФБР ще блокира излитането или че ще върне самолета, ако вече е излетял. Но не се случи нищо подобно. Когато кацнахме за зареждане с гориво в Гуам, изпратих оттам по пощата флашките на безопасен адрес и се върнах на борда. И това беше всичко, ако забравим за няколко неудобни въпроса по време на годишната проверка на полиграф^[4].

— Те нали са знаели, че си близък с Уотърман?

— Естествено. Познавам го от раждането му. Това никога не е било тайна.

— Какво им каза?

— Ами... намекнах, че с Джилиан Хърст сме повече от просто приятели и че съм я посетил, защото е било ясно, че Уотърман няма да се върне скоро, а тя може да се е нуждаела от малко утеха.

— Боб, мръсник такъв! Изчука ли я?

— Не съм казал такова нещо. Казах само, че съм го *намекнал*.

— И нищо ли не се случи между вас в Хавай?

— Нямах такива намерения, но тя беше толкова стресирана от случилото се, че стана някак... естествено. Освен това беше добро прикритие за посещението ми и...

— Ах, ти, мръсно старче! — И тя го стисна силно за бедрото.

Нолан побърза да смени темата, но беше смутен по две причини. Първо, бе излъгал, че е спал с Джилиан — само се бяха целунали и той се бе отдръпнал, защото бе усетил и у двамата чувството на вина. На второ място, беше с трийсет години по-стар от Мили, а ето че се опитваше да я впечатли със сексуалните си изпълнения. Дотолкова ли бе загубил самоуважението си само защото жена му го бе изритала от брачното ложе? Потисна тези мисли и попита:

— Къде си отседнала?

— Компанията ни е пръснала из целия град. Аз съм в „Йорк“. Знаеш ли го?

— Да, добър е. Тризвезден е и е на десет минути с такси от посолството. Ако не възразяваш, бих желал да преспя тази нощ в стаята ти. Не знам дали хората на Телър не наблюдават вече дома ми, но няма да се прибера, докато не организирам наблюдението му от Компанията или УБН. Неделя вечер е и ще е полунощ, когато си вземем багажа и се качим на такси. Ще е малко неудобно да търся по телефона кой може да изпрати там охрана.

— Ще поискам две легла, когато се регистрираме — каза тя, без да реагира по някакъв забележим начин, но го погледна в очите и той разбра, че е проникнала в черното му сърце. Отмести погледа си изчервен.

Опита се да овладее мислите и емоциите си, но не можеше да проумее как, по дяволите, животът му се бе преобърнал толкова бързо. Само допреди няколко дни основният му проблем беше, че разполага с файловете на Уотърман, т.н. „подсигуряване“ от негова страна. Никога не си бе представял, че може да има нещо по-лошо от това да си незаконен пазител на най-тъмните тайни на АНС. Но се оказа, че имало — заплаха под формата на 65-годишния Робин Телър, готов да го убие, без да му мигне окото. И 26-годишната Мили, също способна да го убие, макар и по по-приятен начин, ако нещата продължаваха да се развиват извън неговия контрол.

[1] Числови станции (от numbers stations) късовълнови радиостанции, по които се излъчват форматирани числови поредици, адресирани до агенти на различните страни в чужди страни. В повечето случаи това са предавания в предварително уговорен час,

понякога на различни честоти. Тази практика вече е практически изоставена. — Б.пр. ↑

[2] TOR (от The Onion Router) — маршрутизираща система, позволяваща на потребителите да комуникират анонимно в интернет и по-специално в т.н. Тъмна мрежа (Darknet). — Б.пр. ↑

[3] До 2016 г. обявявана осем последователни години за „Най-добра бира на Америка“. — Б.пр. ↑

[4] Американското (късо) наименование на детектора на лъжата. — Б.пр. ↑

12. НА КОЛЕНЕ

Неделя вечер, 9 март: полет 8М 331 на „Мианмар Еърлайнс“ от Рангун за Сингапур, Сингапур, Южен Китай

Нолан мислеше на глас:

— Телър е жалък убиец, но е старец. За щастие рано или късно дори чудовищата имат нужда да презаверят рецептите си. Това е ахилесовата му пета. Колко клиници за чужденци има в Рангун? Ще накараме УВН да ги постави под наблюдение и в крайна сметка ще го хванем, когато реши да посети лекаря си.

— Как го измисли това? Спира ли някога мозъкът ти да работи?

Облечената в пурпурночервено стюардеса мина с количката покрай тях и прибра излъскания до чисто поднос на Нолан. Оповестителната система се включи за живот и уведоми пасажерите, че Сингапур налага тежки санкции за трафик на наркотици.

Тя се изкиска:

Откога „Ще те обесим, че пренасяш джойнт“ се смята за тежка санкция?

— Вече не бесят за един джойнт. Мисля, че става дума за трийсет грама... около унция, преди да стане дума за смъртно наказание. Нещата тук се попромениха малко, но онова, което не може да не ти харесва в Сингапур, е, че тук има нищожно малко престъпления, свързани с наркотиците. Няма да чуеш за наркомани, разбиващи домове или коли, за да ти откраднат радиото. Да, може и да е авторитарна демокрация, но в замяна получаваш дяволски добро спазване на закона.

— А това беше публично съобщение от обществото „Приятели на Сингапур“ — прихна тя.

Когато самолетът се приземи и започна да рулира към изхода, Нолан усети, че започва да се отпуска. Пасажерите започнаха да включват мобилните си телефони, което му напомни, че той няма телефон — нещо, за което щеше да се погрижи рано сутринта в понеделник.

Образцовата работа на имиграцията на летище „Чанти“ означаваше, че г-н Дерик Ларсон и приятелката му минаха през малкото формалности и получиха багажите си за по-малко от петнайсет минути. Шофьорът на „Йорк Хотел“ се погрижи да вземе Мили и чудовищно тежките ѝ куфари. Нолан я придружи до изхода, обеща ѝ да се видят до час и половина и се нареди на опашката за таксите.

Таксито паркира в малка пряка на улицата пред дома му. Нолан каза на шофьора да не спира брояча, но да изгаси осветлението в колата и да се обади незабавно в полицията, ако чуе силен шум.

Скромната им двуетажна къща беше в ъглов парцел и с двуметрова ограда от трите страни. По дължина на същите тези три страни имаше дълбока един метър открита канализация за отвеждане на мусонните порои. Планът беше прост, а изпълнението далече от най-доброто възможно. Той скочи в канавката до колата и тръгна в подобие на пълзене, за да щади, доколкото бе възможно коленете си. Младите палмови дръвчета трябваше да понесат грубото му отношение, когато тръгна по Уотън Драйв покрай стената на съседа си. В мястото, където двете канавки се събираха, зави наляво, за да пропълзи в пространството между стените на оградите. По пътя си удари палеца на крака и го разкървави. След пет минути беше заобиколил дома си. Набра се на ръце и се прехвърли през оградата. Стъпи на застлания с плочки заден двор и ритна забравена кофа, която издрънча и разгневи някакво съседско куче.

Преди двамата с Джоани да напуснат града винаги изпращаха филипинската им чистачка Хуанила при сестра ѝ, която на свой ред се грижеше за имението на отсъстващи хонконгски собственици. На теория къщата му трябваше да е непристъпна. Ключовете бяха на дъното на сака, който бе видял за последен път в мъжката тоалетна на залата за пристигащи на летището в Рангун.

Джоани винаги казваше, че Хуанила била най-разсеяната прислужничка в Сингапур и Хуанила наистина бе на „висотата“ на тази квалификация. Още първият кухненски прозорец, който пробва Нолан, се плъзна гостоприемно встрани. Следващото препятствие не бе така страшно като височина, но предлагаше много повече възможности за вдигане на шум. Нолан отдавна бе загубил гъвкавостта на гимнастик. В мига, в който настъпи края на чиния, по пода

изтракаха оставените в нея прибори. Към хора отвън се присъедини още едно раздражено куче.

Той закуцука нагоре без повече произшествия. Влезе в банята и намота топка тоалетна хартия, с която да спре кървенето на пулсиращия си палец. Извади фенерче от едно от чекмеджетата и насочи лъча му през юмука си, за да ограничи разсейването на светлина. След това тръгна по запаметения списък: сак, дрехи, тоалетни принадлежности, пари, ключове и фалшив американски паспорт.

На долния етаж обу маратонки, сложи си ръкавиците, с които караше велосипеда, и изгаси фенерчето. Залости отвътре кухненския прозорец, излезе през задната врата и я заключи. Кучетата се бяха смълчали, но влаченето на сака бе мъчително. За негова изненада шофьорът се оказа буден и посрещна невъзмутимо променения му външен вид.

— „Йорк Хотел“, ако обичате — нареди той и шофьорът потегли, докато Нолан свалеше потните си ръкавици.

Когато пристигнаха, се обади по вътрешния телефон и Мили вдигна на първия сигнал:

— Стая 838. Качвай се — каза тя, преди да е проговорил.

Нолан се запита какво ли щеше да се случи, ако на негово място бе Телър, но когато почука на вратата на 838, бе изненадан да чуе отварянето на врата зад гърба му и нейния глас:

— Тук.

Нолан се извърна и побърза да влезе в 837, преди обитателят на 838 да успее да свали веригата от своята врата.

Тя затвори вратата зад него и още преди да е успял да пусне сака и да отстъпи крачка назад, се прилепи до него и го изтласка в ъгъла. Започнаха да се целуват страстно. Нолан я сграбчи за задника, докато тя ловко разкопчаваше копчетата на ризата му. Той се запита откъде са всичките тези страсти и реши, че е печелившият от раздялата ѝ с Райдър.

След трийсетина секунди игра с езици, която би била достойна за петнайсетгодишни, Нолан успя да се откъсне, колкото да попита:

— Нещо за МН370? Някакви новини?

— Нашият ескадрен миноносец „Кид“ пътува към южния Индийски океан, без да се съобщават причините. В крайбрежните води

на Виетнам не са намерени отломки, макар по телевизията да показаха хора, които твърдяха, че са видели обгърнат в пламъци самолет. Според последния имейл на Матюс няма нищо от провинции Качин и Шан. Операцията на Райдър срещу офиса и дома на Телър не е донесла нищо, освен няколко документа — никакви хора, нищо уличаващо. — Тя поспря, за да си поеме дъх, и продължи: — Полицията на летището го е заловила и пребила... не знаем колко е зло. Хекър работи по въпроса да си го получим обратно, като версията е, че ти си нападнал онзи полицай. Той, впрочем, има пукнат череп и продължава да е в безсъзнание. Планът е да измъкнем Зея извън страната преди полицаят да се е свестил и да го посочи с пръст. Юрисконсултът към посолството ни потвърждава, че Бирма няма договор за екстрадицията нито със Сингапур, нито с Щатите, така че би трябвало да си спокоен дори да им хрумне да искат да им бъдеш предаден. Разказах ти за една минута цял час имейли. Дай сега да се върнем на програмата.

Тя свърши с копчетата и му свали ризата, като продължаваше да изрежда „Новините в 11“. След това премина на панталона му — ловките ѝ пръсти се справяха отлично.

— Господи! Новините не са добри. Надявам се Зея да не е пострадал тежко и да успее да се измъкне. Виж, трябва да проверя пощата си и да видя дали Джоани...

— Не, трябва да си вземеш душ. Пощата ти ще почака един час.

Нолан не бе изневерявал отдавна. Гордееше се, че контролира най-първичните си инстинкти, но пък не бе почукал на номер 838 само заради свободното легло там, нали така? Отправи се по боксерки и чорапи към банята и пусна душа. Мислите му се въртяха във вихрушка. „За последен път“, каза си. Само още веднъж преди пенсиониране и после никога повече нямаше да изневерява на чудесната си, но безкомпромисна жена.

Излезе изпод парата и попадна в „Хиляда и една нощ“. През следващите четирийсет и пет минути госпожица Мукерджи облиза и осмука всеки сантиметър и всичко стърчащо по тялото му, с изключение на местата, които плачеха за най-много внимание. Строгийт ѝ глас доминираше и той с желание му се подчини. Когато любовната им игра приключи, той беше готов да изригне дори само след погалване с перце по нужното място. Вместо това тя използва устата си и той експлодира в най-върховния оргазъм, който бе

изживявал от години, а може би и от десетилетия. Когато на свой ред се върна от банята, тя го целуна продължително и двамата се прегърнаха, докато той размишляваше над преживения екстаз. Може би беше ред да се разплетат и да спят в отделни легла, но той знаеше, че не се прави така.

— Мила, това беше просто невероятно. Каж ми сега какво мога да направя аз за теб...

Малко след това Нолан премина през такова смучене на пръсти на краката, близане на корема и еротични масажи на гърба, които биха засрамили дори тантрически шаман. Това му достави удоволствие, защото тялото ѝ имаше повече извивки, отколкото някога бе виждал, с големи чувствителни на докосване зърна на гърдите и екзотична аура, излъчвана от мургавото ѝ тяло. Но след трийсет минути беше стигнал предела на силите си.

Накрая тя реши да се отдаде на своя оргазъм и му даде подробни напътствия къде и как да използва езика, устните и пръстите си, докато самата тя се изви с викове, които сигурно събудиха не само хората на етажа. Нолан рухна по гръб. И двамата бяха плувнали в пот. Отново се целунаха и вкусът от интимните ѝ части по лицето му сега се прехвърли обратно в нея, докато езиците им се дуелираха. Той обхвана твърдите ѝ потни гърди и засмука зърната ѝ, а тя се изви и започна да го хапе по врата. Той постепенно се успокои, унесе се задоволен, смяташе, че не е изневерил на жена си... поне не по правилата на президента Бил Клинтън. В един момент се сепна — вратата на банята се бе затворила и отново се разнесе шумът на душа. Часовникът до леглото показваше 2:50. Нолан беше изморен, но не можеше да си позволи да заспи.

Мили излезе от банята и го дари с целувка.

— Може да се наложи да ти вземем виагра. Или поне нещо, което да те държи буден.

Той заобиколи темата, като стана, потърси с поглед боксерките си и каза:

— Ще ми дадеш ли да използвам компютъра ти? Трябва да си проверя електронната поща...

Тя вече бе сложила лаптопа си на бюрото, така че той влезе в акаунта си в Safe-mail^[1], запазен само за извънредни обстоятелства.

— Когато приключиш, събуди ме, ако си в настроение за втори рунд.

Той изключи лампата на нощното шкафче и започна да преглежда имейлите си в мрака. Първият бе от Мей Линг, която му пишеше, че си е взела две седмици отпуск от инвестиционната банка в Сан Франциско „Гуд Ърт Адвайзърс“, където работеше. Сега беше на път за Сиатъл, за да вземе брат си Бърт, а после двамата с него щяха да вземат кораб до Ванкувър и оттам да се отправят към семейната вила в покрайнините на Камлупс, Британска Колумбия. Джоани също бе добре и се обаждаше от Гуанджоу. По-късно в неделя щеше да вземе влак, който след няколко смени и неизбежните закъснения щеше да я докара късно през нощта на такси разстояние до фермата за патици. Той напомни на всички членове на семейството си да стоят далече от мобилните си телефони, да си купят нови сим карти и да споделят новите номера само помежду си. А също да игнорират обичайните си имейл акаунти и засега поне да използват WhatsApp за есемеси.

Минаваше 3:30 и Мили спеше дълбоко. Нямахше нищо общо с образа на калифорнийска библиотекарка, за каквата я бе взел при първата им среща. Беше върховна нощ и щеше да си остане само *една* върховна нощ. Той се отърси от тези мисли и влезе в Тъмната мрежа за достъп по служебния си имейл, но... не намери там нищо повече от онова, което Мили вече бе споменала. В личния си шифрован имейл акаунт, който използваше с Уотърман в допълнение на разните съмнителни хакери, видя имейл с тема „Домашна котка“. Това бе предварително уговорената кодова дума за крайна опасност. Отвори имейла на Уотърман и започна да чете със засилваща се тревога:

Кръстник, съжалявам за стореното преди. Татко пристигна по обяд в Москва. Разстроих се, когато ми разказа за дългата ти връзка с мама. Той много се промени след развода и обвинява теб за това, че мама го напусна. Знам, че това не е съвсем истина, но бях поразен да науча какво си правил като гост в дома ни.

Водещият ми агент във ФСС е бивш кагебист, казва се Чумаков — арогантен и коварен. Не знам каква е истинската му работа, освен това да отделя всяка седмица

по един час, за да ми набива в главата, че няма да напусна Русия, ако той не получи файловете на АНС, макар длъжността му да е директор на „Проследяване“. След като тате ми каза за теб и мама, превъртах и заявих на Чумаков, че ти вероятно разполагаш с единственото копие, което все още не е в нечий ръце.

Казах му, че си от ЦРУ, но че и ти като мен не одобряваш системата, каквато е днес. Той каза, че имал адреса ти в Сингапур. Мисля, че ще изпрати хора от Москва, вместо да използва местния персонал към СВР. Говорих с него днес към 13:00 московско време, 9 март, неделя.

Съжалявам, че го направих. Моля те, не ме намразвай. Късмет и ми дай да разбере, че си получил този имейл.

Твой кръщелник, Марк

Това вече бе върхът! В допълнение към Роб Телър сега по следите му беше и ФСС. Времето в Сингапур бе с четири часа напред спрямо Москва. Той потърси в Гугъл продължителността на директен полет Москва — Сингапур и разбра, че е под десет часа и половина. Мобилизирането на екип за отвличане и инструктажът му щяха да отнемат още два часа, плюс времето за път от летището. Да кажем... четири часа общо. Добави деветнайсет часа към 13:00 московско време и получи 6:00 понеделник, местно време. Значи разполагаше с може би два часа, за да измисли как да се справи със ситуация, която можеше да завърши с компрометиране на националната сигурност на Щатите, да причини смъртта на кръщелника му, да доведе до собственото му убийство или всичките три неща взети заедно.

— Овладей се, Боб. Овладей се! — каза той на глас, но тихо. Мили се размърда.

Нолан се върна в Гугъл и потърси полети. Единствено „Сингапур Еърлайнс“ имаха директен полет в неделите и той излиташе в 5:40 местно време. Нямаше начин Чумаков да натовари бандитите си за по-малко от три часа. Само пътят до летището бе поне час. Е, може би... но беше крайно неправдоподобно.

Трябваше да прочисти главата си. Затвори приложението и закуцука към банята. Имаше нещо странно в имейла на Уотърман, но не можеше да го напипа.

И в този момент го изненада дискретно, но твърдо почукване на вратата.

Беше пет сутринта и Джоани Лин бе завряна в стая за разпит на Бюрото за обществена сигурност някъде край Гуанджоу. Никога досега не се бе чувствала толкова изплашена.

Тя, естествено, знаеше със сигурност професията на Боб след шестмесечната му командировка в Ирак през 2006–2007 година. Беше споделил с нея под заплахата от развод. През годините се бе наслушала на достатъчно съмнителни истории за бизнес задължения, възникнали в последния момент; но с Мей Линг в гимназията и Бърт в прогимназията им трябваша повече сили на домашния фронт. На всичко отгоре Боб се бе връщал два пъти в Арлингтън, Вирджиния, с някакви възпаления на пикочния канал, които ги бяха разделили в леглото за седмици наред. Джоани го бе обвинявала в изневеря, което той възмутено бе отричал. Но командировката в Ирак се оказа последната капка. Тогава се бе примирил и ѝ бе казал, че работи на свръхсекретна длъжност като криптограф във Вашингтон, но имал опит и в техниките за проследяване. И когато най-добрият специалист по подслушване в Ирак бе паднал от снайперски куршум, Нолан се оказал човекът, към когото се били обърнали в отчаяние. Но тя не му повярва, докато не я заведе в офиса си, където я принуди да положи клетва пред някакъв малоумник от правния им отдел, след което се бе запознала с шефа му. Той се оказа боец на тихия фронт от времената на Студената война, който не можеше да намери думи да хвали Боб. Джоани се почувства пълен патриот за съмненията си в ключовата роля на Боб във връзка с охраната на националната сигурност. Но с нейната благословия той отпътува на следващия ден.

Боб се бе прибрал у дома, без да се нуждае от антибиотици, което бе свидетелство, че или този път не се е разсейвал по време на мисията, или че нейните подозрения са били неоснователни. Беше пълен с енергия, каквато не го бе виждала от бременността си с Мей Линг. След Ирак кариерата на Боб тръгна устремно нагоре, после той

практически изчезна през 2008-а за шест месеца в Лоръл, където бе щабквартирата на АИС, Мериленд. През 2010-а последва повишение в Азия, където Бърт прекара последната си година като ученик в Американското училище, Сингапур. Мей Линг се дипломира със специалност „Класическа литература“ в колежа Помона, край Ел Ей. Това бяха прекрасни времена, поне до момента, когато тримата с Боб излетяха без никакво предупреждение за Ванкувър, където Мей Линг ги посрещна на летището. Боб инструктира семейството си как да пазарува само в брой и да използва фалшиви документи за самоличност, за да се избегне откриването им. Като семейство Ларсон те пътуваха часове наред с нает високопроходим джип, докато се доберат до вила, скрита дълбоко в гората. Едва там Боб им обясни, че той не само работи в ЦРУ, но и че работата на екипа му е провокирала врагове на Щатите в Близкия изток да се опитат да открият кои са те и да ги убият.

ЦРУ не разполагало с ресурсите да охранява семействата на своите служители, поясни им той. Затова трябвало сами да направят нужното някой ден — който било крайно невероятно да настъпи, — когато той ги уведомял чрез предварително договорени кодови думи, да изчезнат. В главите им бе набита нуждата от алтернативни шифровани акаунти в Safe-mail, неспоменаваното пред абсолютно никого за съществуването на тяхната вила за оцеляване (така я бе нарекъл Боб, а за Джоани тя си оставаше бунгало) в Британска Колумбия и пълното мълчание по всички аспекти на тази тема. Боб тайно организира получаването на автентични паспорти и шофьорски книжки за всички, като използва натрупаните дължими услуги от страна на приятели в Канадската служба за безопасност и разузнаване. Под прикритие те винаги щяха да си останат Ларсон.

В неделя Боб бе подал уговорения сигнал, че тон е добре, но семейството е в опасност. Така че тя бе взела винаги готовата пътна чанта, бе отпратила прислужничката и бе тръгнала за летището. Цената на билета се бе оказала възмутителна — ако бе направила резервацията само преди два дни, можеше да е наполовина по-ниска, но по волята на Господаря Боб тя бе платила в брой и не бе обелила и дума протест.

Паспортният контрол не бе проблем за владееща мандарин и кантонски сингапурка, дошла на къса почивка от петнайсетина дни.

Беше взела два влака и бе пътувала с тях три часа, преди да слезе в Шинхуей — края на линията, малко преди Цзянмън. Последните петдесет километра бяха с такси, но в крайна сметка се добра до Кайпин — родното село на майка ѝ и дома на всичките ѝ вуйчовци и лели, от които бе жива само една.

Джоани пристигна без предизвестие след девет вечерта и с облекчение видя, че леля ѝ Пор Хар още помни племенницата си и е с всичкия си, въпреки опасенията, че осемте години разлъка биха могли да влошат нещата. Семейството на най-големия син на Пор Хар вече бе вечеряло и се готвеше за лягане, но оризът в хладилника се оказа съвсем приемлив след притопляне. Никой не се усъмни в разказа на Джоани, че е изпратила две писма за намерението си да ги посети за две седмици през март. Китайската поща бе толкова ненадеждна. Защо не им позвънила ли? Джоани извади стар телефонен номер и обясни, че опитала, но номерът бил невалиден. „Глупавичката ми Шао Ин“, сгълчала я бе меко леля ѝ.

Джоани тъкмо се готвеше да си ляга в стаята за гости, където въздухът бе малко застоял, но всичко бе безукорно чисто, когато на входната врата се почука и се разнесе мъжки глас, интересуващ се за Лим Шао Ин. Джоани чу гласа на леля ѝ да потреперва и побърза да излезе. Униформата на мъжа не беше полицейска или военна, но изглеждаше официална, както впрочем и картата му. Говорейки на мандарин на речник, разбираем от прислужница до селски идиот, тя поиска от младежа да каже по какъв въпрос е дошъл, защото се чувствала изморена след дълъг ден.

— Заповядано е да ме придружиш веднага, за да отговориш на въпроси в Министерството на държавната сигурност.

Джоани реши, че става дума за изнудване. В исторически план китайските селяни се нуждаеха от втора, честна полиция, която да ги пази от своеволията на първата и основна. При комунистическия режим ситуацията би трябвало да се е подобрила. Тя предложи на мъжа хиляда ренмимби^[2] — около двеста сингапурски долара и вероятно около едноседмична заплата, — за да се отърве от него. Но полицаят ѝ се развика, че подкупът бил сериозно провинение. Нахоканата Джоани не каза нищо повече по пътя до Шинхуей.

Беше почти полунощ, когато я въведоха в стая без прозорци само с маса и два стола. Спа на пресекулки до заранта, подпряла главата си

на кръстосаните си върху масата ръце. От време на време вратът ѝ се схващаше или едната или другата ѝ ръка изтръпваше; тогава тя се събуждаше и отпускахе глава на другата страна до следващия път.

Вратата най-сетне се отвори и влезе по-възрастен офицер с напомадена черна коса и плешивина на темето. Носеше дебела черна папка.

— Лам Шао Ин, задържана сте по подозрение, че извършвате шпионаж срещу Китайската народна република и за опит да подкупите служител на Бюрото за обществена сигурност. Имате ли някакви въпроси?

— Да. Бих желала да говоря със сингапурския консул в Гуанджоу и искам да ми се осигури адвокат. — Джоани използва най-официалния си мандарин, подигравайки се с фалшиво пекинския му тон. *Позьор!*

Сресаният ѝ отговори на кантонски, както се говореше от птицевъдите в селската провинция Гуанджоу:

— Ти чакаш! — След което се извърна и излезе. Пазач затвори вратата след него.

Джоана беше изплашена — явно я бъркаха с Боб. Но как щеше да им обясни това, без да го намесва? О, как би искала да може да му се обади — Боб винаги знаеше как да постъпи. Обаче ѝ бяха взели чантичката, преди да я натикат в тази стая. Сега всичко, с което разполагаше, бе чаша студен чай, вентилаторът на тавана и ярката лампа над тавата ѝ. Гърбът я болеше от твърдия стол. Реши да си почине малко и затвори очи.

— Кой е това? — изсъска Мили.

Нолан сграбчи дрехите, които бе разхвърлял преди два часа при по-щастливи обстоятелства, и изкуцука обратно до леглото. Беше тъмно, ако се изключеше сиянието от екрана на лаптопа. Нолан се наведе и затисна устата на Мили. Тя рязко се надигна и вдигна чаршафа до брадичката си. Той ѝ направи знак с пръст през гърлото и обу панталона си. Чуването на вратата се повтори със същата настойчивост.

— Румсървис — чу се глас. Нолан отиде до вратата и долепи око до шпионката. Вярно, човек с хотелска униформа чакаше отвън в

изглежда празния коридор.

Нолан откряна вратата.

— Какво искаш. Пет сутринта е...!

— Господин Мукерджи? Нося подарък от нощния управител. Бихте ли отворили?

Беше крайно необичайно, за да е постановка, а освен това в коридора не се виждаше никой друг. Нолан отвори вратата толкова, колкото да вмести в пролуката гръдния кош и ръцете си. Младият южноазиатец в коридора държеше шампаниера, скрита под кърпа.

— Шампанското е за сметка на „Йорк Хотел“. Но бихте ли включили телевизора си, ако обичате? Обадиха се няколко наши гости с оплакване, че стаята ви е прекалено шумна. — И се усмихна съзаклятнически на Нолан.

— О... ъ-ъ-ъ... да, разбирам — отговори Нолан, взе шампаниерата и задържа вратата отворена с помощта на здравия палец на крака си. — Ще се вслушаме в съвета ви. Благодаря. — Дръпна крака си и вратата се затвори сама.

— Господи, Боб, накара ме да стена толкова силно, че сега ни дават бутилка шампанско само и само за да включим телевизора си? — Мили бе захвърлила драпирания около нея чаршаф и сега стоеше точно зад вратата. За миг голотата ѝ бе изминала пътя от уязвимостта до чувствеността. Тя сграбчи ръката му между двете си длани и започна да го умолява: — Върни се в леглото. Искам да ме гушнеш да видим можем ли да съживим мъртвеца.

Нолан се чувстваше едновременно объркан, ангажиран и леко възбуден. „Съсредоточи се. Не се разсейвай“.

— След час тук каца полет на „Сингапур Еърлайнс“ от Москва и на борда му може да има хора, които ще искат да ме отвлекат или убият. Докато ти спеше, прочетох имейл от Марк Уотърман, който ми пише, че е издал името, длъжността и адреса ми на ФСС. ФСС ще иска файловете, които намерих в онази бира. Ако ги предам на ФСС, ще стана същият като Еймс, Хансен, Уокър и останалите предатели. Ако не го направя... Уотърман ще бъде хвърлен зад решетките или по-лошо — екзекутиран.

— И какво ще направиш? — съвсем делово попита Мили.

— Не съм сигурен. Ще започна с това да организирам връщането на файловете, а след това ще видя как да постъпя нататък. Ти трябва да

се върнеш в леглото за още два часа.

— Няма как да стане след онова, което ми каза току-що. Първата оперативка на специалната група е в 8:30. Няма ли да присъстваш?

— Аз не съм в състава на групата, не знам кой за какво отговаря в нея и не разполагам с време. След като си върна флашките, има куп неща, които трябва да направя, като се започне с вземането на някои мерки за личната ми безопасност. Ще е кошмарен ден, дори да не се появят Телър с хората му, ФСС или сродната ѝ СВР. Разбери каквото можеш, а после нека се видим на вечеря, ако нещата са се уталожили.

Тя се надигна на пръсти и го целуна по устните.

Обгърна го свежият ѝ женски аромат. Из въздуха на стая 837 все още се носеха феромони.

„Съсредоточи се!“

— Ще се видим по-късно. Днес ще си купя нов телефон, така че от даден момент нататък ще можеш да ме намериш на местния ми номер. Специалната група ще ти даде локален телефон за еднократна употреба. Моля те, изпрати ми есемес на сингапурския ми мобилен, когато имаш номер.

Завърши обличането си и излезе, а Мили се залови да преглежда новополучената поща на лаптопа си.

[1] Safe-mail — безплатна уеб базирана електронна поща, собственост на израелска компания, която всъщност не е чак толкова надеждна, защото съгласно собствениците ѝ тя изпълнява съдебни заповеди, издадени от израелски съд, но по искане на неизраелски правоохраняващи организации, и не съобщава дали може да разшифрова клиентските имейли на нейните сървъри, без да притежава ключа. — Б.пр. ↑

[2] Ренмимби — официалното име на китайската валута (означава „народната валута“); юанът е единицата на ренмимби (с други думи „Ще се разплащаме в ренмимби“, но „Това струва пет юана“). — Б.пр. ↑

13. ТРИАНГУЛИРАН

Понеделник рано сутринта, 10 март: Сингапур, Рангун, Южен Китай

Пред хотела нямаше таксита, затова Нолан извървя двеста метра до болница „Планина Елизабет“, където едно синьо такси се спускаше по изходната рампа на спешното отделение. Мислите му се върнаха на Кяо от съботната нощ — прободен в китката, почти умрял от кръвозагуба и опериран... и всичко това, за да бъде изкормен в леглото и езикът му да бъде отрязан.

Нолан пътуваше към квартала си в мрачно настроение и както и предния път слезе, преди да завият.

— Потвърдено ли е? Получихме Зея? Хекър явно бе доволен.

— Да, на задната седалка на джипа ми е. Откарвам го в Дъбърн Парк за преглед. Има, предполагам, счупени ребра, може би извадено рамо. Отоци под очите и определено избити зъби. Ритали са го на воля.

— Райдър изреждаше по телефона поменика от травми на колегата си в УБН, който се наместваше свит на кълбо на задната седалка, опитвайки се да намери позата, в която най-малко да го боли.

— И колко ни струва това в крайна сметка?

— Десет хиляди долара и пет милиона киата, дарени на Благотворителния фонд на корумпираната летищна полиция. Горедолу каквото смятахме да платим за карго манифестите от събота сутринта насам. В момента отношенията ни с летището не са възможно най-добрите, шефе. Да не говорим, че и лаптопът на Нолан е безвъзвратно загубен.

— Проклятие... но предполагам, че не може да се направи нищо. А какво се разбра за експортирането по море през Тилава? Никаква следа ли няма от онези контейнери?

— Добрата новина е, че шефът на митницата прие парите ни малко по-малко от откупа за Зея. Хората ни преглеждат митническите

декларации и товарителниците, но всичко е голяма каша. Изглежда малко вероятно онова, което ни интересува, да е отплавало по света, като се има предвид малкото време. Международният терминал „Хъчинсън“ в Хонконг, където се обработват контейнери, оперира както трябва, но там нямаме юрисдикция, а те едва ли ще са склонни на подкуп. Междувременно в този терминал има над три хиляди контейнера, но никой не иска да ги разпечата, защото ги е страх какво ще намерят вътре... и не на последно място кой ще се окаже собственикът. Би ли помолил АНС да споделят какво са разкрили до момента?

— Да, и ще помоля Матюс да възложи на АНС да се поинтересуват по-активно. Ако още не са пробили мрежата на „Хъчинсън“, следващата ти вечеря с Мили е за моя сметка. — Хекър явно бе в добро настроение след освобождаването на Зея.

— Даже не се шегувай по въпроса. Имам усещането, че нашият приятел Боб е хлътнал до ушите — отговори Райдър.

— Ами след като ти й разби сърцето, момичето иска да си върне самочувствието. Като стана дума за Нолан, докато ти беше на летището и преговаряше за Зея, аз говорих с Барлинг в Сингапур. Той вече е убедил сингапурската полиция да ни разреши въоръжено следене на Нолан или да назначи двама от тяхната вътрешна сигурност да се грижат за него.

— Нолан обаждал ли се е? — попита Райдър.

— Не, но аз препратих преди два-три часа няколко имейла до него и Мили. Тя беше онлайн и каза, че ще му предаде информацията. Понеже беше един след полунощ сингапурско време, може и да си прав, че между тях има нещо.

— Естествено, че съм нрав. Те се гледаха така влажно...

— Да, много е лесно да критикуваш, когато си на сухо.

— Ей, ти да не си Опра? — засмя се Райдър.

— Някакви новини къде може да е Телър?

— Засега нищо, но може да не съм в курс през последните два часа заради Зея. Ще се обадя тук-там и ще науча дали се е случило нещо. Честно казано, едва издържам. Имаш ли нещо против да дремна някой час?

— И аз съм изтощен до крайност. Нагласям будилника за десет часа тук, в „Аватар“. Сигурен ли си, че нямаме нищо от сателитните

снимки, за което да се погрижим?

— Нямам идея. Лично аз видях само рехав транспорт на търговски и пътнически коли. Никакви камиони на големи транспортни фирми, никакви контейнери на път. Мисля, че можем да изключим всякакво втурване към тайландската граница, ако става въпрос за голям товар — предположи Райдър.

— Знаеш ли, Нолан може да се окаже прав, че Телър ни разиграва — замислено отбеляза Хекър. — Прекарахме последните шест часа в извеждане на Нолан от страната и освобождаване на Зей от ареста. Цялото това време търсим наслуки Телър, но не търсим приоритетни мишени или поне не го правим организирано. Не забравяй, че снощи изпратихме мострите от Писта-1 в Сингапур с дипломатическата поща. Днес по-късно ще стигнат до лабораториите, така че до ден-два може и да имаме някакви резултати. — Райдър беше оптимист, но няма как да не си, ако си снайперист и искаш да улучиш мишена от километър и половина при страничен вятър.

— Това е всичко от мен. Събуди ме, ако Зей го заболи повече, отколкото изглежда, че би следвало. Ако може да пътува, днес го прехвърляме по суша в Тайланд. А засега... да се опитаме малко да си починем.

— Лека нощ, началник.

Нолан седна зад бюрото в кабинета си до спалнята. От светлината, процеждаща се покрай краищата на дръпнатите пердета, се разбираше, че навън се развиделяла. Следвайки природния си часовник, ранобудните по-шумни птички започваха сутрешните си хвалби към 6:45. С помощта на вярното си фенерче той извади трите 64-гигабайтови microSD карти от скривалищата им в издълбани риболовни примамки. Имаше цял куп кутии с риболовни такъми и поне триста воблера, подредени в съседния вграден в стената шкаф. Оригиналните флашки на Уотърман отдавна бяха унищожени, макар Нолан предвидливо да бе скрил дубликати, натъпкани с всички документи на АНС, които Уотърман или преданите му журналисти бяха разкрили до момента, както и всичко от общодостъпни източници, свързано с АНС или имащо отношение към темата „следене“. Нолан се надяваше това да му спечели няколко часа при

неправдоподобното допускане, че ще е на свобода, когато те бъдат намерени.

Основната microSD карта беше сложена в разширителния слот на MP3 плейъра му, модел Sansa, а нейното копие беше в кух сингапурски долар до специалната карта, която с такава любов бе стъкмил за руснаците. На екрана се четеше имейлът на Уотърман. В него имаше две... не, три неща, които не бяха съвсем наред. Като индикатор, че не се намират в момента под принуда, Нолан и Уотърман изпращаха шифрованите си имейли в часове, минутите, на които бяха кратни на седем или единайсет. Имейлът на Уотърман беше изпратен в 4:45 московско време — с минута разлика. Много хора щяха да приемат това за дреболия, но двамата бяха комуникирали по този начин над десет години и това бе първият случай. И датата беше грешна: 9 март беше британски стил, а Уотърман щеше да използва американския: март, 9. Най-сетне, Ерик бе напуснал Нанси, а не обратното. Пропуснат час и две инверсии от човек, който настройваше часовника си винаги когато бе неточен с повече от секунда... това бе сигнал за нещо или предупреждение. Но в момента съзнанието на Нолан бе толкова замъглено, че той просто не можеше да разсъждава. Така че нямаше да отговаря на Уотърман, а още по-малко щеше да качи съкровището от АНС в Тъмната мрежа, докато не разбере със сигурност какво точно става.

Нолан бе имал смесено отношение към тази форма на подсигуряване, откакто бе извадил от бирената бутилка двете флашки. Първо ги бе изпратил от Гуам на адреса на тъща си, а после ги бе взел от Джоани, за да разгледа съдържанието им. И наистина, на едната с микрошрифт бе написано QIZCVAGLDWKSP. Нолан правилно бе преценил, че това е парола, шифрована с ШЕУ. През последните двайсетина години двамата с Уотърман си бяха играли на приливи и отливи с ШЕУ и всевъзможни стари техники за шифроване. Нолан разрови из чекмеджетата и откри записките си от едно време. Трябваша му петнайсетина минути, за да трансформира QIZCVAGLDWKSP в PLINYTHEELDER^[1]. Паролата определено не беше уникална, но можеше да се предполага, че Уотърман бе решил да се подсигури срещу това Нолан да е унищожил използваната преди години таблица, което би го оставило с вързани ръце. Нолан бе шокиран, че протезето му се бе отнесло с такова пренебрежение към скритите във флашките

тайни. Всяка сериозна разузнавателна служба щеше да разбие паролата за минути, ако аналитикът бе използвал контекстуален подход. Заключение на Нолан бе, че кръщелникът му се е намирал под огромен натиск в момента, когато е записвал флашките.

Нолан бе погледнал набързо, колкото да се увери, че бирената баня не е проникнала през пластмасовата опаковка. Всичко бе наред, така че той прехвърли, шифровани с надеждни шифри, файловете на една 64-гигабайтова microSD карта, която скри в специално издълбан за целта воблер. Направи идентично копие, след това създаде трета microSD карта, почти подобна на първата, но чакаща да бъде манипулирана по начин, замислен да обърка до максимум руснаците в деня, когато се наложи да я размени срещу свободата на Уотърман. Беше направил това преди може би двеста часа и сега картата представляваше шедьовър със слоеве от заблуждения и хитроумно генерирана фалшива информация, вплетена с оригиналната. По пътя на „осмозата“ Нолан междуременно бе станал експерт по програмите на АНС за глобално следене — нещо, което той не изгаряше от желание да рекламира. Но усещаше, че приближава моментът, когато щеше да може да се разтовари от тези инкриминиращи чипове и да избегне гниенето до живот в затвора.

Ако Уотърман успееше да се освободи без откуп, Нолан планираше да върне оригиналната карта на кръщелника си и да унищожи другите две. Опасността, интригата и важността на ролята му в притежаването на файловете на АНС придаваха на живота му привкус, какъвто аутсорсването на хакерски задачи не можеше да му достави. Беше време да предаде Пръстена или да го хвърли в огъня на Съдбовния връх^[2].

Препрочитането на спешните имейли от Компанията и прочистването на пощенската кутия му отнеха още час. Сайтовете на Си Ен Ен и Би Би Си не предлагаха никакви разкрития относно местонахождението или статуса на МН370, неговото карго и пасажерите му. Нолан написа на Хекър, че мангостините на борда на полет МН370 почти сигурно са онези от огледания от тях сандък в опожарения склад на Писта-1. Хекър му отговори с един ред: нямам никаква представа защо на някого би му пукало за някакви мангостини. След това Хекър продължи с уведомяването, че Зея е освободен, но лаптопът на Нолан все още е недостъпен. Сърцето на

Нолан прескочи от безпокойство, че лаптопът му е в чужди ръце. Пое дълбоко дъх и се опита да се отпусне. Шифрите на Агенцията бяха сред най-трудните за разбиване на света, а към тях трябваше да се добави и биометричното сканиране, нужно, за да се получи достъп до който и да било сървър на Агенцията. Към всичко това трябваше да се прибавят личните му мерки за сигурност, наложени върху останалото. Лаптопът му бе непристъпен, ако не попаднеш в ръцете на ЦРУ, АНС, руската ФСС или китайското МДС. Разтърси глава, за да разчисти паяжината, но от това главата само го заболя. Нито Телър, нито стоящата зад него държава щяха да се доближат до това да разбият шифъра. Трябваше да се съсредоточи върху реалните заплахи и да потисне тревогите си относно хипотетичните.

Шифровано съобщение от Мей Линг в Safe-mail докладваше, че Ноланови-младши вече са в Канада и се носят на скорост на север. Бяха взели кола под наем, използвайки шофьорската книжка, издадена на госпожица Ларсон в Британска Колумбия, и голяма сума в брой, заместваща кредитната карта. Мей Линг прилагаше новите номера на два предплатени телефона, с които някак се бяха снабдили. Нолан отговори, че трябва да се запасят с храна за две седмици. Ако Бърт беше взел книгите си, широколентовата сателитна връзка във вилата през непроследими междинни доставчици щеше да му позволи да остане свързан и анонимен.

Нолан въвеждаше с натежали пръсти и често коригираше многото правописни грешки, които уморените му очи успяваха да забележат. Бяха ли се чували с майка си наскоро? Той знаеше само, че тя е кацнала жива и здрава на летището в Гуанджоу.

Трябваше да поспи, макар навън да имаше може би два екипа, които не му желаеха доброто. „Йорк Хотел“ — дори ако се приемеше малко вероятната възможност Мили още да не е излязла в 7:30 сутринта — щеше да е по-безопасен за пребиваване от тук. Той щеше да настоява за лична охрана, от каквата не бе имал нужда след онази мисия в Багдад и Рамади. Можеше да се обади на Дик Константайн, ДЦ Сингапур, и да поиска ескорт до конспиративна квартира или до посолството, но това означаваше да дава обяснения през следващите три часа. Не можеше да си го позволи в момента. Така че единственият вариант наистина оставаше „Йорк“, благодарение на резервния ключ

за стаята, и сън поне до обяд. В крайна сметка той продължаваше да се води в отпуск, за да изчисти натрупаните неизползвани дни.

Когато заключи вратата на кухнята, навън вече си бе истински ден. Нямаше никакъв смисъл да пълзи из квартала по отточните канавки и да рискува някой съсед да погледне навън и да види бял човек на средна възраст на четири крака пред прозореца си. Подобна гледка щеше да му гарантира отвеждане в полицията, преди да се е усетил. „Приятелите“ от Москва можеше да са отвън, но не го бяха видели да влиза. Хората на Телър... да, в същия този миг можеха да заливат с бензин покрива на къщата му. Какво да се прави, всички живеем в дяволски опасен свят.

Така че реши да живее малко по-опасно и се отправи по дъното на канавката зад къщата си към ниската стена на къща с фасада обърната назад спрямо неговата, защитаваща подобие на веранда и страничен двор. Прескочи я, продължи покрай къщата, отключи предната порта и излезе на Уотън Терас, къса улица, успоредна на неговата. Има късмет да хване такси на автобусната спирка до малкия парк на Дъниърн Роуд — главната търговска артерия.

В стая 837 нямаше никого, но пък явно беше претърсвана. Празният му сак бе обърнат с дъното нагоре в краката му. Огромните куфари на Мили също бяха отваряни, а дрехите и личните й вещи бяха разхвърляни върху двете легла. Погледът му се спря на белезници, бич и нещо подобно на кожена качулка. В банята бъркотията на единица площ бе още по-голяма, защото нейните и неговите тоалетни принадлежности бяха пръснати по пода заедно.

Нолан сложи резето на вратата. Телефонът до тоалетната масичка не изглеждаше разглобяван, така че можеше да се обади на заместника си — оставения да се грижи за хакерските дела на „Индипендънт Програминг Прайвит Лимитид“ или съкратено ИП ООД.

— Гъс? Боб се обажда. Да, върнах се рано тази сутрин. В офиса ли си? Добре... Виж, в „Йорк Хотел“ стана голяма бъркотия. Аз съм в стая 837... не, не се обаждай в полицията. Ще позвъня в Компанията за помощ веднага след като затворя. Ако имаш оръжие, донеси го. Иначе веднага тръгвай за насам. Това е на двеста метра от нашите офиси. Знаеш хотела, нали?

Разбуха възглавниците и смачка постелката и чаршафа на второто легло, за да изглежда сякаш някой е спал там, без да докосва и размества струпаната на него купчина женски дрехи.

Руснаците не идваха — те вече бяха минали оттук.

В осем пазачът събуди Джоани, която въпреки многото си грижи бе спала на пресекулки. В стаята влязоха добре облечен мъж на трийсет и няколко с лице на селянин и също толкова грижливо коафирана, но по-строго изглеждаща жена над четирийсетте. Внесоха допълнителен стол, заедно с *конджи*, традиционната овесена каша за закуска.

— Добро утро, мадам Лам. Ние сме от Министерството на държавната сигурност и изискваме съдействието ви.

Боже господи! Министерството на държавната сигурност беше китайската агенция за международен шпионаж, еквивалентът на ЦРУ. Тя знаеше това от трилърите с меки корици. Реши, че моментът не е подходящ за надменна съпротива.

— Разбира се. Какво мога да направя за вас? — попита тя.

— Съпругът ви е Робърт Нолан, американски гражданин, нали?

— Да. — Как, по дяволите, бяха научили това?

— И съпругът ви работи за Централното разузнавателно управление?

— Аз, аз, аз... не! Той работи в софтуерна компания, която се казва, мисля, „Индипендънт...“

— Не, това е прикритието му. Той е криптоаналитик към ЦРУ.

— Казах ви, не знам!

Внимателният на външен вид мъж се обади за първи път:

— Мадам Лам, МДС изобщо не се интересува от вас и се интересува от мъжа ви само донякъде. Знаем, че той е лишен от влиянието си преди година и половина. Знаем и че се пенсионира в края на този месец. Дори не искаме да говорим с него. Но ако вие не можете да потвърдите определена информация, за която ние сме уверени, че е вярна, как очаквате от нас да ви вярваме, когато настъпи моментът да отговаряте на истинските ни въпроси? А ако не повярваме на отговорите ви, не можем да ви освободим. Разбрахте ли ме?

— Да, да, разбрах ви. Ще ви кажа каквото знам, но то не е много. Съпругът ми е в ЦРУ и се пенсионира в края на месеца. Това е истина.

— Преди десет месеца съпругът ви е летял до Хаваи за един ден и се е върнал в Сингапур. Какво е правил в Хаваи? — Разпитващата я жена гледаше в бележките си.

— Каза, че трябвало да помогне на кръщелника си Марк. Става дума за Марк Уотърман, онзи от АНС.

— Но по онова време Марк Уотърман вече се е намирал в Хонконг. Как тогава е можел да му помогне?

— Не знам. Знам, че Боб е помогнал на приятелката на Марк да приведе в ред дома си, заради претърсването му из основи от ФБР и полицията, след като са разбрали, че Марк е изнесъл онези файлове.

Мъжът се намеси:

— Донесе ли съпругът ви нещо от Хаваи? Имам предвид каквото и да било?

— Хмм... Аз получих тениска и кутия шоколадови бонбони и...

— Той не ви пита за това — прекъсна я жената. — Помислете си по-добре.

— Ами... изпрати по пощата малък дебел плик до мен на адреса на майка ми. Той пристигна от Гуам и беше много лек.

— И какво имаше вътре? — Гласът на мъжа не издаваше никакво вълнение, но блясъкът в очите му подсказваше, че ги интересува именно това.

— Не знам. Получих го от майка ми, когато малко по-късно вечеряхме, и го дадох на Боб, без да го разпечатам. Повече не го видях. Кълна се...

— Вярваме ви — каза жената.

Това я изненада, понеже историята прозвуча нелепо дори в собствените ѝ уши.

— А споменава ли е той някога пътуването си или съдържанието на онзи плик? — поинтересува се мъжът.

— Не, не, доколкото си спом... всъщност, почакайте. Чух го веднъж да казва на вечеря скоро след това, че се е трудил трийсет години, за да заслужи пенсията си, но през последния месец е работил малко над трийсет часа и е измислил пенсионен план, който е дори по-добър. Беше пийнал тогава, но го запомних, защото беше нещо ново за мен. На следващия ден го попитах какво е имал предвид, а той ми

отговори, че го е измислил, понеже приятелите, които ни гостуваха, са доста заможни хора и искал да ги впечатли.

— А вие какво мислите? — попита мъжът.

— За кое? Че е имал допълнителен пенсионен план?

— Да. Наистина ли го е измислил, или е бил сериозен?

— Ами, когато го каза, мислех, че е сериозен. Но след като на следващия ден ме увери, че е лъгал, може би това е истината. Аз повече не повдигнах този въпрос. Боб също.

— Лъже ли съпругът ви? — Жената се опитваше да установи контакт по женски с нея, но съпричастието не се усещаше.

— Всички мъже лъжат. Вие сте достатъчно възрастна, за да го знаете.

— Благодарим ви за сътрудничеството, мадам Лам. Може би още малко *конджи*? — Младият офицер, джентълмен докрай, досипа в купичката й и й доля още чай.

Гъс Уолш беше такъв, че някои повърхностни наблюдатели можеха погрешно да го възприемат за професионален военен, но това продължаваше докато не го видеха да се движи. Тогава разбираха, че мощните му гръдни мускули и налетите му бицепси са резултат от генетика, креатин и стоене в зала за вдигане на тежести, а не атлетични умения или занимания с бойни изкуства. Нолан завиждаше на русия Гъс за изваяното му като с длето на скулптор тяло, но всъщност отбягваше младежа заради непоносимото му его и тоталната му наивност. Видя го да сресва косата си пред стаята, без да се интересува, че някой може да го гледа.

Нолан отключи вратата, покани го да влезе, заключи и го попита:

— Донесе ли оръжие?

— Не, защото в офиса нямаме, а аз бързах да дойда — отговори все още леко задъхан Гъс.

— Обадох се на охраната към Компанията. Те обещаха да пратят хора плюс криминолози, разбира се. Не докосвай нищо в тази стая.

— Господи, Боб. Тук всичко е с главата надолу.

Нолан забеляза един от чорапите си и го измъкна изпод купчината лични вещи без имена на Мили.

— Не знаех, че си падаш по извратения секс. Какво е това? Професионалният инвентар на две платени курви?

— Виж... направи ми услуга и замълчи. В момента се случват маса неща и ще ти обясня, когато имаме повече време. Основната новина е, че бивш американски офицер в Бирма от специалните сили е голям търговец на оръжие и наркотрафикант. В събота следобед ме хванаха по спешност да изпълня задача на ДЦ, защото се оказа, че след изчезването на МН370 не ни стигат хора. Така се натъкнах на бившия виетнамски рейнджър Робин Телър, който е обект на разследване от страна на УБИ. Това направи и мен мишена. До момента хората на Телър са убили четирима души и представляват реална заплаха срещу мен и семейството ми. Не можех да нощувам в дома си, така че се наложи да споделя хотелска стая със служител на ЦРУ и...

— Служител на ЦРУ или френска курва?

Нолан пренебрегна подмятането.

— Мисля, че Телър работи за руската мафия и е доста вероятно онзи, който е претърсвал тази стая, да е руснак или източноевропеец. Затова си дръж очите отворени на четири, когато излезем оттук.

— Ако този Телър разполага с руски мафиоти, готови да те убият, защо тогава са разпердушили стаята? Гледам... разглобили са телефона, телевизора, плафоните, термостата...

— Да, да... разбрах те. Те мислят, че имам снимки и може би някакви веществени доказателства за тяхна контрабандна операция, извършена на самолетна полоса в Бирма. Сигурно са мислели, че съм скрил някъде из стаята карта с памет. Знам ли...

— Щеше да е много по-лесно да те изчакат да се върнеш според мен. — Настойчивостта на Гъс започваше да става дразнеща.

— Не ти ли хрумна, че може би не са мислили, че ще се върна? И като сме започнали с въпросите, аз също имам два към теб. Получи ли одобрение на заплащането на двамата корейци? Има ли някаква обратна връзка от Лангли във връзка с офертата за филипинските червеи? Мислех, че всичко това ще стане ясно до петък, но в пощенската ми кутия няма нищо. В Шри Ланка е каша на всички нива. Може би там има някакво развитие?

— Ъ-ъ... да... в петък си взех отпуск, понеже имах тежка вечер в четвъртък. Всъщност момичето, с което се прибрах тогава, може да

хареса някои от кожените аксесоари на твоята съквартирантка. Това там на леглото бич ли е?

Силно почукване на вратата оповести пристигането на колегите им. Нолан погледна за всеки случай през шпионката и позна шефа на четиримата отвън.

— Влизай, Джери. Нямах представа колко се радвам да те видя — беше най-доброто, на което Нолан се оказа способен, преди да пусне в стаята Джери Флин и тримата съпровождащи го. Нолан сподели хипотезата си относно Телър, руските гангстери и картите. После се извини, че трябва да се яви в офиса, и тръгна да излиза.

Един от криминалозите, също Боб, застана на пътя му.

— Чакай малко. Не взимай тази чанта. Трябва да я обработим.

— Няма нужда, чиста е. Донесох я от къщи преди малко.

— Донесъл си две чанти от вас, за да нощуваш веднъж тук? — Острият поглед на Боб-2 напомни на Нолан за висящата на рамото му втора чанта.

— Ами... в едната са документите ми за пътуване, а в другата — дрехите. Ето ти ги и двете. — Нолан му ги подаде и заби погледа на невинните си сини очи в дълбоко разположените кафяви очи на своя по-слаб и брадат нов колега. Боб-2 се поколеба, явно разкъсан от дилемата да не проверява блъфа на Нолан, но и да не допуска нищо да напусне местопрестъплението.

— Колинс, знам, че си нов тук, но това е Боб Нолан, за бога! Той е носител на медал за изключителни заслуги в разузнаването. Работи в Компанията от трийсет години и се пенсионира в края на месеца. Не се заяждай с него, моля те... — Джери Флин, също като Нолан, искаше да се махне от тази стая възможно най-бързо. Освен това беше другар по чашка на Нолан след работа по време на безсмислените командировки.

— Просто се опитвам да си върша работата — каза Колинс и вдигна ръце в знак, че се предава, извил вежди в насмешливо извинение.

— Няма нищо. Хората ви ще намерят отпечатъците ми, защото снощи, след пристигането ни от Рангун, си проверих електронната поща и си взех душ. Агент Мукерджи ми предложи да спя на свободното легло. Дремнах за няколко часа, излязох около шест сутринта, след което се отбих в дома си. Не знам къде е тя, но ми спомена, че смятала да отиде рано сутринта в посолството. Някой

може да го провери. — Нолан се обърна към Уолш. — Ела с мен и Джери. Ще те хвърлим в офиса на път за посолството. Ако не заваря там Мукерджи, ще ви съобщя веднага.

Боб-2 затвори вратата зад тях. Нолан усети гравитацията да отслабва и нова лекота в краката си на път към форда на посолството в гаража.

Флин си погледна часовника и се обърна към шофьора:

— Да побързаме. Шефът иска да говори с Боб веднага.

Нолан посърна отново. Нямаше да може да се наспи скоро.

[1] PLINY THE ELDER или в превод „Плиний Стари“, надписът върху бутилката, в която са били флашките. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия с романа „Властелинът на пръстените“ от Дж. Р. Р. Толкин. — Б.пр. ↑

14. ИЗНЕНАДА В ШАНХАЙ

Понеделник сутринта, 10 март: Пекин

Докато минаваше през бариерата, Ю Кайли беше неспокойна. Дори старшите офицери в Министерството на държавната сигурност рядко минаваха през порталите на ниската административна сграда на Постоянния комитет на Политбюро. Металният детектор и агресивното обискиране не я притесниха, но все пак я извадиха от равновесие. Тя си събра личните вещи и побърза да настигне Лю Женчан. Макар и 68-годишен, той можеше да върви по-бързо от хора, трийсет години по-млади от него, и в момента го доказваше.

Докато чакаха асансьора, той се обърна към нея.

— Това е шансът ти да впечатлиш Ий Шиубао. Той определено е човек на председателя и най-новият член на Постоянния комитет на Политбюро. — А когато вратите са затвориха зад тях, добави тихо: — Ако не кажеш нищо, ще изглеждам глупав, че съм те довел. — Обслужващият асансьора гледаше право напред и се преструваше на глух. Несъмнено в момента бяха наблюдавани и с охранителните камери. Кайли се чудеше защо Лю казва всичко това, след като знае, че ги записват.

— Другарю Лю, ние дори не знаем защо е свикана тази среща и кои други ще присъстват на нея.

— Срещата е във връзка с това, че Иран държи като заложници членовете на екипа „Менандър“ в едно мазе в Бейрут.

Кайли можеше да се сети за поне петнайсет други неща, за които можеше да е срещата, сред които тяхното уволнение, хвърлянето в карцер и/или предстоящи екзекуции. Лю обаче бе добре информиран за всичко свързано с работата му като шеф на Министерството на държавната сигурност — бастионът срещу непрестанното ровене от страна на ЦРУ и неговите марионетки.

Въведоха ги в заседателната зала, в която имаше маса за шестима и пред която бе поставена охрана. Лю и Кайли останаха да чакат прави другите и междуременно разглеждаха снимките на настоящи и

минали величия на комунистическата партия, между които имаше първомайски лозунги, сред които най-близките до Ю агитираха: „Социалистически Китай е непоклатима сила на Изтока“ и „Винаги верни на партията“.

Не беше изминала и минута и влезе военен с костюм от „Савил Роу“.

— Другарю Лю! Толкова се радвам да ви видя. Коя е прекрасната ви колежка?

Кайли и адмирал Ван Гаоли бяха представени един на друг, като адмиралът явно се наслаждаваше на приятните форми на тялото на Кайли. Лю се чудеше как е възможно заместник-директорът на контраразузнаването в МДС да не се е виждал досега с командващия флота на Народноосвободителната армия.

Тримата продължиха да стоят прави и да се чудят какво да правят, и така изминаха още десетина минути, през които адмирал Ван забележимо започваше да губи търпение. Адмиралът не обичаше закъсненията, но Лю и Кайли бяха изградили кариерите си, превръщайки чакането в предимство.

Ий Шиубао беше сивокос, висок метър и деветдесет и с физика на бивш атлет. Модните му очила без рамки бяха единственото, което издаваше възрастта му. На лицето му бе залепена усмивка на професионален политик и той ги поздрави поименно — несъмнено току-що бе прегледал кадровите им досиета.

— Моля ви, разполагайте се, другари. Някой ще иска ли чай?

След съблюдаване на формалностите секретарят на Централната комисия по разузнаването и най-млад от деветимата членове на Постоянния комитет на Политбюро пристъпи към темата:

— Помолен съм лично от председателя Гао Шиян да стана старши координатор по най-деликатните — и най-поверителните междуведомствени операции. Ние, разбира се, имаме и други ръководни органи, но председателят ги смята за неефективни. Той иска от мен да работя на по-високо ниво, за да се гарантира, че лидерите на нацията ще са незабавно и точно информирани.

Лю Женчан не беше прекарал последното десетилетие на върха на МДС, позволявайки на старши партийни кадри да диктуват на кого да се казват неща, които не е нужно да се знаят от други. И не беше оцелял през Големия скок. Културната революция, Бандата на

четиримата и другите чистки, противопоставяйки се открито на който и да било от ПКП. Така че просто запази мълчание. Поглед към Кайли му показва, че тя гледа надолу и съвестно си води бележки.

Мълчанието наруши военният им колега:

— Другарю Ий, текущата ни инфраструктура за информационно осигуряване е добре развита и функционира достатъчно ефективно, за да...

— Адмирал Ван, ако онова, което предлагам, не ви устройва, може би следващият командващ флота на НОА ще бъде по-сговорчив.

Ван почервеня и в гласа му се появи напрежение:

— Извинявам се, ако съм ви засегнал, другарю Ий. Разбира се, че за мен ще бъде чест да участвам в инициативата на председателя Гао.

Без да отмества погледа си от Ван, Ий продължи с хладен глас:

— Това е чудесна новина, другарю. После се обърна към един от двамата си помощници, стоящи прави зад него, и тихо нареди: — Иди в съседната стая и кажи на адмирал Цю, че в крайна сметка няма да имам нужда от него. И открий къде е Жао, ако обичаш. — После върна вниманието си към масата: — Да започваме. Задържах малко началото е надеждата, че контраадмирал Жао Жиюан също ще присъства. — Огледа участващите и продължи: — Няма точки за обсъждане, понеже тази група официално не съществува. Ясно ли е? — Лю и Кайли се спогледаха сепнато. Това вече беше новина. Тримата кимнаха, а Кайли демонстративно обърна бележника си с гърба нагоре и прибра химикалката си. — Преди четири месеца Китай и Иран влязоха в съвместно начинание. Използвахме модела от партньорството ни в операция „Тъмен Сеул 2013“, която осъществи атаки срещу южнокорейски банки и радио-телевизионни компании. Другарите ни от поделение 61398 на НОА разработиха зловредния софтуер, а ние използвахме севернокорейците като подставени лица. Двете страни участваха съвместно.

Директор Лю сухо коментира:

— Доколкото си спомням, атаките бяха проследени до китайски IP адрес, което образно казано си беше международен шамар.

— Директор Лю, разбирам раздразнението ви, че програма „Тъмен Сеул“ се разви извън МДС — каза Ий. — Именно поради това и по ваше настояване аз включих не един, а двама представители на МДС в тази среща. — Заби поглед в адмирала и каза: — Днес имаме

шестима служители на поделение 61398, които работят в Бейрут заедно с дузина техни ирански колеги. Нашите хора пишат кода, идентифицират уязвимостите и намират вратички в мрежите на нашия враг. След това ние инфилтрираме мишената, в случая американските сървъри за обработка на сателитни изображения. Иранците създадоха офшорния масив от сървъри, наеха центрове, за данни и направиха каквото е нужно да се маскира източникът на атаката. В крайна сметка той, разбира се, ще бъде проследен до Иран, заради примитивността им в кибервойната. Точно затова сме ги избрали всъщност — за да бъдат разкрити. Иран толкова жадува да си отмъсти на Щатите след „Стъкснет“, че на персийците не им пука за ответните действия. Иранците искат да направят „Операция Менандър“ да изглежда изцяло тяхна, за да повдигнат националния си престиж и да засилят регионалното си влияние... Започнахме работа през декември и екипът от НОА вече е завършил е програмирането. Доколкото разбирам, става дума за наш шедьовър, зловредният софтуер вече е инсталиран и е в готовност за активиране. Колкото по-дълго чакаме, толкова по-голяма е вероятността да бъде открит. Както вече казах, мишена на „Менандър“ са сървърите на НАГПР. Ние ще ги поразим, ще внесем смут в потенциала им за обработване на изображения и може би дори ще ги извадим офлайн за поне няколко дни.

С широко отворени очи Лю се наведе напред и възмутено извика:
— Но това е еквивалентно на обявяване на война!

Ий го игнорира:

— Има и още. Другарите ни от МДС вкараха в заблуждение Съединените щати, че АНС успешно подслушва радарните ни мрежи и средствата ни за проследяване на подводници.

При това ненужно разкриване на „Делфин“ Кайли и шефът ѝ застинаха, но запазиха мълчание. Адмирал Ван се наведе напред.

Очаквайки въпроса, Ий каза:

— Адмирале, подробностите не са важни. Достатъчно е да знаете, че благодарение на чудесната работа на дирекция „Контраразузнаване“ на МДС за създаването на „Делфин“ сега сме в състояние да подаваме фалшива информация на американците относно радарните им находки в офанзивен и дефанзивен план, готовността на наземните ни ракетни системи, данните за проследяване на

подводници и други. В резултат на тази заблуда програмата на флота „Полярна мечка“ направи решителни крачки към своята реализация.

Похвалена преди малко, Кайли реши да се възползва от възможността да получи информация:

— Другарю Ий, бихте ли споделили нещо повече за „Полярна мечка“?

— „Полярна мечка“ въплъщава принципните цели на външната политика на председателя Гао и ПКП. „Полярна мечка“ има две основни цели. Първо, да си върнем островите Диаую^[1] от незаконния им окупатор Япония. Това ще изпрати силен сигнал до другия бряг на Пасифика, че е безполезно да се противопоставят на Китай, когато стана дума за диспутирани офшорни територии. Второ, да се потопи американски атомен самолетносач и по този начин трайно да се прогони американският тихоокеански флот източно от Първата островна верига^[2].

Директор Лю не можа да се сдържи и на челото му започна да пулсира дебела вена. Той размаха разтревожено тънките си, покрити със старчески петна ръце и възкликна:

— Това са точно глупостите, които очакваме от младши офицери, събрали се на военно учение в кабинет. Първо, ако не говорим за използване на тактическо ядрено оръжие, ние нямаме дори представа дали сме в състояние да унищожим американски самолетносач. Нашата най-голяма противокорабна балистична ракета — говоря за DF-21D — никога не е била изпробвана на море и определено не срещу движеща се цел, способна да прилага електронни средства за смущение на насочването. Второ, дори ако по някаква случайност успеем да потопим самолетносач, американската контраатака ще унищожи повечето от въоръжението ни. Ако, разбира се, не превърнем всичко в ядрен сблъсък, което е немислимо, отчитайки огромното им превъзходство в оръжия и средства за пренасянето им. И всичко това за какво...? За купчина скали в Източнокитайско море? — Лю спря и си доля чай с треперещи ръце.

Отговори му адмирал Ван:

— Другарю Лю, информацията ви е остаряла. Последните ни постижения в производството на интегрални схеми на база калиев нитрид съществено ускориха нашите ПКБР, едновременно подобрявайки точността на следене на целите до стенен, при която

можем да ударим самолетоносач, маневриращ с петдесет километра в час. Стига ни само едно попадение, а можем да изстреляме едновременно три DF-21D, ако се налага. Обхватът на DF-21D стана от 1600 на 2500 километра, което ни позволява да дислоцираме батареите си извън обхвата на ракетната отбрана на самолетоносача. Поради тази причина ние вече наричаме DF-21D „убиец на самолетоносачи“.

Отговорът накара Лю да повиши глас:

— Стига американците да не унищожих ракетите ни, преди да сме ги изстреляли, ако разберат какво сме намислили.

Кайли не си спомняше да го е виждала някога толкова ядосан.

— Това е красотата на „Делфин“. Американците няма да знаят за нашата мобилизация, преди да е станало безнадеждно късно. — Лицето на Ий сияеше.

— Това не е безусловно вярно, другарю — обади се за пръв път Кайли, като внимателно преценяваше думите си: — Подаването на фалшива информация не става в реално време. В допълнение, облитанията със SR-72 ще разкрият предислоциранията ни достатъчно рано, за да позволят нанасянето на изпреварващ удар дори при положение че НАГПР е сляпа. Освен това не съм сигурна дали американците нямат антибалистични ракети, способни да свалят нашите ПКБР.

— Не и при неотдавна удвоената скорост на DF-21D до 10 по „мах“ при навлизане в атмосферата — възрази Ван.

Ий сякаш бе чакал именно този момент. Отвори бележник със спирала и направи справка с бележки те си, явно репетирайки реч, предназначена за друго място:

— Съединените щати преживяват необратим спад. Те не могат да си позволят войните, които водят в Ирак и Афганистан. Твърде слаби са, за да спазват задълженията си в НАТО. Президентът им е прекалено нерешителен. Междувременно Китай стана най-многочислената страна в света. Ние сме с най-голям търговски оборот и скоро ще бъдем най-богатите. Но без контрол над Близките морета — Жълто, Източнокитайско и Южнокитайско — Китай не може да охранява морската търговия, която ни храни. Осъзнавате ли, другарю Лю, че Китай внася половината от нужния ни петрол, осемдесет процента, от който минават през протока Малака? Докато Щатите и техните марионетки контролират тези морски пътища, възходът на

Китай ще бъде спънат. Това е идеалната възможност да оттласнем американския флот и трайно да променим баланса на силите в Западния Пасифик. „Менандър“ ще заслепи сателитите на НАГПР в този критичен момент. А американците не могат да предотвратят онова, което не могат да видят.

Лю се озова в необичайната за пет роля на „гълъб“:

— Съгласно международните договори атаките срещу сателити са еквивалентни на нанасянето на пръв ядрен удар.

— Точно така, другарю. Но дори при това положение атаката започва от Иран, а ние оставаме неукорими. „Менандър“ не предвижда изваждане от строя на сателитите само над Китай. Тази операция ще блокира глобално сървърите на НАГПР за обработка на изображения. — Ий говореше с увереността на цивилен, повярвал в хипотетичната верига на желан изход от поредица събития, без да е преживявал жестоката реалност на войната.

Подкрепи го адмиралът:

— Китай не може да стане глобална военна сила без флот в открито море. Не можем да се превърнем в такава сила, докато сме натиснати в нашето крайбрежие. Реализирането на „Полярна мечка“ ще направи тази цел постижима след цяло десетилетие подготовка. Китай разполага с далекобойни прецизни ракети. Инвестирахме милиарди за разширяване на флотилията ни от подводници, които са толкова тихи, че американците се затрудняват да ги проследяват. Подобрихме опита ни в кибервойната до ниво, където стоим редом с руснаците и американците като световни лидери. А с последното развитие на нещата имам предвид измамата „Делфин“ и „Операция Менандър“ — имаме отлични шансове „Полярна мечка“ да успее.

Ий го допълни:

— Когато настъпи удобен момент, флотът ни ще провокира сблъсък с японците на Диауютай — най-големия от островите във веригата Диаую. Ще разкъравим носа на японците, ще направим десант по суша с няколко десетки войници и ще създадем още няколко провокации. По договор Съединените щати са задължени да отблъснат всяка атака срещу Диаую. Дори нерешителният Обама ще бъде принуден да предприеме нещо. Ще загубим няколко войници, но това е малка жертва в името на крайната цел на „Полярна мечка“. След като американците ударят силите ни на и около Диаую, ние ще отговорим,

като изстреляме нашите ПКБР. Понеже „Менандър“ вече ще е в ход, сателитите на НАГПР ще са безполезни. Ракетите ни ще унищожат или извадят от строя най-близкия им самолетоносач. Китай ще обяви едностранно прекратяване на бойните действия, а приятелите ни в ООН ще помогнат този ход да сработи. Дори можем да се съгласим да се изтеглим от Диаую... поне временно.

Усмивката на Ван бе индикация за съгласието му със секретаря Ий. На Кайли й се струваше, че вижда пред себе си двама войнолюбиви идеолози... при това не особено умни.

— Предлагате да потопим американски ядрен самолетоносач и после да искаме спиране на огъня? Мислите, че ООН ще ни защити. Та ние имаме едва един функциониращ самолетоносач. Япония има три. Съединените щати имат десет ядрени суперсамолетоносача от клас „Нимиц“. Предлагате да потопим един от тях и да се извиним, така ли? Адмирале, мисля, че командването на НОА си позволява да пие маотай^[3] след закуска. Това е просто... нелепо... — Лю изрече последните думи е глас с цяла октава по-висок и се отпусна безсилно на стола си.

Ий бе очаквал подобно възражение, така че каза:

— Другари, този подход крие известни рискове, но и печалбата е огромна. Съединените щати третират Пасифика като частно езеро и ни държат приковани към собственото ни крайбрежие. Същността на морската ни стратегия е да отнемем морето от американските ни съперници, разширявайки междуременно военноморската ни мощ. Смятате ли, че Япония, Филипините, Корея и Тайван ще намерят утеха в сегашните си договори, ако американският флот стои на котва в Хавай или Сингапур? Те ще трябва да приемат Китай като единствен гарант на тяхната сигурност... Откакто председателят встъпи на власт, неговата всеобхватна цел е Китай да заеме законното си място на масата на великите нации. Другарят Гао е изучавал американска история и знае, че на американците им стига леко побутване, за да паднат от тънкия клон, на който са се кукнали. Офанзивата „Тет“ през 1968 струва на Северен Виетнам 110000 убити срещу само десет хиляди от страна на американците и южновиетнамците. И въпреки това американците започнаха да се изтеглят веднага щом обществената подкрепа за войната изчезна, без така и да се възстанови. През 1993 Съединените щати загубиха някакви си сто и двама войници в

Могадишу срещу над хиляда за сомалийците, но това се оказва достатъчно американците да се изтеглят и да не се върнат повече. Нито американското общество, нито техните политици имат куража за продължителни кървави конфликти. И това остава непроменено до днес... Мощта по море оформя политическите и икономическите реалности. След като Китай изтласка американския флот от Първата островна верига на Корея, Япония, Тайван и Филипините, ние ще се превърнем в доминиращия фактор на Пасифика. Знаете ли, че един ядрен самолетоносач струва тринайсет милиарда долара? Че американците нямат потънал самолетоносач от времето на „Хорнър“ през 1942? Психологическият удар от загубата на самолетоносача ще бъде толкова съкрушителен, че незабавно ще промени американската стратегия в Пасифика.

— Или ще доведе до пълно унищожение на Китай като военна сила и превръщане на страната ни в треторазредно регионално джудже. — Тонът на Лю показваше, че не вярва някой да се вслуша в предупреждението му.

Ий продължи, без да прекъсва за отговор:

— Председателят Гао и аз вярваме, че ключът за минимизиране на американския военен отговор е изолирането на „Операция Менандър“ от останалите ни дейности, особено инвазията на островите Диаую и изстрелването на ПКБР. Следователно е абсолютно наложително действията на Иран да не бъдат свързвани с Китай по никакъв начин.

Тонът на Лю бе пълен със сарказъм:

— Защо сме събрани днес тук, след като нищо не може да ви разубеди?

Ий пак игнорира прекъсването.

— Иран винаги е бил труден за работа. Персийците са емоционални, а не практични. Затова след като групата на поделение 61398 приключи работата си преди няколко дни, иранците отказаха да ги пуснат. Хората ни работят в подземно съоръжение, намиращо се в контролиран от Хизбула^[4] квартал на Бейрут. Там е щабквартирата на иранската киберармия, затова им е било най-удобно нашите другари да бъдат базирани там. Официалното обяснение е, че иранците може да се нуждаят от помощта им при реализирането на „Менандър“, затова искат хората ни да са им подръка. Това не само противоречи на

предварителното ни споразумение, но е и лъжа... Усложнявайки нещата, иранците после ни казаха, че искат да изчакаат месец май, за да стартират „Операция Менандър“, което щяло да съвпадне с важен ден в мюсюлманския им календар. Можете ли да си представите подобна глупост? Миналата седмица архитектът на „Менандър“ контраадмирал Жао излетя, за да говори с тях... Другарят Жао пристигна в Бейрут във вторник. Оказа се, че иранците изобщо не са оставили впечатлението, че се нуждаят от китайска помощ, за да стартират и контролират развоя на „Менандър“. Следователно има някакви други фактори... Жао заминал за Техеран, където научил по време на поредица амбициозни срещи, че Иран ще забави задействането на „Менандър“ — и ще задържи под ключ персонала ни в Бейрут, — ако не им помогнем по неуточнен засега начин. И четвъртък Жао оставил къса паметна записка в посолството ни, преди да отлети за Бахрейн. Изглеждал развълнуван за някакъв пробив в преговорите и казал, че щял да обясни всичко в понеделник — това впрочем е днес.

На тази фраза Лю се обади за последен път, съзнавайки прекрасно, че вече е торпилирал собствената си кариера:

— Как е било позволено на началника на поделение 61398, занимаващо се със стратегия на кибервойната, да пътува под прикритие на цивилен с пътнически полети и да кръстосва по този начин из Персийския залив?

Възцари се гробно мълчание. Един от помощниците се приближи до Ий и подаде на другаря секретар сгънат лист. Той разсеяно го отвори и прочете съобщението. После вдигна поглед и каза:

— Смятах, че Жао се е върнал от Иран и е прекарал уикенда в дома си в Шанхай. Вместо това, изглежда, контраадмиралът е бил на борда на полета на малайзийските авиолинии, от който няма следа от рано събота сутринта. Изчезнал е заедно със 151 други китайци. Другари, закривам срещата. Ще се съберем пак, когато имаме повече информация.

[1] Наричани от японците Сенкаку. — Б.пр. ↑

[2] Състояща се от основните архипелази, започващи далече на север със Сахалин, а според някои дори с Алеутските острови, и

спускаща се на юг до Малайския полуостров. Тази Първа островна верига има ключово значение в китайската военна доктрина. — Б.пр. ↑

[3] Високоалкохолна напитка, получавана след дестилация на ферментирало сорго. — Б.пр. ↑

[4] Хизбула — Партия на Аллах — шиитска военизирана ислямска организация и партия, базирана в Ливан: получава финансова и политическа подкрепа от Иран и Сирия. — Б.пр. ↑

15. ВРЕМЕ ЗА ВЪПРОСИ

Понеделник преди обяд, 10 март: Сингапур

ДЦ Сингапур Ричард Константайн беше причината Боб Нолан все още да има работа. В тежките дни след изобличителния акт на Нолан във връзка с изфабрикуваното самоубийство на Прентис Дюпре той бе оглавил списъка на враговете на Компанията. Запазилият неутралност Дик Константайн се бе превърнал по подразбиране в негов мощен съюзник. Константайн беше педантичен, защитаваше хората си и действаше винаги на една ръка разстояние от кабинета си. Пасивноагресивната пантомима на ДЦ с Лангли може да беше на принципна основа, но зад нея може да стоеше и не толкова възвишеният мотив да се избегне прецедент, в който вашингтонски бюрократи в удобни кресла да уволняват неговите хора.

Именно Константайн бе онзи, на когото бе хрумнала идеята за намираща се под контрола на Компанията привидно автономна софтуерна компания, в каквата се бе превърнала ИП ООД. Като управителен директор и на хартия мажоритарен акционер, Нолан прекарваше дните си в аутсорсване на хакерски скриптове и предоставяше на ЦРУ така нужната възможност за дистанциране, в случай че някаква фекална материя попадне между въртящите се перки на вентилатора. Нолан и Константайн се държаха на разстояние дори след успеха на спасителната мисия на Константайн и се ограничаваха с хладно кимване при разминаване по коридорите в дълбокото подземие на комплекса на посолството в Сингапур.

Нолан едва не бе припаднал от умора, когато при него влезе Константайн, навирил и нос, и брадичка. Дик Константайн беше невзрачен 41-годишен мъж, изглеждащ поне десет години по-зле, понеже беше дебел и имаше оредяваща коса, която държеше подчертано дълга на тила, а по яката му падаха мазни къдрици. Ризата му на райе, тирантите и крещящата вратовръзка бяха сякаш копирани от Майкъл Дъглас в „Уолстрийт“. Нолан предполагаше, че косата е резултат от надвиснала криза на средната възраст или скорошен

развод. Беше последното: игривата съпруга на Константайн бе забегнала преди няколко месеца с техния градинар и се говореше, че любовниците сега се чукали на воля в двузвезден хотел на близко намиращ се индонезийски курортен остров.

Константайн бе съпровождан от Джери Флин, епизодичен сътрапезник по бутилка на Нолан и шеф на отдела за сигурност в посолството, и Лиса Файнголд, която заемаше доста неопределената функционално длъжност „наблюдател на политическото и военно развитие в Югоизточна Азия“. На две последователни чаши кафе Нолан отговори на въпросите на Файнголд, зададени от нея въз основа на бележките ѝ върху записа на оперативката, проведена неделя сутринта при посланика, и разказа подробно на Константайн и Флин за задържането му на летището и бягството оттам.

— Ти просто привличаш неприятностите — отбеляза Константайн. — Но какво ми се губи в по-голямата картина? Не съм сигурен, че един 67-годишен бивш рейнджър, сегашен наркотрафикант, и руската мафия са изцяло отговорни за целия този хаос.

Константайн беше твърде умен, за да бъде успешно лъган на няколко нива, така че Нолан игнорира съвета на Хекър да не споменава за Телър.

— Пропускаш няколко неща. Робин Телър е съосновател на „Дабъл Лама Трейдинг“, спонсорирана от ЦРУ компания за търговия с оръжие, която се издъни в началото на 1985-а. Запознах се с Роб в Банкок, когато бях още заек в Компанията. Телър изчезна през юни 1985-а и официално не е виждан оттогава, като се предполага, че живее под дадена му от Компанията нова самоличност. Връзките на този човек с ЦРУ датират от четирийсет и пет години. Бил е вербуван лично от Бил Колби, за да води F-6, незаконното дете на програма „Феникс“, от 1973-та до падането на Сайгон. Телър е имал много силен мотив да остане анонимен. Живял е в Бирма от 2007-а, като е бил началник на сигурността на семейството на опиумния крал Кун Са. Сега е изпъзлял на открито и практически стои в средата на улицата и вика: „Хей, пичове! Тук съм, ето ме!“.

— А не е ли възможно да е наркотрафикант и да убива онези, които му се пречат в бизнеса? Ти чувал ли си за Бърснача на Окам?

Допускай най-простата хипотеза, която съответства на фактите — напомним Константайн.

— Има нещо друго. МН370 е кацнал на онази полоса южно от Айнме в делтата на Иравади около 3 сутринта, събота, 8 март. От самолета са били свалени хора и карго, преди той да излети пак и вече да изчезне. Телър е бил местният агент по обработката. В момента извежда високо приоритетните мишени извън страната. Хаосът, който предизвиква, има за цел да отклонява вниманието. Ако се съди по това как реагираме, засега печели.

Можеш ли да докажеш, че МН370 е кацнал и излетял? — попита Файнголд с глас, разкриващ скептицизма ѝ.

— В момента не, но може би след ден или два — отговори Нолан.

— А какво мисли Матюс: за тази теория за великата конспирация? — попита Константайн.

— Не съм я споделял с него. Сам Хекър ръководи УБН в Южна и Югоизточна Азия. За да не се набива на очи, той се води втори по старшинство бюрократ в рангунската операция. Хекър и екипът му знаят какво правят. Помагат ми изцяло от събота през нощта. Според Хекър няма начин Телър да е живял седем години в Рангун, криейки се пред очите на всички, ако някой в ЦРУ не го закриля на местно ниво. А има ли по-добър кандидат за това от ДЦ? Хекър искаше да не се разчува, докато не открием кой в централата в Рангун работи с Телър.

Константайн не беше фен на Матюс, защото подозираше, че той се мъчи да седне на стола му, така че остави това без коментар. Флин и Нолан седяха мълчаливо.

— Добре, какво мисли Хекър за МН370? — продължи Константайн и намести копчето на единия си маншет. Файнголд вдигна поглед — златната ѝ химикалка беше увиснала над жълтия адвокатски бележник. Досега тя усърдно бе записвала, сякаш ставаше дума за самопризнанието на масов убиец.

— Убеден е наполовина, но в началото и той като теб смяташе, че Телър си подработва странично, изнася наркотици срещу оръжие или пари в брой, като от няколко седмици използва нощем Писта-1, преди да я предаде на възложителя, за когото се предполага, че е армията. На този фантомен платен път е кацнал самолет в ранната съботна утрин. Карго манифестът на МН370 включва 2500 килограма

мангостини, а поне един сандък мангостини е бил в ръждясалата ламаринена барака до пистата, която е изгоряла до основи. Един от войниците на Телър ядеше мангостина в събота следобед, когато спрях с кола пред портала на полосата. Знам, че това е косвена улика, но ще има и по-солидни, ако разберем какво още и най-вече кой е бил свален от самолета.

— И как се наместват руснаците в тази картина? — изрази недоумението си Файнголд, вечната скептичка.

— Нямам нищо твърдо. Досега работех от горе на долу. И последните трима терористи с макетни ножове могат да похитят самолет. Свалянето на самолет със стрелба изисква повече технология, но по света има сто и петдесет страни и въоръжени групи в тях, които притежават ракети „земя-въздух“. Ако онова, което предполагам, е истина, изпълнението става експоненциално по-трудно. Някой отвлеча МН370, сваля товар и хора, без някой да знае, после самолетът отлита, вероятно за да бъде разбит и всички на борда — убити. Проект с подобна сложност изисква участието на държава или квазидържава. — Сега вече Нолан бе приковал вниманието им. — Да погледнем кои са заподозрените. Китай е предпочитаният от Матюс кандидат, понеже това дава формален повод на НОА да окупира северната провинция Шан.

— Всъщност тази идея е моя. Аз я споделих с Лойд в събота сутринта — поясни Файнголд с глас, който звучеше като драскане с нокти по черна дъска.

— В такъв случай ти знаеш за това повече от мен — продължи Нолан. — Както аз виждам нещата, провинция Шан е естественото място за кацане на един самолет, ако човек приема теорията „Китай е лошият“. Доколкото ми е известно, няма новини от екипите на Матюс, изпратени от Шан или Качин. Така ли е?

— Към полунощ всички бяха докладвали. Открихме няколко нови лаборатории за наркотици, наскоро утъпкана полоса и три въоръжени групировки, които сноват по места, където досега не ги е имало, но няма убедително място за кацане на 777 извън съществуващите военни полоси. Китай не би отвлякъл МН370, за да го приземи в бирманска ВВБ. Единственият начин Китай да стои зад това е ако техни хора вкарат самолета в Южен Юнан.

— И защо това да не е възможно? — попита Константайн.

Файнголд започна да отброява на пръсти:

— Първо, това е в противоречие с изходното предположение, че Китай е зад похищението. Ако МН370 не се приземи в Шан или може би Качин, НОА няма основания да нахлува. Второ, винаги съществува факторът „твърде много свидетели“ — явление, при което различни подизпълнители, работници в заводи или селяни виждат случайно нещо, което не би трябвало да видят. Все някой някога ще проговори, освен ако всички не бъдат погребани в масов гроб. На трето място, прегледахме натрупан от два дни сателитен снимков материал от НУВКР, покриващ всички бази в Юнан, и всичките са чисти. Повечето от китайските стратегически сили са в Юнан, така че „птичките“ ни прелитат отгоре достатъчно често в търсене на топлинни сигнатури или радиотелеметрични сигнали, говорещи за предстоящи изстрелвания. Няма такива за базите на НОА във времевия прозорец, когато там може да е прелетял МН370, а това значи, че няма нищо свързано с кацане или излитане на голям самолет. Тайландските радары виждат на над триста километра в Бирма и също не са записали нищо интересно.

— Разбрах. Не е Шан или Юнан. — Константайн махна с ръка.

— Давайте нататък...

Подхвана Нолан:

— Съединените щати са следващият заподозрян въз основа на възможности, ако не мотив. Тук има две разклонения: възложен или извън контрол акт. Ако президентът е знаел, това го превръща в съучастник в масово убийство, а ако...

— Чакай малко! Масово убийство? Това пък откъде дойде? — Флин доказваше, че не е заспал.

— Този самолет — или части от него — рано или късно ще бъде открит. Без оцелели, разбира се. Обяснението ще е, че се е разбил, че е имало провален опит за похищение или е било самоубийство на пилота. Ако в сценария се е предвиждало да има оцелели, те досега щяха да са се появили.

Константайн се намеси:

— Мисля, че Нолан е прав... поне в тази част. Самолетът е закъснял с четирийсет и осем часа в Пекин. Няма начин да лети, та макар и на пари. Ако беше на земята, щяхме да имаме над двеста души, които звънят в домовете си.

— Така че или американският президент е заложил името си като е разрешил убийството на двеста и петдесет души...

— Двеста трийсет и девет — коригира го Файнголд.

— Нека са двеста трийсет и девет... и това е останало скрито-покрито, или Съединените щати не са давали санкция за това.

— Спри да говориш с гатанки — скастри го Константайн.

— Ако изключим възможността за официална американска операция, която съм съгласен, че е малко вероятна, тогава с Телър по средата има две възможности. Може да се е продал на руснаците, израелците или защо не на британците. Това са единствените три страни, които имат разузнавателните и военни ресурси да го направят, особено ако Щатите трябва да останат в неведение. Алтернативата е група стари кучета от Компанията, които работят неофициално. Може би Щатите могат да запазят правдоподобна несъпричастност и все пак да могат да подпомогнат така опе...

— Спри! Това е нелепо! Нито американското правителство, нито негови бивши или настоящи служители са отвлекли самолет на гражданската авиация и са убили пасажерите му — ядоса се Константайн.

— На една вълна сме с теб, Дик — успокои го Нолан. — Това ни оставя възможностите за държави извън контрол или елементи извън контрол в големите разузнавателни общности на големите държави. Русия е начело в моя списък, следвана отблизо от Израел. Не мисля, че англичаните биха го направили тайно от нас. Ако държиш този къс списък да добие повече плът, можеш да добавиш Иран, Северна Корея... може би Ал Кайда... но към този момент мотивът им би бил отвличане за откуп. Или съм далече от истината и в този момент самолетът е презаредил и лети за Тел Авив. Дори да е така, струва ми се, че ако си решил да използваш самолет като голяма ракета, прозорецът е часове след отвличането, защото всяка контролна кула по света бързо ще премине в състояние на повишена готовност. Този самолет — със или без работещи транспондери — няма да се доближи и на петдесет километра до никой голям град, без да бъде свален. Може би е паркиран в хангар на някой остров в Индийския океан и в момента текат преговори, но ако е така, защо, по дяволите, още не сме научили?

— Значи теорията за Русия е заради липсата на нещо по-добро?
— върна се на темата Константайн. — Не мога да я приема, много е несолидна.

— Чудесно. Не съм и очаквал да я приемеш. Така... Аз почти съм приключил със сдаването на ИП ООД на Уолш. Остават ми три седмици до пенсиониране. Би ли ме прехвърлил в групата за МНЗ70, за да продължа по моята линия?

Константайн го изгледа право в очите и каза:

— Работната група на Бърнс се ръководи от Мелиса Шук.

Нолан се озадачи. Света Богородице! Точно Мелиса Шук? Тя беше последният човек, с когото той можеше да си позволи да бъде видян. С прекрасни перспективи за обещаваща кариера, в момента едва на 35, тя бе пламъкът, погълнал тялото и душата му. През 2011-а, само година след преместването на Нолан в Сингапур, Мелиса и Нолан се бяха превърнали в център на клюките в посолството. Когато новината се бе просмукала и до семейното огнище, Джоани бе настръхнала. За изненада на много хора, Нолан бе останал женен и в Сингапур, защото доминираният от мъже висш мениджмънт на посолството бе решил да изпрати в заточение русокосата умна Мелиса на по-ниска длъжност в Токио. След това двамата бяха полагали специални усилия пътищата им да не се пресекат, но беше всеизвестно, че Мелиса не може да го понася.

До рано тази сутрин Нолан бе прекарал почти всичките си нощи през последните две и половина години по пътя на добродетелта, знаейки, че дори лекото залитане от него ще завърши с развод. Освен това Джоани беше прекрасна жена, която заслужаваше само най-доброто отношение. Да участва в обща работна група с Мелиса щеше да е меко казано неловко, дори Джоани да не научеше.

— Все пак приемам — въздъхна Нолан.

— Уредено е веднага — отговори Константайн.

Флин поклати неразбиращо глава.

— Имам и още едно искане — допълни Нолан. — Бих искал охрана за следващите няколко дни, до задържането на Телър или докато нещата се уталожат. Хотелската стая беше обърната наопаки само преди няколко часа, а миналия уикенд в Бирма бяха екзекутирани четирима души.

— Какво те кара да мислиш, че ти си бил мишената на взлома в хотелската стая? — Сега дори Флин се гавреше с него. Ти каза, че си спал на резервното легло и нямаш лични вещи в стаята. Не би трябвало да има начин да бъдеш проследен до стаята на Мукерджи.

— Да, но от друга страна, не виждам как Мили Мукерджи би могла да е от оперативен интерес за когото и да било. Тя е съвсем нова и доколкото схващам, се занимава с изрезките от рангунските вестници. Много по-вероятно е на Телър да му трябва аз, особено след срещата ни в събота и онази сателитна снимка, на която се вижда маскираната сграда.

— Мукерджи е ръководител на отдел „Проучване“ в рангунската централа — коригира го Файнголд. — В нея е могло да има файлове, които много хора биха искали да прочетат... имам предвид хора извън обичайните заподозрени.

— Нямам свободни хора. Сигурен съм, че Джери ще премести Мили на по-безопасно място...

— Разбира се, Дик — побърза да го увери винаги желаещият да угоди Флин. — Ще пренесем багажа ѝ в конспиративна квартира веднага щом почистим стаята.

Флин беше над петдесетте, въпреки че многото, макар и боядисана в кестеняв цвят коса и гладкото лице го правеха да изглежда десетина години по-млад. Доброто подстригване, фитнесът, добрата козметиката кожа и дължащият се на развода недостиг на средства могат да направят чудеса за външния вид на един мъж, но са неспособни да го направят истински мъж, помисли си Нолан.

— Дик, мога да прикрепя един-двама души към нея, ако желаеш предложи Флин.

— Не е нужно. Ще ѝ дадем въоръжена охрана при идване и тръгване от посолството меко — каза Константайн. После се обърна към Нолан вече по-твърдо: — От половин час чакам да ми разкажеш за ядреното оръжие или радиоактивните материали, а не съм чул и една дума.

— Ядрено оръжие? Радиоактивност? Нямам представа за какво говориш. — Нолан го погледна озадачено.

— Сигурен ли си? Чувалят с дипломатическата поща от Бирма пристигна преди деветдесет минути и задейства алармата на посолството за опасни материали. Оказва се, че мострите на УБИ от

онази полоса регистрират повече от доловими 790 рада^[1]. Не е смъртоносна доза, но не е и като от циферблата на часовник. Хекър се е забъркал в някаква престрелка и не ми вдига. Матюс, разбира се, няма представа. Подхвърли ми да питам теб, след като сега ти си най-добрият приятел на УБН.

— Знам единствено, че хората на Хекър са взели мостри от пепелта на изгорялата сграда в близко съседство с пистата. Не съм бил там и нито съм видял, а още по-малко изследвал мострите.

— Това е така и е ясно, но си намерил достатъчно време да подхвърлиш УБН да вземат мостри и да ги изследват в контекста на ОМП. Още от фиаското с Дюпре при теб има дефицит на доверието. Ако скриеш от мен информация, ще те хвърля на многото чакащи да те видят уволнен. Отивай сега в клиниката да провериш дали не си облъчен и ме включи в списъка на получателите на доклада, който обеща на Матюс.

Не беше необходимо да го канят два пъти. На входа на клиниката Нолан се сблъска с нетипично киселата Мили.

— Добре ли си? Чу ли за радиацията в мострите на УБН? — попита я той.

Лицето ѝ просветна.

— Да, вече ми взеха натривки и кръв. Може да е психосоматично, но не се чувствам много добре. Да не говорим колко гадно е да намериш личните си вещи разхвърляни по пода на хотелска стая. Това ще има да се разправя тук с месеци. Сега ще прекарвам нощите си заключена в безопасна конспиративна квартира.

Без да знае как и защо, от устата му се изтръгна:

— Забравяй тези хора. Нека вечеряме довечера, но този път при мен.

Докато Мили записваше местния си телефонен номер на едно листче, Нолан вече се чудеше на себе си. Защо, по дяволите, трябваше да кани колежка от ЦРУ в дома си? Престорено свенливата усмивка на Мили даваше отговора.

— Като свърша тук, отивам да си купя нов телефон. Ще хапнем добре и си лягаме рамо.

— Звучи разумно — отговори Мили и тръгна към асансьорите, оставяйки го разкъсан между правилното и възможностите.

Нолан излезе от клиниката след дваайсет минути с два флакона кръв по-лек и с уверение, че всичко е наред... ако резултатите от изследванията го потвърдят.

Следваше нова паспортна снимка и подаване на молба за подмяна на изгорелия паспорт. На снимката лицето му изглеждаше като полицейска снимка на заловен куриер на картела Синалоа. В ИТ отдела проявиха съчувствие за загубения лаптоп и обещаха да опитат да му конфигурират заместител до края на деня. Докладът за загуба на собствеността бе единайсет страници, състоящи се от квадрат чета за отметки и полета за поставяне на електронен подпис. Той загуби представа колко пъти му се наложи да напише: „Бях арестуван от въоръжени полицаи и в процеса на бягството ми се наложи да изоставя лаптопа си. Той беше изключен и защитен с най-добрата схема за шифроване на ЦРУ, затова смятам, че информацията е недостъпна“.

Нолан се поинтересува докъде е стигнала в разследването си работната група и научи, че никой не знае нищо за МН370, освен това, че много кораби са се насочили към южната част на Индийския океан, точно противоположната посока на тази, в която самолетът бе забелязан на радарите за последен път.

Чакаше асансьор, за да отиде да обядва и да си купи нов телефон, когато чу по оповестителната система името си и съобщението да се яви в зоната на работната група. Търсели го спешно на телефона.

[1] Рад — дозиметрична величина; дефинира се като отношението на средната предадена енергия от йонизиращото лъчение в елементарен обем от облъчваното вещество към масата на веществото в този обем. Измерва се в грей (Gy) — 1 Gy е предадена енергия 1 джаул (J) на маса от веществото 1 kg. Рад е стара, извънсистемна единица (rd), 1 rd = 0,01 Gy. — Б.пр. ↑

16. ТОЧНО ПОПАДЕНИЕ

Понеделник преди обяд, 10 март: Рангун, Южен Китай, Сингапур

— Ти ли си, Боб? — чу се гласът на Хекър по лошата връзка. — Телър се опита да убие Софи и Си Джей! Шофирал е Дара. Той е убит, но е спасил живота им. Били са на път за занималнята преди около два часа. Когато спрели пред училището, някакъв снайперист открил огън през предното стъкло. Слава богу, не улучил Софи, но куршумът се забил в гърдите на Дара. Той успял да се измъкне, карал може би километър, преди да издъхне на някакво кръстовище. Цяло чудо е, че няма други жертви. Софи и Си Джей са в Дъбърн Парк, в апартамента. И Травис е там. Казва, че е изумен, че Дара е останал в съзнание, да не говорим, че е успял да кара колата с фатална рана в гърдите. Докторът трябваше да даде на Софи успокоително... тя беше в истерия.

— Боже! Сигурен ли си, че всичко друго е наред?

— Всички са наред, с изключение на Дара. Умрял е малко преди Дъбърн Парк. Герой... истински герой! — Гласът на Хекър се пречупи. — Кучият син Телър нападна семейството ми! Този човек няма чест. Направи нещата между нас лични и сега се заклевам да се изправя над трупа му!

Нолан долови гнева му.

— Опитай да се успокоиш. Помни, Телър е умен. Щом е опитал да удари семейството ти, значи сте по петите му. Това означава, че още не е извел приоритетните си цели извън страната, може би дори извън Рангун. Не губи сега концентрация и разбери какво крие той.

— Трябват ми хора. Спешно, веднага! Сегашният ми екип е изтощен... да не говоря, че имам загинали и ранени. Подкупихме местните да издадат на Зея фалшив паспорт и днес по-късно той ще замине за Тайланд. Но очаквам помощ. Току-що говорих по телефона. Насам са изпратени войници на редовна служба, както и наемни от състава на специалните сили в Пакистан и Афганистан. Говоря за настоящи или бивши от специалните операции като Райдър. Обадох се

на всеки, който ми дължи нещо, и Райдър подбра хората един по един. Ще пристигнат тук до утре сутринта и тогава... господ да му е на помощ на Телър! Райдър дори привлече двама „Делта“. — Хекър нямаше да се откаже от вендетата срещу Телър въпреки съвета на Нолан.

— Разбра ли за радиоактивната чанта? — попита Нолан.

— Да, това е другото, за което ти се обаждам. За какво, по дяволите, става дума? Мръсна бомба? Атомна бомба в куфарче? Матюс пое разследването на Писта-1. УБН няма работа със случаи, свързани с разпадащ се материал. Но понеже трябва да обуздавам цял куп типове, които мечтаят да разбиват врати, какво предлагаш?

— Намери им гайгерови броячи, детектори на повишени нива на радиация, сцинтилационни броячи и използвай всичките си връзки, за да забавиш отплаването на всеки контейнеровоз, докато не му проверите каргото. Ако успеете да блокирате пристанището, ще имаме шанс да намерим радиоактивния товар на Телър.

— Добра идея. Точно в момента Мартин обсъжда с министъра на вътрешните работи опасността за децата и племенниците на висши държавни служители да учат в Америка. Ще помоли Обама за съдействие. АНС обаче още не са ни уведомили какво има в компютрите на „Хъчинсън Интернешънъл“. Или не знаят, или не казват.

— Забрави АНС. След Уотърман, АНС се плаши от собствената си сянка. Ако Мартин успее да организира обаждане от Обама, използвайте го, за да затворите всички терминали за контейнери, докато не преслушате всеки сандък за експорт. Ако приоритетните цели вече не са се измъкнали, според мен чакат на изхода. Търсенето не би трябвало да ви отнеме дълго, но ще се наложи да вкарате експерти по атомна физика. Екипите, които разчистваха Фукушима, или Министерството на енергетиката имат този опит. Но ако решиш да го правиш, трябва да побързаш.

— Ще го направим. Ще го закова този маниак. Представяш ли си?! Да нападне майка и малко дете!

— Не е така, Сам. Хората му могат да стрелят като Травис. Искал е да рани Дара и да върже всички в УБН, за да ви отклони от следата. Ако Телър наистина е искал да убие жена ти и сина ти тази сутрин, сега те щяха да са мъртви. Не се отклонявай от приоритетните цели!

— Господи, Боб! Този свят е полудял... В него има хора, които мислят като теб и Телър.

— В снощния ми имейл споменах за мангостините. На борда на МН370 е имало четири сандъка. Сигурен съм, че плодовете, за които Травис казва, че Хани и Зея са намерили в изгорялата сграда, ще се окажат мангостини. Телър е разтоварил мангостините, за да стигне до нужното му карго, и не си е направил труда — а може да не е имал време — да ги натовари обратно, преди самолетът да излети. Зарязал ги е и опожарил всичко.

— Може да си надушил нещо. Ще се опитам да затворя терминала за контейнери. И лично ще ида там.

— Внимавай. Ако отидеш на терминала, вероятно е Телър да те нападне и този път стрелците му няма да се целят в шофьора.

— Имам изненада за Телър. Трябваше да си продам душата, но се сдобихме с копия на кадровите досиета в „Златният слон“ е двацет и седем имена, карти за самоличност и снимки на всички, наети на работа в групата за охрана. Хората ни се поразровиха и се оказа, че всички са бивши военни, като повечето идват от бирманските специални сили. Обадох се на Зо и той вече пътува към Рангун с най-добрите си хора. Зо познава няколко надеждни местни старши полицаи, на които можем да разчитаме. Ще му дадем досиетата и ще му поставя задача да неутрализира колкото може повече от наемниците на Телър. Ако не успее, ще задържим семействата им. Тази игра може да се играе от двама. Помолих приятелите ни в Сингапур да се грижат за теб. Сега трябва да затварям.

И линията заглъхна, преди Нолан да е успял да попита какво означава последното. Нолан бе пропуснал да разкаже частта „Хотелската стая на Мили бе претършувана от агенти на ФСС на разсъмване“. Този взлом, разбира се, нямаше нищо общо с Телър, но имаше всичко общо с това, че Уотърман бе продал Нолан. Ако покъсно трябваше да обяснява пропуска в разказа си, щеше да се оправдае с умората.

— Боб? Боб...? По дяволите, гласовата му поща е! — Джоани тайничко бе доволна, че той не ѝ бе вдигнал. Остави му съобщение: — Спешно трябва да говоря с теб. Снощи ме заключиха в стая за разпит и

тази сутрин ме разпитваха около час. Искам да напусна Китай, но хората от Министерството на държавната сигурност, които ме разпитваха, ми казаха, че няма да стане. Налага се да дойдеш в Китай и да ме измъкнеш. Провери си имейла. Обичам те. — И Джоани затвори. Все още се намираше в участъка на Бюрото за обществена сигурност, но поне вече не беше в онази ужасна стая и ѝ бяха върнали чантичката. — Добре ли стана? — поиска да се уверя тя.

— Много добре — отговори ѝ разпитващата я жена.

Капанът беше заложен.

Нолан едва не заспа над купичката с нудъли в сектора за хранене на голям мол. Имаше чувството, че не е спал от няколко дни. В магазина за телефони в сутерена електронната сигнализация за поканване на следващия клиент не бе достатъчно силна, за да го задържи буден. Беше към два следобед, когато един млад служител го попита дали си е взел номер. Надписът „В момента се обслужва...“ показваше, че е пропуснал реда си преди деветима души. Младежът го придружи до първото свободно място и благодарение на магията на кредитните карти Нолан скоро държеше нов телефон с наполовина заредена батерия. След двайсетина минути игра с настройките успя да възстанови връзката си с интернет и да включи основните услуги.

Гласовата поща на Джоани го озадачи. Тя знаеше, че не бива да му се обажда при никакви обстоятелства, освен ако не използва анонимен телефон. Това, че МДС я разпитваше, беше несъмнено още по-лошо, но понеже тя не знаеше нищо за работата му, ползата от нея щеше да е минимална... освен ако не им трябваше той... само че с каква цел? Подробното познаване на десетки проекти, имащи за цел проникването в континенталните компютърни мрежи? Наемането на антисоциални хакери, за да се изпробва устойчивостта на киберзащитата им? Това едва ли бяха съществени новини за МДС.

Ключът бе фразата „Обичам те“ в края, преди да затвори. Джоани не бе изричала тези думи цели трийсет месеца, след катастрофалната му връзка с Мелиса. Затопянето в отношенията им се бе проточило и те едва отскоро бяха започнали да разговарят без напрежение и да излизат като семейство заедно. Така че може би тя наистина го обичаше и сега изразяваше съжаление за неприятностите,

които бе създавала. Или може би не го обичаше, но искаше да го предупреди... което означаваше, че поне го харесва... А може дори да не го харесваше и искаше да се махне от живота й... Жени! Нолан никога не бе разбирал жените. Но едно бе сигурно — Джоани бе избрала възможно най-лошия момент.

Провери семейния имейл за спешни ситуации на акаунта в Safe-mail. Мей Линг и Бърт кротуваха във вилата в британска Колумбия, прекарвайки времето си в гледане на сателитна телевизия и стари дивидита. Нищо от Джоани. Провери и личния си акаунт в Gmail, където имаше имейл от Джоани: казваше му същото, което бе чул и на гласовата си поща. Вярно, че жена му приближаваше 50-те и вече беше разсеяна, по не до степен да изпрати подобен имейл на леснодостъпен адрес... освен ако не беше под натиск. Само че не беше използвала нито една от уговорените предупредителни думи.

Светна индикаторът за ниско ниво на батерията. Нолан трябваше да презареди... само дето това май се отнасяше до целия му живот. Отиде на опашката за такси и се нареди последен след десетината, които чакаха реда си. Залюля се на крака и помисли, че е на ръба да падне в несвяст. Твърда ръка на рамото му му помогна да запази равновесие. Беше на път да благодари, но ръката го стисна силно и го изведе от опашката.

— Робърт, ние сме стари приятели. Не казвай нищо, само се усмихни. Насочил съм към гръбнака ти пистолет. Продължавай да вървиш...

Съзнанието на Нолан бе толкова замъглено, че дори руският акцент не можа да го изненада. Провлече крака по тротоара към улицата, където в същия момент отби ново черно беемве, серия 5.

— Качвай се отзад — нареди му похитителят и му отвори вратата.

Приближиха се двама добре облечени азиатци с военни осанки и гъвкави тела и дръпнаха Нолан от отворената врата.

— Пусни го, Кирил! — нареди единият.

Нолан отстъпи няколко крачки. Единият от сингапурците бе опрял малък автоматичен пистолет в ребрата на руснака, а с другата си ръка взе доста по-внушителното оръжие от дясната му ръка. Дотича трети азиатец и блокира колата, заставайки пред нея, а четвърти почука на предния десен прозорец с цевта на пистолета си. Вратата послушно

се отвори и от нея слезе тип от бялата раса с вдигнати ръце. Мъжете сложиха белезници на двамата и ги накараха да седнат на задната седалка. Двама от сингапурците се качиха отпред и бавно потеглиха, като оставиха другите двама с Нолан. Целият епизод отне двайсетина секунди.

— Имате ли нужда от помощта ми, господо? — бе най-доброто, което Нолан успя да измисли.

— Не, господин Ларсон. Приберете са да си починете. Приятелят ви господин Барлинг пи помоли да се грижим за вас, когато сте извън посолството. Виждаме, че е имал основания. Ще разпитаме онези двамата и ще уведоим УБН какво сме научили.

Двамата си тръгнаха, извадили телефоните си. На Нолан му призля. Тези хора можеше да са само от Министерството на вътрешната сигурност, близки приятели на ЦРУ и ФБР. Ако похитителите му бяха от ФСС и проговореха за подсигурияването на Уотърман, той щеше да влезе в затвора. Огледа се. На десетина метра от него все същите хора продължаваха да чакат на опашката за таксита: или не бяха видели нищо, или, което бе по-вероятно, бяха предпочели да не видят. Не му оставаше нищо, освен да се върне на опашката.

— За къде, сър? — попита го шофьорът, когато след десетина минути седна в таксито.

— Уотън Драйв 142 — каза той. След като Телър бе в Бирма, а руснаците бяха задържани, изглежда, в момента нямаше никой, който да иска да го убие, ако забравеше за МДС, разбира се. Но китайците едва ли бяха изпратили в Сингапур човек, който да го следи, така че домът му бе единственият избор.

— Събуди ме, като пристигнем. Ще дремна за малко...

Нолан бе имал съобразителността да изпрати на Мили есемес с домашния си адрес и късо напомняне „Вечеря в 7 при мен“, преди телефонът му да сдаде багажа.

— Сър... сър? Ако обичате. Единайсет долара. — Нолан плати на шофьора и залитайки изкачи няколкото стъпала до заключената порта на скромния си дом с нескромна ипотека. Идваше тук за трети път през 24-те часа, откакто се бе върнал, но за първи път не му се налагаше да пълзи през отточната канавка, за да влезе. Включи онемелия телефон в зарядното, нагласи алармата на часовника върху

нотното шкафче на 18:30 и заспа в мига, в който главата му докосна възглавницата.

Звукът от отварянето на вратата на спалнята го накара да седне стреснат в леглото.

— Кой е? — избърбори той и в съзнанието му се подгониха мисли за убийците на Телър, както и за руски и китайски агенти. После те бяха пометени от по-тревожни видения с участието на дошли да го арестуват хора на ФБР, ЦРУ или ДВС^[1].

Оказа се, че е Хуанила, носеше купчина изгладено пране. Изпусна сгънатите дрехи на пода, изненадана не по-малко от него.

— Преди да замине, мадам ми нареди днес да дойда. Каза, че се прибирате утре.

— Ами... прибрах се по-рано. Няма нищо, остави дрехите ей там, после ще ги подредиш. — Хуанила събра разпилените по пода дрехи, хвърли ги на креслото до леглото и побърза да се оттегли.

В същия момент се включи алармата на часовника — беше точно 18:30. Мили трябваше да дойде в седем... *Мили?* По дяволите! Нолан изтича до телефона си и видя изпратено от Мили съобщение, че тръгва. И това беше... преди пет минути! Не, това не беше добре. Никак не беше добре. Как, мамка му, щеше да обясни на Джоани, че е забавлявал 26-годишна жена в собствения им дом? При това *индийка*... Джоани беше сингапурка и между двете раси имаше дълга история на взаимна антипатия. Просперитетът на Сингапур и нулевата толерантност към расовата дискриминация през последните години бяха намалили напрежението, но между двете групи нямаше никаква близост. На всичко отгоре Мили беше наполовина на възрастта на Джоани и с троен размер на гърдите... не, просто не можеше да си представи какво щеше да стане, ако Хуанила проговореше.

И понеже се сети за Джоани... как, по дяволите, щеше да я измъкне от Китай, без да въвлича Компанията? Трябваше му време да го обмисли. Може би след вечеря нямаше да е вече фатално късно.

Служебният му имейл не донесе добри новини: Матюс настояваше за доклада за Писта-1, а Флин с две думи уточняваше развитието след тараша на хотелската стая: „Без следи“. Чантата от УБН вече се намираше във ВМБ в Сембаванг^[2], където американският флот явно имаше лаборатория за работа с радиоактивни материали. От Хекър нямаше ни вест, ни кост, което не бе изненадващо с оглед

семейните му неприятности. Сингапурският шеф на УБН бил научил за осуетеното отвличане и настояваше Нолан да се отбие при него утре. Константайн бе одобрил охрана за Мили, докато пребиваваше в Сингапур... *чакай малко?! Значи утре сутринта щеше да получи доклад, че Мили е преспала понеделник вечерта в дома на Нолан? Чудесно, просто прекрасно! А какво се бе случило с неговото искане за охрана, в светлината на опита на ФСС или СВР да го отвлекат? Константайн или не знаеше, или не му пукаше.*

Задържаните руснаци в момента със сигурност бяха на разпит. Ако проговореха, го чакаше обвинение в държавна измяна за укриването на файловете на АНС, откраднати от Уотърман. *Проклятие...!* След като бе поспал няколко часа вече разбираше, че дори ясното мислене невинаги е добре дошло.

На долния етаж извънпя звънецът на вратата. *Мили.* Хуанила услужливо изчурулика, че ще отвори.

Чакай малко... какво беше казал онзи от МВС на руснака: „Пусни го, Кирил“? *Кирил...* Сингапурецът знаеше името на руския агент. Това означаваше, че онзи тип или е на работа тук, или не е слязъл от нощния полет от Москва. Значи екипът бе от постоянно намиращата се тук група на СВР, а не командировани за кратко от ФСС, и следователно едва ли знаеше за Робърт Нолан нещо повече от името и снимката му с инструкции да бъде задържан колкото се може по-скоро. Да отвлечеш чужденец посред бял ден наред мола „Сингапур Плаза“ си бе чиста проба акт на отчаяние. Явно не бе имало време да изпратят на СВР каквато и да било помощна информация относно файловете на Уотърман. В такъв случай Нолан можеше спокойно да преспи в дома си още една нощ.

[1] ДВС — Дирекция за вътрешна сигурност на Сингапур (от Internal Security Division). — Б.пр. ↑

[2] Обособена като малък град жилищна зона в най-северната част на Сингапур (и по този начин възможно най-близо намираща се до Малайския полуостров), където има много военни бази (в това число военноморска) и индустриални предприятия. — Б.пр. ↑

17. ОПАСНА ВРЪЗКА

Ноцта на понеделник, 10 март: Сингапур, Британска Колумбия, Канада, Рангун

Хуанила надникна в кабинета му.

— Сър, гостенката ви пристигна.

Нолан се върна в реалността и бързо слезе долу. Видя на стълбищната площадка провокативно облечената Мили — прекрасните ѝ гърди опъваха прилепналата по тялото ѝ бяла блузка. Външният ѝ вид се допълваше от модни разкъсани джинси и обувки на висок ток. Нолан се усети едновременно възбуден и разтревожен.

Въпреки облеклото си Мили подаде официално ръка и каза: благодаря, че ме поканихте, господин Нолан.

— Б... Боб. Казвай ми Боб. Ъ-ъ... би ли събула обувките си... можеш да ги оставиш пред предната врата. Китайски дом, китайски обичаи, нали разбираш.

Мили се подчини.

— Ще ми правиш ли компания на чаша бяло вино? — Нолан погледна към кухнята, където наблюдателната Хуанила вече вадеше бутилката от охладителя.

Включи основното осветление и завъртя стол към удобно за Мили място в момента, когато тя се обърна към него и каза:

— Много е красива! — Мили държеше сватбената снимка на Джоани, на която тя бе на двайсет и пет. Беше самата истина. На млади години Джоани Лам наистина бе поразяващо красива, но и все още можеше да накара мъжете да завъртят глава след нея. Прободе го чувство за вина. Не само бе изневерил на жена си, но Джоани в момента се намираше в затвор в Гуандун, докато той забавляваше тази млада жена в дневната на семейното им жилище.

Мили усети неудобството му и смени предавката. Хуанила им поднесе по чаша шардоне и остави бутилката в шампаниера, подарена им за 20-годишнината от сватбата им. Нолан усети ново пробождане на съвестта.

— Какво ще желаете за вечеря, сър?

По дяволите! Какъв бе смисълът от играта на криеница? Той погледна Мили и каза:

— Хуанила прави страхотно печено пиле с розмарин, дълъг ориз и пържени по китайски зеленчуци.

— Звучи прекрасно — одобри Мили и Хуанила се изнесе.

Мили заби в него погледи на широко разположените си кафяви очи и се наведе по-близо. Погледът му автоматично се спусна към гърдите ѝ и той трябваше да се пребори с желанието да се наведе към нея и да я целуне.

— Днес следобед успях да поработя върху любимия ти плод. Оказа се, че Бирма отглежда много мангостини, но не в делтата на ниска надморска височина. Тази култура вирее нависоко и в по-добра почва. Освен това в момента сезонът не е подходящ, а на всичко отгоре Бирма не изнася този плод. Но... в Малайзия сезонът е точно най-добрият.

Интересно. Значи няма начин онези пазачи да са купили на местния пазар мангостините, които ядяха в събота. Ако помниш, казах, че постовият на портала изплю онова, което дъвчеше. Явно не бе нещо, което е свикнал да яде. Значи неговата мангостина задължително е дошла от борда на МН370.

— Така изглежда.

— Има ли други новини? Как е работната група? Запозна ли се с Мелиса?

През следващите двацет минути, докато чакаха вечерята, и през двацетте минути след това Мили го запозна със силните и слаби страни на колегите ѝ изследователи в ЦРУ, с повечето от които се бе запознала в понеделник. Мелиса ѝ се бе сторила добър началник, макар Мили да бе доловила, че някои от колегите ѝ в групата я смятат за надменна. Мили бе сменила работната си клетка, за да бъде съседна на Нолан. Новият лаптоп на Нолан бил докаран към шест вечерта. От ИТ отдела помолили той да се отбие при тях във вторник сутринта, за да консултират с него някои проблеми по конфигурирането му.

И после дойде гръм от ясно небе:

— Какво ще правиш с файловете на Уотърман?

Какво бе провокирало този въпрос?

— Още не съм ги взел и това не е тема, но която смятам да говоря сега или в близко бъдеще.

Мили схвана намека и смени темата: записва безличната си спалня в претъпканата конспиративна квартира, споделяна с други шестима от работната група.

Бяха приключили с храната и виното, масата бе прибрана и беше време Нолан да се измъкне някак от деликатната ситуация. Преди да се реши как да започне, Мили се наведе към него и прошепна:

— Извинявам се за снощи. Не бих искала да гледаш на мен като на подивяла за секс. Но на летището наистина много се изплаших, след като охраната те отведе. Когато се обадох по телефона за помощ, бях убедена, че всеки момент ще арестуват и мен. А на самолета и... после... ъ-ъ... изпитах такова облекчение да те видя, че... че се увлякох.

— Няма значение, вината в равна степен е и моя. Както виждаш, аз съм семеен и обичам жена си, но... но... добре де, имах връзка, която приключи преди няколко години. Връзка, която едва не разби брака ми. На съпругата ми ѝ трябваше дълго време, за да възстанови доверието си в мен, и сега... ние... ами... ние...

— Ш-ш-ш...! Схванах — каза Мили. Неповикана и тиха като котка, Хуанила се бе появила с две купички сладолед. Несъмнено бе чула последната размяна на думи. На Нолан щеше да му се разкаже играта, ако домашната им помощница решише някога да си отвори устата.

Мили не обърна внимание на сладоледа, а Нолан започна да съчинява в съзнанието си няколко абсурдни обяснения за пред Джоани как така една привлекателна млада индийка се е озовала сама с него на вечеря в дома им.

— Не съм доминатрикс и изобщо не си падам по садо-мазо. Онези глупости в куфара ми са реквизит за моминското парти, на което се надявам да отида в петък вечер. Една от състудентките ми се жени в началото на април и в Банкок намерих магазин, където продаваха евтин С-М инвентар. Купих това-онова, за да се посмеем.

— Не мога да отрека, че се изненадах да видя бич на леглото тази сутрин — призна си той.

— И на мен не ми харесва да ме пляскат дори на шега — каза тя и пак се наведе напред. Този път той я погледна в очите без проблем.

— Просто търсех мъж, който да се отнася с мен като с жена, а не като със сексуален обект. Травис Райдър може да има плочки по корема, но по отношение на секса е с манталитета на шестокласник. Не мога да си простя, че се вързах на мачистките му дивотии. Това е...

— Не е нужно да ми обясняваш. Разбирам те. — Той хвана ръцете ѝ и почувства топлината им. Наведе се да я целуне по челото. Вместо това тя вдигна поглед и устата ѝ срещна неговата за къса влажна целувка. В същия момент Хуанила цъфна до тях, за да прибере купичките, и го се разделиха смутено.

Когато отново останаха сами, продължиха да се гледат. Мили разруши магията, като попита шепнешком:

— Искаш ли да ме отведеш горе?

Мозъкът на Нолан изкрещя, че идеята е ужасна, но слабините му изпратиха съвсем различен сигнал. Очите му попиха невинното ѝ лице и свенливата ѝ усмивка. Той стана, протегна ръка и я поведе нагоре по стълбите към спалнята.

Когато Мили излезе от банята и се облече, беше почти единайсет.

— Искаш ли такси? — успя да измъкне той изтощен изпод смачканите мокри чаршафи. Вече не можеше да се крие зад прословутата Клинтънова дефиниция за вярност. Освен това се бяха любили в брачното легло, а на всичко отгоре и няколко шалчета на жена му бяха взели участие, кой знае защо. О, боже...!

— Не, долу ме чака кола на посолството с двама души охрана.

— Ясно. Мозъкът на Нолан беше като изключен, след като всичките му синапси бяха прекарвали последните три часа концентрирани в слабините му. — Ще те изпратя.

Тя погледна голото му тяло, прегърбено на ръба на леглото, приближи се до него и сложи ръце върху плувналата му в пот коса. Наведе се и го целуна по устните.

— Мога да изляза и сама, а и ти вероятно нямаш нужда от още негативен пиар.

Той продължаваше да дебатират със сам себе си плюсовете и минусите от изпращането ѝ, когато тя затвори вратата зад себе си и го остави да съзерцава бъркотията, докато междувременно по МРЗ високоговорителите Шърли Менсън от „Гарбидж“ пееше думите на

„Клетва“ сякаш специално за него. Двете скъсани напоени с бебешки крем и завързани на възел шалчета на „Ермес“, които Джоани толкова харесваше, отидоха в кошчето за боклук. Но откъде можеше да знае, че Мили толкова харесва палавите игрички? А онова моминско парти... хм, то вече му се струваше съвсем измислено. Но защо, защо, защо, за бога, не бе извадил вместо тях за целта някоя от старите си вратовръзки? Сега намирането на абсолютно същите бутикови шалчета беше мисия невъзможна, ако не вземеше самолета за Париж.

След душа седна зад бюрото си и се замисли. Отказът на Джоани да спи с него можеше да оправдае епизодични срещи с момиче на повикване, но жена му бе намекнала, че сексуалното ембарго май е на път да бъде вдигнато. И той бе спазвал благоприличие в очакване на помиряването. Връзката с Мили бе повече от епизодична и при по-малко стресиращи обстоятелства изобщо нямаше да се състои. Моментът не бе най-добрият, за да си позволи лукса на самосъжалението, но можеше да отдели минутка, за да осъзнае какво се бе случило и да реши какво ще се случи по-нататък.

Проверката на Gmail и шифрования му Safe-mail акаунти не показва нищо ново от Джоани. Мълчанието подсказваше, че ситуацията около нея е сериозна. Беше 23:15, достатъчно късно пребиваващите на западния бряг членове на семейство Нолан да бъдат събудени. Позвъни на нерегистрирания телефон на Мей Линг и на петото позвъняване в слушалката се разнесе предпазливото: „Ало?“.

Мей Линг беше фина 25-годишна млада жена, която се бе представяла повече от прилично на втора база в университетския отбор в Помона по софтбоул, докато бе следвала класическа литература. Беше преуспяла в това да позволява на поетични мускулести по-големи от нея състуденти да ѝ разбиват сърцето. Сега работеше в инвестиционна банка, занимаваща се с недвижими имоти, от другата страна на моста Голдън Гейт, в окръг Марин, и малко по малко намираще себе си както професионално, така и социално. Беше наследила манекенската физика и външност на майка си и евроазиатската ѝ хубост привличаше ухажори от всички раси и социални кръгове. Приятелят на Нолан по риболов Брус Гудхил, който беше начело на „Гуд Ърт Адвайзърс“, още преди три години бе наел Мей Линг направо от колежанската скамейка. Мей Линг наскоро бе заслужила повишение от аналитик в съдружник, което бе довело до

значително увеличение на заплатата, позволяващо ѝ да се самоиздържа. Брус и жизнерадостната му съпруга Лена държаха Нолан и Джоани в течение на социалния живот на Мей Линг. В момента тя като че ли бе необвързана и се наслаждаваше на свободата си.

— Здравей. Аз съм в Сингапур. Как сте там?

— Добре сме. Колко още ще трябва да се крием тук? Бърт започва вече да не го свърта.

— Да не го свърта? Хей, та вие сте там от само един ден! Изпратих майка ви при роднините ѝ в Гуандун... във фермата за патици. Но е задържана от китайските разузнавателни служби...

— Мама е арестувана? О, не!

— По-спокойно. Оставила ми е съобщение на гласовата поща и ми е потвърдила с имейл, че е добре. Каза, че онези, които са я задържали, искат да отида в Китай. Мей Линг, ти знаеш какво работя и защо не мога да направя това. Работодателят не би ми разрешил, а ако го направя на своя глава, ще има сериозни последици за безопасността и... работата ми.

— Тате, не става дума за избягване неприятностите на работата ти, а за *мама*.

— Чуй какво предлагам... Имаш ли все още китайска виза?

— Да. Изтича през юли или август тази година.

— В такъв случай нека Бърт те закара днес по-късно до летището във Ванкувър. Ти знаеш мандарин и кантонски. Купи си билет до Гуанджоу или Хонконг. Ще ти пратя имейл на акаунта ти в Safe-mail, когато науча къде точно се намира майка ти. Иди там, където я държат, и ще те инструктирам какво точно да кажеш. Виж се с майка си, ако това изобщо е възможно. Уведоми ги, че мога да им помогна, но не мога да отида в Китай. Мисля, че ако предадеш това съобщение, всичко ще е наред.

— А защо ти не отидеш при началниците ти в ЦРУ, не им кажеш, че мама е арестувана, и не поискаш от тях да натиснат китайците? Например да арестуват жената на посланика им в Щатите и да предложат размяна?

— Не съм особено популярен сред началниците ми. И макар майка ти да е много важна за нас, в дипломатическите среди тя не е еквивалентна на съпругата на китайския посланик. Ако от усилията ти

не се получи нищо, следващата стъпка ще е по-драстична. Общо взето мисля, че по-дискретният подход ще доведе до освобождаването ѝ най-бързо и с най-малко главоболия.

— Добре. А да взема ли с мен Бърт?

— Има две причини да не го правиш. Първо, той все още е студент и трябва да продължи да ходи на лекции, защото иначе ще провали пролетния си семестър. На второ място, и това е по-важното, той не се контролира така, както можеш ти. Той се пали и буквално го виждам как се нахвърля върху петима-шестима китайци при най-малката провокация...

— Да, и аз го виждам как се разправя с тях. — Мей Линг беше права — Бърт бе неудържим с ръста си от близо 190, стокилограмово тяло от гранит, обучение за командос в сингапурската армия и години тренировки по *муай тай*.

— Звучи добре до момента, когато го повалят, след което или ще го застрелят, или ще го затворят за дълго — каза Нолан и продължи: — Имаш ли пари? Мога да ти уредя отпуск с господин Гудхил.

— Имам достатъчно пари. Ще се обадя на Брус от летището и ще го предупредя, че ще отсъствам за седмица.

— Да свършваме, че ме чакат задачи. Когато кацнеш, ще имам поне няколко възможни адреса за майка ти. Проверявай си акаунта в Safe-mail поне...

— Чао, тате. — И Мей Линг затвори. Последното го бе чувала многократно.

Нолан остана загледан за няколко секунди в слушалката. След това отиде в незащитения си Gmail акаунт и отговори на Джоани, включвайки семейните кодови думи „ваканция“ за „иде помощ“ и „график“ за „предпазливост“. Написа, че поне за седмица няма да може да отиде при нея. Копира скрито до Мей Линг и Бърт, за да са в течение.

Загуби десет минути в опит да разбере къде Министерството на държавната сигурност би могло да държи Мей Линг сред пущинаците на провинция Гуандун. Текстът на китайски и липсата на достъп до базите данни на Компанията правеха тази задача непосилна. Утре обаче щеше да хване любимия си синолог^[1].

След това видя в Тъмната мрежа, че Марк Уотърман е влизал там онлайн на всеки час през последните осем часа, за да го търси.

Колкото и силно да бе изкушението да обвини Уотърман, че го е предал на Чумаков, Нолан отлично съзнаваше, че играта е шах, а не шашки. Онова, което в краткосрочен план изглеждаше предателство, можеше да се окаже прелюдия към майсторски ход. Грешките на Уотърман в имейла бяха нарочни и служеха като предупреждение. Уотърман нямаше никаква вина, че Нолан бе сгачен поради собствената си непредпазливост и се бе измъкнал само благодарение на УБН с помощта на контактите им в ДВС.

Регистрира се в TOR и веднага попадна на чакащия го Уотърман. Уотърман сигнализира, че е умерено уверен в изцяло шифрованата им връзка. Нолан му разказа накратко какъв е планът. Щеше да предаде подсигуровката, но само лично в ръцете на Уотърман. Размяната трябваше да стане извън Русия, някъде, където след това Уотърман можеше да остане да живее на спокойствие. Уотърман трябваше да избере страна в Азия, но такава, че Нолан да може да отиде в нея и да се върне в рамките на един ден. Страните без действащи договори за екстрадиция с Щатите и едновременно с това предлагащи приемлив и достъпен начин на живот, включваха Индонезия, Виетнам и Шри Ланка.

След кратко замисляне Уотърман отговори: „Шри Ланка, този петък“. В страната пребиваваха в мирно съжителство различни раси, издръжката на живота бе ниска, а президентът изпитваше здравословна неприязън към Запада. А освен това там живееха двама хакери, на които Нолан имаше доверие.

Нолан потвърди мястото и часа на срещата, след това в продължение на около минута описа неуспешния опит за похищение от ФСС най-вероятно от работещите тук. Кръщелникът му Марк изрази изненада. Уговориха се да се срещнат онлайн отново след двайсет и четири часа.

Нолан се прехвърли на друго място в TOR, за да се свърже с доверените си шриланкийски компютърни престъпници. Наближаваше един след полунощ и той една се държеше на крака, така че само оправи няколко проблема около ИП ООД, препратени му от Уолш, и нахвърли на един лист задачите си за следващия ден.

Тъкмо се готвеше да излезе от служебния си акаунт, когато получи доклад от Хекър, в който се казваше, че неговите „гаднители с патрондаши“ били повечето в страната, както и че успял да ангажира

„Бети Крокър и няколко готвачи“. Изглежда, Хекър бе постигнал напредък в проследяването на радиоактивните материали. Нолан предложи да се чуят на живо вторник сутринта и веднага получи потвърждение. Чудеше се защо Хекър праща имейли със завоалирани препратки. Кой друг, по дяволите, четеше защитения електронен обмен между УБН и ЦРУ?

Преди да приключи за нощта, прегледа сайтовете на Си Ен Ен, Би Би Си и няколко локални от същия вид за последните теории относно фамозното изчезване на МН370. Повечето бяха нелепи или преписваха от едни и същи вече остарели комюникета. Търсенето продължаваше далече от сушата в Южния Индийски океан и в Тайландския залив край бреговете на Виетнам. Според Нолан и двете места бяха грешни.

Беше труп. Сънят го връхлетя въпреки миришещото на секс и бебешки крем легло.

[1] Китаист, китаевед. — Б.пр. ↑

18. БЕЗ ВРЪЗКА

Вторник. 11 март: Пекин

Въпреки язвителната забележка на посланик Горбани, секретарят Ий запази самообладание.

— Разбира се, че Китай споделя напълно омразата на Иран към Съединените щати. И ние желаем операция „Менандър“ да причини максимални щети. Както обясних обаче, адмирал Жао е бил на онзи полет на малайзийските авиолинии, който изчезна преди три дни. До момента няма следи от катастрофа. Контраадмирал Жао знае всичко за „Менандър“. Ако бъде разпитван, възможно е да проговори. Следователно е наложително операцията да започне възможно най-скоро.

Но Горбани продължаваше да настоява и високопарният му стил подсказваше, че се е подготвил предварително.

— Колегите ми от Пасдаран — за чужденците това е Революционната гвардия — също като мен са сигурни, че ционистите или американците са убили пасажерите на МН370, също както през 1988-а убиха 280 невинни на борда на полет 655 на иранските авиолинии. За съжаление вашият адмирал Жао е мъртъв.

— Това не ни е известно със сигурност. Понеже програмирането приключи, трябва да действаме благоразумно, като стартираме „Менандър“ веднага. А за да работи Китай с Иран и в бъдеще, задължително е да репатрирате шестимата ни програмисти, които в момента са задържани като заложници. — Секретарят Ий вече не бе така сдържан и тонът му се бе повишил забележимо.

— *Заложници?* Това е силна дума. Освен това е налице огромна разлика в мненията ни относно степента на готовност на „Менандър“. Колегата ми от Пасдаран Кудс Специалните сили към Пазителите на Ислямската революция — полковник Гилани ме информира, че сървърните масиви за операцията още не са завършени. Освен това, отчитайки високия професионализъм на екипа ви от поделение 61398, ние изискваме тяхното съдействие за активирането на зловредния

софтуер. Ако не държите изрично да помагате дистанционно от Китай и по този начин значително да увеличите риска от разкриването ни, най-добре е хората ви да останат в Бейрут като наши гости.

— Заключение под земята и под охраната на бойци на Хизбула трудно може да квалифицира някого като „гост“. Вече говорих с председателя Гао и неговото неподлежащо на преговори послание е нашите граждани да бъдат освободени незабавно или ще има последици.

— Чудесно. Ние искаме да подпомогнем безпроблемните отношения между Иран и Китай. Нека не допускаме подобна дреболия да се изпречва между нас. Ще уведомя Гилани и той ще репатрира хората ви тайно, но ние ще продължим да очакваме пълно съдействие от Китай, когато настъпи моментът да стартираме „Менандър“. И със забележимо втвърден тон посланик Горбани се наведе напред. — Нека сега споделя с вас дълбоката загриженост на моята страна относно безопасността на един от големите ни учени. Доктор Фарокзад оглавява научноизследователския екип, отговорен за някои аспекти на програмата ни за разработка на съвременен въоръжение. Вашият адмирал Жао е убедил доктор Фарокзад да пътува с него до Пекин. Оказва се, че Жао е казал на Фарокзад да вземе със себе си някаква апаратура с обещанието Китай да я направи работоспособна. Може би бихте могли да ми обясните съображенията зад това искане.

Ий се облегна на стола си и опря връхчетата на пръстите си върху слепоочията си в израз на тотално недоумение.

— Нищо от това, което казвате, не ми е известно, господин посланик. Чувам тези неща за първи път.

Посланик Горбани направи справка с бележките си и продължи раздражено:

— Позволете ми да обясня. Фарокзад е взел със себе си две дефектни устройства за имплозия — ядрени инициатори за бойни глави и една центрофуга модел IR-1, повредена от вируса „Стъкснет“. И още нещо — екранирано количество от един килограм уран от клас „за оръжейни цели“, за да дадем неопровержимо доказателство за ядрените възможности на Иран.

— Вие с всички ли сте си? Транспортирате обогатен уран в товарния отсек на граждански самолет?!

— Той беше надеждно затворен в специален съд, който на свой ред бе поставен в облицован с олово сандък, където се намираше и центрофугата. Вероятността за радиационна утечка беше пренебрежимо ниска.

Ий не знаеше какво да каже, затова смени темата:

— И къде са сега доктор Фарокзад и тези... хм, предмети?

— Това е въпросът, на който очакваме вие да ни отговорите, господин секретар. Знаем, че по настояване на адмирал Жао, Фарокзад е използвал гражданска самоличност и е летял с граждански полет до Бахрейн на шести март, и до Куала Лумпур на седми март. Оказва се, че Фарокзад се е качил на борда на изчезналия самолет на малайзийските авиолинии заедно с Жао преди излитане малко след полунощ на осми март. За да резюмирам, оказва се, че главата на иранската програма за разработване на модерно оръжие е изчезнал, защото е приел поканата на вашия контраадмирал. И сега вие ми казвате, че не сте били известени? Може би има някой по-високостоящ от вас, с когото бих могъл да разговарям?

Тонът на Ий бе премерен, но гневът му бе ясно забележим:

— Аз оглавявам Централната комисия на Политбюро по разузнаването. Чета всички разузнавателни сводки, предназначени за очите на председателя. Когато ви казвам, че сега за първи път научавам за тези събития, това е самата истина. Какво предлагате?

— Не съм сигурен има ли нещо, което може да се направи във връзка със самолета. Фарокзад беше от ключово значение за усилията ни по разработване на ядрено оръжие. От няколко години той е на първо място в израелския списък на набелязаните за ликвидиране лица. Можем само да предположим, че Мосад, с помощта вероятно на американците, е свалил във въздуха полет МН370. За съжаление вашият адмирал Жао може също да е загинал.

Ий отговори без замисляне:

— Колкото и трагична да е тази възможност, алтернативният сценарий е още по-лош. Ако този самолет бъде намерен и на борда му бъдат открити уран за оръжейни цели, два ядрени инициатора от имплозивен тип, центрофуга и водещ учен от иранската програма за ядрено въоръжение, логичният извод ще бъде, че Китай помага на Иран в сдобиването със собствена атомна бомба. Китай е подписал редица договори за неразпространение на ядрено оръжие. Да бъдем

уличени в нарушение на нашите задължения по тези договори би било силно уронващо престижа на моята страна в крайно деликатен момент.

— Разбирам вашата гледна точка. Честно казано, грижите на Иран са в друга посока. В момента сме без ръководителя на проект, имащ за цел усъвършенстването на инициатора за вграждане в помалките ни ядрени бойни глави. Без такива устройства ракетите ни няма да имат желаната надеждност. Вашият представител Жао увери колегите ми от най-висш ранг в Техеран, че китайските учени ще могат бързо да поправят или подменят дефектните инициатори. Като бонус нашите ядрени техници щяха също да демонстрират как да се почистват и ремонтират ключовите елементи на центрофугите, използвани за извличане на U-235 от урановия хексафлуорид^[1].

— Вземете това копие на записа на срещата между Жао и Фарокзад преди седмица в Техеран. Вашият адмирал буквално е изнудил Фарокзад да пътува с него... — Горбани избута надписания на фарси калъф за компактдиск. Ий го взе, сякаш пареше. — Китай е длъжен да изпълни обещанията, дадени от Жао. Настояваме за два ядрени инициатора, които работят както трябва. До края на днешния ден ще ви изпратим друг чифт с дипломатическата поща от Иран до това посолство. Ще ви уведомя, за да изпратите ваши хора да ги вземат. Ние имаме сериозни резерви относно транспортирането на машини, замърсени с U-235. Сигнатурата му е много лесна за проследяване. Ще изоставим усилията да си върнем центрофугата и мострата U-235 и ще поискаме от вас да сътрудничите на Иран тези компоненти да бъдат унищожени или най-малкото да не попаднат в ръцете на международни организации и общите ни врагове.

— Нека ви запитам само от интерес, какво ще се случи, ако Китай не бъде в състояние да изпълни тези ни искания?

— Тогава няма да имаме друг избор, освен да прекратим операция „Менандър“, да омаловажим публично загубата на доктор Фарокзад и да споменем дискретно в дипломатическите кръгове, че секретна иранска технология е изчезнала, докато се е намирала в китайски ръце.

— Господин посланик, дори за момент не си въобразявайте, че която и да било страна може да изнудва Китайската народна република! Тази среща приключи. Ий стана и избута със стържене по пода стола си назад, за да демонстрира степента на раздразнението си.

— Другарю секретар, уведомете ме къде искате да ви бъдат доставени инициаторите или имайте готовността китайските чертежи за тях да бъдат представени на следващото заседание на Съвета за сигурност към ООН. Сигурен съм, че там ще бъдат силно заинтригувани да научат, че Иран е получил конструкцията от Северна Корея, която на свой ред се е снабдила с тях от Китай. Приятен ден, сър.

Ий тресна вратата зад гърба си.

Горбани остана седнал зад бюрото си. Замисли се сериозно. Иран се бе ангажирал с операция „Менандър“, за да направи слепи и глухи враговете си в момента, когато щеше да изпробва първата си атомна бомба. Повишението на Горбани зависеше от връщането в страната на тези два инициатора, поправени от китайците. Единият щяха да използват, за да се уверят, че действително работи. Вторият щяха да монтират към атомната бомба. Дали изпитанието щеше да бъде под земята, или щяха да сложат бомбата на носа на балистична ракета „Седжил^[2]-2“ насочена към Израел, бе нещо, което Горбани не знаеше.

Но се молеше в себе си да е второто.

[1] В природата уранът се среща в два изотопа U-235 (0,711%) и U-238 (99,284%), но само вторият може да поддържа верижна реакция на делене на ядрото. Обогатеният уран се получава след разделяне на изотопите по пътя на дифузия (газова или термична); с центрофугиране (основно газово) и с използване на лазерните технологии (има и др. методи). При газовото центрофугиране урановият хексафлуорид (който се получава от урановата руда чрез сложен процес) се прекарва през полупропускливи мембрани, които имат различно въздействие върху молекулите, съдържащи двата изотопа. — Б.пр. ↑

[2] Седжил (Sejil или Sejjil) — ирански балистични ракети с твърдо гориво. — Б.пр. ↑

19. ЗАБЛУДА

Вторник, 11 март: Сингапур. Рангун

Нолан агонизира цяла нощ в мислене как да постъпи с подсигуровката. Провалът на брака му беше едно, но предаването на държавни тайни на отколешен враг — съвсем друго. За него? За безопасността на семейството му? Мислите му препускаха, а сънят му бягаше часове наред.

Събуди се от неспирното чуруликане на птичките. Смачканите, по-рано чисти и изгладени чаршафи не се различаваха много от онези, които бе оставил на пода преди седем часа. По тях нямаше бебешки крем, но със сигурност имаше пот и терзания.

Чувстваше се ужасно, но някъде на границата с подсъзнанието му витаеха наченките на план. Да, щеше да ги изработи за още един, последен път.

Разпитът в осем сутринта в кабинета на Константайн мина без изненади. Нито началникът на охраната, нито шефът на мисията бяха особено загрижени за безопасността на Нолан след вчерашния предполагаем опит за похищение от СВР. Поне бяха любопитни обаче защо СВР изобщо се е опитала.

Нолан отдавна бе разбрал, че най-добрите лъжи са онези, които са 95% истина. Затова каза:

— Ами, има две възможности: или СВР стои зад МН370 и работи с Телър, или не е така. А ако не е така, единственото, което ми идва наум, е, че съм близък с Марк Уотърман и те искат да ме разпитат с оглед ситуацията около него. Само че ако причината наистина е това, можеха просто да ми се обадят и да им разкажа всичко на по едно кафе.

Обяснението не убеди нито един от двамата, но Константайн, който нямаше за какво друго да се заяде с Нолан, го пусна да си ходи с предупреждението да внимава, особено след като вече се намира под

наблюдение от Компанията. Нолан сухо им благодари за осигуряването на физическа охрана, която бе поискал вчерашния ден, и си тръгна, за да участва и сутрешната оперативка на работната група.

Взе асансьора до горния етаж и мина през пропуската, за да отиде в най-голямата заседателна зала. Обстановката в нея бе като в градски нюзрум в изборна нощ: белите дъски бяха изписани с маркери в ярки цветове, по стените висяха подробни карти на райони от града, а на сложени един до друг телевизори с отнет звук вървяха програмите на Си Ен Ен и Би Би Си. Болките по тялото му от акцията до Писта-1 като че ли отслабваха, изглежда, за да бъдат заместени от локализираните разтежения вследствие гимнастиките с Мили. Беше прекалено стар за подобни упражнения, независимо дали на открито или на закрито.

Пред събралите се в стаята стоеше Мелиса Шук, с грижливо оформена прическа. Той седна най-отзад. Мили му се смръщи някъде от средата на масата — не беше доволна, че е игнорирал опита ѝ да му запази място до себе си. Той огледа останалите присъстващи и позна само неколцина. Нямаше нито един на неговите години. Повечето изглеждаха деца в първата си задгранична екскурзия. Вместо обръгнали на всичко новинари, прогнозиращи резултата от изборите, хората около масата повече приличаха на студенти, дошли на първа лекция. Повечето си бяха качили написани на ръка табелки с имената.

В 8:35 Мелиса призова всички за внимание. До 9:15 различни функционери на Компанията и АНС с безтелесни гласове от високоговорителите актуализираха новините със събитията от през нощта. Най-интересното бе, че новини нямаше. Нула. Нищо.

Той се изключи от забавата и вместо това отвори англоезичната версия на сайта на „Ал Джазира“, където имаше по-сбита версия на издирването на МН370. Във фонов режим вървеше изтегляне на софтуер и Нолан периодично конфигурираше това или онова, с цел да работи с новия си компютър по-бързо и по-надеждно.

Инструктажът най-сетне свърши и Мелиса попита дали има въпроси, преди да продължи с разпределението на задачите за деня. За негово щастие Нолан беше без текуща задача, понеже бе пропуснал учредителната първа среща в понеделник. Надяваше се никога да не вземе думата, за да може да отскочи до китайския отдел. Но преди

някой да реши да се прави на интересен и да развали магията на бившата му любовница, сегашната му „любима“ се обади с тъпичко гласче:

— Знае ли се нещо за Бирма? Боб Нолан е видял там охраняема писта, заградена с триметрова ограда от бодлива тел. Намерени са следи от кацането и излитането на самолет в събота през нощта, горедолу по времето, когато там е можел да се намира МН370. В разследването се намеси УБН и техните хора взеха мостри, които се оказаха радиоактивни.

— Да, да, Милисънт. Благодаря, че спомена за бирманската теория на Боб. Снощи говорих с ДЦ в Рангун Матюс и директора на отдела за анализ на Югоизточна Азия Файнголд. Несъмнено в делтата на Иравади са станали доста интересни неща, но няма преки улики, че те са свързани по някакъв начин с МН370.

— Няма улики ли? — възнегодува Мили. — А как да наречем тогава четиримата мъртви наемници, бивши агенти на Компанията, мангостините — които впрочем са вписани в карго манифеста на МН370 — и мнението на Боб Нолан, впрочем единственият в тази стая с Медал за особени заслуги към разузнаването^[1], втория най-висок в Компанията за доблест?

Мелиса и Нолан заговориха едновременно, като обикновено съдържаният Нолан се изправи и се постара да избере подходящ тон:

— Благодаря ви за подкрепата, госпожице Мукерджи. Тази страна на нещата се разследва в Бирма и няма нищо във връзка с нея, което тази работна група би могла или би следвало да направи в този момент. Както вече каза ръководителят на групата Шук, няма свидетелства, че става дума за нещо повече от широкомащабна контрабанда на наркотици и оръжие, извършвана от склонна към насилие група. Това е работа на УБН, а не задача на работна група.

Мелиса кимна мълчаливо в знак на съгласие. Всички в стаята погледнаха Мили, която на свой ред погледна смръщено Нолан. На свой ред Нолан гледаше безстрастно към екрана със Си Ен Ен, където бившият редактор на таблоид Пиърс Морган беззвучно се гавреше с поредния защитник на правата на гражданите да притежават и носят оръжие.

Разнесе се дружно изскърцване на столове по пода и затваряне на капаци на лаптопи. Мили тръгна към Нолан, но Мелиса стигна до

него преди тя да успее да отвори уста.

— Лиса Файнголд ми каза, че си поискал да бъдеш зачислен към моята работна група. Искам да те уверя, че това става през моята глава. И доколкото засяга мен, ти не си част от разследването.

Една от силните страни на Нолан бе способността му да запазва хладнокръвие при противопоставяне — нещо, което противниците му намираха за двойно по-вбесяващо, когато изпуснеха нервите си.

— Мелиса, радвам се да те видя след толкова дълго време.

Вместо отговор Мелиса се обърна към Мили:

— Твоят герой Боб информира ли те, че преди време манипулира местопрестъпление, за да превърне самоубийство в дело за убийство? И че саморъчно и без чужда помощ извади от релси за повече от година сътрудничеството между Щатите и Сингапур в разузнавателната сфера? Както и че се е специализирал в извършване на прелюбодеяние с по-млади колежки?

Мелиса не бе планирала атаката, но беше гневна — повече на себе си, отколкото на Нолан, — за влюбването си в него, макар той да бе над 50-те и женен. Боб беше най-умният мъж, с когото се бе запознавала — награждаван с високи отличия служител на ЦРУ, — грижовен и ентусиазиран любовник. Но в най-важните моменти легендарното му самообладание му изневеряваше. Нолан бе молил смирено жена си за прошка и бе останал ням, когато шефовете бяха наредили Мелиса да бъде пратена в заточение. Сега, след две години и половина, Мелиса не можеше да разбере как така се бе захласнала по него, особено днес, когато едва го търпеше пред очите си.

— Достатъчно! Сега ме изслушай. Прехвърли госпожица Мукерджи да работи с мен. Ще продължим независимо по бирманската линия. Ще получаваш копия от докладите ни. Вероятно ще пропускате инструктажите като днешния, но ти ще ни дадеш разрешение за достъп до базите данни за всичко, имащо отношение към МН370 или Робин Телър. В края на март се пенсионирам, така че не е нужно да се безпокоиш за мен след това.

— До края на месеца ще очаквам с нетърпение да те арестуват. Можеш да задържиш всичко, до което се доберете, за Матюс, Константайн и новите ти приятели от УБН. То не ме интересува и дори не искам този боклук да замърсява твърдия диск, на който ще се трупа

документацията по нашия проект. Двамата ще получите достъп „Секретно“, но не по-висок.

— Мелиса, аз в момента имам допуск „Строго секретно“ и ежедневната ми работа изисква достъп до секретна информация със специален режим на съхранение. — Нолан твореше, сякаш упътваше на улицата болен в напреднала форма на алцхаймер как да стигне до дадено място. — Така че дори не опитвай да ограничаваш достъпа ми.

— Чудесно, тогава ще се погрижа да получиш достъп СС/СИСРС за проект МН370. Но ако приятелката ти види нещо над „Секретно“, ще издействам и на двама ви уволнение с утежняващи обстоятелства! — Мелиса се врътна и бързо излезе.

Мили погледна Нолан и прихна:

— Каква кучка, а! Какво толкова си й направил?

Той можа само да свие устни и да поклати глава. Не беше нито времето, нито мястото да разказва историята на една осеммесечна страстна връзка. Връзка, която се бе разпаднала, когато Нолан в крайна сметка бе решил, че не може да напусне жена си заради друга жена. С Мелиса не бяха говорили от онзи фатален ден през октомври 2011-а, когато той през сълзи бе доверил пред новата си сродна душа, че не може да стигне до края. Предшественикът на Константайн бе взел решение и за да се запази спокойствието в службата, Мелиса трябваше да преживее унижението от прехвърлянето в Япония на по-ниска длъжност. А Нолан бе натирен в сътворения от Джоани ад.

— Ей, нещо за довечера? Да си организираме работна вечеря?

Нолан се озова обратно в настоящето и осъзна, че затрудненото му положение си остава непроменено.

— Имаме цели дванайсет часа непрестанна работа, преди да започнем дори само да мислим за вечеря. Да видим какво ще стане. Аз имам няколко несвързани с МН370 задачи, които трябва да приключат тази сутрин, а и ти имаш да свършиш доста неща. Започни с онова, което УБН и ЦРУ правят в момента в Рангун. След двама и пет минути имам разтвор с Хекър и дотогава ти трябва провериш всичко възможно и да ме уведомиш, ако се е случило нещо съществено. Всъщност днес в Бирма има да се случват доста неща и там ще се нуждаят от нашата помощ при интерпретиране на онова, което ще научат. Ако ти остане някакво свободно време, искам да започнеш да проучваш полетите за извънредно предаване.

— *Извънредно предаване?* Какви, за бога, са тези полети? — попита тя.

— В публичното пространство има доста на тази тема, но след 11 септември ЦРУ възприе практиката да намира частни самолети и екипажи, за да прехвърля членове на Ал Кайда и други терористични организации между тайните затвори, където служители на Компанията обучават разпитващи от съюзнически страни. Идеята е, че затворници от неамерикански произход, намиращи се на неамериканска територия, не притежават конституционни права. Докато не са в Гитмо^[2], спрямо тях може да се прилагат изтезания... ъ-ъ... *разбирай разпит с пристрастие*, ако електродите за електрошок не се държат от американски граждани.

— И какво общо има всичко това с МН370?

— Това е изстрел на сляпо, но ако откриеш имената на авиационните групи, предоставяли на ЦРУ самолети и пилоти за Азия, може случайно да проследим някой от тях до Писта-1.

— Не схващам.

— Тази сутрин се събудих с мисълта за изчезнал граждански полет, нещо безпрецедентно. Готов съм да се обзаложа, че МН370 никога няма да бъде открит цял. Подобна операция изисква предвидливост в такъв грандиозен мащаб, че не си представям похитителите да не са имали план за извеждане на приоритетните мишени. Най-лесният начин да стане това е да се организира кацането на малък самолет преди или след кацането на МН370 — най-вероятно след, — после да се обърне самолетът, да се наговарят мишените и той да излети. Подобен тип операция изисква военни пилоти. Ако е замесен Телър, пилотите може да са ветерани. И ако ти можеш да проследиш малкия самолет, това може да ни изведе до големия.

— Ти си удивителен. Не, направо си смайващ.

Сега разбра защо я намира за толкова привлекателна — тя го оценяваше по достойнство. Умилостивяването на Джоани беше добре дошло, макар и не още факт, но у дома той отдавна бе загубил героичния си статут. Озари Мили с най-широката и най-искрената си усмивка. Ако не беше трийсет години по-млада от него... „Стегни се, Боб, ела на себе си!“

— Ще се отбия при теб по-късно — обеща той и тръгна към китайските наблюдатели.

— Надявам се.

Понеже му оставаха цели двацет минути до уговорения разговор с Хекър, вместо да чака асансьора, той тръгна по стълбите към горния стаж. Минаването през тежките врати и изкачването му дадоха няколко минути, за да измисли правдоподобно обяснение за молбата си.

— Здравсти, Робърт — каза Хо Ий Лин. Макар да гонеше 60-те и да не беше първа красавица, за Нолан тя беше най-красивият човек в цялата сингапурска централа. Особено газисутрин.

— Ий Лин, скъпа, как си?

— Вчера нейно величество Мелиса Шук се отби при мен да ме съдвече: заяви, че *всички* изследователи в сингапурското управление, в това число и аз, трябвало да сме зачислени в нейната работна група за МН370. *Нейната* работна група? Това някаква шега ли е? Веднага след като ми прати имейла с искането си, отидох право при шефа и му заявих, че няма да участвам в никакъв проект, на който е ръководител онази примадона. Дик се съгласи с мен, но това не попречи да остана без най-добрия си библиотекар изследовател. Но... кажи сега какво те води насам, освен териториалната ни близост? Чакай малко... вярно ли е, че скоро се пенсионираш?

При Ий Лин не идваха много хора, но тя беше ас в следенето на всевъзможните агенти, извънцатни сътрудници и платени информатори, които МДС поддържаше в Сингапур. Тя траеше ролята на основен портал, през който всички служители тук насочваха свързаните с Китай въпроси.

Нолан видя удобната възможност, на която се бе надявал, и каза:

— А... радвам се, че спомена Мелиса, понеже тя е причината за посещението ми. Кой знае защо, Шук си е въобразила, че на липсващия полет е имало висш офицер на МДС. Даже не ми даде име. — Старите кримки тук знаеха, че Мелиса — макар да се изживяваше като суперзвезда — е неуверена в себе си и крие информация, за да има предимство пред останалите. — Имам заповед да идентифицирам всички регионални клонове на МДС в радиус от петдесет километра с център град Кайпин, който се намира някъде дълбоко в провинция Гуандун. Изглежда, голямата клечка или е била базирана в Кайпин, или е родом оттам. Трябва да дам на Шук достатъчно сламки, за да спечели славата, ако обърне някой камък и намери под него змия. —

Нолан малко преувеличаваше начина на действие на Мелиса, но в момента свиреше на струйката на неприязънта на Ий Лин към по-младата, по-руса и по-добре изглеждаща сътрудничка.

— Имам отговора: нула. И последният глупак знае, че МДС има външни пълномощия. Техният офис в провинция Гуандун трябва да се намира в столицата Гуанджоу. Те нямат работа в селата. Обаче е вярно, че от време на време МДС командирова хора по офисите на Бюрото за обществена сигурност, които по правило са в полицейските участъци. Ако те интересува, мога да ти кажа дали БОС извършва някаква операция в Кайпин или наблизо.

— Това би ми помогнало много. Напоследък Мелиса има някаква фиксация към картите. Би ли могла да ми дадеш някаква карта на региона... знаеш ли, не ми пука дали е свалена от Гугъл, където се намират двата или трите най-близки офиса. Прати ми я с имейл. Опасявам се, че ще ми я иска днес следобед.

— Да знаеш, че ще бъде изцяло на китайски.

— Прекрасно. Още едно нещо, което да я измъчва. — Нолан ѝ намигна. Ий Лин изграчи в подобие на смях, докато той се връщаше към стълбището.

— Трябва да обядваме заедно, преди да си тръгнеш — каза тя зад гърба му.

— Непременно — отговори той и се обърна за миг, за да види как проблясват бифокалните стъкла в сребърни рамки на Ий Лин, която го наблюдаваше усмихнато.

— Знаем, че това копеле е корумпирано и помага на Телър да се крие — каза Хекър, без да губи време. — Знаеш ли какво е направил Матюс снощи? Срещнал се е с председателката на „Златният слон“ Мят Нои в дома ѝ на четири очи. Няма запис. Никой не е бил с него, дори бодигард. Излязъл след час и пратил имейл на посланик Мартин сякаш онова чучело може да вземе решение за нещо. Съобщил, че „Златният слон“ е признал строежа на писта за хунтата, но проектът бил завършен още преди месец. Сдаването на обекта било извършено. Нямало причина Тофър или който и да било от охранителната му група да се намира наблизо до Писта-1. Мят Нои била толкова разстроена, че казала на Матюс, че ще уволни Тофър. Според теб какво постига това,

освен да уведоми всички, че сме тръгнали подир Тофър/Телър? Само че, доколкото ни е известно, ЗС са го закриляли през цялото време и той е забъркан в тази каша.

— Боже...! Това е невероятно. И е пратил имейла на теб и посланика?

— Не, само на посланика. Мартин ми го препрати за коментар, което означава, че и той надушва нещо нередно, което е показателно, защото, както ти е известно, при нормални обстоятелства двамата с него не си говорим. Но за мен си е много издайнически знак. На всичко отгоре преди час, в 8:00 наше време, Матюс е разпратил до всички шефове на отдели в посолството паметна бележка, в смисъл че разследването на Писта-1 вече е изцяло работа на ЦРУ. Също така е определил шефа на отдела за сигурност като отговорен за разследване на убийството на Дара. Ейбрамс е добър морски пехотинец, но не е детектив, не може да обели дума на бирмански и има точно нула на брой контакти в полицията. Паметната бележка завършва със заявление, че УБН няма отношение към това разследване и че всички въпроси от страна на УБН до всеки трябва да се препращат на Матюс. Този тип полага адски усилия да си покрие задника, но не разбира, че е гол и че това се вижда от 360 градуса.

— Какво смяташ да правиш? — попита Нолан.

— Смятам? Вече го правим. Хани е обединил усилията ни с хората на Зо и в шест часа тази сутрин те нападнаха осем от паравоенните охранители на Телър в „Златният слон“. Заковахме шестима. Добре, нека са пет, ако броим живите. Застреляли един от шибаняците, докато се катерел по стената в задния си двор в опит да избяга. От домовете им е иззето много оръжие и муниции, разбира се. Момчетата на Зо обработват задържаните, но засега не се знае нищо за местонахождението на Телър. Останалите кучи синове се изпокриха. Ейбрамс знае и ще ни помага, но не се е ангажирал официално. След неофициалното оттегляне на Мартин и с потвърждение от кабинета на президента Теин, Травис ще отиде с Диваците в операция срещу офиса на „Хъчинсън“ на терминала. Реших да не пестя сили, така че всички от Специални операции плюс тримата техници от МЕ^[3] с цялата им екипировка за дезактивиране ще затворят терминала и ще прегледат контейнер по контейнер всичко, докато не намерят нещо, което

„говори“. Може да отнеме няколко дни, но в момента нищо нито влиза, нито излиза.

— Това е невероятно. Как успя да го постигнеш?

Хекър се засмя:

— Няма да повярваш! Оказва се, че Обама бил зает, така че на президента Теин се обадил вицето Байдън. Казал му, че някакъв снайперист бил взел на мушка жената и малкия син на голямата клечка на УБН и че според нас убийците се крият на контейнерния терминал. Така че можели да ни позволят да проведем разследване, съвместно с полицията, разбира се. Това по естествен начин повдигнало темата за подкрепата от американска страна на финансирането от ООН на борбата срещу разпространението на опиума за фискалната 2015-а. Два милиона долара по-късно разговорът потръгнал. Тогава президентът Теин обещал да подкрепи сделката, ако му уредели среща с Кръшър.

— Кръшър?

— Да бе, Кръшър Томпсън, екшън героят. Оказва се, че членовете на хунтата били големи фенове на Мелвин Томпсън. Той идва в Азия примерно два пъти годишно и играе голф с диктатори и генерали из АСЕАН, в резултат на което клиентите на Томпсън печелят военни контракти в страните си. Президентът на Бирма бил разстроен, че Кръшър никога не е идвал тук. Байдън му казал: „Слушай, можеш ли да изчакаш така малко?“. Томпсън е от големите спонсори на кампанията на демократите. Байдън набира Томпсън на телефона и, voila, работата е опечена. В резултат можем да висим на терминала колкото си искаме, но през април или май самолетът на Томпсън ще кацне тук за един ден на голф и една нощ на гуляй с труднопоносими типове.

— Да се надяваме, че Теин ще разбира сумтене по филаделфийски — коментира Нолан. Дадоха ли от лабораторията някакви резултати за мострите от пистата?

— Ти не си в час бе, човек. Докладът е готов от часове. Радиоактивността е с източник уран 235, точно както ти подозираше. Признавам, аз мислех, че може да е от горивни прътове за реактор, но не се оказа така. Уранът най-вероятно е продукт на центрофугиран газ уранов хексафлуорид. Това е, което ядрени нации като Пакистан

и Индия използват, за да натрупат критични маси ядрено гориво за военни цели.

— Или Иран.

— Иран? Какво имаш предвид?

— Иран се опитва да създаде бомба още от осемдесетте. Програмата им в един момент включваше над девет хиляди центрофуги, които правеха точно каквото ти току-що каза: центрофугираха уранов хексафлуорид, за да произведат малки количества уран 235. Към края на две хиляди и девета над осемстотин от центрофугите спряха да работят по спецификация, а към края на две и десета, иранците откриха, че компютърен червей, наречен „Стъкснет“, е причината за неизправната им работа. Та значи „Стъкснет“ върна програмата им с три години назад. Все пак Иран има значително количество годен за бомба уран 235. Не сме сигурни дали вече имат работеща атомна бомба. Този спорен въпрос горещо се дебатира.

— Благодаря за урока по история. Аз проверих и установих, че Малайзия няма амбиции за атомна бомба. Те са съюзници на Щатите и са подписали договорите за неразпространение, за които всички сме на мнение, че не струват и хартията, на която са написани. Но аз говорих с моя екип в Куала Лумпур и според тях малайзийците били чисти. Така че ако това е разтоварено от МН370... няма логика! Защо да контрабандират уран 235 от Куала Лумпур в Пекин? Китай прави бомби от плутоний — шибани водородни бомби — и изобщо няма нужда от уран 235. Те могат да си го добиват в Монголия или където си пожелаят, и после да го обогатяват в техните си реактори. Не виждам как МН370 се вписва с тази картина.

— Съгласен съм. Озадачаващо е. — Нолан рядко се затрудняваше да намери отговор, но сега бе точно така. — Нещо за органичния материал?

— Ти се оказа прав. Мангостини са. Но защо това трябва да е толкова важно?

Нолан вече бе обяснил подробно всичко още вчера, но отново мина през основните точки, описвайки четирите сандъка плюс изплюването на полуизядения плод от охранителя пред караулката.

Хекър подсвирна:

— Дявол го взел! Значи сме обратно на План А и МН370.

Нолан се сети за разпечатката на карго манифеста и добави, че МН370 също е пренасял двеста и дваайсет и пет килограма, декларирани като *литиеви батерии*, два тона и двеста килограма, обявени като *радиочасти и зареждащи устройства*.

— Онова, което трябва да търсите, е голямо и е на палет. Трябва да е екранирано с олово, макар да не изглежда така на база мострите от навеса.

— Ясно, Боб, това е полезна информация. Ще я предам на Травис и момчетата.

— Преди да те пусна, как са Софи и Си Джей? Измъкна ли се Зея?

— Семейството е наред. Пазят ги по-добре от Форт Нокс. Аз съм още в конспиративната квартира, макар това да изглежда глупаво предвид колко мускули са съсредоточени в Дъбърн Парк и колко беззащитни сме тук. Хубавото е, че сме далече от Матюс, така че засега ще се задържим тук. Освен това имаме достатъчно момчета от Специални операции, за да удържим цял полк от наемниците на Телър, ако ни нападнат. Зея се добра до Тайланд. Той е корав пич и иска да открие онзи, който стои зад стрелбата. Двамата с Дара бяха много близки.

— Благодаря ти за това. Ще се опитам да проследя Телър с ресурсите ми тук и ще се опитам да разкрия кой го е наел. Ще те държа в течение. Обади ми се да кажеш какво сте намерили в терминала за контейнери. Аз пак имам мобилен, но по-добре пращай есемеси или имейли, освен ако не е наложително да говорим на живо. Не съм сигурен колко време ще съм достъпен безжично.

Когато влезе в работната си клетка. Нолан видя на бюрото си подменения си паспорт в очакване на подпис. Мили я нямаше, което бе добре дошло. Не можеше да си позволи да мисли за чувствата си към нея, докато бе тук, особено ако искаше да свърши някаква работа. Включи лаптопа си, за да провери текущия си допуск. Хмм... Въпреки тазсутрешния разговор с Мелиса беше понижен до „Секретно“ без нито една ключова дума, за която да получава извадки от системата за секретна информация със специален режим на съхранение. Така нямаше да стане. Ако приятелите му в ИТ отдела и Флин не оправеха

нещата, щеше да бъде принуден да търси алтернативно решение на проблема.

Следващата точка в дневния му ред бе отдавна закъснелият доклад до Матюс и Константайн с тайно копие до Хекър. Никога досега не бе влагал толкова малко усилие в нещо толкова важно. Нито един от получателите му не беше склонен да му повярва, а още по-малко да действа, следвайки препоръките му. Екипът на Хекър в УБН бе основният действаш субект и вече бе спечелен за каузата. Или авторитетът на Нолан бе паднал толкова ниско, че каквото и да кажете, бе без значение, или апатията, граничеща с антипатия, се дължеше на нещо друго. Нямаше време да затъва в предположения. Четирийсет и пет минути и две страници по-късно бе приключил, по същество заявявайки, че МН370 е кацал, от него е било разтоварено карго (и може би хора), а после обреченият 777 е катастрофирал някъде по света. Обещавахе да даде доказателства, но не и ако го държат встрани от вътрешната информационна система за разузнавателни данни или не възстановят допуската му.

Беше се прегърбил защитно над лаптопа си и тракаше ожесточено по клавиатурата в опит да свали слоевете защита от служебния архив, до който нямаше достъп.

— Боб, имаш ли минутка? — попита върналата се Мили.

Нолан подскочи като седмокласник, уловен да разглежда „Плейбой“ в час по литература.

— О... здрасти. Къде беше? — Само за миг ловките му пръсти докараха на екрана страницата на Гугъл.

— Както ми нареди, работя в офиса за гости. Искам да кажа „работех“, защото ме изгониха преди три минути. Повечето време прекарах в размяна на имейли с Рангун, но успях междуременно да говоря два пъти с Райдър и веднъж с Гонзалес.

— Със Сам разговаряхме преди час и половина. Знаем, че Зо е заловил няколко души на Телър, а Матюс се опитва да прекъсне линията МН370 и да го върне в централата в Рангун, където той ще свърши в глуха линия, разбира се. Нещо друго?

Екипът на МЕ удари джакпота на третия кран за работа с контейнери, като засече следи от радиоактивност на манипулаторите за захващане. Оборудването им, изглежда, е толкова чувствително, че може да улови минимални нива от 50 рада. Според Райдър такава

радиоактивност била по-слаба от тази на радона в мазето ми в Купертино. Нищо „горещо“ не може да остане незабелязано. Общо взето последният кран размърдал стрелката, докато останалите два в Тилава се оказали чисти. Това стеснява търсенето, понеже кран номер 3 е натоварил само два кораба през последните четирийсет и осем часа. В момента разтоварват контейнерите от „Бандана“ — кораб с австралийска регистрация и товароподемност 1100 TEU^[4]. Друг кораб, „Стар оф Сеул“, под корейски флаг, с 6000 TEU, се готвел да отплава, когато пристанищните власти изтеглили документите за освобождаването му. Така че звездата сега е на котва и няма да помръдне, докато правителството не им каже, че са чисти.

— Обади се пак на Райдър и му кажи да разбере с каква дестинация са били двата кораба.

— Вече го направих. „Стар оф Сеул“ е декларирал отбивания в Сингапур, Хонконг, Каосуинг в Тайван и накрая пристанището на домуване и регистрация — Инчон, Корея. „Бандана“ планира да акостира в Пенанг, пристанището Кланг, извън Куала Лумпур, Джохор Бару Малайзия, и после чак в Западна Австралия, където започва с Бруум, продължава на юг през Пърт и стига на изток до Аделаида.

— Кой е собственик на корабите?

— Холдинговата компания на „K Line“ е „Кавасаки“, Япония. Значи, в крайна сметка, те притежават „Стар оф Сеул“. С „Бандана“ нещата не са толкова ясни, но има някаква връзка с женевска компания на име „Консултантс Интернешънъл“. Или поне това е центърът, който поема техните заявки и притежава офиса в пристанището на Аделаида, където е регистриран корабът.

— Какво! „Консултантс Интернешънъл“ беше голямо име през шейсетте. Сай Краули го управляваше като частна компания на ЦРУ. — Нолан завъртя стола си и я изгледа.

— Кой е Сай Краули и какво е частна компания на ЦРУ? — попита Мили.

— Ще ти обясня по-късно. Сега ще се обадя на Сам. Ще им кажа, че онова, което търсят, е на борда на „Бандана“. „Стар оф Сеул“ е фалшива следа.

Мили и Нолан се хванаха за телефоните. Райдър бе извън обхват и вероятно се биеше с някого на пристанището. Хекър отговори и Нолан му каза да претърсят всеки контейнер, натоварен тук на

„Бандана“, като задържат екипажа и доведат следователи за провеждане на разпити. Следователите на Матюс не бяха опция, но Хекър имаше идея. Един от старите приятели на Райдър, който неотдавна бе дошъл на работа, имаше опит в разпити от службата си във вече разформиран антитерористичен отряд, а неотдавна и в ЦРУ. Той се съгласи да помоли агент Тони Джонсън да разбере кой лъже, започвайки с експатите. Нолан приключи разговора с предупреждение, че в цялата тази гадост прозира нишка на ЦРУ.

Затвори и погледна ръцете си. Трепереха. Първо Телър, сега и Сайръс Краули или поне компанията на ЦРУ, която той бе ръководил. Сай бе мъртъв от три години. Нолан бе прочел некролога му в „Интернешънъл Хералд Трибюн“ и бе решил, че журналистът е улучил истината за може би двайсет процента от необикновения живот на Краули.

— Мили, да слезем да прием кафе? Ще ти разкажа някои неща за Сай Краули, „Консултантс Интернешънъл“, Кайл Лефки, Пол Хатемър, Франк Каултър, Шейн Редън и нашия стар приятел Робин Телър. Ще чуеш неща, които ще ти накъдрят косата.

— Канех се да си я изправам. Може би ще я оставя малко да порасне. Как ме намираш? — попита тя.

Той не ѝ отговори, но усещаше, че има проблем, с който е наложително да се занимае.

Излязоха от посолството и влязоха в сутерена на паркинга на болницата на отсрещната страна на улицата. Мили се захласна до такава степен, че почти не обели дума, докато той говореше. А той не спря в продължение на половин час, резюмирайки за нея подвизите на ЦРУ от 60-те и 70-те, които можеха да се сравнят само с колосалните издънки на политиците кукловоди.

— Боже мой! Значи Телър работи е други бивши служители на ЦРУ и похищението е тяхно дело? Или те са само наемници, които работят за някого, за когото не знаем нищо?

— Похищението може да е *наше* дело. Не съм сигурен Телър в ЦРУ ли е, или е извън ЦРУ. Краули например със сигурност твърдеше, че работи под прикритие за Компанията като двоен агент през 70-те, когато доставяше оръжие на Кадафи, а нас охраняваше с информация за ядрената програма на либийците. Пак Краули е онзи, който помогна

на ЦРУ и французите да поставят капан на Карлос Чакала — венецуелеца, който работеше с палестинските терористи.

— Но ти каза, че Краули е отишъл в затвора за измяна, следователно е работел без контрол, подобно на Телър?

— Сай Краули излежа двама месеца години при строг режим, но така и не продаде никого. Нито Уиндам, нито Редън, нито Хатемър. Веднъж Каултър ми каза, че трябвало да дадат на Краули Кръст за особени заслуги към разузнаването за океана от некомпетентност, който успял да прикрие с мълчанието си. Краули излезе на свобода през 2003-та, когато един съдия прецени, че правителството е лъгало, като е твърдяло, че той вече не работи в ЦРУ.

— И какво означава това за нашето разследване? Какво ще правим сега?

— Ако тук имаше човек, на когото можех да имам доверие, можехме да опишем връзката Телър — Краули и да се опитаме да разберем за кого работят те. Обаче Константайн ме подозира, особено след вчерашния ми сблъсък със СВР, и вероятно ми е лепнал денонощна опашка. Матюс — от това, което Хекър ми разказа тази сутрин, плюс имейл трафика — е свързан с Телър. Така че двамата с теб ще продължим да ровим, докато не намерим нещо неопровержимо, преди Матюс и доверените му лица да са ни затворили устата.

— А защо не се обадиш на Бърнс в Токио и не му обясниш всичко?

— Един телефонен разговор няма да постигне нищо, освен нов рунд на „той каза, тя каза“. Освен това Бърнс е определил Шук за ръководител на работната група за МН370. Ако изчезването на МН370 е дело на ЦРУ той вероятно е част от конспирацията. Но дори да е така, с Бърнс се познаваме отдавна и той много добре знае, че аз често излизам с привидно налудничави идеи, които впоследствие се оказват полезни.

— Боб, трябва да се довериш на някого. Нека поработим още ден-два в търсене на доказателства, но после трябва да отидеш в Токио и да говориш с него.

— Окей, убеди ме. Ще си направя резервация за нощния полет в четвъртък и ще си издействам среща с Бърнс в петък. Това ни дава над два дни, за да сглобим убедителна картина.

— Би трябвало да е достатъчно. А може би ще имаме време и да бъдем малко заедно? — И тя пристъпи към него, очаквайки той да реагира адекватно. Но Нолан изненада и себе си, като отстъпи крачка назад и удари със задник железния парапет.

— Какво има? Сбърках ли в нещо? — попита тя. Млада дойка с малко дете мина през вратата на пожарния изход В1 и после покрай тях на площадката. Мили се бе залепила за Нолан, който нямаше къде повече да отстъпва. Той внимателно сложи ръце на раменете ѝ, но сигналът бе като плесник в лицето.

— Значи... това е краят, а? Две нощи чук-чук с малко свежа плът, после „добре дошла“ на следващата? Мислех, че си различен от Травис. И аз ли се оказах едnodневка?

— Чакай малко! Нито съм казал, нито съм помислил нещо такова. — Искаше да се измъкне от това минно поле, без да взриви Мили. Продължи да говори бавно и с чувство: — Ти наистина не си ми безразлична. Последните две нощи бяха прекрасни. Но аз съм женен и искам да остана женен. Да не говорим, че съм достатъчно стар, за да ти бъда баща. Нека прекъснем за кратко и да оставим нещата да се поуталожат. Близо сме до развръзка с МН370. Не мога да реша случая без теб. Но ако поддържаме през това време и емоционална връзка, всичко ще се срине и ще ни погребее.

— Може да си прав, но може всичко това да са куп глупости, като оправдание да не се виждаме повече. Нямам особено голямо доверие в мъжете, Боб. Причините са далеч в моето минало. Много подалече, отколкото би искал да знаеш. Но ти и без това не искаш да научиш нищо за мен, нали така? В крайна сметка всичко е за кратко, каквото и да означава това. Но аз чух твоето послание. Чух го ясно и силно. Не се безпокой за мен. Няма да те прегръщам публично или пред бившата ти възлюбена Мелиса Шук. Да не си мислил, че не знаех? Стига, Боб, не ме подценявай. В края на краищата аз съм началник на отдел „Проучване“ в мисията в Рангун. Но аз те попитах, а ти отклони въпроса. Това те прави страхливец.

Нолан се безпокоеше тя да не изпадне в истерия, докато оставаше прикован към парапета.

— Нека продължим този разговор в друго време и на друго място, а не на стълбището на паркинга към болницата „Гленигълс“.

— Чудесно! Аз тръгвам към офиса. Ти остани тук и ако щеш изгний на това място. Не ми пука! — С тези думи тя се качи по стълбите и отвори вратата, през която нахлу ослепителна светлина.

— Това мина направо забележително — промърмори на себе си Нолан, последва Мили и бавно излезе: опасяваше се да не го чака автомобилна щанга. Без поражения отиде до стоянката за таксита и се нареди на опашката, като се оглеждаше за мъже с руска физиономия... или жени... индийки, може би.

Ситуацията просто крещеше за успокоение на нервите чрез храна, а в Сингапур нямаше по-добро място за целта от „Американ Клъб“. Десет минути, след като се бе качил в таксита Нолан вече седеше в „Юнион Бар“ в очакване на сандвич с накъсано на влакна свинско и гледаше някакво спортно предаване — звукът беше изключен. Погледът му обходи салона, докато не откри флаговете на семейните колежи сред многото, украсяващи ламперията на заведението: университета „Бърт“ във Вашингтон, колежа „Помона“ на Мей Линг и неговата алма-матер „Карнеги Мелон“. Барманът се грижеше кофичката му за пуканки и чашата за вода да са пълни.

След двайсет минути излезе на Скотс Роуд през задния изход и се отправи към офиса, за да сътвори поредния си фокус. Когато стъпи на тротоара, се почувства сякаш е напуснал последното си безопасно убежище и е оставен на произвола на различните сили, наблюдаващи улиците на все по-заплашително изглеждащия Сингапур.

[1] Най-високата награда в ЦРУ е Кръст за особени заслуги към разузнаването, а медалът е еквивалентен на Сребърна звезда в армията. — Б.пр. ↑

[2] Гитмо — съкратеното название на лагера за заподозрени в тероризъм в Гуантанамо, Куба. — Б.пр. ↑

[3] ME — Министерство на енергетиката. — Б.пр. ↑

[4] TEU (съкр. от Total Equivalent Unit) — мярка за товароподемност при контейнеровозите, изразена в условни (стандарти) контейнери с размер 6 метра (двайсет фута). — Б.пр. ↑

20. ИСТИНСКИ СДЕЛКИ

Вторник, 11 март: Москва, Сингапур, Рангун

Рядко се случваше висш офицер от отдела за проследяване на ФСС да реши да се срещне с някого извън централата на службата. Злонамерени уши имаше навсякъде. Обаче директор Анатолий Алкаеович Чумаков можеше спокойно да говори в малкия апартамент на Марк Уотърман, понеже всяка стая в него бе наблюдавана, подслушвана и ежедневно проверявана за чужди подслушвателни устройства и това се правеше, когато Уотърман излезеше на задължителната си едночасова разходка из квартала.

— Как мина посещението на баща ти? Удобно ли ви беше да си поговорите под чаршафа?

— Прекрасно, Анатолий. Той си замина вчера, благодарение на това че му върнахте паспорта точно навреме, за да хване полета. А освободиха ли сингапурците двамата, които прати да отвлечат Боб Нолан?

— Не, не са. И това може да създаде проблеми на всички ни. Така че когато се свържеш следващия път с господин Нолан, моля те, информирай го, че трябвала убеди сингапурските власти да ги освободят. Разбираш ли, Марк, те не са мои подчинени, дори не са служители на ФСС. Взех ги от СВР и сега трябва да обяснявам защо са в карцер, защо ги разпитват и как така са застрашени от експулсиране, без да им бъде разрешен достъп до помощ от посолството. Надявам се, че схващаш затрудненото ми положение.

Английският на Чумаков бе изискан. Самият той бе облечен като адвокат за заключителната си пледоария: костюм в морскосиньо на райе, бяла риза от египетски памук и лилава бутикова вратовръзка. Уотърман видя копчета за ръкавели от чисто сребро и скъп часовник, може би на „Картие“. Доста екстравагантно за бивш агент на КГБ, търсец пътя си в съживената от Путин държава, особено за човек с мургава кожа, издаваща неруския му етнически произход.

— Не съм в състояние да влияя на думите и действията на Боб, така че не мога да ти помогна.

— Това ме води до следващото. Ти искаш да предложиш сложен план за размяна на информацията, която си откраднал от АПС, срещу личната ти свобода. Искам да си наясно, че не вярвам на нищо, което би казал, така че моля те имай това предвид, преди да кажеш каквото и да било.

„Играе си с мен. Винаги си играе с мен и се опитва да провокира реакция. Идва в апартамента ми без покана и сякаш винаги знае какво се готвя да кажа“. Наистина ли бяха сигурни електронната поща на TOR и чатрумовете там, или ФСС бе открила начин да ги подслушва? Той знаеше от предишните им спаринги, че ФСС му позволява достъп до TOR от апартамента именно защото се опитват да хакнат разговорите му в реално време. Уотърман бе морското свинче в изследователската лаборатория на ФСС.

Погледна противника си. Чумаков се правеше на индиферентен, но не можеше да го заблуди, понеже той беше опитен в разчитането на израженията. Реши да бъде безстрастен.

— Ето каква е сделката: летя за Коломбо така, че да пристигна там не по-късно от петък, 14 март, осем сутринта. Там Нолан ще ми даде указания как да се добера до шифрованите файлове. Предавам ви ги, а срещу това вие ме оставяте на мира в Шри Ланка. След като прекарам едно денонощие извън контрола ви, Нолан ще ви предаде ключа за разшифроване на файловете.

— Това ли е предложението ти? Сериозно ли говориш? — Чумаков реши да изостави наперената си роля.

— Да, това е.

— И ако откажа?

— Ще кажа на Нолан да отиде пред руското посолство в Сингапур и да унищожи файловете пред вашите камери за наблюдение.

— Което автоматично означава затвор или смърт за теб — напомни Чумаков.

— Със сигурност, но от друга страна сегашното ми положение с малко се различава от затвора. И за мен е най-добре да разбера какво точно ме очаква. Или ме заключете наистина и зарежете играта на пиар, или ме пуснете да си ходя.

— Уверявам те, че има и друга възможност. — Чумаков заби погледа на тъмните си очи в него, подканяйки го да каже нещо умно.

— Боб Нолан отлично разбира, че ако се опита да изиграе ФСС, ще бъде убит. Това е гаранцията, че ще устои на думата си.

Чумаков продължи бавно, с добре премерени думи:

— Предай на Боб Нолан, че за мен гаранцията за честна игра е животът на двете му деца. Постарай се той да разбере, че няма да подгоним нито него, нито съпругата му. Ако на вас двамата ви хрумне да ни разигравате, ще убием Мей Линг и Бърт бавно и пред камера, а после ще изпратим дивидито на госпожа Нолан.

Уотърман посрещна погледа му с нескрито презрение. Чумаков винаги успяваше да го нервира.

— Ще предам посланието.

Чумаков се усмихна широко, после дори се засмя.

— Прекрасно! Значи се разбрахме. Има полет на „Етихад“, който излита четвъртък в седем и половина и каца в Коломбо в девет вечерта. Понеже ти ще летиш само в едната посока, президентът Путин ще плати за билет в първа класа. Ще седиш до мен, но аз ще съм до прозореца. Да направя ли резервация за „Парк стрийт хотел“? Това е отлична бутикова сграда в жилищен квартал. Казаха ми, че в безмитния магазин на летището алкохолът бил много евтин. Визата е моя грижа. Не забравяй да впишеш в имиграционния формуляр „изменник“, за да могат местните власти да те разпределят в правилната туристическа категория.

Уотърман можеше да направи някои изводи. След като от АНС не бяха разбили защитата на ТОК, едва ли и ФСС бе успяла да го направи. Бандитите на Чумаков бяха успели да четат от екрана му, макар той да бе преметнал над себе си одеялото по време на онлайн връзката. Но как? Или в одеялото имаше вплетени камери от оптично влакно, или... Мамка му! Той свали очилата си и се взря в предната им страна. Да, там беше — ФСС бе инсталирала микрокамера в рамката. Едва се удържа да не стъпче очилата.

Без да променя изражението си, си сложи пак очилата и каза:

— Добре, чудесно. Питам се как ще подходим към шриланкийците. След като кацнем, не искаш ли да организираме пресконференция и да обявим, че съм изгонен и че търся политическо

убежище в Шри Ланка? И какво ще правим, ако американците се опитат да ме свалят от самолета, когато кацнем на междинно летище?

— Опасявам се, че ще трябва сам да организиращ каквото искаш с шриланкийците. На президента Путин му е писнало от теб. В петък той ще направи изявление, в което ще обяви отнемането на правото ти на постоянен престой и ще информира света, че вече не си на руска територия. След това, приятелю, можеш да разчиташ само на себе си. Ако опиташ нещо смешно, докато сме в транзит в Абу Даби или след като кацнем в Коломбо, но преди да сме получили файловете, на сестра ти, баща ти и майка ти ще им се случат случки. — Мазният глас на Чумаков изкушаваше Уотърман да го зашлеви през издутите устни.

— Какъв паспорт ще използвам за пътуването до Шри Ланка?

— До довечера ще ти осигурим документи за еднократно използване. Ще ти върнем американския паспорт, но не забравяй, че оставаш в списъка на Интерпол с десетимата най-издирвани. Предполагам, че ще можеш да го предложиш на търг в eBay за малко джобни.

Докато слизаше до чакация го „Мерцедес“ S-класа, Чумаков си тананикаше. Срещата бе минала добре. Нолан щеше да предаде подправени файлове или — което бе по-лошата възможност — смес от полезна информация и заложени в нея капани, чието идентифициране щеше да отнеме на ФСС толкова дълго, че може би щеше да е най-добре да забравят за тях.

Най-доброто развитие щеше да бъде, ако успееше да продаде файловете обратно на американците. Да хвърли в ръцете им предателите Уотърман и Нолан и това да послужи като основа за пакетна сделка като символична маслинена клонка, за да се оправят обтегнатите руско-американски отношения. В замяна... защо да не поискат те да престанат да се месят в Крим и Украйна? Президентът Путин щеше да е безкрайно доволен.

— Борис, спри на „Старбъкс“ до офиса. В настроение съм за едно „Ванила Бийн Мока Фрапучино“. И заложил хиляда рубли за победа на „Тотнъм“ срещу „Арсенал“ в следващия кръг на английското първенство. Усещам, че ми се отваря късметът...

На втория етаж Уотърман проследи отдалечаването на стоманеносивия мерцедес от заснежения тротоар. Отново свали очилата си и трийсетина секунди сравнява насочените напред краища

на дръжките. Как бе пропуснал да забележи малката точица отдясно? Това трябваше да е камерата. Бръкна в дупката с игла и разчовърка с нея, после потопа очилата във водка, за да скапе електрониката. Трябваше да приеме, че всичките му тъмни уебсайтове са компрометирани, а също паролите и хората, с които бе влизал в контакт. Щеше да му отнеме часове да уведоми кореспондентите си по безопасен за него и за тях начин.

Пое си дълбоко въздух и се замисли. Но дали всичко това не беше блъф? В края на краищата Чумаков се бе изненадал от плана на Нолан. Значи не беше абсолютно сигурно, че ФСС чете екрана на лаптопа му. Може би в очилата нямаше камера, а имаше само дупчица. Той знаеше много неща за състоянието на микроминиатюризацията, използвана за нуждите на шпионирането, и беше наясно, че дори Щатите все още нямат толкова малки камери, камо ли непохватните руснаци! Много по-вероятно бе да са успели да инсталират на Мас-а му някакъв кийлогър^[1], който не бе успял да идентифицира. Ако бе така, тогава значи знаеха какво въвежда от клавиатурата, но не и какво *получава* от кореспондентите си. Защо обаче Чумаков ненужно му бе подсказал, че знаят за Шри Ланка неща, които не биха могли да знаят, ако ФСС не го шпионирате?

— Защото е високомерен задник и смята, че вече е спечелил — отговори на глас Уотърман на въпроса си, коментар, който бе сигурен, че Чумаков ще прочете на бюрото си, когато се върне в офиса си. Добре! Тази игра на блъф и контра блъф можеше да се играе и от двама. Изведнъж го проряза мисълта, че Чумаков може би се бе „изпуснал“ нарочно, следователно съществуваше „План Б“, т.е. може би имаше *втора*, защитена срещу повреда камера, монтирана така, че да изпраща всяко негово движение и следователно TOR контактите му. Да-а... налагаше се да обмисли всички възможности по-дълбоко, преди да направи нещо по-амбициозно от това да извади очилата си от чашата с водка.

— Проклет да съм, ако това не е великият Боб — изръмжа Гъс Уолш, когато Нолан влезе в офиса на ИМ ООД. — Имам приятел, който е охрана към посолството, и познай къде е висял снощи цели четири часа? В кола пред дома ти, докато някаква млада

изследователка на Компанията ти е била на гости. Реших, че е Мили, макар той да не ми каза. Имаш ли нещо против да ми я отстъпиш, когато приключиш с нея? Тези перверзни щуротии сигурно са убийствено забавни.

Уолш не само не знаеше работата си, но беше толкова тъп, че нямаше представа какво не знае. Ако се добавеше към това перченето му на тема секс и непрестанното му бръцолевене и... някой ден можеше да си го изпроси! За щастие, поне за Нолан, това щеше да бъде последната им среща.

— Трябва да поговорим в офиса ми — каза той на Уолш, като демонстративно отказа да коментира темата.

Седнаха един срещу друг. Новата боя за изрусяване на Уолш придаваше на ниската му прическа зеленикав оттенък. Нолан му съобщи новините систематизирано, по точки. Считано от днес цялата отговорност за ИП ООД преминаваше в ръцете на Уолш. Нолан и Джоани подаваха оставки от борда на директорите, а Уолш трябваше да ускори придвижването на нужните документи. Сега Уолш разполагаше на сто процента с властта в ИП ООД, съответно над всеки проект и групата хакери.

Уолш прекара следващия час в задаване на излишни и издаващи некомпетентността му въпроси държава по държава и подизпълнител по подизпълнител, без да си записва нищо.

Когато Уолш свърши, Нолан му заяви в прав текст:

— Никога не съм смятал, че си правилният човек, който да поеме тази операция. И след повече от два месеца съвместна работа продължавам да смятам, че не притежаваш нужните зрелост, способност да забелязваш подробностите и дискретност за ръководене на тази компания. Ще дойда тук още веднъж в края на март и ако междувременно си се издънил, няма да спра, преди да постигна уволнението ти, дори ако трябва да отложи за целта пенсионирането си. — Последното беше блъф, но Уолш нямаше как да знае това.

— Виж, аз никога не съм твърдял, че всичко ми е ясно. Трябва ми още време да вникна и тези проекти и да свикна да работя с тези хакери. Виждам съм ги само веднъж в твоята компания и това изобщо не е достатъчно.

Уолш толкова дълго бе разчитал на външния си вид, на физиката си и на дипломата си от Университета във Вирджиния, че бе загубил

повечето от способността си да убеждава и да работи с хора, извън нужното за общуване във Фейсбук.

— В момента съм на сто процента в работната група за МН370. Мелиса Шук се нуждае от мен, за да не се разсейват хлапетиите около нас. Но... ще ти направя една услуга. Има двама типове, които работят за нас в Шри Ланка. Смятам да работя с тях всеки ден по два часа, за да ги вкарам в правия път. Обещавам поне да оправя плащанията и разноските им и да изясним какво очакваме от тях да ни предадат до края на този месец. Ще ми трябват файловете им, разбира се. Това ще ти позволи да продължиш на чисто от април нататък.

Шриланкийците бяха печално известни с неспазването на крайни срокове, но и с искането на още пари, за да завършат нещо, за което им е било платено още преди три месеца.

Излъчвайки благодарност с цялото си тяло, Уолш донесе купчина папки. Беше върхът на иронията, че компания, използваща компютърни хакери, съхранява най-важната хакерска информация единствено на хартиен носител. Нолан стана и каза:

— Приключихме. Не е нужно да ме включваш, под каквато и да е форма в каквито и да било бъдещи комуникации, отнасящи се до тези двамата. Имаш собствен напълно функционален TOR портал. Искам да известиш всички хакери в ИП ООД, че е извършено пълно предаване на ръководството от мен на теб. Отсега нататък ще ти препращам всеки получен от мен и свързан с ИП ООД имейл, без да го отварям. Колкото по-рядко се обръщаш към мен, толкова по-положителен ще бъде докладът ми в края на март. О... едно последно нещо.

— Да?

— Не обсъждай онова, което мислиш, че знаеш за моя — или нечий друг — извънслужебен живот. Нямах представа за какво говориш, а това е бързата писта да си създадеш трайни врагове. И престани да се подхилкваш така. Ти си едър мъж, но някой ден голямата ти като на алигатор уста ще вкара малкия ти като на колибри задник в големи неприятности. Безплатен съвет, в който ще се вслушаш, ако имаш грам мозък.

— Ясно! — Уолш леко се изчерви, макар Нолан да не смяташе, че е способен да изрази, под каквато и да е форма някакво засрамване. — Благодаря ти, Боб. Наистина...

„Не, аз ти благодаря“, мислеше си Боб на път към асансьора, стиснал дебелите папки под мишница. Успя да задреме още преди таксито да се е включило в трафика. Шофьорът го събуди едва когато спряха пред входа на посолството. Нолан му плати и мина като сомнамбул през охраната, преди да се спусне с асансьора дълбоко в търбуха на сградата.

На полковник Питър Мулън, американски ВВС (рез.) му беше писнало да обикаля из града зад затъмнени прозорци с увит около главата шал. Криенето през последните четири дни се бе оказало изтощително. Беше доволен, че предстои да напуснат Рангун веднага щом Телър се видеше с един специалист. Самият Телър приличаше на притоплен труп, прясно изкопан от гроба. Ако, както подозираха, сандъците се окажеха радиоактивни, Телър беше пътник. Мулън се бе намирал в голям джип в другия край на пистата, когато другите бяха отворили вратата на товарния отсек. Телър бе надзиравал мотокара, когато се бяха скъсали металните ленти, фиксиращи сандъка към палета, което бе довело до падането му от три метра височина и неизбежното му разпадане. Веднага след това самолетът бе рулил напред в мрака към мястото, където чакаше паркирал Мулън. Екип от четирима души бе заредил в резервоарите на МН370 гориво от докарана за целта цистерна.

Телър не бе от мекушавите и не бе в нрава му да се оплаква. Не го бе направил дори през 73-та, когато бе наполовина мъртъв и се нуждаеше от спешна евакуация от опасната зона за кацане в делтата на Меконг. Екипът на Телър в състава на рейнджърите в южновиетнамската армия се занимаваше повече с диверсии след залез-слънце, но онзи път северновиетнамците успели да оградят мястото за извеждане. Мулън все още настръхваше, когато си спомнеше за обстрела, на който бяха подложени двата хеликоптера „Хюи“^[2], докато захождаха на височина короните на дърветата и после увиснаха над слонската трева. Тогава се появи екипът на Телър носеха ранените и влачеха убитите, приемайки и отвърщайки на огъня. Първата машина излетя и стигна едва до Биен Хоа, където авторотира на пистата и това доведе до счупване на гръбнака на пилота. Мулън пилотираше втория хеликоптер и беше готов да се вдигне и да се махне, когато Телър се

обърна и хукна към линията на дърветата за трети път. Господи, какво ли си мислеше този човек! Имаше четирийсетметрова ивица висока трева и всмукваща кал, из въздуха летяха невидими куршуми, а попаденията на минометите приближаваха зоната за кацане. После стрелецът на оръжейната кула разказа на Мулън, че бил изстрелял петстотин куршума, прикривайки Телър в последното му връщане. Всички южновиетнамци, способни да държат оръжие, бяха по вратите и стреляха със своите М-16. И тогава се бе появил Телър, влачейки поредното тяло — впрочем не някой от неговите хора, — без да му пука за нищо. Успя да се качи и излетяха без повече усложнения.

В офицерския клуб същата вечер Мулън попита Телър защо бе рискувал собствения си живот, живота на екипажа на Мулън и на останалите от своя екип, за да довлече един мъртъв южновиетнамец. Телър изпи на една глътка уискито си, удари чашата в плота на бара и заяви: „Никой няма да бъде изоставен!“. Мулън му купи следващото питие, довърши бирата си и побърза да напусне клуба, преди Телър да го разкъса на парчета. Телър бе от онези, с които бе най-добре да си приятел отдалече.

От всички мъже в „Специални операции“, които Мулън бе транспортирал към и от сражения. Роб Телър бе най-смелият и най-добрият. Едва ли бяха останали живи повече от шепа американски съветници към програмата F-6, служили някога в делтата на Меконг. А сега се очертаваше да остане един по-малко, а може би не, в зависимост от това какво щеше да направи лекарят за стария му боен другар.

Мулън благодареше на бог всеки ден, че някак бе оцелял в Индокитай и бе довършил задълженията си към ВВС на американска земя и в относително спокойна обстановка. И сега пак му благодари за това, че макар да гонеше седемдесет и третата си година, бе получил още един шанс да служи на страната, която обичаше.

[1] Шпионираща програма, инсталирана на компютър, която записва всяко натискане на клавиш и после прехвърля информацията на флашка при вкарването ѝ или я предава по интернет по дистанционна команда. — Б. пр. ↑

[2] Прозвището на Bell UH-1 „Ирокуа“ легендарна линия едномоторни хеликоптери с двулопатен носещ винт и опашно витло

(свален от въоръжение в армията на САЩ през октомври 2014). —
Б.пр. ↑

21. ОБЕЗУМЯЛ

Вторник, 11 март: Рангун, Сингапур, Гуанджоу — Южен Китай

Веднага щом Нолан се върна на територията на работната група. Мили дотича при него:

— От петнайсет минути се опитвам да те открия като луда. Имало е нападение срещу „Клуб Аватар“. Вече е приключило, но Сам иска да му се обадиш възможно най-скоро!

Беше ред на Нолан да се безпокои, когато Хекър не отговори на обаждането му. Както и Райдър. Не знаеше кой знае колко телефонни номера там и вече се канеше да позвъни на Ейбрамс, когато иззвъня стационарният му телефон. В слушалката се разнесе очакваният глас на Хекър:

— Мамка му! Можеш ли да повярваш, че някой изстреля реактивна граната през стената на периметъра? После изстреляха и втора през прозореца на дневната и взривиха долния етаж. Сали е ранена, плюс трима от хората на Зо. Един от арестантите избяга, втори загина, но за сметка на това похарчихме и петимата на Телър. Помниш ли Тони Джонсън, рейнджъра от Афганистан, за когото ти разказвах? Корав пич е, признавам. Беше на втория етаж и разпитваше хората на Телър, когато започна стрелбата... Та Джонсън взел една М-4 и за двайсет секунди убил или ранил трима от боклуците, докато се опитвали да проникнат на наша територия. И приковал останалите зад стената. Междувременно Зо извика помощ и след по-малко от петнайсет минути над нас увисна хеликоптер. Един от хората на Зо превеждаше, докато Джонсън насочваше огъня. Всичко свърши за трийсет секунди. Хайндът^[1] просто обсипа с куршуми задната страна на стената и всички паркирани на улицата коли. След това не бе останало нищо по-голямо от регистрационни табели и блокове на двигатели. От наша страна имаме четирима с рани от шрапнелите на гранатата, но всички ще оживеят. Благодарение на Джонсън не успяха да изстрелят трета граната... След като Зо освободи хеликоптера.

Джонсън отново се залови с тримата живи. Надявам се да му стисна ръката след пет минути, но по думите на Хани, който говорил с Джонсън по телефона преди минута, оттам се разнасяли адски писъци.

Нолан долови в гласа на Хекър откровено злорадство.

— Кажй на Джонсън да не се престарава. Ако прекали с изтезанията, те ще си признаят, че са застреляли Кенеди, което не ни върши много работа.

— Имаш право. Ще му го спомена. Някога. След като науча дали някой от тях не е застрелял Дара.

Господи, Хекър се превръщаше в отмъстител.

— А ти къде беше, Сам? Добре ли си?

— Прекрасно съм, по дяволите. Бях в Дъбърн Парк и вечеряхме със Софи. Зо ми се обади, а аз се свързах с Травис по сатфона и му казах, че при нас си имаме шибано Аламо. След петнайсет минути Зо се обади пак и ми съобщи, че всичко е приключило. Така че не се наложи никой от неговите диваци да вземе участие. Травис прати обратно двама от „Делта“, за да организират охраната на „Аватар“ и следващата ни конспиративна квартира, но всички други остават в Тилава. В „Аватар“ угасихме пожара на приземния стаж с ръчни пожарогасители и започнахме да оказваме бърза помощ. Уведомиха ме, че сградата е добре, с изключение на нуждата от нова стена, дневна и кухня. Пожарната трябва да дойде всеки момент, но две коли отвън горят в момента доста силно... наблизо са и виждам пламъци и кълбета дим... Изглежда, взвод на президентската гвардия обгражда „Клуб Аватар“. Точно отпред товарят хора на Зо в линейки. Виждам Зо с очите си, той е сред ранените си. Току-що ми направи знак е палец, значи всичко е наред... Затваряме тук и се изнасяме от това място. Другата конспиративна квартира на УБН е Хогуортс. Ще ни е по-тясно там, но иначе сме добре. Момчетата от Специалните сили са свикнали на неудобства. Ще спасим каквото може тук, в „Аватар“, останалото... ще унищожим. — Хакър помълча и продължи: — Ако теорията ти, че колкото сме по-близко до уликите, толкова по-лошо удря Телър, е истина, значи сме адски близо.

— Не преставайте да претърсвате кораба „Бандана“. Сандъците ще се там. Не им позволявай да те изгонят от терминала.

— Няма начин, ако някой не надцака вицепрезидента Байдън. Между другото, двама от екипажа опитаха да се измъкнат, но агентите

под прикритие на Зо ги заковаха. Джонсън иска да говори и с тях, след като свърши със стрелците на Телър. Голям ден, ти казвам! Какво сега, мамка му...? Дявол да ме вземе, ако самият Матюс не стои на алеята и не дава заповеди, размахвайки ръце, сякаш той командва! Ще творим пак по-късно. Сега ще се оправя с него веднъж завинаги!

Нолан затвори и се обърна към Моли:

— Голям ден, наистина! Чу ли нещо?

— Хекър така крещеше, че чух поне деветдесет процента. Изглежда доста възбуждащо. Бих искала да съм там.

— Би искала да си там ли? Бирманското правителство току-що е използвало боен хеликоптер, от който са били изстреляни хиляди куршуми в жилищен квартал, били са убити или ранени невинни граждани и са били запалени коли. По улиците обикаля войска, има ранени полицаи и агенти на УБН, а ДЦ и шефът на УБН сигурно са извадили ножове един срещу друг в двора пред бивша конспиративна квартира. Не мога да схвана с коя част от тази картина искаш да си съпричастна. Дори не сме сигурни дали американското или бирманското правителство наистина искат да намерят Телър.

Превзет мъжки глас от другата страна на преградата се възмути:

— По-тихо, моля. Някои се опитваме да работим.

Нолан игнорира опита за прекъсване и продължи:

— Едно мога да ти кажа. Онзи, който е решил, че може да стреля по Софи и Си Джей, много лошо е подценил Хекър. Сега вече спецсилите ще ударят яко. Но най-интересно ще стане ако онзи, дето току-що се обади, реши да се покаже.

Мили го погледна и се запита дали не е сбъркала в първоначалната си преценка, че Нолан с мекушав. Дали под спокойната му фасада не се криеше човек, способен да обезумее?

От другата страна се разнесе шум на избутан назад стол, после някой се измъкна тихомълком. Поне един член на работната група не искаше да има нищо общо с Боб Голямата работа.

— Матюс? — Иззвъняването на мобилния му телефон беше добре дошло прекъсване. Непрестанните възражения и заплахи на Хекър — двамата стояха пред пародията на УБН, наричана

„конспиративна квартира“, и спореха относно командната верига — го вбесяваха.

— Аз съм. Докторът потвърди лъчевата болест. Преляха ми кръв и се чувствам по-добре, но имам нужда от присаждане на костен мозък. В момента пътувам на север и ще си пробия път до Тайланд. Нямам нищо общо с тези дивотии около МН370. Самолетът в съботната нощ беше DC-9 и беше обикновена сделка на наркотици срещу пари и оръжие. Но онзи малоумен чужденец натоварил и ядрени отпадъци за мръсна бомба, без да ни предупреди, а моят шофьор на мотокара изпусна сандъка и разби оловния контейнер. И сега хората ми умират като мухи, а на терминала цари хаос.

— Никога не съм се съмнявал в теб. И пак ти казвам никога да не ме търсиш на този номер. — Матюс затвори и потърси с поглед опонента си. На Хекър също му бе писнало да се надвикват и сега бе при своите хора и някакви местни полицаи.

Като видя, че е в малцинство. Матюс реши да се оттегли и да поднови битката, когато Вашингтон освободи Хекър. Беше записал гневната размяна на реплики и сега само му оставаше да качи записа и да започне да брой часовете до края на жалката кариера в УБН на Сам Хекър.

Джоани нямаше представа защо МДС я бе прехвърлило в Гуанджоу вчера, но предполагаше, че това решение е свързано по някакъв начин с Боб. Поне бяха взели чантата ѝ от дома на леля Пор Хар. Бедната жена сигурно се бе побъркала от тревога след ареста на Джоани, още повече че нямаше вест от нея. Само че без достъп до телефон тя нямаше как да ѝ се обади и да я успокои, че е добре.

В интерес на истината, новият център за временно задържане под арест не беше много по-лош от общежитията, в които Мей Линг или Бърт бяха прекарвали първите си студентски години. Вярно, пружината на единичното легло бе продънена, от възглавницата без пълнеж вратът я болеше, а мъждивата светлина бе колкото да не е без хич. Но Китай определено можеше да предложи далеч по-лоши условия на един затворник. Скромното подобрение в условията на живот потвърждаваше онова, което бе подозирала от самото начало: никой не се интересуваше от нея, всичко бе свързано с Боб. Не че това

нравеше ситуацията по-розова. Смахнатият, който бе взел дрехите ѝ, не си бе направил труда да посети и тоалетната, така че сега скъпите ѝ препарати за кожа и всичката ѝ козметика украсяваха шкафчето в банята на леля ѝ. Както и да е, поне имаше чисти дрехи за първи път от два дни. От душа скъпернически капеше вода, колкото да ѝ позволи да измие от ръцете си мастилото за сваляне на пръстови отпечатащи.

Без телевизия и само с роман на Джеймс Патерсън Джоани имаше много време за размисъл. От понеделник, когато ѝ бяха наредили да провери електронната си поща, бе запазила присъствие на духа, за да не припарва до тайния си акаунт в Safe-mail. Нямаше никакво съмнение, че от МДС бяха прехванали паролата ѝ. Батерията на айфона ѝ също бе паднала. Беше без връзка... в крайно необичайна ситуация.

Едно от основните ѝ разочарования беше липсата на дневната доза чатове и имейли с децата. Второто, което я глождеше, бе невъзможността да контролира издънките на Хуанила, впрочем и тези на Боб. Той бе криввал от правия път поне веднъж в миналото и тя бе решена в никакъв случай да не изживяна клюките и униженията повторно.

Имейлът на мъжа ѝ от понеделник ѝ казваше да запази спокойствие и обещавахе, че той ще измисли нещо, но да не очаква посещение поне до следващата седмица. В текста имаше и няколко кодови думи, но тя за нищо на света не можеше да си спомни значението им. *Ваканция* означаваше най-общо добре, значи щеше да се случи нещо позитивно. Но какво точно...? Нямаше представа.

Малко странно, никой не прояви желание да я разпитва повече. Беше видяла разпитващите я само веднъж, докато се бе хранила под охрана в нещо подобно на кафе-сладкарница, което означаваше, че вече не е в ръцете на полицията, а в сграда на Министерството на държавната сигурност.

Общо взето засега ситуацията бе поносима, ако се изключеше фактът, че бе арестувана от китайската шпионска агенция, откъсната от децата си и от майка си, лишена от тоалетни принадлежности и... по дяволите, от целия си несесер. Всичко това ѝ даваше предостатъчно време за мълчалив размисъл. Един от основните ѝ въпроси към самата себе си бе защо все още е с Боб, след като той ѝ бе изневерил? Вярно, това бе преди повече от две години, но изневериш ли веднъж, това е

предостатъчно. Такова бе нейното житейско верую. Беше успяла да спре да го мрази, но нещо в нея продължаваше да дебне за някакъв знак... миризма или някаква бележка. При първото следващо доказателство за изневяра той щеше да изхвърчи от дома.

Беше запазила стройната си фигура, влагаше много време да изглежда добре и беше запазена много по-добре от европейските си и американски връстнички в менопауза. Ако съпругът ѝ ѝ изневереше, това нямаше да е заради някакъв неин недостатък. Боб обаче бе постъпил точно така и бе изчукал жената на Уотърман в момент, когато Джоани бе бременна с Мей Линг. Боб поне бе имал почтеността да се ожени за нея, макар това да се бе оказало слаба утеха предвид последвалото презокеанско преселение. В Държавния департамент бе пълно с разведени, пияници и женкари. Тя ги познаваше всичките и се питаше дали някой от колегите на Боб не я съжалява или не ѝ се присмива зад гърба ѝ, както правеха с толкова много други съпруги.

Боб не беше лош съпруг или баща. Тя имаше много приятелки и познати, чиито съпрузи бяха серийни прелюбодейци. Разбира се, тези мъже бяха или много по-заможни, или много по-привлекателни. Майка ѝ веднъж ѝ бе казала, че онези, които се женят заради пари, трябва да се трудят, за да ги заработят. Боб обаче не притежаваше профила на човек, който „има право“ да изневерява, защото например е неприлично богат, макар наистина да бе все още умерено привлекателен, въпреки че бе прехвърлил петдесетте.

Другата голяма изненада в този четвърт век е Боб бе, че през първите седемнайсет години на съвместното им съжителство тя бе смятала, че е омъжена за ИТ специалист на задгранична служба. Едва през 2006-а бе открила, че истинската му работа е свързана с разбиване на шифри и създаване на зловреден софтуер. Това, че Боб се бе оказал шпионин на високопоставена длъжност, я бе заинтригувало и бе допринесло за решението ѝ да остане с него след първоначално определената дата на влизане в сила на развода им, което бе съвпаднало с тръгването на Бърт в колеж, преди почти година и половина.

След отвратителната смърт на онази жена, Прентис, през 2012-а Боб имаше нужда от подкрепата ѝ, за да надмогне сплетните, разпространявани от така наречените му „приятели“ в посолството. И да, той наистина се безпокоеше дали средствата им са достатъчни, за

да изпратят две деца в колеж, а после да следват за магистратура, и все още на тях двамата да им остава достатъчно, за да се пенсионират без грижи. Пенсията на ЦРУ определено беше добра и започваше от поне \$140000 годишно, индексирана с инфлацията. Но за да започне да я получава, Боб трябваше да стигне до нея — в неговия случай 55-годишна възраст с поне 30 години служба.

Само че как? Убитата ИТ специалистка беше мъртва от над година и половина, но съюзът „Боб Нолан — Лам Шао Ин“ бе на системи през повечето от последните три години. Може би беше време да възобновят съпругеските си отношения. Боб се бе отнасял добре с нея пред обществото и вкъщи и като че ли спазваше обещанието си да ѝ бъде верен. Поне напоследък не ѝ бе давал много поводи за упрек.

Нолан се регистрира в служебния си акаунт, за да успокои пулса си до под 130 удара в минута. Ий Лин любезно му бе изпратила две карти, едната на китайски, другата на английски, на които бе маркирала полицейските и военните обекти в близост до старата ферма за патици на семейство Лам. Нолан разпечати и двете и се запита колко ли време ще трябва копията да стигнат до Константайн.

Направи си резервация за нощния полет до Токио на името на Ларсон. Ако използваше системата за пътуване на Компанията, щяха да се заинтересуват кого отива да види. А понеже не смяташе да иска среща с Бърнс — това щеше да има незабавни последици в Сингапур, като се започне с Константайн, — щеше да е по-добре да разчита на прекия контакт, за да запази елемента на изненадата.

Беше 16:30 и бе изморен. Освен това трябваше да направи няколко важни неща, които не трябваше да бъдат регистрирани в посолството под формата на текст, аудио или видео.

— Мили, скапан съм. Очаква се дълга нощ, като ядреният екип на МЕ ще работи на терминала, а този на Специалните операции ще стои в готовност. Тръгвам си, за да дремна няколко часа, преди да видя какво друго трябва да се направи.

— Искам да знам как стоят нещата между нас — каза Мили с глас, който се разнесе на поне три работни клетки от тяхната. Тракането по клавиатурите наоколо стихна.

— Едва се държа на крака и си тръгвам. Нека говорим утре. — Той си прибра лаптопа и резервните документи, пусна в джоба си все още неподписания паспорт и лепна целомъдрена целувка на челото ѝ. Изражението на Мили осцилираше между подведеност и недоверчивост. На Нолан вече му бе дошло до гуша и той тръгна към асансьорите, очаквайки да чуе лоши неща зад гърба си. Използва ключа си, за да извика асансьора. Когато вратите са затвориха, осъзна, че бремето на тази мимолетна връзка продължава да се увеличава стремително.

Вратите на асансьора се отвориха във фойето, където граждани и кандидати за визи се смесваха с персонала на посолството и... със задъханата Мили.

— Сериозна съм! Искам тази вечер да изясним нещата. Знам, че си женен, но ти вече ми каза, че с жена ти не спите заедно.

Постовият морски пехотинец зад бронираното стъкло се правеше, че не е чул думите ѝ, несъмнено уловени от микрофона, но Нолан знаеше, че не е така: той я държеше в периферното си зрение и едва доловимо поклати глава в жест, който Нолан нямаше проблем да интерпретира.

— В момента имаме да вършим по-важни неща. Ти трябва да научиш нещо за полетите за извеждане и компаниите, които ги правят, а аз...

— Ще дойда да те видя, когато разбере всичко достъпно за полетите с извеждане от Южна Азия. Но не смей да ме изоставяш на улицата! — Мили беше толкова разстроена, че всеки момент можеше да избухне в сълзи.

Любопитните погледи към тях караха Нолан да иска да потъне вдън земя.

— Прати ми имейл, после ми се обади или ми прати есемес, за да си сигурна, че съм го прочел. Сега и двамата трябва да се върнем на работа. Довиждане... — Изглежда, все пак имаше бог в небесата, защото тя нито извика след него, нито го последва навън.

Опашката за такси бе отчайващо дълга, така че Нолан взе автобус, пътуването, с който му отне половин час. Използва времето, за да снима разпечатките на Ий Лин и да ги прати с имейл на шифрования акаунт на Май Лин в Safe-mail. Доколкото можеше да разбере, не го следяха.

Когато най-сетне се добра до Уотън Драйв, каза на Хуанила да не отваря на позвъняване на вратата и да не вдига телефона. Обясни й, че ще дремне, а после ще вечеря в кабинета си. Дългият душ изми голяма част от напрежението му. Чакаха го прекалено много задачи, за да мисли за спане, а файловете от Шри Ланка изискваха незабавното му внимание.

[1] Хайнд — руски щурмови хеликоптер Мил Ми-24, въведен на въоръжение в СССР пред 1972; днес се използва в много страни по света, известен е още и под името „летящ танк“; Hind е класификацията му в НАТО. — Б.пр. ↑

22. СВЕТЕЩИ ИЗОБРАЖЕНИЯ

Вторник, 11 март: Рангун, Сингапур

— Специален агент Райдър — извика Шелдън Хауард, един от взетите назаем инспектори на Министерството на енергетиката, командировани във Фукушима.

— Да, какво има? — Райдър бе разсеян, защото основното, което го интересуваше в момента, бе развитието на прехвърлянето в Хогуортс на двамата членове на екипажа на „Бандана“, които бяха опитали да избегнат задържане. Беше дал на сержантите от „Делта Форс“ задачата да ги охраняват, като ги бе инструктирал да застрелят всеки, опитал се да им попречи при изпълнението на задачата. Викове на Гонзалес бяха ускорили пулса му. Тони Джонсън може и да не беше съвсем наред, но в сражение бе незаменим. Райдър буквално си представяше как Джонсън избива с ритник паянтовите капаци на онзи прозорец на втория стаж, вдига карабината М-4^[1] и изпраща на онзи свят стрелците на Телър, преди да са разбрали какво им се е стоварило на главите. Дявол да го вземе!

— Открихме на „Бандана“ високорадиоактивен контейнер. Затрупан е, но можем да го изровим за може би час. Какво ще наредиш да направим? — Хауард се чувстваше уязвим по всички възможни начини: намираще се в Бирма без работна виза, беше на борда на контейнеровоз с враждебен екипаж, заобикаляха го вторачени в него въоръжени типове, сякаш извадени от „Войници на съдбата“, и на всичко отгоре търсеха уран 235 в неизвестно количество, защитени от костюми, създадени за облъчване до максимум 2000 рада за не повече от десет минути, а само бог знаеше какво имаше в онзи 12-метров контейнер. Не можеше да направи много за първите неща в този списък, но нямаше да умре от глупост, като влезе в метален ковчег.

Райдър възприе тона на шефа си:

— Евакуирай всички от кораба, разтоварете останалите контейнери и пуснете „горещия“ в края на кея, далеч от всичко друго. Разбийте пломбите и ни кажете какво има вътре.

— Но ако радиацията се окаже достатъчно силна, костюмите няма да ни защитят.

— Ако вие не влезете, аз ще облека един от вашите костюми и ще го направя сам.

— Благодаря! Точно това се готвех да ти предложа. Ще те уведомя, когато радиоактивният контейнер бъде свален на кея.

— Мамка му!

Шелдън Хауард беше висок метър и осемдесет и тежеше 65 килограма с мокри дрехи, като тялото му имаше тенденция към заемане на крушовидната форма. Защитният костюм му пасваше като ръкавица. Райдър бе седем сантиметра по-нисък, осем килограма по-тежък и клиновидната форма на тялото му бе по-скоро на кечист. Костюмът едва се закопча. Райдър обаче смяташе, че щом вижда през лицевия прозорец и може да разчита показанията на гайгеровия брояч, всичко е наред.

— Срежете ключалката. Гогов съм... — Двама рейнджъри стояха от двете му страни, готови да посрещнат с огън самоубийците на Ал Кайда, които можеше да изскочат с диви викове навън.

Уил Танър, по прякор Гъни, вече излязъл в запаса командир сержант от морската пехота с легендарна сила, клекна и срязва скобата от подсилена сплав, сякаш отрязваше кожичка около нокът. След преодоляването на ключалката освободи заключващия щифт на вратата на контейнера, отстъпи назад и вдигна над главата си ловджийската пушка с рязана цев, която до този момент бе висяла в калъф на гърба му.

Изчакаха минута, после втора. Удовлетворен, Райдър им направи знак с глока си да се отстранят. На екипа от Специални операции му отне двайсет секунди да мине зад невидимата бариера, поставена от техниците на МЕ на петдесет метра по-нататък по кея.

Райдър откряна вратата на контейнера на около метър и светна вътре с фенерчето си, без да сваля глока, който следваше лъча. До вратата имаше голям мотокар, а зад него, през цялата широчина на контейнера, бяха натрупани чували с пясък на височина човешки ръст. Над чувалите надничаше горната част на опаковъчен сандък. Останалата част от контейнера бе мистерия, но вътре нямаше никого и бърз оглед с помощта на фенерчето не разкри никакви коварни капани.

Райдър отстъпи назад и направи справка с дадения му от Хауард детектор на радиацията. От него се разнасяше щракане като от някакъв дяволски маракас. Осветеният циферблат на детектора показваше стрелка някъде в положение на „3 часа“.

— Три хиляди и четиристотин рада — извика той.

— Три хиляди и четиристотин?! Затваряй! Махай се веднага! — Останалият без костюма си Хауард вече тичаше с всички сили по кея. — Бягай! Бяга-а-а-й...!

Райдър опря рамо в тежката врата, натисна я да се затвори и се втурна със скорост, на която не вярваше, че може да е способен. Задмина Хауард, сякаш той стоеше на едно място, и стигна в началото на кея за рекордно време за човек без коленни връзки. Хауард се довлече след него и прогони всички чакащи възможно най-далече.

— Покойник ли съм? — задъхано запита Райдър.

— Може би — отговори му Хауард. — Нека видя каква доза си поел и после ще те закараме в болница, но първо ще трябва да дезактивираме костюма ти, за да не облъчиш някой от нас.

— *Болница?* Мразя иглите. Дръжте ме далеч от болниците. — Обзет от слабост, Райдър седна на земята. — Започвайте дезактивирането. Трябва да се измъкна от този костюм... не си чувствам топките.

Нолан раздели времето в кабинета си между две задачи: окончателното манипулиране на файловете в подсигуровката на Уотърман — специалната версия за ФСС — и подготовката за пътуването до Шри Ланка. Вместо почивка проверяваше на всеки половин час акаунта си в Safe-mail за новини от семейството.

Прочете късото описание на Хекър за едва ли не физическия сблъсък с Матюс пред „Клуб Аватар“. Матюс бе настоявал за върховенство на ЦРУ. Командированите тук агенти на УБН трябвало да му докладват, всички документи трябвало да минават през него, а УБН трябвало само да поддържа връзка с местната полиция. Освен това Матюс бе уведомил Вашингтон и Хекър трябвало да очаква отзоваването си всеки момент. Затова най-доброто било да се прибере у дома и да започне да си събира багажа.

Хекър просто бе посъветвал Матюс да си го начука, но бе добавил:

— Когато приключа с теб, единствените заплахи, които ще изричаш, ще бъдат иззад решетките.

Това накара Нолан да се разсмее. Хекър бе съобщил на Нолан, че е записал целия разговор с Матюс и че се надява ДЦ да бъде отзован или уволнен до изгрев-слънце, сряда.

Райдър се радваше на повече внимание от родилка първеския. Тойотата „Прадо“ лавираше из трафика — отдалечаваха се от терминала Тилава, — а вниманието на Хауард бе раздвоено между външния вид на Райдър и дозиметрите, прихванати към костюма му и разположени около шията му. Сержант Танър седеше до шофьора, беше стиснал силно устни и въртеше глава като на тенис мач. Друг джип на УБИ с трима от Диваците ги следваше на пет метра, сякаш бяха свързани с виртуален бърнджи ластик. Придвижването им беше бавно, защото бе седем часът и трафикът все още бе натоварен. По немощното настояване на Райдър пътуваха не за болницата, а за резервната конспиративна квартира на УБН, известна като Хогуортс. Хекър вече бе организирал там да бъдат посрещнати от работещия за американското посолство лекар.

Хауард каза за трети път:

— Райдър, наистина не знам какво да ти кажа. Показание от 3400 рада на гайгеровия брояч е наистина критично високо, но индивидуалният ти дозиметър показва само 2800 рада, а този на шията ти дори още по-ниско ниво — 2400. Това е сериозно, но не бих казал, че е фатално. Как се чувстваш?

— Чувствам се сякаш съм на път да те гръмна, ако още веднъж ме попиташ как се чувствам.

Райдър използваше смелия си глас, но истината бе, че беше изплашен до смърт. Лъчевата болест не бе в менюто на кариерата му, когато бе избрал опцията за ранно пенсиониране след единайсет години служба в морската пехота, за да постъпи в УБН като началник на сигурността за Южна и Югоизточна Азия и личен бодигард на Хекър. Беше готов по-скоро да излезе само по бандаж по улиците на

Фалуджа от 2004-та, отколкото да се занимава с дезактивиране на уран 235.

В главата му изникна нещо, което го накара да се сепне.

— Сардж, ако не доживея да стигна до конспиративната квартира, предай на Хекър, че съм видял риба в червено и синьо на опаковъчния сандък. Стикер или етикет. Това е важно. И каквото и да става, не позволявай на Хауард да ме вкара в болница. Последният служител на посолството, който влезе в болница, беше изкормен там.

Отново се подпря на вратата, изнемощял от усилието, и пак повърна в пластмасовия илик, който Хауард държеше пред устата му. В колата отдавна миришеше на жлъчни сокове. Райдър избърса уста с опакото на ръката си.

— Кажи на екипа си да не нрави нищо, лейтенант Конърс. Свалете оръжие и отидете като група при колите. Не давайте на армията нищо, освен документацията от терминала. Задръжете телефоните си. Те няма да ви докоснат и с пръст. Ако продължат да блокират колите ви, останете в джиповете и ми се обадете. Ще бъда удивен, ако не се махнат от пътя ви, след като се качите в колите. Може и да се правят на корави, но са изплашени. Бирма не иска война с Щатите заради притежанието на телефоните ви. Обадете ми се в случай на каквито и да било проблеми по пътя към новата конспиративна квартира и аз ще дойда с гръм и трясък. Засега просто се старайте да усложнявате ситуацията. И благодаря за всичко!

Хекър се бе запознал с лейтенант Конърс малко по-рано същия ден. Конърс и останалите Диваци бяха излезли в отпуск, за да дойдат без подготовка в Бирма като лична услуга на Райдър. Тези хора не бяха обелили и дума оплакване, не очакваха никакво заплащане, освен възстановяване на пътните им разноски и бяха рискували всичко без уговорки.

Когато трийсетина щатни военни бяха заобиколили двата камиона с брезентови платници, Диваци бяха реагирали с рехав кордон около учените на МЕ, правейки възможна евакуацията на Райдър и натоварването му в миниконвоя от два джина. Бяха останали в пълна бойна готовност в продължение на два часа: наблюдаваха как „Хауард и сие“ грижливо дезактивират кея, а кранистите внимателно

товарят обратно свалените сандъци на „Бандана“. Някъде към 21:30 един БТР и два камиона в маслинозелен цвят бяха пристигнали с рев и от тях се бяха изсипали 50–60 командоси в камуфлажни униформи. Без да насочват оръжията си, те бяха започнали да напредват към хората на Конърс.

След разговор с Хакър по сатфона Конърс оттегли всичките си бойци и изтъргува документите, иззети от офисите на властите на контейнерния терминал, срещу безопасно напускане. При само седем стрелци беше нужен наистина голям кураж, за да изгледаш висш офицер в очите и да му заявиш, че няма да предадеш телефона си, още по-малко оръжието си. И докато всичко това ставаше, Хекър не можеше да различи по тона на Конърс дали предлага пица, или се готви да започне престрелка.

Последният половин ден се бе оказал най-трудният в професионалната кариера на Хекър. Матюс едва си бе тръгнал от „Клуб Аватар“, когато Зо и Хекър се бяха озовали в дипломатическа схватка с големия началник на рангунската полиция относно кой има право да задържа разпитваните от Джонсън задържани. Осъзнавайки, че върви по тънък лед, Хекър бе предал оцелелите хора на Телър плюс двамата от екипажа на „Бандана“. След деветдесет минути пушене на цигари, махане с ръце и викане Зо бе уредил нещо като доброволно предаване на арестуваните. Посмачканите и замаяни заложници, с качулки на главите и свински опашки на китките, бяха изведени от „Клуб Аватар“ от хората на Зо и натоварени на камионетка.

В отговор Зо бе изтъргувал с един от присъстващите офицери сваляне на обсадата на „Клуб Аватар“. Бе обещал на шефа на полицията да заведе в централното управление на полицията Джонсън за разпит на следващия ден точно в 08:00 сутринта, което — всички го знаеха — бе равностойно на заповед за депортиране. Всички агенти на УБН в конспиративната квартира можеха да задържат оръжията си, което не бе лишено от логика предвид избитите прозорци, зейналата дупка в дневната и липсващите шест метра от обграждащата стена.

Зо бе пропуснал да спомене пред шефа на полицията, че неговите хора бяха записали разпитите на Джонсън. Записите сега се намираха на безопасно място в Дъбърн Парк, където персоналът на УБН можеше спокойно да започне да ги превежда. И така май беше най-добре, реши за себе си Хекър. Ако Джонсън бе имал повече време

за работа с пленниците, може би щеше да изпълни заплахата си да започне да реже пръсти.

Останките от екипа на УБН бяха прекарвали над четири часа в разчистване на „Клуб Аватар“, бяха изнесли арсенала на Райдър тайно по джиповете, бяха събрали личните вещи, нарязали несъществените документи, подредили в кашони съществените, заедно с компютрите и останалата електроника. Хората на Хекър се бяха трудили трескаво, за да спасят максимално възможното, защото в мига, в който се оттегляха, армията със сигурност щеше да разкостни клуба.

Последната конфронтация на терминала се бе оказала катастрофална на няколко нива. За начало, те така и не бяха разбрали какво съдържа контейнерът, освен че става дума за силно радиоактивен предмет, сложен в опаковъчен сандък, висок малко под два метра. Дори това нищожно късче информация бе струвало прескъпо на Райдър. Загубата на документацията от терминала щеше да затрудни проследяването на собствеността върху контейнера, но според Конърс някой бе проявил съобразителността да снима с телефона си няколко страници.

Съвсем ясно изглеждаше, че Телър е свързан с могъща проправителствена фракция, която можеше да се опълчи на президента на Бирма и при желание беше способна да мобилизира войска. Хекър бе осъзнал, че трябва да очаква това, още повече че Телър се бе оказал в състояние да има достъп в реално време до имиграционния архив и регистрацията на колите. По изключение Матюс бе невинен. Това бе изпълнено от местен човек с висока позиция в хранителната верига. По традиция Щатите се измъкваха от подобни ситуации, пръскайки пари като конфети на гей парти. Хекър обаче се питаше дали това ще сработи и този път и какво ще извлече Нолан от ситуацията.

Хекър се качи в джипа и нареди на шофьора си да тръгне по дългия път за Хогуортс, в случай че ги следяха. Смени батерията на телефона си, включи го отново и видя текстово съобщение от Софи. Но жена му трябваше да изчака.

— Боб? Сам се обажда. Удобно ли е?

— Ами приближава полунощ и се готвех да ти пратя имейл. Нещо ново след „Битката за клуб Аватар“?

— Доста. Да започнем оттам, че Травис успя да погледне в силно радиоактивен контейнер на терминала и може би да получи фатална

доза. Сега е на път за другата ни конспиративна квартира, където го чака за преглед докторът на посолството. Утре го качваме на първия самолет за Сингапур, където ще го поемат лекарите на флота и специалистите по тежки форми на лъчевата болест.

— О, боже! Това е ужасно. И какво е намерил в контейнера?

— Не сме сигурни. Докарат ли го тук, първата ми задача е да получа от него подробно описание. Травис ми се обади веднъж, след като се върна в обхват на мобилния си. Голям мотокар, сандък висок към два метра, широк два и половина — три и неизвестно колко дълбок, заобиколен от брезентови чували с пясък, пръст, олово... не знаем повече. Толкова е успял да види за петте секунди, през които е светил с фенерче. А, и още нещо. Видял е на сандъка опаковъчен стикер: риба в червено и синьо.

— Логото на „Малейжа Еърлайнс“! Изпрати ми снимката при първа възможност. Ако разполагате с робот сапър, можете да го използвате, за да преместите чувалите и...

— Боб, Боб! Намали темпото. Армията беше обградила екипа ни и се наложи да напуснем терминала. В един момент силите бяха осемдесет оръжия срещу по-малко от десет наши. Хората ни едва се изтеглиха, без да им пръснат задниците.

— Ключът към похищението и правдоподобността на онова, което говорим от събота насам, е в този сандък, маркиран с логото на MAS^[2]. Кога ще се върнат хората ти?

— Не зависи от мен. Посланик Мартин обработва Байдън, който на свой ред се опитва да накара президента Теин да попита какво, по дяволите, става с достъпа ни до терминала. Дадох на Мартин записа на заплахите на Матюс, който направих тези вечер пред „Клуб Аватар“. Той ще лобира вицето да уреди уволнението или поне отзоваването на онзи кучи син до утре сутринта. Мартин най-сетне стопли, че Матюс не може да няма отношение към прикриването на Телър. Мартин е въздухар, но поне може да шепне в ухото на Байдън. Това е важно.

— Изследвайте разпитваните затворници за лъчева болест. Обзалагам се, че поне за няколко от тях ще се окаже, че са били на летището. Онези с най-високи дози са хората, които са премествали сандъка с ръцете си.

— Имам още лоши новини. Тук пристигна лично рангунският шеф на полицията и двамата със Зо си мериха пагоните. Зо загуби.

Върнахме им всички пленници в замяна на изтеглянето им от „Клуб Аватар“, но задържахме записи на разпитите на Джонсън. Докато сега говорим с теб, преводачите в Дъбърн Парк работят над тях. Откъсите, които успях да прочета, са много интересни. Един от охранителния екип на Телър е казал, че към 03:10 в събота сутринта на Писта-1 е кацнал голям бял самолет. Останал е там към петдесет минути и после е излетял. Не може или не иска да каже дали е бил самолет на малайзийските авиолинии, но какво друго е могъл да бъде? Потвърдил е също, че са разтоварили карго и са прекатурили голям сандък, докато са го изваждали от товарния отсек.

— Това е... радиоактивните обекти трябва да се съхраняват в оловен екран. В противен случай на летището в Куала Лумпур с щяло да бъдат открити. Когато хората на Телър изпускат сандъка, оловната обшивка се счупва. Може би дори не са знаели с какво си имат работа. Но при откъсването на сандъка от палета не е имало лесен начин да върнат съдържанието в контейнер. Това обяснява цялото денонощие закъснение до събота следобед, когато Кяо и аз видяхме трите контейнеровоза по пътя. Предполагам, че са сковали сандъка, но доста хора са получили тежко облъчване. След като са разбрали, че нещо не е наред, са закарали с камиони чували с пясък на Писта-1, за да екранират по някакъв начин сандъка, след като вече е бил в контейнера. Само че онези, които са направили това, са пострадали много сериозно. Това е другото, което чуваме от затворниците, с които поработи Джонсън. Те мислят, че на борда на самолета е имало смъртно опасна болест, защото някои от другарите им вече са мъртви, а други — на легло.

— Тежка лъчева болест. Всеки, стоял наблизо до онзи сандък, когато е паднал, е получил опасна доза. Телър вероятно е сред пострадалите. Ще има нужда от лечение. Къде в Рангун можеш да отидеш, ако си хванал потенциално фатална болест, която никой не знае как да лекува?

— Нямам представа, но експатите използват една от две възможни клиники. Ще пратя в тях агенти утре, на отваряне, и ще видим дали Телър ще се появи. Кой знае, може вече да е мъртъв.

— Ако беше мъртъв, нямаше да ни изхвърлят от терминала, нито щяхме да загубим пленниците си в „Клуб Аватар“ — каза Нолан. — Не, той още е на сцената. Дръж ме в течение как се развиват нещата

около Травис и ми се обади, ако при вас се случи нещо. Питам се дали не е имало и втори самолет на пистата онази нощ. Такъв, който може да е бил използван за извеждане на ВИП.

Половин час след полунощ Хуанила почука на плъзгащата се врата, отделяща семейния кабинет от основната спалня.

— Господине? Имате посетител. Мили е. Твърди, че било важно.

Нолан слезе до алеята за коли, отключи вратата за пешеходци и излезе на улицата.

— Да, Мили, какво има?

— Няма ли поне да ме поканиш да вляза?

— Не, няма. Започнал съм да правя куп неща и трябва да ги довърша.

— Не мога да повярвам, че снощи ме държеше в обятията си, а тази вечер не ме каниш дори на кафе!

— Мили, моментът не е подходящ за подобен разговор, но след като си дошла, можем да седнем ето тук.

Настаниха се в двата края на скамейката от тик, използвана за събуване и обуване на обувките. Отчасти умилостивена. Мили му подаде дебел плик.

— Какво е това?

— О... това-онова за наемани пилоти и чартърни авиокомпаниии. Изглежда, има само една, най-много две фирми, които са изпълнявали полетите от Азия със замесените в 11 септември и „Джемаа Исламия“. Това е групировката, свързана с индонезийския духовник Башир, който стои зад атентатите в Бали. Мисля, че ще бъде от интерес за теб.

— Сигурен съм в това. Ще прочета всичко още тази нощ — обеща той. Останаха да седят в мълчание. Той я гледаше с нови очи. Все още беше симпатична, но довеждането ѝ в дома му беше заложило шашка динамит под брака му.

— Виж, Боб. Знам, че имахме заедно само две нощи. Не искам от теб да напускаш жена си. Това би било много самонадеяно от страна и на двамата ни, но след като вече сме преспали, не е ли странно, че сега изобщо не искаш да разговаряш с мен?

— Щастлив съм да говоря с теб. Всъщност цял ден разговаряхме. Имам нужда от теб в анализа. Освен това те харесвам и бих желал да

прекарвам повече време с теб. Снощи беше много специална вечер. — Усмивката на Нолан бе искрена, но погледът на Мили оставаше пълен със съмнения. Той реши да доразвие офанзивата с чар: Ти си прекрасна жена. Нямам представа какво толкова лошо може да се е случило между теб и Травис...

— Травис? Травис е нищо! И никога не е бил нещо. Аз се чувствам по-добре с по-възрастен, зрял, улегнал мъж. Някой, с когото мога да споделя мислите си и да чуя нещо, казано от сърце. Някой, за когото най-важното не е кога отново ще може да изчука някоя.

Нолан опита друга тактика:

— Мили, аз съм семеен. Бракът ми не е идеален и вината за това е най-вече у мен. Съпругата ми я няма, но когато се върне, всичко това така или иначе трябваше да приключи. А и ти така или иначе си базирана в Рангун...

— По дяволите, Боб, не искам от теб да се жениш за мен! Искам просто човек, с когото да мога да разговарям. Имам много проблеми. В главата ми се реят какви ли не мисли. Понякога ми се струва, че съм на път да полудея. Смятах, че ти можеш да ми помогнеш. Изглежда, съм сбъркала. — Ядосана, тя скочи на крака.

— Мили! Мили! — Той се опита да я хване за ръката, но тя се изтръгна и бързо тръгна по улицата. Той я последва, но внимаваше да остане на безопасно разстояние, в случай че ѝ хрумне внезапно да спре.

Без да се обръща, тя каза:

— Няма за какво да ти благодаря, Боб. Абсолютно за нищо.

Той поклати глава, върна се, влезе и заключи вратичката. После се качи в къщата, като за всеки случай заключи и входната врата.

[1] М-4 — американски автомат, калибър 5,56 мм, на въоръжение в НАТО, произвеждан от „Колт“. — Б.пр. ↑

[2] MAS — идентификатор на авиолинията, съкр. от Malaysia Airlines Berhad, известна преди като Malaysian Airline System Berhad; брандирана като Malaysia Airlines или Малайзийски авиолинии. — Б.пр. ↑

23. РАЗПРОСТРАНЕНИЕ

Вторник, 11 март: Британска Колумбия. Форт Мийд

Сряда, 12 март: Рангун, Сингапур, Бейрут, Токио

Хекър обикаляше около Райдър, докато доктор Яп мушкеше, човъркаше и вкарваше в него стетоскопи, кардиомонитори, мехлеми, антибиотици и игли за вземане на проби. Хекър трябваше да признае, че докторът действаше като по учебник и изглеждаше решен да изпълни целия репертоар от изследвания и процедури. Според интерпретацията на Яп на сметите от Хауард дозиметрични показания Райдър щеше да приключи с две-три седмици отпуск за сметка на данъкоплатеца. Райдър не протестираше твърде енергично, от което Хекър заключаваше, че явно не се чувства добре.

Преди да си тръгне, Гонзалес се приближи и стисна ръката на Райдър под лакътя:

— Дръж се, братко. Ще открия куровете, който застреляха Дара, счупиха ребрата на Зейя и отровиха теб. А за десерт ще издиря Телър и ще му забия куршум в главата. *Сайонара*, пич.

Райдър се усмихна широко и дори успя да изтръгне от себе си почти недоловимо за ухото засмиване.

— Окей, Хани. Само не вземай нещата прекалено присърце.

Лицето на Хекър просветна. Райдър щеше да спаси кожата, особено ако успееш да го измъкнат от страната жив.

На територията на Хогуортс пристигнаха с глухо ръмжене трите джипа на Диваците. Матраците явно не достигаха и това даде на Хекър най-доброто извинение да се прибере при Софи и да спи в леглото си, та макар и само за пет часа. Никой нямаше да бъде убит тук тази нощ при такива гости.

— Какви ги дрънка баща ни? — извика Бърт. Беше нервиран, че трябваше, първо, да се завре вдън Британска Колумбия, а настроението му нямаше как да се подобри, след като, второ, трябваше бъде

превозвач до летището. — Ти излиташ, за да се погрижиш за мама, а аз оставам във вила в гората, където се преструваме, че сме семейство Ларсон на почивка от Торонто. Смяташ ли, че наистина някой преследва, когото и да било от нас?

— Ами, да. Иначе нямаше да излизам в отпуск, за да те взема и да карам пет часа на север в Канада само за да се въртна обратно и да се върна във Ванкувър, където да се кача на тринайсет часов полет, за да открия мама в някакъв селски затвор, за който знам само, че се намира нейде из Южен Китай.

Мей Линг влезе в лявата лента, за да изпревари някаква допотопна каравана, която залитна наляво и щеше да ги удари, ако тя не бе избегнала стълкновението. После ускори до 145 км/час и остави караваната да се смали до точка в огледалото за обратно виждане.

По магистрала 5 навяваше мокър сняг.

— Проклятие... беше на косъм! Дали не го направи нарочно? — Думите на Бърт отразяваха мислите на Мей Линг.

— Нямам представа, но няма да намалявам само за да разберем.

Мей Линг закова стрелката на 130 км/час, пращайки по дяволите ограниченията на скоростта и поледицата.

Уотърман проигра сценария в главата си поне десетина пъти. Нямаше начин да не успее и единственото неприятно нещо щеше да е да изтърпи присмеха или нещо по-лошо от страна на Чумаков. Ако в рамките на очилата му действително бе монтирана микрокамера, сега те нямаха изображение, защото очилата бяха накиснати във водка. Ако имаше втора неизвестна камера, той трябваше да може да се справи с нея със също толкова примитивни средства. Първо щеше да се съблече по бельо, за да се увери, че няма камера, защита вместо копче на някоя от ризите в гардероба му. След това щеше да накисне и просне хавлиени кърпи над главата и опънатите си ръце, за да образува нещо като покрив срещу камери на тавана, и така да попречи да се четат кои клавиши натиска или какво се изобразява на екрана му. На трето място, трябваше да постави лаптопа си на неудобно за наблюдение място и да използва виртуална клавиатура. Това щеше да спре всичко, освен най-съвременния софтуер за запис на работата с мишка.

По-рано бе награл фурната до 230°C в продължение на над час, преди да я изключи. Сега тя се бе охладила пак до стайна температура, но в нея не можеше да има работещи камери. Щеше да вкара в нея лаптопа и щеше да въвежда коленичил с подпрени на отворената ѝ вратичка лакти.

Знаеше, че нелепата сцена няма да продължи дълго. Съгласно сценарий А той действаше правилно и хората на Чумаков щяха да прекъснат достъпа му до интернет. Съгласно сценарий Б интернетът му нямаше да бъде спрян. Последното щеше да означава, че ФСС продължава да има камера и програма за записване на мишката и следователно четете и двата края на връзката. В този случай най-добре щеше да бъде сам да излезе офлайн: колкото повече въвеждаше, толкова повече издаваше. И в двата случая чатът се оформяше като доста кратък.

Съблече се по слипове, донесе влажните кърпи от банята, взе лаптопа и коленичи пред отворената фурна. Свали вратичката до хоризонтално положение, издърпа скарите вътре и установи, че макът се побира в пространството и продължава да има безжична връзка. Влезе в акаунта си и остави зрението си постепенно да се адаптира към полумрака. Чуваше капките от кърпите да чукат по отворената вратичка и да се стичат на пода на кухнята.

Официално допускът на Нолан бе понижен до гриф „Секретно“. Неофициално той преследваше Телър по тайните канали на Компанията и в тъмните усои на миналото, като искаше услуги от приятели и хакваше достъп до предишните си нива на допуск.

Но мълчанието изпращаше съобщение толкова силно, колкото изстрел с оръдие. Константайн сякаш се опитваше да го спре. Нолан чудесно разбираше, че не бе образцовият служител преди последното си изпълнение, но в пощенската му кутия имаше ново съобщение: Константайн го викаше „на черджето“ утре сутринта, за да обясни какво е правил в хотелската стая на госпожица Мукерджи през нощта на неделя срещу понеделник, преди да я забавлява в собствения си дом снощи. Нолан бе убеден, че ДЦ има по-важни неща от това да разбулва нощните изпълнения на подчинените си, но изглежда, не бе така. И резултатът бе, че в сряда, между 7:30 и 8:00 сутринта, щеше да получи

изстрел в задника. Не се очакваше да може да спи преди това, макар и по причини, несвързани с Мили.

И останалото в пощенската му кутия не можеше да се разглежда като коледни подаръци. Матюс бе отговорил на доклада му за Писта-1 и заявяваше, че твърденията на Нолан, че МН370 е кацнал в делтата и по-късно е излетял, не са нищо повече от необосновани предположения. Макар сега надзорът над разследването около Писта-1 да бе от екип на Компанията, напредъкът бе нищожен. Бирманската армия бе отцепила целия район като местопрестъпление и никой не можеше да припари до пистата. Мястото на скритото под камуфлажна мрежа здание бе разчистено с булдозер и там не бе останало нищо, освен остъргани бетонни основи. Никой от работниците не бе носил защитен костюм. Нолан се питаше дали хората на Матюс са се сетили да измерят нивата на радиацията поне извън оградата. Все още никой от семейството му не бе пратил и дума нито в публично достъпните, нито в тайните им акаунти, макар Бърт да би трябвало да е оставил Мей Линг на летището във Ванкувър. Дано Джоани поне да спеше.

TOR обаче предлагаше повече поводи за добро настроение. Двамата му шриланкийски хакери чакаха с нетърпение играта на котка с мишка, която трябваше да се състои в четвъртък и петък. Беше им предплатил с биткойни и се надяваше да отговорят подобаващо на доверието му. Препрати свързаните с ИП ООД имейли от подизпълнители към акаунта на незаинтересувания си наследник и автоотговори на всички с един ред, в който съобщаваше, че се пенсионира, считано от днес. Де да беше истина.

Беше почти един — оставаше му достатъчно време да прегледа набързо новинарските онлайн портали, докато чакаше контролното чуване с Уотърман. „Австралийска фирма открива самолета в Бенгалския залив“, крещеше новина на сайта на Си Ен Ен. Базирана в Пърт минна компания, наречена EchoGold, бе купила лиценз за разсекретена съветска военна сателитна технология. В миналото КГБ бе търсило подводно разположено ядрено, биологично или химическо оръжие чрез използването на сателити, които да сканират за наличието на ядра на зададени елементи. EchoGold бе извършила геофизическо изследване, имащо за цел да локализира находища на нефт и газ, метали и дори диаманти. Техниката бе същата. Сателитът улавя свръхслабите електромагнитни полета, излъчвани от елементите.

Компанията калибрира датчиците за търсените елементи, а останалата работа се върши от сателита.

EchoGold бе препрограмираше транспондерите си да търсят самолет вместо златоносни жили. В рамките на само няколко дни желаната комбинация от алуминий (седемдесет процента от типичния самолет), титан, стомана, никел, злато и мед се бе показала под формата на силует на потънал самолет в крайбрежните води на Бангладеш, Бежанския залив. Собствениците на EchoGold бяха предложили находката си на Щатите и Австралия, но след четирийсет и осем часа мълчание от съответните правителства EchoGold бе пушла съобщение за печата, което Си Ен Ен бе прехванала. Малайзийското правителство искаше среща с EchoGold, така че поне една от заинтересуваните страни вярваше на австралийските миньори.

— Дявол да го вземе! — каза на глас Нолан. Местоположението на самолета бе в обхвата на МНЗ70, тъй като се намираше на по-малко от час полет от Писта-1. Това означаваше, че 777 е паднал в тъмното, което намаляваше вероятността от визуално засичане. Плавното снижение в морето вместо забиването с носа надолу гарантираше, че няма да има разпръскване на спасителни жилетки, ръчен багаж и парчета от фюзелажа на голяма площ. Нолан се питаше какво ще кажат сега Матюс, Мелиса и другите скептици, когато утре повдигнеш този въпрос. Време беше да превключи скоростите.

Уотърман въведе през виртуалната клавиатура запаметеното съобщение:

Сигурността съмнителна. Досегашните имейли вероятно известни на ФСС, вкл. за Шри Ланка. Чум заплашва децата ти, ако не му дадеш файловете.

Чакам мнение. <Enter>

Не само безжичната връзка прекъсна, но и осветлението изгасна. Той не знаеше дали съобщението е успяло да напусне компютъра му, преди да бяха дръпнали шалтера. Най-вероятно да, значи във ФСС

вече го четяха. Единствената загадка сега бе как кръстникът му ще се обади преди срещата в петък.

На осем хиляди километра от него Нолан седеше зад бюрото си и препрочиташе съобщението. ФСС бяха отнели връзката на Уотърман. Нямахше изненади, освен заплахата срещу децата му. Това не бе в почерка на разузнавач професионалист. Чумаков бе или аматьор, или бе отчаян. Отчаяните хора бяха двойно по-опасни, но и склонни към грешки. Уотърман трябваше да запази хладнокръвие и да остане верен на себе си. Боб Голямата работа щеше да ги преведе и през това тресавище, макар засега да не бе съвсем ясно как щеше да стане това.

Нолан остана в TOR и се свърза с познат добър хакер, когото познаваше от Владивосток. Сергей се бе преместил в Москва, където се грижеше за болната си майка. Той бе истински жокер, подходящ да приеме две опасни задачи: едната свързана с мозъка му, другата — с подметките му. Сибирякът бе колкото опитен в проникването в мрежи, толкова и дързък. За съответната цена щеше да се изкатери по оградата на Белия дом, въоръжен с градинско гребло. Съобщението на Нолан бе късо и съблазнително:

Искам утре между 12:30 — 13:00 да предадеш съобщение на площад „Страстная“ пред статуята на Пушкин. При съгласие ще преведа 10 биткойна по сметката ти. След изпълнение и доклад за работата ще платя още 10. Интересуваш ли се?

Отговорът пристигна веднага след натискане на клавиша <Enter>:

За \$12000? И още как!

Тим Уайл натисна бутона за вътрешна връзка на бюрото си.
— Бъстър? Ела при мен.

Брайън Грегъри влезе в ъгловата клетка и се подчини на мълчаливото кимване да затвори вратата.

— Някакво развитие след оперативката при Пъркинс?

— Ъ-ъ... не, не, там всичко е наред. Искам да кажа, все още сме на работа. — В интерес на истината, когато спря на портала тази сутрин, Уайл не знаеше дали постовият на АНС ще го пусне да влезе. Директорът на ЦРУ адмирал Били Пъркинс^[1] не беше много доволен от отчета по работата над „Стъкснет 3.0“ в понеделник. Не беше станало ясно дали присъстващите ще бъдат сред поразените от изригването му за важността на едностранните действия на АНС спрямо основната им мишена. Пъркинс бе толкова ядосан, че на Уайл в един момент му се бе приискало да попита директора не предпочита ли АНС изобщо да не бе стартирала „Акапулко“ и да не чете всичко, изпращано от радарите на флота на НОА и мрежата за акустично прослушване за подводници по китайското крайбрежие.

Уайл продължи:

— Нещата не са толкова зле, понеже имам пред себе си два много особени подаръка от директора на ЦРУ.

— На мен ми изглеждат като лаптоп и мобилен телефон — отбеляза Грегъри.

— Смайваща наблюдателност, Уотсън. Но как ще реагираш, ако ти кажа, че са на Боб Нолан и че Пъркинс ми ги е пратил преди пет минути със специален куриер заедно с посланието... — И той прочете от стикера: — „Виж дали ще отворите твърдите дискове, особено TOR базираните съобщения, плюс всичко интересно в телефона“?

— Ще кажа, че това повдига няколко неудобни проблема, най-маловажният, от които е защо Боб Нолан вече не притежава издадените му от Компанията лаптоп и телефон, после, защо с това не се занимава Компанията, и най-сетне... Боб Нолан вече от лошите ли е? А... още нещо: опитвали ли са се и провалили ли са се в опита да разбият шифроването?

— По-скоро последното. Не знам... може би Боб Нолан е избягал от резервата и нашите сега не искат никой от приятелите ни в Лангли да научи за това. — Уайл вдигна лаптопа и го подаде на Грегъри. — Това е начинът да отпаднем от черния списък на Пъркинс. Дай го на най-добрите ни хора и вижте можем ли да пробием. Нолан е умен и знае маса номера от старата школа. Така че мислете нетрадиционно в

допълнение към „грубата сила“, разбира се. Време няма, затова гледай да не се отлепяш от компютъра.

— Ясно. Схванах. Да зарежа ли всичко останало?

— Засега да. Ако се наложи, използвай всички. И не споменавай на никого извън нашата група, че са на Нолан. Разбием ли защитата, други ще решават дали да ги предадем на Лангли. Разбира се, ако някоя друга папка се окаже копирана на диск за архивиране... това може да се окаже добре за поддържане непротиворечивостта на данните.

— Разбира се. Непротиворечивостта на данните — ухили се Грегъри и излезе от офиса.

Лапавицата се превърна в студен дъжд и земята потъна под мъгла. Мей Линг отби на паркинга на ванкувърска компания за отдаване на коли под наем и връчи ключовете на Бърт.

— Трябва да си купя билет. Остават три часа до излитане, така че не би трябвало да имам проблеми. Ще ти се обадя на предплатения, ако нещо все пак изникне.

— Окей. Отивам до най-близкия джим да се поразкърша, след това ще нападам в „Костко“, преди да запраща към горите — каза Бърт.

— Не бъди идиот. Зареди, вземи си нещо за ядене и плащай в брой. Тръгвай незабавно към вилата. И стой там, докато не се обади татко. Нямаме представа на какво проследяване са способни канадците. Ако кръстосваш из Ванкувър, непременно ще те снимат... или по-лошо.

— Всичко това ми звучи доста изсмукано от пръстите.

— Добре, аз ще взема такси до „Международно заминаване“, за да се скрия от камерите. Най-малкото, което можеш да направиш, е да се покриеш за една-две седмици. Получа ли бордната карта, ще съобщя на тате, че всичко дотук е минало наред. Изникне ли нещо, обади ми се, преди да съм се качила, значи до 15:30. Изпрати ми съобщение с WhatsApp — според тате това било по-сигурно от обикновеното текстово съобщение. Стане ли нещо голямо, използвай предплатения.

— Нищо няма да ми се случи — изръмжа Бърт. — Ти се погрижи да освободиш мама от онези, които я държат. Това не ми харесва. Ако

имаш нужда от помощ, само се обади и ще дойда веднага. Искам да кажа веднага след като получа виза.

— Да, добре. Карай внимателно и бъди невидим. Ще се справим.

Мей Линг се сви на седалката на директния полет до Гуанджоу с „Чайна Ентърпрайз Еърлайнс“. Той трябваше да продължи тринайсет часа, но те щяха да ѝ се видят като трийсет, ако се съдеше по тънката тапицерия на облегалката. Едва бяха излетели, а опасната кост вече я болеше.

Проверката на шифрования ѝ акаунт в Safe-mail от летището не бе дала резултат — там нямаше нови инструкции от баща ѝ. Беше поела известен риск с качването си на този самолет. Поне шефът ѝ бе проявил разбиране, когато го бе информирала за непредвидения двуседмичен отпуск, който сега я отвеждаше в Китай.

Въпросите, които я измъчваха, бяха свързани с баща ѝ. Той често се бе изказвал много мило за майка им пред нея и Бърт, но дали я обичаше не бе толкова ясно. Боб Нолан бе роден покер играч и през повечето време изражението му не издаваше нищо. Може би обичаше майка им, но недостатъчно, за да ѝ остане верен. Тя и Бърт бяха чували доста неща в тази връзка през последните години. Но майка им бе стояла твърдо зад него през последните две и половина години, дори след ужасното забъркване с онази негова колежка. И макар да не бяха богати, Мей Линг бе завършила Помона без съществен дълг. Баща ѝ бе дал каквото бе нужно, а сега плащаше студентската издръжка и на Бърт. Може би затова майка им бе останала с него. В крайна сметка тя често го бе наричала *златна костенурка*, което бе китайски сленг за *богат съпруг*. Но Мей Линг бе почти сигурна, че баща им не е богат. Преди няколко години, когато купиха онази вила в БК, бе споменал, че средствата са дошли от наследството на баба им. Може би някой ден той *щеше* да стане богат. Това би обяснило защо майка им бе решила да не го напуска.

Отвори дебелата книга, която бе купила преди по-малко от час. Не се интересуваеше от Бен Ладен, но книгата бе на разпродажба, а в Помона тя ходеше с един бивш „тюлен“. Нещата с него не се бяха получили, но Брад бе имал жестоко тяло с плочки на корема, за които си струваше да умреш. Той я бе запознал с бразилското джиу-джицу и

тя бе продължила с интензивни тренировки три пъти седмично дори след като Брад бе слязъл от сцената. Това се оказа отличен начин да поддържа форма, макар мъжете в нейния курс да бяха в по-голямата си част затлъстели пубери, татуирани чудаци или омъжени и с двайсет години по-стари от нея. Напоследък бе започнала да се движи в среда на по-възрастни и дори забелязваше специалното отношение на шефа си към нея. Брус беше във форма — е, може би леко женствен, — но понеже бе един от най-добрите приятели на баща ѝ, това го правеше едновременно табу и заподозрян.

Нолан се върна на бюрото си. Следващото в списъка със задачите му бе проучването на Мили относно извънредните полети за извеждане.

То се оказа поразително.

[1] Грешка на автора — Директорът на ЦРУ беше и ДЦР (Директор на централното разузнаване) до 2005-а. След това постовете директор на ЦРУ, на АНС и на националното разузнаване се разделиха. Този пропуск (че служители на АНС се отчитат пред директор на ЦРУ) не е съществен за сюжета. — Б.пр. ↑

24. ОБРАТ

Сряда сутринта, 12 март: Сингапур, Бирма, Токио, Пекин

Майната му на Боб Нолан! Кой беше той да я изхвърля на улицата? Беше само поредният в дългата опашка от разочарования, започваща с баща ѝ. Мили се насили да се съсредоточи върху папките пред себе си, за да не изкрещи неистово, което мигом щеше да вдигне на нокти охраната на конспиративната квартира.

По-нататъшното проучване на Франк Каултър, Кун Са и последиците от колапса на „Дабъл Лама Трейдинг“ през 1985-а изглеждаше непродуктивно, защото тя вече бе прегледала тези материали. Спомни си заплахата на Мелиса какво ще се случи, ако използва по-високото ниво на достъп за Нолан, и в главата ѝ започна да се оформя прелестен план. Нолан може би смяташе, че не е запомнила подробностите. Но горещият секс стимулираше паметта ѝ, включително за т.н. „разговор от възглавницата“. Игриво завързаният Боб ѝ беше разкрил служебната си парола. Понякога дори копринено шалче може да бъде инструмент за изтезание, помисли си тя. Сега само ѝ трябваше лаптопът и маркерът му за защитен мрежов достъп^[1].

„Харкорт Авиейшън“ беше основният контрагент на ЦРУ след 11 септември за чартърни полети до всяка точка на света, когато заподозрени терористи трябваше да се транспортират до офшорни центрове за разпит. Макар Мили да не бе успяла да се добере до междинните кацания, най-последната заявка в Азия бе изпълнена в неделя, 9 март, до пункт „Тръскот“. Използваният самолет бе „Гълфстрийм 550“, а платената сума бе 5300 американски долара, включваща хонорарите на двучления екипаж и стойността на горивото. От осем часа самолетът бе в Дубай и на разположение за заявки.

С известно усилие и на цената на всичките си спестявания Нолан щеше да разреши някоя и друга загадка. А може би щеше да свърши

мъртъв или в затвора за дълго, много дълго време. В 4:30 сутринта той вече спеше, сигурен, че никой извън „Харкорт Авиейшън“ не знае какво е направил. Колко приятно бе да се възползваш от системата за разпределение на информацията по категории на секретност^[2] и принципа за минимална необходима осведоменост^[3], особено когато ставаше дума за транспортиране на заподозрени в международен тероризъм.

Питър Мулън се нуждаеше от легло. Робии Телър се нуждаеше от трансплантация на костен мозък. И двамата се нуждаеха от храна. Бяха напуснали клиниката А-ОК преди тринайсет часа и я бяха оставили на хиляда километра зад гърба си, преминавайки като на парад през цяла дузина КПП-та, където шофьорът на Телър бе показвал пропуск, който неизменно бе довеждал до отсечено козируване и махване с ръка да продължават по пътя си. Беше посред нощ и в момента се намираха в Лойко, почти на границата на провинция Шан. Дупките по пътя се забиваха като шиш в травмирания гръб на Мулън. Тойотата „Краун“ подскачаше през тях с петдесет километра в час по неасфалтирания път.

Телър се бе проснал до него на задната седалка.

— Роб, буден ли си? — осмели се да попита Мулън.

— Да. Непрекъснато ми се повръща. Не ми дава да мигна — оплака се Телър и се издрайфа в торбичката, която държеше.

— Сега, след като вече толкова се отдалечихме от Рангун, би ли ми казал за къде пътуваме?

— Полковник, зададох ли ти дори един въпрос как ти и майор Гигс поехте командването на самолета? Не. Попитах ли как стана декомпресията, довела до смъртта на всички пасажери и целия екипаж, с изключение на вас четиримата в пилотската кабина? Не. Успехът на мисията ни не изискваше да разполагам с тази информация, затова *не я поусках*. Ти сега се интересуваш за къде пътуваме. Защо? Имаш ли някаква друга идея? Може би алтернативен маршрут?

— Не, Роб, аз просто... просто...

— Какво *просто*?

— Просто ти изглеждаш зле. Дявол да го вземе, не си продумал дума от цели пет часа. Помниш ли какво стана преди два часа?

Двамата с шофьора трябваше да те придържаме от двете страни, за да успееш да се изпикаеш в канавката. Толкова беше немощен.

— *Немощен?* Това са глупости! Чудесно съм. Само съм малко изморен.

— Имаш лъчева болест и може да си получил фатална доза. Ако умреш и аз не знам какъв е планът, тогава няма да мога да завърша мисията. Дори нямам представа как да се свържа с Каултър. Не знам за къде пътуваме, колко дълго ще престоим там и как смяташ да ме върнеш в Щатите. Така че смятам за напълно уместно, *майоре*, да получа нужната информация.

— Пътуваме на север — североизток към южната територия Ва, която се намира в Шан. Тя се контролира от моя приятел, генерала, и се патрулира от армията на Ва. Генералът доставяше наркотиците, които аз експортирах, за да финансирам мисията. Има една база в средата на Южен Шан, откъдето действа генералът. Ще починем там за няколко дни. Там има доктор, който се надявам да ме вдигне на крака. Когато му дойде времето, ще се обадя по телефона и на близка до нас военновъздушна база ще кацне самолет. Ще те върна в Щатите, макар да не ти обещавам, че ще стане по права линия.

— А как да се свържа с Каултър? Или с пилота на самолета, който ще ни изведе?

— Имам сатфон. Изключен е, за да пестя батерията. Номерът на Каултър е в портфейла ми на листче, надписано на ръка „Акаунти ВВС“. Неговият номер е на реда срещу DD^[4] в списъка. Номерът на чартърната компания е срещу НА^[5].

Нолан влезе в кабинета на Константайн на секундата в 7:30 сутринта, все още замаян от недоспиването. Бяха сами, с изключение на безбройно многото скрити записващи устройства, които вече регистрираха всеки негов жест и интонация. Константайн веднага се нахвърли върху него, както сокол пикира върху заек.

— Има достатъчно данни, за да те освободя без заплата до края на месеца. И в зависимост от изхода на официалното разследване можеш да бъдеш уволнен за несправяне със служебните задължения.

Нолан скри облекчението си. Константайн не бе повикал адвокат на Компанията и не отваряше дума за възможно криминално

разследване. Реши да разиграе ситуацията като на покер.

— Не знам за какво говориш.

— Я стига! Закачил съм ви проследяване — на Мили от понеделник вечерта, на теб от вчера следобед. И хората ми са прекарвали повечето време, седейки в колите си паркирани *една до друга* на улицата.

— Тя работи за мен по бирманската линия на МНЗ70. Вчера координирах това с Мелиса.

— Координирал си? Така ли го наричаш? Шук иска да те види разчекнат. Мрази те от дъното на душата си.

Тонът на Константайн издаваше, че и той споделя донякъде тази емоция.

— Дик, мислех, че всичко това отдавна е забравено. До вчера не бях виждал Мелиса от две и единайсета насам. Ако тя ме мрази, нейно право. Аз показах лоша преценка, откакто Джоани е в Китай. Признавам го и бракът ми ще пострада от това. Но за твоє сведение снощи сложих край на тази... връзка. Сега е най-добре да фокусираме енергията си, за да разкрием какво се е случило със самолета и...

— Боже... това си е пълен кръгом. Изненадан съм да чуя, че печално известният прелюбодеец на мисията е прибрал „меча“ си в ножницата. Ще извиниш ли лекия ми скептицизъм, след като вече прочетох, че снощи тя пак е идвала при теб?

— Дойде да ми остави доклада си. Установила е, че...

— Да, да, да. Моля те, спести ми го. Днес сме 12 март. Имаш по-малко от три седмици, през които да държиш главата си сведена и оная си работа в панталона. Ще се справиш ли?

— Естествено. Но и аз имам няколко въпроса към теб, ако не възразяваш. Първо, направиха ли вчера хората на Матюс замервания на нивото на радиацията извън оградата на пистата? Или, да речем, пред портала? И ако са направили, защо не са докладвали резултатите? А ако не са, защо не са? На второ място, пазил ли е в тайна Матюс прикритието на Телър? И трето, ако го е пазил, прави ли това похищението на МНЗ70 конспирация на ЦРУ?

— Достатъчно! Тези глупости вече ги обсъдихме преди два дни. Ти все още нямаш никакво доказателство за нищо. И няма да намериш такава...

— А какво ще кажеш тогава за новината на Си Ен Ен за откриването на самолет на дъното на Бенгалския залив? Мястото е на около двеста и петдесет километра от Южна Бирма и съвсем в обсега на МН370, ако е кацнал на Писта-1 и после е излетял. Или какво е обяснението за мангостините в мострите на пепелта от изгорелия навес, разглеждани в светлината на мангостините в товарния отсек на самолета съгласно карго манифеста? Или какво мислиш за силно радиоактивния контейнер в рангунския терминал за контейнери?

— За какво говориш? Радиоактивен контейнер...? Какъв радиоактивен контейнер?

— Наистина ли не си чул? Снощи агент на УБИ с гайгеров брояч в ръце е разбил вратата на дванайсетметров контейнер, модел „K Line“, идентичен с трите подобни, които видях на шосето миналата събота. Нивото на радиация е било почти смъртоносно. Споменатият агент е бивш тюлен и началник на службата за сигурност на УБН за цяла Южна и Югоизточна Азия, така че е кораво момче. Но точно в момента УБН в Рангун евакуира Травис Райдър в Сингапур, откъдето ще излети за Щатите за специализирано лечение. — И Нолан изигра фалшивия си коз. — Травис Райдър е фотографирал опаковъчен етикет на малайзийските авиолинии, сложен върху дървения сандък, в който е бил радиоактивният обект. Този самолет е превозвал ядрени материали и е кацнал в делтата на Иравади. Можеш да го отречеш, но аз бих ти предложил да побързаш, защото новината съвсем скоро ще стане сензация в медиите.

— Искам да видя снимката. Не съм чул нищо по този въпрос. Ако е истина... тогава, разбира се, ще разследваме.

Нолан се надигна, за да стане. Реши да не прекалява с блъфа.

— Някои от нас вече разследват... от неделя. Не е късно да преминеш на печелившата страна. Чака ме работа. Ще ми е по-лесно да я върша, ако бъде възстановен предишният ми допуск, започвайки с ниво СС/СИСРС^[6] за всичко свързано с МН370, Робин Телър, Франк Каултър, Куп Са и ДЛТ.

Константайн изсумтя нещо под носа си, докато Нолан напускаше стаята, но то не прозвуча обнадеждаващо.

В оградената територия за работната група той включи новия си лаптоп и отключи чекмеджетата на бюрото си. Около него подчинени по работните си клетки събираха папките си и се насочваха за участие

в сутрешния урок на Мелиса как се ходи по вода. Запита се кой ли от тях вчера бе изпъзлял на четири крака, вместо да събере куража да се изправи срещу него.

Чу няколко гласа, но не вдигна глава:

— Чу ли какво са съобщили по Би Би Си за МН370?

— Не, не знам нищо.

Вече го наричат най-голямата мистерия в историята на авиацията.

— Без майтап. Това наистина с най-голямата мистерия в *моята* история.

— От колко си в Компанията?

— Две години и два месеца.

Нолан се изключи. За щастие от Мили нямаше и следа. Стационарният му телефон иззвъня.

— Нолан.

— Сам се обажда. Вкъщи съм и реших да проверя какво става. Ти каза, че ще търсиш някаква връзка с Телър и Компанията във файловете. Има ли резултат?

— Не бих казал. Мили работи по линията „Кун Са — ДЛТ — Телър“, като държим под око и Франк Каултър. Може би Компанията е внедрила Телър в „Златният слон“ като част от насищането на трайните ни врагове с двойни агенти, изменници и стари кучета. Това би обяснило Матюс — той е последният в дълъг списък ДЦ-та, които са помагали на Телър да живее необезпокояван и да снове по целия свят вече от трийсет години. Нещо ново при теб?

— В десет тази сутрин чакаме кацането на въздушна линейка на американския флот, за да вземе Райдър. Той сега спи, но ако искаш да се чуеш с него на живо, обади му се към обяд ваше време. Ако се чувства добре, за да говори, по това време ще е на летището. Ще го откараме там с обоз, който би накарал и Джон Уейн да се гордее.

— Непременно ще се обадя или ще организирам той да ми се обади, когато се почувства по-добре.

— Аз потеглям за Хогуортс, за да видя как ще използваме Диваците нататък. Матюс, изглежда, още е на работа. Поне не успя да постигне да ме уволнят или отзоват, макар да съм сигурен, че е направил всичко по силите си. Така че в мача за титлата на полувремето сме нула на нула. — Хекър нямаше спиране. — Мартин

не успя да ни върне на терминала, но това като че ли вече няма значение. Проклетият контейнер вече е преместен, а „Стар оф Сеул“ и „Бандана“ са отплавали след полунощ! Има по-висша сила от тази на президента Теин, която определя какво да става, и това не е Ан Сан Су Чи.

Беше ред на Нолан да се изненада.

— Не мога да повярвам! Оставили са екипажът да се върне на борда на „Бандана“, натоварили са обратно всички сандъци и контейнери и са му разрешили да отплава все едно не е станало нищо?! Нека флотът се качи на борда му в международни води.

— И какво да направят? Да вземат радиоактивния контейнер и да го стоварят на *тяхната* палуба? Да принудят „Бандана“ да обърне и да го откарат на буксир в терминала? Да го потопят, ако откаже да спре? Опитваме се да накараме НУВКР да проследи кораба, но всички ресурси за снемане на изображения в момента са насочени към откриване на отломки в южната част на Индийския океан. По някаква причина всички са убедени, че самолетът е паднал в центъра на нищото. Има някакви глупости в пресата, че Инмарсат^[7] използва доплеровия ефект, за да открие локализационните пингове на МН370. Не вярвам на това, както предполагам и ти не вярваш.

Хекър въздъхна и продължи:

— Но дори с „птичка“ над главите ни няма да имаме непрекъснато видео, да не говорим, че няма да виждаме нищо през нощта. Екипажът ще има много възможности да изхвърли контейнера незабелязано от нас, ако, разбира се, това е целта им. Ако случайно е все още на борда, когато „Бандана“ пристигне в Пенанг утре вечер, ще поискаме от малайзийците да допуснат на борда наши хора с гайгеров брояч. Изпращам Гонзалес с водещ техник от МЕ, някой си Хауард, в Пенанг утре сутринта, за да направят инспекцията.

— Какво научи от записите на разпитите?

— Засега нищо. Като улегнат нещата, ще проверя. И ако има нещо разтърсващо, ще ти се обадя. Иначе очаквай имейл с превод на най-интересното, който вероятно ще звучи като детско бърборене, докато някоя от секретарките ни не го редактира основно, което ще отнеме поне още един ден. И последно, тази сутрин отивам да разбера кой е посещавал клиниките за чужденци.

- Ако можеш, погледни архива на пациентите им за последните три дни. Телър може вече да е бил там.
- Ще тръгвам, преди трафикът да е превърнал града в паркинг.
- Благодаря ти, Сам. И умната...

Чарлс Текумзе Бърнс не знаеше как да постъпи. Къртис Луелин, лакеят начело на УБН, го бе събудил посред нощ. Неотдавна Бърнс се бе пошегувал, че УБН е тихо пристанище за политически клатикурци, които смятат работата във ФАУКС^[8], агенцията, отговорна за провалените спасителни и възстановителни операции след урагана „Катрина“, за прекалено натоваарваща.

Обаждането бе излязло извън всякакви етични рамки. Луелин се бе нахвърлил върху Матюс, преди да се отплесне по темата кои, по дяволите, са ЦРУ, че да диктуват кой, кога и какво прави УБН с хората си в Южна Азия, започвайки със Самюъл Хекър. Бърнс се опита на три пъти да прекъсне тирадата на Луелин, за да му каже, че няма представа за какво става дума. И тогава разговорът бе станал направо неприятен.

— Не знаеш ли? Ти не отговаряше ли за работата на ЦРУ в Азия? Азия не включва ли Бирма? Имаш ли представа колко неуместно е един ДЦ тайно да записва колега в разузнаването?

— Колега в разузнаването? За кого говорим? — недоумяваше Бърнс.

— Хекър! Сам Хекър! Номер едно в УБН за Югоизточна и Южна Азия. Командирован в Рангун. Офицерът, когото някакъв бивш наемник на ЦРУ в продължение на вече пет дни се опитва да убие, заедно с цялото му семейство.

— О, значи не става дума за колега в разузнаването, а за преследвач на хипита. — След като бе събуден в 4:10 сутринта, Бърнс поне имаше правото да се повесели.

Бяха продължили в този дух още десет минути. Накрая на Бърнс му бе писнало от препирнята и бе затворил, докато събеседникът му продължаваше да говори — чудесен похват в работа като неговата, — след което си бе легнал да си доспи, без да забрави да изключи всички устройства за комуникация в дома си.

Сутринта бе отворил последователно всичките си натрупани през нощта имейли и се бе запознал с рикошетите в бюрокрацията, в която живееше. Последният имейл бе привлякъл вниманието му. УБН бе впрегнало подкрепата на вицепрезидента Байдън за каузата Матюс да бъде незабавно отзован. Лойд Матюс може и да беше амбициозен гъзолизец, но едновременно с това бе нормално компетентен и изключително дискретен. А в Бирма дискретността по-често се ценеше повече от компетентността.

Това бе докарало нещата прекалено далече. Бърнс се обади на Луелин и двамата се договориха Матюс и Хекър да се явят в Токио в петък рано вечерта за разговор очи в очи с Бърнс и шефа на УБН за Азия. Луелин щеше да се включи чрез конферентен разговор. Щяха да разрешат проблемите без намесата на Министерството на правосъдието, ФБР, АНС и „Уолт Дисни Корпорейшън“. Просто щяха да ги поставят на масата и щяха да измислят *modus vivendi*^[9]. Междувременно той щеше да нареди за незабавно прекратяване на междуинституционалния огън в Рангун. Матюс и службата за сигурност към посолството щяха да поемат всички аспекти на разследванията на убийствата, свързани с Писта-1. УБН щеше да преследва снайпериста, стрелял срещу съпругата и детето на Хекър, и да продължи с текущото разследване на ядреното замърсяване и различните карго аспекти в контейнерния терминал. Засега нито една от двете страни нямаше да отделя ресурси да бъде открит Робин Телър. Той щеше да почака до петък. Беше на шейсет и седем все пак, колко далече можеше да избяга?

След предотвратяване на Третата световна война Бърнс натисна бутона на интеркома и нареди на секретарката си:

— Дай ми Франк Каултър на телефона, но преди да го направиш, събери всичко, което имаме за Робин Телър, известен като Джей Тофър и още като Алан Телърман. Искам първо да видя досието. Благодаря.

[1] От *security network access token* (англ.) в типичния случай малко устройство с екран, на който се показва периодично променяща се случайна комбинация от цифри, синхронизирана с отдалечен сървър; потребителят я въвежда, следвана от личната му парола, за да получи отдалечен достъп до защитена мрежа (най-често чрез VPN). — Б.пр. ↑

- [2] От compartmented information (англ.). — Б.пр. ↑
[3] От need-to-know (англ.). — Б.пр. ↑
[4] От deputy director (англ.) — заместник-директор. — Б.пр. ↑
[5] От Harcourt Aviation (англ.) — „Харкорт Авиешън“. — Б.пр.

↑

[6] Гриф „Строго секретно/Секретна информация със специален режим на съхранение“ — от TS/SCI (Top Secret/Sensitive Compartmented Information). — Б.пр. ↑

[7] Inmarsat — лидер в глобалните мобилни сателитни комуникации. — Б.пр. ↑

[8] ФАУКС (от Federal Emergency Management Agency — FEMA) — Федерална агенция за управление в кризисни ситуации. — Б.пр. ↑

[9] Modus vivendi (лат.) — начин на мирно съвместно съществуване. — Б.пр. ↑

25. ВЪРТЯЩИ СЕ КОЛЕЛА

Сряда, 12 март: Сингапур, Токио, Рангун

На Нолан му трябваша четирийсет и пет минути, за да изтегли всички спестявания на семейството в клона на „Шанхай и Хонконг Банк“, който се намираше отсреща на улицата спрямо „Американ Клъб“. Това стана възможно, след като се обади предварително и се съгласи на специална такса, за да получи сумата в употребявани стодоларови банкноти. Когато я получи, прегледа пачките и отстрани всяка банкнота, която изглеждаше прекалено износена или по която беше писано. Оттук нататък щеше да играе по правилата на азиатския бизнес при плащане в брой: нищо лесно проследимо и само в американски долари.

Взе такси за центъра — прецени, че така ще затрудни евентуалните преследвачи повече, отколкото ако се качи на метрото. На Рафълс Плейс взе асансьора за 23-ти етаж на Рипъблик Плаза 11. Зави надясно от асансьора и намери облицования в мрамор вход на „Банк Сюис Приве Азия“. Обясни на рецепцията какво му трябва и извади издадена в Колорадо шофьорска книжка на името на Адам Бърч името, което бе използвал, за да организира да го приемат. След десет минути излезе през вратата, олекнал с \$201400, но и с разписка за извършен превод в сметката на „Харкорт“.

Носеше останалите 178000 и малко в раница, праметната през едното му рамо. Имаше нужда от трийсет минути, без да го следят, за да скрие парите. Най-лесно щеше да е да вземе метрото, което означаваше, че би могъл да го следи пряко само един човек, докато останалите следваха маршрута им с кола по улиците. След две спирки разпозна натоварения със задачата стажант. Слезе в последната секунда на метростанция „Орчард Роуд“ и помахаше с ръка на хлапето, докато влакът се изтегляше от перона. Това щеше да му даде нужното време, защото преследващата го кола нямаше да се залепи веднага на гърба му, когато се покажеше горе. Часовникът тиктакаше.

— Франк, как я караш, човече? — обърна се Чък Бърнс с най-сърдечния си глас към стария си боен другар, въпреки скандалното му напускане.

— Уф, какво да ти кажа. Добре съм за старец. Глезенът ми е подут и малко ме мъчи ревматоиден артрит, но не е нищо, което да не може да се оправи с ибупрофен. — Франк Каултър може и да говореше като анимационен герой поради детството си в Мускогий, Оклахома, но всъщност имаше диплома от Харвард по бизнесадминистрация и бе прекарал дълга кариера в совалки между Специални операции и работа под прикритие. Беше демобилизиран от ЦРУ през 2009-а на 69, много след обичайната възраст за пенсиониране. От друга страна, някога бе заемал поста втори заместник-директор на „Тайни операции“ — най-високия пост в Компанията в областта на действията, за които никой не биваше да знае нищо.

Бърнс не помнеше всички подробности на падението, но втори зам.-дир. Каултър тогава стоеше рамо до рамо с ястребите от Пентагона, които одобряваха желанието на Израел да удари превантивно по иранската ядрена програма. Президентите Буш и Обама бяха предпочели пътя без използване на насилие, като бяха подкрепили „Стъкснет“, за да постигнат същите цели, без да се създават необятни пропагандни възможности за международните медии. Бърнс беше съгласен, че мрежите бяха пълни с кръвопийци, които предпочитаха да показват опечалени родители да прегръщат безжизнени деца, отколкото да предложат дебат за сериозна оценка на риска за Запада от един въоръжен с атомна бомба Иран. Вторият зам.-дир. бе паднал тежко от люлката и бе изчезнал.

— Къде се губеше тези дни? — подпита Бърнс. Във файла пишеше Уивървил, Калифорния, където и на майната си да се намираще това.

— В Тринити Алпс, северозападно от Рединг. Виж... само да се чуем ли се обаждаш, или искаш помощта ми за нещо?

— Винаги по същество, Франк. Харесвам това в теб. Изглежда, Робин Телър от печално известната „Дабъл Лама Трейдинг“ е цъфнал в Рангун преди седем години. Ти беше водещият му офицер, когато преработихме самоличността му в средата на осемдесетте.

— Господи...! Чакай... това беше преди почти трийсет години. Тогава паркирахме Роб в Южна Африка за известно време. Но него не го свърташе на едно място и се премести в Южна Америка... не знам... Парагвай или Уругвай, доколкото си спомням. Загубих връзка с него, когато отговорностите му се промениха. Не съм чувал нищо за Телър от поне двайсет и пет години. Сигурен ли си, че е Телър? Мислех го за умрял.

— Не сме сигурни в нищо и точно затова ти се обаждам. Лице от оперативен интерес на име Джей Тофър ръководи охраната на децата на Кун Са. Принцът остави на света оправна дъщеря, която притежава конгломерат на име „Златният слон“. Тофър/Телър е упражнявал надзора над строителен проект на ЗС, който е представлявал четирикилометрова самолетна писта за нуждите на армията. Може би Телър е имал страничен бизнес, контрабандирайки наркотици с помощта на пистата преди сдаването на обекта.

— Звучи ми изсмукано от пръстите. Роб Телър беше награждаван рейнджър, а не наркотрафикант. Но дори да е печелил от наркотици, нехващам как това е работа на армията.

— Миналия уикенд Боб Нолан, един от старите ти колеги, мисля, е видял на пистата човек, за когото се къльне, че бил Телър. Нолан се пенсионира в края на месеца. Сега бие камбаната, че онзи МН370 е кацнал на пистата на ЗС, следователно Тофър/Телър има пръст в това. Тофър/Телър пък откачи и остави няколко трупа след себе си. Според УБН снайперист на Телър се е опитал да убие съпругата и детето на местния шеф на УБН. В момента в Рангун е пълен шаш. Армията и полицията са на бойна нога, а УБН и Компанията са настръхнали един срещу друг.

Каултър подсвирна.

— ДЦ в Рангун не беше ли Лойд Матюс?

— Да, от две и дванайсета.

— Нека Матюс се оправя, от него всичко можеш да очакваш. Виж, трябва да излизам, а ти ме намери на стационарния ми телефон. От мобилните тук няма голяма полза. Ако ти трябва нещо конкретно, прати ми имейл и ще видя какво мога да направя.

— Благодаря, Франк. Вече много ми помогна. — И Бърнс затвори. Откъде Каултър знаеше, че Матюс е ДЦ? Това назначение бе станало три години след като Каултър бе напуснал Компанията. И

какво искаше да каже с предложението си Матюс да се оправя? Каултър просто бе потвърдил, че Тофър действително е Телър.

От другата страна на Пасифика Франк Каултър извика на втората си съпруга Джоана, която майка му наричаше „оная“:

— Кога казаха от сервиза, че ще върнат колата? Полетът ми е в два през нощта. Знаеш, че шофирането до летището на Сан Франциско може да отнеме до пет часа, особено ако има верижна катастрофа или падне мъгла.

— Казах ти вече, че ще я докарат в седем. Имаш време да довършиш вечерята си.

— Скъпа, на самолета ще има много по-хубави неща за ядене от това, което виждам пред себе си. Повярвай ми.

Каултър провери отново документите си за пътуване. Всичко беше наред за пътуването, което щеше да го възстанови на поста втори зам.-дир., а историята на Близкия изток щеше да бъде необратимо пренаредена.

Телефонът на Хекър иззвъня.

— Сам? Мери съм. Разбрах, че си имал няколко забравими дни. Как е семейството?

— Прекрасно. Ти къде си? — Хекър не се чуваше често с шефа си, понеже събитията в Източна Азия заемаха голяма част от времето ѝ. Хекър я харесваше, че не му опъва юздите, особено като се имаше предвид, че госпожица Стайнлагър бе педант по отношение на политическата коректност и неумолима по отношение спазването и на най-незначителното правило.

— В офиса си в Хонконг. Удобен ли е моментът да поговорим?

— Аз съм в колата си, на път за една клиника, в която онзи контрабандист Робин Телър може да е потърсил помощ за третиране на лъчева болест. Мобилната връзка тук винаги си е била игра на шанса, така че и тази всеки момент може да се разпадне.

— Ще бъда кратка. Вземи самолета и в петък те искам на среща при мен в Токио. Ще се видим заедно с Чарлз Бърнс и Лойд Матюс. Къртис Луелин от Ди Си ще присъства конферентно.

— Мери, последното, от което имам нужда сега, е пътуване до Токио. Тук сме на път да решим случая и може би да разгадаем

изчезването на малайзийския полет. Пристигнаха американски военни, които ни помагат, но този уикенд си тръгват. Искам да се възползвам максимално от тях, докато са тук.

— Да, това е второто. Кой ти разреши да докарваш със самолет, когото и да било в Рангун, най-вече настоящи и бивши служители на Специални операции? И кой е разрешил на тези хора да носят оръжие и да стрелят по — или да заплашват със стрелба — бирмански граждани от името на и заради интересите на УБН? Това вече ескалира отвъд противопоставянето ни с ЦРУ. Министърът на вътрешните работи вече задава същите въпроси на посланик Мартин. А мен ме притискат от всички възможни страни.

— Чудесно. Можем да говорим, но няма начин да се срещна с Матюс в Токио. Убеден съм, че той покровителства Телър от години, и може дори да е замесен в похищението на МН370. Той е тотално неблагоприятен и...

— И аз, и ти няма какво да направим по въпроса, поне не до петък. Бърнс и Луелин разговаряха днес и Луелин е вбесен. Ако имаш нещо твърдо срещу Матюс, донеси го в Токио. Ако Матюс се е оцапал, Луелин ще отиде при директора на ЦРУ с искане Матюс да бъде отстранен. Бърнс изпитва същото спрямо теб. Междувременно изкарай онези военни от Рангун, преди да си докараме някой международен инцидент или да дадем на ЦРУ повече муниции срещу теб. Това е заповед.

Разговорът прекъсна и това може би остави Хекър на работа, предвид онова, което му беше на езика. Шофьорът отби в алеята на клиника А-ОК, която опираше в езерото Иня, по средата между пристройката в Дъбърн Парк и основната сграда на посолството. Хекър изскочи от колата и изтича по стъпалата към регистратурата. Чит беше там с един от администрацията на местното УБН. Две озадачени медсестри обслужваха гишето. Иначе наоколо нямаше никого.

Той кимна на секретарката си, обърна се към чиновника от УБН и с премерена агресивност, която го накара да трепне, изкомандва:

— Повтори онова, което току-що каза по телефона.

— Доктор Яп, съсобственик на А-ОК, работи тук следобедите. Вчера към два часа доктор Яп вижда двама възрастни американци. Има списъка на изписани лекарства: два вида антибиотик, лекарство

против повръщане, половин литър кръв. По-старият плаша хиляда американски долара в брой. Доктор Яп днес не в клиника. Вчера тръгнал нормално в пет. Казва, че днес в болница „Аунг Ядана“. Обадил се на болница преди час. Там казва той отменил всички операции до понеделник. Отпуск. Пита тук, никой не знае нищо.

Хекър извади увеличена снимка на лицето на Телър, взета от офиса на охраната в „Златният слон“, и я показва на жените на регистратурата.

— Това ли е човекът, който е дошъл тук вчера следобед?

Едната медсестра бавно кимна. Другата гледаше снимката мълчаливо и без да помръдва.

— Просто не е за вярване! Яп преглежда Телър за лъчева болест и след осем часа обработка Райдър. И не споменава и дума, че е имал пациент с подобни симптоми в един и същи ден. И сега го няма? — Хекър прокара дясната си ръка през гъстата си кестенява коса. Изглеждаше като много ядосан по-голям брат на Том Круз. — Къде, за бога, живее Яп?

Чит безмълвно му подаде един лист. Хекър го погледна и избухна:

— „Виктория Апартаментс“? Същият блок, в който са и половината от посолството! Ти стой тук и се погрижи сестрите да не се обадят на Яп. Чит, идваш с мен. Ще посетим „Виктория Апартаментс“ и ще се опитаме да открием къде се е покрил Яп по спешност. Виж дали ще можеш да ми дадеш Зо на телефона, докато пътуваме.

— Толкова се радвам най-сетне да се запозная с вас! — Деймиън Барлинг помпаше ръката на Нолан сякаш беше ръчка на ротативка, която всеки миг ще закове три черешки и ще му изсипе водопад от жетони. След като бе скрил излишните банкноти, Нолан бе взел такси от туристическия пояс обратно до посолството. Заобиколи отдалече подземни нива минус 3 и минус 4, в случай че Константайн, Флин, Мелиса или някой друг се присети за него. Личното запознанство с най-високопоставения човек на УБН в Сингапур Барлинг беше на дневен план от доста време. Нолан дълго бе обикалял лабиринта от бюра и отделения на ниво минус 2, докато най-сетне бе открил офиса му в ъгъла.

— След онова, което направихте за мен преди два дни, е малко да кажа, че удоволствието наистина с изцяло мое. Какво, впрочем, стана с онези двама руснаци?

— Още са задържани от ДВС. Руските бандити трябваше да бъдат експулсирани тази сутрин за поведение, несъвместимо с дипломатическия им статут, но получих имейл от мой контакт, че Константайн е изпратил там следовател от ЦРУ, който набързо да ги разпита.

— Някаква представа кога е било подадено това искане?

— Хмм... в 8:35 сутринта. Защо?

— Просто съм любопитен — измъкна се Нолан. — Като стана дума за любопитство, получихте ли някакво обяснение защо СВР е искало да ме отвлече?

— От онова, което ми каза инспектор Лум от ДВС, било експресна задача. В понеделник рано сутринта шефът на резидентурата Новиков, той е пияница, свикал спешна оперативка, дал им твоята снимка и адреса на „Йорк Хотел“ и казал, че си криптоаналитик на ЦРУ и враг на Русия. После им наредил да те отвлекат от хотелската стая, но ако не те намерели там, да го направели да изглежда като проникване с подправена карта уж с цел обир. После останали в засада край посолството до излизането ти за обяд. Трябвало да те закарат при тях, да телеграфират в Москва и да чакат указания. Освен това не казаха нищо друго, или защото не знаят, или защото не искат да говорят. Сингапурците държат агентите на СВР будни от понеделник следобед и те буквално припадат прави, така че в момента не говорят много свързано.

— Това е проклето объркване. Работата ми в Компанията по никакъв начин не е свързана с Русия и не знам дали дори самата СВР смята, че по някакъв начин им вреди.

— Не си единственият озадачен. Лум би искал да се отбиеш в ДВС да си поговорите. Нищо официално, просто визита на вежливост, след като все пак те са те спасили.

— Няма проблем. Виж, трябва да се обадя в Бирма. Травис Райдър би трябвало в момента да е на летището. Искам да говоря с него, преди да е излетял, за да ми разкаже какво е видял на пристанището.

— Да, Травис е голям образ. Предай му, че му желая скоро да се оправи. Изненадам съм, че изобщо е взел назаем защитен костюм. Той е малко... трудно удържим. Довечера ще отида да го видя в лазарета на Сембаванг и ще вкарам там няколко бири.

— Добър план. Радвам се, че се запознахме. Ако ми пратиш как да се свържа с Лум, ще си уредя среща при него в петък или рано следващата седмица.

— Ще го направя.

Нолан тръгна към работната си клетка. Питаше се дали Константайн е наредил да бъде следен непрекъснато, и ако беше така, защо никой от опашката му не бе попречил на опита за похищение.

26. РАЗБИТ

Сряда, 12 март: Пекин, Сингапур

Това бе едва второто заседание за Ий Шиубао на Постоянния комитет на Политбюро, откакто председателят Гао го бе повишил до един от деветимата избраници. Това не бяха случайни хора. Гао Шиян контролираше само шестима от деветимата членове, а това означаваше, че всяко заседание се провеждаше вабанк. Онова, което тревожеше Ий повече от обичайното, бе, че уволнението в понеделник на шефа на МДС Лю Женчан бе накарало да настръхнат повечето от непокорните членове на Политбюро. Двама от лоялните на председателя бяха изразили своята загриженост. След бомбата на иранския посланик от понеделник — Ий изкриви неволно лице на собствения си неудачен избор на думи, макар да не ги бе изрекъл — председателят бе наредил всички членове на ПКП да се освободят от другите си ангажименти за тазсутрешното заседание в 11:00. На някои се бе наложило да дойдат в Пекин със самолет и почти всички идваха с развалено настроение може би защото не им бе оставено нормалното време за правене на сметки.

Първият час бе протекъл оживено. Ръководителят на МДС бе дал последен бой, разговаряйки с поне двама делегати на ПКП, пред които бе намекнал мрачно, че Ий (и по подразбиране Гао) бил на ръба да направи катастрофални грешки. Лю цял живот бе живял в тайни и това го бе накарало да се въздържа от конкретизиране, но лоялната опозиция ровеше на няколко фронта. Под микроскоп бяха поставени реалните военни възможности на Китай, предвид решимостта на Съединените щати да реагират адекватно, ако бъдат нападнати. Дискусията се развиваше с превес на мнението, че реакцията на САЩ няма да остане само блъф.

Понеже много от членовете на ПКП не знаеха подробностите на операция „Полярна мечка“, председателят ги запозна с различните пермутации. Ий забеляза, че другарят Гао пропусна да спомене двойния блъф с „Делфин С2“ и дезинформационната кампания.

Председателят само вкара операция „Менандър“ в картината, когато генерал Яо Чанми, председател на Комитета на началник-щабове, спомена за предстоящата загуба от АНС на капацитета на НАГПР за обработка на сателитни съобщения. Подробностите по планирания резултат от операция „Менандър“ убедиха скептиците. Солидното мнозинство зад гърба на председателя направи формалност принудителното пенсиониране на Лю Женчан.

Обаче тепърва предстоеше втората, не по-малко деликатна точка от дневния ред. Ий взе думата, за да обясни в общи линии последната съвместна инициатива на Китай със смятана за намираща се извън закона държава, този път Иран. Някои от членовете на ПКП не сдържах ахванията си, когато Ий описа как шестима военни от поделение 61398 на НОА са били задържани насила в Бейрут миналата седмица.

— Това е възмутително! Да изпратим войска в посолството им и да тикнем в затвора посланика им и още петима техни старши дипломати, докато екипът ни не се върне непокътнат в Китай. А след това да бомбардираме тези миризливи дяволи и да ги натикаме обратно там, където гледат камили и живеят по палатки. — Генерал Яо не беше от заклетите фонове на председателя Гао, но абсолютно мразеше арабите (той наричаше така всички мюсюлмани, независимо от персийското население на Иран), въпреки че двете страни се бяха съюзили срещу по-голямото зло на световното еврейство, олицетворявано от Израел.

Ий обясни, че след вчерашната среща с посланик Горбани иранците ще репатрират колегите им незабавно. После се върна към разказа си:

— Опасявам се обаче, генерале, че нещата стават по-лоши. По всичко изглежда, че Иран разполага с повече от петнайсетте килограма или двацет и петте процента чист уран 235, от които се нуждае за първата си бомба. Това, което ги затруднява в момента, изглежда, е, че не разполагат с достатъчно малък ядрен инициатор, който би се побрал в бойната глава на ракета. Официално иранците твърдят, че конструкцията е тяхна. Вчера обаче Горбани потвърди, че инициаторите им се основават на севернокорейска конструкция, която, разбира се, оригинално е китайска.

Рен Бяо, най-сериозният бизнесмен в състава на ПКП, реши да се поинтересува:

— Да не би да говорим за чертежите на дефектните инициатори, които им продадохме преди две години за петнайсет милиона долара?

— Именно за тях става дума. Изглежда, севернокорейците са ги препродали, а сега иранците са установили, че устройствата не работят както трябва или изобщо не стават за нищо. И понеже са разбрали, че конструкцията изначално е китайска, сега търсят нас да им ги поправим.

— Но ако поправим дефектните инициатори на Иран, не само Иран ще се сдобие с използвана първа бомба, но и...

— Да, те вероятно ще споделят правилната конструкция със Северна Корея — довърши Ий мисълта на Бяо.

— И безумният бандит Ким Чен Ун ще се сдобие с работещи ядрени ракети? — попита генерал Яо.

Ий изгаряше от желание да демонстрира, че е в светая светих на разузнаването:

— Може да се предполага. Около двацет бойни глави ще влязат във въоръжение, ако инициаторите им бъдат обновени, за да се коригира вкараната от нас грешка в измерването на ефективното сечение на трития...

— Да, да, схванахме идеята — побърза Яо да прекъсне Ий от разгласяване на още секретна информация. Което означава, че САЩ ще ударят превантивно севернокорейските ракетни площадки и изследователски центрове, може би с използване на тактическо ядрено оръжие. Те ни го заявиха още преди години с уговорката „ако Китай не успеела обуздае лидера им Ким Чен Ир“. Само че днес трябва да се занимаваме със склонния към насилие негов син.

Намеси се Гао:

— Миналата година през ноември се запознах във Вашингтон с генерал Уеб, началник-щаб на сухопътните войски. Този груб човек ми размаха пред носа пръст, сякаш съм палаво дете. „Спрете сами вашите марионетки, за да не ги спрем ние вместо вас“, така ми заяви. Тогава нашите колеги от МДС ги увериха, че три четвърти от всички атомни бомби на корейците никога няма да свършат никаква работа. Гарантирахме, че Северът няма да прибегне до атомно оръжие, освен ако не бъдат нападнати. Уеб ме предупреди, че Щатите ще изискват от

нас да удържим на думата си. Бях едновременно унижен и ядосан, че Съединените щати могат да разговарят с водача на Китай с този тон. Но успях да запазя мълчание и срещата приключи скоро след това.

Беше ред на Яо да се ядоса:

— Как смеят Щатите да ни диктуват какво да правим в нашата сфера на влияние!? Никога повече Китай няма да бъде унижаван от американците. Нека само „Полярна мечка“ свърши работата си, а после ще видим кой е великата военна сила в Азия.

Ий реши да продължи по-деликатно:

— Другари, има още едно усложнение, за което разбрах едва вчера, когато отидох да разговарям с иранския посланик. Оказва се, не сме знаели, че на борда на изчезналия полет на малайзийските авиолинии са се намирили две важни лица. За нас по-важно е, че единият е бил контраадмирал Жао, командир на поделение 61398. Контраадмиралът беше старшата ни свръзка е „Менандър“. Миналата седмица Жао е бил в Бейрут и Техеран. Докато е бил в Техеран, е успял да убеди някой си доктор Фарокзад, водещ експерт на Иран по изследвания в сферата на атомните оръжия, да го придружи в Бейрут. Иранецът взел със себе си два дефектни ядрени инициатора и една от центрофугите, саботирани от ционистско-американския червей „Стъкснет“. Жао, изглежда, е обещал, че Китай ще помогне на Иран в поправката на тези устройства, стига Иран да даде неопровержимо доказателство, че вече представлява ядрена сила. Подозираме, че това е бил ловък ход от страна на контраадмирала с идеята да се даде на Китай възможност да задържи Фарокзад като заложник, с цел да бъдат бързо освободени нашите военни. За нещастие никога няма да разберем дали наистина такива са били намеренията му след изчезването на самолета и предположението, че всички пасажери са загинали... Иранският посланик ми каза, че неговата страна вече не се интересува как да поправи повредените от червея центрофуги или дори как да си върне липсващия U-235. Беше крайно недоволен от — той го нарече така — псевдоотвличането на ръководителя на тяхната програма за атомно оръжие. Макар да не обвини пряко Китай за изчезването на самолета, очаква от нас да поправим дефектите им ядрени инициатори.

— Ние обаче няма как да го направим. Китай е подписал всички договори за неразпространение на ядрено оръжие. — Професор Лай

Хуатин беше умереният член сред ястребите в ПКП и преди бе влизал в спор с председателя по въпроси, касаещи военна материя. — Никой в тази стая, дори другарят Гао — и той кимна към седящия начело на масата, — не е овластен да създаде нова ядрена сила. А фактът, че говорим за Иран и Северна Корея, прави дори размишленията по този въпрос крайно безотговорни.

— Другарю професор — учтиво започна председателят Гао, — фактът, че Северна Корея е вече ядрена сила, е неоспорим. Аз свиках това извънредно заседание на ПКП, вместо на Комитета на началник-щабовете, именно за да дебатираме по тези въпроси максимално подробно и открито. Но ако вие не позволите на другаря секретар Ий да довърши изложението си, просто ще продължите да дрънкате, без да са ви известни фактите.

Професорът почервения. Той и останалите от групата на по-възрастните се обърнаха към Ий. Протежето на Гао Шиян усети, че пламва от сценична треска. Под мишниците му потекоха струйки пот, които допълнително овлажниха вече мократа му куртка.

— Другари, в товарния отсек е имало още нещо. Предугаждайки нашите съмнения, иранците били натоварили екраниран сандък с центрофугата и един килограм уран U-235 за военни приложения. В техните очи да помогнат на корейците е същото, като ние да им помогнем на тях. Нещо повече, ако не им окажем съдействие в коригиране конструкцията на инициатора, те заплашват да ни разобличат на следващото заседание на Съвета за сигурност към ООН.

Стаята избухна във викове. Дори председателят се стъписа. Ий загуби нишката на мисълта си. Къде бяха бележките му? Поне половин минута не знаеше как да продължи. Гълчавата позатихна, но главата му оставаше празна. Покровителят му го остави да се поизмъчи още няколко секунди, преди да се намеси:

— Другари, ситуацията е пределно ясна. Операция „Полярна мечка“ не може да успее, ако шпионските спътници на НУВКР не бъдат извадени офлайн и — подчертавам, *и* — това не стане по начин, който изключва актът да бъде приписан на Китай. За тази цел се нуждаем Иран да изпълни перфектно операция „Менандър“. Или поне толкова перфектно, на колкото са способни тези хора. Както току-що чухме, иранците са се опитали да изнудват Китай. Нека оставим настрана методите им, които само подчертават различните нива на

цивилизованост, достигнати от нашите две култури. Аз смятам, че помагането на Иран да разположи за използване ядрени ракети с малък обсег на действие е приемлива за нас цена, ако това ще доведе до изтласкване на Тихоокеанския флот на Щатите от крайбрежните ни води. — И председателят подпечати края на дебата с удар с длан по масата.

Гласуването бе единодушно, а професор Лай бе сред първите, които вдигнаха — впрочем и свалиха — ръката си.

Беше останало да се обсъди само още едно нещо, и то извън протокола. Ий прекрасно разбираше, че поставя в залог бъдещето си в ПКП, затова се помоли в себе си на бога на баба си, повелителя Буда. „Въпреки многобройните ми грехове чрез действие или бездействие, дай ми, господарю, сила за следващите десет минути на моя прахосан, свръхамбициозен живот“. Това го поуспокои, въпреки че бе заклет атеист. Изчака председателя да закрие официално заседанието. После стана, събра длани като за молитва и помоли присъстващите да не стават. След това тихо обясни на колегите си, че всички в злополучния полет са загинали. Следователно вече не е в интерес на Китай останките на МН370 да бъдат намерени, в това число каргото или телата на пасажерите. Последното, което им трябваше, бе свидетелство, че Китай помага на Иран да поправи дефектни ядрени инициатори или каквито и да било елементи на конструкцията. Понеже на борда е било пренасяно ядрено гориво, всякакви международни разследвания биха поставили Китай в незащитима позиция. Затова за всички замесени страни е най-добре този самолет повече да не бъде видян.

Присъстващите изразиха съгласието си и тогава Рен Бяо повиши глас:

— Нека просто бъдем абсолютно сигурни, че всички на този самолет наистина са мъртви.

Отсеченото кимване на председателя Гао даде да се разбере, че сега вече заседанието наистина е завършило.

Нолан бе изненадан, че охраната на Компанията го пропусна през пропуска на ниво „минус четири“. Недоспиването превключи съзнанието му от притъпено безразличие към свръхактивна параноя.

Следобедът трябваше да намери два часа да поспи, независимо от обстоятелствата. Мушна се в първата свободна малка заседателна стая, намери мобилния номер на Райдър в списъка на контактите си и го набра на стационарния телефон. Искаше разговорът да бъде записан за идните поколения.

— Травис? Боб съм. О... здрасти, Хани. Там ли е Травис? Да. Благодаря... Травис? Травис...? Как си?

— Сякаш ме е прегазил самосвал.

— Това няма да продължи дълго. Говорих с Хекър, но искам да го чуя и от твоята уста. Можеш ли да ми разкажеш с максимални подробности какво видя снощи в онзи контейнер?

— Разбира се. Страх ме е, че не мога да добавя нищо особено към онова, което вече разказах на Сам. След като Гъни срязва скобата, изчакахме две минути да видим дали вътре не се крие някой, който би искал да си поиграем, нали разбираш. Върнах другите трима зад заграждението, отворих вратата, светнах с фенерчето и насочих глока по посока на лъча, като гледах за някакво раздвижване, жици или експлозиви. Видях точно до входа голям мотокар.

— Цвят или модел?

— Помня само жълт.

— И какво стана после?

— Следващото, което видях, беше стена от чували с пясък пред контейнера, който бе висок почти два метра. Доста над главата ми, а аз съм метър седемдесет и пет. Над чувалите се виждаше горната част на дървен сандък, голям. В ъгъла на сандъка, направо върху дървото, имаше етикет на риба в червено и синьо.

— Сигурен ли си за етикета?

— Напълно. Снощи, докато някакъв лекар ми правеше нещо. Сам ми показва няколко емблеми на „Малейжа Еърлайнс“. Онова, което му посочих, се оказа текущата им версия. Значи не е било нещо върху някакъв сандък, търкалял се там празен през последните две-три години, докато някой най-сетне е решил да го използва.

— Колко голям беше сандъкът?

— На широчина бе над метър и осемдесет. Не мога да кажа колко е бил в дълбочина, но се изкушавам да преценя, че формата му беше горе-долу кубична. Тогава забелязах, че гайгеровият брояч е откачил, и

побързах да се изтегля. Извиках показанията, техникът на МЕ ми изкрещя да бягам и аз побягнах назад по кея.

Мили отвори вратата и каза:

— Трябва незабавно да говоря с теб. — В излъчването ѝ не можеше да се долови и грам топлина.

Нолан върна вниманието си към Райдър:

— Сещаш ли се още нещо?

— Не, нищо. Съжалявам. Чувствам се като парцал, но не мисля, че съм забравил нещо, което би могъл да използваш.

— Добре... Виж, ти си един от героите на последните няколко дни. Трябваш ни здрав. Така че остани в Хавай до пълно възстановяване, покарай сърф, а когато минеш на път за някъде през Сингапур, ще те черпя с пети етаж на „Орчард Тауърс“.

— Мислех, че на „Орчард Тауърс“ има само четири етажа с проститутки. Какво предлагат на петия?

— Всеки от нас има нужда от малко мистерия в живота си. Щом още не си минал през „Райската пътека“, имаш за какво да живееш, човече. — Нолан затвори и се обърна към Мили. Тя понечи да каже нещо, но той не я слушаше. — Дявол да ме вземе — прошепна на себе си. — Уранов хексафлуорид... голям сандък. Какво друго, освен уранова центрофуга е могло да има в онзи сандък...? Но откъде, по дяволите, се е появила и защо е била на път точно за Китай от всички възможни места на този свят?

27. ТАЙНИ

Сряда, 12 март: Сингапур, Рангун, Москва, Бейрут

— Това е — каза Боб Колинс и сложи слушалката на вилката на стационарния телефон в домашния кабинет на Нолан.

— Дай да проверим по списъка — каза Флин. — Ти приключи с тази стая, където имаме подслушвателно устройство и сме се погрижили и за телефона му. Сингапурците вече би трябвало да са организирали подслушването на мобилния му. Ти инсталира кийлогър на настолния му компютър, замени твърдия диск в устройството му за архивиране, за да можеш да го изследваш на спокойствие в посолството, нали така?

— Да, за всичко. Приключихме тук — повтори Колинс.

— Тогава да се махаме, преди да се е върнала прислужничката. Но ако Константайн е убеден, че около Нолан има нещо нередно, защо не го арестува и не претърсим дома му както трябва? Всички инкриминиращи улики ще са дълбоко зашифровани в настолния му компютър. А той може и да не поддържа копие на архивиращия си диск.

— Ти го каза сам по пътя насам: Нолан е дребна риба. Трябва им, за да се доберат до онези над него. Това, което не разбирам обаче, е защо кукловодите на Нолан го карат да надига за предполагаемото отвличане на МН370 и този Робин Телър? — Колинс бе вкаран в кръга на посветените едва от тази сутрин.

— Отвличане на вниманието, приятелю. Отвлечи вниманието на хората от онова, което става в действителност. Първият урок в училището за фокусници.

В действителност Флин нямаше ни най-малка представа какво е намислил старият му приятел Нолан, ако изобщо беше намислил нещо. Но беше достатъчно интелигентен, за да види какво са склонни да мислят повечето от посветените. Време беше да минимизира загубите си — все пак имаше да плаща издръжка на бивша съпруга и деца.

Мили беше ядосана на Нолан, но не можеше да сдържи възбудата си:

— Нямам представа какво е центрофуга, но нека ти кажа какво открих. Документалните следи на Робин Телър се изпаряват към края на осемдесетте. Има няколко непотвърдени засичания в Канада, Щатите, Великобритания и Южна Африка. След това нищо съществено до 1992-ра, когато съпругата на Телър — след многократно подаване на молби — успява да убеди един съдия да го обяви за мъртъв, за да може да прибере застраховката му за живот. След това реших да потърся какво има за Джей Тофър, само че не намерих нищо. Истинска задънена улица! Но когато потърсих в комбинация „Дабъл Лама Трейдинг“ и „Франк Каултър“, изплуваха няколко интересни неща. Каултър определено беше сред заподозрените за участие във вътрешна група, която се наричала Тайния екип. Мед Уиндам, старшият агент на ЦРУ, отговорен за Залива на прасетата и духовен водач на програма „Феникс“, е оглавявал състав от съмнителни типове, включващи стария ти приятел Сай Краули. Компанията заподозряна, че Уиндам или хората му отклонили част или всичко от двайсет и осемте милиона долара, които някак изчезнали след смъртта на Даниел Кранц. Оказва се, че Тайният екип било новото име на Работна група 157, своеобразно ЦРУ в ЦРУ, създадена от Кисинджър за прилагане на всички мръсни номера, които просто не можело да бъдат включени в учебниците. Значителни средства, експроприирани от Тайния екип, свършвали обратно в ръцете на Кун Са, а част от тях били проследени до БККИ или Карибите, и били впоследствие използвани за закупуване на оръжие или в операции като „Иран — Контра“^[1]. Накрая ми беше трудно да разгранича престъпните от патриотите.

На Боб му допаднаше ентусиазмът ѝ за работа и той се надяваше, колкото и малко вероятно да бе това, че фойерверките от предната нощ и разцъфващата между тях връзка вече са минало.

— Прекрасна работа. Каултър беше заподозреният куриер, който връщаше на Куп Са отнетите му средства, и всичко, което ми казваш, е в съзвучие със спомените ми от онези времена. Не знаех, че откраднатите от ДЛТ пари са били използвани от Тайния екип на Уиндам или в „Иран — Контра“, макар това определено да звучи

интересно, като се има предвид, че старата компания на Сай Краули е на заден план в чартъра на „Бандана“.

— Не съм свършила. Един от куриерите на Тайния екип в Африка е идентифициран като Алан Телърман. Изглеждаше прекалено очевидно, но изтеглих досието му за всеки случай. То беше само половин страничка, но Телърман продължил на работа за ЦРУ в 1987 и напуснал през 1990. В досието статутът му е записан като „подизпълнител“ и се уточнява, че Компанията му е плащала сто хиляди годишно. Франк Каултър е споменат като водещ офицер на Телърман. Каултър е последният, направил запис в досието, и текстът е: „Прехвърлен в Боливия. 1990. Неактивен“. Знам какво ще кажеш — 1990-а е била отдавна и много служители на Компанията са могли след това да бъдат водещи на Телърман и т.н. — Нолан мълчеше: мислеше в съвсем друго направление. — Така че се върнах назад и направих комбинирано търсене за „Кун Са“ и „Франк Каултър“. Двата са се запознали през седемдесетте. Известно ли ти е, че Каултър е играл голф с Кун Са през деветдесетте на частното му голф игрище в Хомонг, Бирма, до самата граница с Тайланд? Каултър е бил брокер по сделката през 1996-а, която довела до предаването на Кун Са, който изкихал един милиард, за да доживее дните си в Рангун под домашен арест в компанията на три невръстни любовници шан, и втори милиард, за да бъдат оставени на мира децата му. Оттам нататък за Кун Са не се споменава нищо до 2007-а. Той умираше, но се страхувал, че бизнесът на децата му ще бъде конфискуван. Обърнал се за помощ към Каултър, който към онзи момент отговарял за черните операции на Компанията. Каултър наредил на един от персонала си да препоръча на Кун Са буквално следното: „Възползвайте се от Алан Телърман, южноафриканец, живеещ в Южна Америка, когото вече познавате“. Ха! Може ли да има по-голямо доказателство от това? — Гласът на Мили бе триумфиращ, а очите й — ококорени.

Нолан изненадано примигна няколко пъти. Мозъкът му завъртя на пълни обороти.

— Това е истински пробив. Мислех, че свърши миналата седмица в Рангун проучването на Кун Са и не откри нищо важно.

— Само че тогава няха твоя маркер за сигурност, лаптопа ти и паролата ти, нали? — попита го тя с извити вежди.

Той се изчерви от спомена за разиграната сценка на разпит, на която се бе съгласил да се подложи в леглото. Мили определено имаше въображение. Това му напомни за игричките, на които бе обичал да си играят някога с Нанси Уотърман.

Гласът на Мили го върна рязко към реалността:

— Обзалагам се, че ще има доста изненадани лица, когато представя доклада си.

— Не можеш да изпратиш доклад, основаващ се на информация, засекретена над твоето ниво на допуск. Ще трябва да възпроизведе проучването ти от нула и да те извадя от списъка за тайно копиране, понеже всичко е с източник над гриф „Секретно“. Ако заведеш доклада си, Шук ще има основание да поиска да бъдем уволнени за неспазване на служебните ни задължения. Да се върнем пак на връзките Телър — Каултър. Каултър е вкарал Телър в „Златният слон“ през 2007-а, точно както е казал Телър. Когато това се е случило, Каултър е бил един от най-влиятелните хора в ЦРУ. Това означава, че Франк Каултър трябва да е замесен в цялата история около Писта-1. Откри ли сегашния му адрес?

— Не. Открих единствено, че се е пенсиониран през 2009-а. Но моментът е бил малко странен за пенсиониране. През 2007-а той е получил разрешение от Конгреса да остане на служба до навършване на седемдесет и пет години, въпреки което две години по-късно се пенсионира на шейсет и девет. Получил е два милиона закуп за пенсионирането и е изчезнал от полезрението на всички.

— Каултър загуби работата си заради мен — призна Нолан. — Но това е друга история за друг път.

Тони Джонсън вмъкна глава през вратата на приспособената за кабинет спалня на Хекър в Хогуортс.

— Заминавам на нова задача в Австралия. Искан да ти благодаря за щурото парти, началник.

Хекър скочи от стола си и раздруса ръката му.

— Вчера ти ни спаси главите. Никога няма да мога да ти се отплатя.

— Ти не, но Травис ще може — ухили се Джонсън. После вдигна от пода тежкия си маслинозелен сак и тръгна към стълбището.

— Тони! Защо не летиш с Райдър поне до Сингапур? Там ще направиш някаква връзка.

— Точно това е планът. Хайде чао! Ще се видим на обратната страна на света.

Джонсън смъкна тъмните си очила от челото върху носа си. „Прилича на отровна змия“, помисли си Хекър. Глупости... Тони Джонсън не приличаше, а направо си беше пепелянка!

На Марк Уотърман му беше студено. Вече бе достатъчно светло, за да може да се ориентира без фенерче из апартамента. Стационарният му телефон бе онемял, а в Москва така и не му бяха дали мобилен. Разполагаше само със студена вода, достатъчна да ползва тоалетната, но това бе всичко. Направи си сандвич за закуска и утоли жаждата си, смучейки резенчета портокал. Нолан щеше да му прати съобщение, това бе сигурно. Но как щеше да го направи? Уотърман щеше да си купи днешния брой на „Уол Стрит Джърнъл“, когато го извадеха на будката за вестници, но кръстникът му едва ли щеше да може да помести в него обява за по-малко от денонощие. Единственото, което му оставаше, бе да се придържа към ежедневието си ритъм на живот и да държи очите и ушите си отворени.

В град без качествено жилищно строителство комплексът „Виктория Апартаментс“ бе едно от малкото сносни места за живот дори в елитния квартал на Рангун „Златната долина“. Това бе пететажна сграда на по-малко от десет години с добре довършени апартаменти, застлани с бели плочки. Жилищата от по 150 квадрата с по три спални не можеха да съперничат на повечето АСЕАН-ски столици, но в Рангун олицетворяваха върха на експатриатския лукс, което се подсказваше от цената им. Не бе никак чудно, че персоналет на американското посолство, както легален, така и под прикритие, съставляваше поне една четвърт от наемателите. Хекър знаеше това отлично, защото вече бе играл веднъж покер в ергенското жилище на Ейбрамс.

Апартамент №3-4 се различаваше от останалите по това, че пред вратата му имаше по-малко събути обувки. Домуоуправителят отключи

вратата, след като Хекър му показва картата си за самоличност, издадена от УБН и банкнота от пет хиляди киата. Вътре, изглежда, нямаше никого, дори прислуга. Осветлението беше изгасено. На тавана лениво се въртяха два пропелера.

Хекър се разходи из стаите, после влезе в основната баня, където докторът лежеше мъртъв в окървавена вана, пълна наполовина с вода. Дълбоко в зейналата му уста бе натикан бял чорап. Синини в долната част на шията му показваха къде е бил натискан надолу, а по двата му бицепса имаше успоредни дълбоки прорезни рани. Порцеланът бе изцапан с вече засъхнали кървави петна. След десет секунди острият писък на Чит ги накара да изтичат в кухнята. Тя стоеше с ръка върху устата на прага на стаята за прислужничката. Жената, също със запушена уста, лежеше просната на леглото с прерязано гърло. Чаршафите бяха изплескани с кръв. Вече бръмчаха мухи.

Хекър прегърна Чит през рамо и двамата си тръгнаха, след като Хекър нареди на домоуправителя да се обади анонимно в полицията и да не споменава за него.

Нолан и Мили обядваха в столовата на посолството. Храната беше противна, но поне хапнаха набързо. Той й каза, че новата й задача е да локализира Франк Каултър. Тя го слушаше раздвоена в желанието си да му каже какъв скапаняк е, защото предната нощ не я бе поканил да влезе в дома му. Вместо това прехапа устни и мълчаливо го изтърпя. Да приема заповеди от този човек не бе нещо, което смяташе да понася още дълго.

Гледаха Си Ен Ен от масата си. За самолета все още нямаше нищо конкретно, но Съединените щати съсредоточаваха усилията си по издирването в планинските райони на хиляда и четиристотин километра от Пърт, Западна Австралия. Историята за потъналият самолет, открит в Бенгалския залив след препрограмиране на спътник за търсене на полезни изкопаеми, просто бе изчезнала. Сега най-предъвкваната новина бе вчерашната за специалистите в Инмарсат, международната компания за сателитни услуги, които използвали доплеровия ефект, за да проследят серия пингове от изгубения самолет, за който последно се знаеше, че бил на път на юг, към Антарктида. Нолан познаваше няколко криптоаналитици от МИБ,

които работеха под прикритието на Инмарсат. Усещаше опит за отклоняване на вниманието.

— Всички ли според теб вярват на това? — внезапно я попита той.

— Не те разбрах — каза Мили.

— Виж новините. Сякаш съзнателно игнорират улики и съобщават само каквото им се нареди.

— Да не би да смяташ, че зад това стоят Щатите? Каултър може би, но той не е в Компанията вече пет години. Телър и Бърнс може да са отговорни за това, вероятно подпомагани от Матюс. Да се подозира цялото ЦРУ изглежда прекалено, особено ако е вярно онова, което мислиш ти, и всички пасажери вече са мъртви. — Мили търсеше някакво окуражаване, каквото знаеше, че няма да получи.

— Нямаш представа с какви животни си имаме работа. Разузнавателните служби се ръководят от безжалостни хора, които и за миг няма да се замислят да поставят на везната невинен човешки живот срещу обещанието, че няма да има нов 11 септември. Конституцията е толкова неадекватна, че не може да се произнесе за това, че военни от средно ниво командват дронове да убиват американски граждани по цялото земно кълбо, и че не само не ги обвиняват, но и никой не търси доказателства. Това са хората, които толкова искаха да убият Осама бен Ладен, че измислиха фалшива програма за ваксинация на деца, за да получат мостри на ДНК от децата в квартала на Бен Ладен. И ето че сега има нова вълна от детски паралич в Пакистан, след като правителството прекрати всички международно спонсорирани имунизационни програми, когато разбрали с какво се е занимавало ЦРУ. Тези кариеристи няма да загубят съня си заради смъртта на 239 души. Дори може да получат медали и обща снимка с Чейни, Буш или Обама. Прагматичната политика е безсмъртна. Така се играе тази игра сега.

— Ти си побъркан стар мръсник! — Почувства се добре да му го каже. — Какво според теб им е трябвало, което е оправдавало масово убийство?

— Ах... този въпрос, който не ми дава да спя. Най-малкото, което им трябва, е ядрена центрофуга, а може да е и нещо доста повече. — Той стана. — Виж, трябва да изляза за малко. Ако телефонът на бюрото ми иззвъни, обади се. Ако е Хекър, кажи му да

ме търси на мобилния. Самата ти се пази. Ако МН370 има някаква връзка с ЦРУ — сегашна или в миналото, — всички ще преминат в режим „пази си задника“. Ако не е ЦРУ, тогава е Русия, Израел, Великобритания или може би Китай. И всяка от тези страни ще направи невъзможното, за да опази мръсната си тайна.

Докато той стоеше прав, тя го гледаше отдолу нагоре, без изобщо да вярва на драматичната му тирада. Трябваше ли да се впечатли, че Боб бе обявил живота им за заплашен вече не само от Телър, но и от практически всяка голяма разузнавателна агенция?

Нолан излезе от столовата, като остави сандвича си недоизяден. Мина през работната си клетка, за да си вземе лаптопа и чашата, незабелязано прибра маркера си от Мили и се отправи към асансьорите с най-невъзмутимата походка, на която бе способен. Просто усещаше мерника на фотообектива забит в тила му, докато вървеше.

Навън на улицата сигурно го чакаха две опашки, а междувременно подслушвачите вероятно прехвърляха на текст токущо приключилия му разговор с Мили. Ако Константайн не се бе усетил за повечето неща, казаното трябваше да му даде храна за размисъл. И това може би щеше да му спечели онзи половин ден, от който се нуждаеше.

Все още му предстоеше работа по руската версия на файловете на Уотърман за АНС, затова се върна с такси на Уогън Драйв. Първо обаче трябваше да се наспи.

Полковникът от „Пасдаран Кудс“ и отговорният офицер за операция „Менандър“ разговаряха с бейрутския супервайзър на поделение 61398.

— Не ме интересува какво твърдите, че бил казал посланик Горбани на някакъв секретар в Политбюро. Аз не съм получил такава заповед. Докато не я получа, никой няма да си тръгне. Върховният лидер, великият аятолах Хаменей, лично ми каза миналия месец в Техеран, че Америка и нейните съюзници трябва да усетят и да почувстват страх от кибер мощта на Иран. Така че вашият екип ще остане в тази сграда до приключване на проекта.

Вторият помощник-директор Куо По Лум каза:

— Другарите ми и аз не сме излизали на бял свят вече три месеца. Проверихме няколко пъти последователността на качване на „Менандър“ и потвърждаваме, че проектът е работоспособен. Опасявам се, че днес трябва да напуснем Бейрут, за да се върнем в Китай.

Дори в най-добрите си моменти Гилани беше безцеремонен. Провисналите му бузи потрепераха от гняв.

— Няма да си тръгнете от Бейрут, докато мисията не приключи. Охраната на Хизбула има двойна задача, ако се сецате. Сега се хващайте на работа!

Куо стана и напусна стаята със сведен поглед.

Полковникът направи знак на Аршад да остане.

— Колко време ти трябва още?

— Приключили сме от две седмици. Направихме дребни доработки. Свалил съм скрийншот на горящия американски флаг от програмата за „Арамко“, която написах през 2012-а. Всичко се очаква да работи както трябва, но за нещастие не мисля, че ще можем да заразим трийсет хиляди компютъра както последния път.

— Китайците усещат ли, че протакаш?

— *Иншалла*, не. Те ни смятат за глупаци. Тук са от миналия декември, а така и не разбраха, че Дараб и Армийн знаят мандарин.

— А ти откъде си сигурен, че никой от тях не знае фарси?

— Господин полковник, край тях винаги говорим само на английски. Не искаме да събуждаме подозренията им. Освен това прекарах доста време с Куок Ийн, жената. Тя смята, че флиртувам с нея.

Гилани изсумтя.

— Куок Ийн потвърди, че програмистите говорят само мандарин и английски, и аз ѝ вярвам. Включването им в операция „Менандър“ не е било престижна задача, а по-скоро наказание. Те не смятат, че има нещо, което да научат от иранците.

— Висшият съвет за Киберпространство включи единайсетте най-добри програмисти в страната в операция „Менандър“ и направи теб, легендарния Морморот, техен ръководител. А Китай ни е изпратил шестима, които са наказани? Това е повече от оскърбително!

— Китайците ни трябваша, за да ни помогнат да създадем глобалната мрежа от петстотин сървъра, която сега поддържа. Това е

основата за възможно най-голямата DDOS^[2] атака. Не просто най-голямата, а петкратно повече от най-голямата. Китайските програмисти разработиха софтуера за синхронизиране на масивното прехвърляне на данни, което ще доведе до срыв на всеки сървър в американската мрежа за обработка на сателитни изображения. На американците ще им трябват месеци да се оправят с терабайтовете боклук, с които ще ги залеем. По-важно е, че китайците кодират червеите, които ще блокират свалянето на данни от спътниците и които ще направят да изглежда сякаш данните вече са свалени на сървърите на НАГПР. Те сега чакат само команда за активиране. Работихме усърдно, за да разберем как програмистите осъществиха тези забележителни задачи. Към днешна дата знаем малко. Ако DDOS атаката е така мащабна, както се надяваме, зловредният софтуер, който ще блокира снемането на информация от спътниците, ще разруши за дни наред способността им да обработват изображения. Според китайските програмисти червеите са кодирани да се самоизтрият след няколко часа. Иран ще поеме заслугата за всичко това. Аз вкарах в DDOS скриптовете много позовавания на Корана, за да са наясно ционистите и американските им лакеи, че това е отмъщението ни за „Стъксет“. „Те се кълнат в Аллах, че не са казали нищо (зло), но всъщност богохулстват“. — Аршад, известен с пика Морморот, не беше религиозен, но знаеше как да се държи пред публика. Това, което не му достигаше в богоугодност, компенсираше с омраза към Съединените щати.

— Защо са ни още китайците? Куо със сигурност ще се обади в техния щаб в Шанхай, а посланик Горбани ме умоляваше от Пекин да ги освободя. Само че заповедите ми от Техеран са такива, че никой няма да напусне.

— Помощта им може да ни потрябва, но няма да знаем това, докато не започнем наистина. На теория можем да черпим от опита им дори като са в Китай. Само че още на първата ни среща китайците заявиха, че Иран ще разчита само на себе си от мига, в който програмистите на НОА напуснат Бейрут. И тръгнат ли си те, ние няма да имаме с какво да ги притиснем.

Гилани се усмихна и хвана Аршад за раменете.

— Морморот, това ще бъде най-великият триумф на Иран. Великият аятолах бе ясен в инструкциите си: ще стартираме операция

„Менандър“ на Лайлат ал Мираж^[3].

— Но, господин полковник, Исра е чак след два месеца, в края на май.

— Междувременно виж дали можеш да научиш повече за структурата на червеите. И направи каквото е по силите ти, за да задълбочиш разрушителността на DDOS.

— Разбира се, сър. Красотата на DDOS атаката е, че в нея няма „прекалено много“. Точно когато всичките им усилия ще бъдат да отразят DDOS, червеите ще се активират и ще ги ослепят, *иншалла*.

Докато гледаше как младежът излиза от офиса му, Гилани се питаше дали Аршад наистина вярва на нелепицата да се задържи „Менандър“ до настъпването на големия ислямски празник. Великият аятолах може и да беше религиозен, но беше и прагматик.

[1] „Иран — Контра“ голям политически скандал (1986) в САЩ. Висши служители на администрацията и президентът Рейгън тайно спомагат за продажбата на оръжия на Иран, който е предмет на оръжейно ембарго. Някои се надяват, че продажбата на оръжия ще осигури освобождаването на заложници и ще позволи на американските разузнавателни агенции да финансират никарагуанските контри. Скандалът започва като операция да се освободят американски заложници, които се държат от терористични групи с ирански връзки. Планът се изражда в схема „оръжия срещу заложници“, в която членове на изпълнителната власт продават оръжия на Иран в замяна на освобождаването на американски заложници. Подполковник Оливър Норт от НСС променя плана така, че част от средствата от продажбата на оръжие се пренасочва за финансиране на анти сандинистките и антикомунистически бунтовници (наричани „контри“) в Никарагуа. — Б.пр. ↑

[2] DDOS (Distributed Denial of Service — англ.) — разпределен отказ на услуга. — Б.пр. ↑

[3] Празникът ознаменува пътуването на пророка Мохамед от Мека до Йерусалим и възкачването му на небето. Това се прави на 27-ия ден на Раджаб, седмия месец в ислямския календар. — Б.пр. ↑

28. ЧАС НУЛА

Сряда, 12 март: Сингапур, Рангун

В мига, в който влезе в домашния си кабинет, Нолан разбра, че нещо не е наред. Прашинката, която бе поставил върху една от пантите на компютърната кутия, липсваше. Това трябваше да е заради трансмитера на кийлогъра. Архивният външен твърд диск също бе пипан. За щастие не бе слагал нищо ценно на тази примамка. Както стаята, така и кабелът на стационарния телефон сигурно бяха с подслушвателни устройства. Предполагаше, че някъде има и камера, особено щом възложителят бе Константайн. Константайн сигурно щеше да се възбуди, гледайки ги двамата с Мили. Е, нямаше да се случи.

А след като опашката му бе паркирана по-надолу на улицата, ако опиташе пред камера нещо подозрително — например да извади от някакво скрито място microSD картите с файловете на Уотърман, откраднати от АНС — със сигурност след минути щеше да чуе трополенето на крака по стълбището. Така че точно това щеше да изчака до стъмване.

Пусна пердетата за слънце, нагласи будилника на 18:00 и си сложи маска за сън. Когато Мей Линг кацнеше, щеше да се наложи да работи без прекъсване, ако искаше да освободят Джоани тази нощ. Щеше да се наложи да събере багажа си и да се изплъзне на опашката, преди да тръгне за летището. Нагласи мобилния си само на вибрация и изключи стационарния телефон.

След посещението в апартамента на Яп, Хекър изпрати Чит къщи. Гледката бе отвратителна дори за ветеран от офиса в Маями, където гадните убийства заради наркотици се случваха всяка седмица. Обади се в офиса и поиска помощ от двама, които да дойдат в Хогуортс и да уредят заминаването на Диваците. УБН можеше да достави екипа на Райдър до паспортния контрол, но оттам нататък те

трябваше да разчитат до отлитането само на себе си... което не бе идеалното, като се имаше предвид, че фиаското Зейя — Нолан бе струвало минималното влияние на УБН. Гонзалес и група местни бяха пред терминала за всеки случай, но предвид сгълчаването от Стайнлагър нямаше никаква санкция за въоръжена намеса, освен ако нещата тотално не излезеха от контрол.

Извика Гъни Танър и му съобщи, че всички трябва да напуснат Рангун възможно най-скоро. Увери го, че всичко добро, случило се през последния ден и половина, се дължи на усилията на Диваците: намирането на контейнера на пристанището, разпитът на хората на Телър, отблъскването на атаката срещу „Клуб Аватар“ и успешната евакуация на хора и инвентар в Хогуортс.

Гъни отдавна щеше да е станал офицер, ако не бе прямотата му, афинитетът му към сутрешни дегустации на уиски и склонността му към сбиване.

— Благодаря ти за добрите думи, но дай да не се заблуждаваме. Заминем ли си, ти няма да имаш достатъчно хора, за да защитиш тази конспиративна квартира. Гонзалес може да е бивш тюлен, но тук няма друг професионален военен. Господин Хекър, много яко ще те стиснат за топките!

Хекър знаеше, че Гъни е прав. Беше нереалистично да се надява, че няма да последва възмездие за цяла седмица, прекарана в нападения срещу охраната на летище, отвличане на бирмански граждани, работещи за влиятелната група „Златният слон“, стрелбата из квартала на „Клуб Аватар“, сблъсъка с армията на територията на пристанище Тилава... списъкът бе твърде дълъг, за да бъде пренебрегнат.

— Вярна преценка. Но какво можем да направим?

— Можем да отрежем главата на змията — да намерим Телър и да го убием. Натискът или ще престане, или ще експлодира. Да се оставят нещата каквито са, е покана за ответен удар във време и на място по избор на врага. Това е лошо.

— Опитваме се да открием Телър от почти цяла седмица. Знаем, че е бил изложен на силна радиация и че в момента бяга от нас.

— Търси по-упорито, но знай следното: раненият не може да избяга далече, затова в един момент спира и дава отпор. С какво разполагаш, което може да се опълчи на отряда му, ако се стигне до престрелка?

— Какво предлагаш?

— Сержанти Ърл Джерард и Леър Майкълс от „Делта“. И двамата са в седмичен отпуск и им е писнало да лентяйстват в базата за огнева поддръжка „Лили“, след като политиците решиха, че войната в Афганистан е свършила. Приклещете Телър и нека тези двамата го довършат.

— Благодаря, Гъни. Би ли казал на Майкълс и Джерард да се отбият да поговорим на четири очи...

Мобилният му извън:

— Нолан.

— Боб, Сам се обажда. Къде си?

— Вкъщи. Компанията ми подслушва телефоните, така че артикулирай ясно — прехвърлянето на текст струва на данъкоплатеца сто и осемдесет долара на час.

— Току-що се върнах от апартамента на доктора, третираше Травис за лъчева болест. Оказа се същият, който вчера е приел Телър за същите симптоми.

— И какво разбра от Яп?

— Нищо. Намерих го мъртъв във ваната, вероятно удушен, но също така и добре нарязан. Някой, освен това едва не беше обезглавил прислужницата му.

— Телър е жесток, в това няма съмнение.

— Не ти се обаждам по тази причина. Току-що видях първата редакция на онези специални разговори. Мога да кажа, че подозренията ти за кацане на самолет в делтата започват да изглеждат доста правдоподобни.

— Бих желал да науча повече, но нека първо те запозная с развитието при мен, в случай че... да кажем, разговорът бъде прекъснат. Говорих с Травис преди два часа. Въз основа на докладите от лабораторията, високите нива на радиация от уран 235 и големия размер на сандъка бих се обзаложил, че в него е имало центрофуга за рафиниране на уран за военни приложения. Новите ядрени сили като Пакистан, Индия и Северна Корея използват такива. Нужни са хиляди каскадно свързани центрофуги, за да се получи обогатен до осемдесет и пет процента уран, годен за създаване на иницираща атомна бомба.

Иран вероятно притежава най-много центрофуги от всички. Либия имаше може би към двеста, докато развиваше ядрена програма. Говори се, че и Египет бил на пазара. Следователно няма недостиг на страни кандидати за произход на центрофугата. Сега трябва само да видим самата центрофуга, за да определим откъде е дошла.

— Значи МН370 е похитен, каца посред нощ на гъза на географията в Бирма и там е разтоварена центрофуга. Тя пада от мотокара, оловният екран се разпуква, но успяват някак да я съберат обратно в сандъка. Оттам обратно към план А. Опитват се да я изнесат от страната чрез „Бандана“, който отплава за Малайзия и Австралия. По дяволите! Не ми плащат толкова.

— Има и още. Мили откри, че Кун Са е наел Телър през две и седма в „Златният слон“ по предложение на Франк Каултър. Каултър беше изгонен от ЦРУ през две и девета и сега Мили се опитва да научи къде е. Ако е още активен, това поставя целия заговор в ръцете на Компанията. Ако е подхванал несанкционирана операция, Каултър е основният заподозрян заради бившата си работа като шеф на тайните операции, огромната мрежа от контакти и значителния опит в работа из Азия.

— На колко е Каултър?

— Трябва да гони седемдесет и петте.

— Значи дебелият му бележник е натъпкан с имена на хора от неговото поколение като Телър, Уиндам или Сайръс Краули?

— Да, разбира се — съгласи се Нолан. — Можеш ли да ми кажеш нещо по-конкретно за наученото от разпитите на Джонсън?

— Ами, мръсникът, застрелял Дара, е същият, който избяга, когато втората ракетна граната взриви стената на дневната в „Клуб Аватар“. Беше в ръцете ни, но се измъкна това копеле. Пистата май е била построена от севернокорейски затворници, противници на режима. Как са били вкарани в Бирма, нямам идея. Година и половина отрядът на Телър ги е надзирал, докато те строели фалшивата шестлентова магистрала. Това е причината защо толкова малко местни знаят нещо за Писта-1 никой от тях не е бил използван в строежа. Преди месец завършили хоризонталната маркировка на самата писта и „Златният слон“ извозил обратно оцелелите севернокорейци там, откъдето били докарани. Един от хората на Телър ни каза, че някои от

корейците използвали фрази на ва. Може да се предполага, следователно, че са дошли от северните или южни области на Ва.

— Ва? Те не бяха ли ловци на глави?

— Били са. Ловът на глави е замрял през 60-те. Племената ва са гадни, независими и слабо свързани с Китай на север. На юг имат връзки с армията. Армията им позволява да произвеждат наркотици, затваря си очите за наркотрафика, а освен това допуска да имат своя милиция, наречена Обединена армия на Ва. Това вдигане на ръце е в замяна на противопоставянето на ва срещу една по-голяма група, бореща се за независима държава Шан. За нещастие нямаме никакви информатори на територията на Ва те са много затворено общество.

— Лошо. Е, това беше интересна подробност. Може би има някаква севернокорейска връзка и с центрофугата. Друго?

— Още преди окончателното завършване на пистата Телър я с използвал поне месец и половина за нощен трафик на наркотици... може би седем-осем полета общо. До ранната съботна утрин самолетите били едни и същи — DC-9 или подобни. Някои били без маркировка, а някои носели ливрея на бирманските въоръжени сили. Тонове продукция заминали в замяна на бали с долари и оръжие. Един от охраната давал редовни дежурства в бараката до полосата. В дните с полети там било пълно с чували с прах, докарани с камиони, а после с брезентови торби с банкноти. Телър водил хора извън ЗС да броят, пакетират и палетизират купчините стодоларови банкноти. Ставало дума за милиони, може би стотици милиони долари, пристегнати на скари, разкарвани с мотокари. А бе като сцена от екшън филм.

— И какво ставало с парите? — попита Нолан.

— Сега ще ти кажа. Самолетът кацнал към три сутринта и бил пътнически лайнер — голям и шумен в сравнение с предишните, които били обслужвали. Осветили Писта-1 с прожектори и инфрачервени маяци и използвали клигове^[1], за да насочат пилотите. Двигателите не били изгасени. Телър използвал монтирана на скара зелена клетка, в която имало хора, които мотокарът повдигнал на нивото на вратата за пасажери. Няколко души излезли от самолета и били свалени по същия начин. Никой, освен Телър и мотокаристът не видели отблизо ВИП-овете, защото клиговете били ориентирани така, че те да останат в сянка. Но ставало дума за двама-трима най-много, макар един от разпитваните да се кълнял, че били четирима. Всички свалени от

самолета били заведени до джип, който веднага отпътувал. Отнело около половин час да разтоварят каргото. Тогава станал инцидентът с изпускането на един от сандъците на земята. Мотокарът едва не се прекаатурил — сандъкът се оказал много по-тежък от очакваното. Телър побеснял и махнал на пилотите да изтеглят самолета по-далеч. Някой на борда затворил предната врата. Хората на Телър махнали стопорните колодки изпод колелата и самолетът рулирал по пистата в посоката, в която се бил изтеглил джипът. Ремонтът и почистването отнели почти час работа на поне десет души. Телър кръстосвал между сандъка и мястото, където, изглежда, чакали VIP-овете, без да сваля от ухото си портативна радиостанция. Никой не знае дали някой от слезлите не се е качил пак на самолета. След около час самолетът излетял, без да обръща посоката, така че никой от пазачите на Телър не го видял повече. На разстояние километър имало охрана по двойки от двете страни на полосата, разположени през петдесет метра с фенерчета в ръце. Изгасили ги веднага след излитането. В крайна сметка било голямо мероприятие с участие на местни хора, но засега никой не е проговорил, дори пред хората на Зея. Да се каже, че местните са изплашени, би било малко. Направо са вкаменени.

— А какво са видели хората на Телър в самолета, докато е чакал? Имало ли е например хора, надничащи през прозорците?

— Всички прозорци са били със спуснати щори. Самолетът е бил затъмнен, с изключение на фаровете за кацане и отворената предна врата за пасажерите.

— Точно както подозирахме — констатира Нолан. — Пасажерите са били мъртви още преди кацане. — Не изпитваше никаква радост, че подозрението му се бе оказало правилно.

— Има и още — продължи Хекър. — Двата клига се фокусирани върху шибания разбит сандък. Хората на Телър го хванали с въжета, изправили го и се опитали да го качат на виличните повдигани на мотокара, за да могат да го преместят. Това продължило двайсетина минути. След това, по-малко от двайсет минути след излизането на МН370, кацнал малък самолет, насочван от същия екип е фенерчетата. И той рулирал до бараката, където имало паркиран джип. За съжаление никой от разпитваните не е бил толкова близо, че да разбере какво е станало. Но — тази част съм сигурен, че ще ти хареса — един от мотокарите направил три курса от бараката до пътя и всеки път

донасял кубична бала с пари. Не по-късно от трийсет минути след кацането самолетът отлетял, натоварен с незнайно колко милиони долари и може би няколко пасажери.

— Било ли е пренесено нещо от товарния отсек на МН370 по пистата с кола или мотокар?

— Нямам представа. Не знам даже дали този въпрос изобщо е бил задаван. Един от мотокарите е местил каргото, разтоварено от самолета под бараката. Не знам какво се е случило после е изключение на трите бали с пари.

— Някой от присъствалите на пистата идентифицирал ли е първия самолет като на MAS? — Нолан започваше да губи търпение.

— Някой от бойците на Телър не може да чете английски, а изобщо не се сетихме да им покажем цветовете или емблемата на MAS. Така че няма официално идентифициране на самолета като боинг точно на „Малейжа Еърлайнс“.

— Какво е станало по-нататък?

— Телър се досетил, че са работили с опасен материал. Пренесли сандъка в бараката, затворили вратата и изтеглили охраната на петдесетина метра. След няколко часа повечето от работилите със сандъка започнали да повръщат, излезли им мехури, заболяла ги адски глава. Още в събота започнали да умират и това продължило и в неделя. — Хекър помълча и продължи: — Но има и хубава страна. Един от бойците на Телър ни каза, че говори с нас само защото и той умира. Иначе нямало с какво да го заплашим, което да е по-страшно от онова, което Телър щял да направи с него, ако обели и дума пред нас. Страховита репутация, а?

Нолан се оживи.

— Ти направо си решил загадката! Можеш ли да организираш отпечатване на резюмето и разпространението му? Изпрати го до старшия ешелон на УБН и нека видим как ще реагират на възможното забъркване на ЦРУ. Нека се разчуе, за да не може ЦРУ да потули разкритото от теб, когато ножът опре до кокала... както сто на сто ще стане.

— Няма начин. Аз съм под жесток натиск от шефа ми да изведа максимално бързо от страната всички от Специалните сили. Тя ми нареди в петък да отлетя за Токио, за да се срещна там с Бърнс, Матюс и нея. Матюс иска да бъде уволнен. Аз пък искам да видя този

шибаняк хвърлен в затвора за двайсет години за протежирането на Телър и само бог знае още какво или кого. Разговорите, от които е извлечена информацията, са неофициални. Ще си говорим повече, когато не говориш по служебна линия.

— Току-що си спомних нещо. След като прободете Кяо, Телър подхвърли нещо, в смисъл че платената магистрала била изоставена, защото вече нямало безплатна работна ръка. Явно е имал предвид севернокорейците. Ако успееш да намериш онези, които са строили пистата, те ще говорят. Трябва да открием затворническия лагер, но преди всичко трябва да издирим Телър. Някакви идеи?

— Ще го възложат на Зо. Той и без това се опитва да разбере кой е местният покровител на Телър.

— Моля те, прати ми имейл, ако научиш нещо повече от онези разговори.

— Ще видя какво мога да направя, но нищо не обещавам.

Хекър затвори и се загледа в телефона. Работеше в УБН от седемнайсет години. Беше надживял и надхитрил повече съперници, отколкото имаше желание да си спомни. Беше повишен на тази добра длъжност през 2012-а и тя му предлагаше независимост и достатъчно близост до лошите, за да се освежава с екшън. Не беше сигурен дали иска да рискува всичко само и само за да се разбере какво може или не може да се е случило с МН370. Ами ако ЦРУ наистина стоеше зад похищението на самолета? Ако беше така, те нямаше да се церемонят със запушване на устата на опитващите се да ги изобличат. Лойд Матюс обаче трябваше да си отиде. А Робин Телър трябваше да умре.

[1] От Klieg light (англ.) — мощен прожектор на въглеродна волтова дъга, използван в киното, обикновено съоръжен с френелова леща и сферичен рефлектор. — Б.пр. ↑

29. ВЪВ ВЪЗДУХА

Сряда, 12 март: южна провинция Шан — Бирма, Рангун, Москва, Сингапур, Гуанджоу

Двайсет и осем часа след напускане на Рангун тойотата краун, превозваща полковник Мулън и майор Телър, стигна до последния КПП. Той представляваше внушително съоръжение, позволяващо напускане само през двойна триметрова ограда от телена мрежа, увенчана с бодлива тел, като двете стени бяха разделени с четири метров ров, пълен с вода. След пет минути до караулката пристигна на скорост джип с униформен майор. Той поговори с постовия, прегледа писмото им за транзитно преминаване и се приближи до тях. Едва държачият се в съзнание Телър свали прозореца си и каза нещо на бирмански. Майорът се усмихна широко и свали тъмните си очила. После продължи на съвсем сносен английски:

— Добре дошли, господин Тофър. С какво да ви помогна?

— Гладни сме. Имаме нужда от душ, кенеф и избръсване. Трябва да се видя с доктор Уанг, който някога работеше за атомната програма на великия диктатор. Нисък тип, петдесетинагодишен.

Усмивката на майора посърна.

— Този човек умря миналата седмица при складов инцидент.

— Е... в такъв случай ми е ебана майката.

Мобилният на Хекър иззвъня. Майорът от полицията Зо се беше потрудил добре. Закрилникът на Телър бе не кой да е, а генерал Хкуанг, началник-щаб на армията и феодален господар на Южен Шан. Според Зо, ако все още бе в Бирма, Телър най-вероятно се бе изнесъл на територията на Южен Ва. Хекър разказа на Зо за севернокорейския робски труд и го помоли да провери за струпвания на корейци в страната.

— Не чувал на корейски затворници. Но познава един човек в персонала на генерала. Ще питам го — каза Зо. — Само не тръгвай за

Шан, за да търсиш Телър. Генерал контролира пътища от сто километра извън Янгон и на север. Остави на мен намери бледоликия и корейците. После може летиш.

— Чудесно — съгласи се Хекър. — Дължа ти много за помощта от събота насам.

— Ти обещах, когато се преместих от Лашио в Айнме, че изпратиш семейство в Щатите, ако искам да напусна Мианмар. Искам скоро напусна, това място не добро за мен сега.

— Няма проблем, щом вкараме Телър в затвора или е мъртъв. Не се опитвай сам да го заловиш. Остави това на УБН.

Отговорът на Зо последва моментално и беше даден с натъртване:

— Аз не луд. Тофър за УБН.

Хекър не се сдържа и се засмя. Затвори. Зо беше като боксьор категория „петел“, но зад напереността си притежаваше здравословен инстинкт за самосъхранение. До този момент Телър не го бе притеснявал изобщо, но сега беше видимо обезпокоен. Един напредващ честен майор от полицията не можеше да си позволи да дразни генерал, особено началник-щаба. Зо вече гледаше с едно око към билетите за Дисниленд и Хекър напълно го разбираше.

Заседателната зала беше празна, с изключение на Майкълс и Джерард, които гледаха Си Ен Ен и точеха ножовете си „ТОПС Анаконда“.

— Примката се затяга — каза Хекър, когато влезе при тях. — Отпуснете се и чакайте скоро да се качите на самолет или хеликоптер.

Двамата в мълчаливо дуо кимнаха, че са разбрали.

Господи, колко беше изморен! „Само час сън“, помоли се Хекър. Час, не повече.

Уотърман не беше сигурен, че навън е по-студено, отколкото в апартамента му. И тук, и там сладоледът нямаше да се разтопи. Придържаше се към ежедневието си режим и тръгна на север по „Тверская“. Без очилата всичко на по-далече от десетина метра му беше като в мъгла. Неподлежащите на възражения инструкции на Чумаков бяха да напуска апартамента за поне час всеки ден. Това даваше на „бавачките“ му от ФСС време да проверят дали всичките им

подслушвателни устройства са в изправност и да си поиграят с лаптопите му.

Източният вятър щипеше бузите му. Той пресече улицата и излезе на площад „Страстная“. Повечето дни разходката му продължаваше към пет километра и по-голямата част от нея бе в обиколка из свързаните паркове. „Страстная“ бе фокалната точка със спирка на метрото наблизо. Но къде трябваше да бъде в най-важния от всички дни? Отговорът се появи пред него под формата на основния елемент на площада — гигантската бронзова статуя на Александър Пушкин.

Гневът на Дик Константайн бе направо осезаем. Мелиса Шук, Хо Ий Линг и юрисконсултът Моури Шонстайн се бяха явили по негово нареждане.

— Искам да се уверя, че съм разбрал правилно. Вчера сутринта Нолан се е разбрал с Мелиса да излезе от групата. Той и индийката, дето се занимава с проучване, Мили... как ѝ беше името?

— Милисът Мукерджи... точно така. На сутрешната оперативка едва не се сбихме с него. Няма нищо, което бих искала от този човек. — Гласът на Мелиса трептеше от вълнение.

Константайн се обърна към Ий Линг:

— Ий, вчера сутринта, малко след оперативката при Мелиса, Нолан е дошъл при теб и е казал, че се нуждае от карти на полицейски участъци в малките градове на провинция Гуандун, извън Шинхуей, където и по дяволите да се намира това.

— Да. Каза, че Мелиса ги искала, защото преследвала някакъв VIP на МДС на борда на МН370, който бил от онези места. Каза ми, че Мелиса не казвала подробностите, понеже искала да си припише заслугите, когато идентифицираме лицето.

— И ти му повярва? — осведоми се Мелиса.

— Естествено, че му повярвах. Звучеше точно в твой стил.

Константайн игнорира обвинителния тон на Ий Линг.

— И си му пратила с имейл картите вчера следобед?

— Да, точно това направих.

Той се обърна към Мелиса и каза:

— И си сигурна, че Нолан не ти ги е препратил?

— Разбира се, че съм сигурна. Ти да не мислиш, че ще изтрия, без да прочета, нещо, което той ми е изпратил, само защото идва от него? — Усети се, че си противоречи, и побърза да добави: — Не ми е пращал имейл. Поискай от ИТ отдела да го потвърди.

— Ще го направя — обеща заплашително Константайн. — Моури...?

— Нямаме основание да задържим Нолан, докато не прегледаме вчерашния трафик на електронна поща. Изтеглянето и проверката на тези данни ще отнеме един-два часа. Първо ни трябва разрешение да четем имейлите му и да прослушаме записите на телефонните му разговори, след като това направят от правния отдел и надзора. Това означава още два часа повече, преди да знаем с какво разполага Нолан.

— За бога, аз съм шеф на мисията! Моят допуск е по-висок от този на всеки друг тук в тази сграда, включително този на посланика! Искам тези имейли на бюрото си и искам Нолан да бъде прибран!

— Няма начин да направим това, без да изложим Компанията и теб на риск от съдебно производство. Затова карай по правилата, дори ако става дума за час-два повече. Така или иначе вече си му закачил опашка — той не може да направи нищо, без да разбереш веднага.

Самолетът „Бийчкрафт Кинг Еър“ кацна гладко. Военното летище „Пая Лебар“ в източната част на Сингапур не беше далеко от летище „Чанги“, което пък се славеше като едно от най-натоварените на света. Райдър спа през по-голямата част от пътя, победен от силните антибиотици и изтощението. Джонсън остана буден през целия полет, все още под въздействието на адреналина след Вторнишката битка за „Клуб Аватар“ и разпитите, които бе провел. Гръндж музиката в слушалките му допълнително го държеше на нокти.

Джонсън свали слушалките от главата си и хвана Райдър за китката.

— Слизам. Имам да убия няколко часа, преди да трябва да се явя на летище Селетар около полунощ. Ще отсъствам десетина дни, после се връщам в Хост. Когато ти се върнеш от Хавай, ще бъда готов за епично чукане и запой. Аз ще наема голям „бенц“, ти отговаряш за жените. Пички и бензин са велика комбинация.

Райдър се усмихна.

— Трябва да се запознаеш с Боб Нолан. Той е базиран тук и се занимава с разследването на МН370 заедно с Хекър. Нолан ми обеща страхотна нощ в „Орчард Тауърс“. Ела с нас на петия етаж.

— Излишно е да ме убеждаваш. Ще направим страхотна тройка с Боб. — Джонсън плесна Райдър по рамото и мина по асфалта под оловното небе, метнал сака си на рамо.

— Легнете, господин Райдър. Трябва да свалим носилката от самолета, за да ви транспортираме до Сембаванг.

Райдър гледаше небето. Господи, колко мразеше да лежи проснат по гръб. Този път поне тъпанчетата му не бяха спукани и краката му не бяха пълни с шрапнели.

— Твоят българин има хубав чадър — каза непознатият, който седеше на пейката до статуята на Пушкин. Бе дошъл там преди три минути, когато Уотърман завършваше първата си обиколка. Беше брадат, с тежко въгленово черно палто от синтетична материя, евтини обувки и плетена тибетска шапка с връзки, висящи под издължените наушници. Всичко в него просто крещеше „хакер“.

— Внимавай с него, да не те убоде — отговори без замисляне Уотърман, произнасяйки фразата на Нолан, която помнеше. Спря пред пейката със скитника и се загледа с възхищение в Пушкин.

— Срещата остава за петък в Коломбо. „Гале Роуд“, терасата на „Рокетс Клуб“ в десет сутринта. На рецепцията питай за Вишну.

Уотърман продължи да разглежда Пушкин, но това бе всичко. След малко поднови разходката си, без да поглежда назад.

Три обиколки по-късно му беше писнало от Пушкин, затова промени маршрута си, с цел да потърси други зимни пейзажи. Когато се върна в апартамента си, не усещаше нито бузите си, нито връхчетата на пръстите си. Но кръстникът му отново се бе справил на ниво.

Толкова със съня. Мей Линг бе успяла да поспи общо четири-пет часа от последните над тринайсет във въздуха. Изборът на филми бе жалък — модерни китайски, размесени със стари класики като „Крокодила Дънди“ и „Където смеят само орлите“.

Автобиографичната книга на бивш тюлен беше елементарна, а и тя не чувстваше нужда да чете за чужди прекеждия. Имаше дни, в които да си от семейство Нолан бе предостатъчно.

Докато чакаше на опашката за паспортен контрол на летището в Гуанджоу, Мей осъзна, че бе приела много неща на юнашко доверие, макар баща ѝ да не бе от имащите склонност към преувеличение. Едно от нещата, с които Боб Нолан разполагаше в изобилие, бе книжна интелигентност — татко ѝ можеше да реши всяка математическа или друга задача със светлинна скорост. Обичаше шифрите — страст, която не бе успял да предаде на децата си, — затова бе продължил да общува с Уотърман, сигурно за да разгадаят неразрешените световни загадки. Беше упорствал Мили да се научи да използва ШЕУ и да схване какво е числова станция. В дома на Нолан не се правеше ясна разлика между разбиране на шифри и религия.

Мей Линг си спомни съвета на баща си в деня, когато бе навършила шестнайсет: „Опитай се да бъдеш повече патица, отколкото гъска. Патицата изглежда неподвижна на повърхността, но краката ѝ гребат неуморно под водата. Гъската стои на брега и пляска с криле, за да се направи да изглежда по-голяма. *Повече патица, по-малко гъска*“. Оттогава Мей Линг бе започнала да гледа на баща си през различна призма, която го показваше както способен да се възползва в максимална степен от обстоятелствата, така и високоинтелигентен. Беше започнала да прозира как той се прави на глупав и остава спокоен при конфронтация, но впоследствие действа решително. След курса по психология в Помона бе определила психотипа му като „пасивен — агресивен“.

До онзи незабравим ден във Ванкувър преди четири години Мей Линг бе смятала, че шифрите са единственото хоби на баща ѝ. Тогава бе научила, че схванатият питчър, изправен срещу нея в тренировката ѝ по софтбоул, не е ИТ специалист към посолство, а криптоаналитик на работа в ЦРУ. Според мама, татко бил спечелил награда за заслуги заради работата си в проект, продължил над две години. Разкритието бе дошло в колата по време на пътуването от летището във Ванкувър към средата на нищото, за да подготвят новозакупената скапана барака за евентуален живот в анонимност. Според тате секретният му проект вече не бил особена тайна. Хора от Близкия изток били решени на

всичко, за да убият съекипниците му, а ако можели да идентифицират семейството му... и тях.

Наскоро някаква жена от софтуерната група на тате бе починала, при това заедно със съпруга си. *Компанията* (термин, който бе забелязала, че баща ѝ използва с известна надменност) твърдяла, че ставало дума само за нещастен случай. Но животът на Боб Нолан бе подвластен на закона на вероятностите. Той не бе повярвал, че е въпрос само на шанс безотговорното шофиране в дъждовна нощ да доведе до смъртта на семейна двойка. Не и когато другата кола се бе оказала откраднат натоварен с тухли камион, а извършителят бе избягал от местопрестъплението, без да остави нито един пръстов отпечатък.

— Някой ни праща послание и ще е глупаво да го игнорираме — каза тогава Нолан патриархът и активира плана за семейна безопасност, който бе разработил още преди години...

Мей Линг най-сетне застана пред гишето. На добър английски служителят поиска паспорта ѝ и попълнените формуляри. Мей Линг ги бутна към него. Питаше се дали да рискува и да опита да се възползва от малко безплатна безжична връзка. Може би тате бе успял да ѝ изпрати указания какво да прави по-нататък? След това размисли, беше по-благоразумно да изчака. Нямаше смисъл да наруши някакъв закон, преди кракът ѝ да е стъпил официално в страната. Някой я потупа по рамото, тя се обърна надясно и видя строго изглеждаш мъж с униформа. След това някой друг стисна лявата ѝ ръка над лакътя. Тя потисна импулса да се освободи и да хвърли досадника на пода.

Мей Линг Нолан? — осведоми се мъжът отдясно.

— Да, аз съм.

— Елате с нас, моля. Имаме въпроси относно причината за посещението ви в Китай.

С това пояснение войникът отляво я избута покрай гишетата и я въведе в някаква чакалня.

Прекрасно. Просто чудесничко, помисли си Мей Линг, симулира примирение със свиване на рамене и се опита да върви възможно най-безгрижно, усещайки с кожата си погледите на чужденци и местни. Бръкна със свободната си ръка в джоба си и напипа мобилния си телефон. Отключи го с една ръка и натисна бутона Send за текстовото съобщение, което бе подготвила преди петнайсетина минути. Без да

знае какво може да я очаква след слизането от самолета, бе написала „Помощ, тате, на летището ми се случват лоши неща“ и бе оставила приложението творено именно заради ситуация като тази.

Виж, какво можеше или щеше да направи баща ѝ, бе съвсем отделен въпрос.

Часовникът до него показваше 18:01. Имаше време само колкото да избистри главата си преди голямата игра. Замръзна, когато видя съобщението на Мей Линг. Какво трябваше да направи сега? Ако не се явеше в Шри Ланка, това щеше да е краят на кръщелника му Марк. От друга страна, текущите му планове не позволяваха да лети от Шри Ланка за Китай. Не и ако не избягаше, само че това не бе в картите.

Съобщението бе изпратено преди половин час. Нямахше нужда да отговаря. Ако Мей Линг бе задържана, нямаше да може да използва без надзор предплатения си телефон дори ако и позволяха да го задържи. А когато Константайн и сие разберяха, че член на семейството на Нолан — а може би дори двама — е задържан в Китай, процедурата изискваше и той да бъде задържан.

Най-важното сега бе да напусне къщата. Сграбчи раницата си за пътуване със самолет и отвори домашния сейф. Майната му на видеонаблюдението, картите с памет му трябваха веднага.

Ю Кайли все още не можеше да се съвземе след вихрушката от събития, последвала бурното заседание в понеделник. Верен на самохвалството си Ий Шиубао не бе губил време, за да убеди председателя Гао да освободи Лю Женчан от задълженията му. Женчан — за пред обществото пенсиониран — сега се намираше някъде в провинцията под домашен арест, а наследникът му се нанасяше в кабинета на бившия си началник.

Кайли бе сред първите загубили поста си. От заместник-началник на контраразузнаването до шеф на централа в Сингапур — това беше дълго пропадане по късо въже. Шефът на централа в Сингапур бе не само по-незначителен пост, но несъмнено и доста потруден. Предшественикът ѝ бе издържал по-малко от година, преди да го освободят от длъжност вчера. Говореше се, че това е краят на

кариерата му. Кайли едва бе успяла да го убеди да отдели шест часа за предаване на работата си в ред оперативки, толкова много бързаше той да напусне прокълнатия остров.

От цяла Азия, Сингапур бе най-трудният за МДС. Сингапур бе най-надеждният военен съюзник на Съединените щати в Източното полукълбо, с изключение на Австралия и Япония, разбира се, но осигуряваше безопасно пристанище, а също докове за ремонт и зареждане на американския флот в Западния Пасифик и Индийския океан. Америка нямаше да може да си позволи войните в Афганистан и без сериозната логистична помощ на сингапурците. В резултат Сингапур бе основна шпионска мишена.

От друга страна, Сингапур и Китай бяха приятелски държави в политическо и икономическо отношение; и двете страни не хранеха обич към провалените демокрации, а освен това и двете изпитваха дълбоко уважение към усилията на другата за изграждане на силна нация. Да застанеш начело на мисията в Сингапур бе еквивалентни да те прехвърлят в сапърски отряд и да те хвърлят в центъра на некартографирано минно поле. С други думи, въпросът бе не дали, а кога.

С тези мисли в главата тя бе изненадана да получи от клона в Гуанджоу съобщение „До шефа на мисията. Само за лично ползване“. Защо МДС в Гуанджоу бе решило да комуникира със Сингапур по въпроси с допуск над „Секретно“? И защо се налагаше тя спешно да се свърже с Робърт Нолан, петдесет и четири годишен, криптоаналитик към ЦРУ, за да обсъдят освобождаването на жена му и дъщеря му от ареста на МДС? Досието му разкриваше, че му предстои пенсиониране или още по-стремително сгромолясване в кариерата на 31 март. Едва когато прочете съпровождащата паметна бележка, тя видя, че работното име на подписалия се е *Менг*. Това бе един от псевдонимите на Лю — майсторът все още притежаваше власт и ако искаше от нея тя да се занимае с Нолан, повече не ѝ трябваше да знае.

Вдигна слушалката на служебния си телефон — беше толкова нов за нея, че тя дори не знаеше, че трябва да набере 9 за външна линия. Остави я обратно и използва новия си мобилен телефон.

— Ало...? Боб Нолан ли е? Здравсти, Боб. Обажда се Мими Чан. Може и да не ме помниш, но аз съм стара приятелка на Шао Ин и Мей Линг от Гуанджоу. О, помниш ме, така ли? Ами... поласкана съм. Ще

намериш ли време да прием чай тази вечер? Да, става. Тогава ще се видим във фойето на хотел „Шангри Ла“ в 22:30 довечера. Да, сигурна съм, че ще те позная. Просто осигури маса за само двама на тихо място. Ще се видим скоро. Нямам търпение.

Разполагаше с четири часа да научи слабостите на Боб Нолан и да открие къде се намира „Шатри Ла“.

30. В БЯГ

Сряда вечер, 12 март: Сингапур

Нолан пусна компрометирания си домашен компютър да се зарежда и отвори семейния сейф, за да събере в общ пакет допълнителни паспорти и резервни кредитни карти. Отсъствието им трябваше да послужи като лека диверсия. Макар да не можеше да използва безопасно никой от тези документи, щеше да ги продаде в пиратски интернет сайт, а тяхното използване от купувачите щеше да създаде фалшиви следи. Включи резервния предплатен мобилен телефон. Добре батерията му бе почти пълна.

Смяташе, че новият му служебен лаптоп е последното непроследявано устройство, което притежаваше. Само че то можеше — и това със сигурност щеше да се случи — да бъде дистанционно деактивирано във всеки момент. Клекна — бедрата го боляха зверски — и после седна на пода под вграденото бюро в кабинета си. Ако го наблюдаваха, щяха да възприемат това като сигнал да нападнат. Той влезе в имейл акаунта си в TOR, който използваша съвместно с Марк. Нямаше нищо от Уотърман, но имаше имейл от Сергей с тема „Мокри крака“ — код, че посланието му е стигнало до Уотърман. Нолан завърши шифроването и удостоверяването, които преведоха още 10 биткойна от парите на американските данъкоплатци в подложената шепа на Сергей. След това изтри всички следи от кореспонденцията. Макар да бе доволен, че Сергей се е видял с кръщелника му, това извеждаше на преден план дилемата „Джоани/Мей Линг срещу Уотърман“.

Мобилният му извъня и той прие повикването, но без да проговаря в микрофона. Пресипнал азиатски женски глас го поздрави с:

— Ало...? Боб Нолан ли е? Здравсти, Боб. Обажда се Мими Чан...

Мили седна на работното си място и препрати имейла на Нолан. Франк Каултър щеше да лети от Сан Франциско през Сидни за Даруин, преди да се добере до някакво място на име Кунунура в аутбека^[1] на Западна Австралия. Интернет връзката угасна в мига, в който натисна бутона „Изпрати“. Секунди по-късно зад гърба ѝ застанаха двама типове от охраната.

— Милисънт Мукерджи?

— Да.

— Аз съм Джералд Флин, началник на отдела за сигурност. Това е агент Уокър. Моля ви, оставете всичко както си е и проверете дали бюрото ви и всички шкафове са отключени. Предайте ми маркера за достъп и мобилния си телефон. Директор Константайн иска да се явите в кабинета му незабавно.

Това не звучеше добре. Агент Уокър вече се бе настанил на стола ѝ и превърташе съдържанието на пощенската ѝ кутия „Входящи“.

Когато тръгна, в помещението се разнесе хор от шепот на хора.

Може да играеш само с картите, които са ти раздадени, а в момента той държеше картата „Китай“. Камерите можеха да вървят по дяволите — той извади трите примамки, в които държеше microSD картите. Две отидоха в джоба на панталона му. Нолан бе доволен, че бе имал предвидливостта да сложи пластмасови капачки на кукичките. Изчовърка от кухнята на третата стръв малката схема и я запечати с две малки пластмасови пликчета тип „зип-лок“, като онези, които използват търговците на скъпоценни камъни.

Регистрира се в лаптопа на Компанията за последен път и написа кратък имейл до семейството си. Може би щеше да го прочете единствено Бърт. Какво друго можеше да напише, освен че е разкрил истината за МН370 и че в резултат на това засега ЦРУ го преследва като престъпник? Написа в края „Ще помогна, когато мога, но се опасявам, че засега не бива да разчитате много на мен. Обичам ви“. Чувството за безпомощност щеше да го разкъса, когато завърши по този жалък начин. Закле се да направи повече, отколкото обещава.

Прегледа пощенската си кутия. Все още не бе получил от Хекър записите на разпитите. Толкова ли много искаше за човек, който от днес може би вече нямаше служебна кариера? На екрана се появи

съобщение за получаване на имейл от Мили с предупреждението, че ще се самоизтрие след 10 секунди. *Австралия?* Какво, по дяволите, щеше да прави Каултър в място като Кунунура? Щеше да разбере, ако отиваше например в Пърт, където бе базиран екипът за издирване на МНЗ70. Кунунура бе навътре в сушата и далече от офисите на сродната на ЦРУ агенция АРС^[2] или другата АСБР^[3], която бе подобна на ФБР. Кунунура бе на границата на марсианския пейзаж, известен под името Кимбърли^[4], така че едва ли ставаше дума за междуведомствен голф турнир, докарал Каултър през целия Пасифик.

Какви ли бяха намеренията му?

Нолан отлепи външния диск с обем един терабайт от гърба на лазерния принтер, монтиран в празно място на библиотеката. Той беше със специален USB кабел и с маскиран като невинно приложение софтуер за защита. Ако някой не издърпаше принтера от мястото му, нямаше как да се разбере, че използва резервен архивен диск съвместно с лазерния принтер през споделен USB порт. Пусна диска в раницата си за път. Следващата задача беше да извади от обръщение домашния настолен компютър. Отвори внимателно корпуса и свали блока на твърдия диск. Направи същото и с лаптопа Dell на ЦРУ, което го забави малко повече заради малките винтчета на задния капак. Под умивалника в банята имаше контейнер със солна киселина за именно този случай. Той отвори широко прозорците на банята, намокри носната си кърпичка и я сложи върху устата и носа си. Сложи един до друг двата твърди диска в умивалника. Изля киселината върху корпусите им, докато не ги покри изцяло с изпускащата отровни пари течност. Излезе заднешком от банята, затвори вратата и пое с облекчение глътка свеж въздух.

Извади сим картата и батерията от мобилния си телефон и хвърли в раницата хавайска риза, чиста тениска, бельо и чорапи. Помисли и добави тоалетен несесер бизнес класа. Беше време за шоу!

Флин избута Мили в кабинета на Константайн, където пред бюрото на ДЦ стояха Мелиса и двама стажант-адвокати, които Мили не познаваше. Константайн я изгледа смръщено.

— Кой ти разреши да използваш удостоверителните данни за достъп до бази данни, защитени с гриф СС/СИСРС?

— Никой, сър. Само той.

— Значи той ти е заповядал да направиш това търсене и е споделил с теб паролите си — констатира Мелиса. — А биометрията?

— Биометричната защита още не беше активирана на новия му лаптоп. Той ми нареди да извърша търсенето. Аз самата дори не бих се сетила да гледам във файлове отпреди трийсет години. Но Боб преследва призраци.

— Ти не беше ли най-големият фен на Боб? — попита Мелиса.

— Бях до днес, когато разбрах, че е изменник.

Слезе в кухнята. Прислужничката беше в задния двор и миеше с маркуч плочките. Потърси в чекмеджетата и намери пластмасово фолио, с което обви в няколко слоя малките пакетчета с microSD картата. Сложи обвитата карта, не по-голяма от копче за панталон, откъм залепящата страна на квадратче изолирбанд. След това залепи преносимия си „пенсионен план“ на вътрешната страна на непрозрачна пластмасова бутилка за вода близо до горната част, където гърлото леко се разширяваше. Пригладя с пръст краищата, за да се увери, че опаковката е херметична.

— Хуанила, би ли дошла?

— Да, господине.

— Излизам да покарам, но няма да казваш на никого, че съм взел колелото. *Разбра ли ме?*

Господинът изглеждаше страховит като умряла овца. Това сигурно бе свързано с пицната индийка, която бе оправил в леглото си преди две нощи.

— Да, господине. И тя му подаде ръкавиците за каране на велосипед и каската от плота, на който бяха оставени да се проветрят.

— Искам още нещо от теб. Не питай защо... просто го направи. Отключи предната врата. Качи се в кабинета ми и бавно преброй до шейсет. След това искам да изкрешиш с всички сили, пет пъти последователно. После остани в спалнята. Някакви мъже ще дойдат и ще се качат при теб. Ще ти задават въпроси. Кажи им, че съм излязъл, но не споменавай и дума за колелото. Просто им кажи, че нямаш представа къде съм отишъл.

— Господине?

— Качвай се горе, Хуанила, и крещи! Крещи, ако искаш някога да видиш мен или мадам отново живи. Крещи, сякаш животът ни зависи от това!

Може би все пак не беше свързано с новата приятелка на господина.

— Да, господине.

— Хубаво. И помни, че първо трябва да преброиш до шейсет.

Той метна раницата на гърба си и си сложи каската и ръкавиците. Излезе през вратата на кухнята и едва не се изтърси на сапунисаните мокри плочки. Свали велосипеда от окачалката под стрехата и сложи бутилката за вода в скобата за нея. С известно усилие успя да вдигне колелото на стената, отделяща къщата от проклетата отточна канавка, през която беше минавал вече два пъти. С мъка се прехвърли, свали го, после го забута по канавката, докато не стигна до стената, която бе избрал в понеделник при бягството си. Не вдигна много шум, а най-хубавото беше, че никой не видя през прозореца си смешния бял с планинския байк.

Наблизо някой се разкрещя пронизително.

— Нолан има копие на файловете, които Уотърман е откраднал от АНС? — Дори Константайн бе искрено изненадан.

— Вчера по обяд ми каза, че ги държи на сигурно място заради Марк Уотърман. Щях да ви кажа. Искрах първо да свърша с откриването къде е Франк Каултър, за да не ме накаже Нолан, в случай че не се видим с него или вие не ми повярвате.

„Лъжлива кучка“, помисли си Флин.

— Шефе, видях записа на разговора им на обяд в столовата. Изобщо не е станало дума за АНС или Уотърман.

— Каза ми го на път за столовата. — Мили изглежда умолително първо Флин, пред когото тези номера не минаваха, после Константайн.

Константайн погледна Шонстайн и го попита:

— Имаме ли достатъчно за обосноваване арест? — Бившият отличник на Колумбийския правен факултет кимна. — Добре. — Константайн се обърна към Флин и нареди: — Обади се на екипа за проследяване и им кажи да задържат Нолан в дома му. След това изпрати там ДВС за формалностите.

Флин взе слушалката на стационарния телефон на Константайн и набра номер.

Константайн също не вярваше на приказките на Мили.

— Моури, прочети на госпожица Мукерджи правата ѝ. Ще трябва да я разпитаме официално. Може би тя ще има повече късмет на полиграфа от двамата руснаци тази сутрин.

На Мили ѝ призля. С кариерата ѝ бе свършено, а Боб отиваше в затвора. Защо бе изтърсила това?

Дик сложи ръка върху микрофона.

— Дик, те вече са в къщата на Нолан. Чули са прислужницата да пици. Него го няма. Кабинетът е с краката нагоре, а твърдите дискове на лаптопа и домашния му компютър са в мивка, залети с киселина.

— Проклятие! Пусни заповед за арест на Нолан през сингапурската полиция. Уведоми Центъра за идентифициране на терористи^[5], че арестът му е с висок приоритет, и го добави в списъка за забрана за качване на самолет. Изкарай всички налични агенти на улицата. Искам копия на всичките му обаждания, независимо от какъв източник са снети. Имаме ли видеонаблюдение?

— Не, Колинс го свърза само за аудио и данни. Не се безпокой, ще го заловим. До десет минути ще имаме кордон с радиус три километра. Ще поискам от полицията да алармират и компаниите за таксита — каза Флин.

Стомахът на Мили се сви на топка. Тя простена, хвана се през корема с две ръце и започна да се клати напред-назад на стола. Флин погледна Константайн.

— Трябва да прочетеш разпечатката от обяд. Нолан като че ли има твърдо доказателство за сегашна или в миналото намеса на ЦРУ в кашата с МН370. Знаеш, че в Надзора има копие на всички стенограми, но се съмнявам, че са прочели нещо, иначе досега щяха да са ти се обадили.

Константайн се завъртя към компютъра си и провери списъка на имейлите си. Вдигна поглед и каза:

— Нямам нищо.

Мили продължаваше да седи, хванала се през корема и намръщена. Шонстайн изглеждаше притеснен и чакаше Константайн да направи нещо.

— Иди в Надзора и вземи разпечатката, ако е още там реши Константайн.

Шонстайн примигна и се извърна. Мили стана, стиснала зъби. В стаята се възцари тишина.

След като заобиколи съседската къща, Нолан свали резето на портичката от ковано желязо на алеята за коли, излезе и я затвори, без да го усети нито човек, нито животно. Вече се бе мръкнало. Нолан може и да гонеше 55-те, но бе бърз велосипедист благодарение на редовните си излизания по основните артерии на Сингапур и кръстосванията из хълмистия парк на няколко километра от квартала. Беше преценил, че Хуанила ще запази тайната му не повече от пет минути. Натисна педалите с всички сили и след пет минути бе във вече почти безлюдния кампус на Националния университет на Сингапур. След още пет минути въртене на педалите нагоре вече се намираще на Насим Роуд. На тази тиха и скъпа улица имаше много посолства, в това число руското. Ако наблюдателите им си вършеха работата съвестно, камерите им можеше да го засекат. Колкото и малко вероятно да бе това, той държеше главата си наведена и продължаваше да се носи напред.

След десет минути вече бе пред „Орчард Тауърс“ — основния бар на проститутките. Мястото му бе добре познато от мазето до четвъртия етаж — беше изпил тук доста бири, да не говорим за ласките, които бе получил по време на наложеното му от Джоани трийсетмесечно секс ембарго в периода след Мелиса. Макар някои момичета да го познаваха лично, както и управителката, и да можеха да го разпознаят при очна ставка, в 19:30 те сигурно още си оправяха грима. Елитните момичета пък не идваха на работа преди девет. Тяхната клиентела трябваше да се нахрани и напои добре, преди да изпита нужда да бъде утешена и изчукана. Нолан закопча колелото с верига на най-тъмното място до паркинга.

Качи се по задните стълби и стигна задъхан на петия етаж. Това бе над демаркационната линия за разврат — четвърти етаж. Наемателите на пети етаж бяха вносителите, агенти по маркетинг, някой и друг управител на собственост и малко на брой счетоводни къщи с по двама собственици. Вратата от синя стомана с шпионка и

автоматична ключалка в дъното на коридора винаги го бе очаровала: там бе незаконната „Райска пътека“ — единственият по рода си публичен дом в административната част на „Орчард Тауърс“. Беше идвал тук пет-шест пъти след настъпването на ледниковата епоха в брака му. Как успяваше да се крие пред погледите на всички, винаги бе загадка. Той чукна два пъти с кокалчетата на пръстите си, преброи наум до две и повтори почукването. Вратата отвори мама-сан Линда Леонг.

— Господин Гладстоун! Заповядайте, влезте. Да ви предложи ли компания, или първо искате да се освежите?

Тя може и да бе над четирийсетте, но имаше разкошно тяло благодарение на диетата и скъпата електрошокова терапия два пъти седмично. Нолан прекрасно разбираше как тази жена продължава да взема по 600 сингапурски долара на нощ, докато стандартната тарифа бе 400. Линда Устата имаше външния вид, способността да води разтвор и стимулиращите сексуални техники, които петдесетгодишните женени мъже намираха за безценни.

— Можа ли да купиш нещата, които поисках? — попита той.

— Разбира се. В стаята са, заедно с рестото. Искаш ли момиче за компания?

— Може би по-късно. Сега искам да си почина.

— Е, предплатил си за до полунощ, така че разполагаш с много време. Натисни бутона до леглото, когато ти се прииска нещо. Каквото и да е...

Нолан затвори вратата и завъртя два пъти топката. Вдигна слушалката на телефона до леглото и набра мобилния на Мими Чан. Сигурно подслушваха, но той нямаше алтернатива.

Ю Кайли отговори с глас на прелъстителка:

— Ало?

— Мими? Аз съм. Виж... има промяна на мястото и часа. Нека се срещнем в „Орчард Тауърс“, апартамент №05-01. Вратата е метална, в тъмносиньо, без надписи. Има само шпионка. Попитай за мадам Леонг, а нея за господин Гладстоун.

— Говориш така, сякаш имаш неприятности — измърка Кайли.

— Няма време. Ела до половин час, ако можеш.

— Вече изгарям от нетърпение — увери го тя и затвори.

Един час четене на досието на Нолан бе разкрил, че той бе имал семейно прегрешение и бе показал предразположеност да се навърта по баровете с момичета из цяла Азия. Може би щеше да успее да го заинтригува. Във всички случаи щеше да направи всичко нужно наставникът ѝ Лю да възвърне влиянието си. Вдигна слушалката на служебния си телефон за защитена връзка и набра номер в Пекин, докато правеше справка в картите на Гугъл къде се намира „Орчард Тауърс“.

Неизменна физическа характеристика на Нолан бяха мустаците в стил Уайът Ърп, които за двайсет години се бяха променили от черни през прошарени до днешните металносиви. С дадените му от Линда ножици му трябваше по-малко от минута, за да ги скъси до дължина, която лесно можеше да се избърсне. След това извади старата машинка за подстригване на Бърт от дните му на командос в сингапурската армия, настрои я на „две“ и се острига. Получената сива четина не го подмлади. Черната боя за коса помогна, но веждите се оказаха голяма досада. Последен щрих в преобразяването му бе раздялата с очните лещи, които смени с изработените по рецепта дизайнерски очила с черна рамка, които имаше отдавна, но рядко слагаше.

Тези мерки щяха да му спечелят не повече от пет минути, ако се окажеше пред обективите на камери, подаващи изображения на компютри с най-съвременния софтуер за лицево разпознаване под надзора на обучени оператори. На него обаче му трябваше да заблуди средностатистическите охранители, които вероятно не бяха виждали старата му снимка от ЦРУ, да не говорим за новия му външен вид.

А чартърът на „Харкорт Авиейшън“ трябваше да го чака на летище Селетар.

[1] Аутбек (outback — австр. англ.) — отдалечената от цивилизацията огромна безлюдна вътрешна част на Австралия, за разлика от др. австралийски термин „буш“ (bush), който се използва за земите веднага извън очертаванията на градовете. — Б.пр. ↑

[2] От ASIS (Australian Secret Intelligence Service — англ.) — Австралийска разузнавателна служба. — Б.пр. ↑

[3] От ASIO (Australian Security Intelligence Organization) — Австралийска служба за безопасност и разузнаване. — Б.пр. ↑

[4] Най-северната и рядко населена област от деветте в състава на провинция Западна Австралия. — Б.пр. ↑

[5] Център за идентифициране на терористи (от Terrorist Screening Center — TSC) — дирекция в Отделението за национална безопасност (от National Security Branch — NSB) към ФБР. — Б.пр. ↑

31. ГРЕШКИ В ПРОСЛЕДЯВАНЕТО

Сряда, 12 март: Форт Мийд, пристанище Пенанг — Малайзия, Сингапур, провинция Шан, Москва

— Бъстър, какви са новините? — Тим Уайл обикновено бе спокоен човек, но се нуждаеше от малко успокоение, след като директорът на ЦРУ, Пъркинс му се бе обадил два пъти за последните двайсет минути.

— Няма промяна за последните десет минути, шефе. Нагазихме в лайната преди шест часа, когато се захванахме да разшифроваме един от дяловете на твърдия диск на Нолан. Оказа се голям номер. Така се оплескахме, че не можем да се изчистим оттогава, а на всичко отгоре и лаптопът му се заключи. Нолан е умен човек. Защо бързаме?

— Никой не ми казва нищо. А мобилният му?

— Прегледахме го веднъж. Оказа се, че има три хиляди контакта. И бог знае колко бележки. Част от него е вторично шифрован с германски софтуер, който сме разбили само частично. Нищо полезно до момента и нищо интересно не се оформя. Няма никакви документи, пидиефи или големи файлове, в които да търсим нещо. Ще те известя веднага щом се доберем до нещо обеща Грегъри.

Гонзалес набра Хекър на криптирания сатфон.

— Началник? Двамата с Хауард стоим на палубата на „Бандана“ в пристанище Пенанг Той прослуша цялото карго с гайгеров брояч и регистрира сто и петдесет рада от бордовия кран. Останалото бяха епизодични прещраквания. Нес е на борда. Изхвърлили са шибания контейнер в морето.

— Ах... по дяволите! Но мисля, че беше логично да го очакваме. Ще се обадя в НУВКР и ще видим с кое око са гледали „Бандана“. Може да са записали нещо изобличително или поне къде са го изхвърлили. Там би трябвало да е толкова радиоактивно, че сигурно рибите са започнали да светят в тъмното.

— Искаш ли да притисна екипажа? Заключили сме ги в столовата. Разпознах двамата, които се опитаха да избягат в Тилава. Същите, които по-късно се наложи да освободим край „Клуб Аватар“. Може да пропеят...

— Не докосвай никого! Стайнлагър ме е захапала яко. Дори след като Диваците си заминаха, още не е слязла от гъза ми. Малайзийците не знаят какво преследваме, а аз нямам право да им кажа. Помисли си какво ще се случи само за ден, ако ги информираме, че на борда на МН370 е имало уранова центрофуга — както смята Нолан, — а ние се опитваме да я издирим. Ще ни отрежат главите и после ще умуват трябвало ли е. Малайзийците са емоционални и в момента отчаяно се нуждаят от нещо, за което да се хванат. Да не говорим, че не можем да им имаме доверие да пазят тайни.

— Какво да правя тогава?

— Благодарни на Хауард за помощта му и го върни във Фукушима или където е следващата му спирка. Двамата му техници вече са на летището. Ти трябва да се върнеш в Рангун. Гъни Танър е убеден, че или армията, или Телър ще ни ударят яко, когато разберат, че Диваците са си отишли. Сега, след като Травис е извън строя, ти си изпълняващ длъжността Началник на службата за сигурност в Южна и Югоизточна Азия.

— Можеше да съм и полковник в иракската армия. Ползата ще е все тази.

— Както и да е. Утре сутринта скачаш на следващия самолет за Банкок и оттам се прехвърляш за Рангун.

— Sí Señor.

Хекър позвъни на Нолан, но никой не му отговори, макар че изчака 5–6 сигнала. Беше странно.

Нолан отключи раницата с парите и с облекчение видя, че банкнотите са вътре. Прехвърли опакованите пачки в раничката си за пътуване и тъкмо почна да трупа дрехи върху пристегнатите с ластик пакети, когато на вратата почука Линда и му съобщи, че има посетител.

— Господин Гладстоун, вие сте важен клиент, но знаете какви са правилата тук: без външни жени!

— Линда, това е само бизнес. Повярвай ми — каза Нолан, след като откряна вратата, колкото да се видят.

Линда отстъпи крачка назад, видимо шокирана.

— Господин Гладстоун, ако не беше гласът ви, нямаше да ви позная.

— Да, реших да сменя малко външния си вид. Харесваш ли ме?
— Нолан не полагаше особено старание.

— Е... определено сте *различен* — коментира Линда. — Сега ще покана приятелката ви.

Нолан напъха бутилката с вода от велосипеда, ръкавиците и каската в току-що опразнената раница.

Бърт се събуди внезапно. Във вилата бе студено, защото печката отдавна бе угаснала. Излезе на предната веранда да подиша свеж въздух. В далечината виеха койоти. Баща им беше оставил във вилата една пушка и кутия патрони. Сутринта щеше да излезе в гората и да види дали няма да му излезе късметът.

Нолан я покани да влезе и затвори вратата.

Беше много привлекателна, с фигура, чиито извивки се подчертаваха от прилепнала по тялото ѝ бяла копринена *чионгсам*, напръскана с червени цветя. Гримът ѝ бе леко положен върху високите скули, имаше широк, но симетричен нос и леко нацупените устни на порнозвезда. Вълнистата кестенява коса до раменете оформяше излъчването ѝ на тай-тай^[1]. По негова преценка беше под 40-те, но при азиатките човек не можеше да е сигурен.

— Може ли да седна? — попита Кайли.

— О... разбира се. Седни, където пожелаеш.

Тя седна на леглото, като преди това изрита скъпите си обувки с висок ток.

— Изглеждаш по-различен, отколкото на снимките в досието ти.
По-млад.

Комплиментът, макар и фалшив, бе явен. Допадна му.

— Какво ще ми кажеш за семейството ми?

— Шао Ин и Мей Линг са добре. Имаме време, преди да се обадим, защото не знаех, че срещата ни се изтегля напред. — Тя вдигна ръце зад тила си, за да оправи панделката на врата си и да му даде възможност да оцени сутиена ѝ размер 32С. — Защо не дойдеш да ми помогнеш със закопчалката? Нова е и не ми се иска да я откъсвам.

Манипулираше го. По след всички изцепки тази седмица той нямаше да захапне стръвта толкова лесно. Макар че от друга страна... Наведе се и ловко разкопча клипса на китайската агентка. Изненада я, когато се изправи и отстъпи от леглото.

— Защо не седнеш при мен? — измърка тя и отново посегна зад гърба си, за да свали ципа си до кръста. Чионгсамът се смъкна и плитките чашки на сутиена ѝ разкриха какво поддържат.

Нолан седна до нея и каза:

— Ако разчиташ да ме изнудваш впоследствие със секс, малко си закъсняла. Жена ми ще се разведе с мен дори ако сега стана и си тръгна.

— Тогава ми вдигни ципа. Тук е студено.

Телър се наведе над мъжа в самоделната носилка в лазарета.

— Доктор Уонг, адски съм доволен да ви видя, но изглеждате ужасно.

— Докато инвентаризирах склада за опиум миналата седмица, паднах от купчина чували и един от тях се стовари върху мен. Мисля, че ми е счупен гръбнакът. Не мога да си помръдна краката, но понеже ми биха няколко инжекции с морфин, не съм напълно сигурен какво точно не ми е наред.

— Споменахте ми там, на юг, когато се видяхме на платената магистрала, че някога сте работили в севернокорейската ядрена програма. Това вярно ли е?

— Да, бях началник на болница в Научния център за ядрени изследвания в Йонгбъон, на сто километра от Пхенян.

— Лекувахте ли там пациенти от лъчева болест?

— През цялото време. За нещастие, много от тях не съумях да спася. Виждам симптомите у вас.

— Можете ли да ме излекувате?

— Не и с лекарствата и оборудването тук.

— А къде?

— Не знам. Сингапур, Япония или може би Банкок. Мога да ви дам списък и да проверите какво е налично.

— Аз ще ви доставя всичко необходимо, вие само направете останалото.

— Не е толкова просто. Лабораторното оборудване и диагностиката изискват болница. Вероятно ще ви е нужна трансплантация на костен мозък. Ще трябва да пътувате без забавяне. А за да ви помогна точно аз, ми трябва лекар, който да оправи гърба ми.

— Слушай, Уонг. Ти ще получиш нужното ти лечение. Просто се постарай, когато пристигнем в Банкок, лекарите там да ми поставят правилната диагноза. Защото ако аз не оживея, и с теб е свършено.

— Аз дори не знам истинското ти име — напомни й той.

— За да спестим време, нека сме откровени. Казвам се Ю Кайли. Аз съм новоназначеният наместник на МДС в Сингапур. Пристигнах тук едва вчера. От офиса ни в Гуанджоу поискаха от мен да се запозная с теб.

— Оценявам откровеността. Аз пък съм дългогодишен служител в ЦРУ, който се надява да се пенсионира в края на месеца. Това май няма да ми се случи, понеже в момента бягам от Компанията, която пък се мъчи да ме вкара в затвора по фалшиво обвинение. Какво трябва да направя, за да бъдат освободени дъщеря ми и жена ми?

— Ние знаем, че разполагаш с копие на файловете, изнесени от Уотърман от АНС.

— Искаш копие, така ли?

— Напротив. Искаме да унищожиш всички твои копия. И, което е по-важното, никога да не проговаряш, че си го направил.

Тази развой на събитията го сащиса.

— Искаш от мен да унищожа моите копия на откраднатите от Уотърман файлове?

— Да, това е предложението. Кайли скри собствената си изненада от тези инструкции. Те бяха дошли от Пекин, след като тя бе

завела в дневника предстоящата си среща с Нолан, като при това не бяха подписани от Лю/Менг.

— Да допуснем, че го направя. Какво ще се случи със семейството ми?

— Ще им върнем паспортите и ще ги откараме на летището. И без номера, защото иначе сделката отпада!

— Мисля, че не е невъзможно, но ти ще трябва да направиш две-три неща за мен.

Тя свъси вежди.

— Слушам те...

— Първо, искам да се качиш тази вечер с мен на самолета за Шри Ланка. Наел съм чартър. В петък има среща с ФСС и/или със СВР. Те искат файловете на АНС в замяна за Уотърман. Можеш да ми помогнеш да измисля как те да не получат файловете, а Уотърман да получи свободата си. Второ, Китай има огромно влияние в Шри Ланка. Направете така, че Шри Ланка да даде на Уотърман постоянно политическо убежище. И, трето, семейството ми трябва да напусне Китай преди петъчната размяна на Уотърман и преди аз да съм унищожил файловете.

— Това е сложно и крие доста потенциални рискове, особено в частта за Уотърман и тайминга на освобождаването на семейството ти. Лично аз нямам пълномощията да го разпоредя.

— О, това не е всичко. На път съм да разгадам изчезването на МН370 и сега ще ти кажа какво зная. Струва ми се, че МДС ще се заинтригува, ако научи, че в историята може да са замесени бивши висши служители на ЦРУ.

— МН370...? Не разбирам.

— Мога да обясня всичко по време на полета до Коломбо. Става дума за четири часа в „Гълфстрийм 550“, който съм наел.

— А какво ще си помисли Константайн, когато научи, че висш офицер от китайското разузнаване те придружава в Шри Ланка?

— Аз съм беглец. Те дори не предполагат, че съм наел самолет. Координирай с началника си и ми кажи какво решавате. Но аз тръгвам за летището веднага след като разговарям със семейството си.

— Ако ми дадеш телефона си, ще им позвъня. Те би трябвало да очакват да им се обадя.

Докато телефонът в Гуанджоу звънеше, Кайли излезе да потърси усамотена стая, от която да се обади в Пекин.

В слушалката се разнесе глас, говорещ на мандарин. Нолан беше наясно, че всеки подслушвателен пункт на АНС в Азия вече сканира или скоро ще сканира всички потоци с данни за „Боб Нолан“, така че първите му думи бяха:

— Искам да говоря с жена ми Шао Ин и дъщеря ми Мей Линг.

Джоани и Мей Линг извикаха едновременно:

— Тук сме!

— Добре ли сте?

Отговори му Джоани:

— Мей Линг изглежда поотслабнала след последния път, когато я видяхме за Коледа. Освен това има нужда от подстригване и козметика за кожа.

— Мамо, татко нямаше предвид това. Добре сме, тате — каза Мей Линг. — Само дето сме арестувани и се намираме в специален център за задържане.

— Радвам се, че сте добре. Виж, нямам много време. Налага се да пътувам незабавно, а преди това трябва да свърша едно-две неща. Ако всичко мине добре, онези, които ви държат, ще ви закарат на летището, ще ви върнат паспортите и ще ви пуснат да заминете. Понеже в момента този разговор се подслушва от много хора, не използвайте имена.

— Онзи луд още ли те преследва? — попита Мей Линг.

— Да, за съжаление, но не се безпокой. Мисля, че той е доста болен и може би дори умира. Така че определено не е в състояние да ви причини нещо лошо дори след като ви освободят. Аз имам други проблеми и се опасявам, че моите работодатели се опитват да ме арестуват. Ако успеят, ще отида в затвора, а вашите... домакини няма да ви пуснат на свобода.

— Разбираме, Боб — каза Джоани и Мей Линг и Нолан трепнаха.

Той побърза да затвори, за да ограничи изтичането на информация.

Безсмислено беше да изтрива пръстовите си отпечатьци. ДВС вероятно подслушваха стаята, а ако не, той можеше да се обзаложи на загубената си пенсия, че я държат под видеонаблюдение. И понеже изображението не се записваше локално, нямаше никакъв смисъл да се

мъчи да демонтира оборудването за проследяване. А и трябваше да се види с Линда Леонг. Тя му бе правила много услуги през годините, малки и големи. Знае ли човек кога може да му потрябва още една дреболия, като например някой дискретно да скрие раница с екипировка за каране на велосипед?

Кайли благодари на мадам Леонг за разрешението да използва стая №4 за провеждане на разговора. Мама-сан я огледа оценяващо, от което Кайли се почувства неудобно. Дали сводницата я бе наблюдавала да се предлага на Нолан, или ги бе сметнала за любовници и сега ревнуваше? Кайли изхвърли тези мисли от главата си и набра номера на човека, който ѝ бе началник от по-малко от ден.

— Обажда се По Си Уин от Сингапур — представи се тя на мандарин, като използва псевдонима за ситуация, изискваща спешно решение. — Можете ли да говорите?

Разговорът прекъсна. Тя отвори специално приложение в телефона си и въведе паролата за деня, с цел да активира мерките против подслушване. След няколко секунди телефонът ѝ извънтя по вече защитената линия. Американците не притежаваха всички най-съвременни и най-добри технологии в наши дни и това определено бе в сила за телефонията. Родните китайски телекоми бяха отлични партньори на МДС в разработването на техники за блокиране на подслушването.

— Имам ценен мигрант. Казва се Робърт Нолан, криптоаналитик в ЦРУ. Той ще ни даде в петък в Шри Ланка файловете на Уотърман за АНС. След това смятам, че ще можем да го убедим да дойде при нас.

— Доста бърз резултат, впечатлен съм. Как успя? — Новият ѝ началник бе един от малцината оцелели след чистката, последвала изхвърлянето на Лю Женчан. Колко дълго щеше да го остави на поста му Динг, новият директор на МДС, никой не можеше да каже, но всяко нейно постижение, което представляше добре отдел „Югоизточна Азия“ на Бюрото за външни работи, помагаше и на нея, и на бюрократите там.

— Възползвах се от слабостите му. — Кайли не му дължеше подробни обяснения и реши да бъде максимално неконкретна. Но... всъщност какво толкова бе направила да отприщи този поток от

информация? Изведнъж я осени: Нолан беше колкото самотен, толкова и отчаян.

— Изглежда, нашият човек в момента се укрива от собствените си хора. Наел е чартър с частен самолет, с който възнамерява да отлети след един-два часа. Искам разрешение да го придружа.

— Направи го. Най-добре е да пътуваш с бодигард. Ако е невъзможно, представи го сякаш те е отвлякъл. Ако стане някаква издънка, използвай дипломатическия си имунитет. Ако се добереш до Шри Ланка без усложнения. МДС има в Коломбо силно присъствие. Там трябва да си в безопасност, освен ако той не прибегне към насилие или ЦРУ не го задържи принудително.

— Няма да мога да взема телохранилел — отговори тя, — но не останах с впечатление, че той е от склонните към прояви на насилие. Има два съпътстващи проблема. — В главата ѝ се въртяха едни мисли, а устата ѝ говореше съвсем други неща: — В Шри Ланка ще бъде шпионинът от АНС Марк Уотърман. Нолан е сключил сделка с руските тайни служби да изтъргува свободата му срещу файловете на АНС.

— Уотърман? Неговото елиминиране ще реши един огромен проблем. Открий къде и кога ще е срещата. Ще пратим екип. Ако можеш, увери се, че файловете са унищожени, или ги вземи. Това ще затвори по най-удовлетворителен начин една важна глава. Може дори да се окаже трамплин за възможно най-бързото ти връщане в Пекин.

Работата за новия ѝ началник Динг Тайпинг нямаше да прилича по нищо на това да има за наставник другаря Лю — хитрият старец продължаваше да е в курса на много неща. Лю беше трудно да бъде удържан — много по-умни хора от Ий Шиубао го бяха разбирали на свой гръб. Може би тя трябваше да си кротува за известно време, докато небето над Пекин не се изчисти. Такива парашутисти като Динг не издържаха дълго, ако не се научеха бързо.

— Благодаря, другарю. Ще координирам с колегите в Шри Ланка, когато пристигна там. Но нека бъдем реалисти... възможно е да не мога да направя много.

— Не се безпокой. Нашите ще те открият бързо. И ще получиш закрила.

— Още нещо... Нолан твърди, че знае какво се е случило с МН370 — съобщи тя. — Това е и причината да избяга — собствените му хора потекат разследването.

— МН370? Невероятно! След този разговор веднага ще се свържа лично с Динг Тайпинг. Сигурен съм, че той ще се развълнува. Кога ще пробваш да вербуваш Нолан?

— След като имам файловете или след като бъдат унищожени, ще го информирам, че не можем да освободим семейството му, ако той не дойде лично в Китай да си ги прибере. Това трябва да свърши работа.

— Отлична идея. Така ще имаме възможност да използваме полиграф и да получим пълна информация по проекта „Стъкснет“.

— Благодаря ви, другарю.

— Приоритет е елиминирането на Уотърман и унищожаването на файловете. МН370 и Нолан се по-малко важни. Ако се наложи... елиминирай Уотърман.

— Да го убия?

— Отстрани го на всяка цена!

Беше очаквал почукването, но въпреки това подскочи. Слабото следобедно слънце стопляше апартамента само с няколко градуса над тазсутрешните мразовити температури. Косата му вече бе мазна, но без ток можеше само да си представя как кладе огън във ваната. Сега и това нямаше смисъл, след като от ФСС бяха дошли наистина да го окошарят. Отвори вратата и видя само шофьора на Чумаков... Иван, Борис или някакво подобно тъпо руско име. Беше кротък гигант с извити пръсти и ярки белези по врата и долната челюст, които говореха за преживян лош ден в Афганистан от времето около 1982-ра.

Иван или Борис говореше лош английски, но дори той бе подобър от руския на Уотърман, който той бе отказал да учи от принципни съображения.

— Билети и паспорти. Подписва. Утре, пет сутринта, взима за летище.

Уотърман взе подадения му пакет и химикалката и прегледа проформа списъка на кирилица, в долния край, на който имаше оставено поле за подпис с кръстче пред него, което явно очакваше подписа му. Нямаше представа за какво точно се подписва, но човекът бе казал „билети и паспорти“ и това му бе достатъчно.

Върна химикалката и подписаната разписка. Иван или Борис тържествено сгъна листа, пхна го във вътрешния джоб на палтото си от камилска вълна, обърна се и си тръгна. Уотърман отново бе сам, но с една стъпка по-близо до свободата. Отвори ципа на пакета и подреди съдържанието му на масичката до прозореца, където светлината бе достатъчна, за да може да чете. Билетът бе първа класа, в една посока, от Москва за Шри Ланка през Абу Даби с „Етихад“. Дявол да го вземе! Прословутият му американски паспорт на името на Марк Уотърман също бе вътре. Следваше изтъркан руски паспорт, който го идентифицираше като Олег Гордиевски, скандално известния двоен съветски агент на МИ6 в средата на 80-те. От всички възможни фалшиви имена Чумаков бе избрал за него кажи-речи единственото, което да му вгорчи допълнително живота.

Хиляда шриланкийски рупии — около осем долара — носеха стикер с почерка на Чумаков, на който пишеше „Дневни задгранични“. Зад парите се мъдреше единствена банкнота от 10 ОАЕ дирхама, на стойност около два долара и петдесет цента със стикер „Средства за преместване“. Най-сетне имаше и трети стикер върху страницата със снимката на „Гордиевски“, на която пишеше „Вземи си само личните вещи и един лаптоп“. „Има да вземаш да пренасям шибаните ви лаптопи чак до Шри Ланка“, помисли си той. В долната част на стикера се четеше „P. S. Започни пак да носиш очилата“.

И, разбира се, паспортната снимка на Гордиевски го показваше с очила. На паспортния контрол в Шри Ланка щяха да го накарат да си сложи очилата, преди да го допуснат в страната. Всъщност без очила беше полусляп.

Значи най-сетне щеше да се махне отгук. Това сигурно означаваше, че от страна на кръстника всичко бе наред.

[1] Тай-тай (от tai-tai — синг. англ.) — израз за заможна дама от привилегированото съсловие (в Сингапур). — Б.пр. ↑

32. ЗАЕДНО НА ПЪТ

Нощта на сряда, 12 март: Сингапур

— Току-що ми се обадиха извика Флин с разтреперан глас.

Притиснали са прислужницата на Нолан — заплашили я с депортиране, конфискация на спестяванията ѝ и затвор на Филипините — и тя каза, че нашият човек прескочил задната стена и се измъкнал на велосипед преди почти половин час.

— Господи! *Велосипед!* Изтеглете всички записи с велосипедисти от охранителните камери в радиус от петнайсет километра във всички посоки.

— Дик... това е целият остров. Сингапур е четирийсет на двайсет километра.

— Да, и има над пет милиона души, които живеят тук, но от тях я има, я няма десет каращи колело бели мъже с големи сиви мустаци. Така че не умувай, а се свържете с ДВС, ОСР^[1] и АНС. Искаме всяко прехванато гласово съобщение и интернет комуникация да бъдат филтрирани за „Боб Нолан“ и всичките му варианти.

Обади се Шонстайн:

— Проверих в Държавния департамент. Истинският и работният паспорт на Нолан вече са в списъците за глобално проследяване. Но до момента нямаме нищо.

Флин пак се обади:

— Сингапурците се стараят, удвоили са броя на дежурните на Чанги, но мостовете към Малайзия, гарата, автогарите и дори фериботите за Индонезия и Малайзия. Снимката му е разпространена навсякъде.

Мили се чувстваше малко по-добре. Беше се настроила да се наслаждава на операция в стил „кийстоунските полицаи“^[2]. Предполагаше, че я бяха оставили в кабинета на Константайн, защото бе заявила, че Нолан е изменник, но истинските ѝ чувства бяха смесени. Вече мразеше Нолан, но той не беше някакъв Бенедикт Арнолд^[3]. Трябваше ѝ нещо по-добро от „Нолан държи файловете на

АНС, откраднати от Уотърман“, за да не изгние в затвора. И може би, за да си запази работата. В посолството циркулираше клюката, че съпругата на Константайн избягала с общия работник в къщата му. Хмм...

Рики Лам нямаше навик да взема случайни хора от стоянката на Орчард Роуд, затова буквално подскочи, когато някакъв отвори задната врата и хвърли на седалката натъпкана раница. Преди да може да отговори — или да успее да натисне педала на газта и да се измъкне — последва отваряне и на предната врата и на седалката до нея се тръшна непознат. Той затвори вратата зад себе си.

— Здравсти, Рики. Аз съм Боб.

— Боб? Не те познах.

— По-добре тръгвай. Зад теб чакат още три таксита.

Леко развълнувана, тя включи на скорост канареножълтото класическо БМВ и освободи челната си позиция на стоянката. Видя пролука в насрещния трафик и ловко направи забранен обратен завой с газ до дупка. Нолан се намръщи — още не бе успял да си сложи колана.

— Да опитаме да не нарушаваме повече правилника за движение. Нали се сещаш, крия се.

— Прав си. Извинявам се. Но движението по „Орчард“ е такова, че инстинктивно се опитвам да го избегна. Къде да те закарам?

— Летище „Селетар“. До Пунгол. Трябва да хвана самолет.

— Колко време имаме?

— Не бързай. Наел съм чартър и съм единственият пасажер.

— Ще те закарам максимално близко. Само ми давай указания като наближим летището.

— Става. И благодаря, че ме взе. Да те информирам, че може да влезеш в затвора заради това. Аз няма да им кажа, но ако те разберат, спокойно им обясни, че съм опрял нож в гърлото ти.

— Нож? Боб Нолан, не вярвам, че си насочвал нож през живота си срещу нещо различно от пържола!

— Е, когато ножът опре до кокала... — Двамата се засмяха.

— Всъщност, радвам се на възможността да побъбрим. Не съм говорила с Шао Ин от няколко дни. Тя добре ли е?

Нолан помръдна притеснено на седалката си, но се обърна да погледне Рики в очите, макар да лъжеше:

— Отиде да види една от лелите ви във фермата за патици в Гуанджоу. Там телефонът ѝ сигурно няма покритие, да не говорим за интернет.

— Много внезапно. Не ми се е обадила, преди да замине.

— Това може да е по моя вина. Казах ѝ да се махне от града, защото едни хора ме преследват.

— Значи това обяснява повикването ми с WhatsApp. Бягаш, така ли?

— Не. Спасявам живота си.

Зад „Орчард Тауърс“, до „Джейсън Гурме Гросърс“, чакаше маркирана една от необозначените коли на китайското посолство. Кайли седна отзад и без поздрав даде с отсечен тон указания на шофьора първо да я закара до апартамента ѝ, а после до летище „Селетар“.

Необходимостта да отпътува без предизвестие я бе мобилизирала докрай и тя събра багажа си за десет минути вместо обичайния половин час, така че се върна в нисана за рекордно време.

Докато шофьорът маневрираше из трафика, търсейки как да излезе на магистралата, тя се замисли. Кралица на красотата в тийнейджърските си години в Далиан, вечно замръзалия север. Оценките ѝ не позволяваха да мисли за място в престижни университети, затова се бе примирила със Сучоу, където — точно както се говореше — местните момичета бяха не по-малко красиви от нея, но не толкова коварни или с толкова гъвкави морални устои. Кайли се дипломира в международни отношения и бе готова за действие. Вместо престижна кариера я чакаше тригодишна работа по разпределение в „Чайна Екзим Банк“ в Шанхай. Там местен ловец на таланти видя потенциала ѝ като съблазнителна млада жена с усет към числата и ясна идея какво мотивира мъжете.

След обучението извади късмета да попадне под крилото на другаря Лю. Тогава тя беше към трийсетте, а той на петдесет и пет. През следващите четиринайсет години Женчан никога не опита да се възползва от нея като жена, което го направи един от малцината ѝ

близки мъже. Звездата му започна да се издига в небосклона, а нейната го следваше. Кайли не схвана бързо, че безразборното спане, с когото ѝ попадне не е пътят към изграждане на професионална кариера. Когато МДС я измъкна от „Екзим Банк“, ѝ оставаше да преспи с още един-двама, за да ѝ излезе име на първа курва в банката.

Отчужденият ѝ съпруг Фу Уон Ченг бе имал пари и начин на живот, за каквито един отруден държавен служител можеше само да мечтае. Фу бе десетина години по-стар от нея и имаше зад гърба си развод и една дъщеря. Беше направил за Кайли пределно ясно, че единствената ѝ роля е да му роди син и наследник. И тя почти бе успяла да отговори на очакванията му, но ужасен лош късмет в края на бременността ѝ бе довел до спонтанен аборт, след който бе останала безплодна. Това бе превърнало любовта на Уон Ченг в презрение. Беше ѝ показал по безброй начини — важни и маловажни, — че се е провалила. Беше започнал да ѝ изневерява. Семейството му бе започнало да я отбягва. Беше станала безполезна. В редките случаи, когато се бе съгласявала да легне с него, той я бе третирал като курва или надуваема кукла.

Бе успяла да обърне нещата благодарение на Женчан и контактите му в мрежата за вътрешно разследване. Хората там успяха да съберат достатъчно улики срещу Ченг за заобикаляне на валутните ограничения и приемане на подкупи, за да го вкарат в затвора или да му се случи нещо още по-лошо. Една вечер той се прибра у дома късно и пиян и настоя да правят секс, но набързо изтрезня, когато тя му показа извлечение от офшорните му банкови сметки, копия на фалшиви фактури, разписки за направени депозити и цяла купчина снимки. Изрита го от луксозното им жилище и му нареди повече да не се явява пред очите ѝ. Последните ѝ думи бяха, че ако някога продума и дума за нея, а още по-малко пред нея, повече няма да види бял ден.

Какво ли е било унижението на Фу, когато бе осъзнал, че цели десет години е бил женен не за младши икономист в Министерското на търговията и промишлеността, а за изгряваща звезда в Бюрото за контраразузнаване на МДС...

— Чакай! Спри тук! — извика тя.

Шофьорът наби спирачки. Току-що бяха подминали позната гледка.

Нолан слезе от колата на Рики на почти километър и половина от портала на Селетар, извадено от експлоатация военно летище, сега използвано от частни школи за пилотиране и пилоти на свободна практика. Каза ѝ да завие обратно и да се прибира у дома. И да очаква на следващия ден да я извикат на разпит. При изобилието от пътни камери в Сингапур алибито ѝ трябваше да разчита на шофиране под принуда.

След десетина минути го подмина бял нисан „Максима“ и закова. Стъклото на задния прозорец се спусна.

— Здравсти, Боб. Скачай вътре.

Дявол да го вземе, тази жена наистина имаше изкусителен глас. Той остави тежката си раница на банкетата. Пред тях блестяха светлините на летището.

Наведе се през прозореца и попита:

— Това кола на посолството ли е?

— Да.

— В такъв случай, ако влезеш с нея на територията на летището, колата ще бъде снимана и впоследствие идентифицирана като принадлежаща на Китай.

— Какво предлагаш?

— Слез. Аз ще извикам да ни вземат. Ти кажи на шофьора си да се връща.

Със специалния си глас на сержант по строева подготовка Кайли заповяда на шофьора да слезе и да подреди багажа ѝ на пътя.

— Ще се обадя по телефона на чартърната компания. След 11 септември Щатите са транспортирали през Селетар десетки заподозрени в тероризъм като част от програмата за извънредно извеждане. Сингапурците дадоха на ЦРУ частен портал, за да съхранят възможността за така наречената „правдоподобна несъпричастност“ в случай че пресата надуши някои подробности. Ние ще влезем безпроблемно — и никой няма да ни попита нищо, — след като ни пратят кола.

— Как щеше да постъпиш, ако нямаше да те съпровождам?

— По абсолютно същия начин.

— Изненадан ли си, че идвам?

— Да. Разказах ти безумна история и не бих те обвинил, ако беше решила, че е лъжа или някакъв капан. Но ако се беше обадила, преди да сме излетели, щях да пратя колата да те вземе. Много се радвам да те видя.

— И аз — каза тя. Питаше се дали не трябва да уведоми и *Менг*.

Тони Джонсън метна сака си през рамо — надяваше се да му е за последен път днес. В момента зареждаха самолета с гориво и попълваха колетния план с дестинация *Куна-Куна, Кунта-Нора...* както и, по дяволите, да се казваше онова място някъде в аутбека. Та в кънтри клуба на Куна-Кунта и така нататък щеше да отмори за ден-два и щеше да обядва с човек, за когото се бе наслушал. А в петък излитаха за разпит... не по учебниците, разпит от онези, които му допадаха, които протичаха извън рамките на Женевската конвенция и след които нямаше да останат фотоалбуми като в Абу Гараиб. Беше по-скоро в духа на Солната яма в Кабул от 2002-2004-та, когато бе започнал с това: никакви ограничения, с единствено изискване за бързи резултати и без гнусливост.

Докато изминаваше последните петдесетина метра по пистата към „Сайтейшън XL“, черен нисан със затъмнени стъкла го подмина и спря до вече загряващ двигатели G550. Машината бе точно като онези, които окомплектоваха едно време в Ел Ей, когато работеше в антитероризма с Джак и момчетата. Джак оттогава бе изкукуригал и сега го преследваха, но пък няколко години си бяха поживели славно.

От колата слезе ниско подстриган чернокос бял, следван от красива азиатка. Шофьорът изскочи и отвори багажника, за да ѝ помогне с чантите. Тези двамата можеха да са богати хазартни играчи в края на веселбата. Господи... какъв ли живот бе това? Но дори при това положение чисти 42500 годишно не беше никак лошо. Вадеше нокти с клещи като хоби и стреляше по лошите, за да си вади хляба. Най-добрата работа на света. Вдигна поглед и коригира посоката си към своя самолет.

Господин Бърч, добре дошли на борда. Мислех, че ще имаме само един пасажер.

— Промяна в плана. Мадам Чан работи с мен.

— Разбира се. Само за да се уверим, че всичко е наред, бихте ли ми показали копие от разписката за банковия депозит и документ за самоличност със снимка?

— Няма проблем. Той подаде разписката от „Банк Сюзис Приве Азия“ и паспорта си на името Адам Бърч.

— Имаме разрешение за излитане, ако сте готови. Полетното време до летище „Бандаранайке“^[4] е четири часа и десет минути.

Ако на борда имаше хора на Компанията, това беше моментът да предприемат нещо. А ако бяха на път за насам, беше най-добре да излетят без забавяне.

— Да излитаме тогава. Имате ли нещо за ядене? Умираме от глад.

— В хладилника имаме селекция от аламинути и сандвичи. Напитките са в охладителя. Нямаме стюард, екипажът се състои само от мен и капитан Нишимото. Аз съм вторият пилот, Джон Дженкинс.

Нолан стисна ръката на Дженкинс. Беше някъде на трийсет и пет, с пясъчноруса коса и ръст на баскетболист.

— Бих искал да се запозная с капитан Нишимото, ако е възможно, да му кажа „Здравей“ и да му благодаря за поемането на чартър с толкова късо предизвестие. Компанията е благодарна.

Пилотът чу името си и стана от седалката, за да посрещне Нолан на вратата на пилотската кабина. Като се изключеше приликата с покойния японски режисьор Акира Куросава, капитанът имаше обветрено лице, издут гръден кош, сива коса и черни очи, които пронизваха Нолан. Нишимото бе поне на седемдесет и изглеждаше сякаш в свободното си време се бори с гризлита.

Здрависаха се и Нишимото положи всички усилия да му счупи пръстите. Нолан вплете поглед с неговия и изохка:

— Мамка му.

[1] OCP (от Special Investigations Division — SID) — Отдел за сигурност и разузнаване (сингапурският еквивалент на ЦРУ). — Б.пр.

↑

[2] Кийстоунски полицаи — измислени полицаи, представени в немите кинокомедии от началото на XX век; филмите били продуцирани (1912–1917) от Мак Сенет за неговата филмова компания

„Кийстоун Филм Къмпани“, откъдето е и прозвището, станало нарицателно за (не само полицейска) некомпетентност. — Б.пр. ↑

[3] Бенедикт Арнолд (1741–1801) — генерал по време на Войната за независимостта (1775–1783), който първоначално се сражавал на страната на американската континентална армия, но по-късно преминал на страната на британците; името му е синоним за измяна, предателство. — Б.пр. ↑

[4] Международното летище на Коломбо, кръстено на името на Сиримаво Бандаранайке — първата жена в света министър-председател на Цейлон/Шри Ланка (1960–1965, 1970–1977, 1994–2000). — Б.пр. ↑

33. ТРЯБВА ДА ПОВЯРВАШ

Сряда, 12 март: Бирма, Сингапур, Москва

— Аз съм — изхърка Телър.

— Дявол да го вземе... казах ти да не ме търсиш на тази линия!

— Не ми отговори на другите два номера.

— Тази не е защитена — подслушва се в реално време.

Смехът на Телър се изроди във влажна кашлица.

— Имам седем души на смяна, за да слушаме денонощно двеста и не знам колко си англоговорещи, представляващи интерес за правителството или за мен. Хората ми превеждат част от това на бирмански и аз разпространявам достатъчно разузнавателна информация, за да бъдат всички доволни. Да не говорим, че приятелите ми в „Мианмар Телеком“ ми дават записи на всички останали чуждоезични обаждания от външни компании и дипломати. Тях не превеждаме в реално време, но мога да извлека по заявка разговори от всеки телефонен номер. Как мислиш знам всичко, което се случва в тази скапана страна? Довери ми се. Никой никога няма да прочете стенограмата на този разговор. — Кашлицата на Телър звучеше като предсмъртно хъркане.

— Дявол го взел...! Не съм и предполагал, че точно ти стоиш зад сцената на „Биг Брадър“. Коварно копеле! — каза Матюс.

— Дори в кенефа на име Рангун не бих могъл да оцелея под земята, без да имам някакво предимство.

— Мислех, че предимството ти съм аз.

— *Ти?* Слава богу, не си ти. — И Телър изкашля поредната хрчка.

— Защо се обаждаш?

— Имам нужда от самолет на полоса Монг Хсат във вторник по обяд, който да има разрешение да навлезе в Тайланд. Виж дали „Харкорт Авиейшън“ имат нещо там, макар че честно казано в момента изобщо не ми пука. Трима пасажери, сред които севернокорейски доктор, който е в количка. Опитай да включиш

санитар и носилка. Искам да летя за Банкок, а в най-лошия случай да замина за там по земя, и линейка... — Телър се изкашля задавено — или с каквато кола успееш да ме уредиш. Ще имам нужда от частен достъп до първокласна болница за специализирано лечение.

— По-конкретно?

— Не знам, мамка му. Трансплантация на костен мозък. Много, много сериозни антибиотици. Ще накарам доктора ми да направи списък и ще го дам утре на пилота. А... и още нещо.

— Да?

— Този доктор май си е счупил гръбнака. Не съм сигурен дали ще може да седи в инвалидна количка. Изглежда ми на път да се наркоманизира... инжектират му морфин три пъти дневно.

— Чудесно. Предполагам, че ще искаш паспорт за инвалида?

— Не, ако мога да се добера за лечение в Банкок. Докторът ще свърши в *клонг*, когато приключи с него.

— Добре. Завържи го за нещо, което е тежко, и няма да изплава.

Хъркащият смях на Телър се разнесе пак. Матюс затвори и се помоли наум майката природа да се погрижи за анахронизма с име Робин Телър.

Вдигна слушалката на защитената линия — онази, която Телър не можеше да подслушва — и набра Токио. Бърнс трябваше да е приключил с вечерята и щеше да се заинтригува от новините в интересния живот на Джей Тофър.

Константайн седеше смръщено, загледан в стенограмата, току-що дадена му от Флин.

— Коя е Мими Чан?

— Не знаем. Телефонът е нов, активиран е вчера. Помолих сингапурците и до половин час те ще започнат да го подслушват. Разбира се, АНС вече също се занимава с това.

— Какво друго имаме от проследяването на Нолан?

— С Колинс едва тази сутрин инсталирахме подслушвателните устройства в кабинета му. От тях не сме получили нещо използваемо. Вече се разбрахме да не използваме нищо от онзи разговор в столовата по обяд...

— Искам да разкостите къщата му, до дюшемето и под него. Намерете всяка пращинка, която говори за връзка между него и Уотърман. Какво става с Мукерджи?

— Разпитват я в момента. Полиграфът ще отнеме още два часа.

— Вярваш ли на историята ѝ, че Нолан има копие от откраднатите файлове на Уотърман?

— Тя ни излъга, когато каза, че са го обсъждали на обяда — няма начин Нолан да спомене нещо такова на територията на посолството. Но са се чукали тази седмица, така че може да е изтърсил нещо в леглото. С две думи, да, засега ѝ вярвам.

— Тя е развратница и не може да ѝ се има доверие. — Той вдигна поглед и смени предавката. — Колко души имаме в „Шангри Ла“?

— До девет довечера ще сме седмина, плюс неколцина от ДВС. Предостатъчно, за да покрием фойето, местата за достъп на гостите и повечето подходи към хотела, който изглежда лошо място за тайна среща.

— Съгласен съм, но Нолан е кабинетен плъх. Казва каквото му е на ума. След като го приберем, ще можеш да го попиташ за странния му избор на мястото.

— Прочете ли какво е казал в столовата? Някои неща са чиста проба параноя, но той споменава Франк Каултър, бившия втори зам., като мозъка зад МН370. Това е сериозно обвинение. Дали не трябва да разровим? С твоя достъп ще можем доста бързо да разберем дали Нолан лъже за някаква връзка между Телър и Каултър. Или може би между Матюс и тях двамата?

— Ще се заемем с това, като се поотърсим от спешните неща, които ни притискат. В момента фокусът ни е един и се казва Нолан. Когато го приберем, ще можеш да отсяваш на воля фактите от измислицата.

— Както решиш.

Нолан и Кайли седяха мълчаливо в очакване на излитането. Отрязан от базите данни на Компанията, той не бе могъл да проучи капитана. Започна да пише есемес до Хекър с въпрос дали Джек или Джон Нишимото е летял във Виетнам в началото на 1970-те или е имал нещо общо с ЦРУ след 1970-а. После обясни, че бяга заради

измислени обвинения и смята да изчисти името си. Писа му да не вярва на лъжите и да продължи да преследва Телър. Телър трябваше да бъде заловен жив — той бе съществена част от разгадаване на случилото се с МН370. Нолан натисна бутона за изпращане и душата му трепна. Беше едно на милион Хекър да го докладва на Матюс, но пък спокойно можеше да се свърже с някого в Компанията. Може би Хекър щеше да му помага още известно време, но това щеше да приключи, когато пропагандната машина на Компанията завършеше омаскаряването му.

След това се обади на водещия хакер на групата на ИП ООД в Шри Ланка, Вишну Балендра. Под прикритието на ИП ООД ЦРУ бе използвало Балендра за различни задачи през последните четиринайсет месеца. Балендра беше само на двайсет и пет, но по хакерските стандарти това бе средна възраст. За Нолан уменията на Балендра като програмист не бяха нищо впечатляващо, но амбицията му бе забележителна. Беше един от малкото хакери екстроверти, имаше много връзки и винаги очакваше нови предизвикателства. Оцеляването на Нолан през следващите два дни, а още повече оставането му на свобода, щеше да се превърне в сериозен тест за способностите на Балендра.

Балендра отговори с плътен глас, подсказващ физиката му — той беше над метър и деветдесет и с тяло на тежкоатлет.

— Да?

— Аз съм. На летището в Сингапур съм и чакам излитане. Скоро ще сме във въздуха за над четири часа. Има една промяна в плана — пътувам с гражданка на КНР, Мими Чан. Тя няма виза.

— Няма страшно. Рулирайте до ВИП сградата, непосредствено до контролната кула. Познавам човек, който е дежурен тази нощ до четири сутринта. Това ще ви даде доста време, понеже би трябвало да кацнете към полунощ местно време.

— Ще имам нужда от съседна стая за моята гостенка, за предпочитане със свързваща врата.

— О... така ли? — Нолан долови изненадата в гласа на Балендра.

— Освен това ще ни трябват три предплатени телефона с много включени минути и роуминг. Два самсунга S4 и един айфон 5. Напълно заредени.

— Разбрано. Добре. Ще донеса конфигурирани клонинги.

— Имай грижата на тях да са заредени всички приложения от списъка в имейла ми. Какво намери за лаптоп?

— Не можах да намеря нито един от двата ти предпочитани избора, затова се спрях на „Леново Y50 Touch“. Инсталирал съм TOR браузър и Firefox. Всичко е актуално, защитните стени са включени и в очакване на личното ти преконфигуриране.

— Леново?! Те всичките до един се продават с вградена задна врата за хакерския екип на поделение 61398. Добре, предполагам, че не е било лесна задача за толкова кратко време. Би ли купил бутилка шампанско „Мое Бяла звезда“ от безмитния магазин? Трябва да свършвам — каза Нолан и затвори. Есемесът до Хекър бе задействал бомба с часовников механизъм, затова той свали симкартата и батерията. Последните дни бе започнал да хвърля телефони сякаш беше спорт. Кайли постъпваше по същия начин нейният телефон бе компрометиран в секундата, в която бе направила обаждането от „Райска пътека“.

— Има ли хубави неща за мен в досието ми? — попита я той и в същия миг самолетът потегли напред.

Тя вяло се усмихна.

— Само че си мъж, който от време на време изневерява. — Изглеждаше уязвим за подход от този тип.

— Затова ли се държиш толкова приятелски с мен? Наистина ли смяташе да ме изнудваш със секс? — попита той с престорена изненада, като продължаваше да гледа усмихнато красивото ѝ лице.

— В момента проблемът със съпругата ти изглежда един от най-незначителните.

— В това си абсолютно права.

Хекър седеше сам в кабинета на втория етаж на конспиративната квартира Хогуортс. Райдър беше прибран на сигурно място в лазарета на ВМБ в Сембаванг и несъмнено спеше, като се имаше предвид колко сънливо бе звучал гласът му по време на последния им току-що приключил разговор. Хекър с облекчение бе научил, че заместникът му няма да има нужда от трансплантация на костен мозък. Последната прогноза бе за седмица до десетина дни в Хаваи, на изследвания и под

наблюдение, после обратно в Рангун. Това беше скоро, но недостатъчно бързо, та Хекър да се измъкне от трудната ситуация.

Докато бяха разговаряли, Нолан му бе пратил есемес. Обратното повикване на Хекър не бе минало. Какви ги дрънкаше Нолан, по дяволите? Трябвало да бяга заради измислени обвинения? Щял да изчисти името си? Да хванели Телър *жив*? Думите на Гъни Танър още звучаха в ушите му. *Отсечете главата на змията*. Ако го закопчаеха, маниаците, които работеха за него, щяха да направят чудеса, за да го освободят, независимо от последиците.

Мобилният му извънтя и той се обади.

— Деймиън се обажда. Научи ли? Константайн е обявил Нолан за глобално издирване и сингапурската полиция е издала заповед в същия дух. Компанията включва Бюрото, а сингапурците са алармирали Интерпол. Някакъв коментар?

— Нолан ми прати есемес, в който казва, че е натопен. Бяга, за да спечели време и да си изчисти името.

— Вярваш ли му?

— Около нас много хора говорят не каквото мислят, а Нолан е единственото изключение в тази каша. Да, вярвам му, поне засега. Но дори при това положение, ако ни хванат да му помагаме, това няма да ни помогне никак. Нолан настояваше да получи стенограмите от разпитите с пристрастие отпреди два дни. Сега, след като има международна заповед за издирването му, това няма как да стане.

— Съгласен съм, внимавай. Преди малко се натъкнах на Флин пред кафемашината — той е шефът по сигурността в мисията. Разбрах от него, че в момента били сложили на полиграфа някоя си Мили. Тя твърдяла, че Нолан е изменник и има копия от уотърмановите файлове за ДНС. Преди да избяга Нолан разтворил два твърди диска в киселина. Това не създава представа за невинен човек.

— Виж, аз познавам Нолан. Той определено е единственият, който не си е заровил главата в пясъка по отношение на МН370. Не знам за останалите неща. Направи ми услуга. Използвай приятелите ни от Компанията другаде и пусни проверка за Джон или Джак Нишимото. Вероятно е американски гражданин. Пилот. Роден около 1945-а. Виж има ли някакви връзки с Индокитай, „Еър Америка“ или ЦРУ от края на шейсетте досега.

— Това има ли нещо общо с Нолан?

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Правиш го само за мен. Отговорите ми трябва преди закуска.

— Разбрано. Друго?

— Имам хиляда неща на главата. В съседната стая стоят двама от „Делта“, които чакат да гръмнат Телър, когато и ако го локализираме. Контактът ми в полицията казва, че никой от информаторите му — включително собственият му зет не желае нито да говори, нито да подпитва за Джей Тофър.

— Не мисля, че мога да ти помогна в това.

— Не ти искам помощ. Изпускам си парата, това е. През последния час от НУВКР ми пратиха с имейл снимки, показващи регистрирането на радиоактивно замърсяване в Андаманско море, по средата между Рангун и Пенанг. Това е мястото, където корабът „Бандана“ е изхвърлил центрофуга за пречистване на U-235. Дори не знам трябва ли да кажа на някого за това и какво ще се случи, ако го направя.

Барлинг подсвирна:

— Това е доста над нивото на компетентността ни.

— Съгласен съм, но Матюс не спира да се опитва да ми издейства уволнението, а кучият син закриля Телър. Така че Компанията в Бирма, а може би и в цяла Азия, не внушава особено доверие. Чудя се какво да правя. На всичко отгоре арестуваха Гонзалес в Банкок. Тайландците намерили личното му оръжие в чекирания му багаж. Издействах от посолството да уредят проблема — щели да ни го върнат в четвъртък по някое време. А за капак, понеже почти всички приятели на Травис си заминаха, сега в Хогуортс сме без охрана. Дватамата от „Делта“ няма да стигнат, ако армията реши да ни посети. В момента единствената ми надежда е да не знаят къде точно се намираме.

— Ако стане така, ще заприлича на „Нападението над Участък 13“^[1].

— Е, поне този филм завършва с хепиенд. Аз пък си мислех за „Те умряха обути в ботуши“^[2]. Ще ти се обадя, ако нещо се разбере. Ти виж какво можеш да разбереш за Нишимото. Аз ще продължавам да търся Телър. Неговото задържане е ключ за изчезването на МН370 и може би оневиняването на Нолан.

— Успех, приятел.

Половин минута след като изпрати есемеса на Хекър, вече летяха. Нолан знаеше, че гълфстриймът трябва да лети поне три часа, преди да излязат от обхвата на изстребителите, дори повече, ако минеха над някой самолетоносач в Бенгалския залив. В този случай можеше да бъдат прихванати почти до кацане в Шри Ланка, освен ако шриланкийците не вдигнеха свои изстребители... крайно съмнителен сценарий. Но истински забавната част щеше да дойде само ако кацнеха, без да им се случи нищо лошо.

Погледна Кайли, но тя не беше на седалката си. Изви шия и я видя да се занимава с храната. Бързо извади воблерите от джоба си и използва фината пинсета на швейцарското си ножче, за да изчовърка двете microSD от кухините. Постави първата карта в кух сингапурски долар, а втората сложи в цепнатина в езика на колана си. Воблерите заминаха под седалката.

След минута тя седна при него с поднос, отрупан със средиземноморски аламинутни от по една хапка, нарязани колбаси и франзела. Беше се погрижила и за бурканче горчица. Той изпи бутилката си „Евиан“ на екс, а тя му подаде своята и стана, за да донесе още три.

— Как ще ми докажеш, че семейството ми с освободено и далече от ръцете на МДС, преди да унищожа файловете?

— Не това беше споразумението ни. Ти унищожаваш копията и едва след това Министерството освобождава жена ти и дъщеря ти, а не обратното. Има ли някаква причина да не ти отнема картите тук и веднага?

— Няма, но някой може да пострада. А Марк Уотърман ще бъде разочарован.

— Защо държиш на него?

— Кръщелник ми е.

— И продължаваш да гледаш на него като такъв? Дори след като ви е предал на руснаците?

Гръдният кош на Чумаков бе толкова стегнат, че се опасяваше да не е получил сърдечен удар. Като татарин, той бе изтърпял

дискриминацията първо в КГБ, после в наследника ѝ ФСС. Колегите му приемаха за даденост, че след като Сталин е прокудил от родните им места 240000 татари с 50% смъртност по време на преселението, Чумаков ще храни разбираема етническа неприязън. И не че му беше все едно, но личният му интерес и професионалното израстване имаха по-висок приоритет от поправянето на някаква историческа несправедливост. Така че той бе вложил всички усилия да спечели стипендията, която му бе позволила да напусне Узбекистан. В Московския университет бе променил името си от Арслан на Анатолий и бе положил максимални усилия да живее като заможен москвичанин, а не беден централноазиатски мюсюлманин. Много заможни и по-светлокожи хора се бяха изкатерили по стълбицата, задминавайки го, макар неговият английски да бе много по-добър от техния. Беше на 46, изискан, без спестявания и най-сетне на висока длъжност, макар и в не толкова престижната дирекция „Проследяване“.

Късметът го бе споходил, когато Марк Уотърман бе попаднал под наблюдение миналия юли. Големите началници вече знаеха името му, кимаха му и спираха да побъбрят с него при разминаване. Беше обработил почти всеки, който можеше да му даде рамо, в това число външния министър Грейг. Само преди три седмици Чумаков се бе врязал между колеги, за да се добере първи до Грейг и да го поздрави след безлична реч — подлизурски ход, оказал се удачен вчера, когато Грейг бе приел обаждането му.

Малко по-високата заплата, дошла с повишението му, бе крайно недостатъчна, за да поддържа стила му на живот, определено не и в путиновска Русия. Само една съвместна вечеря с бъдещи олигарси бе достатъчна, за да го докара до супа фиде и водка за следващите две седмици. Така че се бе съгласил да предостави излишния сървърен капацитет на дирекция „Проследяване“ на един ливански хакер и посредник, чийто клиент имал готовност да плати 100000 долара за 72-часова DDOS атака, насочена срещу останала неназована страна от Персийския залив. Определено съществуваше прецедент в отдаване на нерегистрираните сървъри на ФСС под наем на хора, които искаха да навредят на интересите на Запада. Чумаков бе „подстригал“ сумата за ФСС на 80000 и така бе прибрал комисиона от 20000 — не безумно голяма сума, но достатъчна, за да го вкара в затвора или да му донесе куршум в главата, ако DDOS атаката се издънеше по някакъв начин.

Самият мащаб на планираната атака и анонимността на мишената бяха обезпокоителни. Във ФСС нямаше дори да вдигнат вежди, ако някой поискаше до двайсетина от 200-те им секретни сървъра да подсилят нечия DDOS атака, но в случая първоначалното искане беше за 100!

И преди две седмици го бе осенила истината. Никаква хакерска група не можеше да организира, а още по-малко да финансира подобна атака. И никакъв друг субект, различен от разузнавателната мрежа или военните на Съединените щати, не би имал защита, достойна за изправянето срещу нея на масив от сто сървъра. Алчността бе вкарала ФСС и лично Анатолий Чумаков в центъра на готова да пламне кибервойна.

Подложен на безжалостен разпит, посредникът най-накрая бе признал, че крайният клиент е млад хакер, работещ в Бейрут и наричащ себе си Морморот. Деликатните проверки на Чумаков бяха разкрили, че реалният клиент е иранското правителство. По-нататък бе научил, че Морморот е бил в основата на разбиването и унищожаването преди година и половина на компютърната мрежа на фирмата „Сауди Арамко“^[3]. Каквото и да бе направил Морморот след това, то в никакъв случай нямаше да е нещо дребно. В този момент Чумаков просто се бе изплашил и се бе опитал да отмени сделката, само че гадният ливанец бе заплашил да разкрие корумпираността му, ако не продължи да сътрудничи.

Чумаков най-сетне бе намерил изход от тази бъркотия. Външният министър Грейг бе одобрил идеята изменникът Уотърман и съюзникът му Нолан да бъдат дадени като подарък на Съединените щати, в замяна, на което НАТО да престане да се меси на Русия в Крим и Украйна. Грейг бе пожелал да получи файловете за АНС, за да бъдат проучени, разбирайки риска от всякакъв зловреден софтуер, закачен към тях. Това съкровище щеше да даде безценна информация, та макар и само по отрицателен начин като се анализираше какво американците не искаха да издадат и са манипулирали. И само преди малко Чумаков бе получил имейл, потвърждаващ, че американците и Грейг са се договорили по принцип. Ако той успееше да отвлече Нолан, а след това да го предаде заедно с Уотърман на американците, можеше да бъде почти сигурен, че неговите господари щяха да си затворят очите за онези неразумно задържани проклетци 20000. Той погали възела на копринената си вратовръзка. Яката го стягаше.

[1] Assault on Precinct 13 — филм в две версии (1976 — реж. Джон Карпентър, и 2005 — реж. Жан Франсоа Рише), в който малка група полицаи трябва да отбранява участъка, който е обграден от гангстерска банда (в първата версия) или корумпирани полицаи (втората). — Б.пр. ↑

[2] They Died With Their Boots On (1941, реж. Р. Уолш и Б. Рийвс Ейсън) — филм за битката при Литъл Биг Хорн между войската на ген. Къстър и силите на вожда на сиуксите Седящия бик. — Б.пр. ↑

[3] Saudi Aramco, известна още и само като Aramco, е името на националната компания на Саудитска Арабия за добив на петрол и газ; тя не се предлага на борсата, но се смята, че при хипотетичното ѝ първично публично предлагане на акции (т.н. IPO) цената ѝ би започнала от два трилиона долара. Всъщност всички числа около тази компания сякаш се отнасят за друга вселена. — Б.пр. ↑

34. ОТВЛИЧАНЕТО НА МНЗ70

Нощта на сряда, 12 март: провинция Шан, Сингапур

— Роб?

— Да, полковник.

— Какво ще стане, ако... какво ще стане, ако никой от нас не се върне?

— Ще стане това, че двамата ще сме мъртви. Ако не си забелязал, аз съм три четвърти умрял.

Мулън не беше лекар, но можеше да различи болен човек от здрав. Робин Телър се бе състарил пред очите му. Беше на шейсет и седем, с хлътнали очи и сиво-сини гънки кожа, висящи от лицето му. Телър хвана двата подлакътника на стола и кашлицата раздруса цялото му тяло. Застина за миг, изхрачи се в кърпичката си и направи две свистящи вдишвания.

— Докторът не ти ли даде антибиотици? — загрижено попита Мулън.

— Да... Само че не струваха нищо и ги изхвърлих. — Телър се изкашля пак и го изгледа. — Не се безпокой. Каултър знае каква е сделката. Един милион за мисията и втори, ако те убият по време на акция или те пленят, стига да не проговориш. Нищо... ако си отвориш устата. Каултър ще вземе парите, когато кацне в Австралия. Сега лети за насам. Разбра ли? Не казвай нито една шибана дума или жена ти и дъщеря ти няма да получат и цент. — Телър се усмихна маниакално. — И двамата струваме повече мъртви, отколкото живи. Повиках нашето въздушно такси и утре излитаме. Вероятно ще кацнем в Банкок, но може да ни се наложи да пътуваме с кола над трийсет и пет часа от Мей Хонг Сон.

Мулън въздъхна. Гърбът го болеше отскоро завършилото пътуване.

— Винс Григс се справи страхотно от началото до края. Според скромното ми мнение той заслужава повече от два милиона.

— Разбрали сме се за два милиона. Много хора чакат да им се плати. А докато съм тук, не мога да спечеля и цент! — Телър удари подлакътника с ръка и се задави в нов пристъп на кашлица. — Но поех целия риск да продам стоката на Ва и да я експедирам от онази незавършена писта. Схващаш ли, че трябваше да дам петдесет процента от печалбата за тези полети, макар купувачите да бяха дребни риби, недостойни за вниманието на генералите? Вместо един голям товар... ако помниш, преди МН370 трябваше да мръзна по нощите шест пъти, за да запазвам онези мишки. Трябваше да организирам и финансирам охраната, транспортирането, склада, както и да поема отговорността, ако нещата се издънят. — Телър почервеня и изплю нова кървава хрочка. Мократа му кърпичка беше захвърлена на пода. Той се изплю по нея, не я улучи и избърса устата си с ръка. — Сега трябва да връщам на Каултър — той авансира наема за пистата и другите разходи, — да платя на съпругата на Григс и на теб, плюс три чартъра — С130, G550 и един „Сайтейшън“, — както и на онзи китайски смешник, който беше в пилотската кабина. Двайсет милиона, които не стигат за нищо.

Изречението на Телър завърши с влажно задавяне и поредната огромна хрочка, която се залепи на пода. Мулън издърпа назад обутите си в джапанки крака и ги скри под стола си.

Тревогата му бе осезаема, но той продължи:

— Може би ако ти бях разказал повече как направихме нещата, щеше да оцениш ролята на Винс по достойнство. Знам, че той се надяваше на бонус. Може би още двеста и петдесет бона?

— Можеш да го премираш от *твоя* дял, полковник. Но понеже така и така трябва да остана на крака още половин час, преди да погълна следващата шепа от боклуците, които ми даде онзи шарлатанин, разкажи ми защо не... Та, как казваш, ти и Капитан Америка превзехте полет 370 и скрихте топката на целия свят?

Игнорирайки сарказма, Мулън се оживи:

— Всичко тръгна с калпавите мерки за сигурност на летището в Куала Лумпур...

Рики залепи жълтото БМВ до тротоара пред къщата си на ъгъла на Кингс Драйв и изгаси двигателя. След оставянето на Боб до летище

„Селетар“ бе карала по заобиколни улици и се бе прибрала на зигзаг, придържайки се към ограниченията на скоростта. Всеки, който би се опитал да сглоби маршрута ѝ по отделни снимки от уебкамерите, щеше сериозно да се затрудни.

Телефонът ѝ иззвъня:

— Ало?

Рики Лам Шао Ме?

— Да?

— Обажда се инспектор Ричард Лум от ДВС. — В тона се долавяше самодоволство. — Дали моментът е удобен да поговорим?

— За какво става дума?

— Робърт Нолан е беглец, издирван от Съединените щати и Република Сингапур. В действителност ние съдействаме на ФБР и разследването им на наша територия. Виждали ли сте наскоро Робърт?

— Не, от доста време не съм го виждала. Обикновено се виждаме на семейни срещи, организирани от сестра ми, но тя в момента е в Китай и...

— Да, да, знаем за пътуването ѝ. Та от колко време не сте виждали Нолан?

— Поне три седмици. Може би месец.

— Съзнавате ли, че носите сериозна наказателна отговорност за лъгане пред полицаи, особено инспектор?

Рики съобрази, че ако те имат запис на Нолан и нея заедно, този разговор нямаше да се провежда по телефона.

— Мисля, че съзнавам. Да се лъже, е лошо.

— Да. Лошо е. Моля ви, уведомете ме незабавно, ако Робърт ви се обади. Ще ви пратя веднага с есемес директния си служебен телефон. И наистина, мобилният телефон на Рики извибрира.

— Инспекторе, ако сме свършили, бих желала да си легна.

— Разбира се, госпожице Лам. Не забравяйте да заключите автомобила си. А... и още нещо — оставили сте си включени светлините за паркиране.

— Внесохме през охраната на летището аеронавигационни карти, свински опашки, голямо руло тиксо, подсилено със стъклопласт,

очила за нощно виждане и никой не си направи труда поне да надникне в ръчния ни багаж.

— Аз се погрижих за това. На летище Куала Лумпур задниците ви миришеха на рози.

Мулън го изгледа недоверчиво, но продължи:

— И фалшивите паспорти свършиха прекрасна работа. Проклет да съм, но дори аз не разбрах какво им е подправеното. На борда ни настаняха в почти празната бизнес класа. Аз бях леко неспокоен, но Винс както винаги бе уверен. Двайсет минути след излитането самолетът изравни и светлините за коланите изгаснаха. Винс веднага стана и отиде в бордовата кухня. Съгласно плана го последвах след една минута. Стюардът ми посочи голямата тоалетна и аз почуках два пъти на вратата. Винс я откряна и влязох при него. Той държеше два зигзауера. — Мулън извади автоматичен пистолет от сака си и го сложи на пода до себе си.

Телър го изгледа остро и му направи знак да побърза с разказа си. Изкашля се. Мулън поклати глава и прибра пистолета в сака.

— Както и да е... Винс пъкна втория зиг в колана си и извади ризата си над него. Излязох първи и тръгнах напред. Същият стюард ме отведе до вратата на пилотската кабина. Почука и обясни, че съм американски военен пилот от запаса на прощална обиколка из Азия. Спомена, че летя в бизнес класа и никога не съм виждал отвътре кабината на „Боинг 777-200“ с увеличена дължина на полета. Можело ли да разгледам? Или поне така мисля, че каза, тъй като говореха на малайски.

— Побързай — вметна Телър. — Не смятам да живея до деветдесет.

— Когато влязох, се уверих, че сме на автопилот. Показах им зига и преместих пилотите на двойката съгъваеми седалки, а стюардът затвори вратата на излизане. Наредих им да ми предадат мобилните си телефони. Пилотът изглеждаше спокоен. Вторият беше хлапе и се бе изплашил. Наблюдавах го с повишено внимание. Изтекоха няколко минути и Винс ми почука отвън по уговорения начин. Отворих и той влезе с двама пасажери. Първият беше навъсен шейсетгодишен арабин със сафари костюм и саддамски мустак. Зад него бе стилно облечен китайски бизнесмен, бих казал към петдесетте. По лицето му със здрав слънчев загар нямаше и следа от бръчки. Както казах, беше със скъп

костюм, но без вратовръзка. Не я разбирам тази мода... Защо са ти бутикова риза, модни обувки, елегантен колан и безбожно скъп костюм, ако няма да си сложиш една сваятна копринена вратовръзка? Както и да е... Китаецът се представи като Уонг. Бил на наша страна. Усмивваше се широко, но мен никои не ме бе предупредил... — Направи пауза и погледна Телър въпросително.

— *Минимална необходима осведоменост.* Не си ли чувал? Продължавай...

— Винс даде пистолета си на Уонг, който го насочи срещу арабина. Винс натисна насила брата на Саддам на самостоятелния сгъваем стол. Вече бяхме шестима в пилотската кабина и ставаше малко претъпкано. Седнах на пилотската седалка, но се завъртях така, че да виждам заложниците. Арабинът беше явно бърбърив и заяви, че бил важна клечка в иранското правителство. Винс му залепи устата с тиксо, стегна му китките със свински опашки, после за всеки случай направи същото и с глезените му. Нареди на Уонг да го простреля в коляното, ако мръдне дори мускул. На Уонг това му се стори много забавно... Оставихме самолета да лети на автопилот още петнайсетина минути. Наложих се да вдигнем капитана от мястото му на два пъти, за да говори с диспечерите. Пичът се владееше, въпреки пистолета на Винс в гърба му. След прехвърлянето ни от малайзийските на вьетнамските РВД Винс и Уонг завързаха капитана и втория пилот и им залепиха устите. В момента, в който се изключихме от радиовръзка, аз спрях и транспондера. После щракнах в изключено положение прекъсвача на каналите за VHF и SATCOM. Това блокира и ръчното отваряне на вратата на кабината. Падна голямо търсене, да ти кажа — едва намерихме панела под капака за авиониката в кабината, върху който стъпват пилотите. От този момент полет МН370 беше невидим, понеже не излъчваше никакви сигнали. Винс седна на мястото на капитана, а аз — на това на втория пилот. Уонг стоеше прав с гръб към Винс, насочил пистолета си към тримата. Винс направи широк завой и ни насочи обратно на запад към Пенанг, след което плавно се издигна от 10000 метра на 13200... По това време кабинният екипаж вече се бе усетил, че има похищение, и започна да блъска по вратата. Това ядоса Винс. Седнах на мястото му, а Винс и Уонг отвориха вратата на кабината. С насочен зиг Винс заплаши, че ако чуе само още една дума или някакъв звук, капитанът ще получи куршум между очите. Каза го

така, че дори аз му повярвах. Винс ми даде зига, а Уонг коленичи зад Винс, насочил пистолета си към разворената врата. Аз покривах другите трима. Винс избута на подскоци по-възрастния пилот през вратата и му пожела приятно хранене. По-младият пилот не хареса идеята и започна да се съпротивлява. Досещаше се какво ще последва, след като напусне пилотската кабина. Винс го удари в слепоочието със зига си, за да го изхвърли навън. В момента, в който Винс затвори вратата на пилотската кабина за последен път, чух капитана да вика: „Самоубийци! Разбийте вратата!“ Екипажът започна да удря бронираната врата с количката за сервиране. Но блокираната ключалка гарантираше, че никой няма да влезе при нас. Все пак шумът бе дразнещ и Винс беше бесен, когато седна. Самолетът бе на височина 13200 метра. Винс невъзмутимо раздаде кислородни маски на четирима ни. Сложихме си ги и Винс разхерметизира салона. Бог да прости душите им! Дано прости и на мен, защото аз можех да го спра, но не го направих. — Мулън се загледа в пръстите на краката си, кървавите петна от храчки около Телър и отвратителната му носна кърпичка.

— Григс е направил, каквото е трябвало да направи. Затова направих него командир, макар ти да имаш по-висок чин. Знаех, че той ще изпълни дадените му заповеди като достоен патриот. И той го направи.

Мулън вдигна поглед и видя, че Телър е абсолютно безразличен към човешкия живот. Не беше патриот, беше чудовище.

— Пилотската кабина има собствено подаване на кислород, но не е херметична. Всички на борда бяха загубили съзнание след няколко минути, след това се задушиха. Не знам известно ли ти е, но в новите боинги пилотите могат да спрат подаването на кислород в салона при екстремни ситуации. Кислородните маски просто не се спускат, за да се предотврати бързото разпространяване на пожар, ако например има късо в тавана...

— Не се явявам утре на изпит за самолетен инженер.

— Мислех, че ще ти бъде интересно, понеже все пак убихме двеста трийсет и пет души. След десет минути снижихме и възстановихме налягането в салона. Задържах на височина под три хиляди метра, за да останем под радарите, за далечно действие. Уонг разчисти количката и купчината трупове от вратата и спусна всички

щори на прозорците. После са залови за арабина и саковете му. Арабинът вонеше. Мисля, че се беше насрал. Излязох и прибрах от багажните отделения над главите моя куфар и този на Винс. Не знам дали ще има нощ в живота ми, когато няма да сънувам онези измъчени лица... Докато държах арабина на прицел, Винс погледна към нас и подхвърли: „Не е зле за болен от рак в последен стадий, а?“. Знаеш колко не им пука на минесотците. До онзи момент нямах представа, че му има нещо. Кълна се, че той продължаваше да прави по петдесет лицеви опори и нямаше грам тлъстина по тялото си. Изглеждаше добре. По дяволите, та той беше само на шейсет и осем. Каква му беше диагнозата?

— Неоперативен мозъчен тумор. Откриха му го преди четири месеца и му дадоха максимум шест. Той обаче беше слаб инвеститор и нямаше долар спестявания.

— Летяхме още два часа и половина, преди да наближим. Сложихме си очилата за нощно виждане и кацнахме на новата ви писта. Беше осветена като за четвърти юли с всички онези ИЧ маяци и сигнални фенерчета. Когато спряхме, Винс остави двигателите включени просто за всеки случай. Уонг освободи арабина, за да може да ходи. Арабинът не обели нито дума дори след като Уонг му махна лепенката от устата и му отскубна половината мустаци с нея. Но погледът му към Уонг бе пълен с омраза. Както и да е, качихме се тримата в коша и мотокарът ни свали на земята, където ти ни посрещна. Хората ти отвориша товарния отсек, Винс рулира напред по пистата, където ние вече чакахме в джипа, а неземният екип дозареде самолета. Малко след четири Винс излетя соло. Понеже все още не са открили и следа, предполагам, че го е забил на дълбоко място.

— Достатъчно дълбоко — потвърди с изсумтяване Телър.

— Сега е твой ред.

— *Мой ред?*

Разкажи ми защо нае С-130, за да изхвърлиш петнайсет тона тухли в морето, и как направи МН370 да изчезне от радарите над Малайзия, Тайланд и Сингапур.

— Засега гледай на това като на търговска тайна. — Предсмъртното хъркане на Телър малко по малко се превръщаше в негов подпис.

Една наблюдателна камера бе засякла Нолан на велосипеда в началото на Орчард Роуд около 19:30. Това бе на по-малко от километър от „Шангри Ла“, така че всичко изглеждаше като подготовка за срещата в 21:30 с китайката. Константайн бе разположил агентите си така, че Нолан да няма шанс да избяга от мига, в който кракът му стъпи във фоайето. Но Нолан не се появи и досега не бяха научили нищо ново. Флин се бе оказал прав: срещата в хотела бе прах в очите.

И разпитът на Мукерджи не бе довел до научаване на нещо, от което да последват някакви действия. Тя бе потвърдила, че Нолан е пътувал за кратко до Хавай миналата година след като Уотърман бе избягал през Хонконг. Там преспал с приятелката на Уотърман и взел копие на откраднатите от АНС документи. Без флашката на Уотърман тази история нямаше да издържи дори в Съда по делата, свързани с външното разузнаване, заради съмнителния характер на нейните показания.

ФБР преотвори хавайската част на делото „Уотърман“ и група агенти преровиха съвестно цялата документация. Лошото настроение на Константайн в 23:00 означаваше, че повечето труд е нахалост. Но една-две следи разведряваха малко обстановката. Приятели в сингапурската разузнавателна общност бяха съобщили, че Нолан е закрил и личната си, и общата с жена му сметки по-рано днес, като е изтеглил в брой сума от над 380000 американски долара. Нолан определено смяташе да бяга. Прехващане от АНС бе дало солидна следа. В 19:45 Нолан се бе обадил на „Мими Чан“ и бе променил срещата им. Вече имаха новия мобилен на Нолан, но той най-вероятно бе побързал да се отърве от него. Екипът на Флин бе открил велосипеда на Нолан, закопчан с верига на стойка до „Орчард Тауърс“. Флин отиваше начело на друг смесен отряд от американци и сингапурци към бордеа на петия етаж. Ако имаха късмет, щяха да сгацият Нолан там.

Но втора информация от сингапурците разкриваше, че Нолан вече си е тръгнал, и поне засега те нямаха представа къде може да е. „Харкорт Авиейшън“, дългогодишен партньор на ЦРУ в доставката на самолети и екипажи за секретни операции, бяха приземили свой самолет на летище „Селетар“ по-рано днес. Същият самолет бе

излетял преди по-малко от час. В полетния план била вписана дестинация Шри Ланка. Константайн бе получил от Лангли потвърждение, че никой в ЦРУ не е наемал подобен чартър. Но от централата на „Харкорт Авиешън“ в Ню Йорк бяха настояли, че резервацията е от ЦРУ, и дори любезно бяха потвърдили, че някой си Адам Бърч е депозирал сума в брой по сметката на „Харкорт“ в сингапурска банка.

Константайн беше готов да заложи поста си, че Боб Нолан е Адам Бърч. След като в „Банк Сюис Приве Азия“ разпознаеха Боб Нолан по снимката му, той щеше да разполага с достатъчно доказателства, за да алармира лично адмирал Джонатан Кохран, известен като Джон Бой. Адмиралът му беше голф партньор и нямаше да се нуждае от девет страници с разрешения, преди да изпрати два „F-18 Супер Хорнет“ просто в случай че Нолан държи пилотите на мушка. Константайн разпрати самовъзхваляващ го имейл до няколко „набоби“, в който описваше случилото се и предвиждаше скорошна удовлетворителна развръзка.

Мобилният му извъня. Беше Флин.

— Лоши новини, шефе. Нолан отдавна си бе заминал. И жената също. Не са оставили никакви следи. Изгледах записа от стаята. Изглеждаше доста нетрадиционно за нормален секс, защото макар момичето да си съблече роклята около минута след влизане в стаята, той не...

— Моля те, не ми описвай как му е духала...

— Окей, но онова, което трябва да знаеш, е, че си е избръснал мустаците, подстригал се е ниско и си е боядисал косата черна. И вече носи очила. Няма да го познаеш на улицата. Ще изберем най-добрия кадър от видеото и ще разпространим снимката до всички местни и международни агенции. Да направим ли същото и с жената? Ако питаш мен, изглежда като скъпа курва от континентален Китай. Кой знае дали не го е стреснала тарифата й.

— Не, съсредоточи се върху Нолан. Върни се тук. Има развитие.

— Искам да разпитам мама-сан. Тя със сигурност познава Нолан като клиент. Може да изтръгна нещо от нея.

— Остави я на мира. Тя е курва, а не сводница. Нека местните се занимават с нея. Предполагам има достатъчно основания за арест?

— Колкото искаш.

— Ти си дотук. Връщай се в посолството.

Константайн поклати глава. Трябваше да говори с посланика да обявят „Орчард Тауърс“ за забранено място за посещение от персонала на посолството.

Следващото обаждане бе от детектив инспектор в сингапурската полиция. Двама души в банковия клон бяха разпознали Бърч като Нолан. Той благодари искрено на детектив инспектора, като обеща да покани екипа му на голям обяд с раци, когато случаят бъде приключен.

След това позвъни директният му стационарен телефон. Обаждането беше от Токио, а това несъмнено означаваше, че Чък Бърнс чака новини. Константайн вдигна слушалката и започна без предисловие:

— Открехме Нолан. Той е на път за Шри Ланка и...

— И ти няма да му пречиш, нито да се намесваш. Забранено ти е. Повтарям — не се намесвай! Бърнс говореше сериозно като погребален агент.

— Аз... не разбирам. Този човек е изменник. Притежава файловете на Уотърман. Можем да принудим самолета да се върне в Сингапур за по-малко от час и половина.

— Не ми пука дори да е откраднал диамантите на английската кралица. Току-що говорих с директор Пъркинс по телефона. Не знам защо и какво, но ти просто го направи.

— Ясно, Чък. Благодаря ти за обаждането. Нека разчистя тук това-онова — каза Константайн и затвори. Замисли се. Света Богородице, божия майко! Нолан явно бе прав за онзи радиоактивен контейнер в рангунското пристанище, а липсата, на каквото и да е обяснение от Матюс правеше ситуацията още по-съмнителна. Дали Нолан не беше нрав и зад похищението на МН370 не стоеше ЦРУ? Какъв по-добър начин да бъде сплашен Нолан от това да му се измисли обвинение в шпионаж и да бъде затворен завинаги? — Сара, донеси ми разпечатките на цялата кореспонденция на Боб Нолан, имаща отношение към МН370.

Трябваша му само десет минути, две телефонни обаждания и три имейла, за да прибере обратно кучетата. Точно толкова време, колкото да му донесат стенограмите.

35. ПОЛЕТИ НА ФАНТАЗИЯТА

Сряда, 12 март: Коломбо, Рангун, Сингапур

Когато приключиха лекото си ядене, Нолан се обърна към Кайли:

— Би трябвало да ти разкажа за МН370, понеже са замесени наистина много китайски граждани. Мисля, че ЦРУ е убило всички на борда, с изключение на двама-трима души. Нямам представа кои са те, защо са оставени живи или къде се намират сега, но самолетът почти сигурно вече се намира на дъното на океана. Си Ен Ен излезе с репортаж преди няколко дни, че базирана в Австралия минна компания е препрограмирала сателитен транспондер, даден им назаем, и по този начин са открили голям цял летателен апарат в Бенгалския залив. Никой в Компанията не иска да разследва тази следа, но аз мисля, че става дума за МН370.

Кайли нямаше представа дали драматичното бягство на Боб от Сингапур е разиграване на роля, за да звучи разказът за МН370 по-правдоподобен, или този конкретен шпионин казва истината. Така че го погледна право в очите и каза:

— Слушам те. Продължавай.

Нолан я запозна с непретрупаната с подробности версия...

Отвлечане от неизвестни лица. Определено спонсориране от държава, понеже става дума за скъпа и сложна операция. Принудително кацане в делтата на Иравади в Бирма на построена по поръчка писта, маскирана като част от недовършена платена магистрала. Всички на борда — с изключение на малцината слезли — умират от задушаване преди кацането. Излитане отново и изчезване на самолета, вероятно в резултат на съзнателно катастрофиране в морето, но може би и на суша. Местният изпълнител вероятно е енергичен 67-годишен бивш агент от американските специални служби от времето на Виетнам в началото на 1970-те, съосновател на спонсориран от ЦРУ търговец на оръжие в края на 1970-те и началото на 1980-те, а в момента безжалостен убиец. Рожденото му име е Робин Телър, но в последно време се подвизава като Джей Тофър. ЦРУ е замесено в

закриляне на Телър в Рангун от 2007-а насам. Може би ЦРУ — официално или не — е зад цялото похищение.

Един от товарите в отсека на МН370 е центрофуга, използвана за извличане на U-235 за военни приложения. Хората на Телър са изпуснали центрофугата при разтоварването и от самолета на пистата край Иравади. Разбитият сандък, с емблемата на MAS на капака, изпускаше неочаквано високо ниво на радиация. Компанията, наела самолета, пренасял радиоактивния контейнер от Мианмар за Пенанг, е собственост на ЦРУ и съществува от 1960-те, нарича се „Консултантс Интернешънъл“. Центрофугата се е намирала в контейнер на борда на кораба „Бандана“, който е плавал за Пенанг. Екипажът на кораба вече е изхвърлил контейнера наред океана, ако се съди по засечената от сателити радиация някъде в морето.

Ръководството на вътрешното разследване в ЦРУ на изчезването на МН370 е възложено на човек, който яростно се противопоставя на всяка идея на Нолан — тук Кайли се усмихна, вследствие на което никой не го приема на сериозно.

Франк Каултър, стар боен кон на Компанията, който би трябвало да е добре известен на МДС, е помогнал през 2007-а на Телър да намери текущата си работа в Рангун. В момента Каултър лети от дома си в Калифорния за малък град в отдалечен район на Западна Австралия. Пътуването със сигурност е свързано по някакъв начин с МН370. ЦРУ иска да арестува Нолан, за да му попречи да продължи да рови за истината.

Кайли беше заинтригувана, но не и убедена.

— А не е ли също така възможно ЦРУ да иска да те арестува във връзка с кражбата от Уотърман на файловете, свързани с АНС?

Нолан протестира, без да променя тона си:

— Цели десет месеца не стана абсолютно нищо. Защо ще ме подгонват точно сега?

Но в мига, в който изрече тези думи, съзнанието му бе прорязано от две мисли: Уотърман е пуснал кучетата на ФСС, когато е дал на руснаците името му, а, разбира се, той самият беше разказал на Мили за случилото се в Хавай.

Кайли обаче се бе замислила дълбоко за Уотърман. „Отстрани го на всяка цена“. Това беше двусмислена фраза, употребявана в МДС, която разрешаваше убийството дори при висок риск от залавянето или

разкриването ѝ като китайски агент. Държавата по-скоро бе склонна да допусне осъждане от международната общност, отколкото да остави мишената да се изплъзне. Кайли нямаше представа как очакват от нея да убие Уотърман.

Вратата на пилотската кабина се отвори и капитан Нишимото се отправи към тях.

— Не ви се представих, мадам — каза той и протегна огромната си лапа на Кайли.

— Аз съм Мими Чан. С Адам работим заедно — отговори тя, реагирайки на ръкостискането с деликатните си крехки пръсти. Капитанът избра стискане с две длани, което запазваше кости, сухожилия и мускули и подчертаваше разликата в размера на дланите, макар двамата да бяха с горе-долу еднакъв ръст.

Той се обърна към Нолан:

— Разбрах, че чартърът е платен до 23:00 часа четвъртък, местно време. До момента нямам дестинация за продължаване или ОВТ. Надявах се да уточните.

— Имаше закъснение в първоначалния план и се налага да удължим чартъра. Трябва да взема приоритетна мишена по някое време в петък следобед. Петък вечерта ще летя за Западна Австралия. Какво е времето за полет от Коломбо до място най-общо казано между Бруум и Даруин?

— Можем да стигнем до Даруин за примерно девет часа, освен ако не ни пресрещне член вятър или не ни се наложи да се отклоним заради лошо време. Но ако не летим никъде до петък следобед, изглежда, ще ви трябва още едно денонощие чартър.

— Да, така се оказва. Мога ли да платя в брой сега?

— В брой? Защо не се обадите в Лангли и не им кажете оттам да направят превод по сметката на „Харкорт Авиейшън“? И къде ви е писмото от Тери Хоган?

— Бих предпочел да оставим това между нас. В ЦРУ има такова нещо като минимална необходима осведоменост. Дори президентът Обама не знае, че в петък ще взема Марк Уотърман, за да го транспортирам някъде из Австралия, където да бъде разпитан от специалист на Компанията. Ще бъде трудно извеждане. Когато с Уотърман се доберем до летището, ще трябва да излетим с минимално закъснение. Ще дам на „Харкорт“ писмо от Държавния департамент за

снемане на цялата отговорност и с искане за „глобално съдействие от американските посолства по целия свят“. В крайна сметка „Тери А. Хоган“ е име, с което може да се подпише почти всеки в Компанията. — Нолан бе благодарен на Мили за откритието, че чартърните компании обикновено получават писма на бланки от Държавния департамент, видимо подписвани от различен човек. Този хвърчащ документ на практика спасяваше екипажа, ако някое презареждане с гориво се развиеше по неочакван начин.

Нишимото се усмихна малко криво, но явно бе впечатлен.

— О... Уотърман? Превозвали сме знатни престъпници — моят любимец е Халид Шейх Мохамед^[1], — но Марк Уотърман ще стане черешката на тортата. Окей, ако имате около сто и трийсет хиляди в брой, моля ви да ги извадите. Дженкинс ще ги преброи, а след него ще ги преброя и аз. Ще получите разписка, преди да слезете. Скоро ще регистрираме полетен план, особено ако държите да се измъкнете от Коломбо по най-бързия начин. Ако от Лангли алармират моя главен офис в Ню Йорк, ще кацна на друго място, но само след съответната вътрешна оторизация. Централата се грижи за получаването на право за навлизане в чуждо въздушно пространство, защото не искаме Индонезия, да кажем, да ни свали „по погрешка“.

— А Дили^[2]? Това е в същата посока.

— Защо не ми кажете крайната дестинация?

— „Тръскот Фийлд“ на платото Мичъл в Кимбърли. Това е на...

— Знаем къде е „Тръскот“. В понеделник долетяхме оттам.

— Случайно да сте кацали в Бирма миналия уикенд?

— Не мога да обсъждам това. — Нишимото се обърна и се върна в пилотската кабина, като не пропусна да затвори вратата.

Нолан погледна Кайли и попита:

— Какво мислиш?

— Интересно е, че ти каза за „Тръскот“, но не искаше да говори за Бирма.

— И аз го усетих. Това значи, че...

— Той смята, че клиентът, наел „Харкорт“ да лети до „Тръскот“, е ЦРУ, но клиентът за отсечката до Бирма е различен.

— Или изобщо не са летели до Бирма — каза той. — Има още нещо, което не съм споделил: Нишимото изглежда на възрастта на

Телър. Ако работи с Телър, възможно е да се опита да ни убие, преди да кацнем в Коломбо, или да ни предаде на ЦРУ, след като кацнем.

— Какво предлагаш?

— Не знам за теб, но аз лягам да спя веднага щом им дам парите.

Хекър се надяваше, че тази нощ ще може да се наслади на седем часа сън. Малката спалня в Хогуортс предлагаше скапано единично легло, но той щеше да се чувства в него както във „Фор Сийзънс“. Бърз преглед на имейлите преди изключване на лаптопа показва, че Деймиън е изровил нещо за Нишимото. Той щракна върху съобщението и прочете:

Джак Нишимото (Тецу), роден 15-05-46 в Монтерей. Калифорния. Завършил Калифорнийския университет в Санта Барбара през 1968-а. Служба за извън войскова подготовка на офицерите от запаса към американските ВВС. Изпратен във Виетнам през 1972-ра, разпределен към 211-а хеликоптерна ескадрила в Биен Хоа като пилот на „UH-1 Ирокуа“. Изпълнил военната си повинност в страната като инструктор на пилоти на хеликоптери. Уволнил се от американските ВВС с чин капитан. Впоследствие работил в „Пан Американ Еървейс“ през 1976-1981; „Трансуърлд Еърлайнс“ 1982-1999; „Юнайтед Еърлайнс“ 1999-2007; „Харкорт Авиейшън“ 2008 — до настоящето. Живее в Лонг Бийч, Калифорния. Вдовец. Две големи деца. В момента без връзки с ЦРУ.

Имейлът на Барлинг завършваше така:

Потърсих връзка между Нишимото и Робин Телър. Нишимото, Телър и шестима военни от ВВС са били забъркани през август 1972-ра в свада в заведението „Мулен Руж“ извън ВВБ в Биен Хоа. Намесила се е военна полиция, за да ги разтърве. Когато полицаите пристигнали,

Нишимото и Телър били насочили пистолети един срещу друг. И двамата били пияни и се оставили да бъдат разоръжени. Не са им били предявени обвинения, но случаят е бил вписан в кадровите им досиета. Скоро след това Нишимото напуска Виетнам. Друга връзка с Телър не е открита.

Телър и Нишимото се бяха познавали и бе възможно да не са се харесвали. От друга страна, в Индокитай дори приятели могат да извадят ножове един срещу друг. Хекър насочи вниманието си към друг новополучен имейл, този път от Константайн:

Разбрах, че Травис Райдър е снимал емблема на MAS върху сандъка с радиоактивния материал.

Критично важно за текущото разследване на Нолан е тази снимка да бъде предоставена възможно най-бързо. Също така важно е целият персонал на УБН да докладва за всякакъв контакт от страна на Нолан. Използвай мен за координация.

Поздрави, Ричард Константайн, ДЦ Сингапур.

Не познаваше Константайн добре. Беше чувал от Деймиън, че Константайн бил пуритан и ексцентричен. Прическа в стил Нерон и презрамки като за Уолстрийт не бяха по вкуса на Хекър, но за Константайн се говореше, че бил умен, ефективен и конфликтен.

Що се отнасяше до снимката... изглежда, Нолан се бе помайтапил с Константайн. Райдър бе видял емблемата на MAS, но не бе правил никаква снимка. Каква снимка с щракащ гайгеров брояч под носа му. Стикерът на сандъка... само че този сандък вече беше на дъното на Андаманско море. Освен това не можеше да освободи стенограмите от разпитите с изтезания на Джонсън. А без снимка или свидетелски показания не съществуваше нищо, говорещо за бирманска връзка в изчезването на МН370.

Обаче... може би беше възможно да се фалшифицира снимка на емблемата на MAS върху някакъв сандък. В Рангун не бе никакъв

проблем да намериш празни контейнери, чували с пясък и дървени сандъци. А Райдър нямаше да има нужда от убеждаване. Това бе най-малкото, което той можеше да направи за Нолан. А и Гонзалес бе дяволски добър в манипулирането на улики.

Константайн гледаше купчината разпечатки с имейлите на Нолан и стенограмите на разговорите му. Твърдението на Нолан, че МН370 е бил похитен, изглеждаше неопровержимо. Щеше да препрати материалите до Токио и Лангли, заедно със снимката на Райдър на сандъка с емблемата на MAS, ако изобщо я получеше. Дали участието на Робин Телър означаваше нещо друго, освен това, че Матюс е бил забъркан в неофициална закрила на свидетели, или просто е ставало дума за устройването на стар приятел, не можеше да каже.

Вдигна слушалката:

— Кажи ми защо не мога да подслушвам телефоните на Хекър?

Флин отговори:

— АНС нямат пълен достъп в Мианмар. Освен това нямаме техническата възможност да пускаме дроне или да клонираме мобилни клетки в Рангун. Средата там е враждебна и е налице ресурсната невъзможност да подслушваме Хекър извън инфраструктурата на посолството. И определено не без писменото съгласие на Лойд Матюс.

— Да, за да може този мазен кариерист да натопи нас, ако заловят някого. Но... имам нова идея. Искам подслушване на кабинета на Барлинг и мобилните телефони тук, с изричното указание да се запазват само записи, свързани с Хекър. Ще ги преглеждам лично и ще заповядам несвързаните с Нолан да бъдат унищожавани.

— Шефе, незаконно е една федерална агенция да подслушва друга без разрешението на ДНР^[3] и може би на съдия от Съда по надзора над външното разузнаване.

— Виж, ако исках юридическа обосновка, щях да се обърна към Шонстайн. Хвани Колинс да го направи. Ясно ли е?

— Да, разбира се. Може ли да го направим утре? Колинс се прибра, когато свърши в къщата на Нолан. Честно казано, и аз би искал да поспя, че забравих как се прави.

— Ще си ходиш, когато работата бъде свършена.

Затвори и поклати глава. Флин беше отделил четири часа от времето си за оглед на домашния кабинет на Нолан и спалнята му. Вяха намерили добре маскирана ниша, но на флашката в нея се бе оказал истински миш-маш от изтекли в публичното пространство файлове, заедно с доста гаден зловреден софтуер, който бе вдигнал кръвното на професионалистите в ИТ отдела на посолството. Иначе в доклада на Флин в графа „Други“ бяха включени само риболовните такъми и някои спортни принадлежности. *И нищо*. Само че трябваше да има още нещо. Флин не го бе видял, защото не бе гледал достатъчно настойчиво. Може би Флин тайно помагаше на Нолан. Константайн поклати глава огорчено. Тази работа наистина можеше да те направи параноик.

Находките от разговора с прислужничката хвърляха малко повече светлина. Съпругата на Нолан например бе заминала за Китай набързо и не се бе обаждала от неделя. Дали не бе напуснала домашното гнездо? Това би могло да обясни поведението на Нолан.

Милисът Мукерджи се бе оказала не по-малко интересна. Резултатите ѝ от полиграфа показваха, че е убедена в похищението на МН370 и в това, че зад него стои ЦРУ. Това сигурно бе, защото се бе наслушала на конспирациите на Нолан. Не беше съвсем убедителна по отношение на файловете на Уотърман, но тук сигурно също се вплитаха амбивалентните ѝ чувства към Нолан. Личното ѝ досие показваше не просто отличните ѝ оценки по време на обучението, но и коефициент на интелигентност, достоен за МЕНСА. Използването на чужди идентификационни данни за достъп до базите данни на Компанията носеше наказателна отговорност, но не беше прецедент. Тук от значение бе контекстът. Време беше за разговор от сърце с госпожица Мукерджи.

Мили обикаляше в кръг в стаята за задържане. На наблюдаващия я през едностранното огледало бе започнало да му се вие свят. Мили бе затворена тук веднага след полиграфа в очакване на съдбата си.

— Милисът? Бих искал да прегледам резултатите от полиграфа, за да видя дали няма нужда да уточните някои от отговорите си на определени въпроси. Защото има някои нарушения.

Тя имаше доста забележки спрямо Боб Нолан, но обвинението в измяна преминаваше всякакви граници.

— Господин директор, направих доста произволна връзка, когато Боб Нолан ми събщи, че е кръстник на Марк Уотърман и че е спал с приятелката му по време на онова пътуване до Хаван. Боб никога не ми е казвал, че Уотърман му е дал копие от файловете на АНС. Надявам се резултатите от полиграфа да правят това достатъчно ясно. Ако не е така, готова съм да се явя пак. — Очите ѝ на сърна работеха на пълни обороти.

Константайн разбра защо Нолан бе хлътнал по нея. Милисът имаше симпатично лице, излъчваше интелект и много повече пробивност, отколкото бе характерно за типичните стажанти в сингапурската централа. Може би заслужаваше усилията да бъде спасена, но подобно решение нямаше да бъде взето в ярко осветена стая за разпит.

— Става късно. Защо не вечеряме заедно, а после ще ви оставя в конспиративната квартира.

— Това би било прекрасно, директор Константайн. Благодаря ви, сър.

Беше ясно, че си мисли, че може да го заинтересува със секс. Нямаше никаква представа, че залогът е много по-висок.

[1] Халид Шейх Мохамед (1954-) — член на Ал Кайда, смятан за архитект на терористичния акт от 11.09.2001; заловен през 2003-та в Равалпинди (Пакистан) и държан от 2006-а в лагера Гитмо (Куба). — Б.пр. ↑

[2] Столица на Демократична република Тимор-Лесте, бивша индонезийска провинция на о-в Тимор. — Б.пр. ↑

[3] ДНР — Директор на националното разузнаване (координатор на работата на всички агенции в рамките на т.н. „разузнавателна общност“ в САЩ и номинално началник на техните директори), нов пост от 2005 година. — Б.пр. ↑

36. ДВУЛИЧИЕ

Четвъртък, 13 март: Коломбо, провинция Шан, Британска Колумбия

Вторият пилот Дженкинс събуди Нолан петнайсет минути преди кацане. Канли също бе заспала. Нолан намери разписка за 127 200 долара и потвърждение за удължено резервиране до съботната утрин, шриланкийско време. Средствата му се бяха стопили до 45 000. Нищо особено като спестявания за цял живот. Мисълта бе твърде потискаща, за да я оставя да го мъчи. Трябваше да събере семейството си, но първо трябваше да разреши проблема е Уотърман.

Нощното време се оказа основно за малка Шри Ланка, понеже голям брой полети по дълги дестилации от Далечния изток и такива от Залива кацаха тук за дозаредане. Самолетът се отдалечи от основния терминал към тъмно усамотено място точно зад контролната кула. Когато приближиха, към тях се отправиха две коли. Самолетът спря, двигателите угаснаха, а Дженкинс отвори вратата и спусна сгъваемата стълба.

Нолан взе от Нишимото номера на сатфона му и информира капитана, че Гълфстриймът трябва да бъде дозареден, а пилотите да чакат в хотела на летището с готовност за излитане.

До стълбата ги чакаше Вишну Балендра. Любезният гигант стисна ръцете им и взе чантите на Кайли. Нолан носеше сам раницата си, за да е сигурен, че евентуалните наблюдатели фокусират вниманието си върху нея. Вече бе сложил еднотерабайтовия външен твърд диск в единия джоб на панталона си и 20000 долара в другия. Беше готов да пътува с малко багаж.

— Добре дошли в Шри Ланка, господин и госпожа Бърч. Приятен ли беше полетът ви?

— Напълно — отговори за двамата Нолан. Понижи гласа си и попита: — Какво правим сега?

— Нищо. Отиваме до ВИП терминала, който е на петдесетина метра отук, минаваме през една врата, излизаме навън и там е

паркирана колата ми.

— Къде ще отседнем?

— „Джетуинг Блу Ризорт“ в Негомбо е на петнайсет минути път. Запазил съм ви младоженския апартамент.

Нолан бе имал два мотива, когато в сряда през нощта бе казал на Балендра да ги настани близо до летището. Беше малко вероятно, че с Кайли ще успеят да се върнат до гълфстрийма, ако ги подгони екип на ЦРУ, но шансовете им се увеличаваха, ако бяха по-близо до летището. По-важната причина бе, че Нолан искаше да маскира възможно най-дълго местонахождението си в града, за да ограничи възможностите за проследяване.

Както бе обещано, минаха на бърз ход през зоната за посрещане на VIP-ове, където се въртяха неколцина от паспортния контрол, носачи на багаж и някакви служебни лица. Възрастен мъж с бяла униформа ги озари с широка усмивка. Двамата с Балендра размениха няколко думи на синхалски и това бе всичко.

— Колко ми се иска УБТ^[1] да работеха като вашите хора тук — пошегува се Нолан, докато извървяваха двайсетте метра от изхода до чакащия ги до тротоара джип. Кайли го хвана под ръка, симулирайки семейна връзка за евентуално наблюдаващите. Шофьорът на Балендра се включи в трафика и пое към града.

— Имаме петнайсетина минути път до града — обясни Балендра. — Ето ви телефоните. — Балендра се извърна и подаде два телефона на Нолан и един на Кайли. Нолан видя отзад някаква кутия, в която сигурно беше новият му лаптоп. Телефонните номера бяха напечатани на стикери, залепени отзад. Той ги прати веднага с есемеси на Хекър и Нишимото.

Кайли се занимаваше с клонирания си айфон и изглежда, проверяваше новините от своята централа. Нолан леко сви рамене. Все пак пътуваше с ръководителя на МДС за Сингапур. Беше в съзаклятие с врага. Китайската връзка бе нещо, което още не бе осмислил във всички аспекти. Пое дълбоко дъх, за да прогони засилващото се безпокойство, и затвори очи за остатъка от пътя. Ако беше сложил очила за нощно виждане, щеше да забележи трите коли, които ги следваха от разстояние, разположени шахматно.

Шофьорът на Балендра паркира пред кръговата алея за коли на „Джетуинг Блу“. Цветомузика в синьо и червено следваше

пулсиращите струи на централния фонтан. Балендра вече беше взел ключа, така че тръгнаха направо към бунгалото за младоженци, закътано в изолирана от плажа зона.

— Ще донеса лед — каза Балендра.

Нолан направи бърз оглед. Апартаментът за щастие предлагаше две стаи, а диванът пред телевизора се разгъваше до легло. Включи в контакта новия си лаптоп и го изчака да зареди операционната си система. Кайли се приближи до него и застана до стола му с ръка върху рамото му.

— Ще пийнем ли по чаша шампанско, преди да си легнем? — Ухаеше на парфюм. Той долови аромата на „Шанел“, любимия на Джоани.

Той успя да събере цялата си решителност, с което изненада сам себе си:

— Бих искал да оставя шампанското за момента, когато Марк Уотърман е в безопасност, семейството ми е на свобода, а аз съм на самолет и се махам оттук. Имам много работа. Оставям ти спалнята, а аз ще спя тук, на дивана. Лека нощ и благодаря.

Тя се обърна, без да каже дума повече, и острият звук на затваряна врата подчерта изолацията му. За момент Нолан се почувства като на отпуск с жена си.

Балендра се върна с леда и тихо го информира, че има двама оперативни работници от шриланкийската флотска служба със специално назначение, които ще охраняват бунгалото им. И двамата били лоялни на Балендра, понеже баща му направил на семействата им голяма услуга преди много време. Щели да следват Нолан навсякъде, както и на специални места, които той би могъл да посочи. Балендра вече ги бил информирал къде ще се намира Нолан утре вечерта. Хората от ФССН бяха потвърдили, че техните приятели в службите за сигурност ще прегледат за подслушвателни устройства стаите на Нолан в „Рокетс Клуб“ в Коломбо преди регистрирането им в четвъртък. Услугата струвала хиляда американски долара на човек дневно.

Нолан одобри инициативата на човек, който изглеждаше повече като портиер на входа на клуб, отколкото на мислител, и му отброи шест хиляди долара.

— Дай им това и им кажи, че ги чакат още десет бона, когато си тръгна жив и здрав от Шри Ланка. Това споразумение искам да си остане между нас. Нека не тревожим ненужно госпожица Чан. Всъщност... не отговаряй на никакви конкретни въпроси от нейна страна, ако аз не присъствам. — Балендра кимна и си тръгна, след като се увери, че започват в десет сутринта на следващия ден.

Новият мобилен на Нолан иззвъня. Обаждаше се Хекър с новини за капитан Нишимото и имейла на Ричард Константайн. Нолан побъбри с него, докато изтегляше на новия си лаптоп файловете от преносимия твърд диск.

Непрестанното кашляне на Телър не даде на Мулън възможност да се наспи. Не бе имало интервал, по-дълъг от половин час, без Телър да храчи или да кашля хъркащо. Но сега Телър беше станал от леглото и беше крайно делови.

— Намери някой, който да ни донесе чай и нещо за ядене, различно от топче опиум или *яа баа*. Аз ще отида да потърся нашия доктор.

Мулън беше доволен, че Телър ще излезе — не искаше да е наблизко до онова, което той бе прихванал.

Телър намери д-р Уонг в непроменено състояние от последните дванайсет часа. Непочистената подлога бе единственият признак, че е жив.

— Е, докторе, как се чувстваш? — Въпросът на Телър прозвуча повече като обвинение.

— По-добре, защото вече не бият инжекции. Може мърда пръсти на крака, но има силна болка. Изглежда гръбначен стълб цял. Ако осигури обезболяващи без опиум, мога да се погрижа за теб по-добре.

— Какво искаш? И от каква болница имаш нужда, за да ме лекуваш?

— Написал го на лист на нощното шкафче.

Телър се обърна към шкафчето и изписания с детски почерк в две колони лист. Дългият списък бе за нуждите на Телър, късият за тези на доктора.

— Ще намеря някой да те почисти и да ти донесе нещо за ядене, а аз ще предам това на въздушното ни такси — каза Телър. — Ние сме

на поне час път с кола от летището. Пътищата са лоши, така че се приготви за болка.

— Лежа в нечистотия. Приемам предложението.

— Не беше предложение. Беше описание. — И Телър се обърна да си ходи.

— Господин Тофър... — Телър се обърна и докторът продължи: — Имунна система поразена. Има нужда от трансплант на костен мозък. За това нужна тъканна съвместимост. Има семейство?

— Две деца, които не съм виждал от трийсет години, и може би сестра някъде из Тенеси.

— Трябва донор на костен мозък от бялата раса. Много по-добър шанс в Северна Америка. Ще снемем типа на тъканите в Банкок. После отнеме два-три дни намери съвпадение. Там лекува и белодробна инфекция. Отнеме две седмици подготви трансплант, ако намира донор.

— Това вече звучи като план, докторе. — И Телър подпечати одобрението си с кървава хрчка върху пода на набързо приспособената болнична стая.

— Искате лети с теб до Щати. Искате остане в Щати.

— И защо Съединените щати биха се съгласили да ти дадат убежище?

— Защото пневмония убива теб. Плеврална ефузия — течност в бели дробове — удави теб, докато спи. Или хваща фатална инфекция. Моя цена спаси твой живот е аз живея в Щати.

— А ако не успея да се добера до Щатите?

— Тогава аз не стои там.

— Разбрахме се.

— Искате написано на официален лист, подписано от посланик и подпечатано с официален печат на Щати.

— Няма да е проблем, но ще отнеме малко време. Ще ти дам писмото, преди да тръгнем за Банкок.

Телър намери дежурния. Беше майор Бури, който ги бе посрещнал.

Към обяд ще ми е нужен джип и четирима войници, за да ме придружат до летище „Монг Хсат“. Ще ни трябва матрак за севернокорейския доктор, който ти беше решил, че е пукнал. Има счупен гръбнак, но ми е нужен, за да ме лекува в Тайланд, така че ще

пътува с мен. — И Телър сочно се изкашля, за да подчертае важността на искането си.

— Няма проблем, господин Тофър — усмихна се майор Бури и слънчевите му очила проблеснаха.

— Доктор Уонг е зле и говори несвързано. Можеш ли да уредиш да му бият голяма доза морфин по обяд? Нека дневалните ти го почистят и го облекат в чисти дрехи. Ще е по-лесно да го транспортираме, ако не дърдори през цялото време.

Бури се подсмихна и кимна.

След това Телър излезе навън, където сатфонът му веднага намери сателит. Матюс вдигна на първия сигнал.

— Кога каца „Харкорт“?

— Оказа се, че не могат да ни обслужат толкова спешно. Уредих малък самолет от Мей Сит. Ще го пилотира един твой стар познат, Чарли Мерео. Трябва да кацне към четири следобед и веднага да излети.

— По дяволите...! Четири? Има ли разрешение за Банкок?

— Досега сме уредили до Чианг Май. Продължаваме да работим за слот на летище „Дон Муанг“ в Банкок. Не е невъзможно. Дал съм на пилота твоя сатфон, така че го дръж включен от три часа нататък.

— Добре. Ще те известя, когато се качим на борда. Имам списък от медикаменти, които са ми нужни, и изследвания, които ще трябва да направя.

— Дай го на пилота, когато се качите. В зависимост от това за къде ще излетите, Мерео може да се обади в Чианг Май или в Банкок, така че да имат готовност за пристигането ви.

Матюс затвори. Изглежда, д-р Уонг не бе единственият откачил в провинция Южен Ва.

— Клей? Лойд съм? Можеш ли да твориш?

— Да, сър. С какво мога да ви помогна? — Капитан Клей Ейбрамс от американската морска пехота и началник по сигурността на американското посолство в Рангун бе потомствен морски пехотинец. Подчинените му се шегуваха, че ако човек погледне мотото *Semper fidelis* на морските пехотинци в Уикипедия, снимката на капитан Ейбрамс ще се покаже редом с превода „Винаги верен“.

— Местните ни източници имат сигнал за Робин Телър, известен и като Джей Тофър, издирван за убийството на персонал на американското посолство и на УБН, и най-скоро на доктор Мелвин Яп и домашната му прислужница.

— До трийсет минути мога да се явя на ваше разположение с шестима въоръжени морски пехотинци, сър.

— Не, не се обаждам заради това. Както ти е известно, между Компанията и УБН има напрежение. Опасявам се, че това компрометира взаимната ни ефективност и способността ни да решаваме проблеми. Поради тази причина в петък с Хекър отиваме на среща с регионалните началници на Компанията и УБН в Токио, в опит да закърпим нещата. По-рано се договорихме, че Компанията ще води разследването във връзка с онова летище, а УБН ще инспектира контейнери в Тилава и ще разследва връзката с Телър/Тофър. Та значи това, което ти казвам сега за Телър, би трябвало да е в ресора на УБН, но ако аз се обадя на Хекър или ако той научи по някакъв начин, че източник на информацията е Компанията, УБН може да игнорира донесението. Тъжно е наистина, но между двете институции има пълна липса на доверие.

— Да, така изглежда, сър.

— Затова ти предлагам да предадеш по каналите нататък информацията, която сега ще ти съобщя, като постъпила от източници на морската пехота в Рангун. Ако пехотинците го съобщават, онези шегаджии в УБН може да повярват, че ЦРУ няма нищо общо със залавянето или смъртта на Телър.

— Изглежда възможно, сър.

— Ще ти дам името на полоса и нейните джипиес координати. Искам да си там с твоите хора не по-късно от 15:00 днес. Трябва веднага да се свържеш с Хекър, за да организираш чрез него въздушен транспорт до Южен Ва. Сега си запиши координатите и ми ги продиктувай, за да не стане грешка.

— Готов съм, сър.

След добра нощна почивка младият Нолан отдели двацет минути за гимнастика и палео закуска^[2], подсилена с протеинов шейк.

След това се включи онлайн и провери акаунта си в Safe-mail. Беше малко обезсърчен от разочарователния имейл от баща си там:

Ще помогна, когато мога, но се опасявам, че засега не бива да разчитате много на мен. Обичам ви.

Това означаваше, че мама и тате са загазили. Междувременно той беше заклещен тук, в гората, с учебници за компания.

Разнесе се хорът на койоти. Той си спомни за ловджийската пушка 30–06 и кутията патрони с куршуми с кух връх.

Докато Хекър говореше по телефона със Зо, сержанти Джерард и Майкълс пиеха кафе и разглеждаха сателитни снимки на полосата Монг Хсат. От думите на Хекър се разбираше, че Зо е осигурил „Пилатус РС-6 Портър“. Изненадан, Майкълс вдигна поглед от снимките и помита, за да се увери:

— РС-6? Той може да кацне по средата на пътя за Еверест.

Хекър кимна потвърждаващо и вдигна палец.

— Вземаме го. Кога трябва да сме на летището? О... трябва без проблем да сме там до 11:00. ОВТ 11:30 и три часа и трийсет минути полетно време. Ще стане.

Джерард започна да свива на руло картите, като ги пристегна с ластик, докато вървеше. Хекър вече беше затворил и каза:

— Заминавайте. Ще пътувате на север със самолет, за който е платено от Компанията на ООН по наркотиците и престъпността. Зо казва, че ВВС обикновено използвали портъра за транспорт на наркотици. Имаме късмет, че днес почиват, така че срещу двайсет хиляди долара и не знам колко тона авиогориво получихме истински подарък, включващ нерегистрирани излитания и кацания от международното летище. Майор Зо ще ви хареса много.

— Пилатусът е бавен, началник, и може да транспортира само десетима — каза Майкълс.

Хекър все едно не го чу.

— Аз трябва да остана и да забележа следите. Гонзалес е още в Банкок. Сега ще се чуя с Ейбрамс, за да видя дали може да закара

пехотинците си на летището, подходящо въоръжени. Пътят е около час, повече, ако вали. Това ви дава десет-петнайсет минути да се изнесете. Не знам срещу колко души ще се изправите.

— Ако се съди по последните сателитни снимки, Монг Хсат изглежда изоставена. Армията не е припарвала там от поне половин година. Няма чакащи самолети — само ветропоказател, полоса, сграда на РВД с радиостанция и умрял радар на покрива. Ако пристигнем рано, поемем контрола над полосата и разположим посрещани, няма да има никакво значение с колко души разполага Телър. Влиза се и се излиза само по един път. — Джерард сякаш резюмираше печалбата от акции в електродомакински уреди.

Намеси се Майкълс:

— Преровихме арсенала на Райдър, сър. Има предостатъчно за задачата. Не всичко от тези тюленски дивотии е на ниво, но ще се оправим.

Тгълчето на устата на Джерард помръдна и Хекър схвана, че Майкълс се бе пошегувал.

Джерард отново взе думата:

— Райдър бе скътал два SCAR CQC^[3], които ще свършат работа. Към тях има гранатомети KN40 за монтиране под приклада, които удрят тежко. Имаме и към две хиляди патрона калибър 7.62, обикновени и трасиращи, плюс картучница с общо назначение и патронни ленти за нашите събратя пехотинците. Радиостанциите са прилични, както и полевата аптечка. Двамата с Майкълс сме сан инструктори. Докато летим натам, вие ще трябва да организирате травматологичен пункт максимално близко до летището, за да приеме ранените. Ще ни трябва запас от кръвна плазма и обикновени банки кръв, плюс оборудвана операционна в пълна бойна готовност.

— Ще се погрижа обеща Хекър.

— Можете ли да ни сведете окончателните правила за използване на сила? — попита Майкълс. — Какво ще се случи например, ако Телър е придружен от поделение на редовната армия?

— Телър има някаква стойност, ако е жив. Това се отнася с още по-голяма сила за цивилните, с които е той... ако изобщо е придружаван от цивилни. Самият Телър е болен и може би умира. Предполагам, че ще бъде охраняван от униформена войска, която най-вероятно панически ще се разбяга, щом започне стрелба. Телър има

преторианска гвардия, която носи рейнджърски униформи и е въоръжена с М-4. Ако забележите, когото и да било от тях, стреляйте на месо. Ако не видите фалшиви рейнджъри... предполагам, че няколко добре насочени гранати ще разпръснат ескорта му от волнонаемни. — Дори за Хекър това звучеше като нелепица.

— Сър, в зависимост от пристигането им на полосата може вече да се е стъмнило. Ние ще трябва да открием огън от вероятно двеста метра. На това разстояние няма да можем да различаваме кой с каква униформа е — търпеливо обясни Майкълс.

— Използвайте методи, които няма да застрашат вашия живот — натърти Хекър.

— Значи ще направим засада и ще изпълним плана — заключи Джерард.

Докато двамата събираха вещите си и чакаха отговор, Хекър гледаше чашата кафе в ръцете си. Ситуацията определено беше необичайна, меко казано. Взетите назаем бойци от Специалните сили дори не трябваше да се намират в страната. Тази нощ той трябваше да излети през Сингапур за Токио за решаващ сблъсък в петък, от който зависеше работата му. Боб Нолан беше беглец, или защото бе част от конспирацията на Уотърман, или защото бе дяволски близо до разгадаване на мистерията около МН370 с обвинение, което можеше да прободне Компанията в сърцето. Само че Нолан увисваше тотално, ако Телър бъдеше убит. От друга страна, Телър се бе опитал да убие жената и детето на Хекър. Той беше животно... бясно куче.

— Сър...? — подкани го Джерард.

Хекър вдигна глава:

— Застреляйте всеки, който не се предаде. Вземете всичко, което можете да спасите там: трупове, дрехи, екипировка, документи. Благодаря ви за всичко. И се пазете.

Двамата „Делта“ се озъбиха с вълчи усмивки и излязоха.

Константайн не бе спал добре... по-скоро изобщо не бе мигнал. Бе потърсил спасение в кабинета си рано сутринта, преди изгрев, бе прочел досието на Нолан и така и не бе разбрал Нолан двоен агент ли е за Русия или Китай, или е троен и за двете страни. Или е чист. В понеделник СВР се бяха опитали да отвлекат Нолан. В сряда вечерта

Нолан бе излетял за Шри Ланка с „Мими Чан“, която още не бяха идентифицирали. Тя спокойно можеше да е от китайското военно разузнаване или дори от МДС. Междувременно Нолан бе заявил, че е разгадал загадката на МН370, към която ЦРУ било съпричастно. Имаше липсваща силно радиоактивна центрофуга и изрична, напълно необяснима заповед от Лангли да не се пречи на полета на Нолан за Шри Ланка. Налице бе и продажен директор на централата в Бирма. И най-вероятно, но не сигурно, Нолан бе излетял за Шри Ланка, за да откупи Марк Уотърман в ущърб на националната сигурност на Съединените щати. Константайн намираще утеха в това да знае, че Нолан в момента е на много къса каишка, но също така бе приел, че този ужасен човек е разигравал централата в Сингапур от доста време.

Помисли и взе друга от папките върху бюрото си. Нолан имаше дъщеря, Мей Линг, и тя бе доста интересен човек. В понеделник следобед младата жена бе платила в брой на летището във Ванкувър за едноръчен билет до Китай. Смятаха, че е подбрала в Сиатъл брат си, за да му се накара като сестра. Имаше едно-единствено текстово съобщение с тревожен текст от летище Гуанджоу до мобилния на баща ѝ, най-вероятно написано от нея, тъй като изходящият телефонен номер беше от Британска Колумбия. И там тя бе изчезнала — никакви телефонни обаждания повече и никакъв интернет трафик според АНС.

Константайн се мъчеше да не позволи на личната си неприязън към Нолан да повлияе на преценката му. Нолан беше прелюбодеец с две нови завоевания тази седмица и в момента се бе заврял в апартамент за младоженци в хотел на плажа в Шри Ланка. Това говореше за пълна липса на почтеност, но може би не бе най-важното в момента. Мей Линг сега се намираще в един и същи град с Джоани. Тя можеше да избира мебели за новия им семеен дом, подпомагана от дъщеря си. Ако бе така, дали тогава следващата стъпка нямаше да бъде да извикат там и Бъртранд, сина?

Господи! *Боб Нолан беше в процес на пренасяне в Китай!* В такъв случай Компанията се нуждаеше от лост в преговорите, а Бъртранд Нолан беше последният чип на масата.

Константайн вдигна слушалката и позвъни в Токио.

[1] УБТ (от Transportation Security Administration — TSA) — Управление по безопасност на транспорта. — Б.пр. ↑

[2] Моден напоследък термин, означаващ закуска с високо калорийно съдържание благодарение на поемането на много белтъчини и мазнини. — Б.пр. ↑

[3] SCAR CQC — съкр. от Special Operations Forces Combat Assault Rifle (SCAR) щурмова винтовка със сгъваем приклад (модел CQC). — Б.пр. ↑

37. ХВЪРЛЯНЕ НА СТРЪВТА

Четвъртък, 13 март: Негомбо, Коломбо

Алармата на Нолан иззвъня. От изключването ѝ го заболя цялото тяло. След само една нощ на дивана се чувстваше сякаш е паднал цял етаж по стълбище. Завлече се до бюрото и с облекчение видя, че Дешан Патмараджа, вторият местен хакер, е потвърдил през нощта уговорката за днес. Патмараджа и Балендра не се познаваха и Нолан смяташе това да продължи поне още един ден.

Изненадващото наемане от Балендра на двамата командоси от флота като телохранители бе добро дошло от една страна, но от друга бе източник на сериозна загриженост. Планът за петък започваше да стана все по-сложен. Никак нямаше да е добре, ако човекът на Патмараджа се сблъскаше с командосите на Балендра...

Чу през вратата на спалнята Кайли да говори оживено на мандарин. Според някои академични изследвания афинитетът на Нолан към математиката го правеше първи кандидат за виртуозност в езиците и музиката. Всъщност той нямаше дарба за нищо друго, освен числа, шифри и покер. След над двайсет и пет години брак притежаваше едва рудиментарна способност да различава гърления кантонски от мандарин. Мандарин определено бе успокояващ в сравнение с кантонския. Думите на Кайли не се разбираха, но понеже не звучеше сякаш ругае шофьор на такси, току-що сгазил кучето ѝ, значи не говореше кантонски.

Кайли влезе, облечена като за пазаруване по улиците на Париж. Суматохата от предишната нощ изглеждаше забравена, но Нолан не можеше да бъде заблуден. Тя просто настройваше новата си роля в съответствие с текущите обстоятелства. Ако той не унищожеше или не предадеше microSD картите в петък, Кайли и сънародниците ѝ от МДС щяха да започнат да се отнасят с него като с противник. Какъвто той всъщност си беше.

Тя държеше в ръка менюто за румсървиса.

— Ще си поръчам пиле къри с *роти прата*^[1] — обяви тя.

— Това е доста „огнен“ старт за деня. Аз ще си взема нещо не толкова пикантно. Би ли извикала ти румсървиса? Аз имам да прегледам още няколко имейла. За мен купичка горски плодове, мюсли и кисело мляко.

Усети я, че застива. Беше свикнала тя да нарежда. Кайли се оттегли в кухнята и направи поръчката на английски, говореше високо и бавно, все едно говореше на деца или на идиоти.

— Трийсет минути — обяви, преди да затвори вратата на спалнята може би малко по-силно от нужното.

В шифрования Safe-mail акаунт имаше ново съобщение. Бърт се бе върнал във вилата в Камлупс, след като бе оставил Мей Линг на летището. Беше къс, гневен имейл, написан така, че да причини болка, и го направи. Нолан призова Бърт да стои мирен още една седмица и да не прави нищо, с което да привлича внимание. С малко късмет Хекър щеше да неутрализира Телър и да докаже, че зад похищението на МН370 стои ЦРУ. А след като историята излезе в международните издания, по-нататъшното криене щеше да е безсмислено. Посъветва Бърт да смята Safe-mail акаунта си за компрометиран и да изтрие цялата си досегашна поща в него. Даде му двата си телефонни номера в Шри Ланка, за да ги използва при нужда през следващите 36 часа, и му писа да използва за текстови съобщения само WhatsApp. Изпрати имейла и веднага съжали, че го е направил. Един буен двайсет и две годишен младеж нямаше как да бездейства, след като е разбрал, че сестра му и майка му са задържани. В крайна сметка Бърт щеше да вземе нещата в собствените си ръце.

Друг интересен имейл беше получен в кутията му за входящи съобщения в ИП ООД от директора на ЦРУ адмирал Уилям Пъркинс. Пъркинс му заповядваше да доведе Уотърман и да предаде всички файлове на АНС, с които разполага. Нямамо нужда да унищожаваш славната си кариера — трябвало само да предаде Уотърман и всичко друго щяло да му бъде простено. Ако не го направел, щял да бъде обвинен в измяна.

Наистина ли? Нолан обмисли предложението. И после обмисли цялата ситуация повторно. Ами ако той не желаше да прости на ЦРУ? Ако не искаше опрощение на греховете от организация, убила 235 души срещу таен достъп до шепа хора и карго? ЦРУ беше простило, беше си затворило очите за деянията и беше закриляло един кучи син

като убиеца Телър. Нолан не смяташе, че е част от същите тези хора. А и колко струваше един имейл с обещание за прошка без подпечатано от президента освобождаване от наказателна отговорност? Поколеба се дали да не отговори на Пъркинс с прикачени копия от „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“, но това нямаше да освободи семейството му в Китай.

Взе си душ и се избърсна, без да престава да мисли за тези неща. Все още не беше свикнал с новия си външен вид — с очила и ниска прическа, но без мустаци изглеждаше неопределено заплашителен. От информацията на Хекър не ставаше ясно дали Нишимото изпълнява заповеди на Телър. Но имаше голяма вероятност фалшифицираният чартър на ЦРУ в „Харкорт“ да бъде открит, преди да дойде време да се лети в петък. Ако Нишимото наистина бе в съдружие с Телър, бе пропуснал най-добрата възможност да убие или залови Нолан снощи. Общо взето Нолан смяташе, че ще се случат още доста други важни неща, преди лоялността на двамата пилоти да се качи на първо място в списъка на грижите му.

Един от най-досадните аспекти на остаряването бе, че важното за теб окосмение пада, а онова, от което нямаш никаква нужда, избуява. И докато подкастриаше ненужното по себе си, му хрумна, че ЦРУ може би е държало Уотърман под наблюдение в Москва. А след като Уотърман се бе раздвижил там, те може би бяха допуснали, че двамата с Нолан ще се срещнат. Може би дори вече знаеха, че Уотърман пътува за Колombo. А това поставяше и Нолан на същата сцена. Това вече означаваше, че се налага да се крие още по-усърдно, отколкото бе планирал. И все още не бе решил как да отговори на нуждите на МДС, без да проваля утрешната размяна. Последното, от което се нуждаеше, бе МДС или ЦРУ да провалят всичко.

Почукване на вратата го върна към реалността. Сервитьорът на румсървиса му подаде да разпише сметка, издадена на името на Вишни Балендра. Двестате рупии, подпъхнати под разписката, гарантираха затварянето на очи, че някакъв бял разписва човек на име Балендра.

Следващият му приоритет бе освобождаването на Мей Линг и Джоани. Кайли седеше срещу него на масичката за двама влюбени и се хранеше. Закуската й изглеждаше много по-добре от вкуса на неговата. Той реши да хване бика за рогата:

— Трябва да се споразумеем за стъпките, които ще доведат до освобождаването на семейството ми. — Опити киселото мляко и я погледна с нови очи.

Беше си сложила грим и червило. И изглеждаше доста изкусително с нацупените си устни, напращелите си гърди, блестящата си коса и скъпите си дрехи.

— Имаш някакво друго предложение ли?

— Ще трябва да ми повярваш, че картата, която ще дам на руснаците, е боклук. На нея има смес от истина и лъжа, като голяма част от най-деликатните файлове са редактирани по неразкриваем начин. През последните девет месеца вложих над двеста часа в манипулация на тези файлове, очаквайки този момент. Ако не предам на ФСС онова, което те смятат за безценно, Уотърман няма да бъде пуснат, а ние двамата с теб най-вероятно ще бъдем убити на място. Така че, ако решиш да присъстваш на размяната, твоят живот също ще бъде застрашен.

— Видях на самолета, че имаш две карти. Искам и двете.

По дяволите, значи не се бе занимавала с приготвяне на храна — беше го следила. Виж я ти нея!

— Ако ти дам картите, извършвам акт на измяна.

— Нищо подобно. Моето намерение е да ги унищожа пред очите ти, след като използвам лаптопа ти, за да сравня съдържанието им с моя списък. Днес ще получа друга карта от моето посолство. В петък ти ще размениш тази карта с ФСС срещу Уотърман.

През нощта бе получила тези най-подробни указания от някой в ПКП. Беше решила, че са дело на Ий, и подозираше, че ако би било възможно, той би й дал съвсем различни указания.

Това хвана Нолан неподготвен:

— Но ако ти позволя да копираш тези кар...

— Нищо няма да *копирам*. Имам в телефона си файл, създаден от МДС преди Уотърман да напусне Хонконг, чието съдържание ще сравня с това на двете твои карти. — Тя посочи новия си телефон и поясни: — Мога да ти го покажа, съдържа сто и петдесет хиляди имена на файлове. Ще бъде направена обикновена проверка дали комплектът записани файлове съвпада с твоя оригинал. Очевидно е, че за втората карта няма да има съвпадение. — Тя скри усмивката си при мисълта за гениалността на плана, измислен от колегите ѝ през изтеклата нощ.

Програмата на телефона ѝ щеше да създаде списък с имената и размерите на всички файлове от картите на Нолан, без той да го разбере.

— Това създава втори проблем. Трябва да имам контрол над онова, което отива във ФСС, защото ако Чумаков не приеме картата, това е краят за мен и Уотърман. Така че не мога просто да му връча каквото ми дадете вие. Първо трябва да го проверя. И ако не ми хареса как изглежда, ще им предам моята манипулирана версия.

— Да допуснем, че началниците ми се съгласят с твоето искане. Нека сега направим съпоставката за твоите две карти с нашия списък. Едната ще издържи теста, другата не. Ще унищожим в мое присъствие истинското ти копие. След това ще ме откараш в града до китайското посолство, за да взема нашата версия на манипулираните файлове, която искаме да предадеш на руснаците. Ще прегледаш тази карта и ако намериш някоя грешка, която да не можем да поправим, ще обмислим дали да ти разрешим да дадеш на ФСС твоята карта. Но преди това ще трябва да добавим някои файлове към нея. Нека оставим точната последователност за по-късно. Ако не искаш да ни даваш твоята оригинална версия, готова унищожим я пред мен, и толкова.

— А кога ще бъде освободено семейството ми?

— Веднага след като унищожим двете карти или предадеш нашето манипулирано копие на ФСС.

— А какво ще се случи, ако размяната се провали и ме убият или отвлекат?

— Ще продължим да смятаме картата за предадена, ако е в ръцете на руснаците. Дъщеря ти и жена ти ще бъдат освободени, но за целта картата наистина трябва да е у руснаците.

Гледаше Нолан и мислеше за онова, за което се бяха споразумели миналата нощ след поредица разговори и есемеси дълго след като той беше заспал. МДС разчиташе руснаците да получат китайската версия. Нолан имаше само поддържаща роля в много по-голяма игра.

Лицето му издаваше примирение, но му трябваше някаква малка победа, за да запази достойнството си. Тя чакаше този ход.

— Едно последно условие. Искам ние двамата с теб да не се изпусваме от поглед до утре. Така че ако трябва да получиш някаква

карта, нека ти я докарат във фойето на „Сатя Гемс“ на Гале Роуд днес по обяд и ще я вземем заедно.

— Добре, но сигурен ли си, че искаш да те виждат в бижутерски магазин?

Нолан се усмихна.

— Всъщност срещата ти ще бъде в шоурума на G-Wis, магазин за офис консумативи до „Сатя Гемс“. Там няма камери за наблюдение.

— Приемам. Да сравним сега имената на файловете.

— Добре. Нека първо видя онзи файл на телефона ти. Ако е на симкартата ти, ще е лесно да го качим на лаптопа ми.

Нолан спря безжичната връзка и стартира програмата. Отлично съзнаваше, че изправя последния зловреден софтуер на Китай срещу личните си, несанкционирани от Компанията програми за шифроване, които защитаваха съвсем наскоро изтеглените на лаптопа му лични файлове и програми. Предвид забраната от ЦРУ да се използват лаптопи „Леново“ заради достъпната им за МДС архитектура, той така или иначе никога нямаше да може да използва тази машина за служебни цели. Но му беше интересно някой ден като пенсионер да разочопли миш-маша от шпиониращ софтуер, стига, разбира се, да доживееше до този ден.

— Първо да сравним оригиналната карта. Тя е, която най-много ни интересува предложи Кайли с едва доловима настойчивост.

Няма начин да станеш на петдесет и пет и да си на работа в Компанията, ако не разчиташ на инстинкта и интелекта си. Нолан вкара манипулираната версия за руснаците и даде начало на сравнението. След трийсет секунди резултатът беше: съвпадение.

— Радвам се — каза тя.

„Пълна дивотия“, помисли си той.

— Сега да видим другата...

Никой от двамата не се изненада, когато второто сравнение не мина.

Нолан вдигна своята манипулирана версия за руснаците и каза:

— Унищожavam пред очите ти оригиналната карта на Уотърман. Съгласна ли си?

— Да.

Нолан хвана картата с малките пинсети на ножчето си и запали една от свещите във флоралния ансамбъл на масичката за кафе.

Малката microSD карта се разтопи над пламъка, отнасяйки със себе си двеста часа съвместен труд. Той я отми в умивалника, докато тя гледаше през рамото му и междуременно активираше през телефона си програмата за изпращане. Включи безжичната връзка на новия лаптоп на Нолан и изпрати през своя телефон имената и размерите на файловете от двете microSD карти, след което се самоизтри, за да не остави следа. Това беше поделение 61398 в пълния му блясък.

Нолан се върна при лаптопа си, свали картата с адаптера ѝ и пак я вдигна във въздуха.

— Това е манипулираната карта. Задържам я, докато не видя какво иска твоят екип да дам на руснаците. Ако реша да използвам китайската версия, ще унищожим и втората карта, а вие ще освободите семейството ми, нали така?

Тя кимна утвърдително, макар отлично да знаеше, че това няма да се случи, преди Нолан да се е явил на разпит с полиграф в Пекин и преди да е описал в няколко тома историята на вируса „Стъкснет“, докато си почива от интензивните разпити. Това щеше да отнеме години, особено ако той не сътрудничеса.

Нолан бе приел в себе си, че ще даде на руснаците онова, което предложат китайците. Със сигурност нямаше да им даде оригиналните файлове на АНС, но тя не биваше да го разбере.

На вратата почука Балендра.

— Добро утро. Уредих напускането на хотела. Съберете си багажа. Колата чака отвън.

Кайли погледна Нолан и попита:

— Не трябваше ли да останем още една нощ?

— О, не. Не мога да си го позволя с моя бюджет. Преместваме се в града. — През цялото време Нолан бе размишлявал над значението на фалшивото сравнение на файловете. МДС очевидно искаше да открадне файловете. Можеше да се предполага, че разполагат със свое копие на файловете на АНС, откраднати от Уотърман, защото в противен случай щяха да измислят някаква схема, за да ги получат. Но защо го бяха оставили да го разбере? Защото не очакваха той да може да сподели информацията с Компанията.

По пътя към джипа Балендра небрежно подхвърли:

— Добре е, че си тръгвате, преди някой да е намерил трупа отзад.

Без да променя изражението си, Нолан попита:

— Някой от нашите?

— О, не. Някой от вашите — каза Балендра.

Нолан се обърна, очакваше да го види да сочи Кайли. Мъртъв етнически китаец би потвърдил другата хипотеза за намеса на ЦРУ. Но Балендра се усмихваше.

— Някакъв от американското посолство с инструменти за взлом и доста добри микрофони. Съдържанието на портфейла и джобовете му е в джипа.

Гретчен Доил, директор на централата в Коломбо, бе възбудена.

— Нямам представа къде е той, по дяволите. Пат Лонг е най-добрият ни детектив. Изпратихме го без подкрепа, защото ти ми каза, че Бърнс бил заявил, че Нолан не трябвало да се докосва. Е, добре, направихме го с минимум вдигане на шум. Влязъл е в хотела преди четири сутринта, което е потвърдено от екипа за проследяване. Не се е обаждал оттогава, а сега е десет без двацет. Или е заловен, или е мъртъв. Какво предлагаш?

— Ама защо се обаждаш на мен? Не ти ли е Бърнс началник? — Константайн не искаше да има нищо общо с провал, който можеше да бъде само с фатални последици за кариерата му.

— Защото ти ми се обади снощи, след като докладвах, че Нолан и китаяката са отседнали да нощуват в младоженското бунгало на „Джетуинг Блу“. И лично ти каза, че щяло да е чудесно, ако можем да слушаме какво си говорят.

— Да, помня много добре какво казах. А това, което предлагам...

— Задръж така, Дик. Обаждат ми се от проследяването...

Доил пое другия разговор, докато Константайн мислеше над следващото си назначение... вероятно мияч на колите на Компанията в Сиера Леоне.

— Лонг е мъртъв! Намерен е от моите хора в храсти зад бунгалото. Изглежда, Нолан и жената току-що са тръгнали за града, а моите са решили да разгледат, вместо да ги проследят.

— Нолан го е убил?!

— Не. Според хората ми е професионална работа прерязано гърло. Лявата ръка върху устата и разрязване от десняк, което прекъсва

трахеята и сънната артерия. Много кръв. Тялото е било претърсено и всичко е било взето.

— Мили боже! И какво ще правим сега?

— Не знам какво предлагаш, но аз ще преровя града, докато не намеря Нолан — заяви тя.

— О, не! Нищо такова няма да направиш, защото именно това Бърнс изрично забрани да се прави. Повтарям, засега няма да правиш *нищо*. Страх ме е да си го помисля, но може вече да сме оплескали играта, каквато и да е тя. Всичко зависи от това кой е извършил убийството. Може да са руснаците, а може да са дори и китайците. Ще го разберем някога, но засега казваш на твоите да се оттеглят, иначе... иначе двамата с теб ще лъскаме обувки пред Централната гара!

[1] Роти прата — пържена питка (характерна за малайзийската и сингапурската кухня). — Б.пр. ↑

38. ПРОМЕНИ В ОТНОШЕНИЕТО

Четвъртък, 13 март: Пекин, Рангун, Коломбо

Дланите на Ий Шиубао бяха мокри, а той дори не беше в кабинета на председателя. Кимна на новия шеф на МДС, Динг Тайпинг, който също изглеждаше неспокоен. Човек от личната охрана на председателя ги вкара в малка заседателна зала, свързана с кабинета на Гао. Двамата изчакаха в пълно мълчание още петнайсет минути и скочиха на крака, когато председателят стремително влезе в стаята.

Гао нетърпеливо им махна да седат, фиксира Ий с поглед и каза:

— Назначих те за секретар на Централната комисия по разузнаването и те издишах до член на Постоянния комитет на Политбюро, за да решаваш проблеми, а не да ги създаваш. Направи жест към зам.-премиера и продължи: — Динг е в кабинета си само от два дни, но и неговата глава вече е на дръвника.

— Аз... аз... аз нямам представа какво искате да кажете — заекна Ий. Беше едновременно объркан, унижен и засегнат от несправедливото обвинение на председателя, и то пред по-младши член на Политбюро.

— Ние сме на прага да започнем голяма военна операция. „Полярна мечка“, подкрепяна от две взаимно обвързани разузнавателни инициативи, „Делфин“ и „Менандър“. Ти застраши всичко, като изпрати заместника на Лю Женчан, човека, когото зам.-министър Динг смени във вторник, в Шри Ланка, и то в компанията на излязъл от контрол офицер на ЦРУ.

— Не виждам какво общо има това с...

— Ако не го видиш много бързо, на утрешното заседание на ПКП ще присъстват осем вместо девет души. Сега ме чуй много внимателно: тази жена е протеже на Лю. Тя може да е готова да жертва личната си кариера от лоялност. Това е достойно за уважение качество, което човек трябва да предвижда и възпрепятства.

— Лю? Той е извън обръщение... Аз... аз го поставих под домашен арест в къщата му в провинцията — заекна Ий.

— Да, и тази сутрин, съгласно доклада на Динг, който получих само преди час, той е имал двама посетители: началника на Обединения комитет на началник-щабове генерал Яо и професор Лай. Прекарали са седемдесет и пет минути с него в стая, която не подслушваш. И ако смяташ, че са обсъждали нещо различно от това как да се раздели властта, в случай че бъде свален, тогава би трябвало да работиш в свинеферма в Кунмин.

— Аз... аз не съм получил този доклад — каза Ий и погледна вдясно към Динг. Динг избегна погледа му. „Дявол го взел — ядоса се Ий. — Това коварно копеле е началник само от два дни и вече ме заобикаля“.

— Какво виждаш или не виждаш в момента не е съществено. Какво чуваш и правиш е жизненоважно. На вчерашната среща на ПКП ти каза, че иранците са обещали да освободят в Бейрут шестимата програмисти на поделение 61398. Направено ли е това?

— По последна информация от снощи уреждането на безопасен транспорт отнема на иранците по-дълго, отколкото...

— С други думи, те още са в онова мазе в Бейрут?

— Да.

— Добре. Остави ги засега там. При нормални обстоятелства щяхме да използваме онези ядрени инициатори като средство за натиск за връщането на нашите хора, но бях уведомен за информацията, предадена снощи от Ю в Сингапур. Противно на твоите твърдения пред ПКП вчера катастрофата на МН370 не е довела до смъртта на всички. ЦРУ е похитило самолета — ако се вярва на беглеца агент Нолан, — а двама или трима души са били свалени от него, преди да излети пак и да изчезне. Нолан твърди, че от самолета е била разтоварена и ядрена центрофуга. Това се връзва с казаното от иранския посланик. Ако е истина, американците разпитват контраадмирал Жао и иранския учен. Това обрича „Менандър“ на провал. В зависимост от това какво знае Жао, той може да застраши и дезинформационната кампания на „Делфин“. Макар той да не знае за „Полярна мечка“, без DDOS не можем да нанесем решаващия удар. Може да се заключи, че са застрашени най-висшите военни и политически цели на нашата страна. Междувременно ти и Динг се съгласихте, че на Ю — която бе преназначена като началник на централата в Сингапур може да бъде възложена възможно най-

деликатна задача. Тя трябва да убеди служител на ЦРУ да унищожи своето копие на файловете на Уотърман за АНС срещу освобождаването на неговото семейство, нали?

Динг и Ий се спогледаха.

— Да — каза Ий. — За да опазим „Делфин“, не искаме ЦРУ да смята, че имаме съмнения в автентичността на файловете на АНС, които взехме от Уотърман в Хонконг миналата година. Докато в ЦРУ вярват, че сме заблудени от техните фалшификати, ще са по-склонни да приемат като истинска фалшивата информация, която им подаваме през компрометираната отбранителна брегова система. Това на свой ред подкрепя „Полярна мечка“...

— Не ми чети лекции! Това си беше рисковано от самото начало, а с отвличането на МН370 става съвсем несъстоятелно. Ако американците заловят Нолан, той ще им каже, че Китай не иска файловете на АНС. Ще им каже, че, напротив, искаме те да бъдат унищожени. Ако не заловят Нолан, но разберат, че той пътува с шефа на сингапурската ни централа, ще заключат, че Китай има второ копие на файловете на Уотърман. А ако произходът на двата комплекта е различен, тогава Китай естествено ще заключи, че несъвпадащите файлове или са измама, или са манипулирани. Това трябва да е достатъчно да ни накара да превключим от резервната отбранителна система към основната брегова система за проследяване. Така-а... Има една, една-единствена причина ти още да имаш работа. Снайперският екип на МДС, изпратен в Шри Ланка, имаше задача да премахне Уотърман. — Той се обърна към директора на МДС и му нареди: — Динг, смени им приоритета. Сега тяхната цел номер едно е смъртта на Нолан, последвана от тази на Уотърман и накрая на Ю. Това има най-висш приоритет. Кога екипът ще бъде на място?

Динг отговори с глас, издаващ, че е също толкова изваден от релси, колкото и Ий:

— Екипът лети и днес следобед ще кацне в Коломбо. Двамата убийци ще отидат в конспиративна квартира, за да получат оръжие и за последен инструктаж. Можем да ги изнесем на позиция още тази вечер, стига да имаме координатите на всяка мишена.

Ий се възползва от възможността да се намеси и да натрупа малко актив:

— Уотърман ще пристигне до половин час в Абу Даби, откъдето се прехвърля на полет за Коломбо. Каца там в 21:15 местно време. Можем да го премахнем на летището.

Гао поклати глава безпомощно.

— Ако убием Уотърман на летището, Нолан ще се покрие.

— Другарю председател, можем да сменим директивата на Ю, така че да включва отстраняването на Нолан. Нека тя се погрижи за това — почти умолително предложи Ий.

Динг се възпротиви:

— Не бих препоръчал този подход, другарю председател. Първо, както казахте преди малко, не знаем към кого е лоялна Ю. Ако вярва, че неизпълнението на заповедта може да помогне на Лю да възвърне влиянието си, тя може да реши съзнателно да провали опита за убийство. Второ, съюзниците ни в Сингапур докладват, че Ю и Нолан вероятно са осъществили полов контакт в нощта, преди да излетят от Сингапур. Снощи Нолан и Ю са споделили апартамент за младоженци в хотел в курортен комплекс на плажа веднага след пристигането си в Шри Ланка. Не вярваме Нолан и Ю да са се познавали отпреди сряда, така че това тяхно поведение е озадачаващо. Допускаме, че Ю се е предложила, за да спечели доверието на Нолан, но не можем да сме сигурни. А може би тя е двоен агент и е работила за американците през цялото време.

— И какво предлагаш?

— Да използваме Ю, за да открием къде ще стане размяната с Уотърман в петък. Да разположим нашия екип там. Когато и трите мишени се озоват на едно и също място, да изпълним плана. С малко късмет, вината ще бъде приписана на СВР или ЦРУ. — И Динг погледна изчаквателно председателя.

Но Ий не можеше да се остави да бъде надигран от подчинен.

— Другарю Динг, забравяте ли, че Нолан е най-добрият ни шанс да идентифицираме хората, свалени от МН370? Докато държим семейството на Нолан, той ще е по-ценен за нас жив, отколкото мъртъв.

Гао погледна Ий с примирение.

— Другарю Ий, трябва да препрочетете „Изкуството на войната“. Всяко сражение се губи или печели, преди да започне. Нямаме друг избор, освен да приемем, че Жао и иранецът са живи и

ще се пречупят при разпит. И ако не знаем местонахождението им и не го унищожим с ракета, няма какво друго да направим. Затова се налага да ускорим реализирането на алтернативите... Ий, след тази среща отиваш направо в иранското посолство. Уведоми посланика, че още днес ще получи един ремонтиран ядрен инициатор като знак на добра воля. Освен това му кажи, че може да продължи да държи програмистите ни в Бейрут, за да помогнат с незабавното пристъпване към „Менандър“. След като „Менандър“ е в ход и сателитите на НУВКР ослепяят, ще им предадем и втория инициатор. Ще им изпратим и коригираните схеми на инициатора, след като ни дадат доказателства за ликвидирането на програмистите от поделение 61398 след „Менандър“.

— Ликвидирани? — Динг не можа да скрие изненадата си.

Погледът на Гао го прониза.

— След задействането на „Менандър“ ще започнем инвазията на Диаую и ще заложим стръвта за „Полярна мечка“. Когато използваме противокорабната ракета, за да унищожим американския ядрен самолетоносач, те ще търсят кого да обвинят. Привидно извършителят е Китай, понеже ние сме изстреляли фаталната ракета. Но на друго ниво, ако няма доказателства за участието ни в „Менандър“ и, напротив, всички улики сочат към Иран, мисля, че ние ще преживеем бурята. Единственият начин да сме сигурни, че няма да има изтичане на вярна информация, е да убием всеки, който има пръст в осъществяването на DDOS. Увери се, че иранците няма да оставят нито един жив в Бейрут, който да знае за ролята на Китай, и изпратете наши екипи да се уверят, че работата е свършена. — Отново фиксирайки Динг с поглед, председателят продължи: — Искам да се увериш, че Ю има заповед да не изпуска Нолан от поглед. Трябва да го придружава навсякъде, дори в друга страна, ако се наложи. Това ще осигури поне две готови мишени на снайперистите ни. — Гао стана, срещата беше приключила. — Не ме разочаровайте, другари!

— Няма — отговориха двамата в един глас.

Гонзалес беше в ужасно настроение.

— Счупвам си краката от бързане да се върна от Пенанг, прекарах половината нощ в затвора на Банкок, а сега ми казваш, че

нямало място в самолета, който откарва Делта екипа, за да унищожим Телър?

Хекър видя южноамериканския му темперамент да пламти в тъмните му очи.

— Без Райдър ти си началник на сигурността за Южна и Югоизточна Азия. Трябваш ми тук, в *Хогуортс*, защото без двамата на портата сме безпомощни като деца. Няма достатъчно пехотинци да отбият нападението срещу Дъбърн, да не говорим и за защитата на конспиративна квартира, скрита в другия край на града. Никой от нас не може да си позволи да участва в сражение, особено ако то не се развие добре.

— Стига, началник! Започваш да дрънкаш като Матюс!

— Успокой се и ме остави да ти обясня какво трябва да направиш днес следобед. Ще снимаш сандък. Много, много специална снимка. Знаеш ли какъв модел телефон използва Райдър?

— Да, той не се разделя със скапания си стар „Блекбъри“.

— Можеш ли да намериш друг такъв?

— Използвах съвсем същия модел, преди да си купя нов телефон за Коледа. В бюрото ми е в офиса.

— Ще ти трябва. Нека ти обясня подробно. Но искам и Райдър да знае какво правим. Това ще извади главата на Нолан от примката.

С оглушителен гръм небето над тях се разцепи.

Дванайсетте мили магистрала от летището до Коломбо съкращаваха пътя от седемдесет и пет на двайсет и пет минути на цената на 2,25 долара магистрална такса. Шофьорът на Балендра изпълни тактически безукорно плана за измъкване от проследяване, като ускори до 160 км/час по практически празната магистрала, за да остави евентуалните преследвачи назад, после взе първия изход при Джа-Ила, където тайно смениха колата, после прекараха седемдесет минути и пълзене по второстепенни пътища. Нолан и Кайли гледаха тълпите пешеходци и колоните коли, сплетени във вихрушка от посоки и скорости, като незнайно как не направиха катастрофа. Стигнаха някак „Рокетс Клуб“ живи и здрави, което тук винаги се възприемаше като малко чудо.

Коломбо се нуждаеше от същата прясна боя, която липсваше и в Рангун, както и от нов слой асфалт. Дори при това положение, пет години след края на дълга и кръвопролитна гражданска война, се забелязваха признаци на просперитет: нови коли, строежи и вездесъщите билбордове, рекламиращи мобилни оператори и потребителска електроника. На седем градуса северно от екватора, времето в Шри Ланка бе познато на живеещите в Югоизточна Азия: горещо, влажно и мокро, с минимални вариации през цялата година.

Известната някога като Цейлон, Перла на Индийския океан Шри Ланка бе смятана от мнозина през 1960-те за обречена да постигне икономическия успех, впоследствие достигнат от Сингапур. Вместо това прогресът бе забавен от комбинация на социалистически правителства, корупция и етническо напрежение между мнозинството синхали и малцинствата мюсюлмани и тамили. През 1983 котелът кипна и страната навлезе в гражданска война, която продължи двацет и шест години, белязани от неуспешни миротворчески интервенции от страна на Индия, убийството през 1991 на индийския експремиер Раджив Ганди от Тамилските тигри и провалено примирие в началото на новото хилядолетие. Победителите изстрадаха над две десетилетия самоубийствени бомбени атентати и жертви, причинени от фанатици. Тамилските граждани бяха пострадали двойно, защото бяха мишени както на националното правителство, така и на Тигрите, които отличаха и промиваха мозъците на децата им. След разгрома на Тигрите през 2009-а правителствените войски окупираха традиционните тамилски територии на север и изток. Пет години по-късно все още имаше лагери с изселници, чиито домове и ферми бяха конфискувани.

Правителството на Шри Ланка се опълчи на международната дипломатическа общност, отказвайки да разследва нарушенията на човешките права по време на войната, и плати висока цена заради прекратените помощи и свилите се до минимум инвестиции от Запада. Намеси се Китай, за да запълни пропастта във финансирането, и сега китайците смятаха Шри Ланка за своя най-верен съюзник в Южна Азия, оставяйки Индия и Съединените щати нервни и стратегически уязвими.

Нолан винаги бе харесвал шриланкийците. Тя бяха добросърдечни, умни и винаги жадни за знания. Когато не се избиваха

взаимно, бяха най-милите хора, които бе срещал. Но който беше измислил термина „островно време“, за да опише кошмарното темпо на работа, сигурно бе минавал през Цейлон. През повечето време беше по-добре прогресът да се измерва с календар вместо с часовник.

Кайли изглеждаше като китайски вариант на Джаки Онасис с несъразмерно големите си слънчеви очила и шала на „Гучи“. Нолан пусна въпроса, измъчвал го от предната нощ:

— Какво искаше да кажеш, като подхвърли, че Марк Уотърман ме е предал?

— Ами, той е човекът, казал на ФБР, че ти притежаваш копие на файловете, нали така?

— Ако е вярно... но откъде знаеш ти това?

— О, Боб. МДС има хора и в Русия, не се ли сецаш?

Нолан не каза нищо. Сети се за една стара шега от школата. Въпрос: „Как да познаеш, че един шпионин лъже?“ Отговор: „Устните му се мърдат“.

39. СЪПЪТСТВАЩА ЩЕТА

Четвъртък, 13 март: Москва, Сингапур, Коломбо, Рангун

Хората на ФСС прекараха Уотърман през паспортния контрол, спестиха скенера и се забавиха само минута в офиса на началника на имиграцията, преди паспортите му — истинският и фалшивият да получат необходимите печати. Уотърман обичаше да пътува с малко багаж, но това сега просто беше нелепо — всичко, което му бяха разрешили да вземе, можеше да се събере в сак с обем топка за боулинг. Не беше взел лаптопи, защото точно преди да напусне апартамента бе нарязал твърдите им дискове на парчета с размер на кубети.

Заведоха го при познатото му и вече омразно лице в чакалнята за първа класа. Чумаков вдигна поглед и каза може би по-заплашително, отколкото бе необходимо:

— Седни. Имаме четирийсет минути до качване на борда.

Уотърман седна. Донесоха им кафе и сладки. Уотърман загриза един кроасан в очакване на поредната гавра с него.

— Предполагам, че не си взел лаптоп, както наредих. Няма значение. Чумаков бръкна в огромния си сак, извади от него един „Мак бук Еър“ и му го подаде. — Това е само назаем, така че бъди така добър да не го правиш на парчета, докато не кацнем в Абу Даби. Полетът ще продължи четири часа. Ти ще направиш списък с имената и кратките описания на най-важните файлове на АНС, които си откраднал. В Абу Даби аз ще дам списъка на мой колега за мнение. Утре ще го съпоставим с онова, което ще ни даде кръстникът ти Боб. При наличие на съществени разлики или ако част от споменатите от теб файлове липсват, сделката отпада. Ако не си включил важни файлове, които Нолан ще ни даде, сделката отпада. Ако се опиташ да избягаш от нас в Абу Даби или Шри Ланка, сделката отпада. Ако нападнеш някого, започвайки с мен, ще извадя бръснач и ще ти отрежа топките. Ако направиш каквото и да било, което да ме нервира, ще

посетя майка ти при следващото ми пътуване до Мериленд. Разбрахме ли се?

— Напълно. — Уотърман не беше човек на насилието, но в момента съвсем ясно си представяше как извива тази дебела шия.

Чумаков се облегна, започна да пие студеното си кафе и продължи да фиксира с поглед Уотърман, който включи мака. Беше се държал по-твърдо с него, за да не надуши Уотърман нещо нередно.

Стомахът на Константайн се бе свил на такава топка, след като бе видял кървавата снимка на мъртвия агент с прерязаното гърло, че той остави храната си недокосната. Какво ставаше, по дяволите? Хората на Дойл бяха заключили, че е екзекуция по учебника за специалните операции: ръка в ръкавица върху устата и нож през гръкляна. Лонг едва ли бе успял да издаде звук, по-силен от изхъркване. Константайн бе убеден, че Нолан няма нито силата, нито обучението за това. В такъв случай кой друг бе издебнал Лонг? И защо Нолан и най-новото му завоевание все още не бяха задържани? Заповедта отгоре да не бъде пипан с нищо не опростяваше ситуацията.

Междувременно от Китай бе дошла само една дребна информация. В неделя вечерта мъж с неясно каква униформа бе отвел Джоани Нолан за разпит. Това бе научено от един от роднините ѝ. А на следващия ден редови полицаи бе дошъл да прибере личните ѝ вещи. Може би тя вече бе в ръцете на полицията и Нолан не дезертиреше, но може и всичко да бе дезинформация. За Мей Линг Нолан нямаше никаква информация. Константайн знаеше, че майката и дъщерята са заедно, но големият въпрос бе дали са заедно в затвора, или са заедно във вилата на беглеца. Имаше нужда някой да следи какво прави МДС в Гуандун, но от централата в Хонконг бяха съобщили, че ЦРУ не разполага с активи на място. АНС също нямаше никакви новини от Южен Китай.

Мелиса Шук се появи на вратата и прекъсна мислите му:

— Имаш ли минутка за МН370?

— Да, разбира се. Влез.

— Списъкът на пасажерите току-що разкри първите интересни неща след онази група служители в компанията за проектиране на интегрални схеми. Чуй това: майорът от ВВС от резерва Винс Григс и

полковникът от ВВС от резерва Питър Мулън са летели в бизнес класа с фалшиви паспорти. Григс е на шейсет и осем, а Мулън е на седемдесет и две. И двамата са били във ВВС в началото на седемдесетте и са били командировани в делтата на Меконг точно по времето, когато там е бил и Робин Телър. Какво ще кажеш?

— О, Господи! — възкликна Константайн. Нищо използваемо за Ноланови, и изведнъж това! Загадката около МН370 беше по-сложна, отколкото си я бе представял. Нуждата от изясняване ставаше все по-наложителна.

— Знам, че не харесваш Нолан — каза Константайн. — Аз самият нямам високо мнение за него, но точно в момента той е единственият, който разказва непротиворечива история. Да извикаме отдела за надзор и вътрешно разследване. Ще разбера къде е Шонстайн. Започвам разследване с начална хипотеза, че Робин Телър и бивши кадри на ВВС са организирали похищението. Трябва да напиша докладна записка с гриф „За лично ползване“ до директора на националното разузнаване Морис, която да изключва Пъркинс, Бърнс и останалите шефове в Компанията. Макар лично аз да не смятам, че е замесен някой в момента активен в Компанията — вероятно с изключение на Матюс, — не можем да разчитаме на това.

— Нали знаеш какво прави Пъркинс с изобличителите? — напомни му тя.

— Знам. Но ние сме положили клетва да служим на Бог и на Родината.

Мелиса се въздържа да извърти очи към тавана.

— Ще видя дали ще мога да намеря Люси Келог от отдел „Вътрешни разследвания“. Дай ми десетина минути.

— Побързай. Просто физически усещам как ситуацията ни се изплъзва — каза той. Боб Нолан можеше или да спаси кариерата му в Компанията, или да я прекъсне на мига.

Нолан седеше зад затъмнените прозорци в минибуса, паркиран на два метра от витрината на шоурума на G-Wis на Гале Роуд — търговската артерия на Коломбо в непосредствена близост до морето. Кайли се качи по стъпалата и влезе вътре, като поспря, за да се възхити на изложените цветни принтери. Отнякъде се появи азиатец с бяла

риза с къс ръкав, тъмна вратовръзка и очила с телени рамки и застана до нея. Нолан не видя размяната, но след секунди Кайли се върна в колата.

Небето бе кобалтовосиньо и абсолютно безоблачно. Навън сигурно бе трийсет и седем градуса. Когато минаха покрай непристъпните стени около американското посолство, Нолан се запита колко ли служители на Компанията в момента там се мъчат да разберат къде е той.

— У мен е — каза Кайли. — Искаш ли я?

— Да. — Той подложи шепа и тя сложи в нея жълта флашка, като задържа ръката си малко по-дълго от нужното. „Проверява дали все още съм й навит“, помисли си той. Каква манипулаторка! Не се сдържа и прихна.

— Какво ти става? — попита тя.

— Попитай ме пак след двайсет и четири часа — отговори й той. „Отговорът вероятно ще е да, ако съм жив“.

Балендра накара шофьора да паркира пред главния вход на „Коломбо Рокетс Клуб“ и ги помоли да почакаат. След пет минути се появи с два ключа за две съседни стаи с номера 109 и 110 и потвърди, че самият той щял да бъде в номер 106 от другата страна на коридора. Хакерът посредник им даде сини кепета с бродиран надпис „CAL Partners“. Нолан сложи огледалните си слънчеви очила и влязоха през главния вход, качиха се по стълбите и влязоха в стаите си. Стаи 109 и 110 бяха свързани с общ балкон и предлагаха изглед към парка. Нолан избра 109-а, защото беше по-близо до стълбището.

Отвори балконската врата и огледа изучаващо терена. Точно под него се намираше вътрешният двор, където сервираха напитки. Под едното от трите къси стълбища, от другата страна на моравата, имаше голям басейн. Покрай страната откъм морето имаше ниска варосана стена. Зад стената имаше две пътеки за бягане, след които започваше плажът и бурният океан. В стръмния чакълест бряг се разбиваха пенливи вълни. Човекът на Патмараджа трябваше да има добър поглед над всичко от балкона, но трябваше да стъпи на маса или да е изключително висок, за да покрие и пътеките от тази иначе изгодна позиция. Нолан се върна в стаята, затвори балконската врата и пушна пердетата.

Стаята му с размери четири и половина на шест метра бе просторна, но спартански обзаведена: две сдвоени легла, бюро, малък телевизор, баня, две разделени с ниска масичка кресла. Балендра бе сложил на масичката военен бинокъл.

Нолан помоли Балендра да се върне след обяд и да обходи парка. Междувременно за него имаше няколко задачи. Първо, трябваша му два идентични трилъра, закупени от различни хора на различни места по различно време. Второ. Нолан даде на якия ръгбист списък от неща, които трябваше да се купят в местния магазин за хирургически консумативи. Напомни на Балендра, че е важно да не бъде проследен. Трето, инструктира Балендра да приключи разходката си, като огледа фойето на „Синамон Гранд Хотел“, но да го направи така, сякаш планира обир. Да се бави и да бъде забележим, посъветва го Нолан, но да се изплъзне на всеки, който би се опитал да го проследи обратно до „Рокетс Клуб“.

Накрая го попита:

— Абсолютно сигурен ли си, че имаш последното разписание на влаковете?

Последният му въпрос смая Балендра.

— Бях на гарата вчера и взех разписанието. Идентично е на онова, което вече ти дадох. Служителят каза, че не се е променяло от 2010-а. Със сигурност ще е валидно за поне още един ден.

Нолан неохотно се примири.

Даде на Балендра още три хиляди долара и му каза да донесе идентичен на неговия „Леново“. Лаптопът, който имаше сега, със сигурност бе най-заразеният компютър в историята на шпионажа. Купуването на втори фабрично програмиран с шпионски софтуер компютър нямаше смисъл, но идеята на Нолан бе да размени двата компютъра, без Кайли да забележи. Балендра тръгна, като клатеше глава, но щастлив, че Нолан му бе предплатил за цялата му работа.

След като напомни на Кайли, че трябва да спазват тотално прекъсване на комуникациите с други хора, Нолан наруши собственото си правило и се обади на Патмараджа. Военният снайперист капитан Аджа Фернандо може да беше най-добрият стрелец в Шри Ланка, както и страшно висок, но от него нямаше да има никаква полза, ако не знаеше в коя стая да се настани.

„Очаквай Фернандо след два часа след полунощ“, бе шифрованият отговор на Патмараджа.

Нолан обядва сам в стаята си с пуснати щори. Извади microSD картата от езика на колана си и я вкара зад кухия червен коралов камък на копчето си за ръкавели. В процепа на колана отиде фиктивна карта. Съдържанието на портфейла на Патрик Лонг го идентифицираше като началник инфраструктура в американското посолство в Коломбо. Вътре имаше на видно място снимка на убития с лъчезарно усмихнете жена и две малки момиченца на възраст може би четири и шест години. Нолан знаеше, че единствената причина още да не е в ареста е, че чакат да се появи Уотърман. Може би и Кайли усложняваше допълнително нещата, понеже се опитваха да си обяснят връзката. Малко иронично, но причината за идването му в Шри Ланка — освобождаването на кръщелника му — щеше да доведе до собственото му затваряне.

Провери двата оставащи му надеждни имейл акаунта. От Пъркинс бе дошъл нов пакет демагогия, като този път се обещаваха, че го чака помилване от президента, стига Уотърман да свърши в ареста. Нямаше смисъл да разсъждава върху това.

— Благодаря ти, Били, но не — каза той на глас и изтри имейла.

Уотърман бе успял да се обади с един ред от московското летище, за да потвърди, че каца в 21:15, като искаше от него да потвърди чрез отговор на същия имейл времето и мястото на срещата в петък.

Нолан писа на Уотърман да уведоми Чумаков за промяна в плана. Първо, срещата вече се насрочваше за 10 сутринта във фойето на „Синамон Гранд Хотел“. Второ. Нолан прилагаше две банкови сметки с дати и суми, за да увери Чумаков, че ако размяната в петък не протече съгласно уговорката, тази информация ще бъде препратена на началниците му и на няколко международни печатни издания. Благодарение на Сергей — който беше проследил преводите и бе свързал Чумаков с иранците по отношение на отдаването под наем на сървърите — Нолан най-сетне разполагаше с истински лост за въздействие.

Нолан предлагаше вариант на сделката, съгласно който той щеше да даде на руснаците нешифрована флашка. Нолан и Уотърман щяха да изчакат трийсет минути, докато хората на Чумаков прегледат

съдържанието, след което щяха да си тръгнат. В случай на усложнения, доказателствата за предателството на Чумаков спрямо ФСС и отдаването на сървърите на службата на ирански терористи щяха да се превърнат в световна сензация номер едно.

На вратата се почука. Балендра се бе върнал с поредния нов лаптоп, няколко книги плюс малко дрехи за Кайли, Уотърман и него. Нолан почука на свързващата врата. Беше скрил незаразения компютър, но бе оставил компрометирания „Леново“ включен. Не си бе губил времето да преглежда китайската версия на файловете от АНС щеше да използва каквото му бяха дали, пък да става какаото ще. Но на Кайли щеше да ѝ се стори подозрително, ако поне формално не бе прегледал съдържанието. Включи флашката в оригиналния „Леново“, смръщвайки лице при мисълта за коварните програми, които сега се инсталираха в него. На прозореца се почука и той вдигна щорите и отключи вратата, за да пусне изящната госпожица Ю да влезе. Даде на Кайли две книги и подчерта, че особено ѝ препоръчва новия международен бестселър „Океан от заблуди“. Трилърът бил толкова добър, че той вече си го бил купил. Тя разбра намека и подпъкна книгата под пътеводителя за Шри Ланка на „Самотната планета“^[1].

[1] Lonely Planet — най-големият издател на пътеводители в света. — Б.пр. ↑

40. ПОСЛЕДНО ПРИЧАСТИЕ

Четвъртък, 13 март: провинция Шан, Рангун, Коломбо

Телър си спомни саркастичната забележка на Ръмсфелд по отношение на операция „Иракска свобода“^[1], че отиваш на война с армията, която имаш, а не каквато би искал да имаш. Вместо със собствените си подбрани елитни бойци сега бе останал с шестима некадърници и доктор в безсъзнание, свит на пашкул на задната седалка на ландроувъра.

Докато наблюдаваше колко грубо войниците се отнасят със своите ранени, Мулън се смръщи. Телър беше безразличен. Четирима бойци, въоръжени с автомати АК-47, се наместиха на последните две редици, а майор Бури седна отпред при шофьора.

Хората на майор Бури бяха с маскировъчни униформи, които за Мулън бяха нови. Телър с удовлетворение забеляза, че Бури има зареден гранатомет RPG-7 и две резервни ракетни гранати. Сложиха ги на задната седалка на добрата надеждна краун, като гранатометът стърчеше през отворения заден прозорец от страната на Мулън. Мулън все още беше със зигзауера от похищението, а Телър се бе въоръжил с М-4, шест пълнителя и куп осколочни гранати. Беше готов за път.

Кашлицата му бе отслабнала.

— Знаеш ли какво е това място? — попита той.

— Както ми изглежда... гигантска лаборатория за наркотици и депо — отговори Мулън.

— Това е, което правят тук, но всъщност е трудов лагер. Питал ли си се защо затворниците са севернокорейци? Е, аз ще ти кажа. Защото са дадени на Бирма от севернокорейско правителство. Подарък. Дар в знак на „Благодаря, че сте ни приятели“. — И той се изкашля, за да подчертае казаното. — Какво ще кажеш на това?

— Мислех, че Ким-Ир-и-така-нататък държи затворниците си в неговата си страна.

— И аз мислех така, но изглежда тази конкретна група е толкова безполезна, че са предпочели да ни я дадат, вместо да продължават да

ги хранят. Взех ги назаем от генерал Хкуонг, командира на Бури — като чу да се споменава името му, Бури се извърна на предната седалка и им помаха с ръка, — и ги използвах, за да построя тази полоса. Излезе ми много по-евтино, отколкото ако бях използвал местна работна ръка, а на всичко отгоре някои от тях са много умни — професори, инженери и дори няколко доктори. Английският им е ужасен, но повечето бяха доволни да се махнат от фабриките за хапчета и хероиновите лабораторни и да работят на чист въздух. Или поне беше така, преди половината от тях да се разболеят от малария. — Телър се изсмя, сякаш си правеше гаргара, после продължи: — Беше страхотна сделка допреди два месеца, когато генералът реши, че робите му трябва да се върнат в базата. Основният склад се бе задръстил до тавана с чували с необработен опиум, а хероинът бил почти на свършване, благодарение и на личната ми експортна дейност. По дяволите, в един момент запасите на Бури бяха опрели до нищожните четвърт милион хапчета мет. Та генералът си прибра работниците през януари и слава богу, че полосата вече беше практически привършена по онова време, така че майната му.

Мулън изсумтя, за да покаже, че слуша, но мисълта за робски труд го потресе.

— Снощи ти ме попита защо съм наел С-130 чартър, за да изхвърли в океана купчина камъни. Всъщност това беше много прецизна мисия: самолетът трябваше да се намира над целта в точно определен момент.

— И защо. Роб?

— За да може всеки подслушващ трафика на подводниците в Южния Индийски океан да чуе изсипването на камъните във водата едновременно с разбиването на изчерпалия горивото си МН370.

— И кой слуша за подводници по онези места?

Австралийците го правят в Пърт, но понеже нашите подводници са разположили подслушвателния масив, сега ние използваме съвместно данните от него. Една вечер миналата година Матюс каза, че Китай планира да разположи подслушвателен пост в Шри Ланка и че тази година ще започне да разполага техните акустични шамандури в Индийския океан. Руснаците се опитват да слушат и те, използвайки Индия, но индийците ги изгониха още преди двайсет години. Както и

да е, трябваше да се постараям приятелите ни да чуят мощно разплискване, та прикритието да изглежда по-правдоподобно.

— Какво прикритие?

— През следващите няколко дни ще се разбере, че МН370 е претърпял катастрофално разхерметизиране на пилотската кабина, което е извадило от строя екипажа, а самолетът е продължил на автопилот и когато е изчерпил горивото, се е разбил. Онзи сателитен пинг от Инмарсат е измислена пикантерия, имаща за цел само да вдъхне вяра на историята. Британските ни приятели от МИ6 одобряват нежеланието на американския флот да разкрие капацитета си за събиране на данни и да сложи кръстче над истинското място на катастрофиране на самолета. По някое време Щатите сигурно ще потопят втори самолет на място, достатъчно дълбоко, за да не позволи изваждането му. Но никой не бърза да го прави, разбира се.

— Помислил си за всичко — каза Мулън; питаше се защо Телър изведнъж се бе разприказвал така.

— Почти всичко. Военните радары на Тайланд и Малайзия невинаги са включени тогава, когато би трябвало да бъдат. Понякога операторите им губят концентрация. Друг път им се казва какво са видели от американския флот, който, разбира се, има в Сингапур несравнимо по-мощна инсталация за проследяване. Не съм сигурен дали екипът е изключил радара, забавил е обявяването на данните или ги е променил... Важното е, че никой от дежурните в Малайзия или Тайланд, който е внимавал, не е видял самолетът ви да се насочва към Бирма след номера, който сте им погодили над Пенанг. Последното, което някой би могъл да види, преди да изчезнете от екраните, е, че уж се насочвате към Антарктида.

— Проклет да съм — измърмори Мулън, но не съвсем във връзка с последното разкритие на Телър.

— Господи, Ейбрамс! Къде са ти пехотинците? — извика Хекър, за да надвика плющия дъжд.

— Попаднаха във верижна катастрофа на около три километра от международното летище, сър. Мога да наредя да продължат пеша. Ще пристигнат след двацет и пет минути.

— Не можем да караме въоръжени американски пехотинци да изпълняват марш на скок към рангунското летище. Организирай връщането им в посолството. Говорих с нашия командир и те остават в готовност за битка. Остава ни много малко време до излитане, ако искаме да кацнем там, преди да пристигне противникът ни. Съжалявам, Клей.

— Не, сър. Пехотата съжалява, че ви предаде! — И той затвори.

Матюс сложи ръка на рамото на Ейбрамс:

— Ти постъпи правилно. Нека УБН водят сами своите битки. Не можем да допуснем американската морска пехота да разчиства междуведомствени бъркотии. Не би било справедливо спрямо теб или спрямо пехотинците ти. Колко години си натрупал в пехотата, капитане?

— Двайсет и девет, сър.

— Ето... Не поставяй на риск навършването на трийсет, като направиш нещо непредвидено. Ако онези от „Делта“ са толкова добри, колкото се хвалят, всичко ще е наред.

— Дано, сър. Бога ми, надявам се да сте прав — отговори Ейбрамс.

Хекър беше притеснен, защото нещата се развиваха от лошо към по-лошо, но Джерард и Майкълс го увериха, че ще се оправят с помощта на двамата полицаи — Лазум и Сай. Лазум беше бивш военен със зачатъчен английски, докато Сай беше новак, говорещ по-сносен, макар и трудноразбираем английски.

Джерард го изгледа твърдо.

— Значи, разбрахме се. Засада по учебниците. Оставаме само четиримата, така че не ни интересуват заложници.

— Да, разбира се. Вие изобщо не би трябвало да идвате. Но като гледам, държите да дойдете...

— Избиваме ги и оставяме бог да се оправя кой от тях закъде е — приключи темата Майкълс.

Докато Нолан бе обявдал, от китайското посолство загрижено бяха оставили мобилен телефон в стая 110. Нолан се ядоса. Не

разбираше ли Кайли, че западното разузнаване следи всеки китайски агент? И като се имаше предвид, че той бе издирван човек, видян за последно в Сингапур в нейната компания, не й ли бе хрумнало, че това е просто безразсъдно? Кайли се бе наслушала на уверенията му, че ЦРУ превъзхожда в пъти всяка друга разузнавателна агенция. Така че не искаше да се оставя да бъде въввлечена в технически подробности и само заяви, че до този понеделник е била зам.-директор на контраразузнаването в МДС и следователно знае как да се изплъзва на опашки. Това признание му бе дало храна за размисъл, докато тя телефонираше в Гуанджоу по засекретена линия.

— Вишну, моля те, остави ни — каза тя. Балендра се оттегли в стаята си от другата страна на коридора, докато те чакаха да чуят Джоани и Мей Линг. Кайли подаде телефона на Нолан.

— Боб, ти ли си? — Гласът на Джоани преливаше от очакване. — Тате, чуваш ли ме? — обади се и Мей Линг. Явно бяха на високоговорител.

— Да, аз съм. Здравейте. Добре ли сте?

— Да, да, добре сме. Малко ни е скучно и се безпокоим за теб, но иначе сме наред. Чувал ли си се с Бърт? — Джоани говореше с такава скорост, че думите й се застъпваха.

— Добре съм. В безопасност съм. Бърт е свободен и горе-долу добре. Преди няколко часа получих от него имейл и е очевидно, че и той се безпокои. Вижте, причината за това обаждане е, че МДС ще ви пусне да заминете за Сингапур. — Джоани и Мей Линг заговориха възбудено. Нолан погледна Кайли и тя му направи с ръце знак да не ги окуражава прекомерно. — Но не е толкова просто. Това, за което се споразумях, е да се качите на борда на граждански полет за Сингапур утре късно сутринта. Полетът е с продължителност под четири часа. Ако всичко се развие по план, когато кацнете, ще можете да слезете от самолета и да влезете в Сингапур. Ако възникнат спънки — а със сигурност ще има, — може да се получи закъснение при минаване през паспортния контрол или могат да ви качат на обратен полет за Гуанджоу. Аз обаче прецених, че този подход дава достатъчно висока вероятност за успех, така че го предложих на китайците и те се съгласиха.

— Това не струва — каза Мей Линг:
Джоани я сряза:

— Не говори така с баща си! Знаеш ли колко усилия е положил, за да ни освободи? Не бъди неблагодарна.

Нолан не знаеше дали да се пръсне от гордост, или да се свие в черупката си от срам заради лоялността на жена си.

— Така че, отпуснете се максимално, починете си днес възможно най-добре, наспете се хубаво и бъдете готови за излитане утре сутринта към десет и половина единайсет.

— Обичаме те — каза Джоани. — Опитай се да научиш повече какво става с Бърт, моля те. Кажу му да се обажда.

— Мила, това не би било разумно. Бърт трябва да остане невидим. Ще го изведем едва когато с вас всичко се нареди.

— Тате, а ти...? Кога ще се прибереш? — попита Мей Линг.

— Не съм сигурен, скъпа. Грижи се за майка си и всичко ще бъде наред. Обичам ви! — Нолан затвори с плувнали в сълзи очи.

Кайли си взе телефона и каза:

— Добре, нека сега видим още веднъж руския ти вариант, преди да го унищожиш в мое присъствие.

Нолан вероятно извеждаше семейството си от китайски затвор, за да го вкара в американски или сингапурски. Докато бягаше, противниците му щяха да се опитват да го притискат чрез хората, които обичаше. „Стъпка по стъпка, стъпка по стъпка“, каза си той. Първо щеше да освободи кръщелника си Марк, след това щеше да измъкне семейството си. Девизът на рейнджърите „Никой няма да бъде изоставен!“ щеше да бъде и негов фамилен девиз или той щеше да умре, докато го следва. Избърса очите си с ръка и извади копчето за ръкавели.

Когато Великият аятолах Али Хаменей свикаше Върховния национален съвет за сигурност, членовете му бяха свикнали да слушат, а не да говорят. Макар днешното заседание да не беше по-различно, значителността на вече решеното бе накарало много от присъстващите да смятат, че то надвишава дори пълномощията на Върховния лидер.

— Братя, днес Иран е на прага да се върне към своето величие. Да отхвърли над шейсет години позор, след като ЦРУ свали Мосадък и постави на негово място своята марионетка безбожника Пахлави. Изстрадахме много унижения, причинени от американците с техните

икономически бойкоти, загубихме скъпоценен човешки живот след свалянето на ирански самолет, изтърпяхме атаки срещу суверенитета ни чрез компютърните им вируси. Достатъчно дълго търпяхме цзионистката смрад сред редиците ни. Стига толкова! През следващите три дни ще ослепим Големия Сатана, ще унищожим Малкия Сатана и ще заемем заслужено място като велика сила в Близкия изток. Саудити, йорданци, сирийци, държавите от Залива и много други ще признаят величието ни и ще ни отдадат дължимото!

Членовете на НСС изръкопляскаха вежливо и се спогледаха взаимно по дължина на масата, за да видят има ли някой сред тях, който с жест, кимване или някакъв знак би показал, че знае за какво става дума. Нямахше такъв, само празни лица, които посрещаха въпросителни погледи. Върховният лидер стана и излезе, следван от сътрудниците си.

Заговори президентът Хасан Рухани. Коментарът му не бе осветляващ:

— Братя, готови сме да нанесем могъщ удар срещу Съединените щати и техния васал Израел. Подобни стъпки не се предприемат лесно и вероятно ще има военни и негативни икономически последици, но *иншалла*, ние ще надделеem и ще издигнем тази страна на връх, недостиган откакто Дарий Велики е управлявал империя несравнимо по-голяма от всичко, което римляните някога са владели.

Ако Рухани бе изрекъл тези думи с повече убеденост, останалите членове на НСС щяха да си тръгнат с повече увереност, отколкото страх.

След почти три часа лавиране, за да избегнат гръмотевичните фронтове, и със заглъхнали тъпанчета от оглушителните капки дъжд, татуиращи тънкия фюзелаж на самолета, четиримата пасажери на „Пилатус Портър“ единодушно смятаха, че всяка битка е за предпочитане пред продължаване на полета. Самолетът спря с приплъзване по средата на полосата на летище Монг Хсат, вратата се отвори и през нея скочиха Джерард, Майкълс и двамата полицаи. Заеха отбранителни позиции, огледаха полосата, но летището беше безлюдно и наоколо не се виждаха други самолети или спрели коли. На двеста метра се виждаше едноетажна сграда от сгуробетон със застинал

радарен маяк на покрива. Сержантите настъпиха, покривайки се взаимно, а полицаите на Зо останаха отзад, за да охраняват самолета. Дъждът спря и към оловносивото небе започна да се издига пара.

Паянтовият катинар се предаде на първия ритник и от миризмата на мухъл се разбра, че в помещението от много месеци не е влизал човек. Имаше генератор и около два литра нефта в туба до него, но това не ги интересуваше. По тяхна преценка разполагаха с малко повече от час, за да организират подходящото посрещане на Робин Телър и хората му.

[1] „Операция Иракска свобода“ — другото име на иракската война, която започва с нахлуването на 20 март 2003 година; дотогава мисията в Ирак е била наричана „Операция Трайна свобода“. — Б. пр.

↑

41. МАНЕВРИРАНЕ ЗА ПОЗИЦИЯ

Четвъртък, 13 март: Бирма, Абу Даби, Кунунура — Западна Австралия, Коломбо, Сингапур, провинция Шан

Този път се обади Матюс. Старецът явно беше в по-добра форма, което пролича от сърдечното му:

— Да?

— На колко си от полосата?

— Не знам. Чакай да проверя... — Телър го чу да говори с някого. — Според майора сме на петнайсет минути.

— Значи има време. Току-що ми донесоха, че на летището ще има засада.

— Засада?! Как е възможно да има засада там? От кого?

— Чул ли си над вас да прелита самолет?

— Не. Спря да вали и има ниски облаци. Нищо не съм чул.

— По получен сигнал УБН и пехотинците към посолството са излетели натам и сега ви чакат. Но не можете да се върнете. Същият източник съобщава, че поделение на американските специални сили е тръгнало срещу лагера, който току-що сте напуснали. Така че ще трябва да стигнете с бой до един от самолетите — вашия или техния.

— Как, по дяволите, някой е разкрил къде съм бил?

— Нямам представа, но предлагам да започнеш да се тревожиш за бъдещето, а не за миналото. Обади ми се, когато излетите. — И Матюс затвори. Проклятие... беше се обадил твърде рано! Точното време за предупреждение беше пет, а не петнайсет минути. За четвърт час човек с опита на Телър можеше да измисли нов план за сражение.

На няколкостотин километра на север шофьорът на Телър каза няколко думи в радиостанцията си и двете коли спряха. Телър събра войниците около себе си, докато мушкаше с пръчка в различни точки по надрасканата в калта карта. Бури превеждаше, а Мулън гледаше и постепенно осъзнаваше, че Телър ще се окаже толкова зает, че няма да има време да го убие до след битката. Но по време на престрелка могат да се случат всякакви неща.

Докато Чумаков четеше наглия имейл на Нолан, мургащото му лице почервения забележимо. Изнудване? Него? Невероятно. Изглежда, Абузаид го бе изиграл. О, с каква наслада би изтръгнал ноктите от поддържаните пръсти на шибания ливански посредник...

Гласът на Уотърман го извади от фантазиите му.

— Искаш ли да му отговоря? Вече обявиха последно повикване за транзитно пътуващите.

Последният час бе преминал в разпити от Чумаков за списъка на документите, които бе съставил по време на първия полет. Бяха минали само пет минути, откакто Чумаков бе дал флашката на един от лакеите си, който в този момент чакаше на опашката за паспортния контрол, за да излезе и да се отправи по възможно най-бързия начин в местното бюро на СВР, където да обработят съдържанието.

— Кажи на Нолан, че приемам условията му, но искам да се срещнем в „Парк стрийт хотел“ вместо в „Синамон Гранд Хотел“. „Парк стрийт“ е по-тих и много по-малък. Там ще е по-лесно да свършим работата.

„Да, ще е по-лесно за теб да забиеш куршум в челото ми“, помисли си Уотърман. Написа няколко реда, първо предупреждавайки Нолан, че списъците и файловете им трябва да съвпадат. После предаде съгласието на Чумаков за сделката, стига срещата да се проведе в „Парк стрийт хотел“ вместо в „Синамон Гранд“. Изпрати имейла и затвори лаптопа си.

Чумаков вече подаваше бордната си карта на изхода. Татаринът се обърна и извика:

— Побързай, Олег, агнешкият шашлик е страхотен!

Тони Джонсън извади втори кен от кофата с лед до леглото си и го сложи в неопреновия термокалъф, грижливо предоставен от „Кунунура Кънтри Клуб“. Взе дистанционното и започна да превключва през тъпите филми, повтаряни за кой ли път, и още пътните повторения на австралийски крикет мачове. Отвори третата си „XXXX Gold“. Беше само малко по-добра от американското светло пиво и това не бе атестат за качество.

Изключи телевизора, сложи си слушалките и пъхна жака в телефона си. Изслуша за втори път записа на разпита. Първо се чуваше въпросът му на английски, после преводът от човека на Зо, който се казваше Лазум, и следваше мълчание или абракадабра на бирмански. След това Джонсън се залавяше за работа. Чуваха се дрелката, ударите е чук, съскането на газовата горелка, последвани от писъци — о, да, писъците! — след това хлипане и неразбираемо бърборене, и накрая говорене... между риданията. Само двама го знаеха — Джонсън, който не преставаше да разчита изражения и език на тялото, и Лазум, който чуваше какво се казва — и за да стигне до него, той или смачкваше поредния пръст на крак, изгаряше зърно на гърдите или решаваше, че обектът е изпитал достатъчно болка засега и е време да се занимае с друг нещастник, „чакащ“ реда си наблизко.

През последните десетина години Джонсън бе прилагал усъвършенствани методи за разпит. Изтезанието бе едновременно наука и изкуство. Само с практика се напипваше деликатният баланс между това затворникът да възприема разпитващия сериозно и бързото премахване на части от тялото, след което обектът става безразличен към собствената си съдба. Само през март 2003-та Халид Шейх Мохамед бе преминал през симулирано даване цели 182 пъти за ролята си в организирането на удара от 11 септември, но така и не бе проговорил. Онова, което разпитващите го не знаеха, бе, че Ал Кайда в Пакистан държеше децата на Халид. Шейхът бе готов да умре, но не заради лоялност към Бен Ладен и Ал Кайда, а защото сътрудничеството щеше да означава смърт за децата му. Такива неща могат да променят баланса на силата между задържан и разпитващ.

Заслушан в записа, Джонсън задряма. Събуди се. Беше му доскучало. Липсваше му Нетфликс. Беше в настроение за „Маратонецът“, който бе еквивалентът на „Избавление“ за мислещия човек. Имаше нещо в непоносимата дентална агония и ректалната неприкосновеност, което оставяше незаличима следа в съзнанието на подрастващите. Където и да бе ходил из Британската общност, всеки човек от бялата раса бе гледал поне един от тези два филма^[1]. Само че да накараш преводача да предаде смисъла на „Хубави устенца“ на пуцу и после на бирмански никога не бе водило до получаване на полезна информация.

Джонсън реши да отиде в джима. Имаше три часа до срещата с човека, чисто име бе чувал многократно да се споменава.

Разговорът между Кайли и китайското посолство бе кратък. Тя потвърди, че размяната е насрочена за петък, десет сутринта, във фойето на „Синамон Гранд Хотел“ в Коломбо. В отговор ѝ бе наредено да стои до Нолан и да научи имената и местонахождението на високопоставените хора от МНЗ70 дори ако това налага да го придружи на опасни места, включително при задържане от американските власти или през океана.

Тя докладва, че Нолан е унищожил двете притежавани от него версии на файловете от АНС и че ще даде на руснаците манипулираното от МДС копие. И че ще е до него до убиването на Уотърман и докато не научи кои са и къде са прехвърлени ценните хора от МНЗ70.

Разговорът приключи и тя се замисли. Ако някой я бе попитал снощи към осем, щеше да се обзаложи, че Боб Нолан вече ще яде от ръката ѝ. Само че днес той се държеше дистанцирано до степен на надменност. Както и да е — професионалната необходимост и личното ѝ любопитство изискваха дистанцията да бъде скъсена.

— Извикай хеликоптер, за предпочитане военен — заповяда Телър на Бури. — Или нареди да ни пратят по въздух войска и я разположи редом с нас.

— Радиостанцията ми има обхват пет километра — оплака се Бури. — Дай ми сатфона.

Телър го включи и се намръщи.

— Батерията почти си е отишла. Бъди кратък.

Бури набра Рангун, нареди набързо нещо и затвори.

— Пет минути — беше загадъчният му коментар.

След малко сатфонът иззвъня и Бури отговори с поредица от изсумтявания и кимания. Отново затвори и върна апарата на Телър.

— Няма да има хеликоптери. Ниски облаци и лоши техници в Южен Ва. Повечето хеликоптери са в Рангун или Северен Шан, по-близо до маковете.

— Оставаме тук, докато не пристигне самолетът ни от Тайланд — реши Телър. — Ще заемем отбранителна позиция и ще ги накараме те да дойдат при нас. Няма начин да влезем сами по пътя в засадата. — Вечно лошото му настроение се бе скапало окончателно. Той набра телефонен номер, изчака да чуе гласа на Матюс и закрещя: — Куре сплескан! Само не си въобразявай, че не знам, че ме изработи! Ще се върна в Рангун и ще те изкормя! Ще те обеса на собствения ти език! Шибан предател! — Задавяща кашлица го раздруса и го друса цели десет секунди.

— Не знам за какво говориш, но и двамата сме загазили. Самолетът от Тайланд е навлязъл над Бирма и ще кацне до трийсет минути. Пилотира го Чарли Мерсо, като лична услуга. Силно те съветвам да се добереш до неговия пайпър и да отлетиш с него.

— Някаква идея срещу каква огнева мощ сме изправени?

— УБН и пехотинците. Едните не могат да стрелят, а другите не могат да мислят. Постъпи неочаквано и всичко ще е наред.

— Казваш, че са пристигнали преди нас? И имат самолет на полосата?

— Да, това е...

Батерията на сатфона изпиука и умря. Вбесеният Телър хвърли апарата на земята и счупи екрана му. После се наведе, вдигна го и го прибра в джоба си под тревожните погледи на Бури и войниците му.

Всички се обърнаха едновременно към раздвижването в първата кола. Доктор Уонг се бе събудил и викаше нещо. Телър каза на Бури нещо на бирмански, а Бури изляя на войниците си. Двама отидоха да се погрижат за доктора, а останалите се прегрупираха.

— Има ли друг път към полосата? Не можем ли да стигнем до нея, захождайки от североизток, вместо от югозапад? — попита Телър.

Бури свъси вежди.

— Да! Пътека... Много неравна. Трябва кола с четириколесно задвижване, не такава. — И той посочи пренебрежително тойотата краун.

— Изнесете доктора от ландроувъра и го сложете в то йотата — каза Телър. — Ще оставим шофьора и полковник Мулън тук. Когато сражението приключи, ще се върнем да ги вземем. Мулън... съгласен ли си?

Беше по-добре от два куршума в тила.

— Разбира се, Роб. Щом няма място в другата кола, оставам тук. Със силен акцент и нулева тоналност Телър заповяда на бирмански:

— Нямаме време. Изнасяйте се, хора!

Бури се развика и войниците се разбързаха да преместват оръжие и муниции от крауна в очукания роувър. После настаниха стенещия и в полунесвяст доктор Уонг на задната седалка на крауна. Краката му стърчаха през отворената врата и той продължаваше да стене. Един от войниците срита краката му, за да ги натика вътре, и затръшна вратата.

По време на бързата смяна на колите Мулън не бе изпуснал от поглед сака си със зигзауера, за да е сигурен, че ще остане на пода пред задната седалка.

Полетът от Абу Даби за Коломбо излетя навреме. Уотърман бе изтощен от стреса на първата отсечка и от усилието да се досеца кои файлове кръстникът му ще запази, кои ще изтрие и кои ще манипулира, преди да даде каквото и да било на враговете им. Беше като да играеш бридж за телепати. След това херкулесово усилие се зареди с търпение за следващата доза гаври от страна на Чумаков. Малко разочаровашо обаче той не направи нищо, с изключение на това, че поиска да му бъде върнат лаптопът. Началникът от ФСС демонстративно извади книга с меки корици на английски — един от онези долнопробни шпионски трилъри с експлодиращи самолети на корицата, „Океан от заблуди“. За Уотърман това бе чиста проба боклук, но Чумаков я четеше толкова внимателно, че даже си подчертаваше някои пасажки.

До кацането имаше четири часа бездействие. Седалката на Уотърман в салона за първа класа запя неустойимо като сирена и той се предаде на съня.

Чумаков се натъкна на китайска дума, означаваща заразен със зловреден софтуер компютър. Според завладяващия трилър поделение 61398 на НОА наричало тези компрометирани машини *луоши*, „бройлер“. Точно това бе спящият до него Уотърман — голямо сочно *луоши*.

Дойл се обади на Константайн:

— Догадката ти се оказва вярна. Нолан използва един от хакерите си, Вишну Балендра, на двайсет и шест, безработен, от богато семейство. Нещо като момче за всичко. Без явни връзки с разузнавателната общност, но прилага техники за изплъзване от проследяване, което издава инструктаж, вероятно от Нолан. Както и да е, проследихме Нолан до „Рокетс Клуб“. Това ако не е криене пред погледа на всички — мястото е кажи-речи врата до врата с посолството ни. Какво искаш да направя?

— Абсолютно нищо. Не докосвай Нолан, хотела му или антуража му. Не предприемай нищо, което би го алармирало. Следете Балендра, и толкова. Опитайте се да подслушвате разговорите му, докато е вътре, но за останалото оставете нещата да се развиват сами. Сега ще се обадя на Бърнс и ще му съобщя за смъртта на Пат Лонг.

— А онзи G550 на летището? Имам там хора на три смени, които не го изпускат от поглед.

— Оставете го на мира, макар да съм готов да се обзаложа, че Нолан няма повече да види този самолет като човек на свобода. Ако ни изненада и се покаже там, направете нужното самолетът да не помръдне и задръжте всички на борда.

Полетът на „Еър Норт“ от Даруин беше първата отсечка на изтощително пътуване. „Вече съм прекалено стар и много важен за подобни дивотии“, мислеше си Каултър. Полетът беше само един час, но сбитите една в друга седалки, грохотът на турбовитловите двигатели и потискащо дебелите му спътници го караха да се чувства като бутилиран зародиш в алеята на ужаса на някой цирк. Добре поне, че от „Кунунура Кънтри Клуб“ изпратиха кола. След душа в климатизираната стая се бе почувствал малко по-добре. Бе имал време да провери електронната си поща преди обяда с превъплъщението на Томас де Торквемада^[2].

Телър бе увиснал онлайн поне от трийсет и шест часа. Не беше добър знак, но не беше непременно и катастрофа. Парите и приоритетните мишени вече бяха в Австралия и Каултър планираше да прекара интересно утре с тях. Успехът на операцията зависеше повече

от полезността на информацията, изтръгната от иранец, отколкото от онова, което можеше да се случи на стария рейнджър.

Питаше се дали не е време да потърси Уолам на сатфона. Може би днес бяха реализирали някакъв напредък, докато той летеше от Сидни към тази отбивка за тирове в пустинята.

Едно от основните правила в поделението бе, че имаш по-добър шанс с малко хора, които знаят какво правят, отколкото с много, на които не можеш да разчиташ. Джерард подаде на полицаия Сай „Глок 17“ с два резервни пълнителя и му изнесе триминутна лекция как да ги сменя и да стреля. Нареди на необичайно изглеждащия полицаи да стои с капитана и втория пилот и да застреля всеки, който се приближи до тях. Сай каза, че е разбрал всичко, и го дари с широка усмивка. Хлапето изглеждаше толкова невъзмутимо, сякаш му бе показвал как да обръща кюфте на скарата. Джерард го попита откъде знае английски толкова добре.

— От лагера за бежанци. Пристигнах от Северен Ва на китайската граница. Баща ми беше убит, докато се сражаваше с армията на Шан, а сестрите ми, майка ми и аз бяхме прехвърлени в лагер на ООН. Пет години посещавах училище на ООН и научих английски добре. Майор Зо ме взе в полицията, когато станах на осемнайсет.

Междувременно Майкълс прекарваше Лазум през стъпките на зареждане на лентата с двеста 7,62-милиметрови патрона в монтираната върху двунога картучница М60, която бяха взели за така и непристигналите морски пехотинци. Демонстрира му как да се справя с най-типичните неизправности, предупреди го да не задържа спусъка натиснат по-дълго от няколко секунди и му обясни как да се прицелва изпреварващо за движещи се на прибежки вертикални цели на разстояние триста-четиристотин метра. Лазум кимна енергично, когато Майкълс му заповяда да стреля по всеки, който се появи във фланг или се опита да атакува самолета. Последното решение на Майкълс бе да отпрати Лазум на двеста и петдесет метра нагоре по полосата, в посока обратна на паркирания „Пилатус Портър“. Задачата на Лазум бе да елиминира онези, които биха се опитали да извадят от строя със стрелба тяхното средство за прибиране у дома. Дребничкият полицаи

залитна под тежестта на картечницата, двуногата и патронните ленти. От съжаление Майкълс свали третата лента от плещите му и я остави на земята.

Самолетът чакаше в средата на полосата. Бяха го разположили там по две причини. Първо, никакъв традиционен самолет с фиксирани крила не можеше нито да кацне, нито да излети, докато РС-6 блокираше полосата. Второ, портърът имаше нужда от толкова малко разбег, че можеше безпроблемно да излети и в двете посоки.

Самите Джерард и Майкълс наравиха по една SCAR CQC. Разделиха си осемте гранати и взеха резервни пълнители. Планът беше прост: откриване на огън колкото може по-на югозапад, за да не могат враговете им да повредят или унищожат РС-6 или самата полоса.

Изминаха на прибежки шестстотин метра по полосата, преодоляха изпочупената ограда от телена мрежа, обграждаща летището, и излязоха на черния път, който се задънваше там, където някога може и да бе имало портал. Намериха две удобни за скриване места на петдесетина метра едно от друго. Целта им беше да извадят от строя първата и последна кола и приближаващия конвой и да използват осколочните гранати в комбинация с карабините. Ако не се изправеха срещу БТР, трябваше да могат да се справят с всичко на колела, което можеше да изпрати армията.

Ландроувърът напредваше бавно, подпомаган от лопата и мотика, за да стане пътят пред него проходим. Бури възбудено сигнализира, че точно пред тях пътеката извива на север и скоро ще могат да излязат на пътя за полосата, т.е. вече се бяха изнесли във фланга на чакащите ги в засада.

Телър заповяда да спрат. Бури се обади по радиостанцията на шофьора на тойотата. Заговори му с къси напрегнати фрази и чу в отговор нещо, което не му хареса. Повтори заповедта си още по-строго и се изключи.

Когато радиостанцията издаде сигнал, Мулън бе задрямал на предната седалка. Каквото и да бе казано, шофьорът се бе опълчил на командира си и бе сгълчан в отговор. Без предупреждение бе запален двигателят и Мулън едва успя да скочи, преди краунът да се изстреля напред. Шофьорът наби спирачки и дясната предна врата се затвори от

инерцията. В отговор на неизречения въпрос на шофьора Мулън енергично каза „не“ с пръст през гърлото. Тойотата отново скочи напред, докато старият пилот се питаше какво, по дяволите, ще прави сам и невъоръжен край черен път в Южен Ва. Искаше му се поне да има репелент за насекоми. Комарите се стелеха като плътен облак и всеки от тях носеше в себе си малариен плазмодий.

Някъде напред отекна експлозия и той тръгна натам. Още подалече зачатка картечница. Той продължи да върви — всякаква компания бе по-добра от никаква.

Капрал Лазум от полицията на област Иравади за първи път лежеше зад тежка картечница. Колата се носеше по полосата с висока скорост, първите му изстрели бяха високо и оглушителни. Следващите бяха встрани, другите след тях ниско, което се виждаше по трасиращите. Ландроувърът продължаваше да се носи напред. До самолета оставаха по-малко от триста метра. Този път той започна от ниско и продължи с насочване на трасиращите куршуми върху колата. Ландроувърът рязко спря, завъртя се, прекатури се и продължи да се плъзга към неговата позиция с шасито нагоре и с изхвърляне на искри. Той натисна спусъка за по-дълго и трасиращите напипаха шасито. Колата застина. От нея се издигаше пушек. Ушите му звънтяха. Някаква врата се отвори нагоре като подгънато ухо на бял заек. Картечницата пак затрака, но лентата свърши след само няколко секунди. Вече не чуваше нищо. Двама души изскочиха от колата и отвърнаха на огъня му. Той по-скоро усети, отколкото чу куршумите да минават над главата му. Стори му се, че му отнема цяла вечност да зареди втората лента. Когато вдигна поглед, две мравки в камуфлажни униформи изтегляха безжизнено тяло от преобърнатия джип, а три други мравки лежах по корем на пистата, насочили оръжия към него. Лазум откри огън и видя правите фигури да падат, а легналите да се гърчат известно време и да замират. Продължи да стреля, докато ландроувърът не избухна в пламъци. Втората лента също бе свършила и той посегна за третата, но се сети, че тя е на двеста и петдесет метра от него, захвърлена край пистата.

[1] В „Маратонецът“ (1976, реж. Джон Шлезинджър) нацистки престъпник изтезва героя със зъболекарска машина, като му вади корен на здрав зъб без упойка, а в „Избавление“ (1972, реж. Джон Бурман) група бизнесмени излиза на рафтинг в опасен район и единият е завързан и изнасилен; фразата „Хубави устенца“ (He got a real purdy mouth, смисълът е pretty) е култова от втория филм (друга е „Обзалагам се, че можеш да квичиш като прасе“). — Б.пр. ↑

[2] Томас де Торквемада (1420–1498) — първият Велик инквизитор в испанското движение за уеднаквяване на религиозните практики с тези на католическата църква, известно като Испанска инквизиция. — Б.пр. ↑

42. ТУРА, ПЕЧЕЛЯ

Четвъртък, 13 март: провинция Шан, Сингапур, Кунунура, Рангун

Осколочната граната на Джерард напука предното стъкло на крауна, преди да детонира вътре и да убие на място шофьора и д-р Уонг. Над колата се издигна дим. Картечницата М60 заекна и отново зачатка и той и Майкълс разбраха, че са ги изиграли. Без нито дума те се обърнаха и се затичаха нагоре по пътя към полосата. Там Лазум вгорчаваше нечий живот.

Четирите тела на пистата не даваха признаци на живот. М60 беше без муниции. Лазум реши да отиде до димящата развалина и да види има ли вътре някой жив. В крайна сметка нали имаше 9-милиметров пистолет, че и резервен пълнител. Помръднеше ли някой, той щеше да изтича за последната патронна лента и после щеше да ги разстреля като едното нищо. Изправи се и закрачи през слонската трева към края на полосата.

Бури избра този момент да се надигне залитайки на крака, да излезе иззад горящия ландроувър и да вдигне гранатомета на рамо. Експлозията завъртя картечницата в зловещ дует с откъснатите крака на Лазум.

— Улучи ли го? — умолително попита Телър. — Улучи ли го това копеле?

— Улучих го, но и той ме уби — отговори Бури и падна. Червата му се показа през решетото, оставено в корема му от куршумите.

Телър изпълзя през Бури, който — верен на думата си — лежеше съвсем мъртъв до гранатомета. Без друга ракетна граната гранатометът беше безполезен. Трябваше да си завлече задника накъде, преди пожарът да възпламени неексплодиралите муниции. Никой друг не бе оцелял след помитацията огън на картечницата. Някога Телър бе наказал предостатъчно виетконгците със същото безпощадно оръжие. Беше

донякъде иронично, че на 67 години едва не бе умрял в ръцете на стария си приятел. Прасето. Но това не се бе случило, защото той беше по-корав от всички. Винаги. И винаги щеше да бъде по-корав. Наведе се, за да вземе автомата АК-47 с раздробен приклад, и изплю храчка. Проклетият д-р Уонг. Беше мъртъв, заедно с Мулън. Сега трябваше да намери друг специалист по лъчева болест. Но първо трябваше да се качи на витловия самолет на петстотин метра оттук и да отлети за Банкок или може би да премести самолета от полосата, за да може един стар наркоман да приземи своя пайпър.

Едва когато се опита да прехвърли автомата от лявата в дясната си ръка забеляза, че губи кръв от раната на мястото на липсващия му палец и показалец. Реши да седне за момент и да спре кръвотечението.

Докато Телър гледаше мястото на липсващите си пръсти, евакуационният полет от Мей Сот се появи на шейсет метра над полосата. Чарли Мерсо знаеше повече за музиката на опасните зони за кацане от всеки друг жив по тези места. „Пилатус Портър“-ът в средата на полосата пееше меланхолична песен, кълбетата дим встрани от полосата, някъде на югозапад, добавяха тъжен втори куплет, а преобърнатата пламтяща кола и разпилените по полосата трупове пееха в хора.

Мерсо издърпа лоста, зави остро и се върна за втори заход, този път накланяйки крилата, за да направи снимка на горящия ландроувър. Матюс му бе обещал пълно заплащане, ако прелети над полосата поне веднъж. Беше сложил чавка на това, сега беше време да се прибере у дома и да запали лула с опиум. На английски с френско-виетнамски акцент той изкрещя срещу вятъра: „Сбогом, Робин Телър! Никога не съм те харесвал!“ Разклати крила и се снижи рязко, за да избегне обстрел от земята.

Телър седеше неразбиращо, докато мнимият му спасител прелетя над него и изчезна в нисък облак на североизток.

Майкълс и Джерард стигнаха до полосата навреме, за да видят как пайпърът на Мерсо изчезва в посока към Тайланд. Майкълс се отправи към техния портър, за да съобщи да го подготвят за полет. Джерард се насочи към ландроувъра и с бинокъла се опита да разбере има ли там някой оцелял, с изключение на възрастния бял, който

седеше объркано на самата полоса. Лазум и картечницата бяха пометени с един изстрел от 250 метра разстояние. Старецът не помръдваше; беше омотал някакъв парцал около дясната си ръка. Но Джерард видя и автомата до него, както и начина, по който Телър — кой друг, освен Телър можеше да е това? — се преструваше, че не го е забелязал с периферното си зрение. Близо до него на земята имаше и гранатомет.

В пламтящата кола избухна граната и посипа полосата с автомобилни отломки. Джерард се хвърли на земята още при блясъка на експлозията, така че ударната вълна и шрапнелите минаха над него. Той стана и пак погледна през бинокъла, за да се увери, че Телър вече не мърда. Заобиколи проснатото тяло откъм краката и ритна встрани автомата, преди да побутне окървавения торс с ботуша си. Телър не издаде звук, но кървавата пяна по устните му се раздвижи. По дяволите! До Телър лежеше сатфон със забито в екрана му остро парче метал.

Време беше да извади аптечната и да се залови за работа.

След като съобщи на Бърнс за смъртта на агент Патрик Лонг до бунгалото на Нолан, Константайн напрегнато зачака реакцията му.

— Дявол го взел! Дадох ти пряка заповед Нолан да не бъде докосван по никакъв начин. *Никакъв* начин! А ти не само си действал зад гърба ми и си наредил на Дойл да подслушва хотелската му стая, но и си пожертвал един от хората ми!

— Съжалявам, сър! Изпратих ви оставката си с имейл, трябва да сте я получили. — Константайн имаше два приоритета в живота си — Иисус Христос и Компанията. Затова затвори очи и стисна зъби в мълчалива молитва.

— След като това шибано фиаско приключи, ще има време да говорим за оставки. В момента ме интересува единствено къде е Боб Нолан!

— Проследихме го до „Коломбо Рокетс Клуб“. Изглежда, се е съюзил с китайска гражданка, която още не можем да идентифицираме. Отседнали са в съседни стаи с изглед към океана.

— Конкретно за това имам новини. Току-що научихме, че директорът на МДС и неговото протеже, зам.-директорът по

контрашпионажа, са загубили работата си във вторник. Най-новият член на Постоянния комитет на Политбюро, Ий Шиубао, изгарял от нетърпение да покаже кой командва парада. В резултат директор Лю е под домашен арест, а неговият номер две е понижена и си е събрала багажа за Сингапур. Още не сме я засекли там. На моя екип току-що му хрумна, че може би офицер Ю Кайли е обединила усилията си с Нолан.

— Последната приятелка на Нолан е старши офицер в МДС?

— Не е изключено. Утре летиш за Токио. Матюс идва от Рангун, както и онзи образ от УБН и неговият началник. Ще участваш в срещата. Може би ако най-сетне започнем да работим заедно, ще успеем да разберем и какво, по дяволите, става.

— Да, сър. Благодаря ви, директор Бърнс.

— А... и още нещо. Предай пряко на Дойл, че утре от осем нула-нула трябва да има на разположение в посолството екип, който да чака Уотърман и Нолан. Оказва се, че ЦРУ работи с друга разузнавателна служба, която е предложила да ни предаде тези двамата в замяна на... други неща. Директорът на ЦРУ Пъркинс ми съобщи тази новина преди четирийсет и пет минути. Точно заради това трябва да не пипаме Нолан. *Не е твоя работа да го задържиш!* — И Бърнс затвори, без да чака за отговор.

Константайн остана стоически в кабинета си. Беше взел решение да прекрати разследването на „Вътрешни разследвания“ по повод обвиненията на Нолан във връзка с МН370, но Бърнс току-що беше пуснал бомбата, че Нолан и Уотърман ще бъдат предадени на ЦРУ от друга разузнавателна организация. Можеше да се предполага, че това е ФСС, защото те вече държаха Уотърман и можеха да задържат Нолан, когато той се появеше, за да осъществи сделка. Значи руснаците щяха да върнат Уотърман и Нолан, вързани с панделка... но срещу какво точно?

Не, това не миришеше добре. Имаше нужда от още факти относно МН370, преди да реши, че Нолан не е прав. Вече имаше разрешението на ДНР Морис, така че поне гърбът му беше защитен.

Разбраха се, ако дойдат подкрепления, Джерард да довърши Телър и да се отправи към самолета, а Майкълс да го прикрива.

Майкълс вече тичаше към РС-6, когато забеляза някой да се приближава откъм югозападния край на полосата. Вдигна телескопичния прицел на SCAR-а пред окото си и различи възрастен мъж от бялата раса да редува ходене с подтичане. Не изглеждаше да е ранен. Джерард трябваше да го спре, преди той да се приближи достатъчно, за да направи някоя поразия...

Мулън знаеше, че шансовете да му умре от старост вместо на тази полоса зависят от това дали Телър е загубил последната битка. Онзи, който го държеше на прицел и вървеше срещу него, беше от другата страна. Камуфлажната му униформа за пустиня и габаритите му го маркираха като чужденец, вероятно американски военен. Но ако той и Телър бяха от добрите, защо другите военни в страната не бяха на тяхна страна? Кашата беше пълна. Мулън беше изморен, жаден и си бе порязал пищяла, докато бе прекатервал порутената ограда, заграждаща полосата. Спря, за да не бъде прекалено задъхан и да може да говори, когато другият го наближи. Освен това моментът му се стори особено подходящ да сплете пръсти на тила си.

Каултър нямаше проблем да разпознае Тони Джонсън сред малкото хора в трапезарията. Той беше единственият метър и деветдесет, с ниска подстрижка и квадратна челюст и на всичко отгоре носеше обхващащи лицето слънчеви очила. Когато Каултър се приближи, Джонсън стана, свали очилата и му подаде ръка за здрависване.

Джонсън си помисли, че Франк Каултър би трябвало да е поедър, но поне възрастта не го бе прегърбила. Беше си дребен през целия си живот, но оставаше прав като щека. Джонсън не се заблуждаваше от добродушното му излъчване. През седемнайсетте години сред военни и сродните им бе преминавал на страната и на армията, и на шпионите. Каултър бе един от онези, за които всеки можеше да разкаже някаква пикантна история, като се започнеше от ранните му дни като тюлен в Тонкинския залив, през схватките с Че Гевара по бреговете на Танганика в Конго, до дипломирането в Харвардския бизнес факултет, преди да възобнови кариерата си в Компанията. И ето го човека легенда пред очите му — висок само метър и седемдесет и с изражение на добродушно куче. Без дълго

обмисляне и двамата си поръчаха барамунди с чипс. Джонсън продължи с втора бира, а Каултър си поръча кафе без захар и мляко.

Каултър се поинтересува за семейството на Джонсън (разведен, без деца и без обвързаност в момента) и заниманията му, когато не тренира афганските специални сили и не извършва разпити (рядко). Джонсън, на свой ред, не изтръгна много от Каултър, освен че животът в пенсия е досаден, че живее на върха на планина на стотина километра от Рединг, Калифорния, и че има млад син от втория си брак, когото боготвори. След като трапезарията опустя, разговорът стана делови.

— Какво имате за мен? — попита Джонсън.

— Шейсет и няколко годишен иранец, експерт по разработване на атомно оръжие. Получил с образованието си на Запад, знае английски. Владее техниките на устояване на разпит, така че нашите домакини, бивши служители на австралийските разузнавателни служби, не успяха да изтръгнат нищо от него от понеделник следобед досега. Казах им да ограничат съня му до три часа на денонощие. До днес е на гладна стачка. Току-що говорих с онзи, който ръководи операцията. Той разполага с дневници, бележки на разпитващите и видеозаписи на сесиите досега.

— Опитвали ли са специални техники?

— Доколкото ми е известно, не. Хората на Уилбър нямат научен подход. Зарадваха се, като чуха, че точно ти ще поемеш нещата. Разбрах, че не идваш от Афганистан, а от Бирма. Какво се е случило там?

— Бях в Рангун. Вчера там беше истинска лудница някакъв хеликоптер изпържи цял жилищен квартал. Приятели на копелетата, които разпитвах, се опитаха да ги измъкнат. Заличихме ги, но големият им шеф още е на свобода или поне беше вчера сутринта, когато отлетях.

— Звучи като история, която ще ми разкажеш някой ден. Какво ти трябва, за да накараш учения да сътрудничи?

— Колко представителен трябва да бъде, когато приключи с него?

— Утре сутринта ще летим два часа до платото Мичъл и ще кацнем на изоставена писта от Втората световна война. Оттам ще ни вземе хеликоптер и за десет минути ще ни пренесе на най-отдалечения

рибарски лагер на света. Все още сме в дъждовния сезон и там още няма много рибари. Най-близкият град е на триста километра. Дори аборигени не се навъртат наоколо. Ученият е смятан за загинал, така че няма никакво значение как ще изглежда след теб. Той така или иначе е стръв за раци, но информацията, с която разполага, е... критична във времето!

Джонсън забеляза, че акцентът на Каултър почти изчезва, когато изостави ролята си.

— Ще възприема традиционния подход, адаптиран за бързи резултати — каза той. — Каква е товароподемността на самолета?

— Ще летим само ние, сто и петдесет килограма провизии за момчетата, значи остават над двацет килограма, за каквото ти е нужно, стига да можеш да го купиш в местните магазини.

— Предупреди пилота, че няма да излетим утре, преди местните железарски магазини да са отворили.

— Това е лесно — каза Каултър, а в себе си се запита откъде Компанията намира такива типове. Но в интерес на истината Джонсън нямаше равен на себе си.

Фалшивата снимка на Гонзалес беше истински шедьовър. Той се бе погрижил за подробностите, стигайки до това да намери кафяв „K Line“ контейнер, който да снима отвътре, макар снимката да не показваше контейнера отвън. На Хекър му хареса как бе използвал естествената светлина — контейнерът бе ориентиран север-северозапад, също както оригинала на терминала „Тилава“. Хекър можеше да види горната половина на сандък над подредените чували с пясък и синьо-червената риба в емблемата на „Малейжа Еърлайнс“ на бял фон, смътно видима в сенките.

— Погрижи ли се, за датата и часа? — попита той Гонзалес, макар да се досещаше за отговора.

— Естествено, но трябва да променя това-онова в стария ми телефон, за да изглежда като направена с него. Ще върна фабричните настройки на моя „Блекбъри“. Къде е Травис?

— Забави се един ден в Сингапур. Утре излита за Хавай. Ако успееш да свършиш работата до утре вечер, ще оставя телефона, докато минавам през Сингапур.

— Ще му се обадя и ще го предупредя. Ще ми трябват и няколко пароли, за да мога да синхронизирам стария му блекбъри с неговите контакти и календар, както и да се регистрирам в неговите приложения. Мен ако питаш, най-добре е да вземеш от Травис истинския му телефон и да го занесеш на плажа.

— На плажа ли? Защо?

— О... не се ли сещаш? Малко гмуркане с него и така нататък...
— подсказа Гонзалес.

— Аха... ще го направя. Разбери какво се е случило е Монг Хсат. Обади се на Зо и виж дали може да се чуе с пилотите по радиото. Трябват ми всички възможни улики за срещата в петък в Токио. Ако имам повече работа, ще се върна в събота вечерта.

Гонзалес чак подсвирна.

— Не може да е чак толкова сериозно!

— Може, може. Трябва да покажем Робин Телър жив. Това е единственият заек от шапката, който ще спаси задниците ни — и на мен, и на Боб.

Майкълс свърши с обискирането на Мулън и попита:

— Как се казваш и какво правиш тук?

— Казвам се Вон Ли. Бях на полета на „Малейжа Еърлайнс“. Навремето бях пилот в гражданската авиация. Оцелях след декомпресията на салона, предизвикана от похитителите, като използвах кислородна маска, свързана към бутилка в багажното отделение над тавите в предната половина на бизнескласата. Когато самолетът кацна в Бирма, всички се изненадаха, че има жив отзад. Казах им, че съм лицензиран да пилотирам самолети от всякакъв тип и хеликоптери, и те решиха да ме оставят жив. Мисля, че искаха да пилотирам самолета ви, за да откараме Телър в Банкок, където да го лекуват от лъчева болест.

— Леле... чакай малко! Изпуснах му дирята. Виж, ние трябва да се махнем оттук преди стъмване. До самолета има само сто и петдесет метра. Сега с тебе трябва да стигнем дотам за нула време. Можеш ли да вървиш?

— Да вървя ли? Ще тичам до онзи самолет, когато ми кажеш, че Телър е мъртъв.

— Почти... доколкото виждам, макар партньорът ми да се опитва да го позакърпи. Хайде да мърдаме, господин Ли.

Докато Вон Ли изпразваше една от манерките, Майкълс трябваше да се справя с бунт. Сай бе толкова разстроен от новината за смъртта на Лазум, че отказа да носи на гръб ранения Телър до самолета. Нервираният Майкълс му даде един брезент и изсумтя:

— Иди събери парчетата на приятеля си в това.

Майкълс едва можа да убеди втория пилот Хпан — без малко да се наложи да го заплаши с пистолета си — да го придружи до мястото, където Телър лежеше на пистата редом с трупове, разхвърляно оръжие и парчета от ландроувъра.

Качването на Мулън и преговорите в пилотската кабина не бяха отнели и десет минути. Когато погледна натам, Майкълс се изненада да види голям камион, спрян непосредствено до Телър, и десетина войници със странни униформи, разположени във формация за сражение. При пристигането на камиона Джерард се бе оттеглил и сега с разперени встрани ръце на може би петдесетина метра от тях и с праметнато през рамо оръжие бавно отстъпваше заднешком към портъра.

Майкълс също вдигна ръце и тръгна към Джерард. Щом го наближи, каза:

— Идва помощ. Просто продължавай назад в посока на гласа ми. Бъди готов да се погрижиш за шестимата вдясно на теб.

Майкълс смяташе, че рамо до рамо двамата могат да убият всички войници с две гранати и малко работа с автоматите.

Дотича Сай, който бе приключил със задачата си на касапин, и обясни:

— Това е армията на Ва!

— Това добре ли е, или е лошо? — попита Джерард, който най-сетне бе стигнал до Майкълс и бе спрял. Пръстите и на двамата бяха върху спусъците.

— Аз съмва! — гордо заяви Сай и го доказа, извиквайки някакво приветствие на странен език. Каквото и да бе казал, свърши добра работа, защото командирът изляя няколко думи и хората му свалиха оръжията си.

— Кратко Ърл, по твой знак можем да започнем. Гласът на Леър Майкълс беше мек като уискито от Тенеси, с което се славеше родният

му град. Със сламеножълта коса и руса брада, той беше висок метър и осемдесет и имаше физиката на щангист. Преди върлинестият Джерард да успее да отговори, командирът от Ва пристъпи към проснатия Робин Телър и жестоко го ритна. Телър изрева от болка, а войниците се разсмяха. Командирът изплю струя червен сок от ядки на бетел върху Телър. Телър използва лявата си ръка, за да извади бойния си нож, и безсилно замахна в посока на военния, който просто отстъпи. Нов силен ритник запрати ножа да се търкаля по пистата.

— Леър, започвам да мисля, че сме сред приятели — каза Джерард. — Да погледаме шоуто и ако започне да се развива зле, ще ти дам знак.

В знак на солидарност той махна приятелски на войниците, извади очилата си „Оуклис“ и за по-убедително извика: „Хоя!“ Войниците в един глас изреваха тяхното „Хоя!“. Офицерът демонстрира същия колективен дух, като стъпи върху осакатената дясна ръка на Телър и изтръгна от него пронизителен писък.

— Дяволите да ме вземат, ако това не са група лоши американолюбиви войници на Ва! — коментира хладно Майкълс.

— Мога само да те уверя, че със сигурност никой няма да ни повярва и дума, ако се опитаме да го разкажем, като се върнем.

Във възбудата си Сай изтича при командира и започна да го убеждава в нещо с много жестикулиране. Войниците се събраха в полукръг около Телър, който се бе обърнал по гръб. Косматият му гръден кош бе плувнал в кръв. Все още беше в съзнание. Сай го ритна в главата, което изтръгна от него животинско изръмжаване.

Сай се обърна към двамата от „Делта“, които бавно се бяха приближавали и бяха спрели наблизко.

— Този човек е лош! Много лош! Крал е от ва! Убивал е войници на ва! Изнасилвал е жени на ва! Всички се страхуваха от Тофър! Сега никой не се страхува от Тофър! — И се изплю върху Телър.

Командирът заговори и двама от войниците му пуснаха оръжията си и изтичаха до камиона. Вече се здрачаваше и Майкълс и Джерард започваха да се чувстват все по-некомфортно, докато войниците ровеха за нещо в каросерията. След малко се върнаха на бегом с двуметров дървен кол и украсено с блещукащи камъни сандъче за меч.

Командирът протегна ръце напред и единият войник положи върху обърнатите му нагоре длани гравирана ножница. Офицерът

извади оръжието от ножницата и го предложи на американските сержанти. Те се усмигнаха вежливо и отказаха със завъртане на глава. Без повече церемонии офицерът застана до Телър, а двамата войници го вдигнаха да седне. Трети го сграбчи за късата коса и издърпа главата му назад.

Старият пилот се приближи, за да види за какво е цялата суматоха. Телър отвори широко очи и извика:

— Полковник Мулън! Мулън! Помогни ми!

Мулън не каза нищо.

Ва мразеха Телър. Това се разбра по бавния мъчителен начин с рязане като с трион, по който командирът го обезглави. Телър беше полумъртъв, но се съпротивляваше яростно. Накрая се наложи да го държат петима. Командирът набучи главата на Телър на кола. Устата му беше зейнала в няма агония. Войниците се бутяха, за да се доберат кой да държи кола, докато събратята им крещяха възбудено и се редуваха да ритат обезглавения труп.

Няколко от ва съблякоха куртките си, които бяха изцапани с кръвта на Телър, и подхванаха ритмичен напев, разкъсан от диви викове, докато развяваха окървавените куртки над главите си. Но празненството едва започваше, защото другите ва започнаха да обезглавяват труповете на бирманските войници.

Джерард направи бърза снимка на групата, държаща кола с главата на Телър, и каза:

— Дявол да го вземе! Това беше жестоко!

Несигурен какъв е протоколът в подобна ситуация, Майкълс кимна на командира и се усмигна за сбогом. Джерард последва примера му и двамата тръгнаха към самолета с небрежна походка. Сай се подигра още веднъж с трупа, оправи униформата си, а после той и Хпан изтичаха двеста и петдесетте метра до останките на Лазум. Джерард, Майкълс и Мулън проследиха как войниците на ва събират оръжието по пистата, преди да се качат на камиона си и да потеглят.

Сай и Хпан най-сетне приключиха с неприятната си задача и довякоха брезента с Лазум до самолета. Майкълс им помогна да го качат.

Самолетът започна да рулира и всички си сложиха коланите. Майкълс се обърна и каза:

— Та, *полковник Мулън*, предполагам, че искате да промените смешната си история, която ми поднесохте преди малко...

43. НЕРАЗБОРИИ В КОЛОМБО

Четвъртък вечер, 13 март: Коломбо

Балендра и Нолан се върнаха от обиколката си из парка на „Рокетс Клуб“, която бе включила качване по късото стълбище, извеждащо над задната стена. Отделиха няколко минути да се разходят по железопътната линия, отделяща клуба от плажа. Ярکو осветен отвътре влак с пет вагона мина покрай тях. Няколкото пътници или се подаваха през вратите, или надничаха през прозорците без стъкла, за да погледнат успоредно пътуващия локален влак от гара Колупития за остров Слейв. Нолан се замисли какво шоу очаква онези, които ще пътуват със същия влак след четиринайсет часа.

Двамата уговориха последните подробности, после се прибраха в стаите си. Чумаков и Уотърман трябваше да кацнат скоро и Нолан искаше новият му компютър да бъде онлайн за възможна размяна на имейли. Погали дадения му от Балендра „Глок 19“, който бе компактен от „Глок 17“ на Райдър. Стана му забавно как в неделя не бе искал да се докосва до оръжие, а само четири дни по-късно беше готов да размени колата си за този пистолет.

Полет 216 от Абу Даби на „Етихад“ се приземи шест минути по-рано от разписанието на международното летище „Бандаранайке“. Уотърман трябваше да положи усилия, за да догони спортното ходене на Чумаков през празните гишета за паспортен контрол. Олег Гордиевски, руски гражданин на 29, не събуди любопитството на служителя в бяла униформа и получи виза за 90 дни.

Надзирателят на Уотърман от ФСС и помощниците му, изглежда, не споделяха неговата загриженост, че може да го арестуват, ако се задържи на летището. Чумаков настоя да му купи бутилка „Столичния“, към другата, която вече си беше взел.

— Двамата с кръстник ти Боб може да пиете за освобождаването ти утре вечер — каза му той на касата, докато броеше

двайсетдоларовите банкноти.

Според Уотърман имаше две вероятности — нищожна и нулева, — че в петък вечер той ще седи в хотелска стая и ще се налива с водка в компанията на Боб.

Приповдигнатото настроение на Чумаков се развали, когато му се обади по телефона.

— Ела, отвън ни чака кола — късо каза той и ускори и без това бързия си ход. Уотърман трябваше да тича, за да го догонва. Забавиха малко, когато минаваха покрай митничарите. Чумаков дори ги изгледа предизвикателно, но никой не се престаши да поиска да прегледа саковете им. Групата им излезе от летището, проби си път през тълпата посрещани и се насочи към два чакащи черни джипа. Шофьорът на единия — приличаше на бандит — подаде автоматични пистолети на двамата телохранители от ФСС, което опъна допълнително нервите на Уотърман.

— Неприятности ли очакваме? — попита той Чумаков.

— Снощи до хотелската стая на Нолан е бил открит агент на ЦРУ с прерязано гърло. Убиецът още не е задържан. Не знаех, че кръстник Боб е майстор на ножа, затова вземаме предпазни мерки.

От мястото си в средата на седалката Уотърман напрягаше поглед да различи отдалече засадата, но едночасовото пътуване до „Парк стрийт хотел“ мина без изненади. Без да повишава тон, Чумаков му заяви, че ще умре, ако има глупостта да напусне стаята си. Хотелският му телефон щеше да бъде прекъснат, така че и разговори нямаше да има.

Чумаков отиде с една от колите в руското посолство, за да говори с Владимир Артурович Григориев, шеф на резидентурата, и да провери електронната си поща. Не го беше виждал досега, затова се изненада от младостта и интелекта му. Чумаков бе смятал Колombo за надгробен камък на кариерата във ФСС, но изглежда, не бе така заради възхода на Китай. Прегледа пощата си и активира местния си мобилен телефон. Нолан му бе изпратил най-странния имейл, който бе виждал през 22-годишната си кариера в разузнаването. Този човек беше прикачил списък на файловете от диска, който предлагаше да размени срещу Уотърман, което само по себе си бе странно. Но съпровождащото го писмо бе едновременно вбесяващо и интригуващо:

„Парк стрийт хотел“ е неприемлив. Ако тези файлове не те интересуват, не си прави труда да идваш. Постъпи с Уотърман както ти харесва. Ако обаче се явиш за размяната, искам да те предупредя, че аз ще съм със старши служител на МДС и под закрилата на Китай.

Напомням ти, че ако срещата не премине гладко, доказателството за твоята корумпираност вече е предадено на трета страна и ще бъде изпратено на директора на ФСС Андрей Портников, Владимир Путин и международната преса.

Бъди така добър да потвърдиш получаването на този имейл на телефон 0793-748-744 и ми дай номер, на който да можеш да бъдеш намерен в петък сутринта.

Робърт Нолан, Централно разузнавателно управление

Първоначалната заплаха на Чумаков срещу децата на Нолан вече не бе от значение — или Нолан не обичаше децата си, или те бяха недостъпни за него.

Чумаков дори не помисли да отвори прикачения файл със съдържанието на диска — това само щеше да изложи мрежата им на атаките на последния зловреден софтуер на ЦРУ. Нямаше смисъл и да го препраща на специализирания ИТ екип на ФСС по разкриване на компютърни престъпления, базиран в Абу Даби. Само предаването на диска заедно с Уотърман и Нолан — живи или мъртви — на американците щеше да донесе на Русия свобода на действие в Крим и Украйна. И само външнополитически удар от подобен мащаб можеше да накара шефовете му да погледнат снизходително на обреченото да стане публично известно негово неблагоприятно с двайсете хиляди долара. „Двайсет хиляди? Всеки олигарх краде от народа повече от това на час!“ Само че Чумаков не беше олигарх и това бе досадната разлика. Спасението му от презряното проследяване и пътят му към висшето общество беше пакетът „Уотърман и Нолан“.

Отиде в стаята на Григориев, където резидентът предвидливо бе налял две големи водки. Вдигна поглед от масата, върху която бяха разстлани плановете на „Синамон Гранд“, и каза:

— Мястото, което е избрал, е добро за нас — на по-малко от километър от американското посолство. Ела, седни и да пийнем. Ще ти обясня как ще разположа хората.

— Другарю Григориев, губиш си времето. Нолан ще изчака до последния възможен миг и ще смени мястото. — И като гледаше по-младия си колега в очите, продължи: — Обади се на Гретчен Дойл. Трябва да говорим с приятелите ни от ЦРУ и да видим дали те нямат обяснение как така МДС изведнъж се оказа забъркано в нашата сделка.

44. ПРИКАЗКИ ЗА ЛЕКА НОЩ

Четвъртък, 13 март: Рангун, Коломбо. Британска Колумбия, Сингапур

Хекър се чувстваше като дете на Коледа. Зо се беше обадил, за да съобщи, че двамата американски войници са живи и здрави, един от неговите хора е убит и имат един пленник без наранявания. В бързината си да напусне Хогуортс, Хекър едва не бе забравил паспорта и пътната си чанта, да не говорим за стенограмите от разпитите и документа за засечената от НУВКР радиоактивност в океана.

Ако трафикът не му поднесеше неприятна изненада, щеше да има десетина минути за разговор с двамата от „Делта“, преди да трябва се чекира за последния за деня полет до Сингапур. Някой от Компанията щеше да дойде за телефона на Райдър, а Хекър трябваше да се погрижи Травис да предаде правилния телефон.

Колата на Хекър спря пред вход с ограничен достъп, където ги пресрещна един от хората на Зо. Намериха джипа на Зо след минута лавиране през верижно съединени колички за багаж и цистерни за зареждане. Беше паркиран до линейка, чакаща самолет, изваден сякаш от 1930-те.

Вратата се отвори и по стълбата слезе Майкълс. Беше намръщен и водеше възрастен побелял мъж, облечен в мръсни дрехи. Хекър не можеше да повярва, че този кльоцав старец е страховитият Робин Телър.

— Не мисля, че идеята е добра... Устата на Нолан издаваше правилните звуци, но Кайли го беше сграбчила през задника и той усещаше члена си, притиснат върху корема ѝ, докато пълните ѝ устни търсеха устата му. Езикът ѝ се стрелна няколко пъти, докато се целуваха. Той на свой ред я сграбчи отзад, а тя премести ръцете си на тила му и започна да го масажира. Един от новите му телефони

избръмча и той се възползва от прекъсването, за да се измъкне от захвата ѝ. Беше съобщение от Хекър по WhatsApp:

„Телър е мъртъв! Обезглавен от туземци от ва. Задържан е някой си полковник Мулън или Вон Ли, забъркан в отвличането на МН370, но отказва да говори. ЦРУ още не знае. Чакам съвет“.

— Кайли, трябва ми малко време насаме. — Телефонът му отново избръмча. Този път беше текстово съобщение от Чумаков, който потвърждаваше файето на „Синамон Гранд“ в десет нула-нула. Кръщелникът му Марк бе успял да се добере до Коломбо. Нолан сподели новините с Кайли и попита:

— Ще бъдеш ли будна до късно?

— Ще охладя шампанското.

— Това ми напомня... твоето посолство ще убеди Шри Ланка да даде постоянно убежище на Марк, нали? Това е част от сделката ни. — Нолан ѝ подаде торбичката от безмитния магазин.

Защо не поговорим за това по-късно, когато дойдеш при мен? — И тя стисна ръката му, преди да се оттегли през балкона в стаята си.

Първата му задача бе да отговори на Хекър с надеждата АНС все още да не могат да четат съобщенията по WhatsApp:

„Наложително е ЦРУ да не знае засега за Мулън/Ли. Предлагам разпит в консп. квартира на УБН. Уведоми началниците в УБН, след като ролята му в МН370 се потвърди или аз бъда заловен или убит“.

След това написа всичко, което имаше за Чумаков, и го изпрати на Балендра и Патмараджа с шифрован имейл през TOR, като сложи тема „За незабавно действие, в случай че бъда убит или отвлечен“.

След като свърши с това, мислите му се отклониха към петък. Имаше тягостно, много лошо предчувствие. Не можеше да се насили да мисли за събота. Но ако се добереше до „Тръскот“ и намереше там Каултър да го чака, с какво щеше да го притисне? За момента не разполагаше с нищо, а това означаваше, че е мъртъв. Щеше да е жалко да бие път чак до Австралия, за да бъде убит в първия час. Трябваше му нещо... Уивървил! Използвайки третия си лаптоп за последните два дни, той потърси „Каултър“ и „Уивървил“. Намери „Ведически Спа и Център за подмладяване Каултър“. Това не му звучеше точно като инициатива на Франк, но пък приличаше на бизнес, който можеше да върти съпруга, например по-млада втора съпруга. Изглежда, Франк имаше семейство в Уивървил.

И понеже Бърт така или иначе нямаше какво конкретно да прави в момента, това му даде идея — защо не го накараше да мине през границата и да се разходи до Уивървил? Синът му щеше да запази анонимността си по-лесно в по-многолюдния Рединг, на само осемдесет километра, докато Боб не му наредеше да действа... или някой друг не го извикаше в Азия, за да прибере трупа на баща си.

Ако се изключеха трудните тийнейджърски години, между него и Бърт винаги бе имало здрава връзка. Бърт бе смятал, че „мама се държи ненужно твърдо с тате“. След изневяратата от миналата седмица това отношение можеше да се промени, но поне засега той можеше да разчита на подкрепата на сина си. Когато свърши с въвеждането на текста на съобщението в WhatsApp, го изпрати, без да го редактира, от страх, че може да размисли и да го изтрие:

Пенсионираният старши агент от ЦРУ Франк Каултър живее в Уивървил, Калифорния. Каултър вероятно е забъркан в отвлечането на МНЗ70, но сега е в Австралия. Пътувай инкогнито до Рединг.

Без забавяне проучи дома на Каултър и някакъв „Ведически Спа и Център за подмладяване Каултър“, за да видиш дали е на жена му. Прецени възможно ли е да се похитят жената на Каултър и/или децата/ внуците му (ако има). Ако не ти се обадя през сл. 48 часа (или научиш за отвлечането или смъртта ми), приеми, че съм пленен от Каултър. Предложи му размяна на заложниците срещу мен. Внимавай: Каултър ще предприеме контрамерки.

Обичам те, татко ти.

Беше гаден номер да иска такова нещо от сина си, но му трябваше откъде да подходи и Бърт бе единствената възможност. Слабата утеха бе, че на Бърт може да не му се наложеше да прави нищо, понеже бе малко вероятно баща му да стигне до Австралия.

Нолан разтърси глава — трябваше да мисли позитивно или нямаше да доживее и до утре. А какъв по-добър начин да се разведри от това да почука на съседната врата и да разбере дали Кайли бе сериозна за отварянето на шампанското?

Джерард и Майкълс имаха два свободни часа, преди да тръгнат за летището. Ескортираха затворника до Хогуортс и се погрижиха да е надеждно заключен. След това разказаха за всичко случило се на Гонзалес. Гонзалес клатеше изумено глава, докато двамата описаха десетте си минути с ва и отворотелния край на Робин Телър.

Малко посмачканата Сали се бе върнала към домакинските си задължения, след като я бяха пуснали от болницата след атаката с ракетни гранати в понеделник. Гръдният ѝ кош бе толкова стегнато бинтован, че едва можеше да диша, но тя бе толкова грижовна по отношение на Хекър, че се бе отказала от предписания ѝ двуседмичен отпуск по болест. С помощта на сержантите тя заключи все още немия полковник Мулър/Вон Ли в спалнята без прозорци, специално предназначена за такива недоброволни гости, и спазвайки правилата на УБН, поглеждаше на всеки петнайсет минути през прозореца за наблюдение. Когато изкрещя, двамата „Делта“ пристигнаха на бегом с готово за използване оръжие. Мулър бе изтръгнал телта на пружина от леглото и бе разпрал с нея лявата си китка. Сега лежеше безжизнен в локва кръв.

Бърт се нуждаеше от раздвижване и съобщението от баща му бе точно това, което му трябваше.

— Крайно време беше! — каза той на глас.

Мозъкът му превключи. Можеше да напусне вилата, да върне наетата кола и — ако се разбързаше — можеше да използва различни автобуси и такситата, за да мине границата до седем часа.

Включи се онлайн и използва Google Earth, за да избере къде да каже на спаринг-партньора и съквартиранта си да дойде да го вземе на територията на Щатите. Знаеше, че баща му няма да одобри обаждането до Макгърти, но Бърт нямаше да му иска разрешение. В случая от значение бе времевиет фактор, а когато времето не стига, човек се обръща към онези, на които има доверие.

Леле...! Сега вече знаеше какво изпитва една жена, когато е в романтично настроение. Охладено шампанско, свещи и сексуална предразположеност. Някога така бе и с Джоани, преди много време, преди да се предаде пред томителния зов и топлите прегръдки на Мелиса Шук. Мили също бе страхотна, но тя бе повече негов фен, отколкото равнопоставена. Сега той се намирал под магията на човек на неговата възраст, както и на по-старша по чин в съперническа разузнавателна агенция. Предупредителните камбани звънтяха, но някак... в далечината. Нолан доля чашите и предложи на Кайли да седне до него.

Дешан Патмараджа въведе новодошлия в стая 109, като я отвори с дубликат на ключа. Нолан го нямаше. Зад него в стаята се вмъкна втори, необичайно висок човек. Високият бе облечен като турист и носеше правоъгълно куфарче за билиардни щеки и сгъваема стълба. Патмараджа взе от щъркела кафяв пакет и остави до себе си „салам“, напълнен с пясък вместо с капок^[1]. Махна мълчаливо с ръка на новопристигналия и затвори вратата. Вече беше достатъчно късно и той имаше задача в „Рокетс Клуб“ непосредствено до жп линията.

Майкълс и Джерард работеха съгласувано, като единият стягаше турникета, а другият следеше жизнените показатели на пациента.

— Има пулс — каза Майкълс, — не се е срязал много дълбоко. Кръвотечението почти спря.

Гонзалес се зададе задъхан от стълбището.

— Долу чака шофьор. Ще го караме ли в болницата?

— Да, по дяволите — каза Джерард. — Трябва да му се прелее кръв и някой да зашие тази китка.

— А ти ще останеш ли да го пазиш? Последният, когото оставихме в болница, свърши изкормен.

— Няма да стане. Отпускът ни е прекъснат поради инцидент в базата. Имат нужда и от двама ни в максимално кратък срок, а ние сме на ръба да изпуснем полета. Да не говорим, че онова на север, на което днес станахме свидетели, ни прави издирвани.

— Добре, но поне откарай Мулън/Ли в спешното, докато аз се свържа с Хекър и решим какво да правим.

— Става, но само ако сме на летището не по-късно от седем часа. Самолетът на Леър за Коломбо излита в осем и половина, а моят директен полет за Дубай е в девет без петнайсет.

— Това ни дава два часа, преди да трябва да тръгнеш. Помогни ми сега да го свалим до колата. Вземи оръжията ни. Нямаме представа кой и какво ни чака навън. Да не забравяме, че човек на Телър уби в градската болница шофьор на посолството преди по-малко от седмица.

Високият убиец подреди инструментите си. Снайперската пушка AS50 50-и калибър беше готова, пълнителят с пет патрона бе зареден и щракнат на мястото му, заглушителят бе сложен, а оптическият прицел чакаше калибриране. Той сложи торбичката с пясък върху най-горното стъпало на стълбата и се увери, че може да служи като стабилна опора за цевта на пушката. След това за всеки случай сглоби двуногата. Оставаше да се погрижи за оптиката.

Нолан бе опиянен от миризмата ѝ. Пищното ѝ тяло реагира, когато той премести устата си надолу по шията ѝ, избута с нос чашката на сутиена и облиза с език втвърденото ѝ зърно, докато ръката му галеше другата ѝ гърда. Кайли го избута малко от себе си, за да му каже да ѝ помогне с роклята ѝ. Той го направи с готовност, пълнейки очите си с перфектната ѝ кожа с цвят на слонова кост само някакви седемдесет и два часа след като се бе наслаждавал на абаносовата на Мили. Подхвана с двата си палеца бикините ѝ и спусна лице върху икономично подстригания ѝ триъгълник. Тя разтвори бедра и хвана с две ръце главата му, докато езикът му раздели портите и проникна между тях. След минути тя стигна до оргазъм. Той не послуша умоляванията ѝ да се съблече. Времето бе малко и трябваше да покаже самодисциплина, та макар и съвсем мъничко.

На четири крака над отпуснатото ѝ тяло той я целуна по бузата и направи движение да се изправи. Тя обаче го хвана, придърпа го към себе си и страстно го целуна.

— О, това беше прекрасно. Нека сега аз ти доставя удоволствие.

Но с усилие на волята, на каквото не вярваше, че може да е способен, той се измъкна от прегръдката ѝ и дръпна чаршафа, за да я покрие и — така поне се надяваше — да потисне неугасналата си страст. Това разчупи магията, тя се изправи, притиснала чаршафа под шията си, и мълчаливо го изгледа как си тръгва.

Нолан се измъкна на балкона и тръгна към стаята си. Мислеше за петте най-забележителни дни в живота си. Ендорфинната мъгла от близостта с Кайли го остави неподготвен за ръката връз устата му и острието на ножа под брадичката му.

— Не мърдай.

Нолан послушно замръзна.

— Ще сваля ръката си и ти ще ми кажеш името си. Ако навикаш или опиташ да се съпротивляваш, ще те убия. Разбра ли ме?

Нолан леко кимна. Ръката се отдръпна на сантиметър от устните му и той прошепна:

— Боб Нолан.

— Ела с мен до вратата и включи осветлението — нареди гласът.

Нолан се подчини, макар слабата крушка да светеше едва-едва. Нападателят му го пусна и двамата се огледаха оценяващо.

— Не приличаш на Боб Нолан.

— Ти трябва да си Аджа Фернандо — предположи Нолан, който знаеше, че наетият стрелец е двуметров екторморф^[2].

— На твоите услуги, но само след като се уверя в самоличността ти.

— Нека изгася тази лампа и ще поговорим. Ако приличах на снимката си в документа за самоличност, нямаше да стигна дотук жив.

Самолетът още не бе спрял да рулира, когато екранът на телефона на Хекър светна. Мулън/Ли си е срязал китката? Мулън/Ли бил закаран в болницата и вече бил изваден от операционната. Били му прелели два литра кръв и зашили разкъсаните вени. Мулън/Ли бил в съзнание, мълчал и бил вързан с белезници за леглото. Джерард и Майкълс трябвало да потеглят до петнайсет минути. „Какво искате от мен да направя?“

Хекър набра Гонзалес:

— Хани, как е той?

Стабилен и мълчалив. Докторът казва, че му е нужна микрохирургия, за да възстановят пораженията по нервите и сухожилията, но те не можели да правят такива неща при тях. В Банкок имало специалист по хирургия на китката и той предлага да го прехвърлим там.

— Да му оправим ръката не е първата ми грижа. Да го опазим жив и да разберем по какъв начин е свързан е МН370 е по-важно.

— И какъв е планът?

— Ами, дори след смъртта на Телър не можем да го опазим в Хогуортс, да не говорим в болницата, след като двамата от „Делта“ си заминат. Има ли някакъв шанс да останат, докато не доведем подкрепление? Може да се наложи да разчитаме на пехотинците в посолството дори ако това означава Матюс да разбере какво става.

— Не става. Вече ги молих, но те трябва да се върнат в своето поделение, защото някакъв афгански войник стрелял по базата на Специалните сили. И са прави да се безпокоят, че местният режим може да реши да ги търси, след като се разбере за стрелбата и обезглавяванията там, на север.

— Изпрати Джерард и Майкълс на летището и им предай благодарностите ни. План А ще бъде да закараме този тип в медицинско заведение извън града. Свържи се със Зо и вижте има ли място, което неговите хора биха могли да охраняват. — И Хекър затвори.

Хекър мина като вихрушка през паспортния контрол и митницата на Сингапур, видя с изненада, че на стоянката за таксите няма опашка, и даде на шофьора адреса на Регионалния център на флота. Последва обаждане до шефа на УБН в Сингапур Деймиън Барлинг, макар да бе едва шест сутринта.

— Аз съм. В града съм за няколко часа на път за голямото чесане на главите довечера в Токио.

— Питам се дали ще успееш. Последните новини?

— Телър е мъртъв. Нашите го сгацили от засада на някаква полоса на север. И ще повярваш ли — шибаната армия на Ва се появила и нашите били безсилни. За щастие онези разпознали Телър. Мразели го и смятали, че всеки, който иска да го убие, е техен приятел. Ва взели главата му като трофей. За последно била видяна набучена на кол. Страхотна снимка, уверявам те! На нашите не им се случило нищо

лошо, с изключение на един от хората на Зо. Ще дадем на Зо десет хиляди долара, които да даде на семейството на мъртвия.

— Поздравления за Телър! Знам колко силно искаше да му видиш сметката.

— Това не е всичко. С Телър имало друг американец, по-възрастен, някъде над седемдесетте. Той твърди, че бил похитен от МН370. Само че Телър, малко преди да го обезглавят, почнал да моли така наречения заложник за помощ, като го нарекъл „Полковник Мулън“. От този момент Мулън/Ли млъкнал и повече не си отворил устата. На всичко отгоре в Хогуортс си срязал лявата китка.

— И къде е сега?

— Нямаме достатъчно хора, за да го пазим, ако не го закараме в посолството и не го предадем на Ейбрамс. Но засега държим Мулън/Ли под радара и ще го закараме с линейка на място, където Зо може да осигури достатъчна охрана и адекватни медицински грижи. Гонзалес днес ще го разпита, а аз ще се върна в събота вечер и ще поема нещата.

Хекър затвори и веднага позвъни на Гонзалес. Агентът му потвърди, че хората на Зо му помагат да разположи охрана в болницата. Гонзалес се размечта:

— Ако Тони Джонсън още беше тук... Той щеше да го накара да проговори.

— Нека само оживее, той ще говори и без Тони — увери го Хекър. — Мулън/Ли е седемдесет — седемдесет и пет годишен. Използвай нефизически подход — трябва ни жив и не искаме да ни изправят в съда за изтезаване на възрастни американски граждани, независимо от връзката им с МН370. Гледайте просто да не се разчува. ЦРУ е компрометирано.

— Схванах. Нека говоря със Зо. Може ли да ти се обадя след час?

— Да, ще се видя с Травис, преди да излети за Хавай по-късно днес. А след това трябва да бързам за летището, за да хвана полета в 10:30 за Токио.

— Приятен полет.

— Умната там, че през тази седмица видяхме повече трупове, отколкото в „Белязаният“.

— Разбрано.

Когато Нолан приключи с инструктажа на Фернандо, именитият стрелец не беше доволен.

— Определянето на дистанцията е елементарно ще я измеря с точност до сантиметър след разсъмване, когато наглася стълбата под прикритие в задната част на балкона. От друга страна, заглушителят може да внесе деклинация. Казваш ми, че ще има три мишени, едната, от които ще елиминираш ти. Аз ще неутрализирам втората, но това оставя непокрит третия. Той трябва да бъде твоя задача.

— Предполагам, че си прав, но аз едва боравя с оръжие. Първия ще го оправя благодарение на изненадата. Това ще е сигнал за теб да застреляш втория. След това не съм сигурен дали ще мога да улуча бягаща мишена, особено ако той започне да стреля по мен.

— Ако не го направиш, той ще те убие, особено ако успее да се добере до защитната стена и се скрие зад нея, защото така няма да го виждам. А защо не използваш граната? — Фернандо бръкна в брезентовата си мешка и извади малка пластмасова сфера с познатия щифт и подпружинена дръжка. — Вземи тази. Американска е. Зона на поражение девет метра. Единственият ѝ недостатък е, че има три и половина секунди закъснение... твърде бавно за твоите нужди.

— Девет метра? Та ние едва ли ще бъдем на повече от девет метра един от друг, дори ако сме на онзи влак. Да не говорим, че там ще има и невинни.

— Ако не убиеш всичките трима, последният ще те застреля. Всичко зависи от това колко ти се живее.

Нолан схвана, че е прав, и примирено сви рамене.

— Ще те притеснявам ли, ако легна да поспя тук?

— Имам още половин час работа, но няма да вдигам шум. След това и аз ще дремна за два часа на резервното ти легло.

— Става. От друга страна... по-добре да се върна в съседната стая.

Тъмнокожият убиец лукаво се усмихна, когато Нолан излезе на балкона с граната в ръка. Фернандо бръкна в кутията си за храна и извади от нея сандвич с риба на скара — любимия му.

[1] Капок — високо дърво, от чиито цветове се бере подобна на памук субстанция (сейба). — Б.пр. ↑

[2] Ектоморф (мед.) — един от телесните типове: човек с издължена структура (тесни рамене и ханш, независимо от височината). — Б.пр. ↑

45. ОБРАТНО БРОЕНЕ

Четвъртък, 13 март: Национален парк „Северни водопади“, щат Вашингтон

Петък, 14 март: Пекин, Коломбо, Сингапур, Гуанджоу

Председателят Гао седеше в ситуационната зала, заобиколен от висши офицери на НОА и кадри в разузнаването. Стана и заговори, без да чете от бележки:

— Другари, днешният ден бележи началото на края на борба, която Китай води от десетилетия. Съединените щати ще платят цената за своята агресия и наглост. След приключване на събитията през следващите три дни Съединените щати — а още по-малко коя да е друга азиатска страна — вече няма да вярват в мъдростта на архаичните пактове за сигурност с азиатските нации. Хегемонистите ще престанат да говорят за „взаимноизгодно сътрудничество“, когато всяко тяхно действие притиска флота ни в собственото ни крайбрежие. Съединените щати ще престанат да извършват по петстотин разузнавателни полета годишно над остров Хайнан в китайското въздушно пространство, правейки за посмешище суверенитета ни. За да бъде Китай в безопасност, за да бъде Азия на азиатците, ние трябва да изтикаме Съединените щати обратно през Пасифика. Предстоящата инвазия на островите Дяою, така безпардонно заграбени от Япония, ще бъде първата стъпка. Нашите действия в предстоящите сблъсъци бяха обмисляни в продължение на години. Те носят със себе си риск, но този риск е претеглен. Очаквам от вас безусловно подчинение на заповедите. Слава на Китай и на Партията!

Военните дружно извикаха одобрително. Точно така, помисли си Гао. А не като онези доморасли пацифисти от ПКП, с които се бе занимавал преди ден. След десет години светът щеше да стане по-безопасно място, защото Китай щеше да се превърне в доминиращ фактор в Източното полукълбо. Обаче за известно време „Менандър“ и „Полярна мечка“ щяха да изправят страната през смъртна опасност.

Кайли не се смути, когато чу Нолан дискретно да драска по балконската ѝ врата, но когато го пусна да влезе, той я изненада: Може ли да спя на резервното ти легло? Стаята ми е заета. И можеш ли да нагласиш будилника на 7:30?

— Разбира се. А какво е това в ръката ти?

— Това ли...? Осколочна граната. Утре ще трябва да я скриеш някъде в себе си... на място, където да не бъде открита при обискиране. Може да се наложи да я използваме срещу Чумаков и убийците му.

Тя взе зелената пластмасова топка, която бе с размера на ябълка, заключи балкона и се върна в леглото си. Агентът от ЦРУ беше почти заспал, когато тя се мушна под чаршафа до него, сложи ръка през гърдите му и прошепна в ухото му:

— Ще сложа будилника за 7:30, но в момента трябва да събудим малкото ти братче.

Бърт бе научил в училище, че американско-канадската граница е най-дългата неохранявана граница на света. Това може и да бе вярно за времето преди 11 септември, но дори хипотетично отворената граница, минаваща по периферията на Националния парк Северни водопади, сега бе охранявана от камери, монтирани по дължината на 49-и паралел. Така че когато той я пресече пеша в 15 часа местно време, в залата за наблюдение на парка сработи сигнализацията. Само за минути софтуерът за разпознаване на лицеви изображения идентифицира лицето на младежа, вървящ през гората, като това на Кърт, използвайки снимката му от шофьорската книжка. Мигащият червен индикатор на екрана означаваше, че парковата охрана трябва да наблюдава, но да не се опитва да го задържи без подкрепление. Шефът на охраната взе слушалката и позвъни във ФБР.

Отговорният оперативен сътрудник в офиса в Сиатъл Майрън Филмор пренасочи двамата най-близко намиращи се агенти от Марбълмонт към входа на парка и им нареди да действат. Специални агенти Санборн и Уошбърн щяха да арестуват Нолан и да го закарат в Сиатъл за обработка.

Междувременно братът на Бърт от студентското братство „Тета Капа Епсилон“ и негов съквартирант Майкъл Макгърти вече беше в парка зад волана на своя пикап. Силата на получавания от телефона му сигнал бе на две деления.

— Мамка му... изглеждаш ужасно!

— И аз се радвам да те видя.

Трите интравенозни вливания, безбройните инжекции и радиоактивното облъчване се бяха отразили на Райдър. Външният му вид бе вариация, заимствана от филм със зомбита.

Когато Хекър сподели радостните новини, възторженият крясък на Райдър отекна в отделението и накара медицинските сестри да го спешат със строго „Шшшшшт...!“.

— Да му се не види! А...? Главата му на кол? Това си е заслужавало да се види! Ърл и Леър добре ли са?

— Аха. Освен това взехме и пленник. Може да е един от похитителите. Поне съответства на профила: възрастен американец, описва сам себе си като летец от гражданската авиация, но най-вероятно е бивш военен пилот. Твърди, че бил заложник, но преди няколко часа опита да се самоубие. Сега го държим, без да се разчува, на скрито място, докато не се разбере на кого можем да имаме доверие.

— Дявол да го вземе! Добри новини. Сега... носиш ли ми нещо? Хани вчера ми поиска паролите и ми обясни за какво става дума.

— Нося, нося. Дай ми твоя телефон и ще направим размяната. Залепил съм новата парола на Гонзалес на гърба на този.

— Ще оправя всичко, не се безпокой. Ще ми покажеш ли снимката, която трябва да съм направил?

И Хекър го направи.

— Този пич е невероятен — възхити се Райдър. — Сигурно в свободното си време фалшифицира Пикасо и продава картините през уикендите на битака в Рангун.

Джоани беше оптимист въпреки късния час и липсата на чай в центъра за предварителен арест на МДС в Гуанджоу. Мей Линг се бе опитала да приземи ентузиазма на майка си, без да я обезсърчава.

Имаше голяма вероятност онова, което баща им може би опитваше в момента, да не се окаже успешно. И ако станеше така, те щяха да бъдат стоварени на изхода в Чанги за обратно качване на полета за Китай. Но ако ги върнеха на МДС, този път нямаше да се озоват в подобен „лукс“.

Мей Линг бе решила, че стига да се върнат в Сингапур, трябва да останат там каквото и да става. Майка ѝ имаше сингапурски паспорт, пред който китайските дивотии бяха безсилни. Сега разполагаше с около шест часа, за да измисли как поне паспортът на майка ѝ да бъде взет предвид, независимо какво щеше да се случи с нея и американския ѝ документ за пътуване.

Флин се бе задъхал от тичането до офиса на началника си. За щастие Константайн не беше зает. За нещастие все още бе раздражителен.

— Какво има? — бе най-любезното, което се изтръгна от него.

— Току-що получих разпечатка от телефонния разговор на Барлинг с Хекър. Преди час и четирийсет и пет минути Хекър му е позвънил от такси в Сингапур. Той е в транзит за Токио...

Константайн грабна листа от ръката на Флин и зачете, а гласът на Флин заглъхна.

— Пресвета Богородице!... — ахна Константайн. После тръгна да излиза и извика от прага: — Докарай Мелиса веднага тук. Обади се в Надзора и виж дали Люси Келог е на работа. Ще ни трябва и тя.

— Но... но какво означава това? — запъна се Флин.

— Означава, че МН370 е бил отвлечен от американци... както подозирах. УБН и Нолан ще се опитат да го припишат на ЦРУ в Азия, но това не бива да става. Защото аз определено нямам нищо общо с тази работа. Но не такава е заключението на Нолан след последните няколко дни.

Първият агент на ФБР се гърчеше на земята със скъсани предни кръстни връзки и спукан десен тестис. Вторият бе останал без два предни зъба и кървеше от едното ухо, докато седеше с разтворени крака на тревата до масата за пикник. Гледаше с омраза надвесения

над него боец и бе насочил 9-милиметровия си служебен пистолет в гърдите му.

— Арестуван си. Имаш право да запазиш мълчание. Имаш право...

— Свали оръжието и да довършим това като мъже — контрира Бърт Нолан. — Ако загубя, ще ме арестуваш и аз няма да се съпротивлявам. Обещавам го тържествено. Но ако загубиш... дължиш ми седемдесет долара за ризата.

Зад тях спря кола и се отвори врата.

Агент Санборн го гледаше изумено. Евро-азиатското студентче ги беше пребило с партньора му на поляната за пикник, където го бяха изчакали да дойде. И сега този пънкар се сърдеше, че му е разбит носът и ризата му е скъсана?!

— Обърни се с гръб към мен и коленичи. Ръцете на тила.

— Окей, както кажеш. — Бърт се завъртя, но изстреля назад десния си крак. Подметката му улучи Санборн в брадичката, главата му отскочи назад и той се просна в несвяст. Пистолетът тупна до него.

— Губиш. — Бърт отново се обърна с лице към чернокожия колега на Санборн, който се бе подпрял на лакът. — Не разбрах името ти, но твоят приятел тук ми дължи седемдесет долара. И ти ли ще ме арестуваш?

Агент Уошбърн успя да изтегли оръжието си от кобура.

— Не, аз ще те застрелям — каза той и неуверено вдигна пистолета.

Чумаков не беше спал въпреки необятното легло и напълно безшумния климатик. Проблемът не беше в многото изпити водки с Григориев. Мъчеше го мисълта, че предаването на файловете на АНС от Уотърман и Нолан срещу оттеглянето на подкрепата на Щатите за Украйна и Крим няма да е достатъчно. Може би нямаше да го застрелят или затворят, но можеха да го уволнят, понижат или прехвърлят на някое ужасно място като... като Узбекистан! Беше стигнал твърде далече, за да остави нещата на шанса.

Седна зад стилното бюро и включи лаптопа си. Понеже в Москва все още беше посред нощ, трябваше да се оправя с имейл. Отмени сделката за отдаването на сървърите под наем. Осемдесетте хиляди

долара на посредника щяха да бъдат възстановени. Просто не си заслужаваше риска, ако се окажеше, че ливанският машинатор лъже. А той, естествено, лъжеше. Беше мръсен амбулантен търговец, син, брат и братовчед на всеки друг нечестен ливански търгащ, стъпвал някога по земята. Нямаше начин иранците да изграждат кибер арсенал, за да атакуват някакви жалки увити в чаршафи бедуини. Персийците се целеха в Щатите, но американците щяха да проследят DDOS-а до руските сървъри и главата на Чумаков щеше да свърши над камината в дачата на външния министър Грейг.

Почувства се по-добре, когато изпрати писмото за прекратяването на наема до персонала си и до ИТ отдела. След като приключеше в Коломбо, щеше да върне на Абузаид остатъка от 20000, които в момента се намираха във виенската му банкова сметка. Не искаше онзи търгащ да петни доброто му име. Не заради парите, разбира се — важно бе спокойствието и най-вече кариерата му.

От мястото, от което бе видял как брат Бърт се справя с въоръжен с пистолет човек, Макгърти направи две крачки и стовари страничен ритник в агент Уошбърн. Уошбърн по-скоро почувства, отколкото видя заплахата зад себе си, но можа само да изпъшка, когато ударът извади рамото му и запрати пистолета му във въздуха, преди да се изтърколи в тревата. Макгърти довърши атаката си, като се завъртя на десния си крак и заби левия си ток в лицето на Уошбърн. Носът на Уошбърн се смачка и разкъса. По лицето на изпадналия в безсъзнание мъж потече кръв. Беше разправа, с която би се гордял всеки професионален боец, камо ли второкурсник.

Бърт клекна и взе по-близкия пистолет. Изправи се и каза:

— Е, Голяма патко, в играта сме. Заредил ли си догоре?

— Да.

— Протеин на прах?

— На задната седалка, току-що купен.

— Подай ми и другия пистолет. Да им вземем радиостанциите, телефоните и ключовете за колата. Ще ги изхвърлим надолу по пътя. В пикапа изключваме нашите телефони, вадим сим картите и батериите.

— Бърт? Ризата ти е разкъсана, а носът ти е счупен.

— Ако не си взел кат дрехи за смяна или поне малко памук, не виждам какво общо има това с цената на чая в Китай.

— Споменах го просто в случай че не си разбрал. Но на лицето ти е написано: „Беглец от правосъдието“.

— В този случай ще трябва да внимаваме двойно по пътя за Калифорния.

— Калифорния? — Макгърти завърши претърсването на агента.

— Рединг. Ще ти разкажа по пътя. Давай да потегляме...

На излизане от парка се разминаха с две полицейски коли, които се носеха в обратна посока с пуснати лампи. Никой не се опита да ги спре и те продължиха, без да срещнат полицаи през следващите седем часа.

Макар Уотърман да нямаше телефон и да бе откъснат от интернет, престоят му в „Парк стрийт хотел“ се оказа приятен. За разлика от Москва, тук имаше ток, не беше премръзнал, а румсървисът бе повече от сносен. Спа на пресекулки, в очакване да бъде разбуден посред нощ. В 7:30 будилникът предложи намек за надежда. Той си взе душ и бързо се избърсна за всеки случай.

Изглежда, колегите на Чумаков в Абу Даби бяха приели за добросъвестни предположенията му в създаването на списъка, над който бе работил по време на полета от Москва. Последното препятствие беше да се досети какви файлове ще запази кръстникът. Ако беше улучил, на теория щеше да бъде свободен човек. Само не знаеше дали ще може да се крие от американците достатъчно дълго, за да получи постоянно убежище в Шри Ланка.

От друга страна, Чумаков и бандитите му бяха повече от способни да ги застрелят и двамата и да вземат диска от трупа на Нолан. Надяваше се планът на Нолан да отчита тази възможност.

Нещата бяха черно-бели. Изчисти си зъбите с конец. По време на полета беше прочел, че това добавя две години към продължителността на живота. Венците му кървяха ужасно, несвикнали с пропитата с някакъв препарат бяла нишка. Изплю кръвта в умивалника, изплакна си устата и пак изплю. Трябваше да спре да живее ден за ден и да започне да прави по-дългосрочни планове.

Имейл, маркиран „Спешно“, пристигна в мобилния телефон на Константайн, докато шофьорът му го откарваше на скорост към летище „Чанги“. Бърtrand Н. Нолан, 22-годишен, се издирваше за нападение над федерални служители в щата Вашингтон. С помощта на съучастник бе вкарал в болница двама агенти на ФБР и бе избягал с оръжията, мобилните телефони и радиостанциите им. Щатските и федерални власти си сътрудничеха в мащабно издирване. Има ли Константайн някаква представа накъде са тръгнали?

Цялото семейство Нолан се състоеше от престъпници: лоши гени и липса на възпитание, предавани от бащата на децата. Всички те бяха чеда на Каин, заключи Константайн.

Лойд Матюс потърси място 12G. Полет 12 на сингапурските авиолинии до летище Нарита. Токио, щеше да отнеме около шест часа, т.е. да кацне някъде след 17 часа местно време. Това щеше да му даде достатъчно време да подготви отговори на въпросите, които най-вероятно щяха да му бъдат зададени след общата вечеря. Седна на мястото си и отвори азиатското издание на „Уолстрийт Джърнъл“, докато чакаше добитъкът в икономична класа да се натъпче по седалките си. Концентрацията му се наруши, когато се замисли какво ли се е случило с Телър. Знаеше само, че старият наркоман Чарли Мерсо бе прекратил кацането и бе изпратил размазана снимка на преобърнатата горяща кола и неща, които можеше да бъдат разпръснати около нея тела. Но Робин Телър бе изключително труден за убиване. Матюс трябваше да е абсолютно сигурен, че Телър е мъртъв, за да има някаква надежда, че някога в бъдеще ще може да спи спокойно.

Позна глас... онзи глас. Да, ето го: небръснат, чорлав и ухилен като маймуна, юбер неудачникът на УБН. Усмивката на Хекър изчезна, когато видя Матюс. Хекър се отправи към място три реда по-назад и седна в средната секция. Но дори присъствието на Матюс не можеше напълно да му развали настроението. Робин Телър беше мъртъв, а Лойд Матюс пътуваше за последен път като директор на централа.

Леко задъхан се качи и последният пътник в бизнескласа. Носеше само лаптоп и куфарче. Дик Константайн се насочи към последния ред.

— Здравсти, Сам.

— Здравсти, Дик. Сядай тук.

— На какво си се усмихнал? Едва ли си толкова щастлив да ме видиш.

— Определено не, но без Робин Телър светът вече е едно по-добро място.

Константайн се престори на изненадан. Нямаше нужда Хекър да се досеща, че вече е чел стенограмата на обаждането му до Барлинг.

Матюс облекчено въздъхна, извади телефона си и прати есемес на Бърнс.

46. ПЛАНИРАНЕ НА ПАРТИ

Петък, 14 март: Кунунура, Коломбо, Гуанджоу

Джонсън стовари върху масата на магазина за железария „Ред Сън Хардуер“ ддрелка, пистолет за пирони, странични резачки, кербовъчни клещи, клещи с тъп нос, мачете, шило за лед, батерии тип D, акрилни очила, ветеринарни гумени ръкави с пълна дължина и два чифта работни ръкавици.

— Божичко! Днес спокойно ще затворя по-рано — зарадва се собственикът. И как, момчета, ще платите за всичко това?

Джонсън сви рамене и остави решението на по-възрастния си спътник.

— В брой — отговори Франк Каултър. — Ще платим в брой.

Когато Кайли докосна ръката му, Нолан подскочи. Беше прекарал последните няколко часа в ничията земя, където пълноценният сън не идва, а е сменен от безкрайно повтарящ се цикъл от лоши сънища, възпроизвеждани в полусънно състояние. Тя го погали по ръката и попита:

— Искаш ли закуска?

За зло или за добро, планът за размяната беше готов. Трябваше да измисли начин за напускане на острова, който да не включва връщане с кола на летището и опит за качване на борда на гълфстрийма. Последната му грижа в момента бе храната.

— Не, благодаря — отказа той. — Защитен ли е телефонът, който ти дадоха от посолството?

— Разбира се. Защо, вече не се ли доверяваш на твоите?

— Вече не. ЦРУ знаят къде сме. Чакат да се появи Уотърман, преди да ни ударят. АНС ще положат всички усилия да прехванат всички потоци данни, напускащи „Рокетс Клуб“, така че най-вероятно вече са пуснали над нас дрон, който да играе ролята на телефонна клетка, която да прехваща целия мобилен трафик в околността. Ако

телефонът ти шифрова глас и данни, по подразбиране ще дешифрира само онова, което получава от сдвоено устройство.

— Не мога да обсъждам това съдържано — каза тя и разтри темето му, докато той търсеше опипом очилата си на нощната масичка. — Но да приемем за момент, че си прав.

Той си сложи очилата и светът излезе на фокус. Макар косата ѝ да бе разчорлена, тя пак беше перфектна. Погали го по бузата. Той леко я стисна за китката, наслаждавайки се на дланта ѝ върху челюстта си.

— Когато размяната се осъществи, ще трябва да напусна Шри Ланка много бързо. Добре дошла си да ме придружиш, но гълфстриймът ще е претъпкан с хора на ЦРУ.

— Ела с мен в Китай. Можеш да останеш там, колкото искаш. Ще се съберете със семейството ти. Аз мога да организирам хора на МДС да ни изведат в безопасност от „Синамон Гранд Хотел“ до посолството и да ни качат на военен самолет. Американците не могат да те докоснат в Шри Ланка, още по-малко, ако си под китайска протекция.

— Това не върши работа на няколко нива, като се започне с това, че имам нулев интерес да бъда непрекъснато разпитван от колегите ти през следващите две години. Единствените неща, които ми харесват в Китай, са жените и част от храната. Другата причина е, че пилотите на гълфстрийма знаят как се стига до летище „Гръскот“, което се намира някъде из австралийския аутбек. Там ще бъде разгадана мистерията на МН370. В момента там разпитват хората, които са били свалени от онзи самолет. Ако искаш, ела с мен. Ще станеш национален герой, ако разберем какво се е случило и успеем да се измъкнем живи. Това, което ми трябва в момента, е защитен начин да се обадя на Нишимото или Дженкинс, и твоят шифрован телефон е единствената възможност. В съседната стая са дрехите, които Балендра купи вчера и които ще облечем тази сутрин. Твоите няма да ти харесат, но аз съм избрал практически идентични комплекти и за трима ни.

— Чудесно. По този начин снайперистите ще застрелят и трима ни, за да са сигурни, че са ликвидирали Уотърман.

— Добре, аз залагам на това, че екипът ще е китайски или американски. Може да се предполага, че твоите няма да искат да застрелят теб, а моите ще предпочетат да не застрелват мен. Така че целим да постигнем безопасност чрез числовия подход.

— За човек на логиката, ти току-що се изрази по най-нелогичния начин.

— Кайли, ако някой иска и трима ни мъртви, след като Уотърман се присъедини към нас, ще взривят бомба или ще хвърлят граната, и толкова.

— Уф, може и да си прав. Като стана думи за гранати, какво да правя с тази от снощи?

— Чумаков най-вероятно ще дойде с поне двама. Не знам каква игра играе, но тя не включва пускането ни да си ходим. Вече съм скрил пистолет на мястото, където ще стане размяната. Имам стрелец, който ще отстрани един от хората от ФСС. Аз ще се справя с втория. Третият ще ни убие, ако аз или ти не използваме тази граната или ако моят снайперист не извади огромен късмет.

— Какво?! Да не искаш да взривя граната във фойето на хотел? Това ще убие всички ни.

— Срещата няма да се състои в „Синамон Гранд Хотел“, това отпадна. Ще сме долу до басейна, тук, в „Рокетс Клуб“. Сега, преди да отидеш в банята и да рапортуваш с есемес в посолството си, накарай ги да занесат един от любимите ви защитени шифровани телефони на Нишимото и да му предадат да ти се обади. Моля те, побързай! Нямаме много време.

Тя влезе в банята и затвори вратата.

Понеже китайците вече бяха осведомени за всичко, по-добре беше и останалите играчи да научат за промените. Нолан позвъни на локалния мобилен телефон на Чумаков и той отговори на първото позвъняване.

— Има промяна в плана. Срещаме се в десет часа във фойето на „Коломбо Рокетс Клуб“. Уотърман трябва да присъства, иначе няма сделка. С теб може да има най-много двама, иначе няма сделка. Аз ще бъда с китайка, която е на висш пост в МДС. Никой от двама ни няма да е въоръжен. Ще прием кафе и ще направим размяната. Ти ще се увериш в автентичността на файловете и ще си тръгнеш. Опиташ ли нещо друго, доказателството за корумпираността ти ще се появи във всеки вестник и всеки новинарски уебсайт по света. Въпроси?

— Робърт, ако ме изработиш, кълна се, че ще убия децата ти.

— Не, няма да го направиш. Ще се видим в десет.

Нолан затвори. Трепереше целият, но поне размяната на реплики бе отстранила всякакви съмнения в онова, което трябваше да се направи. Време беше да отиде в съседната стая и да облече онази хирургическа престилка. И може би най-сетне да хапне нещо за закуска. Човек никога не знае кога ще е следващото му хранене.

Чумаков се обади на Григориев и предаде новото място, преди да поиска преди тръгването им в 9:45 да има подробен план и пълна осведоменост.

Директорът на централата Гретчен Дойл не харесваше посланик Стайлс, но това нямаше нищо общо с факта, че и двете бяха силни, упорити жени. Шийла Стайлс не бе пропускала възможност да заявява, че след 25-годишна кариера на дипломат е достойна за по-висок пост от това да бъде посланик в треторазредна страна. Дойл най-често изпращаше своя заместник на ежедневните оперативки по разузнаването при посланика, но след убийството на Мат Лонг и при последното необичайно развитие на нещата — а именно че руснаците щяха да предадат Нолан и Уотърман, този път трябваше да присъства лично. Предвид секретното естество на материята, която обсъждаха, стаята бе почти празна.

— Госпожо посланик, днес след полунощ ДЦ Сингапур Дик Константайн ми препрати материал с гриф „СС/СИСРС“, а после ми позвъни, за да го обсъдим. От шест нула-нула тази сутрин имаме специален екип в посолството, който ще остане тук, докато СВР ни предаде Нолан и Уотърман или прекратим по наше усмотрение операцията. Оставаме под заповед да не пипаме Нолан и китайската му съучастничка. Изглежда почти сигурно, че той е в съзаклатие с Ю Кайли, която до съвсем неотдавна е била заместник-началник на контраразузнаването в тяхното Министерство на държавната сигурност.

— Да, в момента гледам снимката ѝ. — Тя остави снимката встрани и взе тази на Нолан, извадена от картата му за самоличност, издадена от Компанията. Те определено са странна двойка.

— Да, така е. Не е ясно каква роля играе Китай във всичко това. За момента намеренията ни се изчерпват с това да идентифицираме положително компаньонката на Нолан. Ако е Ю, ще я освободим.

Дойл запазваше професионалната си безпристрастност, докато вътре в себе си се питаше дали основният интерес на Стайлс не е спят ли онзи двамата заедно.

— Направете го. Не можем да си позволим международен скандал с Китай. Не и при положение че Съединените щати са почти извън играта в Шри Ланка. Китайски подводници могат да започнат да се отбиват на док в Коломбо, а има слухове, че Китай иска да установи и тук станция в Индийския океан за акустично проследяване на подводници. Излишно е да пояснявам, че задача номер едно на страната ни е нито едно от тези неща да не се случи. А освен това смятам, че задържането на Уотърман тук, в Коломбо, ще ни представи в изключително благоприятна светлина.

— Какво искате да кажете с това, госпожо посланик?

— Ще демонстрираме едновременно пред Шри Ланка и Китай, че можем да действаме успешно срещу най-издирвания човек на света. Той ще бъде задържан във фоайето на луксозен хотел в центъра на града и ще бъде докаран в посолството, преди да бъде изведен от страната за разпит, предявяване на обвинение и поставяне под арест.

— С цялото ми уважение, госпожо посланик, но това не е наша операция. Размяната е нещо, което Боб Нолан е договорил пряко с руснаците, а отвличането им с операция на СВР. Моите хора само ще наблюдават.

— Боб Нолан не беше ли от ЦРУ?

— Той вече е извън подчинение... или нещо по-лошо. В този момент дори не знам дали е двоен или троен агент.

— Благодаря ви, началник Дойл. Мисля, че това засега с достатъчно.

Дойл събра документите пред себе си и напусна стаята с такава скорост, че не остави никакво съмнение какво ѝ е мнението за посланик Стайлс.

Стайлс се обърна към Том Малаки, шарже д'афер на посолството, който бе съзерцавал този рунд в нескончаемия мач „Стайлс-Дойл“ в тежка категория:

— Бъди така добър и кажи няколко думи на ухо на някои от приятелите ти журналисти. Без подробности, само пусни слух, че днес ще се случи нещо титанично и че по обяд в американското посолство ще се даде пресконференция. Нещо от този род...

На Малаки тази игра му бе ясна от километри. Посланикът удържа крепостта с окованите затворници, а Уотърман и Нолан на колене участват в продукцията, достойна за Сесил Б. Домил. Колеги в посолството се чудеха защо през януари той бе подал молба за прехвърляне на вакантно място в Папуа Нова Гвинея.

Нолан и Кайли прелистиха „Океан от заблуди“ и се уговориха за мнемониката на книжния код, който щяха да използват. Мобилният на Кайли иззвъня — беше капитан Нишимото. Тя го сложи на високоговорител и го подаде на Боб. Дори с хирургическа престилка и тюркоазена мрежа за коса китайката изглеждаше секси.

— Благодаря за обаждането. Надявам се да не съм причинил неудобства.

— Никакви. Бях приключил със закуската, когато един азиатски джентълмен се приближи до мен и ми каза да използвам неговия телефон, за да се обаждам на Адам Бърч на този номер. Просто за да съм сигурен, че сте вие, бихте ли ми казали името на банката, където сте депозирали парите, и сумата, която оставихте в самолета?

— „Банк Сюис Приве Азия“, сто дваисет и седем хиляди и двеста долара.

— Благодаря. И така, господин Бърч, какво мога да направя за вас?

— Робин Телър е мъртъв. Бил е обезглавен вчера в Северна Бирма от туземци. Имате ли някакви мисли по въпроса?

— Робин Телър? Робин Телър рейнджърът и наемникът от ЦРУ в „Делта Форс“ в началото на 70-те?

— Същият. Май сте се познавали?

— Телър беше убиец психопат, почти алкохолик и най-добрият командир в боева обстановка, когото съм познавал. Бяхме някога приятели, но към края Робин изперка. Започна да продава оръжие в Банкок. Прочетох, че фалирал, и после изчезна. Няма го към колко... трийсетина години? Мислех, че е мъртъв. Защо ви интересува?

— Допусках, че може да работите с Телър. Виждате ли... Роб и някои от моите сегашни и бивши колеги в ЦРУ отвлякоха МН370, онзи малайзийски...

— Да, да, знам за МН370. Финансовият директор на „Ийгъл Кло Семикондъкътърс“ беше на този самолет. Казва се Том Нишимото. Син на брат ми е... единственият ми племенник.

— Телър е организиран всички пасажери, с изключение на един-двама да бъдат убити, после самолетът е кацнал на сто и петдесет километра от Рангун, там са свалили тези няколко души, след това самолетът е излетял отново и е изчезнал. Съжалявам, че ви го съобщавам, капитане, но племенникът ви е мъртъв.

— О, боже! И откъде сте толкова сигурен?

— Сигурен съм деветдесет и девет процента и с всеки изминал час без вест от евентуално оцелелите тази вероятност се увеличава. Искате ли да ми помогнете да намеря хората, които са го извършили?

— Естествено. От какво имате нужда?

— Имате ли двамата с втория пилот Дженкинс пряк достъп до самолета?

— Имаме, но самолетът е под наблюдение. Дженкинс и аз можем да се качваме и слизаем, но има трима души на стотина метра от нашия G550, които вчера ги нямаше. Според мен това е във ваша чест.

— Точно за това трябва да поговорим. Аз съм убеден, че отговорът на изчезването на МН370 ще бъде намерен на летище „Тръскот“ Ако можете да прехвърлите вашия самолет на друго летище, ще се опитам да ви намеря там. После ще ни откарате на „Тръскот“ и ще видим какво ще се случи.

— Преди това казахте, че ще доведете Марк Уотърман. Това остава ли в сила?

— Може да дойде, но може и да не дойде. Имам известни съмнения. Аз ще дойда, вероятно и Мими Чан ще бъде с мен. Имате ли някоя полоса предвид? „Хамбантота“ на юг е само на три часа път. Да се срещнем там?

— Дявол да го вземе, защо не го направим в града? Военните имат летище на юг от планината Лавиния, това е в предградията на Коломбо. Казва се „Ратмалана“ и съвсем отскоро е отворено за гражданската авиация. Така да се каже, е част от приватизационната програма на първото семейство.

— На какво разстояние е от центъра на града?

— Не знам, но е по-близо от международното летище. Така че, ако бързате, най-добре е да се срещнем там. По кое време?

— Планирайте да сте в готовност към единайсет и половина — дванайсет днес. Ако не се появя до обяд, отлетете за „Хамбантота“ и ме чакайте там, докато дойда или докато чартърът изтече.

— Окей, господин Бърч. Ще измисля как с Дженкинс да излетим, после ще обявим повреда, за да мога да кацна на „Ратмалана“, без да съм регистрирал полетен план.

— Звучи добре. Много ви благодаря, капитане. — И Нолан затвори.

— Това мина добре — резюмира Кайли.

— Не съм много сигурен. Изглеждаше искрен, но как е възможно да не е знаел, че МН370 е кацал в Бирма, ако той е извозил парите и затворниците от там за „Тръскот Фийлд“? Та самолетите би трябвало да са се засекли на полосата.

— Може да е кацнал след излитането на МН370. Може не неговият самолет да е бил вторият там. Това би обяснило как не знае за МН370.

— Може да говори истината, но може и да ни разиграва. Би ли помолила твоите да прегледат списъка на пасажерите и да потърсят в него Томас или Том Нишимото, служител на „Ийгъл Кло Семикондъктьрс“?

— Наистина ли е необходимо това?

— Ако не е бил на самолета, значи Нишимото лъже... Какво е това?

Кайли му показва екрана на смартфона си.

— Виж... Всеки служител в регистрирана на борсата компания с включен във фирмените отчети и вероятно има снимка на сайта на компанията. Докато ти говореше, аз го потърсих в Гугъл. Ето я снимката на Том Нишимото — симпатичен мъж, някъде под четирийсетте.

— Проклет да съм! Китай не блокира ли Гугъл? Как може да си експерт?

— О, Боб. Ти да не смяташ, че в МДС седим по цял ден и си играем на сметалата? Отдай ни дължимото.

— Когато това приключи, този телефон ще го задържа — каза той. — Хей, върни ми го! — И те се сборичкаха на шега.

С престорено драматичен глас тя му се присмя:

— „Боб Нолан, велик шпионин на ЦРУ, споделя тази вечер по Дискавъри съвременни технологии за достъп до информация“. А сега ми кажи какъв е планът.

— Сигурно е само, че един от нас ще хвърли граната, преди да е избухнала в ръцете ни. Ела до прозореца и нека ти обясня как става.

Двамата източноазиатци с работни комбинезони на подизпълнители и жълти каски държаха плоски черни куфарчета, като онези, които използват професионалните играчи на бiliarд. Носеха слънчеви очила и не говореха помежду си, докато чакаха слизането на външния асансьор. Придружаваше ги началникът на смяна за подизпълнителите на „Гранд Хаят Коломбо“. Асансьорът спря с раздрусване и началникът отвори вратата:

— След вас, господа.

— Покривът на „подиума“ — каза по-възрастният от двамата.

— Да, знам — отговори началник-смяната. — Тази сутрин на покрива няма да работи никой, аз се погрижих.

Асансьорът започна да се изкачва.

На сто метра на север и седем етажа по-ниско друг мъж, който също имаше куфарче за „щеки“, също се подготвяше за работа.

Фернандо намести сгъваемата стълба на балкона, възможно най-навътре, под стряхата, за да се скрие от линиите на пряка видимост, започващи от сградата на „Гранд Хаят“. Всеки достатъчно високо на строежа и с лице към югозападния квадрант в близост в „Рокетс Клуб“ можеше да гледа буквално като от небето в отворените вътрешни дворове, басейна и съседните железопътни линии. Щеше да е като стреляне по риба във варел, но поне стрелците от „Гранд Хаят“ нямаше да могат да го видят.

Снайперистът разглади торбичката с пясък върху най-горното стъпало на стълбата, докато оформи в нея вдлъбнатина, в която щеше да сложи цевта на оръжието си. С помощта на далекомера и прицелната оптика на мушката си направи диаграма на разстоянията до евентуалните мишени. От мястото на стрелбата провери още

веднъж сектора за обстрел, преди да влезе в стаята на Нолан и да довърши сандвича си с риба.

Резервният шриланкийски мобилен телефон на Нолан избръмча. Беше текстово съобщение по WhatsApp от Балендра и той го прочете първо с любопитство, после със смайване:

Пресаташето на американското посолство е информирало журналист от Би Би Си за предстояща пресконференция, на която ще бъде обявено местно събитие с глобално значение. Това щяло да стане по обяд. Ние ли сме?

Естествено! Посолството вече се подготвяше да празнува.

— Ще видим тази работа — измърмори Нолан.

Кайли беше в банята, където експериментираше с възможностите за скрито пренасяне на граната.

— Какво каза? — извика тя отвътре.

— Нищо, скъпа отговори той. *Скъпа?* Сближаваха ли се?

Каултър се изкатери до задната седалка на малкия „Пайпър Чероки“ и затвори праз ага. Тони Джонсън беше успял да се побере на съседното място. Зад тях бе струпана достатъчно храна и напитки за малка армия. Инструментите за „убеждаване“ бяха в задното отделение.

Пилотът ги осведоми набързо за мерките за безопасност, получи от кулата разрешение и излетя. Яркото слънце и синьото небе подсилваха оранжевия цвят на земята под тях. Предстоеше им да летят два часа в посока запад-северозапад към платото Мичъл. След края на дъждовния сезон там долу щеше да има много малко вода за пиене и още по-малко неща за ядене.

— Какво ще стане, ако спрат самолета и ни свалят? — попита Джоани.

— Мамо, вратите са затворени и ние се движим. Възможно е, но малко вероятно. Ще пратя на татко есемес, че сме на борда и ще излетим за Сингапур. Това ще е сигнал за него да започне да действа по плана си, какъвто и да е той.

— Окей, миличка. Прави каквото смяташ за най-добре.

Мей Линг натисна бутона за изпращане на предварително съставеното съобщение. В него споменаваше, че са играли голф по време на почивката си и че са на път за вкъщи. Като видеше семейните кодови думи, тате щеше да знае, че не са под принуда.

На четири хиляди километра от тях телефонът на Нолан избръмча.

— Те са на борда на полет 138 на „Чайна Ентърпрайзис“ директно за Сингапур. Трябва да кацнат след по-малко от четири часа, някъде по обяд наше време.

— Да, знам — отговори Кайли.

След двацет минути Гретчен Дойл имаше на бюрото си разпечатка със съобщението на Мей Линг до Нолан. „Прекарахме страхотна почивка и играхме голф. Сега сме на CEN138 за SIN и кацаме 15:45“, Идваше от Китай и беше получено на локалния телефон на Нолан вътре или в съседство с „Коломбо Рокетс Клуб“. Константайн вече летеше. Тя се обади на секретарката си:

— Дай ми Джери Флин. Хората му трябва да посрещнат един самолет в Сингапур.

47. ВНИМАВАЙ КАК СЕ ДЪРЖИШ

Четвъртък, 13 март: Сиатъл, черните пътища на щата Вашингтон

Петък, 14 март: Токио, Айнме, Коломбо, „Тръското Фийлд“

Бърнс беше извън себе си. Сякаш нямаше достатъчно неприятности. Освен шибания Боб Нолан, МН370, Робин Телър и „танца на примадоните“ в 20:00 в офиса му сега и флотът на НОА бе решил да нахлуе на островите Сенкаку. Или поне така изглеждаше на последните сателитни снимки отпреди два часа, подкрепени с многословни доказателства от самите японци.

Но сега НАГПР съобщаваше, че е обект на безпрецедентна DDOS атака. Преди да потърси „Разпределен отказ на услуги“ той нямаше представа какво означава съкращението. На хартия DDOS изглеждаше съвсем просто: бомбардираш уебсайт с едновременни заявки за свързване от милиони IP адреси, докато мишената не се срине. В случая с няколко солидни международни банки, след отказа на уебсайтовете, тяхното съдържание оставаше незащитено, което бе довело до загуба на данни за потребителски акаунти, откраждане на пароли, излагане пред обществото и попадане на мушката на комисии в Конгреса^[1]. И това се случваше, ако мишената бе банка. Ако мишената обаче бе единственият интерпретатор на Пентагона на разузнавателни данни от сателитите и ако вашата организация е била уверена от собствените си ИТ специалист, че е неуязвима за DDOS атака, тогава явно ви остава само да тичате в кръг и да се чудите как хакерите са се добрали до излезлите офлайн мрежови сървъри. Междувременно ослепелите ви клиенти тръпнат дали техните противници няма да изстрелят ядрените си ракети или няма да нападнат някой от съюзниците ви.

Президентът постави американските въоръжени сили в състояние DEFCON^[2]-2 още преди отказа на защитените комуникационни канали на НУВКР, което бе на нивото на Кубинската ракетна криза и началото на втората иракска война през 2002.

Следващата стъпка бе DEFCON-1, което означаваше неизбежна ядрена война. Ако „птичките“ не се върнеха онлайн, DEFCON-1 щеше да бъде обявена по подразбиране, освен ако президентът не изкукаше от страх. Стратегическото командване щеше да заповяда на наземните екипи да заредят ядрено оръжие по тежките бомбардировачи В-2 и В-1В, а SINCENORAD^[3] щеше да разпореди подгриване на МКБР^[4] в силозите им. Бумърите — подводници, въоръжени с балистични ракети — положително вече бяха изпъзели в открито море. Русия и Китай със сигурност щяха да повишат бойната готовност на собствените си въоръжени сили, щом Съединените щати обмисляха първи удар. Грешка бе недопустима, особено за страна, лишена от „очи“ в небето.

Били Мъркинс му бе тръшнал телефона, вбесен от това, че Бърнс не знае какво виждат в този момент в Китай активите на Компанията. Бърнс също очакваше да чуе нещо от тях, но бе казал на ДНР да не очаква агентурни данни, докато НАГПР почиства и рестартира сървърите си. Засега ЦРУ в Азия нямаше достъп до защитените комуникационни канали на агентите си. Стомахът на Бърнс се сви и той глътна още един „Зантак“. *По дяволите!*

Агентът на УБИ Ханибал Гонзалес не беше само даровит фалшификатор — той беше и актьор. Снощи бе прочел кадровото досие на Питър Мулън и това му бе дало идея. Мулън беше в безсъзнание, когато Гонзалес го бе посетил, така че нямаше представа как изглежда. Гонзалес бе и дълбоко религиозен католик и знаеше в подробности църковните ритуали. На път за офиса си Гонзалес се отби в катедралата „Св. Богородица“, откъдето взе назаем одеждите на отец Сесил: разпятие на верижка, свещи и Библията. Щеше да ги върне в гардероба на светия отец, преди той да е разбрал, че липсват.

Гонзалес отпътува за Айнме, където хората на майор Зо бяха закарали снощи Мулън. Ако полковникът бе в настроение да се изповяда, Гонзалес искаше да се възползва от това, но театърът не можеше да продължава безкрайно. Кучият син Мулън бе виновен за смъртта на 239 души, плюс зверското пребиване на Зей и лъчевата болест на Райдър. По един или друг начин Гонзалес щеше да се върне от Айнме със записана изповед.

Нолан се погрижи да вдигне малко шум при влизането си откъм балкона. С басмената си риза в цветен мотив, панталонките си на сърфист, широкополата шапка стил „Ханибал Лектър“ и затворените отпред сандали Аджа Фернандо приличаше на кафяво ему във ваканция. Единствено военният му ръчен часовник с черен циферблат нарушаваше картината.

— Изчислих разстоянията и калибрирах оптиката — каза Фернандо.

— Екшънът ще започне около 10:35, когато отпред отляво надясно ще мине влак. Първата ти мишена трябва да е босът, който може да е с костюм или по риза с вратовръзка. Ако не е, аз ще го обознача, като вървя възможно най-близо до него. За нещастие, нямам никаква представа как изглежда.

Фернандо го предупреди:

— Стой под прикритие, освен ако не се налага да излезеш на открито. Не ми харесва, че сме толкова близко до онзи строеж. Стой под верандата отдясно. Когато излезеш на открито, скрий се зад влака и стой близко до него. Това ще скъси ъгъла за тях.

— Не вярвам да стрелят по мен. Мисля, че просто ще ме отвлекат.

— Хмм... Може би.

Докато Нолан беше в стаята си, Кайли мислеше за заповедта да убие Уотърман. МДС вече бе вкарало екип убийци в Коломбо. Заповедта за „отстраняване на всяка цена“ означаваше, че снайперистите ще стрелят, без да се съобразяват със странични щети. Имаше добри шансове професионалистите от Пекин да свършат нейната работа. Но обличането и на тримата в еднакви дрехи създаваше опасността от объркване на истинската мишена.

Тя събра косата си с ластична лента, за да създаде достатъчно стабилен кок за гранатата. Тюркоазената шапка беше достатъчно ефирна и издутината не се забелязваше дори с огледалото, макар тя да знаеше какво да гледа. Ако я обискираха подробно от главата до краката, щеше да бъде открита, разбира се, така че ѝ трябваше диверсия. Когато приближаха влака, щеше да свали маската и шапката,

за да покаже на убийците коя е, като с това щеше едновременно да избегне приятелския огън и да получи достъп до гранатата.

Нолан се върна през балкона и прекъсна мислите й.

— Защо се разглеждаш в огледалото?

Кайли отмести поглед от отражението си и се обърна към него.

Вместо бърза целувка го клъвна с неудобен въпрос:

— Може ли да видя флашката?

— Защо?

— Просто съм любопитна.

— На безопасно място е, но това не значи, че е у мен. Ако си мислиш дали би могла да се спасиш, като я измъкнеш от джоба ми, докато лежа мъртъв край железопътната линия, отговорът е не.

— Мислим еднакво, нали?

Той я прегърна и тя му отговори със същото.

Отговорният оперативен сътрудник Филмор започваше да се изнервя. ФБР вече знаеха, че Нолан и Макгърти са в сив „Шевролет Силверато“, модел 2012-а. Регистрационната табела бе разпространена в рамките на щата, а също бе изпратена и на канадските им колеги, но облачната покривка правеше сателитите безполезни. Силверадото нямаше вградена джипиес система, а двамата заподозрени бяха напълно изключили телефоните си, за да затруднят проследяването. Дори при това положение Бърtrand или приятелчето му все някога щяха да си подадат главите и тогава щяха да ги заковат. Прелиствайки досиетата им, той видя, че „малкият“ на Ноланови всъщност е мускулест младеж с дебел врат и широки рамене. Още в гимназиалния албум наглецът гледаше в камерата с изражение, което откровено предизвикваше „Само опитай“. Бърт Нолан беше командос от сингапурската армия до началото на 2013-а, като по време на службата си бе обявен за отличник измежду 120 души на своята рота и набелязан като кандидат за офицерска школа. „Добър в гората“ според бившия му командир. И то явно в такава степен, че Нолан бе тренирал в продължение на четири седмици с британските въздушнодесантни сили в джунглите на Бруней, рядка практика за наборник на задължителна военна служба в Сингапур.

Съучастникът на Нолан от Университета на Вашингтон Майкъл Макгърти беше разглезеното дете на милионер от „Майкрософт“ в допълнение на това, че беше и спаринг-партньор на Нолан в смесени бойни изкуства, съквартирант и негов най-добър приятел. Константайн не можеше да разбере как Макгърти се е забъркал в историята, освен може би, че се бе притекъл на помощ на своя приятел и събрат. Въпреки това и той беше заплашен от пет години федерален затвор за нападение при утежняващи обстоятелства срещу Уошбърн. Две лични оръжия липсваха, заради което ФБР ги бе обявило за въоръжени и опасни.

Второкурсниците направо бяха смачкали агентите. Нивото на ФБР наистина бе паднало за двацет години на Бюрото му трябваша повече бивши военни и патрулиращи полицаи вместо аналитици и криминолози с докторски степени, които да ближат раните си по болниците.

В 9:55 на вратата се почука.

— Гостите ви пристигнаха — съобщи гласът на Балендра.

Нолан предпазливо ги пусна да влязат.

Балендра изгледа одобрително тюркоазената двойка.

— Едва ви различавам, и то само заради разликата в ръста и грозотата на Боб.

— Не забравяй да блокираш портала в 10:25. Какво открадна? — попита Нолан.

Бетоновоз. Водачът ще изсипе сместа, ще свали дистрибуторната капачка и ще вземе ключовете. По онзи наклон ще трябва да дойде танк да го изтегли. Аз ще наблюдавам вратите ви от другата страна на коридора. Снощи инсталирах нова шпионка, извъртяна към 109.

Нолан затвори вратата, окачи табели „Не безпокойте“ на своята врата и на тази на Кайли и сграбчи пазарната чанта с хирургическия екип за Уотърман. Носеше само своите телефони, книга с меки корици и пари, натъпкани в джобовете на карго панталоните, които бе обул под аквамаринените хирургически. Всичко бе обвито в пластмасово фолио. Очакваше ги мокро пътуване. Слязоха долу, където ги чакаха три мутри и видимо нервният Марк Уотърман.

Нолан чакаше Компанията да щракне капана си, но не се случи нищо. „Дяволите да ме вземат“, помисли си той. Поздрави Марк, прегърна го набързо и му прошепна: „Радвам се да те видя“. Марк му отговори по подобен начин, но и двамата бяха напрегнати.

Нолан огледа оценяващо водача: сиви трикотажни панталони, неподходящи за тропиците, бяла риза с дълъг ръкав и петна от пот под мишниците, червена вратовръзка. Изобщо не изглеждаше като онзи Чумаков, когото си бе представял. Този бе с бледо лице, белязано с пъпки от акне, рунтави вежди и по-скоро към 50-те, отколкото към 40-те. Другите две мутри изглеждаха като извадени от кастинг на филм за КГБ: тъмни панталони от синтетична материя, бели ризи с къс ръкав, разкопчани едно копче по-надолу от етикета, масивни златни ланци, увиснали върху космати гърди, здрави мускулести ръце. И двамата бяха малко над 40-те и следователно всеки бе достатъчен противник във физически сблъсък с него или Уотърман.

Нолан се обърна към водача:

— Да прием кафе и да поръчаме закуска. Размяната ще стане след трийсет минути, а обслужването тук е адски бавно.

— Размяната ще стане незабавно — натърти Чумаков.

Гласът му прозвуча малко странно, но Нолан не искаше да се разсейва.

— Опасявам се, че това е невъзможно. Информацията, която искаш, не е тук, но е на път за тук. Няма да напускам полезрението ти, докато не я получиш в ръцете си. Така че защо не се отпуснем и не хапнем по нещо?

Чумаков се обърна и погледна единия от спътниците си, който едва доловимо кимна, и това изясни нещата. Погледът на Уотърман към Нолан потвърди убеждението му, че е направен опит за заблуда кой командва парада.

Нолан ги поведе покрай рецепцията към края на зоната за хранене отвън и под навеса, следвайки указанията на Фернандо. Близкият край на издължения плувен басейн бе на десетина метра от тях. На други шест метра в посока към океана се издигаше еднометровата бяла бетонна стена. От другата страна на стената имаше широк четири метра насип от добре утъпкана пръст, по който минаваше двойна железопътна линия, а зад него бяха плажът и океанът. Вече беше горещо, към трийсет и осем градуса. Седнаха, по

трима от двете дълги страни на масата. Уотърман беше между Нолан и истинския Чумаков.

Нолан подаде на Уотърман пластмасовата торбичка и каза:

— Недей да бързаш, но облечи това върху дрехите си.

— Защо?

Отговори му Чумаков:

— Защото твоят колега шпионин, кръстник и спасител знае, че когато си тръгнеш оттук, е много вероятно да бъдеш застрелян.

Смутен, Уотърман изгледа Чумаков, после Нолан.

— Не ме гледай. Докарах те дотук с първа класа. Ако исках да те убия, щях да го направя вчера, докато ти унищожаваше държавна собственост, или който и да било друг ден през последните осем месеца. Твоето собствено ЦРУ и АНС те искат мъртъв или може би им трябва кръстник Боб, а ти трябва да се дегизираш, за да му помогнеш да остане жив малко по-дълго. Но мога ли да попитам какво прави край тази маса висш офицер от Министерството на държавната сигурност? Защото на мен ми се струва като фарс.

Уотърман се обърна и изгледа Кайли.

— МДС? Господи, Боб. Какво прави тук МДС? Няма да отида при тях!

— О, не бъди толкова сигурен, млади Уотърман. Кръстник ти може да се е продал на Китай или може да е продал теб на Китай, или може и сам да не знае.

Това беше Чумаков, какъвто Нолан очакваше: интелигентен, саркастичен, позьор. Нолан различи четвърти човек на ФСС, застанал от вътрешната страна на рецепцията, до вратите, водещи към вътрешния двор. Беше огромен. Балендра трябваше да внимава и да пази Фернандо откъм коридора. Нолан се питаше дали едно богато хлапе и хакер ще може да дръпне спусъка, когато настъпи критичният момент.

Сервитьорът взе поръчките им за кафе и безалкохолно. Никой не очакваше да имат достатъчно време за истинска закуска.

— Моля двамата с Мис Китай да станете. Юрий ще се увери, че не сте въоръжени.

Нолан и Кайли станаха. Той не знаеше къде тя е скрила гранатата и не искаше да знае. Юрий го обискира грубо, но явно имаше опит:

накара го да отвори „Океан от заблуди“, разгледа опакованите пачки с пари и телефони.

Чумаков се засмя:

— Ти си стар приятел на израелците, нали? Те са майстори в промяната на телефонните сигнали, за да привличат изстреляни от дронове ракети. Май се надяваш да конфискувам телефоните ви? Не, задръжте си шибаните телефони! — И му ги подхвърли обратно. Нолан не успя да ги улови и те изтракаха по масата. Чумаков се отнесе също толкова презрително към парите, но задържа за секунда погледа си върху корицата на книгата, преди да му я върне обратно.

Нолан прибра нещата си в джобовете си. Интересът му бе повече към онова, което ставаше отляво на него. Кайли се бе извъртяла и бе зашила шамар на Юрий, когато ръката му се бе задържала върху гърдите и. Чумаков се изкикоти. Юрий завърши обиска си, като обърна основно внимание на слабините и вътрешната страна на бедрата ѝ.

Юрий каза нещо на руски и седна на мястото си. Сервитьорът донесе поръчката и се отдалечи и на сцената отново излезе Чумаков:

— Боб, остават десет минути до началото. Обясни какво предлагаш, иначе Юрий може да те застреля сега, а аз ще предам кръщелника ти, изпреварвайки графика, за да имам време да напазарувам преди полета ми.

Тони проследи отлитането на самолета.

Седеше на пейка под слънцето, с купчина железарски инструменти до себе си. Скоро щеше да ги използва съвсем не по предназначение. В други два чувала бяха разтоварената храна и напитките. Вторият зам.-директор по тайните операции (от запаса) Каултър беше встрани и обливаше в жълто заобикалящите ги камъни на поне два милиарда години. „Тръскот Фийлд“ може и да се беше водил голяма работа през Втората световна, но сега бе просто изровена полоса в безлюдно плато под изгарящото слънце.

Каултър се приближи.

— Ще се обадя по сатфона на Уолам и ще извикам хеликоптера, ако още не е излетял за насам. Както гледам, ще трябва да направи два курса, така че ще сме на плажа към два следобед. Ако можеш да скалпиш два сандвича от нещата в хладилната чанта, това ще ни

спести време, когато се доберем до рибарския лагер. Обзалагам се, че и ти като мен си нетърпелив да разбереш какво ще ни каже ученият за иранската атомна програма. Аз имам няколко белязани на картата места, които бих искал той да потвърди. Ще ти бъда благодарен, ако не отрежеш и двата му показалеца веднага с пристигането ни. — Попи потта по веждите си с кърпичка и седна.

Джонсън бе изненадващо гладен след обилната закуска, но главата му още се въртеше от вчерашните бири. Надигна се с мъка, за да види какво все пак има в хладилните кутии, натрупани пред него. Беше готов да убие човек за свестен сандвич с кашкавал и шунка.

В 09:45 двамата командоси от флота напуснаха постовете си край „Рокетс Клуб“ и изтичаха по тесния път, свързващ Гале Роуд с плажа, на само сто метра след строежа на съседния хотел. Там намериха осемместната надуваема лодка, която командирът им бе осигурил предната нощ. В момента той придържаше лодката до брега и чакаше като часови между две купчини камъни. Тримата бързо монтираха извънбордовия мотор на „Хонда“ с мощност 75 конски сили. Под брезента на брега имаше бинокъл, радиостанция, шест спасителни жилетки и аптечка за първа помощ. Арсеналът бе два 9-милиметрови пистолета и два картечни пистолета „Хеклер и Кох MP5A3“ с резервни пълнители.

На двамата бе казано да се подготвят за престрелка с леко оръжие и може би за ранени пасажери. Ако обаче всичко минеше по плана, щяха да покарат водно такси за десет хиляди долара, без да изстрелят дори един куршум.

Двамата излязоха на километър в морето и зачакаха появата на отиващия на север влак. Когато го видяха, командосът на руля завъртя лодката към брега и обърна посоката, използвайки влака, за да ги прикрива от погледи от сушата.

Един деветнайсетгодишен морски пехотинец огледа морето през бинокъл от последния стаж на американското посолство. Преди час офицерът за свръзка бе уведолил дежурния по охрана сержант, че тази сутрин шриланкийският флот ще проведе малка тренировка. Щяло да има симулирано извеждане през плажа и надуваема лодка щяла да премине на триста метра от брега покрай защитната стена на

посолството. Евентуалните изстрели щели да бъдат с халосни. Пехотинецът реши, че това учение ще е много по-интересно от скуката да си вадиш очите, следейки за евентуални мехурчета по повърхността от водолази камикадзе на Ал Кайда.

Водачът забави лодката, за да се движи със скоростта на влака. Вятърът се засили и набръчка водата пред носа — създаваше малки дъги, продължаващи по секунда. Спътникът му намираще тази игра на преливащите цветове за захласваща. Сети се за предната сутрин и осъзна, че е доволен, че уменията му да убива безшумно още не са закърнели след годините на мир, последвали унищожението на тамилските тигри. Да си командос от флота беше забавно само когато има мъничко опасност.

Макгърти прояви здравия разум да се държи далече от междуцатската магистрала; използва Нолан да го преведе през плетеницата селски пътища с помощта на някаква стара карта и ръчен джипис. Вяха видели само няколко коли и скоро щяха да се изправят пред предизвикателството да прекосят река Колумбия, за да влязат в Орегон.

— Я ми напомни пак... как заслужи прякора Голямата патка?

— Бях в гимназията. Играех защитник и бях в Кей Еф Си след мача в петък вечер. Бях страшно гладен и си поръчах шест парчета само за мен. Седнах и започнах, докато съотборниците ми ядяха само по три. Когато свърших, още бях гладен. Момчетата почнаха да ме подмятат, че съм бил ненаситен, но аз бях по-едър от всички още тогава — сигурно над сто и пет килограма и заявих, че пилешките порции на Кей Еф Си са много малки. Казах, че трябва да сервират нещо по-голямо, от рода на патица. Няколко момичета от училище на съседната маса нещо флиртуваха. Едно от тях се обади: „О, Майкъл иска голяма патка“. И естествено оттогава станах Голямата патка.

— Тъп прякор, но поне е различен. Случи ли се нещо интересно онази вечер? Малко екшън...?

— Ами. Те само се закачаха. Цял час си изгубихме с тях и накрая ни разкараха.

— Кофти, но аз имам идея. Да се отклоним през Апълтън.

— Апълтън?

— Помниш ли втория семестър на приятелката ми миналата година, онази по-голямата от мен, Джени? Тя се дипломира и се върна в Апълтън, за да се включи в семейния бизнес. Предполагам, че все още ме обича достатъчно, за да ни заеме кола, с която да пресечем Колумбия при Далес.

— Ще се появиш без предизвестие в четвъртък вечер и тя ще ни даде колата си?

— Беше доста хлътнала по мен. Ако искаш да знаеш, всеки път, когато се видехме, единствената ѝ мисъл беше да ме вкара в леглото.

— Аз помня по-различни неща, но, да... за известно време бяхте много гъсти.

Да видим дали старата магия на Бърт Нолан все още работи.

— Не бих нарекъл това план. По-скоро е едно последно изчукване, преди да свършим във федералния затвор. Но да опитаме — имам време колкото искаш.

Гонзалес трябваше да го признае пред себе си: изглеждаше в огледалото така, че нямаше начин да не мине за свещеник. А като бивш певец от хора знаеше и латински фрази.

Един от хората на Зо надникна в банята на клиниката и му направи знак да го последва.

— На какво толкова се радваш? — попита Чумаков, Уотърман във фойето на „Парк стрийт хотел“. — Откъде знаеш, че не отиваш на погребение?

— Да, и то може да е твоето, Анатолий. Точно тази мисъл ме крепи.

Чумаков трябваше да се усмихне. Какво удоволствие щеше да е да предаде това парвеню на фалшивия му кръстник.

— Колата ни е отвън. Благодарни на президента Путин, че плаща сметката.

[1] С изключение на последното (което няма отношение към чисто компютърните аспекти) останалите твърдения не са верни. — Б.пр. ↑

[2] DEFCON (съкр. от Defense Condition — Състояние на готовност) — 5-степенна таблица, предложена от Обединения комитет на началник-щабове (Генералния щаб на САЩ). Исторически примери са: за DEFCON-2 — Кубинската ракетна криза (1962) и Войната в Залива (1991), а за DEFCON-3 — Йом Кипурската война (1973), Операцията „Пол Бъниан“ (1976) и терористичният акт от 11 септември 2001; DEFCON-1 (Неизбежна ядрена война) досега не е обявявана. — Б.пр. ↑

[3] CINCNORAD (съкр. от Commander in Chief NORAD) — Командващ ПВО на Северноамериканския континент. — Б.пр. ↑

[4] МКБР (от ICBM — Inter Continental Ballistic Missile) — Междуконтинентални балистични ракети. — Б.пр. ↑

48. ВЛАК БЕЗ ПОЛЗА

Петък, 14 март: Коломбо, полет SQ12 Сингапур — Токио, Токио
— Това е влакът ни. Трябва да тръгваме — каза Нолан. Групата им бе на границата на прикритието, но от ЦРУ нямаше и следа, което беше едновременно добре и зле. Може би нямаше да има отвличане, а направо убийство, като файловете на АНС щяха да бъдат... подарък за Русия в знак на благодарност за ликвидирането на Уотърман и него? Това звучеше доста нелепо.

— И защо да ти позволявам да отидеш там? — попита Чумаков.

— Защото файловете на АНС са на влака и ако аз не дам сигнала, ти никога няма да ги намериш дори ако претърсиш всеки пътник. Ако влакът не спре, експозето за теб заминава в интернет и ти свършваш в лагерите.

Чумаков каза нещо на руски и подчиненият му се приближи до Уотърман. Нолан не можеше да е сигурен, но изглеждаше сякаш Потните мишници бе забил пистолет в ребрата на кръщелника му. Отдалече Уотърман и Нолан изглеждаха с почти еднакъв външен вид, като високият метър седемдесет и пет Уотърман може би изглеждаше малко по-пълен, защото вятърът изпълваше малко голямата за габаритите му хирургическа престилка. Отдясно на него Юрий стисна Кайли над лакътя. Тя се дръпна рязко, но той отново я хвана с такава сила, че едва не я повдигна във въздуха.

Влакът беше на двеста и петдесет метра от тях и се движеше доста бързо. Те излязоха изпод прикритието, примигнаха под ослепителното слънце и тръгнаха между басейна и преградната стена. Нолан и Чумаков се прехвърлиха през стената, което означаваше спускане от височина метър и двайсет върху утъпкания насип от другата страна. Нолан махна на локомотива да спре, но машинистът реагира със забавяне. Влакът щеше да ги подмине. Чумаков коленичи на едно коляно до стената, изчакайки останалите също да я прескочат.

Локомотивът спря със скърцане на спиращките на двайсет метра от мястото, където трябваше да го направи. Пътниците се струпаха на

прозорците и завикаха на различни езици, ядосани от непредвиденото спиране. За да стигне до скрития глок, Нолан трябваше да мине от другата страна на релсите. Той се обърна към Чумаков и каза:

— Ние тримата ще пресечем релсите, а вие оставате от тази страна. Когато влакът потегли, ще ти хвърлят флашката. Ако имаш някакви проблеми с мен, реши ги сега, но остави семейството ми на мира. Предупреждавам те, че имам снайперист, който в момента се е прицелил в главата ти.

Чумаков инстинктивно се сниши и тръгна приведен към стената, а Нолан решително се отправи към локомотива.

Точно в 10:25 шофьорът спря откраднатия бетоновоз на върха на склона, извеждащ до входа на „Рокетс Клуб“. Порталът от ковано желязо бе останка от колониалното минало — широка шест метра грозотия, която 70-годишни пазачи с мъка отваряха всяка сутрин и затваряха всяка вечер, Балендра направи знак на водача да паркира и затвори портала въпреки протестите на възрастния охранител. От задния улей се изсипаха 400 килограма прясна смес. Шофьорът отвори капака, извади от строя двигателя, прибра ключовете в джоба си и изчезна в посока на Гале Роуд. За много дълго време никой нямаше да може да влезе или да излезе от „Коломбо Рокетс Клуб“ с кола.

Балендра се затича към основната сграда, но спринтира, когато чу два изстрела в бърза последователност.

Кайли вървеше пред Уотърман и Потните мишници към предната част на спрелия локомотив. Чумаков крещеше нещо на руски. Мутрата пусна Уотърман в мига, в който Нолан изтича покрай тях. Кайли свали мрежичката си за коса и посегна към кока си.

Главата на Уотърман се пръсна и опръска Нолан с кръв и мозък. Уотърман се свлече бавно, като в каданс, и едва сега до тях достигна звукът на изстрела. Тихо „изкашляне“ съвпадна със смъртта на Потните мишници и бликването на алена кръв изпод яката на памучната му риза. Нолан продължи да тича и заобиколи локомотива едновременно с Кайли. Чу се нов изстрел. Нолан очакваше да падне той или Кайли, но жертвата беше флотски командос, проснат мъртъв

на двайсетина метра в посока на плажа, изпуснал до себе си картечен пистолет. Нови изстрели се разнесоха зад гърба му, но Нолан вече не можеше да каже дали са улучили мишените.

Качиха се на спрелия влак. Вътре цареше пълен хаос, пътниците бяха наклеявали между седалките или на пода, крещяха и пищяха неистово.

— Дай ми гранатата! — извика той и я грабна от ръката на Кайли. Потърси с поглед мишената и видя Чумаков притиснат до стената, а кървящият Юрий по гръб на земята до него. Кървава следа по земята показваше как Чумаков го е изтеглил под прикритие. Потните мишници бе проснат по очи на плажа и приличаше на захвърлена парцалена кукла. Фернандо заработваше парите си. Нолан изтегли щифта на гранатата, но задържа пружинената дръжка стисната.

Патмараджа влезе през свързката в първия вагон и изкрещя:

— Машинистът е застрелян! Аз изчезвам!

Извади жълтата флашка, която бе залепена към топка за крикет и сложена в малък найлонов плик, и отиде до един от прозорците, но преди да успее да я хвърли. Нолан го хвана за ръката, наведе се към него и извика:

— Хвърли я до стената, на пет-шест метра от онзи с пистолета!

Патмараджа направи добро хвърляне, така че флашката падна пред погледа на Чумаков, но достатъчно далече от него, за да се наложи да излезе от прикритието си и Фернандо да може да стреля по него.

Чумаков вдигна поглед и Нолан се подаде през прозореца, но задържа ръката си ниско долу и откъм вътрешната страна. Татаринът изгледаше готов да стреля по него, но вместо това се хвърли снишен към топката за крикет, без да се излага на снайперистите. Нолан вдигна ръката си, отпусна дръжката, пое въздух и започна да брои:

— Хиляда и едно, хиляда и две...

Подхвърли гранатата по парабола към криещите се руснаци, но тя експлодира по-близо до влака, отколкото до агентите от ФСС. Оглушителната ударна вълна го замая. Наклеякалите зад него шриланкийци смекчиха падането му назад. Пътниците обезумяха и писъците на ранените се смесиха с крясъците на ужасените. Нолан надигна глава и потърси с поглед Кайли, която също беше в хоризонтално положение върху гърчещите се на пода на влака.

— Боб, ранен си! — викна тя, но той не чу гласа ѝ.

Беше ли Чумаков убит? Той беше без никакво прикритие пред очите му, но гранатата бе избухнала твърде рано. Нолан с мъка успя да се изправи. Смес от мозъка на Уотърман, както и кръвта на двамата, беше оцапала престилката му. Бърз поглед навън показва, че руснакът е паднал и не помръдва. Нямаше време да изпразни пистолета на Патмараджа по лежащото тяло, особено с дебнеци наоколо снайперисти.

— Трябва да стигнем до лодката! — извика той, макар пищящите му уши да не регистрираха никакъв звук. Кайли го последва по стъпалата на вагона.

Патмараджа беше пред тях и тичаше към надуваемата лодка, в която се намираще останалият жив командос. Куршумът на снайпериста улучи хакера встрани от дясната плешка, завъртя го и остави изходна рана с размера на чаена чинийка. Патмараджа падна по гръб и остана в съзнание, но те нямаха избор, освен да продължат да тичат, ако искаха да избегнат съдбата му.

— Дръж се близо до влака! — изкрещя Нолан.

При последния вагон Кайли се мушна сред бягащите пътници и зави към брега и лодката. Нолан я последва в очакване на куршумите, които щяха да сложат край на живота на единия или и на двамата.

Преди този сблъсък Сам Хекър и Дик Константайн не бяха прекарвали заедно в разговор общо повече от десет минути. Сега наваксваха пропуснатото време и заобиколно говореха за МН370, Телър, Матюс и Нолан. Константайн запази за себе си подозрението, че Нолан и УБН са прави за похищението, но абсолютно грешат, като смятат, че то е възложено от Компанията. Нолан и без това скоро щеше да ги напусне, а Хекър не беше от своите. Определянето на вината за МН370 щеше да бъде деликатна тема, която бе най-добре да намери вътрешно решение. Хекър му разказа повечето от онова, което той вече бе прочел в стенограмите на разговорите на Барлинг, но беше добре да получи същата информация и от законен източник.

Три реда пред тях Матюс напредваше с бутилка съвсем сносно кианти. Бе дочул откъслечни фрази от разговора им, когато на два пъти бе минал покрай тях на път за тоалетната. Те бяха избегнали погледа

му и дори не се бяха престорили, че не заговорничат срещу него. Дали обаче това щеше да им донесе нещо довечера в Токио не беше ясно. Хекър и УБН не се бяха подчинили на заповед, бяха навлезли в чужда територия и най-вече бяха предприели едностранна военна операция в чужда страна с използване на американски военни. В допълнение на всичко това Матюс разполагаше с таен запис на два телефонни разговора, в които Бърнс бе говорил за работата на Телър в „Златният слон“. Така че ако сега някой започнеше да се гнуси от закрилата на Телър под чадъра на ЦРУ, Матюс нямаше да падне, без да повлече и други.

Лошото бе, че емблемата на MAS върху опаковъчния сандък и радиоактивността сочеха към похищение със сваляне на ценно карго. Матюс и хората му нямаха нищо общо с това или поне никой не разполагаше с доказателства. Намесата в решаването на някои дребни проблеми на сигурността в полза на Джей Тофър не го правеше съучастник в нищо, което Робин Телър можеше да е извършил по свое усмотрение. Телър беше мъртъв и тази насока на разследване бе обречена да стигне до задънена улица. Матюс можеше да бъде намерен за виновен само от моралния съд на ЦРУ. Щеше да има слухове, които можеха да забавят, но не и да дерайлират кариерата му. Той почука чашата си, за да привлече вниманието на стюардесата. Още няколко чаши щяха да му се отразят добре в това, както и да го погледнеш скапано пътуване.

— Ето къде си бил, *мачан*...

Фернандо най-сетне бе разкрил конкуренцията, която се бе установила в един ъгъл на бетонната черупка на „Гранд Хаят“. Изстрелите му щяха да бъдат от не най-неудобните ъгли, които бе предвидил. Това беше добра новина, но се налагаше да премести двуногата и пушката в края на балкона. При два вече направени изстрела мястото, където се криеше, вече едва ли бе тайна. Реши, че след като никой не се бе качил да го потърси, ще е в безопасност и извън прикритието на навеса. В същия миг чу два изстрела откъм коридора и се извърна моментално с колта в ръката си, но не влезе никой, така че ръгбистът, изглежда, се бе справил със задачата си да го охранява.

Отново насочи вниманието си навън и балансира краката на двуногата с парапета на балкона. Снайперистите от „Хаят“ се бяха съсредоточили върху мишените си и не му обръщаха внимание. Разликата във височината беше към 27 метра, а далекомерът отчиташе точно 89 метра до целта. Ако се съдеше по развяването на флагчетата по периферията на басейна, скоростта на вятъра бе малко над метър в секунда. Можеше да направи само два изстрела. Първият му опит бе точен до сантиметър и прониза стрелеца в гърлото. Вторият снайперист се претърколи вляво, но не успя да се скрие, понеже му попречи трупът на другаря му. Наложиха се да се опита да го избути и в този миг куршумът на Фернандо се заби зад лявата му мишница. От облачето кървава мъгла Фернандо разбра, че изстрелът е успешен. Шокът от 50-калибровия куршум гарантираше излизането от строя на втория дори ако раната не се окажеше фатална.

Фернандо насочи вниманието си към задната половина на клуба, където умерено силното вълнение и вятърът се състезаваха с виковете и крясъците. Не чуваше повече изстрели и видя надуваема лодка да се отдалечава на зигзаг от брега с максимална скорост. През прицела видя двама от хората си със синьо-зелени хирургически престилки за еднократна употреба заедно с още един мъж на руля. Трима вместо шестима... бяха загубили половината, включително племенника му хакер.

Бърнс беше объркан. Разузнавателни полети на изтребители от самолетносача бяха потвърдили, че десетчленният японски гарнизон на Сенкаку е бил подложен на бомбардировка от въздуха и от морето, последвана от нападение с амфибии. Беше със сигурност престараване, защото лековъоръженият японски гарнизон още в самото начало бе развял бял флаг. Щеше да има нещо достойно в тази безсмислена инвазия, ако Япония не бе загубила два изтребителя във въздушен двубой, завършил със свалянето или повреждането на три от противниковите изтребители. Китай не бе излязъл с официален коментар — нямаше дори опровержение — и Япония сега официално бе поискала от Съединените щати да изпълнят задължението си по договора за взаимна отбрана и да защитят островите като суверенна японска територия. Пред очите на Бърнс бе на път да започне Третата

световна война, а той продължаваше да получава информация по ненадеждни канали, от Би Би Си и, колкото и да не бе за вярване, криптограми, разшифровани с шифри за еднократна употреба, извадени от ветеран от стария му склад.

Междувременно изчезването на МН370 започваше да изглежда все повече и повече работа на покойния Робин Телър. Въпреки щуротиите на онзи ненормалник Боб Нолан снимката от агента на емблемата на „Малейжа Еърлайнс“ върху сандъка с радиоактивно устройство явно бе в подкрепа на теорията за похищение.

Абсолютно минималното бе Бърнс да се дистанцира. Матюс отдавна бе забъркан в прикриването на Тофър/Телър, но нищо не можеше да свърже Бърнс с Телър, освен думата на Матюс. Нямахше начин Чарлз Текумзе Бърнс да падне за такава дреболия. И той се обади на секретарката си:

— Веднага извикай при мен някой от личен състав. Отстранявам от работа Лойд Матюс и това влиза в сила веднага. Трябва ми заповед. Извикай юрисконсулт да се погрижи за формулировката.

Кайли и Нолан се бяха вкопчили във въжетото, което минаваше от вътрешната страна на подскачащата по вълните надуваема лодка. Стискаха зъби толкова силно, че не можеха да говорят. Нолан усещаше, че лявата му ръка е почти безполезна, а това удвояваше натоварването върху дясната и асиметрията го забиваше в Кайли при всяко килване на лодката. След минута излязоха от обхвата на снайпериста и рулевият намали амплитудата на зигзага, за да увеличи скоростта. Очите на Нолан го щипеха от солени пръски въпреки очилата. Отиваха на юг успоредно на бреговата линия, като Колумбо оставаше отляво, а Индийският океан отдясно. Погледът му отказваше да се фокусира, а мозъкът му бе като бъркани яйца. Беше в шок от смъртта на кръщелника си и все по-ясно усещаше собствените си рани. Пищенето в ушите му затихваше и той вече започваше да различава рева на извънбордовия двигател от пликването на вълните. Насочиха се към брега, вятърът стана попътен, също и вълните, и това намали наполовина подскачането. Нолан се загледа в кървавите петна по престилката си. Лявата му предмишница изглеждаше сякаш я е ръфал доберман.

Гретчен Доил беше вбесена.

— Трябва ни някой в „Рокетс Клуб“! Какво става, по дяволите?

Смяната на „Синамон Гранд Хотел“ с „Коломбо Рокетс Клуб“ я бе хванала неподготвена. След смъртта на Пат Лонг и заповедта на Пъркинс „Не пипай Нолан“ Доил бе принудена да действа изключително внимателно. Най-доброто, което можа да направи, бе да изпрати на строежа на „Гранд Хаят“ трима души, които да държат под око цели четирийсет етажа. След като бе започнала престрелката, те се бяха съсредоточили върху долните нива. Когато и тримата задъхани бяха стигнали на изнесения покрив на първия етаж, наричан „подиум“, шоуто бе приключило.

Снайперистът приключи с подреждането на частите на разглобената пушка по гнездата в дунапрена на специализираното куфарче. Закопча ключалките и взе колта си 45-и калибър. Мина през балкона с идеята да излезе в коридора от стаята на Кайли, където бе по-малко вероятно да бъде изненадан.

Последният от екипа на ФСС чакаше на съседния балкон. Фернандо бе улучен от първите два куршума в гърдите и залитна, куфарчето с пушката падна на плочките. Той насочи колта към противника си, но преди да успее да стреля, последва трети изстрел и куршумът му пръсна челото.

Балендра чу изстрелите и изтича през коридора, като прескочи мъртвия агент на ФСС, когато бе убил преди минути, и с ритник изби вратата на стая 109. Фернандо беше мъртъв на балкона, а пердетата се развяваха от вятъра. Балендра се обърна да се махне, но замръзна, като видя гигант с вдигнат пистолет.

— Не... — възкликна той, пусна оръжието си и тъкмо вдигаше ръце, когато мъжът го застреля с два куршума в сърцето.

Стрелецът се обърна и изтича надолу по стълбите, през верандата и по стъпалата над стената към плажа.

Влакът беше спрял. До вагоните и по плажа имаше трупове, а Дойл продължаваше да няма нито един агент в „Рокетс Клуб“. Порталната врата бе блокирана, което ги бе принудило да заобикалят тичешком през плажа. Чумаков не отговаряше на номера, който бе дал. Преди десетина минути някаква надуваема лодка модел „Зодиак“ се бе стрелнала покрай посолството в посока юг. Преди пет минути стрелбата бе секнала.

Телефонът ѝ иззвъня. Беше Питър Алан, първият агент на Компанията, пристигнал на местопрестъплението.

— Началник, има един прострелян местен на плажа — мисля, че е флотски командос, поне десетина цивилни с шрапнелни рани и четири трупа между влака и подпорната стена.

— Можеш ли да идентифицираш жертвите? Боб Нолан? Марк Уотърман? Азиатци?

— В момента стоя до подпорната стена, която защитава територията на хотела от морето. Първото тяло е със синьо-зелено хирургическо горнище и панталони, а лицето липсва заедно с половината глава. Мога само да кажа, че е бял мъж с къса кестенява коса. Вероятно е застрелян с едрокалибрен снайперски куршум. Останалите трима са облечени като бизнесмени. Първият е мъж по бяла риза, прострелян е в тила. Това несъмнено е работа на професионалист. Другите два трупа са обезобразени и лежат до стената. Изглежда, са поразени от граната... Ако се съди по дрехите им, са мъже.

— Значи не знаеш дали Нолан и Уотърман са живи?

— Не знам.

— Сега се налага да се изцапаш. Нолан е имал в себе си флашка, SD карта или външен твърд диск с копие на файловете на Уотърман, изнесени от АНС. Трябва да си върнем тези файлове. Може да са във всяка от жертвите, освен местните и командоса. Ако имаш време, изпрати ми снимка на останалото от лицето на мъжа с хирургическите дрехи.

Това беше ново за Алан. Не му допаднаше да бърка до лакти в кървава пихтия, за да мародерства мъртвец, докато релсите са покрити с ранени цивилни, а полицията е на път. Грамаден мъж с артритни промени в походката се прехвърляше в същия момент през стената.

— Момент, началник. Откъм „Рокетс Клуб“ идва друг човек. Огромен е, бял, изглежда източноевропейец. По дяволите, въоръжен е!
И Алан прекъсна.

Дойл нямаше време да обработи последната информация, защото телефонът ѝ иззвъня.

Хората от Компанията на строежа стояха пред двама мъртви азиатци, несъмнено застреляни откъм намиращия се по-долу „Рокетс Клуб“. На мъжа с пушката му било отнесено гърлото, а наводчикът бил улучен отляво и имал ужасна изходна рана отдясно в гръдния кош. Какво искала Дойл да правят с тях?

— Изчезвайте и не оставяйте нищо, което може да издаде, че сте били там. Не вземайте нищо! Считайте, че ще ви претърсят или арестуват в момента на излизането. Версията ви е, че сте били там да търсите снайперисти, не сте видели нищо и не сте направили нищо.

49. НАДПРЕВАРА СЪС СМЪРТТА

Петък, 14 март: Коломбо, Айнме

Лодката стигна до брега и Кайли и Нолан слязоха. Ръката на Нолан бе безжизнена и Кайли съблече хирургическата му риза. Цивилните им дрехи бяха подгизнали, но дори така нямаше да се открояват толкова, колкото в тюркоазеното облекло. Лявата предмишница на Нолан кървеше без признаци на спиране, а предницата на ризата му изглеждаше сякаш се бе спускал по корем по чакълест път. Все пак можеше да диша и на устата му не избиваше кървава пяна, така че не можеше да става дума за пробит бял дроб. Слухът му се бе възвърнал, но лавата го болеше жестоко. Общо взето смяташе, че е късметлия да е на крака и да се нуждае само от амбулаторна намеса.

Нолан подаде на командоса опакована във фолио пачка банкноти.

— Ето, това е доплащането. Много съжалявам за приятеля ти. Той загина, опитвайки се да ни спаси. Моля те, предай дяла му на семейството му.

Командосът го изгледа с железен поглед.

— Кой го застреля?

Нолан нямаше време за рационална оценка на вариантите, но не бяха руснаците. Изглеждаше вероятно да са китайците, но моментът изискваше въображение.

— Почти е сигурно, че приятелят ти е убит от американците — каза той и стисна ръката на младия мъж. — Искаш ли да помогнеш да отмъстим за смъртта му? Знаем как, но трябва да дойдеш с нас.

— Да вървим.

Шофьорът на Балендра ги чакаше в колата на шефа си.

— Само тримата ли сте, сър? — учтиво попита той, игнорирайки раните на Нолан.

— Да. Ще се нуждаем от само двама двойници.

Шофьорът набра номер и заговори на синхалски. В мига, в който джипът се изнесе от района на плажа, колата се вмъкна в подземен

паркинг, както бе предварително уговорено. Нолан, командосът и Кайли скочиха в чакащо ги „Ауди А6“. Мъж и жена, облечени в мокри хирургически дрехи, идентични е онези, кои то току-що бяха съблекли, заеха местата им в джипа. Други двама се изправиха до тях и започнаха да събличат собствените си подгизнали дрехи, преди да се загубят в тълпата пешеходци по Гале Роуд. Двойниците бяха готови да тръгнат за международното летище.

На раздяла Нолан каза:

— Карай бързо, но не прекалено. Когато те спрат, не се съпротивлявай. И благодаря.

Новият им шофьор беше бърбовец от класа. Дали се дължеше на метадонова пристрастеност, на високо съдържание на захарта или мозъчно поражение не бе ясно, но той просто не можеше да спре да говори. Беше анорексично слаб и имаше дивия поглед на мисионер от Джоунстаун, подсилван от маниакална усмивка. Шофираше както говореше: бързо и безотговорно.

— Колко е пътят до летище „Ратмалана“? — попита Нолан.

— Трийсет минути по това време на деня. Ще бъдем там след двайсет. — Шофьорът се представи като Чанакя и обясни, че това му бил почивният ден, а работел като младши анализатор в компания за аутсорсване. Балендра го бил наел заради отличните му шофьорски умения. При това лавиране из трафика Нолан смяташе, че е редно да им върне парите. А това, че дори не одраскаха колата, отдаде на сляп късмет вместо на умение. Адреналинът в тялото му изгаряше, ръката го заболяваше все повече, а главата му се замайваше. Нолан се облегна и затвори очи. Кайли издърпа късчета плат и шрапнел от ръката и гърдите му и го поръси с някакъв прах, който командосът ѝ подаде. Дълбоката петнайсетсантиметрова рана в лявата му предмишница не спираше да кърви и командосът даде на Кайли нещо подобно на латексова тръба, със съвет да я нагласи под лакътя на Нолан и така да ограничи кръвотечението.

Главата на Нолан се люшкеше, докато тя се занимаваше с повърхностите рани по гърдите му. В един момент той се сепна и попита:

— Работи ли още твоят телефон от посолството? Ако работи, трябва да се обадя на Нишимото и да му кажа да излети.

— Мисля, че работи — каза тя. Или поне работеше функцията му за получаване на текстови съобщения. Защото гледаше такава на китайски: „Убий Нолан сега“.

Агентът на ЦРУ видя как руснакът изтича до едно от окървавените тела, свлечени до стената, и провери за пулс.

— Жив! Жив! Линейка! *Линейка!*

Питър Алан насочи пистолета си към него и каза:

— Служба за сигурност към американското посолство. Извадете оръжието си с два пръста и го хвърлете към мен.

Борис Владимирович Устинов не разбра всичките думи, но се досети за смисъла им. Вдигна поглед и прецени, че може да извади оръжието си и да стреля по-бързо, отколкото американецът може да се прицели и да дръпне спусъка. Но шефът му бе жив и тежко ранен, така че му трябваше помощ, а не конфронтиране. Той хвърли пистолета си встрани, погледна американеца в очите и произнесе с най-добрия глас от полицейски ТВ сериал:

— Помощ! Линейка! *Медик!*

Алан позвъни в посолството и поиска пехотинците да довтасат начаса с носилка. Понеже се намираха само на стотина метра, беше по-бързо до го направят пеша, отколкото с кола. Алан им каза да имат в готовност линейка и да предупредят болница „Навалока“ да има готовност за приемане на спешен случай. Щеше да остане с гигантския руснак и при изпадналия в безсъзнание негов сънародник — местните бяха прекалено объркани от големия брой ранени по земята и във влака, за да обърнат някакво внимание на западниците. На местопрестъплението вече бяха пристигнали първите полицаи, а имаше и парамедици. Над главите им кръжаха два хеликоптера с червени кръстове.

Алан държеше гиганта на мушка. Взе от плажа две оръжия, които изглеждаха от една и съща марка. Бяха явно от епохата на Съветския съюз. Червена топка с жълта лепенка на земята привлече вниманието му. Той клекна до нея и видя залепена за топката флашка в малко пластмасово пликче. Прибра флашката в нагръдния си джоб и когато вдигна поглед, видя само за частица от секундата летящия към него огромен юмрук. Рухна, без да издаде звук. Устинов измъкна от

джобовете на Алан двата деветмилиметрови пистолета и погледна проснатия американец. Той лежеше по гръб и дишаше равномерно. Това бе добре — нямаше нужда да убива човек, който не го е заслужил.

— Стана по-лесно от очакваното — коментира Дженкинс, когато колелата на гълфстрийма се отлепиха от пистата на международно летище „Бандаранайке“. Самолетът се насочи към морето и изви на юг.

— Правилата за влизане в бой трябва да бъдат пределно ясни. Ако Нолан не е с нас, не се намесваме. — Джак Нишимото бе крайно делови. — Време е. — Той погледна Дженкинс, който отне тягата на двата двигателя и спусна задкрилките, за да симулира едновременна неизправност на двата двигателя. Носът се заби надолу и Дженкинс тримира^[1] за възможно най-добро планиране.

Нишимото взе слушалката с микрофона и изрече с достойно за Грегъри Пек спокойствие:

— Мейдей^[2], мейдей, мейдей. Гълфстрийм пет петдесет ноември едно шест осем танго танго. Искам спешно кацане Ратмалана. Пълен отказ на двигателите и нестабилна работа на хидравликата. Ноември едно шест осем танго танго.

— Ноември шест... ъ-ъ... танго танго мейдей потвърдено — отговори кулата след къса пауза. — Ноември танго танго, идентифициран с радар. Разрешение за директно кацане Ратмалана. Вятър две четири нула на пет. QNH^[3] едно нула нула осем. Няма конфликт с друг трафик. Аварийните служби в готовност. Разрешено кацане на писта две две, там спрете. Виждате ли летището?

— Прието разрешение за кацане и спиране, имаме видимост. Ноември танго танго — Нишимото изключи микрофона и каза на Дженкинс: — Ти поемаш, Джон.

Дженкинс взе щурвала и потвърди с: „Аз поемам“.

За да избегнат покриването на самолета с противопожарна пяна, което щеше да го извади от строя за дълго в допълнение към сметката от един милион долара за почистване, Нишимото обяви:

— Кулата в Ратмалана, успех да рестартирам двигателите, но оставам на мейдей. Ноември танго танго.

Дженкинс подаде тяга и тримира.

— Ноември танго танго, потвърждавам визуален. Разрешение за кацане и спиране. — И Дженкинс превключи радиото двукратно, което беше безгласен сигнал, че е твърде зает, за да говори. Макар долу покрай пистата пожарните коли да се носеха на бясна скорост и едва да избягваха сблъскване, вторият пилот приземи G550 по перфектен начин и рулира до далечния край, където завъртя машината и остана на празен ход.

Нишимото се обърна към Дженкинс:

— Отлична работа. Надявам се Адам Бърч и Мими Чан скоро да пристигнат, иначе ще осъмнем в пяна и с цялата служба за безопасност на глави те ни.

Двамата пилоти се заловиха със следполетната проверка. Знаеха, че са на минути от ново излитане, този път със или без разрешение.

Нолан трябваше да затвори очи. От слаломиянето на Чанакя го бе хванала авто болест и усещането се засилваше от страданието и раните му. Не можеше да изтръгне от съзнанието си картината на изпаряващата се глава на Марк. Беше убил кръщелника си все едно му бе опрел пистолет в слепоочието и бе дръпнал спусъка. Беше загубил син. Но смъртта не спираше с Марк. Потните мишници, флотският командос, Юрий, влаковият машинист, Патмараджа — чиято кръв вероятно бе изтекла на плажа — Чумаков... по дяволите. Чумаков може и да бе още жив. Стрелбата продължаваше, когато бяха напуснали фаталния бряг. Надяваше се поне Балендра и Фернандо да са живи и да не са задържани.

Изпразни на една дълга глътка подадената му от предната седалка бутилка вода, после каза на командоса:

— Не ти разбрах името.

— Капрал Навийн Кулатинга, от Военноморската служба със специално назначение, сър. — От тона му Нолан разбра, че има работа с човек, който се чуди защо седи в кола за измъкване, шофирана от обезумял тийнейджър.

— Сигурен ли си, че можеш да ни закараш на пистата на ВВБ „Ратмалана“? Трябва да се качим там на частен самолет и да преследваме хората, застреляли приятеля ти, същите, които се опитаха да убият и нас.

— Казваше се капрал Санджай Де Соиса. И не ми беше приятел, беше ми... брат. *Кръвта на братята е по-червена от водата в утробата.* Ще направя нужното да се качите на самолета.

Нолан кимна и се обърна към шофьора:

— На какво разстояние сме от базата? — С несъразмерно дългите си ръце и сгърбената си поза Чанакя изглеждаше като мутирала богомолка, още повече че бръснатата му глава се въртеше наляво-надясно, за да оцени заплахите по пътя.

— Под десет минути — отговори той и натисна клаксона, сякаш за да подчертае отговора, като едновременно с това завъртя волана, за да избегне на косъм почти сигурна катастрофа.

Един от телефоните на Нолан бе оцелял в суматохата и сега избръмча два пъти в запечатания си пластмасов плик. Той прочете съобщението и погледна кога е изпратено — в 11:31.

— Жена ми и дъщеря ми са кацнали в Сингапур — каза той. Обърна се към Кайли и ѝ напомни: — Сега е моментът да се обадиш ти.

— Нямам властта да разпоредя освобождаването на семейството ти. Нали не очакваш да се обадя на председателя Гао?

— Не, искам да се обадиш в сингапурската Дирекция за вътрешна сигурност. Сигурен съм, че те ще могат да помогнат.

Гонзалес, ухилен до ушите, седеше в командния център на медицинската клиника на Зо — същата, в която се бяха отбили Нолан и Кяо в съботната нощ. Майорът лъскаше слънчевите си очила, а от устните му висеше цигара с поне два сантиметра пепел.

— Та значи отивам при него, сядам на леглото му и го питам: „Как се казваш?“. Старецът изграчва: „Питър... Питър Мулън“. Казвам му: „Питър Мулън, ако искаш да избегнеш вечния огън и проклетие, ще признаеш греховете си пред мен тук и сега. Нека поискаме благословията на Всевишния и се помолим заедно. След това ще извършим последния обред, понеже докторът ти ми каза, че умираш“. И можеш ли да си представиш, Мулън започна от 1960-а, когато добре опипал партньорката си на абитуриентския бал. Трябваше да му кажа: „Виж, не ме интересуват грехове на по половин век. Кажете ми какво си правили през последните две седмици“. Признавам му, за старец има

страхотна памет. Пуснах приложението за запис на моя „Блекбъри“ и сега имам трийсет минути изповед в масово убийство и отвличане.

Зо го погледна и попита:

— Необходим ли ни е жив?

— Да, като свидетел.

— Но нали имаш записа?

— Да, на телефона ми е.

— Тръгвай веднага за посолството. И стой там под охрана.

— Аз... не разбирам — заекна Гонзалес.

— Хората на Тофър идват насам — каза Зо и погледна ролекса си. — Ще са тук до няколко часа, за да убият стареца. Трябва да си вървиш.

— А ти и хората ти ще се биете с тях?

Зо се изсмя:

— Не, ние си тръгваме след теб. Какъв е смисълът да те убиват без причина?

Посланик Стайлс издаде нова заповед:

— Алан да фотографира и снеемe отпечатъците от мъртвия в хирургически дрехи на плажа и да ти изпрати всичко за идентифициране. Вероятно ще се окаже Уотърман, макар Нолан да си е боядисал косата, така че може да е и той.

Тонът на Дойл бе премерен:

— Нали ти казах, че агент Алан не отговаря.

В същия момент телефонът на Дойл иззвъня и тя извърна глава от Стайлс, докато разговаряше:

— Господин Григориев, какво можете да ми кажете? Трима от вашите са мъртви, а един е лошо ранен? Това директор Чумаков ли е бил? На хеликоптер е с телохранителя си? Да, да, разбирам... не, не намерихме никакви флашки на местопрестъплението. Надявах се, че нашият екип го е спасил. Но, разбира се, че Съединените щати нямат нищо общо с трагедията. Нямам представа кой е стрелял, но е имало двама противостоящи си снайперисти, единия на строежа на „Гранд Хаят“, другия — в „Рокетс Клуб“. Нолан е контролирал единия. Другият... Китай? *Китай?* Вижте, нямам време да гадая. Преследваме Нолан. Не, не знаем къде е, но няма да е трудно да бъде открит. Не,

Съединените щати няма да възпрепятстват репатрирането на замесените руски граждани, било то ранени или не. Да, да, нека направим така. В такъв случай следващата седмица. Дръжте ни в течение. И благодаря, Владимир.

Дойл се обърна към Стайлс и събрания екип:

— Това беше резидентът на СВР Владимир Григориев. Мъжът, когото агент Питър Алан е задържал — едрият руснак, — го е свалил в несвяст със, както се изрази Григориев, „сублетален удар в главата“. Понеже Чумаков се е нуждаел от медицинска помощ, руснакът е решил, че няма друг избор, освен да избегне задържането. Изглежда, техният човек е нокаутирал Алан, върнал си е конфискуваните от него оръжия и е настоял да бъде извикан хеликоптер. Хеликоптерът е кацнал на територията на руското посолство и е излетял малко покъсно с Чумаков и телохранителя му на борда. После със сигурност се е насочил към шриланкийската болница, понеже те имат единствената площадка за кацане в страната. — Тя се извърна от посланичката и извика на заместника си: — Прати двама в болницата. Единият да отиде на хеликоптерната площадка, а другият да чака в спешното отделение.

— Началник, нямаме свободни хора. Алан е извън строя, трима наблюдават гълфстрийма, Лонг е мъртъв...

— Какви задачи имат тримата на строежа?

— На път са за посолството. Измъкнали са се на полицията.

— Използвай тях. Прати ги веднага в болницата. Да не задържат никого. Само да наблюдават и дискретно да снимат. Опитайте са да вкарате микрофони в операционната зала, в залата за рехабилитация и в болничната стая на Чумаков. Иди там и ти. Ще трябва да действате бързо. — Заместникът ѝ изхвъркна от стаята, без да изслуша докрай инструкциите ѝ.

Шийла Стайлс стана.

— Мисля, че е най-добре да се обадя по телефона на държавния секретар. Както се развиват нещата, май той ще иска да ги научи от първа ръка.

— Късмет с намирането на защитена линия за обаждането. Всичко е извън строя и така е от два часа. Вие, изглежда, не сте добре осведомена, мадам посланик. Освен това не трябваше ли да дадете пресконференция точно в този момент?

Стайлс изскочи от стаята.

Чартърът на „Харкорт“ чакаше в югозападния край на летище „Ратмалана“, готов за излитане, ако не беше пожарната кола, блокираща пътя му. Нишимото се обади на Кайли.

— Къде сте? — извикаха и двамата едновременно.

— Кацнали сме безопасно в далечния край на пистата в „Ратмалана“. Завийте на юг и ние сме на около километър от портала. Няма как да не ни забележите, понеже сме обградени от коли.

— Току-що спряхме на входа. Скоро ще ви видим. — И Кайли затвори.

Флотският командос спореше с постовия на входа. Чанакя лениво натискаше и отпускаше педала на газта, докато чакаха. Ръката на Нолан буквално го убиваше, а гърдният му кош сякаш гореше. Той се обърна към Кайли и каза:

— Казвам ти за последен път да се обадиш на ДВС. Ти си новият шеф на централата. Ричард Лум може да нареди на всеки, който отговаря за безопасността на летище „Чанги“. Кажи му, че двама сингапурски граждани са били на полета от Гуанджоу и са отвлечени. ДВС може да помогне на сингапурски граждани в затруднено положение, без да предизвиква международен инцидент. Това ще бъде жест на добра воля от МДС към ДВС. Освен това трябва да предупредиш Лум да очаква ЦРУ да предяви претенции към същите тези две лица, само че те не са извършили никакво престъпление.

— Това силно превишава пълномощията ми. Ще има последици.

— Ти не разбра ли вече, че единият снайперски екип беше от Китай? И че именно той искаше да ни ликвидира двамата с Марк, а вероятно и теб?

— Ти не каза ли преди, че снайперистите са били американци?

— Това беше за консумация от командоса, понеже трябваше да го убедим да ни качи на самолета. Китай е най-големият съюзник на Шри Ланка, така че не исках да го настройвам срещу нас. Руско-американският план е предвиждал ФСС или СВР да ни предадат на Щатите. А играта на Китай е била да ни убият двамата, макар да не схващам защо и аз съм в списъка. Мисля, че китайците може да решат да застрелят и теб, понеже си проблем. Имала ли си неприятности по

служба напоследък? Има ли някой, който иска да се разправи с теб? Животът ти може да зависи от онова, което ще избереш да направиш след малко.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако не се обадиш на инспектор Лум, напусни колата и рискувай на воля. Ако се опиташ да ме убиеш, може и да успееш, но командосът, на когото преди малко дадох десет хиляди долара, ще те застреля. Ако дойдеш с мен, като минимум ти обещавам да разбереш какво е станало с МН370. Но ще е опасно. Там, където отиваме, дипломатическият имунитет не гарантира защита.

— От колко време чакаш да ми кажеш тези неща?

— По-дълго, отколкото можеш да си представиш.

— Дай ми номера, ще се обадя.

Телефонът на Кайли избръмча с ново съобщение от посолството: „Потвърди смъртта на Нолан“.

[1] Тримирание (авио.) — отнемане на усилието от руля. — Б.пр. ↑

[2] Мейдей (от Mayday) — международен кодов сигнал за бедствие. — Б.пр. ↑

[3] От Question Nautical Height (англ.) — налягане над нивото на морето. — Б.пр. ↑

50. СВОБОДА

Петък, 14 март: Сингапур, Коломбо

Джоани бе неспокойна. Пътниците за обратния полет вече се качваха. На тях не им бяха разрешили да слезат от самолета с останалите пасажери за Сингапур и сега — около час по-късно — изглеждаше, че тя и Мей Линг ще пътуват обратно към Китай и към затвора. Бърт все още се криеше някъде из Канада, а Боб бе избягал в Шри Ланка, за да помогне на Марк. Какво, по дяволите, ставаше със семейството им?

Мей Линг бе заспала дълбоко. Беше изтощена след толкова много напрежение през последните няколко дни. Джоани чу някакво раздвижване откъм предния салон. Говорещи на мандарин приглушени гласове се засилваха с приближаването към тях. Чу името ѝ да се споменава в гълчавата и извика на английски: „Тук съм! Отзад на ред 56!“. Викът ѝ събуди Мей Линг, която седеше до нея, но от външната страна, до пътеката. Китайският им пазач скочи и кресна на Мей Линг да седне. Тя обаче зае бойна стойка и изгледа оценяващо изненадания си противник, който бързо схвана, че предстои физически сблъсък. По пътеката дотичаха двама полицаи с барети на сингапурската полиция, въоръжени с картечни пистолети. Пазачът на Мей Линг отстъпи изненадан и едновременно с това загрижен и извади мобилния си телефон, който полицаят безцеремонно конфискува и нареди на мъжа да седне, да си сложи колана и да държи ръцете си така, че да се виждат.

— Мей Линг Нолан? Лам Шао Ин? — попита първият полицаи.

— Да, да! — извикаха едновременно и двете.

— Добре дошли у дома! Вземете си личния багаж и ни последвайте.

— Но този човек ни е взел паспортите. — И Мей Линг посочи човека от МДС, който побърза да бръкне в джоба на самото си и да предаде документите на втория силно смръщен полицаи.

— Хайде, мамо. Да се махаме оттук.

— Веднага — въздъхна Джоани. — Не мога да ти опиша колко хубави ще ни се видят леглата ни у дома.

— Я повтори! — възбудено каза Дойл. — Алан е намерил 64-гигабайтова флашка в пластмасово пликче, залепено за крикет топка? И флашката изглежда неповредена? Незабавно я донесете тук! Страхотна работа!

В кабинета ѝ влезе шарже д'аферът Том Малаки.

— Ето с какво разполагаме за руснаците. Раненият от граната е Анатолий Чумаков, директор на отдел „Проследяване“ на ФСС. Той е капнал тук снощи с Уотърман и е контролирал развоя на операцията по размяната, когато тя се е издънила. Сега има шрапнел в мозъка. Може и да оживее, но ще му трябва по-деликатна операция от възможната тук. Стабилизирали са го и се надяват, че ще преживее обратния полет. Руският посланик помоли да им заемем въздушна линейка, за да транспортира Чумаков до Сингапур, понеже не разполагали с подобна тук. Потърсих посланик Стайлс, но тя е извън посолството. Какво ще кажеш?

— Хей, ти си от Държавния департамент, не аз. При спряна защитена връзка и предвид високия приоритет да не се докосва Нолан бих казала, че е добре да сме приятели с Русия. Така че да повикаме самолета от Сингапур и да ги превозим, какво толкова?

— Въздушната линейка пристигна снощи. В момента е на „Ратмалана“. Изглежда, някой е очаквал проблеми и я е извикал предварително.

— Нямах представа.

— Нещо друго... — продължи Малаки. — Тялото на плажа, дето е без лице, най-вероятно е на Уотърман. Скоро ще имаме потвърждение чрез пръстовите отпечатъци, но той има буйна кестенява коса, докато на Нолан е черна, с военна подстрижка. Освен това тялото е на по-млад и по-слаб мъж, отколкото Нолан някога е бил, ако се съди по досието му. Какво ще правим с медиите?

— Не знам. Остави го на мадам посланика. Отношенията с пресата и пиарът са по нейната част.

След като Малаки излезе, тя взе шифроблокче и започна да кодира съобщение с гриф „За лично ползване“ до Бърнс. Не го бе

правила от двайсетина години, но смъртта на Марк Уотърман и връщането на файловете от АНС обратно в ръцете на Щатите бяха големи новини. Боб Нолан още беше на свобода, но това скоро щеше да се промени.

Турбодизелът на аудито ускори колата до 200 км/час само половин километър след минаването им през главния портал. Капралът със сдържана гордост разказваше как е използвал името на първото семейство, за да принуди постовия да го свърже по телефона с командира на базата. Историята бе, че Нолан е ранен съветник на президента Абейсурия, нуждае се от спешно евакуиране и е придружаван от висш дипломат на китайското посолство. Постовият бе потвърдил раните на Нолан и етническия произход на Кайли пред началника си, който бе дал разрешение. А Чанакя се бе постарал да стигнат до самолета, преди командирът на базата да размисли.

Колата закова и докато чакаха Дженкинс да спусне стълбата, Нолан имаше достатъчно време да помисли. Тези измъквания на косъм започваха да му стават навик: Хаваи през май 2013, Рангун миналата неделя, Сингапур само преди два дни, и сега Шри Ланка. Но беше спокоен — Мей Линг му бе пратила две текстови съобщения. Тя и Джоани бяха напуснали „Чанги“ и вече бяха на път за вкъщи. Сингапурската полиция и ескортът от Дирекцията за вътрешна сигурност се бяха справили с китайците на самолета, а впоследствие и с ЦРУ в салона за посрещачи.

Навийн помогна на треперещия Нолан да слезе от задната седалка и го поведе по стълбите зад вече качващата се Кайли. Когато се озоваха на борда, стисна ръката му и каза:

— Трябва да ми обещаете, че ще отмъстите за смъртта на брат ми. — И заби погледа на непримигващите си очи в очите на Нолан.

— Можеш да дойдеш с нас и да помогнеш да го направим — отговори Нолан.

— Трябва да се грижа за съпругата на брат ми и за малките му деца. Освен това трябва да обясня последните три дни и да защитя другите, които ни помогнаха. Ще е доста сложно. Но ти трябва да се закълнеш, че ще накажеш убийците!

— Заклевам се в децата си — каза Нолан.

Навийн се изпъна, козирува му отсечено, каза тихо нещо на Кайли и слезе от самолета. Дженкинс прибра стълбата и херметизира вратата. Нишимото включи двигателите и започнаха да рулират. Нолан видя през прозореца аудито да се движи успоредно на тях, за да може да се намеси, ако някой пожелае да се прави на герой и да се забие в самолета, за да попречи на излитането му. Чанакя може и да не бе много умен, но куражът му беше железен.

Нишимото натисна дросела, гълфстриймът се устреми по пистата, вдигна рязко нос и зави над морето. По оповестителната система се разнесе плътният глас на капитана:

— Предстоят ни почти шест хиляди километра до дестинацията ни, „Тръскот Фийлд“ на платото Мичъл, Западна Австралия. Ще летим девет часа днес следобед и вечерта. Ще установите, че сме добре заредени с безмитни напитки, а също и с местни кулинарни специалитети. Така че облегнете се, отпуснете се и очаквайте ескорт от изстребители, когато излезем над международни води. За онези от вас, които са пострадали от шрапнел или имат прострелни рани, разполагаме с аптечка.

— Наистина ли ще убиеш хората зад похищението? — попита Кайли.

— Възможно е да нямам избор, ако алтернативата е те да убият нас. Но точно в този момент смятам кротко да припадна.

51. ЛЕТАРГИЯ

Петък, 14 март: Бейрут, Коломбо, Токио, Заливът на адмиралтейството — Западна Австралия, Сингапур

Задъханият Аршад Маздаки, известен като Морморот, нахлу в кабинета на шефа си в офиса в бейрутското мазе. Беше спринтирал от стаята на хакерите, където китайските и иранските програмисти наблюдаваха развитието на DDOS атаката.

— Полковник Гилани, току-що научих от Абузаид, че руснаците са се отметнали от съгласието си да ни предоставят двеста сървъра. Този DDOS е обречен!

— Спокойно, момчето ми, спокойно. В този момент сателитите на НАГПР са извадени офлайн. Всичко се развива по плана. — Полковник Гилани току-що бе изпратил самохвалебствено съобщение до иранския Висш съвет по киберпространството. И сега щеше да размахва победна пура, ако пушенето тук не бе строго забранено.

— Сателитите наистина са извън строя, но само временно. DDOS атаката не успя да нанесе достатъчно поражения, за да ги остави офлайн за повече от още три часа. Руските сървъри щяха да са достатъчни, за да затворим НАГПР за много по-дълго... поне за няколко дни. Китайският зловреден софтуер прави за НАГПР невъзможно да изтегля и обработва сателитни изображения. При едновременното въздействие на DDOS атаката и китайския червей очаквахме НАГПР да заключи погрешно, че основната причина за блокирането на снемането на изображенията е само DDOS атаката.

— Значи всичко *наистина* се развива според плана — заключи Гилани.

— Само засега. Разбирате ли, господин полковник, китайските програмисти са програмирали червея си да се самоизтрие, след като DDOS-ът срине общата инфраструктура на НАГПР или в рамките на няколко часа от началото на атаката, което се случи първо. Причината беше да попречим на американците да свържат Китай с DDOS. Тъй като сървърите на НАГПР ще излязат пак онлайн по-късно днес,

техният капацитет за обработване на изображения също ще се върне към норма.

Гилани не бе разбрал нищо от техно брътвежа, но поне едно нещо бе пределно ясно скапаните китайски неверници проваляха плана им.

— Кажи... кажи на програмистите от НОА да не пипат червеите си — изсумтя той.

— Много е късно за това. Червеите бяха вкарани преди много време по неразбираем за нас начин. Ръководителят на екипа от поделение 61398 Куо току-що ми каза, че НАГПР вероятно ще възстанови потока данни от сателитите си към 11:30 бейрутско време, тоест само след три часа.

— Могат ли китайците да ни помогнат с атаката?

— Не, те свършиха работата си. За няколко часа премаршрутизираха конфигурациите си, за да минимизират въздействието на липсващите руски сървъри и да осигурят DDOS атаката да използва всички налични възможности. Няколко от ходовете им бяха буквално поразителни, но всички това приключи.

— Сега ме изслушай много внимателно, Морморот. Няма да споменавам за това пред никого. Изключи захранването на работните станции на китайския екип. Вземи със себе си охрана и конфискувайте мобилните им телефони. Заключение ги в охраняема заседателна зала и кажи на Хизбула да застрелят всеки, който излезе от нея.

— Но защо, господин полковник? Как това...

— Не задавай повече въпроси. Такава е волята на Великия аятолах и повече не ти трябва да знаеш.

— Да, сър.

Морморот излезе, но много по-бавно, отколкото бе влязъл.

Гилани въздъхна и вдигна слушалката. Предстоеше му тежък разговор.

— Госпожо посланик? — Директорът на МДС към централата в Коломбо не бе в добри отношения с посланик Ли Шиулан. Мадам Ли бе най-умният човек в посолството и не понасяше глупаци, което й бе донесло прякора Драконката.

— Да, какво има?

— Ю Кайли току-що се обади с есемес. Все още е с Нолан, а той все още е жив. Заповядано ѝ е да остане с него, докато не потвърди смъртта му.

— Вие не наблюдавахте ли летището? Как им позволихте да излетят незабелязано?

— Не знаем. Бързината, с която се озоваха във въздуха, подсказва „Ратмалана“, на петнайсет километра южно отгук. Това не е международно летище за граждански полети и поради тази причина нямахме никого там.

— Къде е снайперският ви екип?

— Те... ъ-ъ... изглежда, са мъртви. И двамата имам предвид. Не отговаряха на радиоповиквания, така че се свързахме с нашия човек в „Гранд Хаят“. Той се качи на седмия етаж, над „подиума“, и намери там трима бели, американци или британци, да напускат мястото. Двамата наши са мъртви вследствие на огнестрелни рани. Взел е, без да го забележат, радиостанциите им, така че няма да бъдат свързани с посолството.

— Американците са убили нашия екип?

— Не мога да го заявя със сигурност. Там сега е полицията и нашият човек не може да се приближи достатъчно до труповете, за да направи снимки. След като получим шанс да ги разгледаме в моргата, ще имаме по-добра представа...

— Достатъчно! Къде е било подкреплението им? Ох, защо трябва да работя с малоумници? Махай се от кабинета ми! Не искам повече да те гледам! Когато началникът на отдела на МДС напусна кабинета ѝ, посланик Ли натисна бутона за разговор на интеркома си: — Свържи ме с министъра на отбраната Гихан. Постарай се да разбере, че става дума за националната сигурност на двете ни страни.

Шифрованото на ръка съобщение от Гретчен Дойл отне на един от младшите сътрудници петнайсет минути, за да го дешифрира с помощта на шифроблокче. Бърнс, разбира се, за нищо на света не би се главоболел с шифрограми със или без гриф „За лично ползване“. Уотърман беше мъртъв, файловете на АНС бяха на сигурно място и най-сетне имаше основания за умерен оптимизъм. Ако беше хазартен

тип. Бърнс щеше да заложи на това, че Нолан и креватната му приятелка от МДС са вече на топло в китайското посолство.

Извън телефонът на пряката линия. Беше Доил.

— Току-що прочетох съобщението ти — каза Бърнс. — Добри новини. Но какво е толкова спешно, че ме търсиш на незащитена линия?

— Екип на въздушна линейка на ВВС на Съединените щати е забелязал „Гълфстрийм 550“ да излита преди по-малко от половин час. Нолан е отлетял заедно с китаяката с нает от него чартър. Дестинацията е неизвестна, но вчера пилотът е регистрирал полетен план до Дили, Източен Тимор. Имаш ли някакво обяснение?

— Никакво, но проклет да съм, ако наистина летят за Дили. Остави ме да се погрижа за това веднага. — И той затвори. — Джини! Свържи ме с контраадмирал Кохран в Сингапур. И открий името и номера на изпълнителния директор на „Харкорт Авиейшън“. Трябва да говоря с него веднага щом свърша с Джон Бой.

— Господин министър, благодаря ви, че приехте обаждането ми каза госпожа Ли с целия чар, на който бе способна в момента.

Братът на президента на Шри Ланка Гихан Абейсурия, известен с железния си характер, също не си падаше по превземките.

— Няма нищо, госпожо посланик, аз самият смятах да ви се обадя до един час. Понеже, разбирате ли, има...

— Да, да, чух за стрелбата. Ние идентифицирахме лицето, отговорно за убийствата. Става дума за служител на ЦРУ, който при това е отвлякъл за заложник висш офицер от китайското разузнаване. Напуснал е с частен самолет преди двайсетина минути, като е излетял от летище „Ратмалана“. Наредете на военновъздушните ни сили да принудят самолета да се върне в Шри Ланка.

— Госпожо, изглежда този самолет вече е в международно пространство.

— Вдигнете вашите прихващани „Ченгду F-7“. Ако откаже да се подчини, свалете го.

— Опасявам се, че не е толкова просто, госпожо посланик.

— О, напротив. Китай е подарил на страната ви тези изтребители. Вие трябва само да...

— Даването на остарели самолети и след това продажбата на безбожно скъпо обучение, въоръжение и резервни части не попада в категорията „безплатно“. Преди да се срещна с президента и да науча какво мисли той по въпроса, искам от вас обяснение.

— Какво обяснение?

Искам да ми кажете защо двама китайски снайперисти, разположени в строящия се хотел „Гранд Хаят“, са стреляли по пътуващи във влак цивилни. Имаме осем мъртви и седемнайсет ранени на територията или в близката околност на „Коломбо Рокетс Клуб“. И това е, без да броим вашите двама агенти.

— Не ми е известно някой от посолството да е извършил подобно нещо. За целия ни персонал е известно къде и кога са били...

— Хайде да не си играем игрички. Не съм казал, че са били от вашето посолство. Казах, че са от Китай. Там, до труповете им, е намерена снайперска пушка QBU-88 и далекомер на въоръжение в НОА. Получих оплакване от американския посланик Стайлс, че снайперисти на НОА са застреляли Марк Уотърман. Съединените щати са били в процедура по получаване обратно на беглеца, откраднал от АНС ценна информация, когато е бил прострелян в главата от двама души на „подиума“ на строящия се хотел.

— Това е чудовищно! Губите ценно време. Трябва или веднага да изпратите тези изстребителни, или...

— Или какво...? Или Китай няма повече да използва Шри Ланка като изнесена военноморска база? Китай няма да изпрати по-късно тази година подводниците си тук за презареждане? Китай ще се откаже да изгради в моята страна подслушвателен пост за следене на подводниците в Индийския океан? Самозабравяте се, госпожо.

Министърът затвори и веднага набра брат си Миланка. Тези китайци винаги искаха нещо за нищо.

Хеликоптерният полет от платото Мичъл до Еко лагера в Залива на адмиралтейството отне дванайсет минути, но върна календара хиляди години назад. Зеленината блестеше благодарение на проливните сезонни дъждове, пълните канавки и ревящите из деретата потоци. Изсипващият се от небето порой беше превърнал равнините в заливи, а извънземният пейзаж от оранжеви камънаци бе набразден от

устия и естуари. Нищо не се бе променило тук през последните четирийсет хиляди години, с изключение на няколко новопоявили се бараки и разхвърляните наоколо варели с гориво по местата, където по-рано бе имало само раци, кволове^[1] и крокодили. Джонсън и Каултър не бяха виждали нищо подобно.

Пилотът им Анди влезе в ролята на гид:

— След две седмици дъждовете ще спрат и до ноември тук няма да падне и капка вода. По наводнените равнини сега има пълчища насекоми, рибки, жаби и змии. Зад тях идват барамунди, блатист снапер, акули и разбира се, господин Соленоводко. Някои от тия гущерчета стигат до пет метра на дължина. Питомецът на Уилбър ще ви грабне окото. Говоря за Елвис, който е почти четири метра и половина.

Докато летяха ниско над брега, Джонсън забеляза движещи се отчетливи ивици успоредно на бреговата линия.

— Бога ми, тези акули са големи! От кой вид са? — попита той в микрофона си.

— Ако са светли на цвят, значи са лимонки. Черноперка, значи човекоядна, която стига на дължина до почти три метра. Рядко безпокоят хората, освен ако не им тече кръв или не се боричкат на плиткото.

— А къде са крокодилите? — попита Джонсън.

— Казва ли ти някой? — отговори с въпрос Анди. — Понякога са навътре в морето, но през повечето време се качват срещу течението на някой поток, чакат да се стъмни и излизат на лов. Големи хищници, дебнещи в засада. Ако решиш да пуснеш една вода в билабонг^[2], не стъпвай на един и същи камък два пъти. Те са способни да забележат животно на водопой един ден и на следващия ще дебнат полупотопени на точно същото място. И ако говедо или кенгуру дойде да пие пак по следите си от предния ден — край... свършва в търбуха на крокодила.

Хеликоптерът кацна пред пет-шест ръждясали ламаринени бараки с размери в диапазона от три на три до четири на шест метра. Двама въоръжени стояха на пост пред една от бараките. Джонсън забеляза, че генераторът е пред бараката — явно тя се използваше за разпит, — така че захранването на инструментите нямаше да е проблем.

Каултър се взря в побелелия шейсетинагодишен набит мъж с ниска подстрижка, който ги посрещна. Доста чевръст за габаритите и годините си, той ненужно се сниши под забавящия оборотите си винт, за да отвори вратата.

— Франк Каултър! Откога не сме се виждали! Как е животът на обратната страна на света?

— Уилбър, не сме се виждали от двайсет години, но ти изобщо не си се променил! — каза Каултър с искрена обич. Уилбър Уолам бе пенсиониран разузнавач от АРС^[3]. Беше се запознал с Каултър по време на заговора за сваляне на правителството на Гъф Уитлам^[4] през 1975.

От една от бараките — компресорът отвън издаваше, че е с климатик, — излезе спретнато облечен азиатец на средна възраст. Джонсън забеляза, че не е охраняван. Държеше се сякаш беше на почивка, затова Джонсън реши, че е от разпитващия екип. Интензивното разпитване изтощава. След няколко дни започваш да се питаш кой е в плен. Джонсън отдавна бе разбрал, че е различен, и гледаше на изтръгването на информация от враговете като на лично призвание. След петнайсет години в занаят, където се похабяваш само след няколко, той продължаваше да копнее да започне работа със следващия копелдак.

Азиатецът извади Джонсън от бляна му, като му подаде ръка и стисна кокалчетата му сякаш в менгеме.

— Уилбър Уолам на вашите услуги. Разбрах, че ще измъкнете самопризнание дори от Айърс Рок^[5], стига да има достатъчно електричество.

Джонсън погледна Уолам с уморена усмивка:

— Ако ми кажеш къде ще спя, ще отида да си оставя нещата. Освен това бих искал да получа отчет от екипа ви, та да планираме следващите четирийсет и осем часа.

— Да, разбира се. Ето там. Ще спиш в една стая с Джек Уонг. Той е от Китай. Няма отношение към разпита, така че не го включвай в оперативките си.

Люси Келог от отдел „Надзор“ и Моури Шонстайн, юрисконсулт, седяха наведени над високоговорител в подземията на сингапурското

посолство. Бяха прекарали последните петнайсетина минути в докладване пред шефовете в Токио. Резюмира Люси:

— Има неопровержимо доказателство, че Матюс и Бърнс най-малко са били информирани за присъствието на Робин Телър в Рангун и не са си мръднали пръста по въпроса. Това само по себе си е основание за уволнение по вина на служителя и може би дори за търсене на наказателна отговорност. В допълнение на това има сериозни косвени доказателства, че същите двама са закриляли Телър от откриване, започвайки с 2012-а, когато пристига Матюс. Отстраняването на Матюс от Бърнс преди по-малко от деветдесет минути — основната причина за това обаждане не освобождава Бърнс от вина. Нищо подобно.

Намеси се и Шонстайн:

— Обвиненията на Нолан по отношение на МН370 са имали достатъчна тежест да накарат Константайн да потърси одобрение от ДНР Морис да ни накара да разследваме Бърнс за възпрепятстване на следствието. Самото освобождаване на Матюс от Бърнс не е нищо повече от опит за прехвърляне на вината. Имаме достатъчно основание да отстраним Бърнс до завършване на разследването, в което той ще има пълното право на контра доказателства. Към този момент той е издал заповед до контраадмирал Кохран да изпрати изстребител F-18 със задача да прихванат частен самолет с американска регистрация, който превозва Нолан. Ако самолетът не кацне в Сингапур, изстребителите имат заповед да го свалят със стрелба. Бърнс не само е превишил правата си, като е заповядал на военноморски офицер да прихване самолет на гражданската авиация без съдебна заповед или подпис от президента, но това намирисва и на опит да се запуши устата на Нолан, независимо от законността на последиците. Всичко това, разбира се, е отделно от обвиненията, които могат да бъдат предявени на Нолан за възможната му роля за кражбата на документи на АНС от Уотърман или за смъртта на Уотърман по-рано днес в Шри Ланка.

Разнесе се гласът на Мартин Познър, началник на правния отдел за „Сектор Азия“:

— Чух достатъчно. Чарлз Бърнс се освобождава от задължения, считано от този момент. Ричард Константайн, ДЦ Сингапур, е следващ по старшинство, следователно Константайн става временно

изпълняващ ръководител за цяла Азия до завършването на това следствие.

— Съгласна — потвърди Лавин.

Настъпи момент на неловка тишина, преди да заговори Шонстайн:

— Ако си спомняте, двамата с Люси поискахме този спешен разговор по две причини. Първата беше заповедта на Бърнс до контраадмирал Кохран да прихване самолета на „Харкорт Авиейшън“. Това го изчерпахме. Но втората е не по-малко деликатна. По-рано днес научихме, че Константайн с разпоредил незаконно подслушване на кабинета и мобилните телефони на местния началник на УБН Деймиън Барлинг.

— Мили боже! — възкликна Познър и това бяха силни думи за мекия по нрав дългогодишен служител на Компанията.

— Един от натоварените с техническото изпълнение на задачата се обърна към нас — това е Робърт Колинс, новопристигнал и отговарящ за проследяването и ИТ задачите в сингапурската централа.

— И от колко време става това? — попита Лавни.

— От рано четвъртък сутринта, значи над едно денонощие.

— А къде е Константайн сега? — попита Познър.

— Лети за Токио, за да представя ЦРУ по време на среща, която трябва да се проведе тази вечер под ръководството на Бърнс. Висшите представители на ЦРУ и УБН трябва да разрешат очи в очи различни проблеми на юрисдикцията в Рангун, а и да обсъдят онова, което, както изглежда, се превръща в неразрешима война между Матюс и Самюъл Хекър, който с номер две на УБН в Азия.

— Аз трябваше да участвам в срещата — каза Познър. — Но при положение че от страна на ЦРУ трябваше да присъстват Бърнс, Матюс и Константайн... сега ми се струва, че там ще има твърде много празни столове. Отменям срещата. Що се отнася до Константайн... не виждам какво друго ни остава, освен да отстраним и него.

— Съгласна съм — пак потвърди Лавин — До края на разследването Ричард Константайн да се смята за отстранен от всичките си задължения. Моури, има ли нещо друго?

Обади се Познър:

— Искам Моури да се свърже с контраадмирала, за да отмени заповедта за прихващане от изстребителите. Проследете гълфстрийма и

арестувайте Нолан, ако кацне някъде, където стига ръката на Съединените щати. В момента полетният план казва Източен Тимор, с които съм убеден, че нямаме валиден договор за екстрадиция. Дейвид Леунг, ДЦ Хонконг, е следващ по старшинство в Азия след Константайн. Мери Джо, ако уведомиш Дейвид за конкретните обстоятелства зад неговото временно повишение, ще ти бъде благодарен. Бърнс ще трябва да го въведе в днешните големи новини: Китай окупира японски острови, към които обаче има претенции и Тайван. Провела се е бомбардировка от море, имало е въздушен двубой и е било извършено слизане на суша от амфибия. Не знам повече, понеже има срыв в защитената връзка заради проблеми със сателитите. Ще информирам УБН и ЦРУ, че ЦРУ няма да изпрати свои висши представители заради кадровите промени. Ще изпратя шифрограма до ДНР Морис и директора на ЦРУ Пъркинс с обяснение на ситуацията. Предполагам, че Били няма да е доволен.

Пръстите на Познър трепереха, докато въртеше в тях запалката „Зипо“, която имаше от времето си на млад адвокат към „Програма Феникс“.

Лавин се сбогува и изключи високоговорителя.

— Ще подготвя заповедите. Приличаш на човек, който умира за едно питие.

— Едно? По-скоро няколко. Вече виждам 18-годишното „Ямазаки“ в чашата — призна си Познър.

След освобождаването ѝ предния ден от сингапурската полиция Хуанила бе работила непрекъснато, за да върне семейния дом към състояние, годно за живеене. Завръщането на мадам бе на минорна нотка, след като тя бе огледала пораженията и бе задала неудобни въпроси. Хуанила знаеше, че не е в неин интерес да защитава господина. Мадам имаше вграден детектор на лъжата и беше определено по-страшната от двамата съпрузи.

Мей Линг не си бе идвала от Коледната ваканция преди два месеца. Стаята ѝ бе в добро състояние, понеже бе претърсвана на фенерче. Взе си душ, докато майка ѝ свеждаше на домашната помощница задачи, достойни за цяла седмица. Интернет все още имаше, така че Мей Линг включи компютъра на площадката на втория

етаж и видя, че баща ѝ е използвал тъпата поща в Safe-mail, за да каже, че не може да помогне. За щастие на майка ѝ и нея, баща ѝ все пак бе успял да постигне освобождаването им.

Майка ѝ се качи бавно по стълбите, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Какво не е наред, мамо? — Мей Линг стана и я прегърна.

Гласът на майка ѝ трепереше:

— Не е наред прелюбодействащият ти баща. Развеждам се с него.

— Крайно време беше, мамо. Крайно време.

[1] Квол (quoll — англ.) — дребен хищен двуутробен бозайник с нощен начин на живот, характерен за Австралия, Нова Гвинея и Тасмания. — Б.пр. ↑

[2] Билабонг (billabong — авст. англ.) — вир. — Б.пр. ↑

[3] APC (от Australian Secret Intelligence Service — ASIS) — Австралийска разузнавателна служба, еквивалентът на американското ЦРУ и английската SIS или МИ6. — Б.пр. ↑

[4] Гъф Уитлам (1916–2014) — 21-ви министър-председател на Австралия (1972–1975), когато е спорно свален от поста си от генерал-губернатора на Австралия сър Джон Кер по време на австралийската конституционална криза. — Б.пр. ↑

[5] Айърс Рок (вече се нарича с аборигенското си име Улуру) е голяма скала от пясъчник почти в геометричния център на Австралия, недалеч от града Алис Спрингс. Наречена е така през 1873 г. от откривателя ѝ (за цивилизования свят) топографа Уилям Гос в чест на тогавашния главен секретар на Южна Австралия сър Хенри Айърс. — Б.пр. ↑

52. ДИПЛОМАТИЧЕСКА БЕЗНАКАЗАНОСТ

Петък, 14 март: Техеран, Пекин, Токио, Сингапур, бордът на „Гълфстрийм 550“ N168TT след излитане от ВВБ „Ратмалана“ в Шри Ланка

Великият аятолах Хаменей не беше свикнал да чува лоши новини. Гилани бе оставен на слушалката в продължение на над час, докато Върховният лидер завърши срещата си във Федерална сграда №9 в Техеран.

— Да, полковник, какво има? — попита той, след като влезе във вестибюла и взе подадената му слушалка. Подредената отвън свита на Великия аятолах чакаше на почтително разстояние и хората пращаха по телефоните си есемеси и имейли.

— Ваше превъзходителство, операция „Менандър“ ще има само частичен успех. Противниците ни са ослепени, но това ще продължи само още два-три часа. Следователно няма да има време да се реализира целият план.

— Ракетата няма да е готова за изстрелване поне още три часа. Некадърниците са подали захранването неправилно. В момента изпращаме по въздух допълнително оборудване в Алборз. Понякога си мисля, че армията ни е на заплата при ционистите. Значи казвате, че няма да можем да обезглавим еврейската заплаха днес?

— Да, не и без да поемем недопустим риск от откриване, провал и най-вероятно тежък ответен удар от Израел, който почти сигурно ще включва използване на ядрено оръжие.

— Като знам колко страхливи са нашите генерали да ми го кажат в очите, приемам това като потвърждение на думите ви. Ще отложим отмъщението за друг път. Вие ще ми насрочите дата за следваща атака. А тя ще се развие по план и трайно ще ослепи шпионските агенции на Големия Сатана. Тогавя ще разгромим окончателно Израел.

— Да, сър. Можем да го направим, сър. Ъ-ъ, сър... един друг въпрос?

— Да, да. Говори, човече, да не би дяволът да е вързал езика ти?

— Вчера получих заповед да проследя за езекутирането и изчезването без следа на екипа програмисти на НОА, които работиха върху „Менандър“. Все още ли желаете да бъде направено?

— Разбира се. Не искам да разочаровам нашите приятели в Китай. Никой не бива да остане жив и се погрижете да скриете нашите програмисти, след като ги замените със същия брой приличащи на тях хора. В крайна сметка сделката си е сделка.

— Да, сър. Благодаря ви, сър. Довиждане и *иншалла* — каза Гилани, но Великият аятолах вече беше затворил, на път за следващото заседание.

Посланик Лайънъл Стърджис прие Ий Шиубао седнал зад огромното си дъбово писалище. Когато го бяха извикали, Ий бе настръхнал. Протоколът изискваше чуждите дипломати да идват при него! Кой бяха американците да нареждат на висш държавен служител, на самия секретар на Централната комисия за разузнаване, да се разкарва до тяхното посолство? Но понеже председателят наблюдаваше развоя на „Полярна мечка“, а операция „Менандър“ отиваше към преждевременно приключване, Ий реши, че е най-добре да изслуша американците.

— Ваше превъзходителство, толкова се радвам най-сетне да се видим на четири очи — ентузиазирано заяви Ий. Вече бяха разменили любезности на един прием, но това бе преди повишението на Ий.

— Поздравления за издигането ви в ПКП и новия ви пост. Много впечатляващо израстване, но се опасявам, че причината да поискам идването ви е сериозна. И понеже не разполагаме с много време, ще премина направо по същество.

Стърджис бе политическо назначение, но бе и високоинтелигентен мултимиллионер от Южна Каролина, направил състоянието си със собствени сили. Ий виждаше в него нахакан афроамериканец, добрал се до този пост благодарение на финансирането на предизборната кампания на Обама. И най-добрия случай бе куриер на посланията, изпратени от ключовите фигури във Вашингтон. В най-лошия... само се пъчеше и му губеше времето. Ий седна на предложеното му място, отвори бележника си и се престори, че е готов да си води подробни бележки.

— Американски разузнавателни полети над островите Сенкаку — наричани от вас Диаую — показват присъствие на бойни кораби под китайски флаг в близост до брега. Преди да бъдат прегазени и да загубят връзка със света, военните от японския гарнизон описаха нападателите си като морски пехотинци на НОА. Инвазията на Уоцури Джима, най-големия остров във веригата Сенкаку, е възмутителна. Вероятно ви е известно, че Съединените щати са задължени по договор да се отнесат към този инцидент като към нахлуване на територията на Япония. Китай трябва да изтегли войските си и да плати репарации за дадените от японците жертви и повредената собственост. До един час моите колеги във Вашингтон ще връчат нота в същия дух на вашия посланик.

Първото, което забеляза Ий, бе, че Обама не бе извикал лично китайския посланик в Белия дом, независимо от часа. Следователно инвазията не беше чак толкова важна.

— На нас не ни е известно подобно действие — каза той — но някой патриотично настроен военен командир — вслушвайки се в гласа на сърцето, а не на главата си — може да е превишил пълномощията си.

— Какао сами ще научите от вашите източници, Съединените щати вече разгърнаха бойна група, предвождана от ядрения самолетноносач „Джордж Вашингтон“. Тя ще се намира достатъчно близко до Сенкаку, за да използва тази нощ базираните на самолетносача изстребители за нощни полети в съответствие с договора за военна взаимопомощ с Япония. Изтеглете силите си, докато не е станало късно.

— Господин посланик, думите ви идват за мен като пълна изненада. Ще трябва да проверя при председателя и колегите ми в Постоянния комитет на Политбюро. Ще съм в състояние да ви дам официален отговор не по-рано от осем часа утре сутринта. Междувременно настоявам най-енергично да се въздържите от предприемане на каквито и да било военни действия. Уверявам ви, че Китайската народна република е миролюбива страна. Нека не стигаме до враждебни действия за нещо, което със сигурност ще се окаже недоразумение. — И понеже не получи отговор, Ий подкани Стърджис: — Има ли още нещо?

Посланикът го изгледа преценяващо и дълго.

— Знае ли Китай нещо за една DDOS атака срещу ресурси на НАГПР? Напомням ви, че атака срещу средства за откриване на запуск на ракети е еквивалентна на нанасяне на първи ядрен удар и съгласно подписаните и от Китай договори дава основание за адекватен отговор, включително първа употреба на ядрено оръжие. — И Стърджис продължи, повишавайки тон: — Не мога да повярвам, че Китай ще прояви безразсъдството да се опита да извади от строя средства за сателитно наблюдение на Съединените щати и ще направи опит да окупира тайно Сенкаку. Атаката срещу НАГПР се провали, но ако успеем да проследим корените на DDOS до вашата страна... Китай ще плати прескъпо. Излезли сте в крайно опасно плаване, господин секретар, надявам се да знаете какво правите.

„Аз пък се надявам вие да се приближите достатъчно близко до брега ни, за да могат нашите ПКБР да стигнат до «Джордж Вашингтон». Това е «плаването», което ме интересува“, помисли си Ий, стана, кимна и се обърна да си ходи. Все още не можете да приемете, че този нагъл черньо го бе нахокал като виновен ученик.

SQI2 кацна в 17:30 токийско време. Също като Матюс и Константайн, Хекър се залепи за телефона в мига, в който видя, че има сигнал. Обща тревога уведомяваше персонала на УБН по света, че комуникациите се незащитени, следователно всичко, което той получаваше, бе цензурирано. Липсата на съобщения от Нолан не го изненада. Преди излитане за Хавай Райдър бе докладвал, че всичко е наред. Гонзалес се бе върнал в Рангун. Беше чул много интересна история от новия им приятел и обещаваще да прати стенограмата щом стигне в офиса. Хекър си каза, че трябва да се обади на Гонзалес за подробности, когато надеждната връзка се възстанови.

Реши да тегли чертата. Вече беше разпространил фалшивата снимка на сандъка с емблемата на MAS, но така или иначе засичането от спътник на повишената радиация в океана потвърждаваше същността. Телър беше мъртъв, а Мулън като че ли бе на път да го последва. Единствените аса в ръкава бяха изповедта на Мулън и стенограмата от разпитите с пристрастие на Джонсън. Ако последните някога видеха бял свят, Хекър щеше да свърши в затвора. Дори тези записи да останеха в тайна, ЦРУ разполагаше с предостатъчно срещу

него, като се започнеше с пренебрежението към законите на Бирма, неподчинението на заповедите на УБН, забатачването на съвместното разследване с ЦРУ и накрая, незаконното разполагане на американски военен персонал. В допълнение към всичко това Матюс го мразеше от сърце и искаше уволнението му, за да защити корумпираната си позиция. Признанието на Мулън бе разликата между затвора и изкуплението. Той изпрати на Гонзалес есемес да побърза със стенограмата.

Едва скри ликуването си, когато видя Матюс да се обръща рязко и да поема в посока различна от тази на залата за пристигащите по международни линии.

— Накъде? Можем да използваме една кола... — каза той, но от изражението на Матюс личеше, че е настъпила промяна в плана.

Матюс едва не го опръска със слюнка, докато се разминаваха:

— Заповядаха ми да продължа за Вашингтон. Отстранен съм. Ще издействам това да бъде отменено и ще те видя уволнен и съден.

Константайн бе вървял редом с Хекър и определено бе подслушвал, но зова продължи до мига, в който погледна телефона си.

— Господи! И аз съм отстранен и трябва да летя за Вашингтон. — Пренебрегна протегнатата ръка на Хекър. Кажете на Нолан да се предаде, защото иначе не можем да гарантираме безопасността му.

Хекър спря и препрочете темите на над трийсетте имейла в пощенската си кутия, за да се увери, че все още е на работа. Докато довършваше втория преглед, пристигна нов имейл. Беше Стайнлагър с новината, че Бърнс, Константайн и Матюс са отстранени, без да се назовава причината. Понеже срещата се отменяше, Стайнлагър канеше Хекър да хапнат и да си поговорят. Скъпа вечеря за служебна сметка в един от най-добрите токийски петзвездни хотели с потенциала за пийване по нещо преди лягане в „Ропонги“ определено бе нещо освежаващо.

Ако се съдеше по вайкането на мама през последния час, тате сигурно бе преспал с всички индийки в Югоизточна Азия в нейната спалня, използвайки *нейните* копринени шалчета по отвратителен начин. Затова че лошите новини нямаха край, стана ясно от изпищяването на мама, докато сортираше натрупаната книжна поща.

HSBC ги уведомяваха за закриването на сметка: *пенсионната* им сметка. Тате да гниел в Шри Ланка или където, по дяволите, се намирал.

Беше време да поднови кариерата си в Калифорния. Мей Линг потърси в интернет полети, с изключение на такива, които имаха междинно кацане в Хонконг; където дългата ръка на Китай можеше да я сграбчи пак. Намери полета на „Сингапур Еърлайнс“ с място до пътеката, натисна бутона за купуване и изчака одобрението на кредитната ѝ карта.

Стационарният телефон до настолния компютър иззвъня.

— Мей Линг Нолан? — попита гласът.

— Да — късо отговори тя.

— Ако се опитате да летите за Щатите, ще се случи едно от следните две неща: при кацането ще бъдете арестувана и вкарана в затвора по подозрение, че сте помагали на беглец или бегълци, или ще бъдете следена и комуникациите ви ще бъдат подслушвани, докато ФБР не събере доказателства за задържането ви по същите обвинения. Засега единственото място, където можем да ви гарантираме безопасност, е Сингапур. Кредитната ви карта ще работи за всичко друго, освен пътуване. Тази мярка е, за да ви осигурим защита.

Мей Линг се ядоса:

— И след като знаете всичко, можете ли да ми обясните защо баща ми е напуснал Сингапур? Трябва да разбере какво става.

— Елате в централата на Дирекцията на вътрешната сигурност на Танглин Роуд, за да се срещнете с инспектор Лум. Той би трябвало да може да ви помогне, а може би и вие ще му помогнете.

— Кога да дойда?

След петнайсет минути пред дома ви ще ви чака кола.

Капитан Джак Нишимото отговори на позвъняването на сатфона си. Беше централата, откъдето му нареждаха да кацне в Сингапур. Той им каза да изчакат, без да затварят, и предаде управлението на Дженкинс, който решаваше судоку. Излезе от кабината и с удоволствие откри, че Адам Бърч е буден.

— Господин Бърч, на телефона ме потърси изпълнителният директор на „Харкорт Авиейшън“. Обажда се в абсурден за Щатите

час. Казва ми, че истинското ви име е Робърт Нолан и че сте излязъл от подчинение агент на ЦРУ, който продава на Китай свръхсекретни файлове, откраднати от Марк Уотърман. Вашата спътница госпожа Мими Чан в действителност е от контраразузнаването и се нарича Ю-нещо-си.

— Аз съм Робърт Нолан, а това е Ю Кайли. Това е вярно. Но не продавам нищо на никого. Разузнавателните служби на Китай, Русия и Щатите се опитват да ни убият. Китайски агенти застреляха Марк Уотърман. Моите рани са вследствие експлозия на граната по време на престрелка с руски агенти. ЦРУ се опитва да ни убие или да ни задържи, за да ни попречи да докажем, че настоящи и бивши агенти на ЦРУ стоят зад похищението на МН370 и убийството на почти всички пасажери, включително вашия племенник. Госпожица Ю бяга от МДС. Тя се опитва да разкрие загадката на МН370, предвид това, че на борда е имало 152-ма граждани на Китай. Ако се занимавах с продажба на тайни на Китай или Русия, защо бих използвал личните си спестявания, за да наема този чартър от Сингапур за Шри Ланка и сега до Австралия? Това са доста странни места, където да отидеш, ако искаш да се скриеш. — Нолан говореше хладнокръвно, но беше отпаднал и не му пукаше.

— Така... да се срещнем по средата: аз ще ви закарам до „Тръскот Фийлд“, но ще докладвам, че съм го направил под принуда. Би трябвало да очаквате американски военни самолети да ми прихванат и да ни принудят да кацнем. Или поне с това ме заплаши моят шеф.

— Това може да се случи, но не е сигурно. Ако ЦРУ са съпричастни към похищението, мястото, където най-много биха искали да ме видят, е офшорен център за задържане. Аз мисля, че „Тръскот Фийлд“ се използва точно за тези цели: разпит на ценни жертви от МН370. Ако аз кацна там, това ще им спести излишен полет, но ако Щатите ни принудят да кацнем в Сингапур, това би означавало, че ЦРУ не стои официално зад похищението. В този случай с готовност ще сътруднича на чисти агенти на ЦРУ, за да се разреши загадката на МН370. Така че така или иначе трябва да продължим да летим.

— Изглежда, си го обмислил. Имаш около час, преди за нас да се залепят сингапурски изстребители. — Нишимото се върна в пилотската

кабина и говори по сатфона няколко минути, преди да затвори. Обърна се назад в седалката си и каза: — Съобщих им, че си заплашил да унищожих самолета, ако се отклоним от курса си към Дили, и затворих. Да видим сега какво ще се случи. — И затвори врата на пилотската кабина, за да поговори на четири очи с Дженкинс.

Нолан погледна Кайли и каза:

— Благодаря, че ме позакърпи. Вече не кървя отникъде, поне засега.

— Ти загуби много кръв и спа около два часа, така че ще се обезводниш, ако не поемаш течности.

Нолан я послуша и изпи почти цяла половинлитрова бутилка.

— Каква е истинската ти мисия? И двамата знаем, че тя няма нищо общо с МН370.

— Задачата ми сега е да остана до теб, докато не умреш. И ако някой друг не те убие... тогава трябва да го направя аз.

— Трябваше да ме убиеш, докато спях.

— Мина ми тази мисъл, но не видях логиката. Трябва да чуя преди това останалата част от плана ти.

— *План?* Какъв план? Няма план извън онова, което казах на Нишимото. Летим до „Тръскот Фийлд“. Ако ни принудят да кацнем в Сингапур, има шанс някой честен в ЦРУ да се заинтересува какво наистина се е случило с МН370. Ако властите ни разрешат да кацнем на Тръскот, можем да направим един от следните два извода: вероятно е замесването на ЦРУ да отива до самия връх и ако е така, оформя се еднопосочно пътуване за мен, а май и за теб. Другата възможност е по-малко вероятният сценарий някой да иска да проследи този полет, за да види къде отиваме и да ни наблюдава, докато разследваме. Това е моята надежда. Други идеи просто нямам.

— Значи твърдиш, че има сериозна вероятност да умра, защото съм тръгнала на това пътешествие с теб?

— О... ще е по-лошо от това. Ако черното ЦРУ върти нерегистриран център за разпит, ще ни измъчват и разпитват, преди да ни убият.

— Не ти вярвам. Не вярвам, че е възможно да си толкова глупав, че доброволно да отлетиш към собствената си смърт, без да имаш резервен план.

— Вярно е, че го представям по-страшно, отколкото е. Предполагам с петдесет на петдесет, че ще получим подкрепа, ако този самолет изобщо някога кацне на „Тръскот“. Ако черното ЦРУ имаше участие в Коломбо, там щеше да има американски снайперисти и те щяха да застрелят първо мен, а не Марк или теб. Това, че съм още жив, навежда на мисълта, че МН370 е несанкционирана операция. Кацнем ли в Сингапур, сигурен съм, че ти ще бъдеш освободена, без да ти се случи нищо лошо. Общо взето, оценявам шансовете ти за оцеляване на поне седемдесет и пет процента.

— Благодаря ти, но не съм утешена от твоите вероятности. — Тя стана и отиде при шкафа за храна и напитки.

— Би ли погледнала какво има в аптекката? Трябва ми дезинфектант и суперлепило, за да затворя тази рана в предмишницата си. И би ли ми обяснила защо твоята страна се опитва да ме убие?

— Убий ме, но нямам представа. Ако знаеш причината, може би вече щеше да си мъртъв. Двете възможни причини са МН370 и файловете на АНС, които си взел.

— А, за файловете. Снайперистите първо застреляха Уотърман... случайно или нарочно. Предпочели са да го убият, вместо ЦРУ да го получи — и мен в добавка — и да разбере какво е имало във файловете, които Уотърман е изтъргувал в Хонконг за самолетен билет до Москва. Но ЦРУ вече е знаело това. Междувременно за мен се предполага, че имам копие от тези файлове — същото копие, каквото има и Китай. Значи Китай иска да ме убие, за да попречи... на кого?... На руснаците да получат това копие? Това е възможно, но звучи вероятно като нещо, което би опитало ЦРУ, а не Китай.

— А МН370? Защо Китай ще иска да те убива, вместо да остави истината да излезе на бял свят? — попита тя.

— Разгледай възможностите. Зад похищението може да стои Китай. Аз отхвърлям тази възможност, защото самолетът е кацнал в Южна Бирма, където думата на Китай не се чува, и защото основните изпълнители са бивши американски военни и/или ЦРУ без никаква очевидна китайска връзка. Следващата теория: Китай ще бъде компрометиран, ако самолетът бъде наистина намерен. Ценното карго на самолета като се почне с радиоактивната центрофуга, използвана за производство на обогатен U-235 за военни цели, — не е трябвало да се намира там и представлява доказателство, че Китай разпространява

ядрена военна технология. Така че въпреки 152-мата китайски граждани на борда лидерите на Китай са решили, че е по-добре съдбата на МН370 да остане завинаги неизвестна. Това ми звучи логично, особено като се има предвид, че Телър наистина е свалил центрофугата от товарния отсек след кацането на самолета. Телър, изглежда, е накарал хората си да изхвърлят центрофугата в морето между Рангун и Пенанг, така че сега няма неоспоримо доказателство, с изключение на намереното от мен.

— Има ли още нещо, с което си могъл да ядосаш Китай?

— Миналата година координирах създаването на хакерски програми за инфилтриране на китайски държавни служители на ниско ниво, НОА и мрежите на службите за сигурност. Предполагам, че в ЦРУ има още петдесетина подизпълнители и аналитици, които се занимават със същото. Става дума за убождания и отмъщения от типа „око за око“, които ангажират поделение 61398 достатъчно, за да не посеете опустошение сред ИТ инфраструктурата на най-големите американски компании. Някоя от тези дреболии не заслужава смъртна присъда. Смъртта ми по-скоро би застрашила почти осемстотинте служители на поделение 61398 да станат обект на равностоен отведен удар, който неизбежно би последвал.

— От това, което казваш, излиза по-скоро, че става дума за покриване на МН370. Точно затова моите шефове държат да умреш.

— Ако е така, то с моето убийство ти подпечатваш и собствената си смъртна присъда. Те не могат да знаят за този наш разговор.

Тя се наведе над него с ужасно изглеждащо шишенце яркочервен антисептик, беше го стиснала с палеца и показалеца си.

— Шшш... Ще намажа раните ти с меркурохром. Ще те заболи много. Но ако умреш, това поне ще ни спести маса неприятности.

— Все едно слушам жена ми.

— Пуснете ме! Не ме дръжте! — Чък Бърнс не искаше да се предаде без борба въпреки присъствието на двамата морски пехотинци, шефа на сигурността и Лавин. — Това е най-важният ден в Пасифика, откакто хвърлихме „Малчугана“ над Нагасаки през август 45-а, а вие ме отвеждате!

Измъчена до крайност, Лавин му каза:

— Адмирал Пъркинс и ДНР Морис вече подписаха. Или излизаш мирно и кротко, или момчетата ще те оковат и ще те отнесат на ръце.

Описанията на яките пехотинци, отвеждащи 64-годишния директор на „Сектор Азия“ с белезници на ръцете и окови на краката, бързо обиколиха офисите и внесоха малко ведро настроение в иначе напрегнатия ден.

53. ПРЕД ИЗСТРЕЛВАНЕ

Петък, 14 март: Сингапур, „Гълфстрийм 550“ NI68TT на път за „Тръското Фийлд“, Западна Австралия, Рединг, Калифорния, Пекин, Форт Мийд — Мерленд, Токио

Мей Линг излезе от централата на Дирекция за вътрешна сигурност донякъде ободрена от новината, че Бърт е вкарал в болница двама агенти на ФБР. Усмивката ѝ обаче помръкна, като си спомни, че сега Бърт е беглец, измъкващ се от федералните власти. Ако кракът на Боб Нолан стъпеше в Сингапур, той щеше да бъде предаден на американците, за да му бъдат предявени сериозни обвинения, може би в шпионаж и държавна измяна. Ако Мей Линг искаше да бъде оставена на мира в Калифорния, за нея щеше да е най-добре да се държи настрана от затрудненията на Бърт, докато не бъде задържан. Освен това трябваше да предполага, че всичките ѝ комуникации се подслушват. Ако се съдеше по случилото се преди съвсем малко, къщата им беше натъквана с техника като долби студио.

Докато разсъждаваше върху току-що прекараните четирийсет минути в пародия на задържане, тя отбеляза, че Лум първо я бе разпитал подробно за ситуацията, в която се намираше баща ѝ, и за онова, което ѝ е известно за действията му, Мей Линг бе разказала за първоначалното нареждане на баща ѝ до брат ѝ и нея да потърсят убежище в Камлупс, вилата в Британска Колумбия. След това бе дошло искането му Мей Линг да отлети за Китай, за да освободи майка си. Мей Линг нямаше представа защо Бърт бе решил да пресича незаконно границата. Беше казала на Лум, че няма намерение да помага на баща си, понеже единственото ѝ желание е да се измъкне от този хаос и да се върне в Щатите.

— Вие сте вярна дъщеря и грижовна сестра. Помислете внимателно, Мей Линг, преди да се съгласите да направите нещо в помощ на баща ви или брат ви. Това ще застраши собствената ви свобода.

— Вие просто не знаете какво говорите. Баща ми изневери на майка ми преди години и знаеше отлично, че повтори ли го, тя ще го напусне. Е, тази седмица, изглежда, е прелюбодействал в семейното легло. Тате прекарваше много време с Марк Уотърман, който дори не му беше истински кръщелник, много повече, отколкото някога е прекарвал с мен или Бърт. Не мисля, че някога бих приела съвети от баща ми. И не му помагам. Виж, на Бърт бих помогнала, ако мога, но не виждам как той би се свързал с мен, без всички да разберат, което не ме поставя пред избор. Сега е мой ред да задавам въпроси. Къде е отишъл баща ми в нощта, когато е напуснал Сингапур? И как изобщо е успял да избяга?

Лум се усмихна и отговори:

— Баща ви е умен. Избягал е на велосипед въртял е педалите до „Орчард Тауърс“, където е имал по-рано наета стая в бардак на петия етаж. Открихме велосипеда му заключен с верига на стойка до паркинга. Но не се е появил по-късно на среща във фойето на хотел „Шангри Ла“. Вместо това е отишъл на летище „Селетар“, където се е качил на частен самолет за Шри Ланка заедно с една жена от китайското Министерство на държавната сигурност.

— Каква жена? Шпионка? Или имате предвид приятелка или... курва?

— Знаем, че тя е разузнавач, но не ни е известно точното естество на връзката им. Тази жена е пристигнала в Сингапур съвсем наскоро. Мисля, че са се видели за първи път в „Райската пътека“ на „Орчард Тауърс“ — елитен публичен дом — в сряда вечерта. Въпросната нощ не са имали сексуални отношения. Ако обаче се окаже, че се познават отпреди, това би означавало, че той е китайски шпионин.

— О, не! — възкликна Мей Линг.

— Ако желаете, ще накарам някой от подчинените ми да извади велосипеда на баща ви от стаята за доказателствен материал. Той не ни е нужен повече.

— Да, добре. Ще ми спести едно такси до вкъщи.

И това обясняваше защо тя сега въртеше педалите по Танглин Роуд и мислеше за последната глава в безумната история на баща си. „Орчард Тауърс“ бе само на километър и половина. Вместо да завие

наляво към къщи, тя пое надясно, за да види какви толкова атракции са привлекли баща ѝ в „Райската пътека“.

— Почука на синята стоманена врата, по която нямаше никакви надписи. Дори не знаеше работи ли заведението, но от списъка на наемателите я интересуваше номер 05–01. Почука отново и ѝ отвори тежко гримирана проститутка. Преди Мей Линг да успее да отвори уста, мама-сан възкликна:

— Ти трябва да си дъщерята на Боб Гладстоун! Като две капки вода сте... е, с малко азиатска кръв. Влез, влез. Аз съм Линда, приятелка на господин Гладстоун. — И се усмихна кокетно.

На Мей Линг ѝ призля. Всяка проститутка в „Орчард Тауърс“ ли познаваше баща ѝ? Тя пристъпи в неосветеното антре и тежката врата се затвори с щракване зад гърба ѝ.

Капитанът влезе в салона за пътници, като почесваше брадичката си.

— Ами, ето последните новини. Преди трийсет минути прелетяхме над Сингапур в пълно радиомълчание. Не получихме нищо от военните авиодиспечери, а радарът не засече никакви самолети във въздуха. Бих заложил дома си, че досега щяхме да имаме ескорт от изтребители, ако международният шпионин Боб Нолан наистина беше в нечий списък за арестуване. Но при липсата на военен ескорт накарах Дженкинс да регистрира коригиран полетен план от Дили за „Тръскот Фийлд“, платото Мичъл, Западна Австралия. На всичко отгоре Австралия прие искането за промяна, което буквално ме хвърли в тъча. Оттам нататък обаче този самолет остава на земя — никакви дестинации, вътрешни или международни, без изрично разрешение. Всеки опит да излетим без разрешение ще бъде третиран като враждебен акт и знаете как завършват тези неща. Някакви коментари?

— Звучи ужасно — обади се Кайли.

— Съгласен съм. Звучи като че ли ни очаква кацане право в центъра на паяжината — съгласи се Нолан.

— Знам, че ще прозвучи донякъде егоистично — продължи Нишимото, — но нашето алиби е, че ние с Дженкинс сме били принудени под заплаха да продължим да пилотираме този самолет. Ако кацнем на място, където е в сила договор за екстрадиция със

Съединените щати — а Източен Тимор е едно от малкото изключения в тази част на света — Боб заминава направо за затвора, следван по петите от мен и Дженкинс.

— Значи казваш, че опциите ни са Източен Тимор или „Тръскот Фийлд“? — поиска да се увери Нолан.

— Не, и Папуа Нова Гвинея няма договор за екстрадиция. Може да се доберем на пари до Порт Морсби.

— Това не може да продължава в такава неизвестност. Разбираме се да ни свалиш на „Тръскот Фийлд“. Обяви „Мейдей“ за полицията в Западна Австралия, федералната полиция и всеки за когото се сетиш. Кажим им, че в „Тръскот“ е Ал Кайда, измисли нещо, което ще привлече вниманието им. Дори ако покриването на МН370 е черна операция, все още има шанс да се измъкнем живи. — И той се обърна към Кайли, за да чуе мнението ѝ.

— Да, нека направим така. А пък аз ще се обадя на китайското посолство в Канбера. Ще искам дипломатически имунитет.

Историята, която разказа Линда, бе тъжна. „Райската пътека“ бе затворена. Момичетата всички регистрирани и освидетелствани като клинично здрави — били депортирани. Самата Линда била тикната в ареста за цяла нощ, докато един приятел, висш полицай, не уредил да я пуснат. И сега просто била тук, за да си събере личните вещи. Чист късмет, че имало някой да отговори на почукването на Мей Линг.

— Между другото, баща ти ми остави нещо на съхранение. Раница с каска за велосипедист, ръкавици... такива неща. Искаш ли ги?

— Разбира се. Карам му велосипеда, защото да не си сложа и каската му.

Линда донесе раницата. Мей Линг погледна в нея: малко дрехи, каска, ръкавици и бутилка вода. Не беше изненадващо, че полицията не я бе взела като веществено доказателство, когато бе претърсвала тук. Линда не им бе казала, че раницата е на баща ѝ, а бегъл поглед не бе разкрил в нея нищо ценно.

По дяволите, вече беше късно. Задникът го болеше, а дори не бе шофирал. Верен на репутацията си на състезател от „Железният човек“, Макгърти го бе сменил четири часа след Апълтън и не бе пушнал волана след това. Бяха спирали да заредят и да си купят мексиканска храна от крайпътно заведение в Южен Орегон. Беше 3:30 сутринта и вече се намираха в покрайнините на Рединг.

— Ти не каза ли в Орегон, че знаеш как да се снабдим с фалшиви документи? — попита Бърт.

— Мога да ти направя всичко, което искаш, с изключение може би на паспорт. Има едно нещо, на което му викат Тъмната мрежа, нещо като подземен интернет. Продавам там фалшиви документи за самоличност чрез скрит уебсайт, който съм нарекъл NuYu^[1].

— Леле... Следваш история в Ю-дъб^[2] и продаваш фалшиви документи в Тъмната мрежа?

— И правя добри пари от това, някои месеци по десет бона. Платих в брой за силверадото, което зарязахме в гората. Баща ми е напуснал „Майкрософт“, преди да навърши трийсет. Със сестра ми програмираме от трети клас. Но ти го знаеш. Ако успеем да си направим добри снимки, ще организирам да имаме нови самоличности с номера на социалната осигуровка, списък на положените изпити, кредитен рейтинг... всичко! Можем да го направим онлайн, но няма как да ги изработят в хотелска стая. Това ще трябва да го възложим на други фалшификатори и ще поръчаме доставка по ФедЕкс.

— А откъде да съм сигурен, че някога не си разнасял порно по домовете?

— А как така аз никога не съм знаел, че баща ти е шпионин?

— Окей, изяснихме се. Значи утре ще се гримираме яко и ще си поръчаме новите документи. Взех десет хиляди от вилата, така че няма да сме без пари.

— Аз пък взех пет хилки от стаята ни, преди да тръгна да те взема, така че съм добре. Ти обаче ще стоиш в колата, понеже ризата ти е скъсана и с петна от засъхнала кръв. Аз ще платя за стая и ще се върна след пет минути. Отпусни се.

— Да... И мисля да хапна последното бурито, което иначе ще омекне и ще стане на парцал.

— Голям женчо си, Нолан.

— Да бе, иди го кажи на онези тъпацы в парка.

Председателят Гао крачеше напред-назад в малкия кабинет до оперативния център в щабквартирата на НОА в Пекин. Началник-щабът генерал Яо Чанминг влезе, без да почука: знаеше, че председателят го очаква.

Американският посланик не е лъгал. Тактическа група от девет бойни кораба, предвождани от „Джордж Вашингтон“, е била на път от Окинава на север към пристанището им на домуване Йокосука. Групата е обърнала и сега са на петстотин километра от Диаую. След осем часа ще са в оптимален обсег на нашите ПКБР, макар че при новия увеличен обсег на теория можем да ги ударим и след два часа. Американските сателити няма да останат слепи за осем часа, в резултат на което вероятността да нанесем поразяващ удар не е идеалната. Така че ако искаме да сме сигурни, че ще можем да ударим след дългия интервал, трябва да заредим ракетите сега и да ги имаме на разположение на вашите заповеди.

— Действайте. Искам ракетите да са готови за изстрелване по моя заповед.

— Слушам.

— Генерале, когато ракетите ни потопят „Джордж Вашингтон“, това ще сложи край на сто седемдесет и две години унижения от западните империалисти. Дори един век след днешния ден учениците ще знаят името ви.

— Да, другарю председател. Благодаря, другарю председател.

Беше време да се погрижат за несправедливостите, започвайки с Нанкинския договор, сложил край на Първата опиумна война през 1842. „Вероятно ще ми вдигнат статуя в Забранения град мислеше си Яо, докато се връщаше в оперативния център. — Леле!“

Нолан си спомни отговора на Юлий Цезар през 49 г. преди новата ера, когато Римския сенат му заповядал да спре армията си и да се върне сам в Рим, за да бъде решен въпросът за по-нататъшната му съдба. „Жребият е хвърлен. Пресеяхох Рубикон“. Беше ли Нолан подпечатал съдбата им с настояването си да кацнат на платото Мичъл, вместо да се върнат в безопасния Сингапур? Каква е ползата да

любопитстваш — дори ако си бил прав, — ако умреш и проникновенията ти умрат заедно с теб?

На тази отрезвяваща нота през последните два часа бе обосновавал предположенията си, надявайки се поне един от пилотите да оцелее, за да ги предаде... всъщност на кого точно трябваше да ги предаде? На кого му пукаше какво мисли Боб Нолан за МНЗ70? Хекър. Сам Хекър и Травис Райдър бяха единствените, на които им пукаше. Определено не Мили, където и да бе тя сега. Бърнс — в никакъв случай. Константайн беше странен и се бе държал все по-враждебно с него. Мелиса Шук? Тя мразеше не само него, но и всичко, на което той държеше. Франк Каултър? Каултър беше ключът за разкриване на заговора... по един или друг начин.

ЦРУ бе убедено, че той притежава копие на файловете, изнесени от Уотърман от АПС, които той наистина бе взел от Хаваи миналия май. Нолан успокои бясно препускащите си мисли, забрави за малко за болката и опита да се съсредоточи.

„Марк е мъртъв. Когато е пристигнал в Москва, той вече не е разполагал с копие и не е имало как да каже на някого, че е оставил за мен опакована в пластмасов плик флашка, скрита в бутилка бира в хладилника в дома си в Оаху.

По настояване на Кайли в Шри Ланка аз унищожих двете копия на файловете от АНС.

Версията, залепена към топката за крикет, или е била унищожена от гранатата, или е останала загубена на плажа. Дори да е намерена, тя е китайски фалшификат. Няма връзка с мен.

Следователно нищо не ме свързва с файловете на Уотърман... освен онова, което казах на Мили... но аз мога да го обясня... и, ПО ДЯВОЛИТЕ!“

Нолан започна да разтрива слепоочията си. „Има копие, което залепих в бутилката за вода, която оставих в раницата при Линда Леонг. Този недокосван оригинал щеше да е прощалният ми дар за Уотърман и пенсионна подsigуровка за мен. Марк или аз можехме да разпродадем файловете на парче през следващите десет години. Тази microSD карта сега е убийствена улика. Трябва да се погрижа да бъде унищожена. Но как, как...?“

Разбира се, Мей Линг! Тя вече е пак в Сингапур. Мога да разчитам на Мей Линг...“

— Кайли, толкова ме боли, че не мога да помръдна. Би ли поискала от капитана сатфона му? Трябва да позвъня тук-там.

Грегъри надникна в кабинета на Уайл в щабквартирата на АНС във Форт Мийд, Мериленд.

— Считано от 06:17 източно лятно време ние сме *обратно* в играта.

Въпреки шеговития тон двамата мъже изглеждаха като от масовка в зомби филм. Хлътналите им очи и смачканите им дрехи говореха за последните шест часа трескава работа в подкрепа на НАГПР, когато извадиха сървърите офлайн, дебъгнаха ги и рестартираха компютрите под строг надзор за евентуално повторно заразяване или нова атака. Осигуряването на надеждно сваляне от АНС на информация от спътниците на НАГПР се бе оказало почти толкова стресиращо, колкото и борбата с проклетата DDOS атака.

Крайно любопитно се оказа решението на ДНР Морис да нареди на главния специалист на НАГПР Дейвид ДеВор да организира системите им засега да продължават да се правят на умряла лисица. Пасивно да следят какво се е променило, докато не са работили. Привидно DDOS атаката имаше написано върху нея „Иран“, но нямаше начин иранците да са се оправили сами из лабиринта от „задни врати“ и „странични входове“. В мерника на Уайл бе Русия, а Грегъри бе готов да заложи на Китай. В заседателната зала ДеВор бе срутил тавана за всички, като бе заявил безапелационно, че за всичко са виновни рутинните актуализации на софтуера от Министерството на националната сигурност.

Засега НАГПР наистина се правеха на умряла лисица и сравняваха потоците данни преди и след DDOS атаката, но без пренос на значителни обеми информация до важни клиенти като АНС и без да издават, че са си върнали зрението. Единствената област, в която можеха да образуват малки вълни, бе над Сенкаку и по китайското крайбрежие. Първоначалните данни бяха противоречиви и обезпокоителни, като влизаха в противоречие с онова, което донесенията от проект „Акапулко“ на АНС им казваха през последното денонощие. Ако се вярваше на експорта от „Акапулко“ — подслушваната крайбрежна мрежа на НОА, — нивото на готовност на

китайската отбрана беше една степен над дъното и това бе едва след като посланик Стърджис им бе „набил канчето“ преди няколко часа. ИЧ облитанията на НУВКР, съпоставени с първите обработени изображения от последните шест часа преди срива, разкриваха вихрушка от активност и ред военни системи както в отбранителната, така и в нападателната сфера, изправени на бойна нога.

Морис, ДеВор, Пъркинс и директорът на АНС, Мадлин Ранс се бяха събрали в края на коридора на конферентен разговор с началник-щабове на родовете войски и президента. Както отбеляза Грегъри, беше много по-добре да им „треснат гъбата“, отколкото да треперят какво може да им се случи.

— Хайде, мръсници! Опитайте нещо. Само мръднете с пръст. Ще ви смажем... — каза той на Уайл и двамата чукнаха в заговорнически тост хартиените си чаши с кафе в предвкуване на унищожението на... на... на който се окажеше виновен.

Хекър се измъкна иззад заседателната маса, за да проведе частен разговор. Бе очаквал неспокойно новини от Гонзалес, но не бе успял да се свърже с него след получаването на късия му имейл на летище „Нарита“, Токио. Вместо него чу в слушалката друг познат глас и възкликна:

— Боб? Как си, по дяволите? Къде си?

— В самолет на път за Западна Австралия, Сам. Марк Уотърман е мъртъв, застрелян от снайперист днес в Коломбо. Аз бях ранен от граната, същата, която уби един висш офицер от ФСС, Чумаков. Беше истинска кървава баня на плажа и много хора загинаха. Но ние имаме късмета да избягаме.

— Не знам... не знам какво да кажа. Но се радвам, че си жив. Не е ли най-добре за теб да се предадеш? Ние потвърдихме, че заловеният похитител е полковник Мулън. Той опита да се самоубие, но го закарахме в една клиника тук в покрайнините и сега е под охраната на хора на Зо. Гонзалес записа самопризнанието на Мулън. Надявам се да го прехвърлят на текст, докато говорим. Освен това разполагам с данните за измерената радиоактивност, след като „Бандана“ са изхвърлили в морето онзи „горещ“ контейнер. Имаме и снимка с емблемата на MAS на сандъка. Искам да кажа, че се натрупаха доста

веществени доказателства. А... черешката на тортата е, че ЦРУ отстрани от работа Матюс, Константайн и Бърнс. Дейвид Леунг, директор на централата в Хонконг, сега е изпълняващ длъжност „Завеждащ сектор Азия“.

— Каж ми повече за измерената в океана радиоактивност. В какъв район се е разпространило замърсяването? Ще можем ли да извадим контейнера?

— Нямам представа. Може би не знаеш, но днес птичките на НУВКР бяха ослепени след гигантска DDOS атака. Според Си Ен Ен най-мощната кибератака в света до момента, петкратно надвишаваща, става дума за по мащаб, досегашната най-голяма. В момента съм в Токио на среща с Мари Стайнлагър. Имам към теб един въпрос и той е свързан с липсващите файлове на АНС. Имаш ли нещо общо с това? Имам предвид с откраднатото от Уотърман? И разполагаш ли с копие на файловете?

— Сам, ти ми каза, че НУВКР нямат очи и уши в момента, нали така? Значи този разговор не се записва?

— Виж, нямам идея какво правят спътниците, но докато продължава DDOS атаката, няма никакъв начин специалистите на НАГПР да свалят или интерпретират спътникови данни. Ти обаче се съсредоточи върху това да си оправиш положението. Можеш да се довериш на УБН. Ние сме на твоя страна. Но трябва да знаем пълната история.

— Нямах нищо общо с кражбата от Марк на онези файлове на АНС. И нямам копие на файловете. Бях в Шри Ланка, за да изтъргувам сглобен от мен набор общодостъпни файлове, касаещи АНС, за неговата свобода. Беше сложна двойна игра с руснаците, които се опитваха да задържат Уотърман, да ме заловят и да предадат и двамата ни на ЦРУ. В цялата история пръст има и Китай, но нямам представа защо. Това, което знам със сигурност, е, че ЦРУ се опитва да потули разследването на МН370, като използва липсващите файлове, за да ме дискредитира. Имаш думата ми, че е така. И Нолан реши играе вабанк. Ако наистина искаш да ми помогнеш, алармирай австралийската федерална полиция и твоите колеги в агенциите за борба с наркотиците всъщност всички в правоприлагащата сфера извън АРС и АСБР, които са твърде близки с ЦРУ, — с искане да изпратят силите си в „Тръскот Фийлд“ на платото Мичъл в Западна Австралия. Ние

кацаме там след по-малко от два часа. Известно ми е, че няма как да бъдат там тогава, но дори утре сутринта може да се окаже достатъчно бързо. Иначе... до обяд ще съм мъртъв.

— Какво ѝ е толкова важното на тази полоса? Дори не бях чувал за нея.

— На „Гръскот Фийлд“ или наблизо има център за разпити на ЦРУ. Там разпитват единия или и двамата, свалени от МН370, преди самолетът да изчезне. Когато научим самоличностите на задържаните и на онези, които са ги задържали, ще имаме отговори на всичките ни въпроси около МН370.

— Добре. Ще се постарая да пратя някакви помощ.

— Благодаря. Това е най-хубавото нещо, което чувам от доста време. Трябва да приключвам, батерията е паднала. — И Нолан затвори. Може би, просто може би имаше някакъв път към светлината. А сега бе ред на трудния разговор. И той набра Сингапур.

Медикаментозната кома помага да се овладее мозъчният оток след травма на мозъка. Това бе най-доброто, което неврохирурзите можеха да направят за Чумаков. Гръдните хирурзи закърпиха белодробния колапс и извадиха металните парчета от почти смления му ляв бъбрек. Лицево-челюстният екип не можа да спаси окото му, но реконструира раздробената очна кухина. Хирурзите бяха единомислени, че е имал голям късмет да оцелее, и още по-голям да не остане да вегетира в количка. Американците крайно внимателно натовариха директора на проследяването от ФСС на линейка, възползвайки се от помощта на гигантския руснак с крайно ограничен английски. Гигантът се качи на въздушната линейка за Сингапур, понеже никой не събра куража да му нареди да слезе от самолета.

— Ало? — предпазливо попита Мей Линг. Единственото позвъняване след кацането им бе от наблюдателите. Сега очакваше едва ли не обажданият се да ѝ каже, че сутиенът ѝ прозира под тениската.

— Мей Линг? Аз съм.

— *Tate*? Къде си? Тази линия е лоша.

— Намирам се на чартър, който лети от Шри Ланка за Австралия. Марк беше убит днес в Шри Ланка... застреляха го в главата. Аз бях ранен по време на атаката и едва се измъкнах. Сега летя на път за аутбека, за да открия истината за МН370, след което се прибирам у дома, за да изчистя името си. Как е Бърт? Как е майка ти?

— Бърт се издирва за раняването на двама агенти от ФБР. Изглежда, е преминал в Щатите от Канада и те се опитали да го арестуват. Ти имаш ли нещо общо с това?

— Не, разбира се, не.

— Мама взе приспивателно, даде ѝ го доктор Чан, съседът ни. Хуанила ѝ каза всичко. Мама се вбеси, че си използвал шалчетата ѝ „Ермес“, за да вържеш за нейното легло индийката, която си чукал. О... още повече се разстрои, че си изпразнил пенсионната ви сметка. Затова не мисля, че връщането ти у дома е възможно.

— Виж, искам да те помоля за важна услуга. Много е лесно и трябва...

— Хванал си грешния човек за услуги. Може някой друг да ти помогне, но не съм аз. И повече не ми звъни, защото няма да вдигна.

— И Мей Линг остави телефона. Колкото и да не одобряваше извършеното от баща ѝ, не го мразеше чак толкова, че да го остави да се самоинкриминира по подслушвана телефонна линия.

Бърт реши да провери канадския си предплатен телефон за последен път, преди да го изхвърли. Сложи му батерията и го включи. След минута той извъня.

Макгърти беше в банята на мотелската стая и извика изненадано. Бърт му каза да мълчи и отговори.

— Тате? Ама ти ли си наистина...? И никой не ни подслушва...? Да, да, мога да говоря, естествено. Имаше едно сборичкване на границата, но вече се добрах до проклетия Рединг.

Нишимото гледаше панела с авиониката.

— Просто изключи сатфона и го сложи на сгъваемата седалка. Чартърната такса покрива дреболии като храна, пиячка и епизодични

обаждания по телефона, особено ако не са подслушвани, но в момента имаме друг проблем.

— Какъв?

— Когато тази седмица кацнахме на „Тръскот“, по дължина на полосата имаше обичайните светлинни и ИЧ маяци. Очаквах да ги включат за нас и тази вечер. Вече прелетях над полосата и там няма никого. Сам ще видиш, че нищо не свети. Най-близкото летище е в Кунунура, но те не са сертифицирани за нощни полети. Преди да кацна там, ще трябва да обявя „Мейдей“. Австралийските военни ни следят и ни бе напомнено, че нямаме разрешение за кацане никъде другаде, освен тук. Все още можем да стигнем до Дили, но ако ще сменяме дестинацията, трябва да го направим веднага, а аз ще трябва да омайвам с приказки РВД-тата.

Нолан помисли и каза:

— Дори да успеем да се доберем до Източен Тимор, съмнявам се, че ще можем да заредим и да излетим оттам преди изгрев, за да сме тук преди осем. Обадих се на УБН преди малко и оттам ще уредят австралийците да пратят екип. С две думи, ако искаме да разберем какво се е случило с МН370 и племенника ти, трябва да сме тук, когато те се появят. Няма да ни чакат, за да предприемат каквото са решили.

Обади се Дженкинс:

— Капитане, имаме очила за нощно виждане, освен това има пълна луна, а на всичко отгоре това е най-дългата и най-широка полоса, която поне аз съм виждал. Имам отлично нощно зрение. Мога да приземя самолета дори да са разлели моторно масло по пистата.

— Може и така да е, но ако пред нас изскочи някое кенгуру, акционерите на „Харкорт Авиейшън“ ще изживеят шок, който ще е още по-голям за нас.

— Да прелетим тогава веднъж ниско, за да изплашим кенгурутата, в случай че ги има.

— Не... не ми се иска да се забием, докато прогонваме кенгура и зайци от пистата. Щом смяташ, че можеш да кацнеш, обръщай и кацай.

— Слушам, капитане.

Нолан излезе от пилотската кабина, върна се при седалката си и се увери, че спящата Кайли не е свалила колана си. Гръдният кош го болеше толкова, че можеше да диша само плитко. Дишането му бе

учестено като на куче. Само преди седмица бе стоял до кег бира в Рангун, в дима на стария си съученик Уолт Макасет, наслаждаваше се на партито по повод предстоящото си пенсиониране и разменяше шегички с новия си познат Сам Хекър. А сега бе ранен, банкрутирал и издирван за държавна измяна. Кайли се бе усмихнала в съня си. Може би след седмица и той щеше да спи така, заедно със семейството си. „Да, и луната е всъщност пита кашкавал“, си каза горчиво.

Самолетът пропадна и ушите му изпукаха. Ревът на двигателите се усили и се стабилизира. Нещо му казваше, че не са били толкова път, за да се разбият в самолетна катастрофа.

[1] Произнасяно като New You (англ.) — „Новият ти“. — Б.пр. ↑

[2] Съкратено от University of Washington (U of W — „ю оф дабълю“). — Б.пр. ↑

54. ГОЛЕМИЯТ ВЗРИВ

Петък, 14 март: Бейрут, Токио. Сингапур, острови Сенкаку (Диаую)

Морморот пиеше кафе на точно петстотин метра от мястото, където експлодира камионът бомба. Стъклената витрина на кафенето се разтресе, разнесоха се ужасени писъци, а хората се изсипаха на улицата. Няколко паникьосани клиенти се блъснаха в него и чашата кафе едва на се разля в скута му.

Двамата с полковник Гилани останаха на местата си — знаеха, че източникът на експлозията е четвърт тон тринитротолуол и прах от алуминиев оксид, натоварени в каросерията на очукан бял пикап без прозорци отзад. Четириетажната административна сграда в южната част на Бейрут сега представляваше висока два етажа купчина отломки, под които бяха затрупани всички следи от съществуването на подземен таен хакерски комплекс. Цената? Няколко десетки разхождащи се пешеходци и може би стотина ранени. Шестимата хакери на поделение 61398 бяха или мъртви, или се давеха в последните си издихания.

— Може и да е на десет минути пеша, но продължава да е най-доброто кафе в Бейрут — отбеляза полковникът и облиза устни, докато небето потъмняваше от издигащия се облак прах и дим. Напълни отново чашите. Отвън на улицата хората тичаха към мястото на апокалипсиса. В далечината се разнесе приближаващото се виене на първите сирени.

Морморот бе потънал в мислите си. Все още го измъчваха молбите на десетината студенти, християни и сунити, които трябваше да игнорира. Похитителите им от Хизбула се бяха справили възможно най-професионално, подбирайки жертвите по пол, възраст и донякъде външен вид, така че да наподобяват максимално участниците в иранския хакерски екип. Когато спасителите изровеха разложените трупове, едва ли някой щеше да бъде идентифициран по нещо различно от документите си за самоличност. Той не разбираше и не

можеше да произнесе и дума от ливанския арабски, на който го бяха нападнали неколцина от студентите. Разбираше напълно озадачението им, когато похитителите им свалиха превръзките на очите и срязаха свинските опашки на китките им, а после под заплахата с оръжие ги накараха да изпият поднесения им чай. Студентите прекрасно разбираха, че нещо не е наред, а тревогата им се подсилваше от виковете на мандарин, английски и фарси (значи проклетите китайски мръсници все пак знаеха фарси!), проникващи през стената на съседната заседателна зала, където екипът на НОА също се наливаше с чай за последно. В крайна сметка всички в двете стаи изпиха чайовете си и изпаднаха в несвяст. Непознатите в живота сега бяха свързани заедно завинаги два стажа под земята.

За четвърт милион долара мърлявият командир от Хизбула не само бе пулверизирал собствените си хора, но и бе опустошил цял квартал. Обяснено му бе, че идеята е да се създаде повече антиизраелска и антиамериканска пропаганда, но Морморот бе видял алчния блясък в погледа на арабина, когато бяха донесли куфарчето с парите.

Гилани изпълваше Морморот едновременно със страх и отвращение. Полковникът от Пасдаран Кудс бе настоял поддържащият персонал също да бъде оставен, както някога бяха погребвали благородниците с прислугата, за да има кой да се грижи за тях в отвъдното. Същите слонски дози ГНВ, популярния наркотик за изнасилване, бяха смесени с чай и бяха дадени насила на собствените им духовници, а после всички бяха върнати по работните им места, където след минути бяха заспали за последно.

Не можем да поемем риска един ден спасителите да изкопаят до това ниво. Ако враговете ми или китайците решат да преброят телата, броят трябва да отговаря на истинския. Ако израелците наистина са взривили сградата, вътре не може да няма обслужващ персонал.

Морморот не поставяше под съмнение логиката на полковника, тревожеше го липсата на хуманност.

Беше попитал защо просто не ги отровят и да приключат с това, но с изненада чу от полковника, че не бил убиец! Ако Аллах пожелаел да покани тези жертви в рая, щял да го направи в удобно за него време. Ако не, те щели да се събудят и сами щели да намерят всеки своя път към повърхността. Това беше пореден пример за лицемерието на

полковника, но Морморот бе запазил мнението си за себе си, за да не се превърне в още един труп в сутерена.

Сирените на линейките от близката болница „Баман“ се състезаваха с тези на пожарите и клаксоните на полицейските коли. Морморот усещаше в устата си метален вкус, а тя бе суха дори след третата чаша кафе. Предполагаме загиналият ирански екип беше в процес на извеждане по различни маршрути. Когато се приберяха по домовете си, те известно време нямаше да надигат глава, докато американците и китайците не престанеха да търсят някой, който можеше да уличи китайските хакери в съпричастност с DDoS атаката. Морморот се замисли за негативното отражение върху социалните му контакти, свързано с това да бъде смятан за официално мъртъв. Но след повече от три месеца живот под земята в Бейрут нещата едва ли можеха да се влошат забележимо.

Питаше се дали Гилани съзнава, че в момента и той е една от мишените на китайските убийци. Съмняваше се, че този факт би разтревожил човек като него. В този момент полковникът стоеше в дъното на заведението с пръст на ухото си, за да заглуши какофонията наоколо, притиснал телефона до провисналата си буза. Гилани нямаше търпение да съобщи в Техеран добрите новини, без да се замисля за нарушаването на комуникационния протокол. Макар в момента да течеше DDoS, трябваше да приемат, че американските сателити ще запишат всеки нешифрован телефонен разговор на фарси на територията на Близкия изток. Но... Гилани беше просто поредният престъпник, който носеше униформа на Пасдаран Кудс, когато се намираще в Иран.

Беше време Морморот да се разходи до близката конспиративна квартира и да приеме новата си самоличност. Беше сменял прическата си толкова пъти, че вече бе забравил как бе изглеждал някога... От хакер тийнейджър, забелязан от иранския Висш съвет по киберпространството за създаването на зловредния софтуер, блокирал „Сауди Арамко“, през ръководител на най-тайната програма в иранската история на кибер шпионажа, операция „Менандър“, до... умрял и изчезнал. Бум... и край на марката „Морморот кибер терористът“, която бе изграждал с труд и всеотдайност. Поне щеше да има възможността да види майка си, когато се върнеше в родния ѝ град Бам в Иран.

Шефът на правния отдел към Сектор Азия, Мартин Познър разговаряше по неподслушвана линия с новия изпълняващ длъжността „Ръководител сектор Азия“ Дейвид Леунг:

— Планът сработи по-добре от очакваното. Дори не се наложи да представям доказателства, свързващи Бърнс и Матюс с Телър. Изглежда, никой в Сингапур не е знаел, че Константайн е освободил индийката Мукерджи от ареста, за да я скрие в дома си през последните две noci. Така че не се наложи да отворям дума за това. И тримата си направиха харакири въз основа на онова, което Келог и Шонстайн вече знаеха, и ти поднесоха ЦРУ в Азия с панделка.

— И какво да правя сега?

Първо, намери или фабрикувай доказателство, че Хекър прикрива или подпомага Нолан, така че да можем да го приберем. Веднага след този разговор задръж Хекър за разпит. Той е в хотел „Окура“ в Токио. Не го оставяй да се качи утре на самолета за Рангун. Използвай юрисконсултите си в Хонконг, прегледайте оплакванията на Матюс и формулирайте заповед.

— И на кого да изпратя заповедта за задържане? На теб ще пратя копие, разбира се.

— Изпрати я на началника по сигурността към централата в Токио. Кристофър Махони не понася Бърнс, така че в този момент вероятно празнува някъде. Ще задържим Хекър и ще прегледаме есемесите и имейлите му, за да се ориентираме къде може да е Нолан. Това е вторият ти приоритет: спри Нолан, преди да е излязъл пред пресата. Трето, макар Телър вече да го няма, това не значи, че нямаме активи в Рангун. Увери се, че Телър не е оставил нещо изобличаващо. Бъди изчерпателен, но умерен в насието.

— Слушам, сър.

Хуанила може и да беше една от най-разсеяните прислужнички в Сингапур, но беше и една от най-подредените. Разстройването на мадам от авантюрите на мъжа ѝ я беше накарало да удвои старанието си в ежедневната си работа. Хуанила не бе забелязала влизането на Мей Линг в кухнята след прибирането ѝ от „Орчард Тауърс“, затова с

изненада видя на умивалника бутилката с вода на господина. Отви капачката и я напълни с топла сапунена вода. Четката за бутилки опря в нещо под гърлото. Тя я извади и бръкна вътре с пръст. Беше отлепеният край на тиксо. Тя го дръпна и лентичката се отлепи. По средата на квадратчето имаше малко пластмасово пликче с черен чип в него. Изглеждаше като нещо, което можеше да заинтересува Мей Линг. И тя тръгна нагоре по стълбището, където младата госпожица седеше пред компютъра.

Бойните кораби на 7-и флот, акостирали по-рано в сингапурската ВВБ „Чанти“ — в това число ядреният самолетоносач „Принстън“, — сега бяха в открито море, което ги правеше по-трудни цели, а и бе по-безопасно за Сингапур. Контраадмирал Кохран поклати глава недоумяващо. НУВКР бяха прехванали предпусков телеметричен трафик на три места на континента. Противокорабните балистични ракети на флота на НОА се намираха на 1000 — 1100 километра от брега и плюс още триста километра до Сенкаку. Никой не знаеше със сигурност ефективния обseg на последния и най-голям модел ПКБР в арсенала на китайския флот. Най-доброто предположение за DF-21D беше малко под 2000 км., може би малко повече. Пентагонът щеше да има голям избор от опции за реакция с конвенционално и ядрено оръжие.

Бойната група с флагман „Джордж Вашингтон“ вече се носеше с максимална скорост по маршрут, избран с двойната цел за избягване и заглушаване на прицелните радары. Ако всичко останало се провалеше, щяха да разчитат на старомодната стена от олово, осигурявана от тежките картечници „Фаланкс CIWS Гатлинг“, изстрелващи по седемдесет и пет 20-милиметрови проникващи куршуми в секунда.

Американските бойни кораби отиваха към обсадените Сенкаку — епицентър на безобразията. Островната верига Сенкаку се състоеше от пет на брой малки вулканични скали, стърчащи от морето на 450 километра югозападно от Окинава, на 180 километра северно от Тайван и на 370 километра източно от най-близката суша на континентален Китай. Според ООН под морското дъно там можеше да се намира находище на петрол и газ, равно на всички притежавани от

Ирак, което правеше от островите нещо повече от географска екзотика. Някоя държава можеше да осребрява по един милиард долара всяка година през следващото десетилетие. От друга страна, островите можеше да се окажат добри само за улов на дребна риба тон и за колекциониране на пера от албатроси през следващите триста години.

Следващият доклад в пощенската кутия на контраадмирал Кохран обаче бе истински пъзел. Китайската крайбрежна ПВО беше в състояние или на максимална, или минимална бойна готовност. Постъпващите в АНС разузнавателни данни бяха абсолютно противоречиви. Здравият разум диктуваше, че Китай, също като Съединените щати, е на бойна нога, затова ЦРУ се спря на варианта „максимална готовност“. Това означаваше, че АНС се намира в състояние на дълбоко заблуждение. Колегите на контраадмирала в Стратегическото командване споделяха скептицизма му и се бяха задействали с изненадваща бързина. Два дозвукови В-2 „Супер Стелт“ и свръхзвуковият В-1В „Кости“ вече летяха над Пасифика, на два часа след ВВБ „Андерсен“ в Гуам и на още два часа преди да излязат на бойна позиция. По-бавно летящи транспортни самолети, пренасящи оръжие, резервни части и спомагателни екипи, щяха да ги последват през следващото денонощие.

Още преди полунощ щеше да пристигне въздушно подкрепление от 18-а въздушна бригада, базирана във ВВБ Кадена на остров Окинава, подсилено от самолетите на борда на самолетоносачите от петте бойни групи в състава на WESTPAC, започвайки с „Джордж Вашингтон“. Налице бе достатъчно конвенционална огнева мощ, за да се унищожат китайските сили на или около Сенкаку, започвайки с покрития с птичи курешки първенец на веригата, скалата Уоцури Джима, с размер километър на четири. Единственият въпрос на Кохран бе дали главнокомандващият ще остави в сила текущата заповед, в който случай изходът бе предопределен.

Ставаше късно. Той вече бе отменил петъчната вечеря в дома на приятели и бе пратил там жена си да представя и двамата. Тя напразно се бе надявала, че той ще се присъедини към тях поне за десерта. И тогава се бе разнесъл втори тътен, още по-зловещ. Контраадмиралът въведе няколкото пароли, удовлетвори допълнителната биометрия и отвори съобщението с гриф „За лично ползване“. И когато го направи, в командния център се разнесоха изненадани ахвания. Състоянието на

бойна готовност на Съединените щати бе променено от DEFCON-2 на DEFCON-1. Сега вече можеше да сподели новината с летящите към континентален Китай стратегически бомбардировачи.

Кохран огледа пълната с военни зала, в която пред всекиго имаше поне по един монитор, макар всички екрани да бяха непривично застинали, лишени от връзката със сателитите. Прочисти гърло и заповяда всички да спрат да правят каквото правят в момента.

— Господа, както виждате, в момента сме в DEFCON-1. Съединените щати ще влязат във война с Китай. За момента това ще стане с конвенционално оръжие, но във всеки момент може да настъпи промяна. Комплексът се заключва. Моля всички да предадат всички лични средства за комуникация на военния комендант.

Когато леля Хуанила се качи по стълбите и й даде квадратно парче тиксо, в центъра, на което имаше опакован в пластмаса компютърен чип, Мей Линг спря записа на мача по бойни изкуства. Леля Хуанила й каза, че го намерила в бутилката за вода, която господарят вземал на велосипеда си. Мей Линг й благодари, но мозъкът ѝ премина в режим на пълна паника. Онова, което се намираще на този чип, не трябваше никога да бъде откривано от хората, натъпкали тази къща с камери и микрофони. Благодарни на Хуанила и прислужничката побърза да се скрие долу в убежището си в кухнята. Ако имаше късмет, Мей Линг разполагаше с пет минути.

55. ПРЕСТРУВКИ

Четвъртък, 13 март: Форт Лоръл, Мериленд

Петък, 14 март: Западна Австралия

— Ах, ти, дявол! На ти, черно копеле! — кресна Уолам и замахна с лопатата като със секира на палач. Дори под ярката луна половината от движенията му оставаха в сянка, защото жертвата му беше натисната в ръждясалата ламаринена стена на бараката. Той отскочи назад и изпищя, защото атакуваният внезапно нападна. Джонсън забеляза нещо ниско, бързо и тъмно да се насочва към него. Лопатата отново се стовари с плътен звук. Плещите на Уолам се отпуснаха облекчено. — А? Хареса ли ти, мръсно?

— Какво беше това? — попита Джонсън от столчето до огъня, на което седеше с бира в ръка.

Вместо отговор Уолам обърна лопатата и загреба с нея трупа. После тръгна към огъня. Каултър предупреди:

— Внимавай, защото Уилбър е адски гаден шегаджия.

Агент Джонсън не се страхуваше от хора, но определени обитатели на животинското царство го правеха... хм, гнуслив. Той остави бирата си и стана, извисявайки се над Уолам, който посочи с лопатата си в кръга от светлина, оставайки в полумрака.

— Ето, виж предложи Уолам на пъртския си диалект.

— Леле, надявам се това чудо наистина да е мъртво! — Джонсън изгледа паяка, който сякаш бе изваден от комикс на „Марвъл“. Черен, космат, по-голям от разтворена длан, той изглеждаше смъртоносен дори и мъртъв.

— Аборигените го наричат „лаещ паяк“, но всъщност си е тарантула. Слабо отровен, но едва ли ще ти хареса, ако се вмъкне в крачолата ти, докато клечиш да се изтакваш, нали?

— След като видях това, няма да кензам поне една седмица — заяви Джонсън.

Почивката беше приключила и Каултър се обади пак с ниския си авторитетен глас:

— Значи сесията ти не донесе никаква полезна информация? Как предлагаш да продължим?

Джонсън помисли и отговори:

— Ако помниш, когато се срещнах с екипа в три следобед, научих, че нашият човек не е спал повече от три часа нощем през последните три денонощия, обявил е гладна стачка и мисли за самоубийство. Нямаме начин да го храним редовно насила, без да имаме система за интравенозно вливане и разтвор на глюкоза. Уилбър каза, че по график следващата доставка на провизии е след седмица, и обясни, че не е склонен да нарушава ритъма, за да не предизвика интерес към някакъв рибарски лагер преди сезона, когато в него се очаква да има минимум хора. — Обърна се към Уилбър и взе подадената му заскрежена бира. Австралийците явно мразеха топлата бира в топло време.

— Вярно ли е това? — попита Каултър.

— Колкото лайното е кафяво, Франк.

Джонсън продължи:

— Човекът е недохранен и изнемощял. В това състояние твърдят разпит би донесъл обратен резултат. Сега му дадохме четири часа сън, след което ще го нахраним с рибена чорба. Ако не я изяде доброволно, ще му я излеем насила в гърлото и ще запечатаме с тиксо устата му за два часа, за да не може да я повърне. Това значи, че ще започна в два след полунощ.

— Искам да маркира картите, които ти дадох — каза Каултър с тих, но твърд и режеш като стъкло глас.

— Ако искате, може да се оттегля, сър, и вие си проведете разпита, както желаете. Но не очаквайте от мен после да събирам парчетата...

Дискусията прекъсна, защото над главите им се разнесе звукът на самолет приближаваше се.

— Ето там. — Джонсън посочи на югозапад към платото Мичъл. Малко аеротакси, точка на фона на хоризонта, зави за заход към пистата.

Уолам вече вървеше към радиокабината.

— Ще се свържа с военните авиодиспечери, за да разберем кой е този. Но май ще трябва да се приготвим за гости.

Каултър се обърна към Джонсън.

— С теб трябва да си поговорим. Осем години чакам, за да поправа една огромна грешка. Този учен е човекът, който може да възстанови репутацията и служебното ми положение. Трябват ми отговори и ги искам сега. Не утре!

— Слушам.

Верен на думата си, Дженкинс приземи гълфстрийма показно. Пилотите скочиха на спирачките, за да съкратят спирачния път и така да минимизират шанса за близка среща отблизо с косматия вид. Нолан преглътна стона си от натиска на колана в рамото му. Самолетът направи образен завой, рулира и спря на две трети от дължината на полосата. Нишимото подаде глава от пилотската кабина и попита Нолан:

Някакви предложения къде да паркираме?

— Изберете място до варелите и бараките, близо до полосата. Наблизо може да има подземен бункер, но не знам нищо за „Тръскот Фийлд“. — Нишимото дръпна главата си обратно в кабината и самолетът потегли отново. — Както ти каза по-рано, не се виждат никакви светлини, така че се съмнявам дали тук има някой. Капитане, имаш ли оръжие?

— Точно въпросът, който щях да ти задам. Аз нямам.

— Значи ставаме двама — потвърди Нолан.

— Имам пистолет — обади се Кайли.

Изражението на Нолан, когато се обърна да я погледне, беше неопишимо.

— Преди да се кача по стълбата в самолета шриланкийският командос ми даде това, а после ти помогна да слезеш от колата. — И Кайли извади автоматичен пистолет. Моделът му беше непознат. — Има пълнител за петнайсет патрона и е зареден.

Нолан протегна ръка. Тя го изгледа безизразно, после му подаде пистолета.

— Сега твой затворник ли ставам, агент Нолан?

— Не бъди смешна. Утре никой от двама ни няма да може да вдигне пистолет, освен ако не искаме да ни застрелят. — Нолан се обърна към капитана и попита: — Знаеш ли как да го използваш?

Гълфстриймът спря и Дженкинс изгаси двата двигателя.

— Не съм стрелял от почти четирийсет години, но Джон... той е друга работа. Бил е в Специалните сили, пилотирал е най-вече Кобра и Блек Хоук. Определено знае как да стреля. Да не говорим, че не познавам дори трима пилоти на света, които биха могли да кацнат, както той току-що ни демонстрира. Този човек може да лети на всичко, което хвърчи. Лети и стреля по един и същи начин — винаги точно в целта.

Сякаш повикан, вторият пилот Дженкинс излезе от кабината. Изглеждаше абсолютно невъзмутим.

— Добре дошли в Австралия.

— Очаровани сме — отговори за всички Нишимото. — И то до такава степен, че китайската тайна служба те възнаграждава с този рядък пистолет.

Дженкинс пое подаденото му оръжие.

— „Валтер РРQ“... Отлично! — Извади пълнителя и го провери. — Пълен... деветмилиметров. — Пълнителят щракна обратно на мястото си и той погали пистолета почти с нежност.

— Капитане, може ли за момент сатфона? — помоли Нолан. — Трябва да се обадя на офицера от УБН, който алармира местните. Нужно е да знаем кои са на наша страна и кога ще са тук.

— Батерията е на ръба, но пробвай все пак. — Нишимото извади иридиума от калъфа под сакото си и му го подаде.

Дженкинс отвори вратата на самолета и спусна стълбата. Горещата влажна вълна, която ги блъсна в лицата, неутрализира деветте часа работа на климатиците само за миг.

— Ако батерията е слаба, по-добре излезте на открито, за да се свържете със спътник по-лесно.

Нолан стъпи на австралийска земя за първи път от много години. Той, разбира се, никога не бе идвал на платото Мичъл, но бе излизал на риболов за барамунди по северното крайбрежие. Лепилото „суперглу“ беше затворило дълбоката му рана, но лявата му ръка нямаше как да е напълно функционална без шевове. Той захвапа телефона, опитвайки се да бръкне в десния си джоб за номера на Хекър.

След толкова усилия неуспехът да се свърже бе наистина голямо разочарование. Дори не бе прехвърлен на гласова поща. Зарядът на батерията беше паднал на една чертичка и той не смееше да рискува пак.

Подуши Кайли, преди да я е видял. Бавно се обърна и бе възнаграден с целувка по устните. Тя продължаваше своята игра, но той нямаше представа в какво се състои тя.

— Хей, готин. Имаш ли нещо за мен? — Дрезгавата имитация с подчертан акцент на американска песен от 60-те му напомни за интимното преживяване с нея преди само едно денонощие. Колко лесно хубавият секс можеше да манипулира такива като него.

Подаде ѝ телефона и я предупреди:

— Всеки момент може да падне до нула.

Само че нейното позвъняване бе прието и тя говори на мандарин поне пет минути, преди телефонът да сдаде багажа. Изглеждаше загрижена, но не каза нищо. Междувременно пилотите бяха вдигнали стълбата, за да затворят вратата, да запазят вътре прохладната атмосфера и да задържат настървените насекоми отвън. Разликата в температурите бе поне десетина градуса.

Краката на Нолан бяха схванати и той едва се добра до мястото си. Пилотите раздадоха бутилки вода и подноси с хапки. Нолан забеляза две празни бирени кутии и други две, готови за консумация. Умираще за бира, но се страхуваше, че ще загуби съзнание, ако изпие дори една.

— На места като това водата е най-важното нещо — каза Нолан. — Вали ли, събирай всичката, която можеш. Утре ще е над четирийсет градуса. Ако свършим водата и не дойде никой, няма да издържим повече от ден-два.

— Знаем. Как е телефонът?

— Празна батерия — отговори Кайли и им го подаде.

— Жалко, защото по мои сметки имаме гориво, за да стигнем, подчертавам, може би да стигнем до Дили, ако опитаме. Кунунура не е проблем. Бруум и Даруин също са постижими, но кацането на което и да било от тези три места вероятно ще вкара всички ни в затвора. Аккумуляторите ще ни трябват за светлините, вентилацията и измиването на тоалетната. Затова в момента изключваме захранването. Това означава край на сатфона и на радиото в кабината до момента, когато ще трябва да поискаме разрешение за излитане. Тази нощ тук ще е топло, но все пак не чак толкова, колкото навън, а и с по-малко насекоми. Джон вече потвърди безопасното ни кацане пред гражданските авиодиспечери. Те искаха да знаят какви, по дяволите, ги

вършим. Той им обясни, че има похищение, и прекъсна връзката. Това, предполагам, ги е изправило на нокти. Утре, още рано сутринта, ще имаме гости.

— Нямам нищо против тази история — каза Нолан, — ако можеш да ги убедиш да не ме затварят, преди да сме открили центъра за разпити. Изглежда, не е на пистата, както очаквах.

— Когато тази седмица кацнахме тук за първи път, имаше хеликоптер каза Нишимото. — Чакаха изгрев-слънце, за да отлетят някъде на северозапад, където на брега имало лагер. Докато вие се храните, защо не ни разкажете как смятате утре да оцелеете...

— Това е лесно. Не смятаме. И точно поради тази причина искам да ви разкажа как аз виждам изчезването на МН370. Ако се измъкнете оттук, а аз не успея, разкажете историята пред международните медии. Но направете и копие и го дайте на шефа на УБН в Рангун Сам Хекър. Това е дори по-важно... Нолан остави сандвича си и използва здравата си ръка, за да подаде на Дженкинс папка, в която имаше тринайсет изписани на ръка страници. — Нека това бъде моето завещание и последна воля като служител на ЦРУ.

— Спести ни мелодрамата — изръмжа Нишимото. — Какво да направим?

По стъпалата изтича на бегом цивилен агент.

— Мей Линг Нолан?

„Не — помисли си Мей Линг, — аз съм праправнучката на Чингис хан на ента стенен“.

— Да? Вас не ви ли учат да чукате на вратата?

— Имам служебна карта — каза той и ѝ показа полицейската си карта.

Такава карта сигурно можеше да се купи по интернет, но Мей Линг се въздържа да споделя тези си съмнения.

— Детектив Чан Джи Су. Роден 1980. Отдел „Криминални разследвания“. Та, Джи Су, какво толкова се е случило, че си нахлул през портата ни, проникнал си в дома ни, без да почукаш, и си се качил по стълбите в петък в десет без петнайсет вечерта?

— Тук съм, за да взема онова, което е било в бутилката за вода на баща ти. Ако не сътрудничиш, ще трябва да дойдеш с мен.

Мей Линг върна на детектив Чан картата му и подчертано бавно свали краката си от масичката за компютъра.

— По стечение на обстоятелствата тази вечер минах през „Райската пътека“ в „Орчард Тауърс“. Сигурен съм, че знаеш това място... то е любимо за висшите полицаи. — Чан отклони поглед, а Мей Линг продължи: — Приятелка на баща ми там ми даде раница, която той ѝ предал на съхранение. Донесох я тук и я оставих на домашната ни помощничка. В нея имало бутилка, от вътрешната страна, на която било залепено това... — Тя посегна надолу и взе от плота на масичката лентата тиксо, оставена с лепкавата страна нагоре. — Предполагам, че тук е записано нещо, което баща ми е искал да скрие.

Детектив Чан бе ошашавен. Извади радиостанцията си и затвори на мандарин, без да подозира, че и Мей Линг знае мандарин:

— Няма да повярваш, но дъщерята току-що ми даде картата с памет, която баща ѝ е криел в бутилка е вода. Какво да правя сега? — Мей Линг не чуваше другата страна на разговора, но детективът затвори. После изгледа Мей Линг подозрително.

— Не искам да имам нищо общо с баща ми и неговите приключения. Взимай картата и каквото друго ти трябва. Прост оставете двете с майка ни на мира.

— Чан неуверено подаде ръка, за да се сбогува, но тя я пренебрегна.

— Ще се обадя, ако ни трябва още нещо предупреди я той. — Междувременно, обади ми се, ако баща ти се свърже с теб.

— Ти ще научиш първи — обеща Мей Линг със сарказъм, който не остана незабелязан.

Тя изпрати полицая до вратата, където намери майка си — сънотворното явно не ѝ бе подействало и тя гълчеше други двама полицаи, които не си бяха събули обувките, преди да се осмелят да влязат в дома ѝ. После се нахвърли върху Чан, който трополеше надолу по стълбите, обвинително посочи обувките му и го нахока на кантонски, достоен за пристанищните докове. Тримата полицаи си тръгнаха бързичко, тя — заключи след тях и се извърна, готова да говори. Мей Линг ѝ направи знак с пръст пред устата да не продумва и тя се прибра в спалнята, където се бе опитвала да заспи.

Мей Линг бе доволна, че полицията си бе тръгнала. Беше разменила чипа в банята на Хуанила: бе решила, че полицията едва ли е монтирала камера и там. Сега изглеждаше, че полицията има само уши, но не и очи в къщата им. Въпреки това щеше да изчака да стане по-късно, преди да вземе оригиналната карта и да я скрие на друго място.

На ЦРУ щеше да им отнеме поне няколко дни да прочетат нещо, каквото и да е то, зашифровано от Марк Уотърман, започвайки с чипа, подарен на баща ѝ миналата Коледа. Баща ѝ ѝ го беше дал с идеята двамата да си поблъскат главите над задачката. Целта беше да се разбие шифърът, защитаващ съдържанието на картата, и да се прочетат файловете на нея. Мей Линг и Бърт мразеха, когато баща ѝ и Уотърман се усамотяваха онлайн за часове, работейки съвместно над различни предизвикателства, което често водеше до пропускане на различни мероприятия за родители и деца. Загадките бяха досадни и Мей Линг и Бърт отказваха да участват в решаването им. Мей Линг толкова малко се интересуваше от това, че дори не бе взела със себе си картата, когато веднага след Нова година се бе върнала в Калифорния. Беше смаяна, че картата и поздравителната картичка са все още на бюрото ѝ след претърсването на дома им след бягството на баща ѝ в сряда през нощта. Нима плик с името и московския обратен адрес на скандално известния Марк Уотърман не заслужаваше повече внимание? Тя отвори чекмеджето и пхна плика под блузката си. Стана лесно и тя изтича надолу по стълбите. По-късно щеше да вземе плика на Уотърман от банята на Хуанила и да го изгори.

Ръководителят на „Акапулко“ Тим Уайл седеше в офиса си зад затворена врата заедно с Грегъри.

— Какво мислиш, Бъстър? — попита Уайл.

— Има пълно несъвпадение между онова, което червеят на „Акапулко“ извлича от мрежата на бреговата отбрана, и какво показват сателитите ни. Нека се поправя... „показваха“. Сега е нощ и гледаме изображения, които са остарели с половин ден.

— Ами... представи си какво ще стане след шест часа, когато стане светло и получим актуалните снимки. Китайците ни разиграват. Вече имам няколко имейла с тема „Какви са тези глупости?“, а по-

вежливите ни съветват да проверим източниците на информация. Гласът на Уайл потрепна от безсилие. — Но не е нужно да проверяваме нищо. Потокът данни не се променя. Новото е, че ни заливат с океан от лъжи. Правилният въпрос е защо Китай прави това точно сега? Защо да не продължат да ни мамят още десет години? Представям си колко добре са се забавлявали, след като са разкрили „Акапулко“ и са го обърнали срещу нас.

— Флотът на НОА е нападнал Сенкаку — островите с недоказани залежи на въглеродороди и с висока пропагандна стойност в Източна Азия. Опитват се да омаловажат военната си готовност, в случай че Щатите решат да нанесат ответен удар. До момента ни подават боклук, а междувремежно мобилизират отбраната си на максимална степен на готовност. Това би дало добри основания да ги ударим със собствената им операция.

— Може би, но да се откажем от „Акапулко“ означава да покажем, че сме разкрили един от разузнавателните им шедеври. Единственото оправдание би било, ако те вярват, че спътниците ни ще останат офлайн по-дълго от осем часа. Това означава две неща: че DDOS атаката не се е развила по план и...

— Че зад атаката стои Китай — довърши Грегъри.

— Предлагам да напишем тези неща на хартия. Големите мозъци ще искат да прегледат логиката ни, преди да приемат заключенията ни. Аз ще подготвя черновата, а ти събери екипа да сравнят вчерашните сателитни изображения с еквивалентните данни, подадени от „Акапулко“. Освен това ще информирам другите агенции да игнорират данните с източник „Акапулко“. Ще продължим да ги разпространяваме, за да се подсигурим срещу прослушване на каналите, но паралелно ще изпратим предупреждение за съмнение в надеждността.

— Тръгвам.

56. ОТЛАГАНЕ

Четвъртък, 13 март: Рединг

Петък, 14 март: Пекин, Западна Австралия

— Съединените щати в момента са в DEFCON-1. Президентът Обама е на телефона. — Председателят на Комитета на началник-щабове генерал Яо Чанминг изрече тези две изречения с разтреперан глас. — Другарю Гао, трябва да знаете, че засичаме пренос на данни в азиатската мрежа на НАГПР. Съединените щати си възвръщат поне частично способността за обработка на изображения. Трябва да приемете, че американците знаят, че нашите военни са в повишена готовност.

Председателят Гао беше пълен с увереност:

— А... но американците продължават да слушат фалшивите обещания на „Делфин“. Обама няма да започне Третата световна война заради пет скали в нашето море. Нашите сили не могат нито да се предадат, нито да се изтеглят от островите Диаую сега, независимо от жертвите или заплахите. Хората трябва да останат и да се сражават. Аз ще протакам с Обама. Трябват ни само още пет часа и самолетносачът им ще бъде в обсега ни.

— Трябва ли да изпратим подкрепления? В рамките на един ден можем да хвърлим с парашути дивизия на специалните ни сили Меч на Южен Китай. Но ще трябва да разпоредите повече наземна поддръжка на мисиите по въздух, ако искаме да опазим бойните ни сили.

— Достатъчно, генерале! Ние залагаме капан, а не рискуваме нашата авиация и флот. Не изпращайте повече войски към Диаую. — И председателят излезе, за да разговаря с американския си колега.

Каултър не бе голям пияч на бира, но прие студената бутилка като реквизит. Стоеше с гръб към лагерния огън и с лице към Джонсън и Уолам.

— Иран е най-големият спонсор на тероризъм на света от началото на осемдесетте. Прощава им се заради петрола. Това важи с особена сила за европейците, които не се гнусят да купуват ирански петрол на черния пазар и се разплащат със старо машиностроително оборудване или оръжие през трети страни. Но през последните трийсетина години нещата се усложниха, понеже Иран се опитва да създаде собствено ядрено оръжие. — Той помълча и разсеяно отвори бирата си, която каза „пссст“ и изхвърли малко пяна. Джонсън прие това като напомняне и отпи глътка, за да не прахоса божественния нектар. Каултър обаче не направи нищо и остави пяната да се стече по пръстите му. — През две и пета бях назначен за втори зам.-директор на Тайните операции или ЗДТО. Връзва ти езика да го произнесеш, но в действителност аз отговарях за тайните операции на ЦРУ. Моят първи приоритет беше да не се позволи на Иран да създаде атомна бомба. През две и седма към мен се обърна Мосад с две искания. Израелците искаха най-голямата ни противобункерна бомба, Голямата синя, способна да пробие девет метра железобетон. Имаха нужда и от иракски позивни „свой-чужд“, за да могат самолетите им да прелетят над Ирак на път за Иран, без да бъдат обстрелвани от иракската ПВО. Тези искания получиха силна подкрепа от мен и екипа ми. Израелците щяха да понесат негативите в регион, където никога не са имали приятели. Щатите и нашите съюзници щяха да се възползват от унищожаването на иранския потенциал за създаване на оръжие. Балансът на силите в Близкия изток щеше решително да се измести в полза на Саудитска Арабия и Израел.

— Помня, че четох за тези неща в „Тайм“ и се питах защо нищо не се случи — обади се Джонсън, довърши бирата си и отклони с пръст мълчаливата подкана на Уолам за следваща.

Каултър го изгледа.

— Малка група криптографи от ЦРУ и АНС се обединиха в екип и застанаха зад алтернатива — компютърна програма, която впоследствие стана известна под името „Стъкснет“. Те лобираха успешно пред президента Буш и убедиха шефа на Мосад, Мейр Даган да включи и Израел. За по-малко от година АНС и групата от Мосад създадоха най-сложния червей на света. Иранците поддържаха изолирани свързаните с ядрената им програма компютърни мрежи. Моите хора вкараха „Стъкснет“ в лаптопите на руските софтуерни

подизпълнители, наети от Иран да поддържат компютърната мрежа, обединяваща центрофугиращите каскади за обогатяване на уран в Натанц. „Стъкснет“ бе на толкова високо ниво, че можеше да остане пасивен, докато не открие конкретен тип програмируем контролер на „Сименс“, който е под управлението на определена версия на операционната система Windows. Засечени в тандем, тези два индикатора означаваха, че има достъп до верига от заслужаващи внимание центрофуги. Това на свой ред задействаше червея, което водеше до ускоряване на центрофугите и изпращане на фалшиви данни за нормалната им работа до наблюдаващите компютри... В крайна сметка „Стъкснет“ намали производството на обогатен U-235 с трийсет процента. Това се отнася за период от средата на 2009-а до края на 2010-а. ЦРУ и групата на АНС срещу бомбардирането се оказаха прави, че това ще саботира иранската ядрена програма. Голямата грешка бе в допускането, че това ще спечели достатъчно време за намиране на дипломатическо решение. В действителност обаче „Стъкснет“ само втвърди антизападните настроения в Иран. Иранците удвоиха усилията си за създаването на ядрено оръжие и това ни докара до днешното състояние на нещата, а то е, че Иран разполага с няколко напълно функционални бомби. Това, което не знаем, е дали са усъвършенствали и ядрените си инициатори, нужни за доставяне до целта на бойни глави чрез балистични ракети. Те разполагаха с почти пет допълнителни години за усилен развойна дейност, производство и построяване на мощности за сглобяване. Всичко в оръжейната им програма вече е много по-надеждно охранявано и много по-подчертано териториално разпределено отпреди... През това време се разви и американската технология за бомбардиране на бункери. Ако израелците бомбардират Иран с най-новите ни бомби, ние бихме спечелили евентуална война само с конвенционалното си оръжие. Но времето за такова решение изтича... През 2009-а бях принуден да се пенсионирам заради противопоставянето си на „Стъкснет“. Оттеглих се в една планина в Северна Калифорния, за да преживявам отново и отново спомените си за живот, прекаран сред „тюлените“ и в разузнаването, и да гледам с тревога как бивши колеги и наблюдатели на Иран съобщават за развоя на нещата там. Миротворци и отрицатели пълнят медните с предубедените си мнения. Същите хора, които някога роптаеха срещу съществуването на Гитмо, днес се правят на

разсеяни за потресаващите нарушения на гражданските права в Иран... И ето ни в 2014-а. Иран върти денонощно десет хиляди центрофуги и всяка от тях пречиства мъничко повече U-235, преди да го предаде на следващата в подредбата. Подходът е примитивен, още повече че основната центрофуга модел IR-1 е копирана от пакистанска версия на открадната холандска машина. Иранците обявяват пред международните инспектори за двацет процента обогатен U-235, защото това още не е уран, годен за военни цели. Онова, което крият, е, че продължават процеса до получаване на осемдесет и пет процента чист U-235, нужен за атомна бомба. С около седем до петнайсет килограма U-235 нужен за бомба, Иран притежава материал за десет до двацет бомби — достатъчно, за да бъде унищожен Израел. Дори при това положение Вашингтон ми твърди, че доказателствата не били еднозначни. Според тях няма достатъчно улики за способността на Иран да достави бомба до целта и че израелската ПВО щяла да свали подобен самоубийствен полет много преди да стигне до тяхната граница. Но да не започвам сега да говоря за недостатъците на системата „Пейтриът ММ-104“. Задръстеняците от Държавния департамент могат да си пишат всякакви докладни и паметни бележки, но сдобие ли се Иран с ядрено оръжие, вече няма да има противоотрова срещу техните балистични ракети с ядрени бойни глави. Това е, което трябва да спрем, а времето ни изтича. — Каултър махна с ръка към бараката за разпит и продължи: — Доказателството какво прави Иран е вързано с ремъци за леглото ето там. — Енергичният му жест разбълника бирата в кутията. — Началникът на иранската програма за създаване на ядрено оръжие се казва доктор Фариборз Фарокзад. Той е атомен физик и вдовец. Единствената му дъщеря е загинала през 1988-а по време на студентски протест в Лондон след злощастното непреднамерено сваляне на онзи ирански самолет от американския кораб „Винсенес“. Има диабет в лека форма и е малко над шейсетте, но е в добра физическа форма. Идеолог е и е заклет противник на Запада... Като минимум са ни нужни два неща. — Каултър забави ритъма на речта си и почна да отброява на пръстите си, държащи кутията бира: — Първо, потвърждение кои от показаните на моята карта комплекси са от първостепенно значение за текущата иранска програма. И, второ, достатъчно информация за напредъка им в разработването на ядрено оръжие, за да убедим онези, които пишат

националните разузнавателни оценки на обстановката, че не е твърде късно да ги унищожим чрез конвенционално оръжие. По-добре да се бием с иранците сега, отколкото след три години да се изправим пред ядрен дуел. Или по-лошо — да се събудим една сутрин без Израел или за да разберем, че някаква бомба в куфар е изтрила Бевърли Хилс от лицето на Земята.

Джонсън реши, че е уместно да покаже някаква съпричастност:

— Говориш така, сякаш си вложил в тази операция поне десетина години от живота си.

Уолам се обърна към лагерния огън и каза:

— О, мой човек, нямаш представа. 23ДТО се мъчи с Иран от почти трийсет години. Хайде, Франк, разкажи ни как „Иран — Контра“ върна кариерата ти десет години назад. 23ДТО Каултър отдавна има специално място в сърцето си за иранците ADDCO.

Каултър се протегна и се разкърши.

— Отивам да си легна и ще навия будилника за два. Не започвайте без мен. Аз знам отлично какво става на няколко от маркираните на картата места. Онова, което той ще ни каже за тях, ще е крайно информативно. И за него ще е най-добре да не се опита да ни лъже.

— И аз бих могъл да дремна за няколко часа — съгласи се Джонсън.

— Вие, спящи красавици, не се безпокойте. Аз ще се погрижа да го нахранят насила в полунощ, а по изгрев ще събудя новите ни приятели на платото Мичъл. Оказва се, че не кой да е, а самият Боб Нолан е отвлякъл същия самолет на „Харкорт Авиейшън“, който кацна тук в понеделник сутринта. Животът ни изведнъж се опрости. Лека нощ на всички.

— Знам какво следва също толкова малко, колкото знаех на идване насам — каза Нолан. Нишимото и Дженкинс бяха съблекли униформените си сака и дори бяха изули обувките си. В кабината беше топло, въпреки че бе полунощ.

— Защо не ни принудиха с F-18 да кацнем в Сингапур? — попита Дженкинс.

Изржението на капитана казваше, че вече е отговорил на този въпрос. Всички бяха крайно изморени. Нолан повтори старата си теория:

— След като Съединените щати ни оставиха да прелетим над Сингапур, следва, че или ЦРУ е замесено на най-високо ниво и ни иска да сме тук, където лесно може да се уреди да изчезнем, или в Компанията има честни хора, които се опитват да разберат какво става в действителност. Оставили са ни на мира, за да ни проследят дотук, след което ще се намесят.

— И как да разберем коя версия е истинската? — поинтересува се Кайли.

— Ако утре сутринта в „Тръскот“ се появи австралийската армия или редовната им полиция, това ще е добрата новина. Ако обаче ни посетят от центъра за разпити или колегите им в АРС, или дори АСБР, това за мен е лошо. — Погледна Кайли и продължи: — Който и да дойде, ти ще заявиш дипломатическия си имунитет и ще поискаш връзка с посолството ви. Предполагам, че обаждането ти по-рано е било горе-долу в този смисъл.

Кайли не каза нищо, но се изчерви и се извърна, за да му демонстрира профила си отляво и някои чупки по тялото си.

— И какво толкова, по дяволите, има тук? — попита Нишимото.

— Мога да ти кажа, че съгласно десетките хиляди страници, които съм преглеждал за над трийсет години, двете най-секретни места в арсенала на ЦРУ са така нареченото Мидуест Депо и Клетката на влечугото. В Мидуест Депо се съхранява съкровищницата от оръжия, която разузнавателните ни агенции използват, за да подхранват въстанията срещу нашите противници. Всички онези немаркирани АК-47, РПГ-та и кутии с муниции 7,62 милиметра трябва да се складират някъде и мястото е именно Мидуест Депо. Така се нарича, но къде точно се намира не знам, макар да имам някои подозрения. Клетката на влечугото датира от края на шейсетте. Там ЦРУ обработва най-високопоставените пленници, заловени в хода на програма „Феникс“ и нейния заместник. Клетката на влечугото официално бе затворена, когато ЦРУ събра палатката си от Сайгон през 1974-та. Аз постъпих в ЦРУ през 1981-ва и получих допуск „Строго секретно“ през 1985-а. Веднага забелязах упоменавания на Клетката, следователно е продължила да действа. Към момента това може да е

единственият незаконно съществуващ център за разпити след 11 септември. Допускам, че е бил официално закрит, но неофициално отворен отново от онзи, който стои зад похищението на МН370. Клетката на влечугото е или под земята тук, в „Гръскот Фийлд“, или някъде наблизко. — Нолан бе толкова изтощен, че чак му се виеше свят. Фокусира с труд погледа си върху лицето на Нишимото и продължи: — Кацнахме преди час и никой не почука. Мисля, че капитанът е прав и мястото се намира на кратък полет с хеликоптер оттук. Клетката на влечугото е мястото, където в момента се разпитват свалените от полет МН370. Всички останали на борда са вече мъртви. — Той се размърда, без да изпуска погледа на Нишимото. — Ако не си кацал с G550 в Бирма събота през нощта... откъде тогава взе хората и каргото?

— На смрачаване в събота кацнахме на остров Краби, северно от Пукет, Тайланд. Около шест часа в неделя сутринта кацна бял „Сайтейшън“ с изрисувана златна слонска глава на вертикалния стабилизатор. От него слязоха двама души — единият с качулка и в белезници. Другият беше облечен с костюм китаец. Той доведе окования на борда на моя „Гълфстрийм“. Прехвърлихме и не знам колко милиона в брой. Останахме на Краби още шест часа, докато чакахме полетен план. Накрая получихме от контролната кула разрешение за излитане. Както вече знаеш, кацнахме тук в неделя през нощта. Въоръжени с униформи, но без отличителни знаци, отведоха двамата ни пасажери и откараха парите. Беше незабравима гледка: опаковани в прозрачно полиетиленово фолио пакети от пачки стодоларови банкноти. След по-малко от половин час контролната кула в Даруин ни даде разрешение да излетим, макар да бяхме на ръчно осветена полоса. Регистрирах полетен план до Бруум, където презаредихме и спяхме. Във вторник летяхме директно до Дубай и чакахме инструкции, когато постъпи чартърът на Адам Бърч. В сряда обърнахме посоката и отлетяхме за Сингапур, където на „Селетар“ се качихте вие двамата.

— И кой беше клиентът ти за всичко това? — зададе ключовия въпрос Нолан. Сърцето му се беше разтупкало.

Дженкинс и Нишимото се спогледаха. Дженкинс сви рамене и Нишимото отговори:

— „Консултантс Интернешънъл“, за които от предишни полети знаехме, че са фирма на ЦРУ.

— Проклет да съм!

— Какво означава това? — не разбра изблика му Кайли.

— Това означава, че най-вероятно ни чакат неприятности. Това е същата фирма на ЦРУ, която е наела чартъра на „Бандана“ — онзи контейнеровоз, на който е била атомната центрофуга. „Черна“ компания, със сигурност. Единственият въпрос е дали в момента е в ръцете на персонал на ЦРУ или на хора извън контрола на ЦРУ. Аз подозирам, че е второто. — Обърна се към Кайли и каза: — Ако можеш да издържиш нощта навън сама, най-добре е да намериш място, където да се скриеш. Стара сграда. Под скален откос. Когато се развидели, тук ще стане меко казано напечено. Не е нужно някой да разбере, че си тук. И когато се случи, каквото има да се случва, върни се на самолета и или се обади по радиото за помощ, или помоли тези двама господата да те отведат оттук.

— Много мило предложение, но аз трябва да разбера какво се е случило на моите сънародници и да накажа отговорните.

— Както решиш. Сега нека всички опитаме да поспим. Не мисля, че има смисъл да се редуваме на пост. И без това всеки, който дойде тук с нещо повече от копие в ръка, ще има смазващо превъзходство във въоръжение.

Намеси се Дженкинс:

— Ще разгъна легла и ще извадя одеяла и възглавници за всеки, който иска да опъне тяло като мен на пътеката между седалките. Смятам, че това ще е много по-удобно, отколкото да се свиваме по седалките.

— Съмнявам се, че ще спя дълбоко въздъхна Нолан, — но ако имаш някаква вода, с удоволствие ще изпия каквото и болкоуспокояващо да ми предложиш. — Преди да изгасят осветлението, той даде на Кайли един от имейл адресите си в тъмния интернет: — Ако се разделим, пиши ми на този адрес и използвай „Океан от заблуди“, за да изпратиш и интерпретираш всякакви лични обяви със заглавие „Нумерология за вавилонци“ в „Ейжън Уолстрийт Джърнъл“. Не искам да губя връзка с теб, ако се разделим.

— Човек струва толкова, колкото обещанията, които изпълнява — каза тя. Гледаше го право в очите.

Бяха в „Уолгрийн“, когато Кафявото говно (както Макгърти неелегантно бе нарекъл още навремето таратайката на Джен) паркира отзад на скрито. Голямата патка откри платиненорусата госпожица Клейрол. Проблемът, когато си евроазиатец, помисли си Бърт, е, че ако си боядисаш косата в нещо различно от въгленовочерно, заприличваш на пънкар от токийското Шииджуку. Майната му. Той пък щеше да си обръсне главата. Беше служил бръснат в сингапурските десантни войски и с изненада бе разбрал, че момичетата силно си падат по този външен вид.

Бърт избута количката, огъваща се под товара от протеинов прах, различни аминокиселини и енергийни блокчета закуска. Фризьорски ножици, нови тениски, електрическа машинка за подстригване и основните тоалетни принадлежности оформяха разнородната купчина. Беше едва девет часът, но температурата вече бе прехвърлила 25°C. Той плати в брой и откараха „плячката“ си зад ъгъла.

Докато се връщаха към „Травслодж“, Майкъл за разнообразие стана сериозен.

— След като си изпием коктейлите и се наспим, трябва да се погрижим за документите. Ще купя телефон с добра камера за снимките, а ти ще трябва да купиш лаптоп, за да мога да вляза в NuYu. Но какъв точно е планът? Отиваме в къщата на онзи страшен пич, чукаме на вратата, отвличаме семейството му и после...? Обаждаме му се, за да му кажем колко ще му струва, или му казваме да се държи учтиво с Боб? Аз си мислех, че си ядосан на баща си. Но защо не тръгнахме за Мексико например? Или поне за Салинас, дявол да го вземе? Крием се там и цицаме от NuYu, докато нещата не се уталожат. После почваме отначало.

— Боже, Патко, честно ти казвам, заболя ме главата. Успокой топката и си поеми дъх. Дай да разгледаме оплакванията ти едно по едно.

57. БЛИЦКРИГ

Петък, 14 март: Рединг

Събота, 15 март: Айнме, Пекин, Сингапур

Щом сивият джип със заплашително стърчащите от покрива му антени напусна паркинга на клиниката, шофьорът набра номер на мобилен телефон, заложеният заряд се възпламени и тубата бензин изби задните прозорци. Пламъците се издигнаха над покрива на сградата и осветиха тъмното небе. Оцелелите наемници на Телър не можеха да разберат защо клиниката е била изоставена. Е, почти изоставена... ако не се броеше старият мъж от бялата раса с бинтованата ръка в задната стая.

Поеха към Рангун за последната част от недовършената работа.

Макгърти удари Бърт по лицето с възглавницата си и той се събуди и викна:

— Какво правиш, по дяволите?!

Стаята миришеше на дезинфектант и заради тежките пердета в нея цареше полумрак. Макгърти ги дръпна и ярката слънчева светлина за момент заслепи и двамата.

— Един следобед е. Ти каза да те събудя в един. Като се има предвид как хъркаш, изненадан съм, че съседите не блъскаха по стената.

— Изморен съм. Дай малко мляко за протеиновия прах и да планираме следващите си стъпки.

— Добре, Господин Най-издирван от ФБР. Предлагам за начало първо да се подстрижем и да си боядисаме косата — исках да кажа моята коса, след като ти си решил да се правиш на Дуейн Джонсън, — преди да освободим стаята. На рецепцията вероятно е застъпила нова смяна и никой няма да забележи, че изглеждаме различно. След това ще купим лаптоп, телефони и предплатени карти, за да излезем онлайн. Ще напазаруваме за обяд и ще се върнем тук за фотосесията.

Аз ще съобщя данните за нас на NuYu, ти ще провериш много тайната си поща и ще поемем по пътя за Уивървил.

— Това е добре за начало, но имаме да правим и други неща.

— Например?

— Например да си купим дрехи, туристически обувки, инструменти за взлом и набор за отвличане. А след това трябва да разберем къде на майната си живее и работи жената на Каултър.

— Набор за отвличане?! Тях да не ти продават по суперите?

Бърт замахна с възглавницата към Макгърти и щеше да го удари по главата, но Голямата патка предвидливо парира удара с вдигната ръка. Бърт стана и отиде в банята. Трябваше да вземе душ и да се избърсне два пъти.

Генерал Яо излезе от стаята, в която бе разговарял с колегите си от обединеното командване. Председателят Гао бе отказал да присъства и вместо това водеше задълбочен разговор с лакея си Ий Шиубао.

Яо се приближи до двамата по-малко почтително, отколкото преди, което бе в съзвучие с тежестта на думите му.

— Другарю председател, вече сме сигурни, че сървърите за обработка на изображенията към НАГПР са пак онлайн. Макар в Азия да е още нощ, в Щатите ще анализират натрупаните и неизтеглени снимки от вчера, когато над цял Китай времето беше ясно. Фактът, че президентът Обама още не се е обадил, говори, че американците по-скоро се подготвят за нанасяне на удар, а не за удължаване на преговорите.

— Генерал Яо, американците не свалиха ли вече степената на бойната си готовност на DEFCON-2 в резултат на разговора ми с Обама?

— Да, другарю председател, но това се основаваше на уверенията ви, че китайските въоръжени сили са в състояние на мирновременна готовност. Само че споменатите забавени снимки ще докажат обратното. Дори манипулираните данни, подавани от „Делфин“, няма да ги заблудят.

— И какво препоръчвате вие и останалите началник-щабове, генерале?

— Не изстрелвайте противокорабните балистични ракети, другарю председател. Незабавно преместете ракетите от площадките им за изстрелване. Изтеглете бойните ни кораби на не по-близо от сто и двайсет морски мили от островите Диаую, за да се избегне рискът от случаен въоръжен сблъсък с американския флот. Свалете на земята военните ни самолети, с изключение на онези, които извършват полети за разузнаване и електронна война. Поставете отбраната ни на възможно най-висока степен на бойна готовност, за да сме сигурни, че няма стратегически бомбардировачи, летящи към континентални цели.

Гао беше чул достатъчно.

— Генерале, вие многократно ме уверявахте, че китайската противовъздушна отбрана е достатъчна, за да отблъсне тежките американски бомбардировачи. Не е ли така вече?

— Това е вероятният изход, другарю председател, но не е единственият възможен. Защо не поискаме от ООН да се намеси и да посредничи в намирането на мирно решение след нашествието на Диаую?

— Защото островите Диаую не ме интересуват! Не ми пука дали Япония ще си ги върне, или не! Всъщност направо ще им ги дам обратно и ще ги оставя да се набутат с разноските за търсене на нефт и газ. Има предостатъчно време да ги вземем отново в бъдеще, ако там бъдат открити някакви заслужаващи внимание находища. Американският тихоокеански флот трябва да бъде принуден да се изтегли от крайбрежните зони на Китай. Държавите от Източна Азия — започвайки с Япония — трябва да видят в Китай единствената суперсила в Пасифика. Това беше *смисълът* на „Полярна мечка“! А сега, когато сме на прага на успеха, вие започвате да се колебаете! Искам оставката ви! Отвращавате ме! — И председателят продължи, обръщайки се към останалите началник-щабове, които бяха чули всичко: — Няма място за съмняващи се или малодушни. Или изпълнявайте дадените ни заповеди, или си подайте оставките, но се махнете от погледа ми. Чака ми работа.

Военните си тръгнаха, предвождани от генерал Яо. „Прав ви път“, помисли Гао.

Някакъв полковник се приближи и подаде на Ий някакъв лист. Ий пристъпи към Гао с покорно сведена глава.

— Другарю председател, добри новини! „Джордж Вашингтон“ е в разширения обseg на нашите противокорабни балистични ракети DF-21D. Предприема обаче маневри за избягване на обстрел и ще бъде труден за улучване.

— Програмирайте и трите ракети срещу самолетоносача и ги изстреляйте след петнайсет минути. Извикай при мен адмирал Уанг. Повишавам го в изпълняващ длъжността Началник на генералния щаб и искам подписа му под заповедта за изстрелването.

— Да, другарю председател. — Полковникът бързо излезе.

Гао се обърна към Ий, който четеше нов лист, донесен му от някакъв цивилен, и попита:

— Това пък какво е?

Ий го погледна, лицето му беше пепеляво.

— Американски ракети са унищожили или тежко са повредили седем от корабите ни в състава на групата, осъществила инвазията. Над седемдесет процента от бреговете ни радари и ракетни площадки са унищожени. Тактическите ни радари и сателити проследяват самолети и ракети, насочени към вътрешността на китайското континентално въздушно пространство. Американците вероятно заглушават насочващите радари на оръжейната ни система, понеже те не намират цели, и унищожават силите ни.

Гао се усмихна свирепо.

— Добре. Китай е провокиран! Изстреляйте ПКБР незабавно. Извикай началник-щабове. Уведоми Постоянния комитет на Политбюро, че се събираме след дващсет минути.

— А какво да правим с нивото на ядрената ни готовност?

— Да остане каквато е! — отсече председателят. Ако я повишим или активираме стратегическите ни бомбардировачи, подводниците или МКБР, американците могат да ни унищожат. Да се използват само конвенционални оръжия, и то за отбрана, нищо повече.

Докато Гао Шиян обмисляше последното развитие на нещата, се появи пак същият полковник:

— Другарю председател, трябва да ви преместим на по-защитено място. Има укрепен бункер с команден център в сутерена. Бихте ли ме съпроводили?

— Да, след малко. Искам оценка на загубите веднага щом ракетите ни ударят империалистическия флот.

Ий Шиубао погледна третия лист, който бе получил преди минутка. Умни бомби и ракети бяха унищожили ПКБР, преди те да бъдат изстреляни. Стратегическата ВВБ на НОА „Ялонг Бей“ на остров Хайнан бе под атака от свръхзвукови бомбардировачи. Докладът изброяваше щетите и огромните загуби на кораби, самолети и хора. Американските бомбардировачи и кораби, изглежда, се бяха измъкнали без поражения.

Дотича личната секретарка на председателя.

— Къде е другарят председател? Обама го иска на телефона. Американският президент се обажда!

Ий посочи към асансьорите, в един, от които Гао току-що бе влязъл. И тя затича натам.

Ий смачка разпечатката и я пусна в джоба си. Сега оставаше да намери лист и химикалка. Трябваше да напише писмо.

Усмивката на контраадмирал Кохран сне напрежението в стаята.

— Господа! Считано от този момент, Китай и Съединените щати прекратяват военните действия. Повтарям, в сила е общо прекратяване на огъня! Моля ви да се погрижите всички единици под ваше командване да потвърдят, че са разбрали. Не мърдайте от екраните пред вас! Нали помните какво казваше великият ни покоен президент Рейгън: „Вярвай, но проверявай“^[1]. Капитан Хауард, моля, актуализирайте равносметката на нашите загуби и тези на съюзниците ни. Искам предварителна оценка до двацет минути. Вече сме на DEFCON-3.

— Слушам, сър! — отсечено отговори Хауард.

Всички започнаха да се поздравяват. Кризата бе отминала и някой пусна звука на Си Ен Ен. Хауард чу водещият да обявява, че Китай се е съгласил да се изтегли под надзора на ООН по организиран и мирен начин от островите Сенкаку. Нещо повече, Китай бе приел суверенитета на Япония върху островите и щеше да участва в обвързващ арбитраж относно подходящо ниво на репарациите, дължими на Япония. Гласът продължи с коментар на репортаж за албатроси, гнездящи на гола вулканична скала на пуст бряг.

Равносметката на Хауард бе кратка, понеже Япония бе загубила три изстребителя и имаше три повредени при защитата на Уоцури

Джима, към които трябваше да се прибавят два, загубени от Съединените щати. Щатите бяха спечелили войната за рекордно кратко време почти без да проляят кръв. В целия епизод имаше нещо сюрреалистично. В края на краищата Китай не бе Ирак. И макар никой в екипа на Кохран да не се бе съмнявал в крайната победа на Съединените щати, ретроспективно погледнато... беше станало подозрително лесно.

— Напляскахме ги! — изсмя се един от младшите офицери.

„Напляскахме...?“, запита се Хауард. Бреговата отбрана на Китай и въоръжените сили там бяха напълно разбити, жертвите сигурно бяха хиляди, а шегите се измерваха със стотици милиони. Дори при тази еуфория той се питаше: „Ама наистина ли сме толкова добри?“.

[1] В действителност това е руски израз („Доверяй, но проверяй“), превърнал се в знакова фраза на президента. — Б.пр. ↑

58. МАК АТАКА

Петък, 14 март: западното крайбрежие на Щатите

Събота, 15 март: Заливът на адмиралтейството, Сингапур

Фарокзад отдавна презираше американците и израелците, а сега бе добавил към списъка и австралийците. Лишаването от сън, яркото осветление, силните шумове се бяха така преплели с въпросите, задавани му през последните четири дни, че той вече не помнеше какво им е казал и какво е изкрещял в мозъка си, докато тялото му се бе съпротивлявало.

Джонсън познаваше този тип хора. Начинът да се смени разговорът от война на издръжливост на нещо взаимно по-приемливо изискваше внезапен брутален акт. Може би смазан пръст на ръката или отрязан пръст на крака щеше да фокусира по-успешно съзнанието на обекта. И тогава, след известно време, за да може обектът да размисли и пренареди приоритетите в живота си, Джонсън щеше да започне да задава прости въпроси. Обектът или щеше да започне да сътрудничи, или щеше да започне да губи части от тялото си по-бързо, отколкото можеше да осъзнае.

Преди пристигането на Джонсън аматьорът разпитвач не бе постигнал нищо особено, с изключение на потвърждението, че иранецът знае английски. Фарокзад излъчваше предизвикателство, а те не разполагаха с никакъв лост за въздействие: той нямаше семейство, нямаше близки приятели и нямаше перспективи в кариерата, ако в дома му нямаше ядрена програма, към която да се върне. Ученият искаше да умре в бараката за разпит и бе положил всичко по силите си да ги провокира да го убият. Понеже не си падаха по убийствата, австралийците бяха поискали помощ и Каултър се бе обърнал към старата си мрежа за препоръки. Джонсън бе резултатът на тези усилия.

„С рязането на пръст няма как да стане реши Джонсън. — От презрението, с което ме гледа, си личи, че той едва ли желае нещо по-силно от това да умре от кръвозагуба след немарлива ампутация“. Вместо това Джонсън реши да му инжектира пет кубика натриев

пентотал и да види дали старият „серум на истината“ няма да донесе повече сътрудничество. Ако не се получи, оставаше връщането на План А с оксигена и дрелката, които бяха сложени така, че да се виждат.

Каултър бързаше. Джонсън също нямаше нищо против да напусне възможно най-скоро Еко лагера. Беше се нагледал на тайни лагери на ЦРУ — господи, та той живееше в Изнесената оперативна база „Чапман“ до Хост, — но това място му действаше на нервите. Тук нямаше достатъчно хора. Периметърът не беше обезопасен. Охраната изглеждаше скалъпена набързо. Каултър и Уолам бяха пенсионери, за бога! Повечето сгради бяха отдавна извадени от експлоатация или порутени. По същество това бе запуснат лагер за риболов, който някой бе наел за две седмици извън сезона. Възможно ли бе да е санкциониран от Компанията център за разпити, в който гигантски крокодил ръфа мъртва крава в клетка?

— Окей, докторе. Време е за витамините ви каза той с глас като от сапунка.

Фарокзад се ококори и мускулите му се напрегнаха, но той не се обади, докато Джонсън търсеше вена, в която да забие иглата на спринцовката. Беше благодарен на кожения ремък, привързващ шията на иранеца към облегалката на стола, защото лудият дивак със сигурност би се опитал да го ухапе, вместо само да го плюе. Ако си в този бизнес достатъчно дълго, развиваш добър инстинкт за тези неща. Този беше хейтър до мозъка на костите си.

След като изпразни спринцовката, Джонсън извади иглата и си спести избърсването на мястото със спирт. Очакваната продължителност на живота на Фарокзад в този момент бе по-къса от тази на болен от ебола пациент в либерийски лагер за бежанци. Ученият увисна напред на ремъците в безсъзнание.

Джонсън се обърна към пазача и нареди:

— Извикай ме, когато се събуди. И изключи видеокамерата. Тук няма да се случи нищо през следващия час.

Време беше да дремне. Надяваше се онзи китаец Джак Уонг да не хърка както преди. Уонг, изглежда, бе извратен, защото бе настоял да присъства, когато Джонсън започне — ако изобщо се стигнеше дотам — да гори, реже или изтезава с ток иранеца. Уонг сигурно смяташе Джонсън за средновековен инквизитор.

Всеки път, когато светнеше зелената лампа и се разнесе бръмченето на зумера, лейтенант Иън Маккълou, по прякор Мака, изпитваше прилив на адреналин, макар да имаше зад гърба си над хиляда скока. Този обаче се различаваше от останалите по няколко неща. Нощен скок в реална бойна обстановка от десет хиляди метра означаваше, че ще са на кислород през две трети от спускането. Беше командир на група от още седем със задачата да бъде освободен отвлечен самолет на гражданската авиация. Мисията не само поставяше на изпитание обучението на хората му, но и граничеше с невъзможното. А се налагаше да го опитат със само три часа планиране и подготовка.

Маккълou и хората му бяха от въздушнодесантния полк в австралийския му вариант. По-конкретно бяха придадени към спецподразделението Запад, базирано в Пърт. Понеже екипът на Мака бе преминал интензивно обучение с оглед ситуации с похищение в американския център на „Делта Форс“ в Северна Каролина, те бяха първите качили се на военнотранспортния самолет „С-130J Херкулес“, когато някой отгоре се бе обадил късно вечерта. И се бяха чудили какво да правят през последните пет часа, докато четирилитровото чудовище тежко се бе носило в небето две хиляди и четиристотин километра на север, за да хвърли парашутистите на дващест и пет километра от мястото, където похитителят бе принудил пилотите на един „Гълфстрийм 550“ да кацнат на платото Мичъл...

Парашутът на Мака се отвори чисто, с успокоително дръпване, и възетата реагираха по очаквания начин на подръпванията му. Четирийсеткилограмовата раница висеше на четири метра под обувките му на въже, прекарано през карабинка за бързо освобождаване, закачена за опасващите го ремъци. Щеше да им отнеме почти час да прелетят с модифицираните си парашути на север до „Тръскот Фийлд“. Щяха да използват това време, за да се съберат в компактна група. Операцията бе разпоредена по спешност снощи и той чак сега имаше време да осъзнае случилото се, а то бе, че се намираще на шест и половина километра височина, с автомат на гърдите и кислородна маска на лицето. Струваше му се свръх презастраховане при един похитител и трима заложници: двама пилоти и разузнавач от

друга страна. Двама снайперисти, спуснати на километър и половина разстояние от мишената, щяха да се справят със задачата до закуска. Вместо това сега осем души трябваше да изпълнят същата заповед: да се застреля Нолан при първа възможност.

Използва джипиеса и характерните за района въздушни течения, за да насочи групата по траектория за приземяване на пет километра от кацналия самолет. Провери отново алтиметъра и видя, че са се спуснали наполовина. Дръпна дясното въже, за да коригира малко курса си. В слушалката не се чуваше нищо, а това означаваше, че всичко с наред и екипът се спуска в свободна формация. Пълната луна и безбройните звезди блестяха мълчаливо. Тишината бе добър признак, знаеше Мака. Лошите неща се случваха, когато петима говореха едновременно на фона на стрелба и експлозии.

Междувременно три „Блек Хоук МН-60К Найт Столкър“ с две дузини бойци от спецподразделението летяха на два часа зад тях. Трийсет и двама от най-добрите във въздушнодесантния полк и три Блек Хоука, за да се справят с един човек? Този Нолан сигурно беше изключително корав мръсник!

Отговорният оперативен сътрудник в офиса на ФБР в Сиатъл Майрън Филмор се бе усмихнал преди час на добрата новина. Бюрото, подпомагано от пътната полиция на щат Вашингтон, бе открило силверадото изоставено край Апълтън. Колата на Макгърти бе покрита с прясно отсечени храсти и бе паркирана на черен път недалече от река Колумбия. Посещение в дома на една от бившите приятелки на Нолан, някоя си Дженифър Райнбърг, бе разкрило, че тя е отпътувала в четвъртък вечерта след обаждане по телефона и оттогава не е виждана. Родителите ѝ не знаеха какво да мислят от безпокойство. ФБР и полицията бяха издали заповед за издирване на кафява „Хонда Акорд“, модел 2005 година. Официално Дженифър се водеше потенциална жертва на отвличане, но правоохраняващите органи неофициално смятаха, че тя помага на углавните престъпници и може би дори пътува с тях.

Каултър излезе от бараката за разпити, подпря се с ръка на ръждясалата метална стена и повърна. Това, което правеше Джонсън, не се наричаше провеждане на разпит; а разфасоване в кланица. Каултър избърса слюнката си с ръката си, в която продължаваше да стиска изцапаните с кръв карти, на които вече бяха идентифицирани ключовите комплекси на иранската ядрена програма. През стените чу воя на дрелката, последван от смразяващ кръвта писък. Потрепери и се отдалечи, за да намери с какво да си изплакне устата.

Уолам не харесваше бараката за разпити повече от Каултър, но поне бе имал благоразумието да се държи далече от нея. Сега седеше пред бунгалото с пилота и прелистваше седмичник от миналата седмица. Уолам светна с фенерчето си към Каултър, за да го повика, подаде му бутилка вода и каза:

— След половин час вече ще е светло. Анди е тук и те моли да ни кажеш какво следва.

— Следва това, че Анди взема теб и двама от охраната и ви закарва на „Тръскот Фийлд“. Пазите радиомълчание. Хеликоптерът каца зад самолета. Отиваш при тях сам и невъоръжен, но покрит от охраната. Казваш, че имаш съобщение само за ушите на Боб Нолан. Той ще трябва да слезе. Няма да се качваш на борда. Нолан ще дойде при теб. Ще му предложиш да го откараш с хеликоптера, за да се срещне с човек, който ще отговори на всичките му въпроси, но няма да ме споменаваш по име.

— И защо ще се върже Нолан?

— Той има един фатален недостатък — иска да знае.

Звукът на поредния електрически инструмент разкъса предутринния мрак. На Уолам му се стори, че чува животински крясък под воя на инструмента. Обърна се и влезе да се преоблече.

— Това са значи ярките светлини на големия Уивървил със сериозна физиономия се пошегува Голямата патка.

Влязоха в паркинга на „Уивървил Ин“, който се намираше на главната улица.

Бърт, напълно съсредоточен, каза:

— Паркирай отзад, влез и ни регистрирай в стая с изглед назад, разтовари, а после ще поразпитаме. Все ще има някой, който ще може

да ни упъти към къщата на Каултър.

— Ако не съм ти го казвал досега, изглеждаш много секси с бръсната глава.

— Ако не съм ги го казвал досега, изглеждаш като рус педал.

— Продължавам да не схващам защо рискуваме още по двайсет години затвор за отвличането на семейство с идеята може би да спасим баща ти. Току-що прочетохме имейл от сестра ти, в който се казва, че баща ти е негодник и прелюбодействащ мръсник, източил пенсионните спестявания на семейството, и едва не бил убит в Шри Ланка, където обаче бил убит Марк Уотърман, — а сега лети за Австралия с нает от него чартър, за да се изправи очи в очи с мозъка зад черните операции на ЦРУ. Междувременно го преследват ЦРУ, КГБ, китайската тайна полиция и всички хора по света. Това не ти ли звучи малко... *преувеличено*, може би?

— Руснаците отдавна прекръстиха КГБ на ФСС, което означава Федерална служба за сигурност, тъпако.

— Все същото.

— Виж, баща ми е задник, ако пак е изневерил на мама, но тя се отнася с него като с прокажен, така че не мога да го виня. Посветил е много време на мен и Мей Линг, докато израствахме, каквито и да ги дрънка сестра ми. Тате е безумно умен и се опитва да постъпва правилно дори когато това не се харесва на повечето хора. Точно това го забърка в тази каша. Изглежда, че ще плати с кариерата си, пенсията си и спестяванията си. Ще му помогна, ако мога, но няма да постъпваме като глупаци. Ако има полиция или охрана, тази нощ няма да предприемем нищо. Като отвлечем семейството на Каултър, ще имаме срещу какво да разменим баща ми. А щом се озове на свобода, той ще разкрие изчезването на МН370, което може да спаси живота на много хора. Ако искаш да се чупиш, ще те разбере.

— Не, вече ти казах, че съм вътре. Просто исках да зная, че не си се разколебал. Но нека не позволяваме да ни застрелят по погрешка.

— Иди сега ни чекирай на рецепцията. Аз ще изчакам тук. Когато влезем в стаята, ще ти покажа как да използваш автоматик. И ако някой бъде застрелян, уверявам те, че това ще са другите.

Взводът на спецподразделението спря на седемстотин метра от отвличения самолет. Снайперистите извадиха маскировъчните си костюми и ги облякоха.

Мака размишляваше над вариантите.

Самолетът още не се виждаше пряко, но се отличаваше като кучешко лайно, гледан през очилата за нощно виждане AN/PVS-7. Звукът на приближаващ хеликоптер накара всички да залегнат.

— Чонга! Обади се по радиото и разбери кой може да е — изсъска Мака.

След десет секунди капрал Чонга потвърди, че не е от техните. Блек Хоуците бяха във въздуха и все още на над триста километра оттук.

Мака беше първият в рода, който бе завършил висше, и четвъртото поколение, което служеше в армията. Куртката му криеше цял ръкав татуировки по мускулестите му ръце. Въздушнодесантният полк и Мака си подхождаха точно така, както си подхождаха „Ему Експорт“ и австралийският футбол по правилата на западния бряг.

— Не мърдайте! — изръмжа той. — Това е граждански хеликоптер, сигурно някаква туристическа група. Направете няколко снимки и да видим какво ще стане.

Директорът на отдел „Проследяване“ във ФСС бе виждал и подобри дни. Когато се свести, мислите му бяха объркани, не можеше да вижда, понеже здравето му око бе скрито под бинта, който минаваше и над празната му очна кухня. Чуваше около себе си говорещи на английски хора. Не помнеше нищо след срещата в „Коломбо Рокетс Клуб“... не... тръгване към плажа... престрелка... експлозия... Нолан. *Нолан!* Опита се да изкрещи проклетото име, но беше интубиран и тръбата в гърлото му го задави.

Усети на рамото си приятелска ръка и чу гласа на Устинов:

— Господин Чумаков, бяхте ранен от граната. Сега сте в сингапурска болница, където преживяхте петчасова мозъчна операция. Загубихте окото си, но иначе би трябвало напълно да се възстановите. Трябва да запазите спокойствие. Ще съм до вас.

С върховно усилие Чумаков успя да изломоти:

— Олан, *олан...*!

— Да, господин директор. Нолан е виновният. Но не се безпокойте. Ще го откроя.

Уолам трябваше да отдаде дължимото на Каултър. В мига, в който се приведе под въртящия се винт и тръгна към хеликоптера, в него се отвори врата и по стълбата слязоха мъж и жена. Анди не беше изключил двигателя на техния „Бел Рейнджър“. Двама бивши от АСБР осигуряваха прикритието.

Уолам предположи, че пред него е мишената.

— Дявол ме взел, ако това не е печално известният Боб Нолан — каза той с донякъде искрена изненада. Пред него стоеше над петдесетгодишен мъж с черна късо подстригана коса, очила в стил „Бъди Холи“, двудневна сива четина, опръскана с кръв мръсна спортна риза и лява ръка в импровизирана превръзка през рамото. Нолан приличаше на всичко друго, но не и на супершпионин и противник. Придружаваше го азиатка, може би под четирийсетте, с агресивно изражение въпреки лицето си на фатална жена.

— С теб ли е Каултър? — попита Нолан.

— Не мога да ти кажа, мой човек, но ние ще тръгнем отгук и ти ще си нашият ВИП гост. Ще оставя тук един от моите хора — той кимна към хеликоптера, — за да държи под око това място и самолета. Да тръгваме. Скоро ще стане адски горещо, а нас ни чака дълъг разговор.

Кайли пристъпи напред и заяви:

— Идвам с вас. И аз трябва да науча истината.

— Ами, мила, изборът е твой, но трябва да знаеш, че мястото е опасно. В Еко лагера стават много нещастни случаи.

— Идвам и само посмей да ме докоснеш. Имам дипломатически паспорт, издаден от Китайската народна република.

— О, боже! *Дипломат!* Добре, водачът ни силно ще се впечатли, госпожице...?

— Ю. Ю Кайли. Директор на централа, Министерство на държавната сигурност, Сингапур.

— Щом казваш. — Уолам сви рамене. Охраната вече се приближаваше и Уолам се обърна към хората си. — Тоби, обискирай

ги. Санди, вкарай ги отзад и ако някой издаде звук... знаеш какво да правиш, нали?

При пристигането на охраната Нишимото и Дженкинс тихо слязоха по стълбата, за да окажат подкрепа на Нолан при нужда. Уолам огледа пилотите и каза:

— Не се вълнувайте, пичове, и стойте до радиото си. Ако всичко мине добре, ще ви върнем тези двамата и ще можете да отлетите покъсно днес. Но може да отлетите и сами. Това обаче не зависи от вас, така че Тоби ще остане, за да сме сигурни, че ще се държите кротко.

Мака свали бинокъла си и изсумтя:

— Какво значи това?

Колегите му също бяха извадили бинокли, защото от очилата за нощно виждане вече нямаше нужда.

Помощник-командирът Уотърхаус отговори:

— Това е размяна. Видя ли как онзи пребърка мъжа и жената, преди да ги качат в бела? И как единият от двамата остана? Той е часови. Ако е имало отвличане, бих казал, че старият в хеликоптера сега похити двамата от самолета, а не нещо друго.

— И аз така го виждам. Чонга, вади радиостанцията. Трябва да говоря с човек, който знае чий го дирим тук. Започни с Джонеси в щаба. Междувременно, заповед или не, няма да стреляме по никого, включително Нолан. Предупреди снайперистите да не откриват огън.

— Ясно, Мака.

59. ПЛАЖНО ОБЛЕКЛО

Петък, 14 март: Форт Мийд

Събота, 15 март: Заливът на адмиралтейството

Уайл и Грегъри се смесиха с останалите ликуващи пред няколкото големи монитора. Преди два часа настроението бе ентузиазирано, защото Китай бе поискал прекратяване на огъня, но сега можеха да видят какво бе накарало техния противник да се откаже. Първите сателитни снимки на познатите военни съоръжения минаха под формата на импровизирано слайдшоу. Приличаше на повторение на Първата война в Залива, Пустинна буря 1990. Нищо друго, освен видеоклипове на лазерно насочвани бомби и ракети, унищожавачи мишена след мишена, вторични експлозии и просто снимки на димящи останки. Американските ВВС бяха дали петима загинали, плюс малко над петдесет ранени от единственото попадение на ракета в миноносец. Съединените щати бяха загубили три самолета, но китайският флот бе редуциран до единайсет големи кораба, двайсетина снабдителни кораба и поне трийсет самолета. Нито една китайска радарна система за насочване „земя-въздух“ не бе сработила: бомбардировките бяха протекли без опит за противодействие от земята, а базираните на самолетоносачи изстребителни бяха свалили почти всички изстребителни „Шенянг“ и „Ченгду“, които бяха успели да излетят. Останалите бяха изстреляли ракетите си и позорно бяха избягали от боя.

В съседната стая се разнесоха възбудени викове и някой извика:

— Гао Шиян е подал оставка! Гао го няма!

Новият ръководител на Китай се оказа малко познатият бивш заместник-министър на Министерството на държавната сигурност Лю Женчан. Страхотно завръщане от прага на килията за човек, арестуван и поставен под домашен арест само преди три дни.

Кацнаха на плажа без никакви проблеми. „Пристигнахме“ — каза си Нолан. Краят на света и определено краят на пътя. И кой друг идеше към тях, ако не самият зам., остарелият, но невъзможно да бъде сбъркан 23ДТО? Нолан гледаше уверената му походка на стар каубой след успешен двубой с шерифа в град, от който добрите вече са избягали.

Осъзна грешката си и сви устни. Сега му оставаше само да се надява, че бележникът с истинската история на изчезването на МН370 някой ден наистина ще попадне в медиите и Каултър няма да се измъкне безнаказано. Знаеше отлично как работи 23ДТО. На никого — Кайли, Нолан или дори охранителите — нямаше да бъде позволено да свържат дори с намек Каултър с МН370 или тази работа. Бездушното избиване на 239 души бе социопатично поведение извън способността на нормален човек да го разбере, което не пречеше на зам.-а да върви с пружинираща походка и с усмивка на лицето.

— Здравсти, Франк. Не съм изненадан да те видя тук.

— Виж ти! Боб! Откъде се взе? Трябва да призная, че не очаквах да стигнеш толкова далече. Е, добре дошъл в Еко лагера, някога по-известен като Клетката на влечугото. А коя е тази прекрасна дама?

— Аз съм Ю Кайли, бивш заместник-директор на контраразузнаването в МДС. Тук съм, за да те арестувам за убийството на 152 китайски граждани на борда на МН370.

— Глупости, мадам. Не можете да го направите. А и сметката ви не е вярна. Скоро ще разберете защо. Боб... изглеждаш ужасно.

— Искам вода и час от времето ти, Франк.

— Мисля, че можем да те устроим и с двете. Но да се махнем от това слънце! — Той се обърна и каза: — Санди, доведи госпожица Ю и ела и ти...

— А вие какво бихте искали, мадам? — попита Каултър, Кайли. Климатикът в бунгалото на Каултър беше шумен, което принуждаваше Нолан да напряга слуха си, за да чува тихия провлачен глас, който преди толкова много години го бе наставлявал в обстановката след падането на „Дабъл Лама Трейдинг“. Слаба електрическа крушка осигуряваше достатъчно светлина, за да вижда лицето на Каултър. Годиците — всичките му вече поне седемдесет и пет — си личаха: косматите вежди, провисналите бузи, отдавна побелялата коса. Каултър приличаше на човек, живял дълги години сред природата. —

Срещата ни тук завършва цикъла. Помниш ли 2008-а, когато унищожи кариерата ми, като пробута „Стъкснет“ вместо удара срещу иранските ядрени инсталации?

— Нямам представа за какво твориш — каза Нолан.

— Имаш, имаш. Като ЗДТО аз бях там през 2008-а, когато ти направи онази презентация пред Мейр Даган от Мосад и тогавашния директор на ЦРУ Хейдън. Според мен беше най-калпавото представяне на продукт, което съм виждал. — Каултър пусна замислена усмивка. — Но Мосад се заинтригува, а Хейдън не искаше да излага Агенцията на поредната атака от конгресните лидери, така че президентът Буш избра лесния вариант. И докато се усетя, вече ви дишах прахта. Към март 2009-а бях паднал от мястото, до което се бях борил да се издигна над трийсет години.

— Знаех, че си се пенсионираш, което не беше изненадващо. По дяволите, та ти беше почти на седемдесет и...

— Можех да работя още много години! Имаше поне десет одобрени тайни операции, готови за провеждане, когато ме изгониха. И *нищо* една от тях не се проведе, свестни хора умряха ненужно, а светът днес е по-опасно място именно заради това. Заради *теб*.

— Съжالياвам, че виждаш нещата така. Но какво, по дяволите, може да оправдае убийството на почти двеста и четирийсет невинни хора? Какво ще ми кажеш за тях?

— Двеста и четирийсет? Пфу! Какво е това в сравнение с другото, което научихме? Боб, не схващаш ли, че „Стъкснет“ само забави иранците? Че тяхната ядрена програма днес е по-голяма и по-смъртоносна, отколкото когато и да било?

— „Стъкснет“ бе замислен да направи точно онова, което успя да направи: да забави момента, когато Иран ще разполага с ядрено оръжие, и да спечели време за постигане на дипломатическо решение — Нолан забеляза, че Каултър започва да изпуска нервите си.

— *Дипломация?* — презрително изпръхтя Каултър. — Ти си разузнавач, откакто се помниш. И колко пъти в кариерата ти дипломацията е довела до разрешаване на криза? — Лицето на Каултър беше почервеняло и в гласа му ясно се долавяше гняв. — Ти беше за „Стъкснет“, защото разработването му включваше първопроходство в кибер шпионажа, което завинаги щеше да бъде свързано с *твое* име. Цялата операция бе един голям масаж на егото

на криптоаналитиците в АНС и ЦРУ. На теб не ти пукаше за дипломацията, нито си вярвал в нея повече от мен! Великият ти план „Стъкснет“ беше егоистичен. Но ти погребва не само моята кариера, а и цялата американски политика в Близкия изток. Ето това направи „Стъкснет“.

— Окей, окей... може и да си прав донякъде. „Стъкснет“ ми спечели повишение, прехвърляне в Сингапур и дори медал. Не очаквах нито една от тези приятни изненади, но нека сме справедливи — „Стъкснет“ надмина очакванията на всички. Не е моя вината, че дипломатите се издъниха. Така че не увесвай на моята шия неспособността на Държавния департамент да се договори с аятоласите. Но все пак ми кажи... Кому беше нужно отвличането на МН370 и убиването на всички на него? Ето този въпрос не ми дава мира.

Каултър беше съвсем делови:

— Екипът ми от настоящи и бивши аналитици събра доказателства, че Иран има ядрен арсенал от поне десет бомби, малко на брой средства за пренасянето им, почти готова балистична ракета, прототип на бойна глава и никакви инициатори за устройствата, които могат да се качат на ракети. Ако иранците се сдобиеха с инициаторите, след половин до една година щяха да имат напълно използвани ракети с обхват хиляда километра. В товарния отсек на онзи малайзийски еър лайнер имаше два неработоспособни ядрени инициатора, повредена центрофуга IR-1 — декор без никаква стратегическа стойност — и килограм уран U-235 за военни цели, съхраняван в специален контейнер в сандъка с центрофугата. Работещ за мен човек убеди иранските лидери да изпратят техния главен ядрен експерт да надзирава токсичното карго под прикритието на цивилен, за да се докаже пред Китай, че Иран наистина вече разполага с бомбата. По този начин Китай щеше да бъде убеден да помогне в усъвършенстването на конструкциите на инициатора и центрофугата, без формално да нарушава договорите за неразпространение на ядрено оръжие. Иранският учен и ядрените джунджурии бяха скъпоценно карго. По дяволите... аз бих жертвал цяла дивизия пехотинци само за него, а инициаторите струваха живота на поне десет хиляди души. На всичко отгоре печелим двойно, ако иранците смятат, че главният им учен с мъртъв, докато междувременно той ни издава най-големите

тайни на програмата. В комбинация всичко това засилва нуждата Съединените щати да използват Израел, за да бъдат унищожени основните ирански ядрени инсталации. Следващата седмица ще представя в Канбера неопровержимо доказателство пред нашия директор в централата там и пред американския посланик. Преди да е изтекла седмицата, Обама ще ме викне във Вашингтон, за да защита в личен разговор с него нуждата от изпреварващи действия. Преди да е изтекъл месецът, иранските ядрени комплекси ще са в руини, а аз ще бъда възстановен на поста 23ДТО.

— В моята страна ти би бил осъден за убийство и разстрелян — каза Кайли.

Каултър я изгледа и изръмжа:

— Вече е късно за такива приказки. Ти играеш покер на централната маса, скъпа. — Обърна се към охранителя и каза: — Санди, покани господин Уонг да се присъедини към нас.

Санди отвори вратата и за миг всички бяха заслепени от яркото утринно слънце. Нолан погледна Кайли, за да провери дали не иска да се присъедини към него в атака срещу Каултър, но тя леко поклати глава. Имаше основание — лявата му ръка все още бе практически безполезна. Секунди по-късно охранителят се върна с още един човек.

— Госпожице Ю, моля ви запознайте се с господин Уонг, ваш сънародник. — Двамата азиатци се спогледаха настръхнали. — Господин Уонг, това е моят най-стар бивш колега Боб Нолан.

Преди Уонг да продума, Кайли извика:

— Жао Жиюан! *Предател!* — Жао застина, като чу името си, при това на мандарин, и отговори на английски:

— Съжалявам, мадам, но ме бъркате с някого.

Кайли превключи на английски:

— Това е контраадмирал Жао Жиюан, началник на поделение 61398 на НОА. Лю Женчан отдавна те смята за шпионин. И ето те — живо доказателство за твоята измяна!

Жао се обърна към Каултър и го погледна въпросително. Каултър махна небрежно с ръка и Жао каза:

— О, ти значи си известната Ю Кайли от контраразузнаването. Неуморна си, признавам, но не беше достатъчно умна, за да ме заловиш. Какво те доведе тук?

— Директор Лю се досети, че си замесен в похищението, веднага щом разбра, че те има в манифеста. Макар другарят Лю да е под домашен арест, властта му е такава, че издейства да ме прехвърлят в Сингапур, за да науча повече. Нолан работеше в ЦРУ със същата цел. Убедих Нолан да ме вземе в Шри Ланка. ФСС се опитаха да отвлекат Нолан, за да го предадат заедно с Уотърман на американците. С Нолан едва се измъкнахме на руснаците, американците и моите хора. Той изчисли, че Каултър ще е тук, така че дойдохме от Шри Ланка. А аз допусках, че и ти ще си тук.

— И какъв е планът ти сега, Ю Кайли? — попита Жао с презрение.

— Ще науча колкото мога за измяната ти и ще те убия.

Жао извади от десния джоб на панталона си малък пистолет.

— Когато ти се прииска да ме убиеш, чувствай се поканена да го направиш.

Каултър стана и премести стола си метър встрани, извън линията на предполагаемия изстрел. Седна, прокашля се и каза:

— Хайде да се държим цивилизовано. Успокойте се всички. Боб, имам въпрос към теб.

— Давай.

— Как се надяваш да се измъкнеш оттук жив?

— Не се надявам. Изхарчих спестяванията си, провалих брака си и завършвам кариерата си, поставен под подозрение. Искам да науча истината за МН370 и да направя нужното ти да бъдеш заловен. Все още съм на заплата в ЦРУ до края на месеца. Ако умра преди това, имам застраховка „Живот“ за пет милиона долара. Не мога да направя нищо по-добро за моята съпруга и децата ми.

— Дошъл си тук на самоубийствена мисия? — недоверчиво попита Кайли.

— Отнася се и за двама ни. Просто не знаех за твоята допреди минута.

В бунгалото нахлу Уилбър Уолам и стресна всички.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но май трябва да знаете, че янкитата и китайците се бият за някакви острови северно от Тайван, собствеността, над които се оспорва от Япония и Китай.

— Островите Диаую — поясни Кайли.

— Не, не са те — неуверено каза Уолам.

— Японците им казват Сенкаку — поясни Жао.

— Да, да, за тях става дума — потвърди Уолам. — И се оказва, че Чичо Сам не е лъжица за вашата уста, защото ви е попилял и е свалил трийсет самолета без никакви загуби. Китай е развял бялото знаме и в момента има примирие под контрола на ООН. Току-що чух на къси вълни, че председателят Гао е подал оставка. Това има ли някакво значение за някой от вас?

Каултър сви рамене с безразличие.

— Кой е новият президент на Китай? — напрегнато се поинтересува Кайли.

— Това още не го знам, но ако искаш, ще кажа на някой от охраната да ни съобщи, като го обявят.

— Да, моля — каза Жао.

Уолам излезе и вратата милостиво се затвори зад него.

60. ОКЛАХОМСКИ ПОКЕР

Петък, 14 март: Уивървил

Събота, 15 март: Коломбо, Западна Австралия

— Какъв шпионин от ЦРУ си, щом наричаш дома си на името на планинското убежище на Хитлер? — недоумяващо попита Голямата патка.

Светлината от екрана на телефона на Кърт показваше надписа Kehlsteinhaus, резбован в дървената табела, висяща на дистанционно управляваната врата.

— Откъде знаеш, че това е Орлово гнездо на немски? — попита Бърт.

— Нали следвам съвременна история. Това е било името на имението на Хитлер в баварските Алпи, когато е управлявал Германия. Тази къща пред нас е на някакъв нацист.

Ключалката избръмча, вратата се отвори, а в говорителя се разнесе женски глас:

— Качете се. Ще запаля външното осветление.

Двамата се спогледаха и Бърт сви рамене.

— Съмнявам се, че Кафявото говно би могло да издрапа по този наклон.

Големите секачи в ръката му изглеждаха неуместни и той ги хвърли в отворения багажник.

Голямата патка му напомни:

— Не забравяй да я заключиш. Не искаме колата на Джен да бъде открадната, нали? — Вместо отговор Нолан започна да се изкачва по стръмния път и Макгърти извика след него: — Когато всичко това приключи, наистина ли ще се скриете с Джен в онова бунгало? Мислех, че купи всичката тази храна, нае колата ѝ и я убеди да се крие с обещанието, че скоро ще се върнеш и една седмица ще има чук-чук.

— Не мисля, че с Джен ще имаме къща в гората в близко бъдеще.

Дешан Патмараджа нагласи с бутона ъгъла на наклона на леглото в болницата. Четирийсет и пет градуса беше достатъчно високо, за да вижда екрана на лаптопа, но не чак толкова високо, че гръдният му кош да започне отново да го боли. Като използваше само лявата си ръка — дясната бе увита с бинт, — той изчака за връзка с интернет.

Влезе в пощенската си кутия в TOR и намери имейла на Нолан, който разкриваше корумпираността на Анатолий Чумаков и незаконното отдаване на сървърите на ФСС на международния терорист от Ливан Абузаид, най-вероятно на заплата от Иран. Препрати го на базиран в Коломбо журналист на Би Би Си, когото познаваше, с копие до Си Ен Ен. Обяснителното писмо на Патмараджа намекуваше за връзка между масивната DDOS атака, насочена срещу НАГПР, и разкриваше, че Чумаков е тежко раненият в престрелката, отнела живота на Марк Уотърман. Патмараджа натисна бутона за изпращане — спазваше обещанието си пред Нолан.

Сега се надяваше на реципрочност: Нолан трябваше да спазва обещанието си да плати сметката в болницата и разноските за адвокат. И не просто адвокат, а вероятно екип от скъпи адвокати, като се имаше предвид, че го заплашваше обвинение в отвличане, свързано с убийството на машиниста на влака от китайски снайперист.

Радистът на спецотряда Чонга беше по-зает от еднокрак човек в състезание по ритане на задници. Полковник Джонс и лейтенант Маккълоу се бяха скарали жестоко, без да се съобразяват нито със субординация, нито с елементарно приличие. Спечкването бе приключило, след като Джонеси се бе троснал на Мака, че ще бъде обвинен в неподчинение, ако не млъкне на секундата. Заповедта бе да останат на „Тръскот Фийлд“ в състояние на готовност. В никакъв случай не трябваше да започват бойни действия, да не тръгват след никого и да си седят на задниците. Трябваше да заловят Боб Нолан, ако се появи, и да го застрелят, ако окаже съпротива.

За да бъде унижението пълно, трите Блек Хоука бяха пристигнали и се намираха на позиция на два километра в южна посока. Двайсет и четирима командоси чакаха заповед да се спуснат и да убият един международен терорист и предател... само че Нолан беше 54-годишен дядка с ранена лява ръка, при това вече задържан от

друг човек. Мака се чудеше дали Джонеси не протака, преди да сведе ревизираните правила за влизане в бой. Всичко това с всяка секунда започваше да се превръща и пълна дивотия. Мака продължи да кипи вътрешно още малко, после взе решение. Може би бе писано лейтенант да бъде върхът в кариерата му във въздушнодесантната служба.

— Чонга, обади се в Пърт и ми дай радиста на групата за разследване на МН370. Кажу ми, че трябва да говоря с Далас Финч... лично и спешно. Обясни, че съм Йън, синът на Малкълм Маккълму, и че имам нещо, което е предназначено само за неговите уши.

Мака нямаше представа дали Нолан или цялата тази ситуация има нещо общо с МН370. Но със сигурност знаеше, че по-рано тази седмица министър-председателят бе извадил въздушен маршал^[1] Финч от нафталина, за да оглави базираната в Пърт операция по въздух и море за издирване на МН370. Така че ако искаше да заобиколи полковник Джонс, трябваше да привлече вниманието на стареца.

Франки Колинс се ухили и поклати глава. Едно бе ясно — Мака имаше страхотен кураж и не си поплюваше.

— Ю Кайли, знаеш ли защо китайската отбрана се оказва така безпомощна срещу Съединените щати? Защото аз я саботирах.

— Това е нелепо. Ти командваше в оная грозна сграда в Пудонг, пълна с пъпчасали хакери, и всички там се преструвахте, че вършите страшно патриотична дейност.

— А... ето тук дълбоко бъркаш. Аз играя много ключови роли. Знаеш ли, че аз съм отговорен за китайския принос към DDOS атаката срещу НАГПР? Допускаш ли дори за секунда, че тази атака би успяла, след като месеци преди това аз бях предупредил ЦРУ? Операция „Менандър“ имаше за цел не нещо друго, а да убедя Фарокзад да пътува за Пекин. Този глупак смяташе, че ще покаже малко U-235 за военни цели и това толкова ще впечатли Китай, че ние ще дадем на Иран конструкцията на инициаторите за бойна глава и ще се съгласим да поправим повредените им центрофуги. Кой мислиш му внуши тази заблуда? Аз.

Нолан реши, че Жао е най-арогантният човек, когото е виждал, а това включваше видни представители като Лойд Матюс и Дик

Константайн. Изкашля се.

— Къде е атомният физик?

— В бараката за разпити ей там — отговори Каултър и кимна в неопределена посока.

— Значи го изтезавате?

— Това изненадва ли те? Доктор Фарокзад би детонирал мръсна бомба в даласко основно училище със същото безгрижие, с което би смачкал хлебарка. Той е номер едно в набелязаните за ликвидиране от Мосад. Ние намаляваме рисковия му потенциал парче по парче.

Нолан потръпна: знаеше, че скоро това определение може да стане приложимо и спрямо него.

— Говориш така, сякаш вече имаш всичко, за да докажеш каквото искаш. Защо тогава го изтезавате?

— О, аз съм сигурен, че той ни разказа много лъжи от вчера, когато моят човек се захвана с него. Той сега препроверява информацията, с която вече разполагахме, за да открием несъответствията. Понякога разпитваните се нуждаят от допълнително стимулиране, за да „освежат“ паметта си.

Следващият въпрос на Кайли върна Нолан към реалността:

— И какво общо има провалената DDOS атака с неспособността на Китай да се защити срещу Щатите?

Каултър отново се усмихна с пренебрежителната си усмивка.

— Защото новото поколение офанзивни и дефанзивни радари на Китай зависи от кодовете за идентификация „свой-чужд“. Ние имахме свои хора в мрежата, които генерираха такива кодове, че нашите самолети да проникнат през ПВО, без да бъдат посрещнати с огън. Освен това и новите мерки на американските ВВС за електронно потискане бяха настроени към спецификата на прицелните алгоритми за насочване на ракетите „земя-въздух“, така че и те бяха неутрализирани. Удивително е колко убедителни могат да бъдат заплахите за разкриване на корумпираност в големи размери, особено ако спестяванията на мишената подлежат на конфискация в Сингапур, а към залога се прибавя не само животът им, но и този на членовете на семейството им.

— Прентис Дюпре! — възкликна Нолан.

Каултър го погледна въпросително.

— Естествено! Ти си онзи, който подготви местопрестъплението. Да, Дюпре осигури информацията за висшите военни, които ние впоследствие изнудихме. Онази млада жена беше гений. Без нея никога нямаше да можем да превърнем пет процента от старшия офицерски състав на НОА в платени агенти на Компанията. Тя беше... похарчена. Ако беше проговорила по някакъв повод пред пресата, никога нямаше да спечелим тази война.

— Заповядал си да я убият, така ли? Как може един пенсиониран 23ДТО да нареди убиването на агент? Искал си да вярваме, че сам си организирал и финансирал най-голямото похищение в историята на авиацията? Само че на това е написано ЦРУ отгоре до долу, а най-горният пласт е правдоподобна несъпричастност. Пъркинс не може да няма пешо общо. Дори предполагам, че идеята изначално е негова.

— Били Пъркинс е имал една-единствена оригинална идея в живота си — усмихнато отговори Каултър, но погледът му бе пълен с омраза.

Нолан се огледа. Кайли изглеждаше поразена. Санди стоеше при вратата и се подсмиваше. Жао беше като дявол с мъртъв поглед и нарисувана изкуствена усмивка. Каултър и Жао щяха да се измъкнат и го знаеха отлично. Това го вбеси.

— Е, само че не се получи точно по плана, нали? Да не забравяме приятеля ти Роб Телър. Той умря, като пищеше в агония.

— Разкажи ми за смъртта на Робин. Още не съм научил подробностите — каза Каултър с преувеличено спокойствие, но погледът му бе студен, а тялото вдървено.

— Бойците на Ва, които бе мамил, му отрязаха главата. И да ти кажа... не бързаха. А вторият пилот, Мулън, си призна всичко, а...

Каултър го прекъсна, избухвайки в смях.

— ... а Матюс, Бърнс и Константайн са зад решетките — продължи въпреки това Нолан, но разбра, че не е успял да го уязви.

Каултър стана.

— Мисля, че свършихме. Благодаря за представлението. Санди, представи госпожица Ю и господин Нолан на Елвис. Адмирал Жао, Джин-Руми до сто и петдесет по двайсет и пет цента точката?

— Нека са петдесет цента на точка. Днес ми е късметлийски ден... просто го усещам.

[1] Въздушен маршал (амер.) — федерален служител, отговарящ за безопасността на борда на самолета. — Б.пр. ↑

61. КЛЕТКАТА НА ВЛЕЧУГОТО

Петък, 14 март: Форт Мийд, Уивървил

Събота, 15 март: Заливът на адмиралтейството, „Тръското Фийлд“

— Директор Уайл? — Вътрешният пощальон на АНС беше задъхан.

— Да, какво има? — Уайл все още не можеше да дойде на себе си след събитията от последните дванайсет часа: еуфорията от блокирането на DDOS атаката, контра блъфът с „Акапулко“, който все още можеше да му коства работата, разгромът на Китай в най-кратката война в американската история и рогът на изобилие с нова информация, която НАГПР и клиентите на АНС все още обработваха, както натрупала се, така и в реално време... да, беше просто сащисан.

— Трябва да се подпишете за куриерска пратка с гриф „За лично ползване“ от посолството в Шри Ланка.

Уайл се подписа и взе малкия пакет. Съобразявайки се с протокола в този знаменателен ден, реши да го отвори лично. Вътре имаше няколко вложени една в друга картонени кутии, уплътнени с „пуканки“, а най-вътре... 64-гигабайтова флашка. Съпровождащата ръкописна бележка бе подписана от „Гретчен Дойл, Директор на централата в Коломбо“, и в нея се уточняваше, че флашката била залепена за крикет топка, намерена на плажа, на който бил убит Марк Уотърман. В нея вероятно имало някаква версия на файловете на АНС, изнесени от Уотърман. Завършваше с молба да се провери дали има някакви свидетелства за връзки със съучастника на Уотърман.

Разбира се, че щеше да провери. И то с удоволствие. Уайл включи комуникатора:

— Пъстър! Ела тук. Имам нещо ново за екипа „Нолан“.

Жао реши, че не му се играе на Джин-Руми. Излезе и последва охраната и двамата задържани надолу по плажа. Там, пред линията на

прилива на леко наклонения пясъчен бряг, имаше конструкция от арматурно желязо прътите бяха заварени в клетка с размери десет на три метра и метър и половина височина. В клетката имаше огромен крокодил. Жао знаеше, че Уолам го нарича Елвис — „защото е Краля“, — макар да не схващаше хумора, който някои намираха в този израз.

Беше отлив и клетката бе суха. Мухи се стрелкаха над останките на полуизядено говедо. Крокодилът беше дълъг почти пет метра и метър и двайсет в най-широката си предна част. Лежеше до трупа с отворена паст за по-добро темпериране. Не обърна внимание на приближаването им.

Жао изчака пазачът да инструктира двамата затворници след отваряне на вратата:

— Така. Влизайте и двамата. Хайде, хайде... — Нолан изглеждаше по-примирен със съдбата си от жената: приведе се и влезе, без да спори. Тя обаче се съпротивляваше и се дърпаше.

Погледна Жао и двамата противници се втрениха един в друг. Накрая той наруши мълчанието и заговори на мандарин:

— Ела с мен. Това няма да те спаси, но обещавам, че след като свърша с теб, ще получиш куршум, вместо да бъдеш изядена в тази гадна клетка. — Тя кимна и Жао нареди: — Един по един, Санди. Ела по-късно да я вземеш от бунгалото ми. Сега смятам да се позабавлявам.

Очите на Санди светнаха.

— Както кажеш, Джак.

Кайли пристъпи към Жао, без да каже нито дума и без последен поглед към Нолан. Жао тръгна по плажа, стиснал наградата си с лявата си ръка за десния лакът; в дясната държеше малък автоматик, насочен в ребрата ѝ.

Пазачът блъсна вратата на клетката, за да я затвори, и добави за сигурност катинар. Нолан клечеше прегърбен, търсейки в мислите си помирение с дълго забравения бог. Елвис съзерцаваше океана, без да обръща внимание на присъствието му. Колко дълго щеше да продължи това добре дошло за човека състояние, никой не можеше да предскаже. Беше по-горещо, отколкото и в ада. Устата на Нолан бе пресъхнала, лявата му ръка бе все така безполезна. Единственото му оръжие бе пластмасовият нож, който бе скрил в превръзката си сутринта.

За съпруга на пенсионер Джоана Каултър бе млада и привлекателна. Според Бърт беше малко над четирийсетте. Стори му се логично, че не може да си грозен или беден и едновременно с това собственик на уелнес център, та макар да ставаше дума за Зачуквил, калифорнийско. Застанала на верандата на впечатляваща къща от греди, камък и стъкло, Джоана покани младите мъже да влязат.

Дневната бе поразяваща, с шестметров катедрален таван, стъклена стена с изглед към плътно залесен спускащ се надолу склон и двуетажна камина от плочи зад просната на пода кожа от гризли и тежка дървена мебел. Джоана бе напалила огън, за да прогони вечерния студ. Отказаха предложението да пийнат по нещо — „нещото“ се състоеше основно от антични варианти на бърбъна. Тя държеше в ръката си чаша, в която имаше като че ли картини.

Бърт се чувстваше неловко, като се имаше предвид, че носеше в раницата си тиксо, въже, парцали за запушване на устата и завързване през очите, а под колана си бе затъкнал 9-милиметров автоматик. Оръжието бе скрито под една от придобивките от „Уолгрийн“ — остаряла с два сезона фланелка на „Оукланд Рейдърс“.

— Допусках, че може да бъда посетена този уикенд, но смятах, че ще са с различни униформи.

Тотално объркан. Бърт заекна:

— Ъ-ъ... ъ-ъ... защо смятахте така, мадам?

— Ами след като имам съпруг престъпник, мислех, че или ще бъде арестуван, или ще го открият мъртъв. Но вие двамата ме карате да приема, че става нещо друго.

— Ами... ъ-ъ... това е приятелят ми Майкъл Макгърти, а аз съм Бърт Нолан. Ние сме студенти в „Ю-дъб“... ъ-ъ... Университета на Вашингтон. Издирвани сме от ФБР. Може да има обявена награда за нас, но не сме направили нищо лошо. Единственото, което сме направили, е да се защитим от незаконен арест в щата Вашингтон. ФБР се опитват да запушат устата на баща ми, преди той да е разбрал истината за полет МН370, а ние се опитваме да му помогнем.

— Момент, момент... Нолан ли каза, че била фамилията ти?

— Да, мадам. Той работи в ЦРУ, базиран е в Сингапур. Вчера, в Шри Ланка, служител на АНС на име Марк Уотърман е бил застрелян пред погледа на баща ми.

— Знам за това. Видях го по Си Ен Ен. Баща ти е най-издирваният човек на света. Изглежда, е отвлякъл частен самолет и е отлетял с него някъде, където да не могат да го намерят. А Щатите току-що завършиха една кратка война с Китай. Питам се дали той няма нещо общо и с това, а?

— Не знам нищо за тази война, госпожо Каултър. Но знам, че няма начин баща ми да е отвлякъл самолет, а дори да го е направил, американското правителство може да го открие, където и да се намира. Така че ако са казали нещо подобно по телевизията, значи дрънкат глупости.

— Добре, за какво сте тук?

Макгърти не можа да се въздържа:

— Боб Нолан смята, че зад похищението на МН370 стои вашият съпруг. Отлетял е за Австралия, за да се изправи срещу него. Ако е прав, Франк най-вероятно ще го вземе за заложник. Смятахме, че ако ви отвлечем, тона ще принуди съпруга ви да освободи бащата на Бърт.

Бърт изглежда Макгърти мръсно.

Джоана Каултър се изсмя с глас, който напомни на Макгърти за Ан Банкрофт в ролята на г-жа Робинсън във „Випусникът“. Тя запали цигара, без да изпуска от поглед жертвите си.

— Е, добре, мога да ви кажа, че мъжът ми е забъркан в нещо незаконно, и никак няма да се изненадам, ако това се окаже МН370. Но ако ме отвлечете, той най-вероятно ще запали дебела пура, за да го отпразнува. Ние сме в развод. Аз вземам къщата и каквото е останало в банковата му сметка, а той задържа скапания си уелнес център. Мога дори да кажа някои неща и да го вкарам в затвора до края на живота му. Има само два начина да се окаже натиск върху Франк: чрез майка му или чрез сина му, Франк четвърти. Франк IV е в пансион в Тексас, така че остава само майка му.

— Майка му ли? Тя на колко е? — неприятно се изненада Бърт.

— Деветдесет и шест, но е още е с всичкия си. Псува ме сякаш съм проститутка на повикване.

— И къде бихме могли да я намерим?

— Ами тя си е в Уивървил, живее на главната улица. Ще ви напиша как да стигнете до нея. О... и ще ви трябва номерът на сатфона на Франк, за да му се обадите за откупа. — И тя стана, за да го намери.

Нолан се загледа в отдалечаващия ѝ се задник, който правеше цяло шоу в опънатите дънки, после каза:

— След като всичко това приключи, ще се върна пак тук.

Ти първо изведи Джен от онова бунгало, братко Бърт — посъветва го Макгърти, загледан в същия обект. — А аз ще имам грижата за нещата тук.

В G550 беше горещо и с всяка минута ставаше още по-горещо. Тоби седеше до отворената врата, оставил в скута си автомата „F88C Ауцаер“. Пазачът не обръщаше на охраняваните никакво внимание, понеже с последни сили се бореше с дрямката.

В задната част на салона Нишимото и Дженкинс разговаряха шепнешком.

— Джак, казвам да го застреляме. После се обаждаме по радиото и обявяваме „Мейдей“. Ако наблизко има някой в резултат на снощното ни обаждане, че сме похитени, ще се отзоват веднага.

— Да, но ако някой подслушва радиото ни, това ще извести онзи, който държи Нолан и Кайли, което може да доведе до смъртта им. Освен това този се обажда на всеки час. Това не ни оставя много време да предприемем нещо сериозно.

Пазачът ги изгледа и изръмжа:

— Затваряйте си плювалниците! Казах ви вече, никакви разговори! Ти там, иди от другата страна на пътеката и стой кротко.

Радиостанцията му изпраща преди пилотите да помръднат. Мъжът съобщи, че всичко е наред, изключи се и започна да се мъчи да свали слушалките.

Дженкинс се примъкна до мястото, където бе скрил валтера. Погледна Нишимото, който му даде с глава знак да продължава. Дженкинс извади пистолета и без забавяне стреля три пъти. Пазачът се свлече на пода. Шумът бе оглушителен, последван от тишина, докато кабината се изпълваше с миризма на бездимен барут. Изтичаха да обезоръжат падналия по очи пазач. Дженкинс клекна до него и потърси пулс, а Нишимото му свали радиото и го претърси за друго оръжие.

— Капитане, вземи латексови ръкавици от аптекката, а аз ще се опитам да го стабилизирам. — Но още преди Нишимото да се обърне.

Тоби изгъркори и умря. От носа и през устата му бликна кръв.

— Отиде си. Какво да правим сега? — попита Дженкинс.

— Не ми пука, стига да спрем тая кръв по мокета ми! Да го свалим по стълбата и го оставим навън. Завържи бяла кърпа на нещо дълго.

— Не съм убеден, че в радиус от петстотин километра има някой, освен онези в хеликоптера и другите в Еко лагера.

— Скоро ще разберем.

— Не е нужно да става така — каза Каултър на клекналия в клетката Нолан. Елвис се приближаваше и зейналата му муцуна разкриваше перфектен набор от конични зъби, през които минаваше дъх, способен да повали и кацнал на висок клон лешояд.

Нолан не си направи труда да се обърне. Цялото му внимание беше съсредоточено върху Елвис — той бе усетил присъствието му и сега бавно се обръщаше в тясната клетка към него. Главата му бе на по-малко от метър и половина, а челюстите му все така разтворени, за да може да се охлажда. Но мухите бяха по-лоши и от смрадта.

— Отворен съм за предложения. Ако отключиш клетката, пуснеш ме навън и се предадеш, това ще е приемливо.

— Бъди сериозен. Само глупаците вярват, че могат да решат световните проблеми. Ти няма да си тръгнеш оттук жив и двамата го знаем. Има няколко лоши начина, и този не е най-лошият. Ако не ми кажеш всичко, което вече си споделил с други за МН370, аз бавно ще те съпроводя до бараката за разпити. Там вътре има един човек, който ще те накара да се молиш за смъртта, преди да е свършил с теб. Виж какво ще ти кажа... Окажи ни сътрудничество и ще оставим трупа ти някъде, където ще бъде намерен, за да може семейството ти да получи застраховката. Иначе просто ще се превърнеш в поредния безследно изчезнал и ще трябва да изтече законният седемгодишен период, за да те обявят за юридически мъртъв. Какво ще кажеш?

— Ще кажа да си го начукаш. Франк.

„Да приключваме с тази дивотия“, каза си Нолан и стисна с дясната си ръка пластмасовия нож. После нададе задавен боен вик и атакува Елвис, сгънат на две.

— Чути са изстрели! Потвърдени изстрели на борда на самолета — предаде Чонга в щабквартирата на спецотряда.

Отворът бе получен моментално:

— Разрешавам да действате, Мака!

Хората на Маккълou вече се бяха разделили и заобикаляха самолета. По сигнал две от двойките скочиха напред с готови за стрелба оръжия и затичаха да заобиколят гълфстрийма — единият към пилотската кабина, другият — към опашката. С куки на въжета в ръцете те бяха готови да се изкатерят по крилата и да се качат на фюзелажа, преди да използват кумулативни заряди, за да отворят дупки за хвърляне вътре на зашеметяващи и газови гранати. Чонга и Мака покриваха фланга на екипа. Снайперистът и наводчикът отговаряха за покриване на вратата.

Вратата на G550 се спусна и се видяха стъпалата на сгъваемата стълба. В отвора се подаде бял флаг на края на чадър. Някой хвърли на пистата отвън пистолет и бойна карабина.

— Отбой, отбой! „Лудия Макс“ до „Гъндърдоум“. Отбой! Имам бяло знаме. — Превключи канала, за да говори с екипа си, и продължи: — Не изпускай от поглед вратата, Пади. Ако не ти харесва какво виждаш, забий му куршум!

— Мака, хеликоптерите са готови. Могат да са над мишената след седемдесет секунди. — Капитан Уилард бе държал в готовност трите подкрепящи Блек Хоука, а Чонга слушаше комуникациите им.

— Да стоят, където са си. Ще ви кажем, ако е нужно. Повтарям, решението е наше.

Висок рус бял с бяла риза слезе заднешком по стълбата, хванал под мишниците отпуснато тяло. Облечен по същия начин негов колега, по-възрастен азиатец, държеше тялото за краката. Двамата с мъка пренесоха надолу по стълбите някакъв мъж със синя униформа и завлякоха тялото под самолета, на сянка.

Спецотрядът окова в белезници двамата пилоти и ги накара да коленичат в изчакване да дотича Мака, следван от Чонга, нарамил УКВ радиостанция „Бауман“. Един от бойците потвърди, че мъжът на земята е мъртъв.

Мака се обърна към по-възрастния пилот:

— И каква е историята, мой човек?

— Аз съм капитан Нишимото, пилот от запаса на американските ВВС, на работа в „Харкорт Авиешън“. Самолетът ни бе отвлечен вчера в Шри Ланка. Това е вторият ми пилот Джон Дженкинс. И той с бивш от ВВС, но и от Специалните сили. Късно снощи обявихме похищението, когато кацнахме и задействахме аварийния радиобуй.

— Значи това ей там е похитителят?

— Не, сър. Друга група отведе като затворници нашите похитители тази сутрин на зазоряване. Отлетяха на изток с хеликоптер „Бел Рейнджър“ и...

— Да, да. Ние бяхме зрители на малката драма. Кой тогава е този? — И той посочи тялото.

— Не знаем. Остана при нас с инструкции да ни застреля, ако опитаме да напуснем самолета. Шефът му го наричаше Тоби. Имахме скрито оръжие и Дженкинс го използва.

— Ясно, достатъчно. Капрал Чонга ще запише подробностите и ще проведем кратко разследване. Има ли някой друг на самолета? Някаква идея кога онези с хеликоптера ще се върнат или с какво се занимават те?

— Няма никой на борда, сър. Човекът, който ни отвлече, е Боб Нолан, агент на ЦРУ, който...

— Да, знам отлично кой е Боб Нолан.

— Е, Нолан пътуваше с разузнавач от Китай, жена на име Ю. Дойдоха тук, търсейки обяснение за изчезването на полет МН370.

— МН370? Не думай... — Изведнъж перспективите пред кариерата на Мака се разшириха извън отговарянето за военните архиви в склада в Кунунура. — И какво откри Нолан? Какъв е планът му?

— Похитителите на МН370 са същите хора, които ги откараха с хеликоптера до някакво място, наречено Еко лагер, може би на десет-петнайсет километра оттук. Нолан разчиташе на австралийските военни да ги спасят, преди похитителите им да ги убият.

— По дяволите! Чонга, вдигни хеликоптерите на секундата! Искам да говоря лично с Уилбо и да решим какво да правим.

— Слушам, Мака.

62. САМОПОМОЩ

Петък, 14 март: Уивървил

Събота, 15 март: Заливът на адмиралтейството, „Тръското Фийлд“

Точно както бе написала Джоана, Олд Фелоус авеню беше пряка на главната улица. Двуетажната къща с високи фронтони на ъгъла на Мормон Лейн бе виждала и по-добри времена, което личеше по все още неокосената трева. Откъм задната страна се виждаше светлина на долния етаж.

Паркираха на петдесет метра от къщата и се приближиха пеша.

— Няма да направим нещо лошо на деветдесет и шест годишна жена, надявам се — каза Макгърти.

— Не, но нека я накараме да повярва, че сме склонни да го направим, за да имам нещо, с което да въздействаме на сина ѝ. Така че си трай и спри да изглеждаш сякаш всеки момент ще намокриш гащите.

Елвис беше в пика на силите си, четирийсетгодишен и до последното си прераждане господар на Залива на адмиралтейството. Сега обаче бе затворен в клетка, нахранен едва вчера за първи път от цяла седмица, а това не беше достатъчно. Но не гладът беше най-голямото му оплакване. Затварянето го бе лишило от възможностите да общува с женски и да наказва всеки мъжкар, осмелил се да мине през територията му. Дори малкият мозък на Елвис бе схванал, че нещо не е наред с този розов слабо миришец бозайник, който го бе нападнал със силен вик. Елвис отстъпи възможно най-бързо и щракна с челюсти, преди тъпото животно да се хвърли върху муцуната му. Петметровият крокодил отметна глава и запрати досадника на пода. Сега създаването лежеше там и издаваше слаби звуци.

Друг розов бозайник отвори клетката и издърпа навън първия бозайник. Елвис отвори уста и изсъска и по двамата. Проклети

натрапници.

Кайли се питаше как Жао ще я изнасили, без да пуска пистолета си. Той не разполагаше с легло с балдахин, но имаше тиксо и я накара да завърже глезените си, преди да ѝ каже да легне по очи, след което върза китките ѝ на гърба ѝ. После с найлоново въже върза глезените с китките ѝ. За всеки случай и запуши и устата. Разкъса с двете си ръце дрехите ѝ и тази му власт над нея засили възбудата му. Лекотата, с която се справи с гърченето ѝ, издаваше, че това не е първото му изнасилване. Бързо стигна до оргазъм и извратената му „любовна игра“ го накара да се изпразни, преди да си е свалил гащетата. Тя знаеше, че ще я държи жива, докато не ѝ се насити.

Баба Каултър се оказа костелив орех. Беше прегъната от възрастта до едва метър и петдесет, но зелените ѝ очи блестяха. Излъчваше гостоприемство и дори не попита защо двама млади непознати чукат на задната ѝ врата късно вечерта в петък. Набързо ги намести край кухненската маса и без да ги пита, им наля две чаши мляко и ги угости с по чиния домашно приготвени шоколадови курабии. Курабиите не бяха лоши, реши Голямата патка. Това, уви, слагаше край на протеиновата му диета за седмицата.

Старицата забеляза подпухналия нос на Бърт и черните кръгове около очите му и се поинтересува какво се е случило. Полицията скоро щеше да дойде, така че нищо не ѝ струваше да бъде вежлива.

— Какво мога да направя за вас, млади господо?

— Госпожо Каултър, за раните ми е виновен вашият син. И ако не му кажете да престане, той ще продължи да наранява и други хора. В момента Франк държи баща ми затворник в Австралия. Ако не му се обадите и не му кажете да го пусне, баща ми ще бъде убит.

— Млади човече, знаете ли, че синът ми е в тайна мисия? Ако той прави такива неща, сигурна съм, че това е част от по-голям план. Баща ви сигурно е лош човек, хрумвало ли ви е това?

— Госпожо Каултър, гледате ли новините по телевизията?

— Само „Фокс“. Вие задръжте за себе си Комунистическата новинарска мрежа или каквото и да означава Си Ен Ен^[1]. Бил О'Райли

е единственият водещ, на когото се доверявам след пенсионирането на Дан Радър.

— Добре, аз гледах „Фокс Нюз“ днес следобед и Бил О’Райли каза, че невинните пасажери на малайзийския полет 370 вероятно са станали жертва на похищение и вече са мъртви.

— Да, и аз го видях. Много жалко.

— Вашият син с отговорен за похищението и убийството на всички на борда.

— Сигурна съм, че бъркате, млади човече. — Госпожа Каултър започваше да изчерпва любезността си.

— Аз имам номера на сатфона му. Защо не се обадим в Австралия да го попитаме?

— Репутацията ти те изпреварва — каза Каултър с нотка на задоволство.

Санди и вторият пазач влязоха в бараката за разпити, като държаха съпротивляващия се пленник под мишниците. Лицето на Нолан бе изкривено от болка, защото ранената му ръка бе извита в ключ на гърба му, а раната се бе отворила. Той влачеше вързаните си крака и безрезултатно се опитваше да забави вкарването си в бараката на ужаса. Каултър затвори вратата и хвърли поглед на раците отшелници, нападнали кръга повърнато, оставен от него преди разсъмване.

Джонсън бе в почивка и бършеше с окървавена кърпа парченцата човешка тъкан по акрилната си зъболекарска престилка. Стоеше на парче зелен найлон до две високи до кръста работни маси, отрупани с всичко от градински сечива до хирургически инструменти.

Всичко бе покрито с кръв, като се започне с касапската престилка на Джонсън и ръкавиците на ветеринарен лекар, скриващи ръцете му чак над лактите. Видеокамерата на триножник бе малко встрани, но бе насочена към окървавеното човешко тяло, увиснало на стола под мощната халогенна лампа на стойка. Климатикът бе охладил стаята до температура, от която Каултър настръхна.

— Сложете го ето там — каза Джонсън и посочи кушетката в ъгъла на стаята до подпрените на стената ръчен трион и тежък ковашки чук. — Можете да изнесете побъркания учен. Приключих с

него, а той и без това няма да издържи още дълго. Когато снемете стенограмата на разпита, ще разберете, че всичко се връзва.

Двамата часови наклониха стола на задните му крака и издърпаха изпадналия в безсъзнание нещастник заедно с него. Каултър им отвори вратата и я затвори, когато те изнесоха противния си товар в жегата.

— Откъде знаеш, че умира? — попита Каултър.

— Пробих му втория бъбрек преди час, понеже отказваше да сътрудничи. Дори да му прелеят кръв, без диализа е обречен. Ето там, в онази тавичка е окото, с част от първия му бъбрек.

Нолан чуваше разговора им, но още не смееше да си отвори очите. Как така крокодилът не го беше убил? Проклетото чудовище се бе отдръпнало като пудел пред гризли. Но сега бе вързан и истински садист се подготвяше да го изтезава.

Отвън се разнесе вик — и секна. Джонсън погледна Каултър с повдигнати вежди. Каултър сви рамене.

— Уилбър искаше да види дали с Елвис всичко е наред. Този тук — той кимна към Нолан — се опита да се самоубие в клетката на Елвис само преди няколко минути. Елвис се отказа да го яде, затова го извадих и накарах пазачите да го довлекат тук. Уилбър искаше да даде на Елвис друга мръвка, за да види запазил ли си е апетита. Предполагам, че старият крокодил по някаква причина не хареса Боб, но изглежда, няма проблеми с персийското овнешко.

Джонсън изгледа Нолан с любопитство и отново върна вниманието си към Каултър.

— Напиши ми въпросите си и нека сложим нова карта с памет във видеокамерата. Аз ще обядвам по-рано, след което двамата с Боб ще си поговорим.

Мака отново потърси въздушния маршал Финч по телефона и го запозна с текущата обстановка. Непосредственият началник на Мака капитан Бен Уилард — Уилбо — стоеше до него. Финч не беше по празните приказки:

— Искам да задържите, без да наранявате, колкото повече хора можете. Нямам представа какво става и се съмнявам, че някой тук има.

Не искаме огън по своите, но проклет да съм, ако седим и гледаме как американците вилнеят из задния ни двор.

— Значи вече не трябва да застреляме Нолан в мига, в който го видим? — полита Мака.

— В никакъв случай, дявол го взел! — изгърмя въздушният маршал. — Ако ще стреляте по някого, това ще е онзи, който е пленил Нолан. Все пак искам всички да останат живи, а после ще се оправяме кой и какво, след като ги задържим. Времето ни притиска. Ще позвъня на вашия полковник Джонс в щаба на спецотряда. Но вие действайте. Постъпи правилно, лейтенант Маккъллоу. Накарай Малкълм и полка да се гордеят.

— Слушам, сър! — Баща му боготвореше Финч от времето в Борнео през konfrontasi^[2], а после и във Виетнам. Сега разбираше, че уважението е взаимно.

Капитан Уилард вече беше на радиостанцията.

— Искам пилотите и командирите на взводове да се явят при мен незабавно. Донесете картите си. Влизаме на сляпо и го правим веднага.

Мака използва паузата, за да постави двама души на пост при самолета, и насочи снайперистите да намерят скрити места, откъдето да покрият всички подходи откъм североизток. Пилотите засега щяха да останат под домашен арест, макар да не представляваха заплаха. Нареди да им свалят белезниците.

Каултър харесваше последните модели компактни сатфони: с размера на блокчета шоколадов сладкиш и несъразмерно големи сгъваеми антени. Изненада се от позвъняването, защото може би само пет души на света имаха този номер. Телър беше мъртъв, а Джоана сигурно искаше и той да бе при него. Това оставяше Познър и... о, боже!

— Ало? — отговори той.

— Ало? Франк? Ти ли си? Майка ти е.

— Мамо? Добре съм. Ти как си? И откъде имаш номера ми?

— У дома съм с двама младежи. Единият ми каза, че държиш баща му Боб... Боб Нолан под стража. Сега... аз съм сигурна, че имаш добра причина да...

— Мамо, не говори с тези хора. Те са престъпници. Ти натисна ли паникбутоната?

— Ама разбира се, че го натиснах. Направих го преди петнайсетина минути, когато отидох за мляко и курабии, но те са много вежливи младежи и бяха напълно убедени, че намеренията ти не са добри, така че аз отпратих полицията, когато се появи, защото исках да ги изслушам. Обясних на полицаите, че просто ми се е искало да видя човешко лице, а през това време момчетата стояха тихо и кротко в дневната. Знаеш ли, сине, понякога ми става самотно, защото никой, освен теб не идва да ме види. И кога беше това за последно?

— Мамо, не мога сега да говоря...

— Бърт, синът на Боб Нолан, казва, че ще убиеш баща му, преди да те изобличи като масов убиец. Той е тук сега и иска да говори теб.

— Боб Нолан е *престъпник*. Неговият *син* е престъпник...

Бърт взе безжичния телефон и се върна в дневната, откъдето можеше да говори, без никой да го чува.

— Казвам се Бърт Нолан. Търсят ме за осакатяването на двама федерални агенти и следователно нямам какво да губя. Ще седя до майка ти, докато не чуя гласа на баща ми да ме увери, че е добре и в безопасност. Така че не затваряй или майка ти ще умре. Не изпращай пак полицията в дома ѝ или майка ти ще умре. Просто доведи баща ми на телефона веднага!

— Момче, не ме заплашвай. И никога не заплашвай майка ми. Защото ръката ми е дълга...

— Задръж така. Майка ти е в кухнята и казва нещо на приятеля ми. — Гласът на Кърт прозвуча далече от слушалката. Наистина ли, госпожо Каултър? Трябвало да вземете хапчетата си за кръвно и аритмия в осем, а вече закъснявате? Боже, това не е добре...! Вече пак на линия, Бърт продължи: — Обещавам, че няма да я докосна с пръст, но не знам дали това ще има значение. Може да ѝ дадем тройна доза, а може и тази нощ да пропусне лекарствата си. Така че спри да ме заплашваш и ми дай баща ми.

— Ще ти се обадя след малко. Той... той е зает в момента. Обади ми се след десет минути.

— Не затваряй. Затвориш ли, аз ще затворя очите на майка ти.

— Изчакай така — късо каза Каултър. Беше извън себе си и стискаше телефона с такава сила, че ръката го болеше.

Ръцете на Кайли бяха изтръпнали от тежестта на Жао, който с настроение я изнасили за втори път. Тежестта му бе достатъчна да сгъне тънкия матрак до такава степен, че въжето между глезените и китките ѝ се отпусна и тя успя да развърже възела, който бе отговорен за гадната ѝ поза. Знаеше как да се освободи от тиксото, което имаше незаслужена слава на добър начин за ограничаване свободата на задържаните, но първо трябваше да извади ръцете си пред себе си. При по-нормални обстоятелства щеше да прекара ръцете си под задника, после под краката, но сега беше загубила всякаква чувствителност в тях от лактите надолу.

Лежеше гола на леглото на Жао, докато той мастурбираше в опит да получи още една ерекция. Отказа се след няколко трескави фрикции, защото повехналият му стрък продължаваше да виси вяло. Погледна я и го раздруса, преди да се обърне, за да се облече.

Моментът беше сега или никога. Тя се насили да седне, подпря се назад на ръцете си, свали ги надолу с всички останали ѝ сили, после се сгъна напред, така че коленете ѝ опряха в гърдите. Усети китките си под седалищните си мускули. Все така сгъната, бързо се превъртя на гръб и прокара китките си под сгънатите си крака и под ходилата. Сега хванатите ѝ с тиксо китки бяха отпред. Беше се изпотила от усилието и за момент бе спряла да обръща внимание на похитителя си.

Жао стоеше пред нея по слипове, широко усмихнат, с демоничен поглед и с насочен към нея пистолет. Тя вдигна ръце и освободи с пръсти запушената си уста. После му каза на мандарин:

— Недей да бързаш. Ще ти направя най-страхотната свирка, която си изживявал.

— О, да, сигурен съм. До момента, в който ще го отхапеш. Да вървим. Вие, кучките от МДС, сте едни и същи най-обикновени сухи дупки.

Тя забеляза пенисът му да се размърдва под слиповете.

— Не мога да повярвам, че не ме изчука отзад. Ако знаеш как обичам голям хуй отзад. О, да... Възбуждаш се, виждам. Хайде, адмирале, не искаш ли да се изпразниш в задника ми? На мен ще ми е за първи път — готина и стегната, точно като за теб.

Жао я обърна по лице на леглото и отново се съблече. Тя се подпря на лакти и раздвижи игриво бузите си в опит да го съблазни. Но за да проникне в нея, той трябваше да остави пистолета. Изплю се в шепа и навлажни члена си с длан. За миг тя се надигна на колене, вдигна вързаните си китки максимално високо и ги свали с всичка сила, като едновременно с това разтвори лакти, за да нанесе бърз и жесток удар. Както знаеше от практика, дори подсиленото тиксо се разцепваше при такъв удар.

Ръцете ѝ вече бяха свободни. Твърде късно изнасилвачът се хвърли към пистолета си. Кайли го сграбчи първа, превъртя се странично и дръпна спусъка, когато тялото му се стовари върху нея. Пистолетът — притиснат странично между двамата — изгърмя. Жао я хвана през шията и стисна с всичка сила. Ръката ѝ продължаваше да е безчувствена, а пистолетът да е между тях, насочен в неизвестна посока. Нямаше значение. Ако не го застреляше, той щеше да я удуши. Ако простреляше себе си, значи така било писано. Тя отново дръпна спусъка.

Жао падна на пода и притисна слабините си с ръце. Лежеше по гръб в разширяваща се около него локва кръв. Първият ѝ изстрел само го бе одраскал по корема, оставяйки кървава бразда. Жао обаче бе избрал патрони, предназначени за максимално поражение, и това бе станало ясно от втория изстрел, който бе влязъл през корема му и бе излязъл през чатала му. Тя седеше и гледеше как Жао стене и се гърчи. Взе ножа от нощната масичка и разряза тиксото около глезените си, без да изпуска и за миг лицето му от поглед. След две минути той умря.

Дрехите ѝ не ставаха за нищо. Неговите дрехи не ѝ ставаха. Облече една от тениските му, а обувките му се оказаха само половин номер по-големи от нейния. Видя в огледалото картина, достойна за филм на ужасите: шия в синини, счупени нокти на ръцете, гърди, покрити с кръвта на Жао, собствената ѝ кръв по вътрешната страна на бедрата ѝ, висящи парчета тиксо от ръцете и краката ѝ.

Провери пистолета. Беше „Берета 25“ с шест дум-дум патрона все още в пълнителя. Това щеше да стигне за повечето от тях. Беше време да вземе Боб... или онова, което бе останало от него, от онази клетка. После щеше да посети Каултър и останалите.

Каултър свали телефона от ухото си и повечето кухи заплахи на Бърт Нолан заглъхнаха в пространството. От изражението на Уолам разбра, че трябва да се безпокои за по-важни неща.

Задъханият Уолам стигна при него:

Анди сканираше военните честоти. След по-малко от десет минути тук ще пристигнат три Блек Хоука с група на въздушнодесантния отряд. Говорим за трийсет души, които са чакали досега на „Тръскот Фийлд“. Аз разполагам с петима въоръжени. Нямаме шанс срещу тях. Нямаме дори време, за да избягаме. Какво ще правим?

— Ще почистим кашата и ще си тръгнем. Имам доказателство, че през цялото време съм бил прав за Иран. Какво остана от иранеца? Извадете тялото от клетката. Хвърли го на питомните си акули.

— Елвис си е оставил втората половина от доктора да узрее. Не мисля, че ще се раздели с него, без да се бори.

Отвори клетката. Пусни крокодила да си ходи. Не можем да допуснем да бъдем заловени с трупове и местопрестъпление.

— А Нолан и китайската Шийла?

— Ще ги използваме за стръв и ще оставим Блек Хоуците да свършат работата.

— Ще се погрижа за Елвис и останките на лудия учен.

Каултър вдигна сатфона до ухото си:

— Чуваш ли ме, Бърт?

— Чувам те, задник такъв. Къде е баща ми?

— Мери си приказките. Давам ти го...

Каултър се чудеше колко време ще е нужно на АНС да проследи сатфона му и да изпрати нужните институции в дома на майка му... или тук. Твърде дълго, реши той.

[1] Си Ен Ен е съкращение от Cable News Network, но жената има предвид Communist News Network. — Б.пр. ↑

[2] Konfrontasi — индонезийската дума за необявената война (1962–1966) между Индонезия и Малайзия за бъдещето на о-в Борнео. — Б.пр. ↑

63. ОКЪРВАВЕНИ БРЕГОВЕ

Събота, 15 март: Заливът на адмиралтейството, „Тръското Фийлд“

Кайли надникна от бунгалото на Жао. Ярката светлина я накара да примижи. Наблизо до бараката за разпити Уолам и Каултър си говореха нещо. Каултър вдигна сатфона, а Уолам тръгна към клетката. Тя се огледа, не видя никой друг и тръгна по нажежения асфалт към Елвис, благодарна, че не е боса. Уолам бе с трийсет метра пред нея и спря да отключи и отвори вратата. Дори не вдигна поглед, а влезе вътре, размаха ръце и извика:

— Хайде, скапана каишко за часовник! Куфар нещастен! Излизай от клетката! Трябва ми каквото е останало от приятеля ти... мърдай, мърдай! Свободен си!

Елвис имаше мозък колкото орех, но той бе достатъчен, за да види, че вече няма решетка. Остави наполовина изядения експерт по ядрено оръжие и обърна огромното си туловище към вратата.

— Точно така! Дий... дий! — извика Уолам, когато Елвис направи първите си крачки към свободата. И тогава видя нещо неочаквано: китайката Кайли или каквото там й беше името, се приближаваше, насочила пистолет към него. Беше в ужасно състояние, истинска Медея в изпълнение на драматичната трупа в Пърт. Каквото и да се бе случило с Джак, то едва ли бе приятно.

— Къде е Боб?

— Добре е! В едно от бунгалата е. Франк отиде при него, за да го освободи. Ще ви пуснем и двамата. Ела да те заведе да го видиш.

— Извади оръжието си с лявата ръка. Само с два пръста. Хвърли го надалече. — Той се подчини. — Сама ще отида да се уверя дали Нолан е добре. Ти влез в клетката. Когато видя, че Нолан е в безопасност, ще се върна да те пусна.

— Не мога, мила. Елвис е на вратата.

Кайли се обърна и видя, че Елвис наистина е подал огромната си глава навън. Тя бе на шест метра от него и той я оглеждаше. Тя

направи две крачки към крокодила, вдигна ръце и извика „Я-а-а...“! И за втори път в един ден Елвис отстъпи пред подивял розов бозайник.

Бърза като котка, тя пак насочи пистолета към Уолам.

— Влизай вътре!

Уолам помисли и реши, че е по-безопасно да е с добре нахранения Елвис, отколкото да вразумява малоумна жена. И влезе в клетката.

Тя затвори вратата и дръпна резето. После нареди:

Дай ми ключа!

— Аз... аз... нямам ключ...

— Дай ми ключа или ще те застрелям — спокойно каза тя и насочи оръжието към чатала му. Той бръкна в джоба си, извади ключа и ѝ го подаде. След миг се обърна към Елвис и го видя точно до себе си, със зейнала паст и втренчено в него изпъкнало око.

— Окей, Боб, почивката свърши. Санди, пусни камерата. Роби, можеш да си поемеш дъх. Благодаря ти, че помогна на Боб да седне на стола.

Джонсън — олицетворение на спокойствието — пусна коричките от сандвича си в кошчето за боклук.

Нолан беше всичко друго, но не и спокоен. Въпреки прохладния въздух, щедро използвания дезинфектант и освежителя на въздух в стаята миришеше на кръв и страх.

— Ти не беше ли на летище „Селетар“ в сряда вечерта? С една засукана китайка?

— Да, щях да летя за Шри Ланка, за да се опитам да спася кръщелника ми Марк Уотърман.

— Уотърман? И какво стана?

— Китайците го застреляха. Руснаците за малко да ни пленят, но по време на престрелката повечето агенти на ФСС загинаха. ЦРУ така и не разбра какво се е случило, преди всичко да приключи.

— И какво правиш тук? Травис и шефът му пееха песни в твоя възхвала в Рангун.

— Ти си бил героят, когато хората на Телър нападнали „Клуб Аватар“. Твоите разпити донесоха точното описание на случилото се

на Писта-1 онази нощ. Тази информация е достатъчна, за да бъде обесен Каултър. Защо му помагаш?

— Иранският учен е от лошите. Освен това беше и корав кучи син. Трябваше да съм твърд с него и да прегледам внимателно стенограмите какво е говорил, за да се разбере какво е истина и какво лъжа. Аз съм единственият човек в целия Изток, който можеше да извлече информацията за под дванайсет часа. Каултър ме поиска въз основа на репутацията ми. С него се срещаме за първи път. Гордея се, че мога да се справям с тежките случаи. Каултър не ме интересува. Аз просто се опитвам да помагам на каузата, с каквото мога.

— Поздравления, Тони. Отлична работа с иранеца. Но не ти ли се вижда странно, че аз съм следващият в списъка на Каултър? Дали съм заплаха от същия калибър?

— Да, хрумна ми тази мисъл. Понеже въпросите на Каултър имат много малко общо с идеята да се събере полезна разузнавателна информация. Него повече го интересува какво знаеш за МН370 и Телър и с кого си споделил това. Ако това е всичко, нещо не разбирам...

— Не свършвай зад решетките, защото си помагал на бивш агент от ЦРУ и настоящ престъпник. Трябва да ти е ясно, че той няма да се измъкне. А ако се измъкне, това ще бъде, защото не оставя улики, с които да го хванат. Като теб например...

Вратата се отвори и влезе Каултър.

— Съжалявам, че ви прекъсвам. Боб, търсят те по телефона. Бърт от Калифорния.

— Сателитните снимки не са актуални, но други няма. Виждат се няколко ръждясали бараки. Някои вероятно се използват за спане. Една вероятно ще бъде охранявана и в нея ще е Нолан, ако още е жив. Ще използваме димни и зашеметяващи гранати, за да дезориентираме и извадим от строя противника. Ще стреляме само ако по нас се стреля. Целта е да намерим Боб Нолан и Ю Кайли живи! Нолан е на петдесет и четири, ниско подстриган, с черна коса, ръст един осемдесет и пет, тегло осемдесет. Ю е китайка, малко над четирийсетте, метър шейсет и осем, петдесет и пет килограма, черна коса до раменете. Искам да изненадаме противника с бързина и да спасим живота им.

— Капитан Уилард, всеки път, когато сме в операция и се опитваме да спасим чужд живот, някое от момчетата загива.

— Спокойно, Косгроув. Знам, че това е в разрез с постоянно действащите инструкции, но времето ни притиска.

— Не може ли поне да почакаме до залез, сър? Нощта е наша...

— Откъм колегите на Косгроув се разнесе приглушено одобрение.

— Това значи почти шест часа. Заложниците няма да издържат. Потегляме след пет минути. Действайте!

Тонът на Уилбо не оставяше място за дискусия.

Двамата пазачи освободиха китките на Нолан и той взе подадения му от Каултър сатфон.

— Ало?

— Тате, Кърт съм. Добре ли си?

— Засега да.

— Чува ли ни някой друг?

— Само моите думи, сине. Къде си? Защо се обаждаш?

— В дома на майката на Каултър в Уивървил съм. Тя е на деветдесет и шест години и трябва да си изпие лекарствата. Но няма да види хапчета, докато не ми кажеш, че си в безопасност.

— Сине, в мига, в който се скрия от погледа на Каултър, той ще изпрати хора да те убият.

Нолан погледна Каултър, който стоеше наблизко. Каултър се усмихна през стиснатите си устни и се отмести малко по-встрани.

— Тогава го вземи с теб.

— Кого да взема?

— Каултър.

— И после?

— Като се отдалечите от другите, убий го! На този етап, предполагам, вече си разбрал, че ситуацията е ти или той.

Отвън се разнесе писък и Санди и Роби изскочиха от бараката. Последваха три изстрела от автоматично оръжие, после три от пистолет. Джонсън сграбчи един автомат и се втурна към вратата, изскочи и изчезна от погледа на Нолан. Нолан чу два откоса и после нищо повече.

Каултър и Нолан бяха сами в бараката — костница. Чуваха пулсиращото боботене на винтовете на бързо приближаващи хеликоптери.

— Да не забъркваме семействата ни във всичко това — каза Каултър. — Кажу ми на твоето момче да остави майка ми на мира, а аз ще забравя за него. Ще забравя и за *двете* ти деца. Но ти ще стоиш далече от моите хора, чуваш ли? Говоря за майка ми, изневеряващата ми жена Джоана и Франк IV. Косъм да падне от главите им, твоите ще бъдат накълцани на парчета и дадени за храна на свинете.

И Каултър излезе, коленичи на пясъка и сложи ръцете си на тила. След по-малко от минута мъже в черни униформи с картечни пистолети със заглушители му сложиха бележниците и го изправиха. Нолан седеше, без да казва нищо, а Бърт не спираше да го пита какво става... само че дясната ръка на Нолан висеше безволно със забравения сатфон в нея.

Войник в черно влезе в бараката и насочи оръжието си към него.

— Нолан ли си? — попита за всеки случай.

— Да.

— Излез навън, мой човек. Приятелката ти е простреляна. — Войникът извади нож и освободи краката му.

Нолан се сети за сатфона.

— Бърт, май ни освободиха. Каултър е с бележници. Пусни госпожа Каултър и се махнете оттам максимално бързо и максимално далече. Ще ти се обадя. Обичам те и... благодаря.

Войникът конфискува сатфона.

Нолан изтича навън и видя Кайли. Беше простреляна в корема и вече на система — военен лекар обработваше раната ѝ. Един от пазачите лежеше мъртъв наблизо. Друго тяло бе проснато пред бунгалото, което Уолам бе споделял с пилота.

Чу се стрелба и Нолан трепна и се сниши. Млад боец от спецотряда се засмя и го успокои:

— Няма страшно. Убиват един голям крокодил. В някаква клетка са намерили две полуизядени човешки тела. Странно място, а?

— Най-странното възможно — тихо каза Нолан.

Кайли лежеше гола, ако не се брояха маратонките и окървавената твърде голяма за нея тениска, която беше вдигната до под гърдите ѝ. Той коленичи до нея, за да я утеши, и леко стисна ръката ѝ.

Тя отвори очи и каза:

— Радвам се, че не те убих, Робърт Нолан. Ти беше първият ми *уай гуо рен*^[1].

Той я погледна и каза:

— Чети всеки ден „Ейжън Уолстрийт Джърнъл“. И не забравяй онази добра книга.

Изправи се и тръгна. Трябваше да намери Каултър.

[1] Уай гуо рен (кит.) — човек от бялата раса. — Б.пр. ↑

64. БОБ ЗМИОРКАТА

Сряда, 19 март: Сингапур

Четвъртък, 25 март: Вашингтон

— Когато Чит ми каза, че се обажда Боб Нолан, реших, че Травис си прави майтап с мен — каза Хекър от офиса си в Рангун.

— Не, аз съм, няма лъжа. Австралийските командоси се появиха в последния момент. Каултър ме бе вързал на стола, а твоят приятел Тони се готвеше да се захване с мен.

— Виж сега... Тони Джонсън е приятел на Травис, не на мен. И като говорим за дявола, Райдър се връща в Рангун в началото на април. Днес ми прати имейл да ме пита ти дали ще бъдеш в Сингапур следващата седмица, защото щял да мине транзит и имал една свободна вечер. Дължал си му запомняща се нощ в палата „Орчард Тауърс“... някакво райско място, не разбрах. Ако ми дадеш личния си имейл адрес, ще му го препратя.

— Тук ще съм и сигурно ще съм се устроил в кашон от хладилник под някой надлез. Жена ми ме изгони в спалнята за гости за втора вечер поред. А когато дъщеря ни Мей Линг утре отлети обратно за Калифорния, Джоани със сигурност ще ме изхвърли на улицата.

— Съжалявам да го чуя.

— Е, аз си заслужих презрението й. До последната капка. Но не ти се обаждам да си побъбрим. Чух, че си бил арестуван миналия петък в Токио, след като говорихме по телефона.

— Да, задържаха ме по няколко обвинения. Затова останах там през уикенда. Първо мислех, че е дългата ръка на Матюс от гроба. Но сега се разбра, че било по-сериозно. Дейвид Леунг. ДЦ Хонконг и изпълняващ длъжността началник на „Сектор Азия“, ме е приклецил яко. Ще прелиствам документи, докато нещата не се уредят. Две от обвиненията са сериозни. Може да поискам прехвърляне в Маями от тази комедия тук в Азия.

— Дейвид Леунг? Това не му е в стила. Той е много мек човек и с прекрасни обноски... поне доколкото си спомням — замислено каза

Нолан.

— Може и да е, но преди час правният отдел ми изпрати споразумение, което ЦРУ вече са подписали. Не мога да навлизам в подробности, но ми предлагат да започна на чисто, ако си държа главата преклонена и устата затворена. След като повече от половин седмица се държаха, сякаш искат да ме вкарат във федерален затвор, признавам, че сега съм изненадан от щедростта им. — Хекър си пое дъх и продължи: — Радвам се, че се обади. Няма да приема сделката, ако тя води до затвор за теб. Имам стенограмите от специалните разпити. Компанията знае за тях, но не знаят къде съм ги скрил. Дано се досещат, че ако продължат да се опитват да ги открият, те ще излязат в интернет. Научих този номер от един стар приятел.

Нолан се засмя.

— Полагам всички усилия да получа ресурси, за да проследя остатъците от наемниците на Телър в „Златният слон“. Те нападнаха един лазарет край Айнме, убиха Мулън и опожариха всичко. По-късно същия ден са нападнали от засада Хани край дома му и са му отнели телефона, на който е записал изповедта на Мулън. Иначе не са му направили нищо лошо, което ме озадачава. След като убиха всички други, защо ще се задоволяват с грабеж и оставяне на свидетел жив?

— Това е знак, че искат примирие: ако ние спрем да убиваме техните хора, те ще спрат да убиват нашите — каза Нолан.

— Ако наистина е така... ние няма да се разсърдим на малко примирие тук. Травис смята, че е чист. Зейя е още в болница, а Зо подаде оставка. Подготвям документите Зо и семейството му да получат разрешение да живеят в Щатите. Дължим му това.

— Дължим му и повече.

— И пред теб съм длъжник, приятелю. Глобалният пиар от тазседмичните ти подвизи силно затруднява Чичо Сам да подвежда под отговорност замесените в тази противна каша, като се започне с теб. И се продължи с мен... надявам се.

— Когато се видим, ще имаме много време да си благодарим взаимно на бутилка добър скоч.

— Как стоят нещата при теб? — попита Хекър.

— Нормално. Не съм под арест, но нямам паспорт, наредено ми е да си седя зад бюрото и да не говоря с никого, ама съвсем с никого, и така до 31 март, когато официално ще се пенсионирам или официално

ще ме арестуват. — Нолан си пое дъх и продължи: — Вторият въпрос е ти успя ли да се свържеш с някого в Австралия в петък вечерта, когато говорихме? Разбираш ли, опитвам се да сглобя последователността на нещата.

— Да, обадих се на колегата ми за УБН в Австралийската комисия за престъпността, разказах му малко предистория и добавих настойчиво искане да пратят възможно най-бързо екип на платото Мичъл. Предполагам, че по тази линия е бил задействан спецотрядът и са ти спасили безценния задник.

— Не, лейтенантът командир при Клетката на влечугото каза, че в петък късно вечерта са се обадили авиодиспечерите, които били алармирани от пилотите на гълфстрийма, и това е довело до мобилизиране на отряда за действие при похищение. По средата на оперативката същата вечер получили допълнителна заповед, в която съм бил специално упоменат по име, с нареждане да бъда безусловно убит. За щастие това се сторило подозрително на лейтенант Маккълou. Той се обадил на един пенсиониран въздушен маршал, под чието командване в Пърт се провеждало издирването на МН370. Дъртакът коригирал заповедта за убиване и това е причината да съм още жив.

Нолан се питаше дали онези, които в момента подслушваха и записваха тази история, знаят за тези подробности в нея. Надяваше се да са склонни към разпространяване на клюки.

— Това е направо удивително. Мислиш ли, че все още те държат на прицел?

— Знам ли... Точно това се опитвам да разбера. Да видим как ще изглежда заповедта за пенсиониране. Не съм наивен да мисля, че мога да плюя на предложението на правителството, а после да отида в Холивуд и да сключа сделка за филм.

— Добре, дръж ме в течение. Аз няма да подпиша нищо, преди около теб да се с изяснило.

— Благодаря ти, Сам. Много ми помагаш. Имам едно последно парче от мозайката за теб. Пилотите от „Харкорт Авиейшън“, чийто самолет наех, не са били същите от Писта-1. Те са кацнали в събота призори на остров Краби, където са изчакали кацането на бяло авиотакси с емблемата на златен слон на вертикалния стабилизатор. Взели са двама пасажери и около девет милиона долара, опаковани в

пластмасово фолио, после отлетели за Австралия, където в крайна сметка отидох и аз.

— Корпоративен „Сайтейшън“ на „Златният слон“? Нещо не се връзва. УБН не разполага с абсолютно никакви улики за старо или ново участие на Мят Нои в наркотърговията. Да не мислиш, че има пръст в операцията на Телър с МНЗ70?

— Не знам нищо със сигурност. Но съм напълно сигурен, че не искам да ѝ се навирам в очите. Използвай или игнорирай тази информация, както сметнеш за удобно. Аз няма да я спомена пред никого друго, освен за ушите на подслушващите този разтвор.

— Нека първо я смея. Не съм сигурен, че УБН има нужда от мъртъв герой. Примирието е привлекателно, още повече че аз съм в дълг пред дамата, затова че ни разкри кадровите досиета и домашните адреси на наемниците на Телър.

— Обади ми се, когато има някакво развитие. Аз пък ще пратя имейл на Травис и ще го разходя из града, като кацне тук. Опитвам се да изчистя имиджа си, така че „Юниън Бар“ в „Америкън Клъб“ е мястото, където да пробваме така наречените „микроривоварни“. Аз за нещастие няма да мога да се отпусна, понеже съм натъпкан с антибиотици, след като извадиха маса осколци от гръдния ми кош и ми зашиха ръката.

— Дръж се. Боб. Нещо ми подсказва, че има поне няколко души, които биха искали да поговорят с теб на четири очи.

— Уверявам ви, че пиарът от изправянето на Нолан в съда ще бъде несравнимо по-лош от възмушението, че го правим герой.

— С какво разполагаме?

— Нека първо поговорим с какво не разполагаме. Нямаме твърдо доказателство, че той има връзка с откраднатите от Уотърман файлове на АНС.

— Ами така наречената жълта флашка... онази, дето била залепена към крикет топка, намерена на плажа в Шри Ланка?

— Аналитиците на АНС показват, че това е китайска фабрикация, почти идентична с откраднатото от Уотърман. Изглежда подготвена за консумация от Русия и от нас. Файловете са в подкрепа на удара на разузнаването в Китай, при който е било опитано да се

използва срещу нас собственият ни червей „Стъкснет 3.0“ в операция, наречена „Делфин“ от Министерството на държавната сигурност. Ще ни отнеме години да отсеем фактите от измислицата, но при всички положения не се открива пръст на Нолан в това.

— А убийството на агента на ЦРУ в Коломбо? Може да не е бил лично Нолан, но той или го е наредил, или е съпричастен по някакъв начин.

— Шриланкийците разкриха самоличността на един от участвалите командоси. Той се яви на детектор на лъжата, където се закле, че загиналият му колега е убил служителя на Компанията Патрик Лонг пред бунгалото на Нолан. Лонг е монтирал на прозореца подслушвателно оборудване. Командосите не са знаели кой е Лонг и какви са му намеренията. Понеже било четири сутринта и работата им била да охраняват Нолан, те му прерязали гърлото. Към онзи момент Нолан не е знаел, че командосите са там, да не говорим, че изобщо не е давал санкция за едни или други техни действия.

— А въздушното пиратство? Похищението на самолет носи автоматично доживотна без право на предсрочно освобождаване.

— Никой от двамата пилоти на „Харкорт Авиейшън“ не иска да дава показания. На практика Нолан е наел чартъра, като го е заплатил с личните си спестявания, а историята за похищението му, за да се оневинят пилотите, е идея на самия Нолан. Простреляната китайка се е позовала на дипломатически имунитет и не е казала нищо. Отлетяла е от Даруин за Китай преди четири дни.

— Да... тя направо е ударила джакпота. Бившият ѝ шеф в МДС станал за пет дни от потенциален затворник президент на Китай. Току-що прочетох сводка, че разглеждат кандидатурата ѝ за ръководител на всички външни разузнавателни операции на Китай. А е само на четирийсет и три. Тя определено ще им разкаже играта. — Говорещият продължи: — А шпионажът? Шпионаж в полза на Китай?

— На какво основание? Китайците са задържали жена му и дъщеря му, за да могат да упражнят натиск върху него, но няма никакви доказателства той да е предавал поверителна информация на която и да било чужда държава.

— Добре де, какво изобщо имаме срещу Боб Змиорката?

— Злоупотреба с предоставена от Компанията идентификация, най-вече използване на изработени от ЦРУ фалшиви американски

паспорти с цел пътуване по лична работа. Незаконно напускане на Сингапур. Ползване на отпуск без разрешение. Унищожаване на собственост на ЦРУ. Най-тежкото обвинение е разрешаването на подчинена да използва допуска му за достъп до секретни документи, надвишаващи нейното ниво на допуск. Това вероятно подлежи на съдебно преследване, но осъждането ще донесе само условна присъда и ще изглежда дребнаво заяждане. А ако си отвори устата пред медиите... стой, та гледай!

— Няма да изглежда добре в пресата: героят от похищението на МН370 е съден за превишаване на правата си при разследване на изчезването на полет, докато междувременно колегите му в ЦРУ полагат всячески усилия да осуетят всичките му ходове.

— Така е, сър.

— В такъв случай, директор Пъркинс, май се налага да закача нов медал на гърдите на Нолан.

— Да, господин президент, мисля, че ще трябва да го направите, но не е толкова просто.

— Какво означава това?

— Нолан прекрасно съзнава пиар фактора. Срещу подписването на споразумение за неразгласяване той иска пълно президентско помилване за всяко отделно и всички взети заедно престъпления, извършени от него...

— Които ти каза, че не съществуват поне дотолкова, доколкото нищо не можем да докажем.

— Изслушайте ме, сър. Иска да се включи и неговото *семейство*.

— Семейството му?

— Синът му Бърtrand вкарал в болницата двама агенти на ФБР, които се опитали да го задържат в национален парк южно от канадската граница. Към онзи момент бяхме издали некоректна заповед срещу младия Нолан. Компанията поиска от ФБР да подгони Бърtrand, за да получи средство за натиск срещу бащата. От Министерството на правосъдието вече ни посъветваха да забравим за това. Стигне ли в съда, по-добре да не си представяме какво може да се разчуе. Има обаче вероятни основания за обвинение в отвличане на деветдесет и шест годишната майка на бившия 23ДТО Каултър.

— *Отвличане?* Да помилвам похитител?

— Ами, сър, това са догадки от наша страна. Мари Каултър отказва да подаде жалба, въпреки оплакванията на сина ѝ. Разполагаме с прехванато от АНС обаждане на младия Нолан до Каултър, което е в подкрепа на хипотезата за отвличане. Но след като Уотърман продължава да е смятан за жертва от трийсет процента от обществеността, не съм сигурен какво ще спечелим с този подход, още повече че това ще доведе до изправянето на Франк Каултър като свидетел в съда.

— Не съм много сигурен какви точно щети може да ни нанесе пенсионер, изваден от обръщение от ЦРУ преди над пет години, но ще се съглася, че рискът не си струва. Къде е Бърtrand Нолан в момента?

— Води се издирван, сър. ФБР го търси... него и съквартиранта му. Двама младежи, запилели се някъде из горите на Северна Калифорния. Би трябвало да сме ги задържали още преди ден-два.

— Добре, в такъв случай да поканим за сметка на правителството семейство Нолан в Белия дом и нека това съвпадне с последния ден на Нолан в ЦРУ в края на март.

— Да, сър, това е след пет дни.

— И в неделя следобед, в Розовата градина, когато по телевизията няма нищо друго, освен края на редовния сезон в Националната баскетболна асоциация, ще съберем щастливите Ноланови със своеволния им син Бърtrand. Ще окача медал на врата на Боб, ще му опростя всички волни и неволни грехове и ще си направим всички заедно една голяма семейна снимка. Какъв рейтинг ще ми донесе това, Били?

— Ъ-ъ... не знам, господин президент. Вероятно космически.

— Е, Боб Нолан е следващият герой на Америка. А какъв медал да му дам?

— Ъ-ъ... сър, тук нямаме избор. Ако си спомняте, през две и девета наградихте Нолан с втория по значение медал на Компанията — Медал за особени заслуги към разузнаването — за работата му върху оригиналния „Стъкснет“. Значи единственото, което може да бъде по-голяма награда, сър, е Кръст за особени заслуги към разузнаването. Такава награда се дава за, цитирам: „доброволен акт или поредица от актове на изключителен героизъм, за приемането на съществуваща опасност с несъмнена доблест и достойна за пример смелост“. Нолан

ще стане трийсет и осмият носител, повечето от предишните са дадени посмъртно и всички досега са били връчени тайно.

— Значи вместо да го затворим до живот за измяна или да го съдим за убийство, му даваме най-високата награда на ЦРУ, еквивалентна на Медал на честта?

— Така се оказва, господин президент.

— Човек в моето положение трябва да има развито чувство за хумор, за да си върши работата. Нареди да подготвят документите и помоли секретарката ти да изпрати тук един от онези медали. Постарайте се да го излъскате хубаво.

65. В РОЗОВО

Петък, 28 март: полет UA804 от Сингапур за Вашингтон, окръг Колумбия

Неделя, 30 март: Вашингтон

Ръката на Нолан заздравяваше добре, но бракът му изглеждаше непоправимо повреден. Дъщеря му не му говореше, но Мей Линг и Джоани поне се бяха съгласили да се качат на самолета за Вашингтон за шоуто в Белия дом. Той се облегна на седалката в бизнескласа. Дългите полети на „Юнайтед Еърлайнс“ бяха дяволски добри напоследък, макар все още да бе въпрос за шанс дали ще ти сервира някоя шейсет и пет годишна стара чанта или двойно по-млада фина азиатска стюардеса. Този път бе улучил от лотарията. Една от младите дами, бутащи количката, му напомни за онази магическа нощ преди двайсет и шест години, когато бе срещнал Джоани. О, какво не би дал да върне онова време и пак да види искрата в очите на бившата стюардеса на „Сингапур Еърлайнс“.

Можеше, разбира се, да вини само себе си и самосъжалението нямаше да му помогне. Остави до себе си „Океан от заблуди“. Беше правдоподобна, дяволски сложна и все пак достатъчно добра, за да не може да я остави.

„Интернешънъл Ню Йорк Таймс“ преразказваше голямата новина — бомбардирането от Израел на иранските ядрени инсталации. Либерално настроените редактори на колони се бяха разделили. Произраелското лоби беше „за“, разбира се, докато фракцията „Мир за нашето време“ надушваше американска конспирация. Много коментатори се съмняваха дали бомбардировките са били успешни. От оценката на щетите, разпространена с циркулярно писмо по посолствата вчера, Нолан бе разбрал, че няколко от поразените цели не са били добре защитени или не са били известни досега като военни инсталации. Иран се бе възмутил, че това били мирни научноизследователски центрове, и бе оплакал смъртта на невинни

хора, но Нолан бе склонен да вярва, че израелците са ударили точно каквото трябва.

Преди два дни Ноланови бяха получили писмено амнистиите си. По указание на Боб Нолан, Бърт и Майкъл Макгърти се бяха предали в офиса на шерифа в Юкая, окръг Мендосино. След известна доза напълно разбираем скептицизъм помилването от президента бе прието от полицаите, на двамата второкурсници бяха дадени чисти дрехи, нощувка в сносен хотел и самолетни билети до Сиатъл за Макгърти и до окръг Колумбия за Бърт. Единственото, което бе качило Джоани на борда, бе, че Бърт щеше да пристигне в столицата преди тях. Освен това Нолан донякъде я бе умилил с обещанието, че 328600 долара от съвместната им сметка, похарчени за наемането на самолета, ще им бъдат възстановени. Е, щяха да преглътнат 50000 за наемането на шриланкийците, болницата и адвокатските хонорари за оцелелия хакер, както и връщането на ЦРУ на известно количество биткойни. Нолан бе предложил на Джоани да гледа в бъдещето — имаха индексирани с инфлацията 142000 долара годишна пенсия, смятано от 1 април.

Нолан бе склонен да подпише споразумение за неразгласяване срещу пенсия, която щеше да образова децата му и щеше да позволи на двамата с жена му да живеят комфортно, стига тя да пожелаеше да го задържи до себе си. Бе разбрал, че дори най-дребното нарушение на споразумението автоматично ще доведе до загубването на пенсията. Но помилването бе необратимо и всички престъпления, извършени до 15 март, се смятаха за изчистени за Ноланови и Макгърти.

Тъмният облак бе смъртта на Марк Уотърман, която бе просто ужасна. Ретроспективно погледнато, те може би никога не бяха имали шанс. Мишките не танцуват със слонове, но това не носеше никаква утеха.

Франк Каултър беше нещо повече от неуредена сметка — той беше кошмар. Според източници на Компанията австралийците държали Каултър под обвинение в убийство, макар че Нолан се питаше колко дълго ще продължи това. Не бе имало нито едно съобщение в пресата за случилото се на платото Мичъл или в Еко лагера. Каултър можеше да бъде обвинен или в смъртта на Уолам — в действителност дело на Кайли, — или на Фарокзад, което технически бе работа на

Тони Джонсън или Уолам. Никой никъде не намекваше за връзка на Каултър с МН370.

Междувременно агент Джонсън просто бе изчезнал. Нолан бе видял за последно Тони да пуши заедно с боец от спецотряда, преди той и Кайли да бъдат евакуирани с един от хеликоптерите. Нолан не можеше да разбере защо Джонсън бе изскочил навън, бе открил огън и бе убил последния часови и хеликоптерния пилот, преди да кацнат Блек Хоуците. Пускането от австралийците на Джонсън подсказваше за прикриване или краен акт на злонамерено невежество.

Пак междувременно журналистите се бяха стекли в Бирма, което бе принудило властите да обявят делтата на Иравади за забранена за чужденци. Историята на Телър бе останала постоянно забита на трета страница на „Интернешънъл Ню Йорк Таймс“ дни наред. Всички репортажи звучаха като копирани един от друг, което не бе странно, като се имаше предвид, че източникът бе един и същи. Изчезването на МН370 бе творение на Робин Телър, беше планирано в Бирма и включваше няколко „гнили ябълки“ от 1970-те. Снимката на „Делта Форс“ на набучената на кол глава на Телър бе стигнала в интернет през TMZ уебсайта на знаменитостите. Нолан с удоволствие бе видял отстраняването на Матюс, отбелязано в репортаж на „Уошингтън Поуст“ за бъркотията в Държавния департамент. Уилям Т. Бърнс също бе сложен на рафта, като съдбата му трябваше да се реши от отдел „Вътрешни разследвания“. Константайн бе понижен до директор на централа, Бирма. Мили бе успяла да запази старата си работа и се бе върнала в Рангун. Той желаше на Мили само щастие в град, който нямаше никакво намерение да посещава някога пак, особено докато там се намираще ДЦ, с когото не се спогаждаха.

Имаше оскъдни сведения за някакви дълбоки анализи на мотивите зад изчезването на МН370. Лондонският „Дейли Мейл“ бе нарекъл похищението „Големият самолетен обир“ като възстановените 8,8 милиона долара се цитираха за доказателство. Това беше налудничавата хипотеза дори за размътения от много джин мозък на писача от Флийт Стрийт. Разкостен и продаден на части, 777 струваше поне 30 милиона. Нолан се питаше правят ли още журналистите независими разследвания, или просто чакат някой да ги нахрани с лъжичка в устата.

Провежданото от Щатите издирване в Бенгалския залив се оказа безполезно. Нолан беше сигурен, че нищо няма да бъде вдигнато от морското дъно, докато товарният отсек продължава да е радиоактивен. Но поне бяха прекратили фалшивото търсене в южната част на Индийския океан.

Каултър трябваше да е в американски затвор в очакване на съдебен процес по обвинение в масово убийство, но това бе платената от Нолан цена в замяна на пенсията, възмездяване на спестяванията му и помилванията. Можеше ли да вярва ма Каултър, че ще го остави на мира? Не, Каултър бе предложил амнистия само за семействата.

Беше изненадан да научи, че Чумаков не само е жив, но дори рехабилитира в Сингапур. Нолан реши да го заобикаля отдалече, особено след като Флин му бе казал, че до леглото му в сингапурската обща болница неотлъчно седи огромен и заплашително изглеждащ телохранител.

Събота, 30 март, се оказа прекрасен пролетен ден във Вашингтон, окръг Колумбия. Бърт и Мей Линг бяха махмурлии, а Джоани и Нолан страдаха от часовата разлика. Въпреки това, когато президентът на Съединените щати те кани в дома си, за да ти каже няколко мили думи и да ти връчи медал, обличаш най-хубавите си дрехи и правиш всичко възможно да изглеждаш щастлив.

— Без смелите и неуморни усилия на този мъж загадката на полет МН370 можеше да остане неразкрита. Има хора, които ще се опитат да окалят тези действия и ще лепнат на Боб Нолан етикета „изобличител“ в негативен контекст. Но Америка се нуждае от повече Боб Нолановци, търсачи на истината и говорещи истината. Признателната нация и Централното разузнавателно управление благодарят на един от своите най-дълго служили държавни служители, като му връчват Кръст за особени заслуги към разузнаването.

— Нолан наведе глава, за да може президентът да сложи медала на врата му, и стисна ръката му с широка усмивка. Не беше от притеснителните, но броят на камерите наоколо правеше връчването на оскарите квартално мероприятие. Президентът го покани с жест да каже няколко думи. Нолан го направи, без нито един мускул на лицето му да помръдне:

— Искам да благодаря на моето семейство, което ме поддържаше през цялата ми кариера и особено през последните две седмици, когато имах нужда от всичката възможна помощ. Без семейството сме нищо. И макар да съм благодарен за наградата, още по-благодарен съм, че можах да служа на народа на Съединените щати през последните трийсет и три години. Благодаря ви.

Малък оркестър от морски пехотинци изсвири „Щастлив рожден ден“, принуждавайки семейство Нолан да припява безславно на фалшиво пеещия президент. „Проклет да съм — помисли си Боб. — Все пак доживях до петдесет и пет“. Усмихна се и помахна свенливо в знак на благодарност.

На три метра от него гледаше болезнено прехласната Мей Линг. Пукаше ли му на баща ѝ за разликата между истина и измислица?

На четиринайсет хиляди и петстотин километра от тях Франк Каултър прие чашата кафе от офицера на АСБР в една къща за гости в Сидни, която привидно играеше ролята на килия. Двамата гледаха церемонията в Розовата градина, връчването на медала и честването на рождения ден. Операторът даде Нолан в близък план, докато той произнасяше двайсетсекундната си реч.

— Ще му дам безплатен пропуск, ако се занимава със своята работа, но ще стоваря ада върху главата му, ако си напъха носа в моята още веднъж — изсумтя Каултър.

На шестнайсет хиляди километра от тях Анатолий Чумаков, подпрян на възглавница в болничното си легло в Сингапур, гледаше церемонията в компанията на своя телохранител.

— Така значи изглеждало семейството ти, Боб — каза Чумаков. Обърна се към телохранителя. — Ще ударя децата му. Ще си отмъстя.

— Да, другарю директор, но другарят Портников ви иска в Москва, за да ви отправят обвинения в корупция. Освен това не ни достигат средства. Днес чух от служител на Дирекцията за вътрешна сигурност, казва се Лум, че сингапурците могат да ви предадат на посолството.

— Имам пари. Вярно, Нолан има много повече. Ще се оправим.

След приключване на церемонията Ноланови се прибраха в хотела си, където децата нападнаха фитнесзалата, а Джоани взе дълъг душ. Нолан седна зад бюрото и се загледа през прозореца към Националното гробище Арлингтън. Беше подписал споразумението за неразгласяване по отношение на МНЗ70 и събитията от последните две седмици, но всичко от по-далечното минало оставаше както си бе. Каултър бе намекнал, че е наредил Прентис Дюпре да бъде убита. И на Нолан му хрумна една мисъл: водещият офицер на Дюпре в Сингапур трябваше да е свързан с Каултър. Името му бе една от малкото тайни, които централата в Сингапур бе успяла да опази цели трийсет месеца.

Президентът може и да му бе окачил медал, но Нолан си оставаше парий в Компанията. Водеше се в отпуск до официалното си пенсиониране след два дни, но междуременно никой в сингапурската централа нямаше да му помогне сега, а още по-малко след два дни. Но... Имаше един човек, който можеше да се вслуша в искането му. Той намери номера в смартфона си и го набра, без да обръща внимание на часовата разлика. Отговориха му на четвъртия сигнал, а гласът беше сънен.

— Ало?

— Боб съм. Имам нужда от голяма услуга, но не е спешно. Можеш ли да обработиш Константайн и да откриеш името на базирания в Сингапур водещ офицер, който е отговарял за Прентис Дюпре, преди тя да умре?

— Какво? — попита Мили, все още полузаспала.

На фона се разнесе приглушен мъжки глас, който се интересуваше кой звъни. Мили отговори:

— За мен е, Дик. Спи. — Къса пауза, след която тя каза: — Ще видя какво мога да направя, но трябва да ми обещаеш, че ще ме измъкнеш оттук. Искам да ме прехвърлят.

— Обещавам, вярвай ми.

БЕЛЕЖКИ ВЪРХУ ГРАДОВЕ И ИМЕНА

От 2014 американският държавен департамент използва имената Бирма и Рангун. Новото демократично избрано правителство ще реши как да се нарича страната в бъдеще^[1].

В „Море от лъжи“ бирманските граждани използват Янгон (Рангун) и Мианмар (Бирма), за да избегнат гнева на управляващата (по време на сюжета) военна диктатура. В допълнение има реални („Хотел Янгон“) и измислени имена на фирми и институции, в които е включена думата „Янгон“.

[1] След дълги години на военна диктатура през 2015 активистката за граждански права (и носителка на Нобелова награда за мир през 1991 г.) Ан Сан Су Чи печели изборите в страната начело на своята партия Национална лига за демокрация. Когато през април 2016 година става министър-председател, тя заявява, че чужденците могат да използват свободно, което и да е от двете имена. Официалното пълно име на страната е „Република на съюза на Бирма“. — Б.пр. ↑

СЪКРАЩЕНИЯ^[1]

АНС: Агенция за национална сигурност (**NSA** — National Security Agency), американска агенция, отговорна за глобалното наблюдение, събиране и обработка на информация и данни за нуждите на външното разузнаване и контраразузнаването (т.н. SIGINT).

АРС: Австралийска разузнавателна служба (**ASIS** — Australia Secret Intelligence Service), еквивалентът на американското ЦРУ, английското МИ6, руската СВР, китайското МДС.

АСБР: Австралийска служба за безопасност и разузнаване (**ASIO** — Australia Security Intelligence Organisation), еквивалентът на американското ФБР, английското МИ5, руската ФСС, китайското МОС.

ДВС: Дирекция за вътрешна сигурност (**ISD** — Internal Security Department), сингапурският еквивалент на ФБР, АСБР, МИ5, ФСС.

ДНР: Директор на националното разузнаване (**DNI** — Director of National Intelligence). Координира дейностите на организациите в състава на американската разузнавателна общност; до 2005 година длъжността се нарича Директор на Централното разузнаване и тогава титулярят заема и поста Директор на ЦРУ, но след това двете длъжности се разделят и сега директорът на ЦРУ вече се отчита пред ДНР.

ДЦ: Директор на централа (**COS** — Chief of station). Ръководител на задгранично бюро/мисия на ЦРУ (руският еквивалент е резидент/резидентура).

DDOS: Distributed Denial of Service (използването на много зомби компютри, обединени в т.нар. бот нет, за атака на една система (от сървъри) чрез подаването на огромен брой едновременно постъпващи заявки, което води до „отказ на услугата“).

МДС: Министерство на държавната сигурност (в книгата **MSS** — Ministry of State Security): китайското ЦРУ.

МНС: Министерство на националната сигурност (Department of Homeland Security).

НАГПР: Национална агенция за геопространствено разузнаване (**NGA** — National Geo-spatial Intelligence Agency). Крило на американското Министерство на отбраната, където се анализират получените от НУВКР данни.

НОА: Народноосвободителна армия — въоръжените сили на Китайската комунистическа партия и Китайската народна република.

НУВКР: Национално управление за въздушно-космическо разузнаване (**NRO** — National Reconnaissance Office). Американският оператор на шпионските сателити.

ОМП: Оръжие за масово поразяване.

ОПКМП: Отдел „Операции по проникване в компютърните мрежи на противника“ на АНС (**ТАО** — Tailored Access Operations).

ПАСДАРАН: Наименованието на фарси на Корпуса на стражите на Ислямската революция, известен и като Революционна гвардия (в книгата **PASDARAN**).

ПКП: Постоянен комитет на Политбюро. Върховният ръководен орган на Китай.

ПОДЕЛЕНИЕ #61398 НА НОА: Звено за кибер шпионаж на НОА (известно и под името „Постоянна заплаха с повишена сложност“).

РВД: Ръководство въздушно движение (т.е. въздушни диспечери).

РУМО: Разузнавателно управление на МО (**DIA** — Defense Intelligence Agency), т.нар. „военно разузнаване“.

СВР: Служба за външно разузнаване (**СВР** — Служба Внешней Разведки) — наследникът на Първо главно управление на КГБ от 1991-ва насам.

СИСРС: Секретна информация със специален режим на съхранение (**SCI** — Sensitive Compartmented Information) — гриф, добавян към СС („Строго секретно“), за да се обозначи, че информацията е защитена с парола и е специфична за даден проект (СС/СИСРС стои по-високо от СС като ниво на секретност).

УБН: Управление за борба с наркотиците (**DEA** — Drug Enforcement Agency).

ФСС: Федерална служба за сигурност (**ФСБ** — Федеральная служба безопасности). След поредица реорганизации това е клонът за вътрешна сигурност и основен наследник на съветския КГБ.

ЦИТ: Център за идентифициране на терористи (**TSC** — Terrorist Screening Center) — дирекция в Отделението за национална безопасност (от National Security Branch — NSB) към ФБР.

ШЕУ: Шифър/шифроблокче за еднократна употреба (**ОТР** — One-time Pad).

[1] За имената на институциите са използвани наложили се в печата форми, речникови термини (съгласно „Шпионски А-Б и Б-А речник“, Трифон Балев (изд. Труд, 1998), „Енциклопедия на шпионажа“, Н. Полман, Т. Алан (изд. Труд, 2003)), но са дадени и оригиналните използвани в книгата названия. — Б.пр. ↑

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА ПО РЕДА НА ПОЯВЯВАНЕТО ИМ

БОБ НОЛАН: Служител на ЦРУ, командирован в Сингапур.

САМ ХЕКЪР: Директор на УБН за Южна и Югоизточна Азия, базиран в Рангун.

ЛОЙД МАТЮС: Директор на централа (ДЦ) на ЦРУ, Рангун.

МИЛИСЪНТ (МИЛИ) МУКЕРДЖИ: Началник „Проучване“, ЦРУ, Рангун.

РОБИН ТЕЛЪР (също ДЖЕЙ ТОФЪР): Бивш рейнджър от американската армия (Виетнам); бивш търговец на оръжие (Тайланд); началник на сигурността в групата „Златният слон“, Рангун.

ТРАВИС РАЙДЪР: Бивш „тюлен“ и началник на сигурността в УБН за Южна и Югоизточна Азия, Рангун.

ХАНИБАЛ (ХАПИ) ГОНЗАЛЕС: Агент на УБИ, Рангун; фалшификатор.

МЯТ НОИ: Дъщеря на покойния крал на опиума Кинг Кун Са; основен собственик и председател на конгломерата „Златният слон“, Рангун.

МАЙОР ЗО: Началник на полицията в Айнме, северна провинция Иравади, Бирма.

КАПИТАН КЛЕЙ ЕЙБРАМС: Началник на сигурността в посолството, Рангун.

ТИМ УАЙЛ: Програмен директор в АНС на проект „Акапулко“, Форт Мийд, Мериленд.

БРАЙЪН (БЪСТЪР) ГРЕГЪРИ: Заместник-директор в АНС на проект „Акапулко“.

АДМИРАЛ УИЛЯМ (БИЛИ) ПЪРКИНС: Директор на ЦРУ, Вашингтон, окръг Колумбия.

ПРЕНТИС ДЮПРЕ: Програмист към частна сингапурска банка; на отчет в ЦРУ; открита обесена в апартамента ѝ в Джохор Бару (Малайзия) през 2012-а.

МАРК УОТЪРМАН: Бивш служител на АНС, издирван от САЩ за кражбата на свръхсекретни документи, компрометираща дейността на АНС; живее в Москва под домашен арест, почетен кръщелник на Боб Нолан.

АНАТОЛИЙ АЛКАЕВОВИЧ ЧУМАКОВ: Директор на отдел „Проследяване“ към ФСС, Москва.

ДЖОАНИ ЛАМ ШАО ИН: Съпруга на Боб Нолан, сингапурка.

УОРЪН МАРТИН: Посланик на САЩ в Бирма.

МЕЙ ЛИНГ НОЛАН: Дъщеря на Ноланови, банкиер в банка за инвестиране в недвижими имоти, Сиатъл, щат Вашингтон.

БЪРТРАНД (БЪРТ) НОЛАН: Син на Ноланови, второкурсник в Университета на Вашингтон, Сиатъл, щат Вашингтон.

ДЕЙМИЪН БАРЛИНГ: Директор на УБН към офиса в Сингапур.

РИЧАРД (ДИК) КОНСТАНТАЙН: ДЦ Сингапур.

ДЖЕРАЛД (ДЖЕРИ) ФЛИН: Началник на сигурността в посолството, Сингапур.

Ю КАЙЛИ: Заместник-директор на контраразузнаването, МДС, ДЦ МСС, Сингапур.

ИЙ ШИУБАО: Секретар на Централната комисия за разузнаване, ПКП, Пекин.

ЛЮ ЖЕНЧАН: Зам.-министър, МСС, Пекин.

ГАО ШИЯН: Върховен лидер на Китай. Генерален секретар на ККП, Пекин.

КОНТРААДМИРАЛ ЖАО ЖИЮАН: Началник на поделение #61398; свръзка от китайска страна с Иран за „Операция Менандър“, Шанхай.

ЛИСА ФАЙНГОЛД: Директор, анализ на Южноазиатската политика, ЦРУ, Сингапур.

МЕЛИСА ШУК: Ръководител работна група за разследване изчезването на МН370, ЦРУ, Сингапур (временно назначение).

ПОЛКОВНИК ХАСДРУБАЛ ГИЛАНИ: Супервайзър на „Операция Менандър“ и офицер в Специалните сили към Революционната гвардия, Бейрут, Ливан (временно назначение).

Д-Р ФАРИБОРЗ ФАРОКЗАД: Ръководител на иранската програма за разработване на атомно оръжие, Техеран, Иран.

СПЕЦИАЛИСТ 4-ТИ РАНГ ТОНИ ДЖОНСЪН: Рейнджър от американската армия, Изнесена оперативна база „Чапман“, Хост. Афганистан; член на отряда „Диваците“ в Рангун; разпитвач на ЦРУ.

ФРАНК КАУЛТЪР: Бивш „тюлен“; бивш втори зам.-директор за тайните операции (23ДТО), ЦРУ, Уивървил, Калифорния.

ЧАРЛЗ Т. БЪРНС: Началник на сектор „Азия, Пасифика“, ЦРУ Токио.

ВЕЛИК АЯТОЛАХ АЛИ ХАМЕНЕЙ: Върховен лидер на Иран, Техеран.

АРШАД (МОРМОРОТ) МАЗДАКИ: Главен програмист на екип програмисти в иранския екип на „Операция Менандър“, Бейрут, Ливан (временно назначение).

ГЕНЕРАЛ ХКУАНГ: Началник-щаб на армията на Бирма.

МОУРИ ШОНСТАЙН: Юрисконсулт, ЦРУ, Сингапур.

КОНТРААДМИРАЛ ДЖОНАТАН (ДЖОН БОЙ) КОХРАН: Началник на ВВБ на САЩ в Сембаванг, Сингапур.

ШЕЛДЪН ХАУАРД: Американско МЕ, специалист по радиационно обеззаразяване, Фукушима, Япония; неофициално придаден на УБН, Рангун.

ДИНГ ТАЙПИНГ: Наследил (във вторник, 11 март) Лю Женчан като зам.-министър и ръководител на МДС.

ГРЕТЧЕН ДОЙЛ: ДЦ Коломбо, Шри Ланка.

УИЛЪР УОЛАМ: Бивш служител на АСР, близко до някогашната ВВБ „Тръскот Фийлд“, Западна Австралия.

МАЙКЪЛ (ГОЛЯМАТА ПАТКА) МАКГЪРТИ: Най-добър приятел, брат в студентско братство и съквартирант на Бърт Нолан в Университета на Вашингтон, Сиатъл, щат Вашингтон.

БОРИС ВЛАДИМИРОВИЧ УСТИНОВ: Шофьор и телохранител във ФСС на Анатолий Чумаков.

МАРИ ДЖО ЛАВИН: Началник-отдел „Надзор“ за „Сектор Азия“, ЦРУ, базирана в Токио.

МАРТИН ПОЗНЪР: Началник-отдел „Правен“ за „Сектор Азия“, ЦРУ, базиран в Токио.

ДЕЙВИД ЛЕУНГ: ДЦ Хонконг.

ЛЕЙТЕНАНТ ИЪН (МАКА) МАКЪЛОУ: Австралийски въздушнодесантен полк. Командир на спецотряда, Пърт, Западна Австралия.

БАРАК ОБАМА: 44-ти президент на Съединените щати,
Вашингтон, окръг Колумбия.

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

*На Джим Хоус,
Винаги в битка!*

Благодаря на съпругата ми Лай Фан за безграничната ѝ подкрепа, част от нея иронична („Знаех, че можеш да пишеш, но не съм допускала, че можеше да пишеш проза“); на сина ми Макс за редакторската помощ, особено за граматиката и синтаксиса (което му спечели прозвището „Кралицата на запетаята“); и на по-малкия ми син Барт за това, че ми помогна да разбере потенциалната притегателна сила на книгата за младите читатели.

Моят наставник, приятел и американски герой Джим Хоус заслужава историята на живота му да бъде разказана без заобикалки и не в художествено произведение. На Джим и другите войни от джунгли и сенки, искрени благодарности за това, че пазите Съединените щати и съюзниците ни.

На брат ми Крис, аплодисменти за идеята да посетя Рангун през март 2014-а. Ако не беше един изпит кег мианмарска бира, Даян Шелтън нямаше да може да посее идеята за Бирма като дестинация на полет МН370, а аз нямаше да срещна „Сам“ и „Травис“.

Техническата помощ дължа на Хенри Дюбоа (сателити) и Марк Брадли (компютърна сигурност и кибервойна). Останалите грешки обаче са мои.

Чукване на юмрук с първия читател Робърт Хекър... макар да се наложи да кръстя един от главните герои на сина му, за да го мотивирам да отвори книгата.

Анеирин Флин създаде кориците, извърши предпечатната подготовка както за хартиения, така и за електронния формат, и създаде авторската ми уебстраница. Този младеж е надарен художник и скулптор, благодарен съм му, че подпомогна с очите и уменията си моята скромна кауза.

Лейл Станзак редактира книгата неведнъж, а два пъти, и ми помогна по още няколко начина. Айвън Тан вложи орловия си поглед в прегледа на коректурите.

Лия Уол-Полак от редакторската къща „Симпатично мастило“ е умен и способен коректор.

Майка ми Джуъл също вложи много старание в редактирането, макар да работеше на микроскопичен екран на лаптоп.

Благодаря на Амали Фернандо за експертната юридическа помощ и съветите при сключване на договори.

Едно силно потупване по гърба за Айвън Тан (наричан според случая Иван Грозни, Закъсняващия Иван и Иван Игор), изключителен летен стажант за 2016 и архитект на дистрибуцията, маркетинга и стратегията по пускането на „Море от лъжи“ на пазара. Всеки, който смята, че написването на книга е достатъчно за успешния самиздат, трябва да погледне календара на Айвън за последните три месеца. Този млад човек се скъса от работа!

Голямо благодаря на читателите на блога „Истински лъжи“, който е достъпен на bradleywest.net. Там аз получавам вдъхновение да проучвам и белетризирам съвременните конспирации.

Брадли Уест

Юни. 2016

ПОСЛЕСЛОВ

Обясненията на конспирациите очароват, но само правдоподобните. Моята проза адресира разнообразни конспирации на нерешени мистерии по — надявам се — вероятен начин. Разбира се, аз не предлагам окончателно решение на загадки като изчезването на полет МН370. Вярвам ли, че похитителите са приземили самолета в делтата на Иравади? Не. Смятам ли, че техническа неизправност е накарала останалия без пилот МН370 да лети по доплерово дефинирана дъга, за да изчезне завинаги в Южния океан? Не. Повече от две години след изчезването все още има много неща за научаване за съдбата на МН370. Надявам се „Море от лъжи“ да подтикне другите да поискат от правителствата, извършващи търсенето — Съединените щати, Австралия, Франция и Малайзия, — да споделят находките си с обществеността. Помнете, че „Никой не е по-умен от всички заедно“.

Въпреки това започнах да пиша поредицата „Лъжи“ — следващата част „Купища лъжи“ е на бюрото ми — по-скоро за да забавлявам, отколкото за да убедя света в правотата на моите интерпретации на останалите засега неудовлетворително обяснени последователности от събития или драми. Тези книги са продукт на въображение, а не резултат на разследваща журналистика.

Роден съм в Охайо, но винаги съм искал да живея и работя зад граница, така че се дипломирах в Джорджтаунския факултет за дипломация. Първата ми работа след получаване на дипломата за магистър по бизнесадминистрация от Лондонската школа за бизнес продължи по-малко от два месеца, преди шефът ми да ме засили в Сингапур за четиримесечен проект, колкото да стоя далече от централния офис (а не, за да предприема съдбоносно приключение в Далечния изток). Този краткосрочен проект сега е в 33-тата си година. През това време имах щастието да поживея най-вече в Сингапур, но

записах и много години в Хонконг със спирки в Куала Лумпур, Бангалор и Коломбо.

„Море от лъжи“ е кулминация на глождещи съмнения, датиращи отпреди 30 години. През 1985-а година един водещ азиатски вестник неоснователно направи сингапурската ми партньорка в живота ДЦ Сингапур. Това силно изненада и двама ни. Оттогава винаги поставям под съмнение привидността. Изчезването на МН370 ме подтикна да напиша първия си роман. През 2014-а пътувах до Бирма цели три пъти, за да проуча „Море от лъжи“, срещнах се с услужливи хора, които се превърнаха в подобие на прототипи на няколко от героите ми. Създадох сюжета от догадките на тези хора (и моите, разбира се) след проучване на общодостъпни източници и преживяванията ми в Азия от 1983-та насам.

Живея в Сингапур, където съм страстен планински колоездач, бивш баскетболен треньор и ненаситен рибар. Обичам червеното вино, черния шоколад и шумните приятели на масата. Ако искате да се свържете с мен, ще ме намерите в [Twitter@TrueLiesBlog](https://twitter.com/TrueLiesBlog) или във Facebook като „Bradley West, Author“, освен това имам авторски уебсайт на www.bradleywest.net.

Брадли Уест

Издание:

Автор: Брaдли Уест

Заглавие: Море от лъжи

Преводач: Иван Златарски

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 10.07.2017

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-773-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2646>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.